

IJA # 1979

ספר יוסיפון

Sefer Yosipon

Joseph ben Gorion, ha-Kohen

Calcutta, 5601 (1840 or 1841)

1051

ס פ ר

יוסי פון

א"ת
ל' ג'ו'

זה הספר הנכבד חננו א"ש אלכסיס גבור חיל תשוב תלחמה כהן לאל עליון

יוסף בן גוריון הכהן

ס"ה

וכחלק הספר הזה לששה מאמרים • והם ששה ספרים • וכל ספר לפרקים
יחס כ"ז פרקים • והיה האיש הזה גורא מאד בחכמה וצחצוקה • וגדול
בחסד תשובי הכהנים אשר היו בירושלים • גם השם חלק לו יתר שאת ויתר

עו נרשום בבית יהודה ועם כל שרי רומי ביתה לו יד ושם

ותיו

א"ת

נדפס

פ"ה כלכתה יע"ש

בנוסח

ביום לילת דפוס הלעיר וקטן שבעים ה' המקוה ומלפה לישועת אל חי

אלעזר בן א"א מארי אהרן סעדיה עראקי הכהן

יחי אלהיו עמו ויחי שמו לעד אמן

בשנת יוסף ה' שנית ידו לקטוח את שאר עמו לס"ק

אמר

חס בן לאדני החכם שלם ה"ר דוד אבן יחיאל ז"ל • לבי ראה
 קורות נוראות והמון חללות שואות ומשואות חלאו את עמי
 גלות ירושלים אשר בספרד בגרוש המר והנמחר אשר גורש ונטרד בארץ
 גלותו מגוי אל גוי ממלכה אל ממלכה • בשלף קלף וחמה שפוכה • ובגוים
 בהם לא הרגיעו שמה מן חבלתם אם החמודות וחלד להם זעם ועברה •
 ולרה במזכירה • ושמה הרגיעה • לילית סאון סאון ברעש וקול פחדים על
 היהודים המרודים החרדים לשוד כי יבואה גם שם לא הונח להם ליראחם
 רעתם פחדם יוס אידם ופידם • והגות לבס אימה ומכומה בקרבם • שוד
 וצב יוס ליום יביעו • ונגזלה שנתם אם לא ירשיעו ותתחלחל האומה
 הקדושה בחבליה לא זכרה עניה ומרודיה אשר צימי קדם ימי האלה והמגערות
 בנסול כבודו והודה ביד זר גם לבי עדיה והפארתה כי לרה משכמת חברתה •
 ואין איש שם על לב לאמר מי ילד לי את אלה • ואופן השתלשלות הלאותינו
 מבצן מי ילאו אשר העדר הידועה בזה היוזק גדול לבני הגלות אשר חלא
 שדה עמכם המלמיחים בנפשותם אמונות נבריות ילדי הזמן ומסביותו •
 ובפרט אנחנו המטולעלים בכל עת נלטרך משען גדול לסעען עליו להיות
 הברות רבות ומכופות והספר הזה מרפא באופן מה אל
 את אבותינו והפללות אשר נעשו אחס כל ימי היותם בעבודת הצורא ואחרי
 סורס ספו חמו כמונו היום כי עונותינו הטו אלה • ואני בתוך הגולה
 מתבוסס בדמי התמורות המולאות את עמי ולאומי נשאני רומי ונפשי אותם
 להיות בעוזרי הדפסת הספר הזה כי הוא אשר הערכ מקור חללות בית
 יהודה ואשר העלה על ספר את כל המולאות אותם אשר זה כשי הבחינה
 הנאמנה ובהשקפה הרופפה תועלת עמוס לבני הגולה כאשר נספר בע"ס •
 ולהיות מן המחויב בכל ספר לדעת בו ענינים חקוקס הראשונים בעט
 ברזל ועופרת • והיה הספר הזה המפואר יקר מאד אמרתי לבני להקדים
 אליו מה שאוכל הקיפהו במיעוט הפניות ויתר הטרדות הסובבות את בני
 עמינו :

ואמנם

שם הספר הזה הוא יוסיפון והוא כשם מחברו כי שם המחבר הוא
 יוסף הכהן בן גוריון הכהן וקרא הספר על שמו למען היות
 מחדר הגדולים להקצין שם בחלוף בני נבל לה בני בלי שם הסבים
 לכוסוף

הקדמה

לסוסיף שחיס אומיות על שמו והס היו"ד והג"ן כי שניהם מלאנו בזכות
הקדוש יודור על ההקצנה אם היו"ד במלת האמנון אחיך כי היו"ד נתוסף בו
לכורות על הכונה הנזכרת והיה מדרכו להכתב האמינון מבלי יו"ד
והס הנון כאשר נמלה במלת אישון עין אשר מקום מחלבה ממלת איש
והוראתה אם הנו"ן על האיש הקטן המלוי בעין • ולהיות האיש הזה גדול
המעלה והחסידות השכיל להקטין את שמו בשני אופני ההקטנה המשתמשים
בכתוב • והסכתו בזה היתה כאשר נמשח למשוח מלחמה על עמ"י • זה לאות
על ענותנותו כי לא גבה לבו בהתנשאות • והרוממות החולף והפליא
לעשות בכתובו הספר הזה על שמו כי משכו ממנו תועלות • הראשון שלא
ישכה באורך הזמן מי חבר הספר הזה ולא יכתנו אמנה לדבריו כי בלו בו כמה
דברים ילכרכו עדות נאמנה כאשר תראה יעיד עליהם הוא במקומו תפוזרים
משפרו להיותם רחוקים אלל הניור • השני להיותו לזכרון אחריו כי כמו
שנמשך מנהג השרי' משוללי החכמה לבנות חרבות יזכרו הבניני' ההסעל שחם
כן הוא מחק החכמים לחבר ספרים יעמדו מעמד הבנינים ההס • ותועלות
אחרים ג"כ אקצר גם לשנאת האורך • והנה הספר הזה נקרא אללו יוסיפון
לכמה הנו' ונמלא גם אלל היוני' מועתק מלשוננו הקדש ויקראוהו יוסיפוס
והעתיקו אליהם סתרון הסופר • גם נמלא מועתק מעברי לרומי אלל הרומיים
וקראוהו גוסיפוס • העתיקו אליהם גריגוריו הגדול אשר בהמוני רומי
ואוהו גדול ליהודים בימי שבשאיאן הקיסר • והנה המחבר הזה עלמו חבר לרומי'
ספר דברי ימים גדול מזה באעורי מלכיהם וקורותם בכתבם ובלשונם • והוא
הנקרא אללס גוסיפוס מאיור הכונה יוסיפון הגדול • והנה זה הספר הנדפס
בעזרת הסור הוא היותר ארוך הנמלא אמתו היום •

ואמנם

שם המחבר הזה הוא יוסף בן גוריון הכהן כאשר כתבנו • והאיש
הזה היה איש נורא מאד בחכמה ובתבונה גם השם חלק לו יתר שאת
ויתר על צדקות צבית יהודה ועם כל שרי רומי היתה לו יד ושם • והאיש הזה היה
גדול היחס ומגיע בהכונה ובירושלם היו שני משפחות משפחת גוריון ומשפחת
גורניון וגוריון אבי המשפחה האחת היה משועי הכהנים אשר היו בירושלם •
וגורניון אבי המשפחה השנית היה משועי יהודה והיה חכם נבון ועזיר ואיש חיל
מהמתנדבים ראשונה ללחום מלחמת עמ"י • ויהרוג באויביו עמנו הרב ויך בס
חכה גדולה ויוחן שר הסריני' הנודע בשררת הרשע בחלק הששי מזה הספר הרגו
בכתוב

הקדמה

בכתוב שם • ואחריו בן השמידו הפריצים והרומים את משפחתו ולא נשאר לו שם
ושארית ישראל • ואולם גוריון הכהן אבי המשפחה הראשונה היו לו שני בנים
ושניהם היו מופלגים בחכמה האחד והוא הגדול שמו יוסף בן גוריון הכהן
והשני שמו זכוני • וכבר נודע שלמותו ע"פ רז"ל במס' תעניות והוא הנקרא
אללס נקדימון בן גוריון • גם נודע ענינו בחלק הששי מזה הספר • והאמנם
יוסף הכהן והוא הגדול אשר מכונו אליו כבר נודע ענינו ושלמותו ע"פ רז"ל
נעדרש עזרא ובמדרש דברי ימים גם מקינותיו אשר חבר יתפרסם ענינו •
ואמנם כונת הספר הזה נודעת ונגלית והיא להעלות על ספר מה
שקרה לאבותינו צבית שני וכל העלמות אשר נלחו ואשר הגדילו
לעשות בכל אשר פנו • ובנין הבית וכבודו ורוממות מלכי בית שני וחכמתם • גם
אופן ההשתלשלות איך דרכו אל ההפסד ואל האבדון אשר כל זה כלל זה הספר
אשר אנחנו בדרכו באופן משונה ושלם שבפנים וזה בסדר נכבד מאד • וגם כי
מדרכי ספרי דברי הימים להפליג בדברים לא הגיע מליאותם אל היש ולהעלות
בספריהם תוספת בענינים גם להמליא עניני' לא היו והספר הזה עם היותו
משתחף עמם בסוג יבדל מהם בחושפת הכבד והוא הכדל האמת והשקר כי
הספר הזה כל דבריו לךדק ואמת ועולה לא נמלא בו והאות על זה היותו היותר
קרוב אל הנבואה מכל הספרים שנכתבו אחרי כתבי הקדש והוא נכתב קודם
המשנה והתלמוד גם כפי האמת האיש הזה היתה עליו יד • בחבור הספר הזה
זכמעט היו דבריו כדברי איש האלהים •

ואמנם

תועלתו הנה תועלתו רבים ונכבדים והס' מיניס אם התועלות
המשיגות אל יתר הספרים המשתחפים עמו בסוג • והתועלות
אשר ייחדוהו ואולם התועלות שישתחף גם עם זולתו הם אלו • הראשון כי ילקח
ממנו דע' והשכל למ' שאנחנו בו ולמ' שיקווח כי מהעבר ילקח ראיה על העמיד
והנה זו היא אחת מהכוונות בהעלות המגיע מהזמן על ספר יען כי ממנו יקחו
מוסר והשכל אנשי הזמן ההווה איש כפי מדרגתו אם המלכים בלגזון מלחמותם
והיועלים בהנהגתם כי אין כל חדש וכל מה שישנו עמנו היה בימים שהיו לפנינו
וממנו יושג תועלת למה שאנחנו בו • הב' כי ממנו נשכיל מקור הפסדנו איך
היה ואיך גלינו מעל אדמתנו וצוה חלק גדול מהתועלת וגם זו היא כונת ספרי
זכרונות האומות כי באמצעותם יודעים מקור מלכדם וגם מאנה חולצו ואיך
עולטלו אל המלכות הזו ולארץ הזאת והארץ הזאת לפני' למי הית' וכאלה רבות

כג' הוא כי האנשים הסומרים השקועים בכללות הזמן ואשר לא סרו לעחות
 הפלאי אל החורה יתענגו בקריאתו ואשר ידמוכו מספרי דברי ימים *
ואולם התועלות אשר יתדוהו * האה' היומו חלק מה מדברי הימים כי
 כמו שספר האחרון מלחבי הקדש הוא מגיד ספורי מלכי בית
 יהודה בבית ראשון * גם הספר הזה הוא כולל כל מה שקרה את מלכי בית שני *
 גם הרחבת קלת דרושי' בלו בכחבי הקדש באופן יותר נגלה כספור אשורוש
 ודניאל וזולתם * וכי' כי בספר הזה קטן גדול באמונות התוריות והדעות
 בהקפת הדברים שחללו את אבותינו בבית שני כי הם יחזיקו בידינו לעבוד את
 השם הנכבד והנורא * כי הנה רוממות בית שני וכבודו היה נורא מאד ועונוות
 גרמו הפסדו * גם בספר הזה ספורי פרטיים ילמחונו בנפשותנו חוזק בעבודת
 האל כספור בני חנה והדומים אליו וכספור אשורוש וספור דניאל * גם יראה
 חוזק המופת על השגחה פרטיה בחשמונאי' בנלחון המלחמות לבטחה בצורה
 והשעס על רחמי' * ומופתים רבים נעשו בבית שני מורים על השגחה יי' בעמו *
 גם בו פתרון נבואות עתידות מורות על חשועת עם הקדש *
ואולם חלוקתו הנה הוא נחלק לששה מאמרי' נקראו ספרים וכן ספורים
 שונים הם מהמקדונים ואם מהרומיי' ואולם בספר השני דבר בו
 בחרצן בית שני באופן נפלא ובו האריך כל הלורך ובו האמר היותר מעולה
 שבמאמריו * וכמעט הוא חכלית הספר ולכן שמהו אחרון כי ראשית המחשבה
 הוא אחרית המעשה ובחתימתו נחתם הספר הנכבד הזה *
 ובהלכה לאלכי ישראל
 בילאלו

המאמר הראשון והוא הספר הראשון יש בו

חמשה פרקים

- פרק א' יספר בו מיום חולדות בני האדם איך ישלשלו עד זמן לפו בו אליפו
- פרק ב' יספר בו ספור לפו ודבקות דניאל בצורה ומשלי חכמים רבים
- פרק ג' יספר בו קלת ממלחמות המלך לאטירוס * והמלכים הנאים אחריו וספור מה שנאמר בדניאל על ההשמתם בכלי בית יי' וספור מה שקרה לדניאל עם דרווש ואשר אהבו * ואשר בקשו שריו להסגולל עליו ולא עלה צידם מאומה כיי' אתו * וספור הפעוררות עליית הגולג וכלי הקדש לירשלים וזכרון קלת מלחמות מלך כורש
- פרק ד' יספר בו ספור אשורוש עם מרדכי ואסתר וחפלת מרדכי ואסתר
- פרק ה' יספר בו קלת מלחמות אלסכנדרוס ועם מקדון וכבוד חוניא הכהן

המאמר השני והוא הספר השני יש בו שמונה פרקים

- פרק ו' יספר בו ענין תולדת אלסכנדרוס מיום נאחו לאויר העולם עד יום היומו בן חמש עשרה שנה
- פרק ז' וח' יספר בו ענין מלחמותיו מט' שנה עד עת שלוח דרווש מלאכים אל פוליפוס לבקש המס וענין מיחה פוליפוס ומלך החתיו אלסכנדרוס
- פרק ט' יספר בו ראשית מלחמותיו אחרי מלך אלסכנדרוס עד בואו לתיו
- פרק י' יספר בו דברים נוראים ראה אלסכנדרוס במדבר הגדול מדבר ארץ מדי
- פרק י"א יספר מלחמת פורוס מלך הודו עם אלסכנדרוס ודברים נוראים ראה

מפתחות

ראה בגלילות ההס ואשר קראו עם המלכה קנדקי
פרק י"ב יספר מלחמת אלכסנדר עם ממלכת נסים סנקראות
אמונס
פרק י"ג יספר בו מיתת אלכסנדר איך יוחס

המאמר השלישי והוא הספר השלישי יש בו ארבעה פרקים

פרק י"ד יספר בו המלכות אשר מלכו אחרי אלכסנדרוס
פרק ט"ו יספר בו קלת מלחמות מקדוניה והרומיים
פרק י"ז יספר בו ספור סליקוס עם ירושלים ויהודה
פרק י"ז יספר בו ספור תלמי המלך עם חכמי יהודה

המאמר הרביעי והוא הספר הרביעי יש בו שמונה עשר פרקים

פרק י"ח יספר בו ספור ראשית מלחמות אנטיוכוס
פרק י"ט יספר בו איך קדשו קסס ז' אחיס בני חנה אשר עברו
עם אנטיוכוס
פרק כ' יספר בו ספור פוליפוס שה צבא אנטיוכוס עם היכודים
להעבירם מדחם ומלחמות סגרו צין פחשמונאים
ואנטיוכוס

פרק כ"א יספר בו ספור מלחמות יהודה וגבורותיו
פרק כ"ב יספר בו ספור מלחמות אלופטר בן אנטיוכוס
פרק כ"ג וספר בו ספור סמלת ממלכת רומיים
פרק כ"ד יספר בו איך ספר אלופטר כזרית שכת עם
יהודה

פרק כ"ה יספר בו מיתת יהודה
פרק כ"ו יספר בו ממלחות שנהיו אחרי מות יהודה
פרק כ"ז יספר בו גדולת הורקנוס
פרק כ"ח יספר בו מלחמת אנטיוכוס עם שמעון
פרק כ"ט יספר בו מה שקרה להורקנוס עם הפרושים
פרק ל' יספר בו איך מלך אריסטובולוס תחת הורקנוס
פרק ל"א יספר ענין מלכות אלכסנדר אחי אריסטובולוס אחרי מות
אחיו

ה

מפתחות

אחיו המלך
פרק ל"ב יספר בו מה שקרה לקליאופטרה עם אלכסנדר
פרק ל"ג יספר בו קלת מלחמות אלכסנדר
פרק ל"ד יספר בו ענין אלכסנדרה המלכה עם הפרושים
פרק ל"ה יספר בו מיתת אלכסנדרה ולאחיה

המאמר החמישי והוא ספר חמישי יש בו שבעה פרקים

פרק ל"ו יספר בו חדוש כזרית אשר חדשו שרי רומא עם יהודה ערס
מות המלכה אלכסנדרה

פרק ל"ז יספר בו ענין אנטיפטר ואהבתו עם הורקנוס
פרק ל"ח יספר בו מלחמת אריסטובולוס עם אחיו המלך הורקנוס
ומה שקרה להם עם פומפיוס

פרק ט"ל יספר בו איך נתן פומפיוס את ירושלים לרומא למס עובד
ואיך כתיב את הורקנוס אחריו

פרק מ' יספר בו מלחמות הורקנוס ומחלוקות סגרו צין הורקנוס
ואלכסנדר בן אחיו

פרק מ"א יספר בו מלחמת אריסטובולוס עם גביאנוס
פרק מ"ב יספר בו איך לקח גריקוס את כל הכלים הנמלאים
בבית השני

המאמר השישי והוא הספר השישי הנקרא מלחמות יי' יש בו
חמשה וחמשים פרקים

פרק מ"ג יספר בו ענין רוממות גוליאוס הקיסר ואיך מלך בחזקה
ברומא

פרק מ"ד יספר בו ענין ממלחת בני אנטיפטר פסילו והורודוס וסמא
קורודוס

פרק מ"ה יספר חדוש כזרית שחדש הורקנוס עם גוליאוס
הקיסר

פרק מ"ז יספר ענין מיתת זוליאוס הקיסר ומיתת אנטיפטר
פרק מ"ז ב

מפתחות

פרק מ"ז יספר ענין המלכה אוקטביאנוס לקיסר ברומא תחת יוליאוס דודו

פרק מ"ח יספר בו ענין מלחמת אנטונינוס עם המלך הורקנוס דודו

פרק מ"ט יספר בו ענין מלכות הורודוס איך היה ואשר עשה עד מלכו בירושלם

פרק נ' יספר בו איך בא הורקנוס המלך אחרי היותו בצבל אל ירושלים ונחפתה לכהן הורודוס ולבסוף הרגו

פרק נ"א יספר בו איך סבב הורודוס מיתת כל השמונים

פרק נ"ב יספר בו התעוררות המלחמות בארץ ובפרס

פרק נ"ג יספר רעש גדול גהיה בארץ יהודה ומלחמה בין הורודוס ומלך הערב

פרק נ"ד מה שקרה להורודוס עם אגוסטוס הקיסר על הכנתו את שונאו אנטונינוס ואיך המית את מרימי

פרק נ"ה יספר בו ענינים רבים שקרו בימי הורודוס ואיך בנה בית המקדש לכבוד ולתפארת

פרק נ"ו יספר בו החלופי שקרו להורודוס עם בניו על מיתת אחס מרימי

פרק נ"ז יספר בו החלופים שקרו בין אחיס עצתו בני הורודוס

פרק נ"ח יספר איך היו מתייעלי בני הורודוס להרוג אביהם ונחלה הדבר

פרק נ"ט יספר בו תחבולות אנטונינוס ורשעו ואיך חשב להמית את אביו

פרק ס' יספר בו איך ילא אנטונינוס מרומי ששלח הורודוס בעדו על אשר זמם לעשות וענין התכללות אנטונינוס

פרק ס"א יספר איך המליך הורודוס את ארקילאוס בנו חתניו ומה עשה ארקילאוס אחרי מלכו

פרק ס"ב יספר בו ענין פאולינאה

פרק ס"ג יספר בו איך מלך אנטונינוס תחת ארקילאוס אחרי מותו

פרק ס"ד

מפתחות

פרק ס"ד יספר בו מלחמות נתעוררו בין היהודים והרומיים

פרק ס"ה יספר מלחמות כסתיוא הרומי עם בית יהודה

פרק ס"ו יספר בו גסכן מלחמות הרומיים עם עם יהודה

פרק ס"ז יספר בו מלחמות אספסיינוס וטיטוס

פרק ס"ח יספר בו גס כן מלחמותיהם עם הגליל ועם יהודה

פרק ס"ט יספר בו גס כן איך נמשכו מלחמותיהם צעיר

פרק ע' יספר בו איך סמך אספסיינוס על יורפת לבקוע החומה ואשר התגרו בנגדו

פרק ע"א איך כבשו ליורפת וענין היהודים שהיו צמערס עה יוסף הכהן

פרק ע"ב יספר בו תכלית מה שקרה ליהודים אשר צמערס

פרק ע"ג יספר בו נאחון אספסיינוס וטיטוס לחלמירה וזולתה

פרק ע"ד יספר בו מלחמות אספסיינוס במלוא וסלוקיה

פרק ע"ה יספר בו חלוק הפריזים וענין מלחמותיהם מבית ומחוץ עם אספסיינוס ועם עם יהודה

פרק ע"ו יספר בו רשע שמעון הפריזי ואת כל אשר עשה

פרק ע"ז יספר מה הם הענינים הנעשים לאיש המתקרב ברומא

פרק ע"ח יספר בו מה שקרה ליוסף הכהן עצמו בשלחו אספסיינוס אל בנו טיטוס לאלכסנדריאה

פרק ע"ט יספר בו גויס בנחלתנו לבנות חלוק הפריזים והשמידם את הארץ

פרק פ' יספר בו הקינה שקונן יוסף בין גוריון על יהודה וירושלם

פרק פ"א יספר מלחמה גדולה נתעוררה חזן לירושלים בין הפריזים ובצא רומי

פרק פ"ב יספר בו איך נכנס טיטוס עוד חזן ירושלים לבנות מלחמה גדולה נפלה בין היהודים אשר חזן לעיר ודברים אחרים שקרו להם

פרק פ"ג יספר בו איך ערב טיטוס הרשע את יסודות החומה הראשונה

פרק פ"ד

מפתחות

פרק פ"ד יספר בו חוכמה גדולה שהוכיח יוסף הכהן את עם יהודה וימירו בו ולא אבו לחוכחתו

פרק פ"ה יספר בו חוכמה עוד שנית אליהם ואל זאת שמעו וירך לבנם

פרק פ"ו יספר בו תלאות בני עמנו במלחמות הללו והיוחס כלאן לטבח יובל

פרק פ"ז יספר בו איך רצה טיטוס להפיל כל חומות העיר מארבע פיאותיה • ואשר התקוממו הפריצים נגדו ויניסו את כל חילו

פרק פ"ח יספר בו איך נתיעץ טיטוס לראות היוכל התקומם נגד הפריצים

פרק פ"ט יספר בו ענין השחתת הפריצים בעם הקדש מהריגת החסידים וצפרט אמתי הכהן ושלשת בניו

פרק צ' יספר בו דבר יוסף הכהן עם הפריצים

פרק צ"א יספר העלות והתחבולו שזמם טיטוס לכבוש לירושלם ולהרוס חומותיה

פרק צ"ב יספר חוכמות טיטוס אל הפריצים על רוע מעשיהם וקושי ערפם ולא אבו שמוע לעלחם

פרק צ"ג ספור מרים שהרגה את בנה ואכלתו להפלגת הרעב

פרק צ"ד יספר בו שריפת קדש הקדשים בעונותינו • והאותות אשר נראו בירשלים קודם חרבן הבית

פרק צ"ה יספר בו מלחמות טיטוס עם הפריצים על אודות רשתתם ובלתי הכנעם אליו

פרק צ"ו יספר בו מה שקרה לעם ארץ הרי אררט עם מלך פרס ומדי

פרק צ"ז יספר בו ענין עלת אלעזר הכהן לשחוט כל איש אשתו ובניו • והקינה שקונן אלעזר על הבית וקינת יוסף הכהן • ופתרון נבואות מורות על ביאת המשיח שיבוא במהרה בימינו אמן

פרק ראשון

יוסיפון

פרק ראשון

אדם הוליד את שח • ושת הוליד את אנוש • אנוש הוליד את קינן • קינן הוליד את מהללאל • מהללאל הוליד את ירד • ירד הוליד את חנוך חנוך הוליד את משולח • משולח הוליד את למך • למך הוליד נח • נח הוליד שם חם ויפת • בני יפת גומר ומגוג ומדי ויון וחזבל ומשך ותירס • בני גומר אשכנז וריפת ותוגרמה • בני יון אלישה וחרשיש כחיס ודודגיס • ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים • ויהי בנבטעם מקדס וימלאו בקנה וגומר ויאמרו איש אל רעהו הבה נבנה לנו עיר וירד יי' לראות את העיר ואת המגדל • ויאמרו יי' הן עם אחד הבה נרדה ונבנה שם שפתם ויפץ יי' אותם משם על פני כל הארץ על כן קרא שמה בבבל • ואלה משפחות בני יפת בארצות אשר נפולו משם ללשונותם לארצותם לגוייהם • בני גומר הם פרנקוס היושבים בארץ פרנגא על נהר פרנטא על נהר סוניה • ריפת הם צרטונים • היושבים בארץ צרטניה על נהר לירא ושופכים מי סינא ולירא בים אוקיינוס • הוא הים הגדול • חוגרת' הם עשר משפחות מהם כוזר ופיניך ואליקנוס וזולגר • ורגנינא וטורקי • ובונו וזבון ואונגר וטילמץ • כל אלה חונים בלפון ושמות ארצותם על שנותם והם חונים על נהרי היתל הוא אטלאך אך אנגר וזולגר ופורציך חונים על נהר הגדול הנקרא דובניא בני יון הם יונים היושבים בארץ מקדוניאה • מדי הם אזרלום היושבים בארץ צורסי • חובל הם היושבים בארץ מושקנא • על נהר פישאה • משך הם שנישני • חיר' הם רוסים • בושני • ואנגליטויושבים על הים הגדול רוסי חונים על נהר בירא השופך בים גורגא • אלישה הם אלמניא • היושבים בין הרייזו ושיבתמו • ומהם לומבורדי • אשר מעבר לנהרייזו ושיבתמו ויבשו ארץ איטליאה וישבו בה עד היום על נהרי פואו • ומשינר ומי פואו שופכים בים בונדקיא • בורגוניא • היושבים על נהר הגדול רודני • ומהם ברדיא היושבים על נהר ריגוס • השופך בים הגדול חרשיש • הם באו עם מקדוניאה בדת אח' • מהם טרסוס • ויהי כאשר לבדו ישמעאליס את ארץ טרסוס ברחו יושביה בגבול בני יון הם נלחמו עם הישמעאליס אשר בטרסוס • כחיס הם רומיים החוני' בנקעת כנפניא • על נהר חיבראו • דודניא הם עם רנישני היושבים תוך ערי לשונות ים אוקיינוס באר' • דינא מכנא ובארדנא בתוך ים הגדול

יוסיפון פרק א ב

הגדול אשר נשבעו לבלתי יעברו לרומני' ויחצצו בחוף גלי ים אוקיאנוס ולא יכלו כי הגיע שם מזגלת רומי עד אחרית איי היס וגלי תליאו וקראוטי וסלקוי וליפסי ולזומי וכרכאר וכיזמין וזומין מצני דודני' יחצצו והס חונים בחוף היס מגבול צולגרי עד זון דיקיאה ומשם מושבי' עד הגבול עד היס הגדול הס הנקראים סקלזי ואומריס אחרים שהם מצני כנען אך הס מתיחסי' לצני דודני' ויהי בהפיץ יי' את צני האדם על פני כל הארץ ויחלקו לחלקים ויהיו צני כתיס לאגדה אחת וילאו בצקעת כנפיא וישנו שם על נהר תיביראו וצני תובל חנו בחושכנה ויהי גבולם על נהר תיביראו ויצנו להס עיר ויקראו שמה סבינה על שם האיש אשר בנה אותה וצני כתיס צנו להס עיר ויקראו שמה פילימנא ויחצצו על צני כתיס צני תובל לאמר לא יחחננו צנו ויהי צימי הקציר וילכו צני תובל אל שדומיהם וצחורי צני כתיס נאספו וילכו אל עיר סבינא ויגלו את צנותיהם ויעלו אל עיר קפתוסיא וישמעו צני תובל ויצאו עליהם למלחמה ולא יכלו הס כי שגצמהם ההר ויאספו אל ההר כל צחורי צני כתיס ויהי לתקופ' השנה ויצאו עוד צני תובל עליהם למלחמה וצני כתיס העלו הילדים הילודי' מצנותיהם על החומה אשר צנו ויאמרו אליהם הבאתם למלחמה עם צניכם ועם צנותיכם הלא עצמכם ובשרכם אנחנו מעת' ויחדלו מלהלחם צם ויוסיפו עוד צני כתיס ויצנו עיר על היס ויקראו שמה פורטו ויצנו עוד אחרת ויקראו שמה אריצה

פרק שני צימיה ההס צרח לפו צן אליפז צן עשו ממצרים אש' לצדו יוסף בעלותו לקבור את אציו בצחרון וילאו צני עשו לקראתו

לשען לו ותגבר יד יוסף עליהם וילכד לפו צן אליפז עם צחריו ויביאם תלרימה ויהי אחרי מות יוסף צרח לפו ממצרים עם אנשיו ויצאו אפריקה אל אנגיאם מלך קרטיגינא ויקבלהו אנגיאם בכבוד גדול וישיתהו שר צלאו צימיה ההס היה צארץ כתיס איש צעיר פולימנא ושמו עולי ויהי לצני כתיס לאלוה תענועים וימת האיש צן אין לו כי אש צת אחת ושמה יאנייה והנערה יפה עד מאד וחכמ' ולא נראה כיפיה בכל הארץ וישאלה אנגיאם מלך אפריקה לקחתה לו לאשה וגם צורנס מלך צינפינטו שאלה ויאמרו לו אנשי כתיס לא נוכל לתתה לך כי אנגיאם מלך אפריקה מצקש אות' ואנחנו יראי' ממנופן יצא עלינו למלחמ' ואתה לא תוכל להחילנו מידו' וישלחו וצני פולימנא אגרת לאנגיאם מלך אפריקה כדברים האלה ויאסף את כל חילו ויצאו צאיי היס דרך סרדיניא ניקולוס אחיו וילא ניבולוס צן

יוסיפון פרק ב ג

צן אחיו לקראתו ויאמר לו צסאלך שלום מעם אצני לוקוס צלאחו שאל ממנו להשימני שר צלאו ויעש אנגיאם צן ויצאו צספינות ויעברו צמחו' אשתורש צורנוש וילא טורנוס מלך צינפינטו להחרימה ויהי המלחמה עזות' מאד צצקע' כנפינא ויפול צמלחמה פבלוש צן אחיו צצוח הכוא וימלוך אנגיאם דודו ויעש לו המלך גולם זהב ויחנהו צצחוכו ויערוך עוד אנגיאם מלחמ' לקראת טורנוס מלך צינפינטו ויהרנהו אנגיאם ויעש לו ארון נחשת וישיתהו צצחוכו ויצן עליו מגדל גבוה על אס הדרך וגם על פבלוש צן אחיו צנה עליו מגדל גבוה על אס הדרך ויקרא שמה קופבלוש מזה וקוצטורנוש מזה והנס על אס הדרך ורלפה ציניהם עד היס היה צין אלצנו וצין רומה ומכיוס הסנא והלמה החלו גדולי גדודי מלך אפריקה לצא צארץ כתיס לשלול שלל ולצנו צו ויצא תמיד עמם צפון אליפו ויצרח צפון צס מאפריקה ויצא צארץ כתיס ויקבלו כתי' צכבוד וישכרו אותו להלחם מלחמותם ויתעשה מאד וגדודי אפריקה פושטים צארץ כתיס ויאספו צני כתיס אל הה קופטינא ויהיו צספינות גדולי גודלי' ויהי היוס ויאצד לצפון צן בקר וילך לצקש את ספר וישמע את געיית ספר סביצות ההר וילך לפו וירא והנה צצחתיס ההר מערה ואצן גדולה שומה על פיה וינפץ את האצן והנה חיה גדולה אוכלת השור מחניה ומעלה חוש כדמות ומחניה ולמטה דמות אדם ויהרוג לפו את החיה ואמרו יושבי כתיס מה נעשה לאיש אשר ההג החיה אשר כלתה צצחתינו ויועדו כלם לעשות לו יוס אחד צשנה יוס מועד ויקראו את שם היוס ההוא לפו על שמו וינסבו לו נסכי' ציוס ההוא ויביאו לו מנחות ויקראו את שם היוס יאנוס על שם החיה אשר ההג ויוסיפו עוד גדודי גודלי' לצוא צארץ כתיס לשלול שלל ולצנו צז כפעם בפעם ויאסוף יאנוס לפו לקראת' ויטוסו לפנו ויצריחם וילל הארץ ממרוצתם ויוסיפו עוד צני כתיס וימליכו את יאנוס לפו עליהם וילכו לכבוש צני תובל ואיי היס אשר סביצותיהם וילא יאנוס לפו מלכס צראשס ויכבשם ויקראו לו עוד שם לפו יאנוס על שם החיה וצטורנוס על שם הכובש אשר היו עובדים לו צימי' ההס ושם הכובש צצחאי זה מלך תחלה צצקעת כנפינא צארץ כתיס וצנה לו היכל גדול מאד וימלוך על כל ארץ כתיס ועל כל ארץ איטליאה ויהימס אשר מלך יאנוס צטורנוס חמשים שנה וימת ויקבר צעיר גבנא וימלוך תחתיו יאנוס אחר חמשים שנה ויבנה גס הוא צצקעת כנפינא היכל עמוס מאד למושבו

פרק שלישי וימת יאנוס וימלוך תחתיו לטיאנוס זה ציאר

את הלשו' בלעז ולשו' לעז לטינו בלוחותיו על שמו . וגם הוא
 בנה מגדל מושבו גדול מאד ועשה ספינות הרבה וילך אל אוזדרובל בן אנגיאס
 אשר לקח יאנייה מהם במלחמה עם כתיים ויהי למלך אוזדרובל בת ושמה
 אוספזיונה יפה מאד וירקמו את כלמה אנשי דור' על לבושים' מרצ יפיה ותהי
 המלחמה גדולה מאד בין אוזדרובל מלך קרטיניא וצין לטינוס מלך כתיים .
 וילכוד מהם לטינוס את תעלת המי' אשר הביא אנגיאס בקחתו את יואנייה ויביא'
 אנגיאס אל מדינת קרטיניא . וצימי אנגיאס חלחה יואנייה ויקש חליה על
 אנגיאס ועל שריו ויאמר אנגיאס המלך לחמיו כמה ארפת חוליו ויאנייה ויאמרו
 לו חמיו לא אויר ארלנו כאויר ארץ כתיים ולא מומינו כמימיה' על כן חלחה
 המלכה בהשגנו' עליה האויר והמים וגם בארזה לא שתחה כי אם מן המים
 המוצאני' מן פורמה אשר העלו אותה אבותיה על הגשרים וילו אנגיאס את שריו
 ויביאו ממי פורמה אשר לכתיים צפלים וישקלו המים ההם עם כל מימי אפריקה
 וימלאו מימיה קליו' כנגדם וילו אנגיאס את כל שריו לאסוף חוצני' אנני' לאלפי'
 ולרצבו' ויחצבו אנני' לאין שיעור ולאין מספר ובונים הרבה מאד ויבנו גשר עמוס
 מאד ויביאו מעין המים עד מדינת קרטיניא והיו המי' ההם ליואנייה המלכ' לכל
 ארכיה ולכל אודותיה' לשחות ולאפות ולכבס ולרחוץ ולהשקות כל זרע אשר היא
 אוכלת ממנה וגם מן האדמה הביאו מכת' באניות רבות ואנני' לבנות ויבנו לה
 היכלות בהם וכל זאת עשו לה מרוב ההשחם בה וינחשו העם בכשפיה ויחזרכו
 בה ותהי להם המלכה יאנייה ללילית . ויהי כאשר נלחם לטינוס עם אוזדרובל
 בן אנגיאס והרס זקלת הגשר ויכס מכה רבה מאד אז נתמלאו יושבי גונדלי קנאה
 וימלוד לבס עליה' וישפכו את נפשם למו' ויפול אוזדרובל המלך במלחמה הביא
 ויקח לטינוס את אוספזיונה בתו לאשה וימלוד לטינוס בחזקה והימים אשר
 מלך לטינוס מ"ה שנה וימת לטינוס וימלוד תחתיו אספזיאנוס ל"ה שנה וימת
 אספזיאנוס וגם הוא בנה גדול וימלוד תחתיו לטינוס כ' שנה זה
 לטינוס נלחם עם יושבי אלמניא וצורגוניא בני אלישה וישים למס עונד
 ויש ויבן לו היכל לוליפר והוא היכל ככז הנגה . וסגר היכל קטרנגש
 הוא כוכב שבתאי והעציר את כהניו באש על מזבח לוליפר . וימת לטינוס
 וימלוד תחתיו אנגיאס טרויאנוס ל"ו שנים ויבן גם הוא היכל לשבתאי . וימת
 אנגיאס טרויאנוס וימלוד תחתיו אוליבא ל"ט שני' . וימת אוליבא וימלוד תחתיו
 אביזיוס כ"ד שנה ויבן לו היכל לשבתאי . וימת אביזיוס וימלוד תחתיו כאפס
 ויבן

ויבן היכל לשבתאי . וימת אנריפס וימלוד תחתיו רומלוס י"ט שנה ויבן היכל
 לשבתאי . וימת רומלוס וימלוד תחתיו אבינטינו ל"ו שנה זה נלחם עם בני
 ריפת היושבים על נהר לירא ויבן בני חורש היושבים בטורקיא על נהר לירא
 גם הם אשר ברחו מפני אנגיאס מלך אפריקה ויבנו את חורש זאת אנבזה ואת
 קינוך ויכניע' אבינטינו ויבן לו היכל לשבתאי . וימת אבינטינו וימלוד תחתיו
 פרוקאס כ"ג שנה ויבן היכל לשבתאי . וימת פרוקאס וימלוד תחתיו אומליאוס
 מ"ג שנה ויבן היכל לשבתאי וימת אומליאוס וימלוד תחתיו רומלוס לח' שנה
 וזה בנה תחלה רומה . צימיו הכה דוד את ארס ואת אדוס ויבחה דרעזר בן
 רחוב מלפני דוד . ויצאו דרעזר וליר בניו בארץ כמים וימן להם רומלוס
 המלך מקו' בחוף הים בהר ויבנו שם עיר ויקראו שמה לורנחו ושם האיש הבורח
 מפני דוד ליר ממשפחת דרעזר ובנו להם עיר אחר' ויקראו אות' אל באנו
 הקדומה וישבו שם עד היום הזה ואז עיר לורנחו נבקע בחוכה מעין שמן
 ולשנים רבות נשקעה העיר ויכא הים עליה והנה היא נראית בין נפולי ובין
 לורנחו החדשה גם כזה לא נפסק המעיין ההוא כי עשה הוא כובע ועולה השמן
 בטוב הנזע ממנה על מי הים וילקטוהו יושבי נאפולי תמיד וירא אבינטי
 רומלוס יראה גדולה מפני דוד ויבן חומה על כל בניי המלכים אשר מלכו לפניו
 וישם על ההיכלות חומה גדולה והגבעו' אשר תסביב בתוך החומה ויארכו
 החומה מ"ה מילין ויקרא את שם העיר רומא ע"ש רומלוס ויראו ירא' גדולה
 כל ימי דוד זה רומלוס הגדיל שם כל בני כתיים ויקראו את שם הארץ רומניא
 עד היום הזה ויבן היכל עמוס ליוזים הוא כוכב לדק וישם לו מועד יום ה'
 ויסגור היכל לוליפירו ויעש רומלוס מלחמה גדולה רבה ויהי לו ברית בינו ובין
 דוד וימת רומלוס וימלוד נומאכו ניפילים מ"ה שנה . וימת נומאכו ניפילים
 וימלוד תחתיו תוליאוס אסחליאוס ל"ב שנה וימת תוליאוס אסחליאוס
 וימלוד פרישקו תרכינוס לז' שנה . וימת פרישקו תרכינוס וימלוד תחתיו
 שירטוס ל"ד שנה וימת שירטוס וימלוד תחתיו תרכינוס ל"ה שנה זה מלך
 תרכינוס חמד אשה מאנשי רומא והיא בעולת בעל ויקחה בחזקה ותתעלז האש'
 ותחקע חרב בצטנה ותמת ויקומו אחיה ובעלה ויארכו לו בהיכל יובי"ס ויבא
 תרכינוס להשתחות בהיכל יוביס וידלגו עליו פתאום בהיכל יוביס בבאו
 להשתחות שם ומרצ שלופה בידם ויכוהו וימיחווהו וישצו רומיים ביום ההוא כי
 לא ימלוד עליהם מלך ברומא ויבחרו להם מזקני רומא ישיש ועשו שלש מאות
 ועשרים

יוסיפון פרק ג

ועשרים יועליו עמו וישימו אוהם עליהם למשול בהם ולנהוג מלכותם וימשול
סייטת ונ' מאות וכ' יועליו עמו ויכבשו את כל המערב ויבי מקץ מאתיים וס'
שנה ויחפורו מלחמות גדולות ועלמות בין צבא ובין רומניים צים וביצה יען
אשר עזרו את יון בהלחמו על צבא בעת ההיא אשר מרדו ויסונו את נהר טיברו
אל מקומות אחרות וירכפו את קרקע הנהר משער לשער ממבואו צעיר רומא
ועד שער לאתו מן העיר ומשע' לאתו מן העיר עד היס י"ח מיל כלו רכוף נחשת
ומשער רומה היואל אל ה' עד שער מבוא המ' ו' מילין כי שלש חלקי העיר מזה
העבר לנהר ו' החלק הרביעי מעבר הנהר מזה והנהר בתוך המדינ' וירכפו
אנשי יושבי רומא את קרקע הנהר למען לא יבאו אניות ליי' שם ממלך צבא כי
סחרו ורגזו כל באי מזרח ומערב בשמעם כי לכדנכוד נלך ירושלם עיר הקדש
וישלחו אליו מנחה ביד שלוחיהם ויכרות להם ברית אחרי המלחה ומשקט
המלחמה עד מלך דריוש המלך ויחפורו עוד להלחם ויבי בפקוד אליהם
על צבא כל אשר דבר על יד ישיעיהו בן אמון הנביא ועל יד ירמיהו בן
חלקיהו הנביא על אודותיה העיר וי' עליה את צ' מלכי גוים גדולים
ואדירים את דריוש מלך מדי ואת כורש מלך פרס ויתחתן כורש בדריוש
ויקח את בתו לו לאשה ויתחברו שניהם יחד ויפשיעו במלך כשד' וימרדו
על בלשאר המלך אז החברו מלחמה גדולה ובתחלת המלחמה נלחמו
כשד' ויפלו חללים רבים מגדודי מדי ופרס ויתחזקו עוד צ' המלכים האלה
את מעמדם ומלחמת' ותחבר עוד מלחמה גדולה ועלומה ביניהם ויפלו מאלה
ומאלה רבים וישפכו דם נפשות רבות לאין מספר וינאסו הכשדים וירדפו כורש
ודריוש וחיליהם ויכוס ויכחוס עד מקום קרוב מצבא מהלך יום אחד ויחגו שם
כורש ודריוש וכל מחניה ויבי כראות בלשאר וישלח את כל צבא הגבורים ואלף
שריו מן שרי כשדים ועמם אנודת הסריצים אשר בהיכל המלך רבה ועלומה מאד
ויאלו מצבא פגנות היום וילכו כל הלילה ויבי באשמורת הבקר החלו להכות
במחנה כורש ודריוש ויתצבאל המחנה וינס מחנה מדי ויעמוד כורש וכל מחנהו
לפני כשדים וילחם עמם וישג אוהם מררף אחרי מדי ויבי בהיות הלילה
גשמה המלחמה וירצו לנפול מהללי מדי ופרס כי נלחוס שרי בלשאר בגבור'
ויעש להם המלך בלשאר משתה גדול ויתן להם במשתה כסף וזהב וישתמח
בלשאר מאד עם אלף שריו וישג עמם לאכול ולשתות ויאריכו לשב' כל היום
ההוא וכל הלילה וישת מן היין בלשאר מאד כנג' שריו ויבי כטוב לב המלך ציין
ויאמר

יוסיפון פרק ג

ויאמר להביא את כלי הכסף והזהב אשר הגלה נכוד נלך מלך כשד' עם
פגולה אש' הגלה מירושלם לצבא ויחלל המלך את כלי הקדש וישת בהן יין הוא
ובל שריו ופילגשו ונשייו וירא אליהו ויקוף מאד ויקנא לכליו כלי הקדש
וישלח לכחוש על קיר בית המלך מכתב קשה להודיעו את הגזירה אשר גזר
עליו וי' אליהו ועל ממלכתו ויבא המלאך ויכתוב לו בשער נכח מנורת המד' ואל'ם
הדברים אשר כתב חשב שקל והפריש י"ח מנה מנה שקל ופרסין אבל האותיות
היו לשון קדש והמכתב לשון ארמית וירא המלך בלשאר את האנבעו' כוחבו' ושאר
הגולם לא ראה כי היה המראה נורא מאד על כן נבהל המלך בלשאר ויפחד מאד
וייעדוכל אבריו וינעל בצבו ויתפרדו כל עלמותיו ונשחנה דמו' פניו והשר' אשר
היו עמו לא ראו את המראה אז שלח המלך ויקראו לדניאל ויבא לפני המלך ויקרא
לו את המכת' ופירש לו את הדברי' וביאר אות' לו ויבאר היט' ויאמר דניאל אל המלך
בשכלת מאד על אשר חללת את כלי בית אלהי ישראל אשר בירושלם ועל כן קנא
י' אלהי ישראל לכלי בית מקדשו וישלח את מלאכו לכתוב לך את הדברי' האלה
ואלה הדברים אשר במכת' חשב שקל והפריש זה פירושם חשב ספר אלהי ישראל
את מנין ימי אויבו וקצץ אותם שקל שקל אויבו במאזניים וגמלא חסר ו' הפריש
הפריש אלהי ישראל את הממלכה מיד אויבו ונחנה לדריוש ולכורש מלכי מדי
ופרס הנלחמים עמך להיות ממלכתך ביניהם ויבי כשמוע המלך ושריו את
הפתרון הזה מפי דניאל איש המודו' עבד יי' וימרדו האנשי' חרדה גדול' ויקימו
וילכו איש לביתו וישאר המלך בלשאר לבדו עם סריסיו ואנשי ציחו' ויבי הוא
גרבו ונבהל ומכסהו פלגו' וחפול עליו תרדמ' וישן כאח' המתי' לפחד מגורתו
ויבי שם בארמון בית המלך סריס אחד מוקני נכוד נלך מעבדיו נכד ונשא
פנים ויחשוב בלבו לאמר הלא זה דניאל שנקרא שמו בלשאר כהם
אלהי אדני נכוד נלך אשר פתר לו את חלומותיו ולא נפל מכל דבריו
ארכה אשר לא היה וילדק כל דבריו ועתה דבר על אדני בלשאר המלך
הדברים האלה ועתה אכרות את ראשו וארכה צו אל מלכי מדי ופרס ו'
ויבי בלילה ההוא כשכב המלך בלשאר על משחו ויקם הסריס ויק את המלך
וימיתו וישא את ראשו מעליו וישאחו ויברח עמו אל מחנה כורש ודריוש מלכי
מדי ופרס ויתן להם את ראש בלשאר ויספר להם את כל אשר עשה בלשאר
לכל כלי בית האלהים אשר בירושלם כאשר חללם במשתה היין וכאשר שלח י'
מלאכו ויכתוב לו המכתב ויפרש לו את המכתב דניאל איש המודות ויוכיחם על
הדברים

הדברים אשר עשה בלשאר אשר מלאו לבו לחלל כל כלי בית יי' ויבא עליו יי' את
הרעה הזאת אשר תראינה עיניכם היום ויהי כשמוע כורש ודריוש את הדברים
אשר דבר הסרים ויקדו וישתחוו ליי' אלהי השמים ויאמר כורש ברוך יי' אלהי
הכלים האלה ואלהי ההיכל אשר היה בירושלם וביהודה אשר עשה נקמה באיש
אשר חלל את כלי בית מקדשו כי מאז ומקדם שמענו כי אהה הוא אדון כל הארץ
ואלהי כל הצריות ויוצא כל העולם ואמנם עתה ידעתי כי גדול יי' מכל האלהים
וצידו ממעלה להסיר מלכים ולהקים מלכים אז נדר המלך כורש לבנות את היכל
יי' אלהינו אשר בירושלם ולשלח את הגולה מצבל לירושלם ולהשיב את כלי הקדש
אל ההיכל אשר בירושלם ויהי אחרי הדברים האלה ויקמו כורש ודריוש מלך
חדו בחיל כבד מאד וישמיתו את כל ארץ כשדים ויחננו על צבל וילחמו עליהם
ויכבו לפי חרב מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק באיש אחד וצחוריה הרגו
ברחובותיה ובתולותיה דרסו בפרסי הסוסים וכל שריה וזקניה חנקו בחבלי
וכל הרומיה בקצו וכל עולליה נפלו אל הסלע וינקום יי' מצבל את דם עבדיו
השפוף ואת נקמת היכלו ועירו ועמו ויהי אחרי כן ויחלקו שני המלכים את כל
מלכות כשדים מחולק לצבל עד הנה בא הקץ למלכות כשדים ויקח דריוש את
צבל ואת בנותיה ואת היכל המלך וישבעל כסא בלשאר המלך וימלוך בצבל
והמלך כורש לקח את כל מלכות כשדים מחולק לצבל עד הנה דברי מלכי כשדים
ויעזרו ופלכות פרס ומדי ודריוש המדי קבל את מלכות כשדים לעת זקנתו
וימלוך במדינת צבל ויהי כשבת דריוש על כסא מלכותו בצבל וישאל על דניאל
וישלח ויביאוהו אליו ויושב לו כסא וישב לפניו ויאמר לו האתה זה דניאל ויאמר
אני ויאמר לו חנה לי ענה ואעשה כי רוח אלהי השמים נבך אל נא תחשוך
עלתך ממני כי זקנתי ואפס כחי ויגיעוני דרכי נוער ותמיד תלחמות סבבני
ואחפוף לזקנתי לנוח ולא אוכל ללכת ולבא במשא טורח עמי לשפוט בין איש
לאיש להכדיק ולהרשיע בי כבד ממני הדבר ויען דניאל את המלך דריוש לאמר
יפקד נא המלך שלשה פקידים אנשי חיל ואמת לשאת את טורח משא העם ושפטו
בין איש לאיש להקל מתך את כובד טורח משא העם והמלך ינוח צניחו והיה
הדבר הגדול אשר יקשה מהם ויקריבו אל המלך והיה המלך וכסאו נקי ולא ילאה
עוד בטורח העם ויעש המלך דריוש כן ויפקד על העם שני שרי צבאות ואת
דניאל הפקיד על שניהם לשפוט את העם וירגיע המלך בהיכלו וישלח דריוש
מכתב בכל ארץ ממשלתו לאמר כי אלהי השמים נתן בידי את כל ממלכות הארץ

ויכבד עלי טרח משאם כי קשה נפשי מזוקן ואעילה מדניאל ענה ויעלני ענה
אתה ואשמעם לעלמו ואנוח וארגיע בחוך ביתי ויקל ממני טורח המשא ועתה
תנו כבוד לאלהי דניאל והאמינו בו ושחרוהו תמיד ודרשו אליו כי אלוה גדול
הוא על כל אלהים וידוע יהיה לכל אנשי מלכותי כי בעלת דניאל כן עשיתי
ואפקוד על כל ארץ ממשלתי שני שרי צבאות להם ישמעו כל העם למשפט ולכל
משא וטורח והקל מעלי טורח העם ואת דניאל מניתי על שני השרים האלה
לשמוע לו לכל אשר יורם למשפט העם לצבאתי המר דציון ולעשות כל אשר יאום
לכל דבר כי אני שמתיהו לי למשנה ואת שרי החיל נתתי תחת ידיו ומפר דת
המלך לא יחיה וישמעו שרי המדינות וכל העם את מצות המלך ואת אשר הקל
המשא מעליו וירגיע המלך בחוך הארמון וייטב צעניוה' הדבר ודניאל איש
חמודות הוא משנה למלך והיולא והבא לפני המלך והשרים והפחות הפרתמים
ושרי המדינות נותנים כבוד לדניאל כי רוח אלהים בו ויהי אחר הדברים
האלה ויקנאו דניאל שני שרי החיל עם יתר השרים והסבגים והפחות וגדולי
הממלכה ויועזו כלם יחד לחרות חק ולכרות ברית לאמר על דניאל להזיקהו
למנוא עלילת להכשיל את דניאל לפני המלך והשרים ויועזו כלם ויכרתו ברית
לאמר כי כל איש קטן או גדול שר ומושל או מכל רבי החילים אשר יחלה פני כל
אלוה לשאול או לבקש ולהתחנן על כל דבר למן היום עד שלשים יום צבתי מן
המלך לצדו והיה למאכל אריות ולא יגאל על ידי המלך ולא יפדה בכל הון יקר
ערכו לקיים דת אשר החרות ובכל זה לא ידע דניאל את מזמתם כי עליו הערימו
סודם כי אמרו אם לא נלכדנו בדת אלהיו לא נוכל להכשילו והם לא הבינו כי
באשר דניאל נאמן לאלהיו כן אלהיו נאמן לו ויכתבו האנשים את הדברים
האלה אשר קיימו על ספר ורשם כל איש בכתב ידו ויחתמו איש ואיש בחותמו
לחוק דת הספר ויגישו האנשים דת הספר אל המלך צידם וישלח המלך את ידו
ויקחהו ויקראוהו בתמו ולא שם לבו לערמתם אשר הערימו על דניאל להכשילו
ויקיים להם המלך את דת הספר ככל הכחצו בו ויחתום גם המלך את הספר
ויחנהו לסופרי המלך למשמרת לעת פקודתו ויהי לימים וישוטטו האנשים
לחור סביבות בית דניאל לדעת את אשר יעשה למען מנוא עלילה להחעולל
למחשבותם על דניאל ויהי בלכתם כה וכה סביבות בית דניאל וימלאו עלמה
קשנה משחקת נכח פתח השער אשר לדניאל וישאלוהו לאתר איה דניאל ומה הוא
עושה ותען להם לאמר הנה הוא בעלייתו נוחן שבת ותהלה לאלהיו מתפלל נכח
החלון

החלון הפונה נגד בית האלהים אשר בירושלם ויאמינו האנשים ויחשו לעלות אליו
אל העליה אשר הוא מתפלל שמה וימלאוהו כורע על צרכיו ארצה וכפיו פרושות
השמים כי שלשה פעמים ביום היה דניאל מתפלל אל יי' ומודה לאלהיו כי
מתפלל אל יי' הוא מדבר וקורא בספר התורה הכי יי' מדבר עמו וכן עשה דניאל
וכה משפטן כל הימים ויהי כזה האנשים בית דניאל והוא מתפלל ומודה ולא
נחת מפניהם ולא נחרד לזבו לקול שאונס עד כלותו ואת תפלתו ויפלו עליו
פחאום ויאחזוהו ויוליכוהו אל המלך ויהי כראות המלך את דניאל אחוז ביד
השרים ויחרד המלך ויתמה מאד וידע כי למענו עשו וקיימו את הדת ויאמר
המלך לשרים מה זאת עשיתם על דניאל ויענו האנשים את המלך לאמר הלא לפניך
בתבונה וחתמנו וגם בדת מדי ופרס אשר אין להמיר ואין להסיר כי כל איש שר או
גדול או קטן אשר ישאל או ידרוש לכל אלוה בלימי החדש הזה רק מן המלך לזבו
ינתן למאכל אריות והנה דניאל נמצא בתוך ביתו כורע ומשתחוה ומתפלל
לאלהיו למען הפר את מצות המלך ואת דתי מדי ופרס אשר אין להמיר ועתה
אל ילעג לנו להפר את דתנו חנה אוחזי בדינו ונשליכהו אל הצו' לאריות למען
לא ילעג עוד אחר להפר דתי מדי ופרס ויען המלך את שריו לאמר הערמתם
לשוא הסוד הזה על דניאל אל לכם להתגרות בו חדלו לכם ממנו כי יהודי הוא
ואיש נורא מאד ועוזו פן יפרוץ בכם וישחיתכם והשרי' האלה החזיקו את ידיהם
בדניאל לבלעוהו ולהפילהו אל צור האריות והמלך נוער לישועת דניאל ואין מכל'
אחד אשר עוזר למלך לישועת דניאל כי כולם אינם למפלתו ולהכחידהו וימתן
המלך שמוע אליהם ויריבו השרים במלך והמלך בשרים על דניאל עד בא השמש
ויהי כראותם כי יד המלך עמו אמרו לו למלך מה אחד יחדו דע נא וראה אם לא
הסגירהו בדינו גם אותך ידענו כי חפר דתי מדי ופרס וירא המלך כי נועדו
בלם להתקשר עליו בגלל דניאל וירף ידו ממנו ויסגירהו בידם ויאמר אליהם
המלך הנידון נא לי אם יזלכוהו אלהיו מפי האריות' אנה הסתירו חרפתם' וכליתחכ'
הלא חננתו כלכם תחתיו לאריות לאכלה ויאמרו כלם יחי בן וירב המלך עם
השרים עד עת בא השמש ויאמר המלך אל דניאל הנה נועדו השרים כלם האלה
להפילך אל צור האריות ואלהים' אלהי השמים אשר נתן בך רוח הקדש הוא
יהסוס את פיהם תמך ואני נקי לפני אלהיך כי בקשתי להפילך ולא יכולתי .
וימסכו האנשים את דניאל וישליכוהו אל הצור ובצור עשרה אריות סגורים בו
וזה הקס' אוכלים וטורפי' עשרה לאן ועשר גויות אדם וירעיבום ביום ההוא מבלי

טרף ולא האכילום מאומה למען יחשו לאכול את דניאל . ויהי בדת דניאל
אל צור האריות ויסגירו אליו פנים וילחכוהו ויניעו אליו את זנבותם וישישו
לקראתו כאשר ישישו הכלים אל אדניהם בצואו מן השדה והשרים הפכו אפן
גדולה ויסגירו את הצור ויחמוס המלך על פי הצור בטבעתו ובטבעת כל השרים
וילכו איש לביתו ודניאל מהלל את שם אלהיו בקול רנה ומודה ותהלה כל הלילה
עד הבקר והאריות רוצצים סביבותיו ומקשיצים לקול רנחו והמלך הלך אל ביתו
אבל אמר נפש לחם לא אכל ומים לא שמה וגם כלי שחוק כמשפטם לא נשמעו
לפניו ולא נחללו כליו מעליו כי נאכל מאד על דניאל ותדד שנתו מעיניו כי נעצב
מאד על קשר השרים על דניאל ויתמרמר המלך באנחתו והוא מתהפך על צדו
ויען ויאמר מי יתן והים בקר וראיתי וידעתי מה נעשה בדניאל ומה פעל יי' בו
ויהי ביום ההוא עת הורד דניאל אל צור האריות והנה בחקוק הנביא בארץ
יהודה בא מקיירו לפנות הערב עת בא השמש ויכרה כרה לקולרים והוא נשא
את ארוחתם בידו להגיש לפניכם לאכול והנה דבר יי' אליו לאמר לך וכולכת
את הארוחה הזאת אל דניאל עבדי בארץ כשדים אל צור האריות אשר הורד שמה
ויאמר אלהי אלהי מי ויליכני שמה בעת הזאת ורחוק ממני הדרך והנה מלאך
גשאו בלינת ראשו והארוח' בידו ויניחנהו אל חוך הצור אל דניאל ויאכל וישת עמו
ויוציאהו המלאך וישביכהו לא מקומו אשר גשאו משם בטרם כלו הקולרים לאכול
ודניאל מרגן ומשבח ומודה ותהלה ליי' כי בטוח בי שועתו כי המתפלל לל עם אלהיו
הוא מדבר והקורא בדת אלהיו מדבר עם אלהיו ודניאל לא נואש מחסדיו ויהי
עד כה ועד כה ויאמר אור הבקר ויקם המלך וימחר ללכת אל הצור וישמע
את קול רנת דניאל ונועם תהלתו ולא יכול לדבר לו כי נפרץ קולו מן הצבי
ויתחזק לבו וקרא דניאל דניאל ההלילך אלהים מהאריות ולא נטרפת .
ויען דניאל אל המלך אמנם כי חשכני האלהים מפי האריות ויחסוס את פיהם
ממני וישישו לקראתי כמשוש בני ביתי כי לום אלהי אשר בטחתי בו וגם ארוחה
שולחה אלי אמש על יד חקוק הנביא צרוח אלהי . אך אדני המלך לא חטאתי לך
וכל עול לא נמצא בי לפניך וכל תחבול' ומשע לא מצאת בי . וישלח המלך ויקרא
את השרים אנשי שטנת דניאל ויצאו כלם אל המלך והוא נכב על הצור ויאמר'
לכם דעו נא וראו את חותם טבעותי' החתום על הצור ויאמרו כאשר חתמנו
בן נמצא . ויצו המלך ויגלו את האבן מעל פי הצור ויריבו דניאל מחוך הצו' מרפא
הם ושלם וכל חבלה לא נראתה בו ויתמהו כל האנשי' לנפלאות אלהי דניאל

ויאמרו גדול אלהי דניאל מכל אלהים ויקרא המלך את עבדיו ויחפשו את השמים
אשר כלשינו את דניאל ואשר בערימו עליו הסוד יחדו כלם כאחד ויפילו אותם
בחוך צור האריות ובטורם יגיעו אל קרקע הצור והאריות קלו לקרחתם כי לא טרפו
טרף מתמול שלשום ויבלעום כלביבות ואת עלמותיהם כרסמו והדיוקו וישאגו
עליהם האריות מתוך הצור וילך קול שאונס למרחוק ויחדרו לקולם כל העם כי
אמרו יאלו האריות מן הצור וישב המלך אל ביתו הוא ודניאל ויוסף יי לדניאל
כבוד וגדולה וחסד בעיני המלך וכל העם בעת שהיה לזה המלך להעביר
קול בכל מלכותו לאמר אין בכל האלהים כאלהי דניאל נורא להפליא
פלאות ועלמות מי נכס מכל עם נחלתו יהי אלהיו עמו ויעל ויבנה
את בית האלהים אשר ביהודה ואני אחן מאולרותי כסף וזהב לכל דרך המלאכה
עד כלותה וישלח ספרים ביד הרעים אל כל עיר ועיר בכל מלכותו לשלח את
היהודים לעלות ולבנות את בית יי אשר בירושלים היא שנה אחת לכורש לחבו
על מלכות כשדיאז שלח המלך אגרות אל כל שרי עבר הנהר אל הפחות להיות
ככוני יחדו לעזרת היהודים ולתת די מחסורם לבנין לעלים ולאבנים ולחטי'
ולשמן ולחירוש ולכל חפץ הבנין עד כלותם לבנות וגם פרים ואילים וכבשים
לכל דבר צרכיהם ואיש לא יזיק לכל מלאכת ויקומן היהודים כל נדיב לב לעלות
אל בית האלהים ארבע רבוא ועמם כרש' עזרא הסופר ואליקים הכהן הגדול
וישוע ומרדכי ושאר ראשי האבות ליהודה ובנימן וילכו הלך עד עבר הנהר
ויבאו ירושלי' ויחלו ליסד את בית האלהים ויהי ביסודם ותכון להם המלאכ'
ויקומן אנשי בני בליעל משארית הגוים רבי יהודה ובנימין סגבלט החורוני
וטוביה העמוני וגם הערבי עם רבי מלוררי יהודה ובניתי' ויכתבו שנה
על יושבי יהודה וירושלם עבדי אלהי השמים וישלח את המכתב פרס לאמר
ידוע יהי לכם כי את חבנ' קרית ירושלם לכם יהיה מוקש ולפשע רב וקשר
גדול נכס כי מימי קדם היו יושביה עזים וקשים וחובלים במלכים וברוזנים
ובכל הארץ על כן הלא עליה נבוכדנצר מלך כשדים וישחיתה ויגלה את עמה
אל כל הארצות אז נחן המלכים וירגיעו איש במקומו על כן באנו להודיע למלך
את כל זאת לדעת את אמונתינו כי לחם שולחן המלך אכלנו וחלילה לנו לראות
בכשלון המלוכה ויהי כבא הספר אל המלך ותשבח המלאכה עד שנת שתי'
לדריוש המלך יהי בשנת דריוש המלך על כסא המלוכה וישאל על דניאל איש
המודות עבד יי לראות תכחמו ולדעת עלתו ויבאו את דניאל לפניו ויחקרוהו
וינסהו

וינסהו ויבין בו שצנחנים כשמע אשר שמע עליו וישמח ויאבדכו מאד וישמחו לו
ליועץ ולמשנה כאשר היה לפניו ויהי היום ויחוג דריוש חג כל אלהי בכל ויכן
המלך את המנחה להקרוב אל כל זה משפט מנחתו פר אחד ועשרה אילים
ומאה בני יונה ומאה כבשים ושבעים בכר מעוג לחם שלחנו ועשרה בני יין
למערכת שלחנוכה היה משפטו ליום ויהי היום ויערכו השלחן לפני כל
ויאמר המלך לדניאל מי יתן והאמנת צדת כל האלוה הגדול אשר לנו אשר
יאכל במערכת השלחן הזה ויוען דניאל אל המלך לאמר אל לא יסייתך ואל
לא יפתה לך המלך בדבר הזה בכל בני הצל ותובו הוא ורוח אין בוכי מעשה
ידי אומן הוא איבכה יאכל ואיבכה ישחה רקבהניו הם האוכלים את מערכת
שלחנו ועולותיו ועתה אם תשמע לי להסירה את בתינו צידי ואני אניד את
ערמחס ואת עשייתם אשר מפת' אותך ועמך להשתחו' להכל ותובו
ויאמר לו המלך לו יהי כדברך ויבן דניאל ויסגרו את הלתות ההיכל את
לכל ואת שעריו בלתי' השע' אשר בא המלך אז אמר דניאל הגישו אלי
האפר ויפרשו את האפר על פני רגלי אשר להיכל כל והכהנים לא ידעו מה
דניאל עושה ויהי ככלוהם לעשו' כן ויאל המלך ודניאל מן השער אשר באו המה
ונעריהם ויולו ויסגרו את השער ויחתום המלך את השער בטבעתו ובטבע'
דניאל וילכו אל צ' המל' וילכו ויהי צבק וישל' המל' לקרא לדניאל להאן ולד'
מה פעל כל וילכו עד שער ההיכל וימלאו את החותמות אשר חתמו ויאמר
המלך לדניאל היש עול בחותמות האלה ויען לא וילו להסיר ויסירו ויפתחו
את השער ויראו את השלחן והנה נאכל כל אשר ערכו עליו מלחם ועד צמר ועד
יין כי נשתה ויהי כראות המלך ויפול ארצה נכח כל ויאמר גדול שמת כל
ומי כמוך בכל אלהי הגוים נבצורה ויענהו דניאל לאמר אל לא תאמר כן הצט
לא אל האפר אש' פרשנו על רגפת הבית סביבו' השלחן וראה את מדרכות
העקבות האלה למי המה כי הם אוכלי שלחן כל ויבט המלך והנה עקבות
אנשים ונשים ונערי' וטף וישלח ויתפוש את שבעת הכהנים משרתי כל
וישבע להם המלך אם לא תגידו לי האמת דעו כי מות תמותו ויגידו לו האמת
ויראוהו את המזבחות האפלות אשר בהמה באים אל כל לילה ואוכלים את
מערכת שולחנו וידע המלך את ערמת' וילו ויהרסו את היכל כל עד בלי
נשאר מאומה וגם צימס הסתה היה לכשדים אלוה תעתיעים והוא הנין
גדול וישב במערה אחת והיו מערבי' לו מנחה ובאים לילה להשליכה אל

התנין והוא היה יולא לקראת המנחה ויפתח את פיו במשפטו וישליכה אל פיו ויבלענה ויגבה לרום כמעט רולה לנחת מן המערה ויאמרו השרים אל המלך הגם על אלהים הזה אשר הוא אלהים חיים ויכל דניאל לתעבת כאשר עשה לכל ולכסניו ומזבחיו ושולחנו וישבו את עבודתו ומדוע לא יתגרה באלהים הזה אשר הוא אלהים חיים כי אם יתגרה בו עתה ינקום לנו את נקמת כל זכיכלו וכסניו . אז אמר המלך לדניאל שמע נא דניאל והאזינה לי ואדברה לך הגם על התנין האלוה הזה תערים מחשבותיך להכחידו כאשר עשית לכל אשר איך רוח חיים בו הלא זה אל חי גבור וחזק ומי יתלב לפניו להרע לו ויען דניאל אל המלך לאמר אל נא יתעשה המלך גם צוה כי חיה היא נכבש'תה' ידי אדם ואיך זה רוח אלהים ועתה אם תרשני אדני המלך גם התנין הזה אני אכני ואמיתני בלי חרב ולא חנית ולא מלחמ' כי שרץ חיה הוא השורץ על הארץ ויתן יי' אלהינו מורא האדם על כל נפש חיה הרומשת והשורלת על פני כל הארץ ליראה אותו ולפחד מפניו כי כללם אלהים נברא האדם לתת מוראו על הכל ועתה אם יטב בעיניך הרף ממני ואכני ואאצרכו כאחד מן הפסילים אשר אצדתי רק אלי משלובי שריך להרע לי . ונאמר לו המלך לך ועשה כן אם תוכל ואל תירא וישמחו כל השרים מאד באמור המלך לדניאל להחגרה בתנין כי אמרו עתה יאצד דניאל כי לא יוכל להתייבב נכח התנין . וילך דניאל מאת פני המלך ויעש כלי צהול כמסרקי הפסתי' וידבק גבוהם גב על גב פנימה וקוליהם פונים חוץ משביב לשוטים וחדודי' ויגלל עליהם כל מיני המאכלי' חלב ודשן וכל מיני שומן וגם ארוחת גפרית ושרפה נתן בו עד נעלמו קרני הצהול והחרולים . ויהי כמראה תצנית המנחה וישליכה דניאל אל פי התנין והתנין אץ לבלעה ולקבלה בתאות נפשו . ויהי צבואה אל פיו וחרד אל חדריו בטנו וימס החלב והדשן מעל לקולי הצהול ויצאו ראשי החרולים המחודדים צמעי התנין וינקזו ויחל התנין ויכשל וימת לעת מחרת . ויהי לשלשת הימים ויצאו הכשדי' והצבליים לדרוש את התנין במנחה יום ציום ואינונו כי מת רק עליה הנאש מן המעל' ויחזקו לבא אל המערה והנה אלהים מת נפוח נבאש ויתעלבו האנשים ויחר להם מאד על דניאל ויאמרו מה זאת עשה דניאל כי הודי' לשני אלהינו אשר הכחיד וידך את כל וגם את התנין ועתה אם יסגירנו המלך בידנו יומת ואם לא יהוה יסיה למלך כי לא יחיה . וישמע המלך כי קשרו עליו עם הארץ וישלח וידך את גדוליה'

גדוליה' ואת שריהם עם הקמים על דניאל לפי חרצ' . ודניאל זקן מאד ויבא דניאל וישתחולתך ויאמר לו בי אדני המלך הנה נא זקנתי ואין בי כח לעמוד וללכת ולבא במשפט המלוכה ויכניעוני פריזי עמך באיבתם כי צבור האריות הורידוני זה פעמים גם עם התנין וימלטני יי' אלהי אשר חסיתי בו וגם נפשי דמו לקחתה להמיתני בקנאת' אשר קנאו לפסיליה' ואלהי השכני משחיתותם ואת שלשת רעי חנניה מישאל ועזריה הביאו אל כבשן האש לישרף וכל זאת חזקה יד אלהינו לעזרתנו . ועתה אדני המלך תפול נא תחנתי לפניך לשלחני ללכת לביתי להרגיע ולעבוד את אלהי' אבותי כי זקנתי ואין בי כח לעמוד עוד . ויען המלך את דניאל לאמר ומי ישמע לך לדבר הזה לשלחך ואתה איש אלהים אלהי השמים ואם תעזבני איך תכון מלכותי בלכתך מימי אמנם ידעתי כי זקן אתה ואין בך כח לעמוד ללכת ולבא במשפט השרי' שרי המלוכה אך אם תתן אד' כמוד' איש מצני עמך חכם ונבון ומלא רוח אלהי' כמוד' ויהי עמי תחתך כמשפטך או אשלחך לשלוט לנו ולהרגיע צביתך אף כי נגשי יודעת כי אין כערךך בכל בני עמך . ויולא דניאל מלפני המלך לפנות ערב ויקס ויתשלל אל אלהי השמים לתת בלבו המלך לשלחהו ללכת לעבוד אלהיו . וילן בלילה ההוא וישכם בצקר וילך אל עדת הגולה וימלא שם את זרובבל בן שאלתיאל בן יכניה מלך יהודה ויקימהו דניאל מתוך הגולה ויחזק בידו ויוליכיהו אל המלך ויגישו לפניו אז אמר דניאל הנה לך איש תחתי כערכי ויהיה לך כמוני . והוא מן בני יהודה מן הפרתמים מורע המלוכה מצני שאלתיאל בן יכניה מלך יהוד' והוא איש חיל מלא רוח חכמה ודעת אלהי' בכל אשר בו ולא נופל הוא ממני ולא נחסר ויהיה לך לנאמן וליועץ כמוני ואותי תשלח להרגיע במקומי . ויאמן המלך לכל אשר ספר לו דניאל וישלחהו ללכת וישתחו דניאל למלך והמלך חבק את דניאל וינשקו וינו ויתן לו מתנה ביד המלך וישלחהו וילך . ויהי זרובבל למלך תחת דניאל ויתן דניאל את כל אשר נתן לו המלך לנכשלי הגולה ואחרי כן הלך אל מקומו אל שושן הצירה אשר בעילם המדינ' ויעבד שם את יי' אלהיו עד יום מן צו צקרב אחיו עדת הגולה אשר שם . וזרובבל איש חיל ואיש מלליח נבון וחכם מלא רוח חכמה כי סמך דניאל את ידיו עליו . וימלא חן בעיני המלך ויאסבהו מאד לאהבת דניאל וישמחו לנגיד על כל השרים וראש על שני שרי הצבא שומרי ראש המלך . ויהי היום ויאספו כל השרים להתייבב לפני המלך כמשפט ויאמ' אליהם המלך הראיתם

הראותם בכל הארץ באיש הזה זרובבל איש נבון וחכם כרוח דניאל ויענו ויאמרו
נכון דבר המלך . ויהי בעת ההוא עת אשר ישכב המלך על משכבו אחרי
אכלו וישכב על מטתו וישן ויתלבשו שני השרים שומרי ראשו כמשפט לשמור
זרובבל עמהם בראש ויעמדו סביבות המלך עד בוש עד עת תעורתו והמלך
כד משנתו כי נשתכר ביוין . וילאו שלשת הנחורים לעמוד ויאמרו איש אל
רעהו הבו ונחידה לנו חידות דברי חכמים איש ואיש לפי ערמתו וכתבנו את
דברי חידותינו על מגילת ספר ונשימה את המכת תחת מראשותי המלך
עד שייקק משנתו ויראה המגלה ויבין בפשר דבריה ויהי האיש אשר יראו דבריו
מחוכמים משני רעיו וחידתו מעורבת על חידות אחיו יהיה למלך למשנה
וגם במושב הכסא והמרכבה ואף לנאח ולבא לפני המלך הגדול וכל
כלי שולחנו יהיו כלי זהב ורסן זהב ינתן על לחיי סוסו ויסכר המשנה ינתן
בראשו ומתנה משנה יקח מאת המלך ושאלתו לכל דבר יתן המלך ורוע למלך
יהיה ויאמרו כלם יהיבן ויכתרו ברית ויקמוה בהת מדי ושרם אשר אין להמיר
ויצאו את קסת הסופר והמגלה וישילו הגורל לשלשתם וישול הגורל לאחד
ויכתוב על המגלה לאמ' אין כמלך חזק בארץ . והשני כתב און ביין חזק בארץ .
והשלישי הוא זרובבל כתב אין כאשה חזקה בארץ . ויהי ככלותם לכתוב את
חידותיהם וישמו את המגלה הזאת מראשותי המלך והמלך ער ועינו עיומות
והוא מקשיב את לשון דבריהם ויהי בתפס את המגלה תחת הכסאות מראשותי
המלך . ויקם המלך במקוץ משנתו ויעבר את שתי ידיו על עינו ויבקש תחת
מראשותיו וימלא מגילת הספר אשר כתבו שלשת הנחורים ויפתח ויקר' ויעל
בה עד בא כל השרים והפחות והפרתמים ושרי המדינות ויקרא שלשת הנחורים
הגלה ויאמר קרבולי איש ספרו והשעו פשר דברי חידותיכם והטוב והישר
משלשתכם אמלא את כל הכתוב במגלה לכדור ולנשאהו . ויקרצ הראשון
ויקרא את מכתבו ויאמר ישמע נא המלך והשרים אל דברי אשר אדבר אין כמלך
חזק בארץ . ויגש השני ויאמר אין ביין חזק בארץ . והשלישי הוא זרובבל אמר
אין כאשה חזקה בארץ . ויען המלך והשרים שמעו דברי חידותיכם אך תמללו
פשר דבריכם ונשמע . ויען הראשון ויאמר בי אדני המלך ובי השרים הנחורים
הלא ידעתם את כח המלך וחזקת מלכותו על הארץ והים והאיים ועל כל הגו'
והלשונות להמית ולהחיות אם ילוס להזניא לבא וילאו לחונות כלם ולא יסובו
פניהם כי יקדמו אל המות ואם יאמר להרוס חונות יראו ואם יחשו ויזעזעו

ויקלרו

ויקלרו את תבואת הארץ והרימו את חרומת המלך טרם יאכלו מן התבואה
כי יראים הם מן המלך וכלם ירעדו מאימתו אשר הוא אדון וגבור על כלם ואין
מכלם להפר את דבריו ואת מלותיו על כן יאמנו דברי כי אין כמלך חזק בארץ
ויתמכו כל הנלצים על הדבר הזה . ויען השני ויאמר בי אדני המלך והשרים
המחוכמים אמנם כלכם ידעתם את חזקת המלך ותוקף ממלתו אשר הוא רודה
ומושל בארץ ואימתו ופחדו על כל בני אדם כאשר שמעתם באזניכם ואף היין
חזק מן המלך כי כל גבורת המלך אמת היא אך כאשר ישמה היין ימשול בו
ויטה לבו אל דברים אחרים לרנו ולזמר ולרקד ואף להסתכל כי נהפך לבו ליין
להרחיק קרובי ולקרוב רחוקים להמית אוהבים ולכבד זרים ולבלתי שאת פני
אב ואם וגם את שאר בשרו הלא ידעתם כי חזקת היין כן הוא אם ישמה איש
בל למד ספר יהנה רננות ואיש מחריש יריע וסוד סתר יגלה ומעשה סתום
יוציא חוץ ואנשי עזבון ישמה היין ואבלים ודאבי נפש ואנשי תמותה אם ישמו
ממנו יששו ויגילו בו ואנשי דאגה יזמרו ומעוני ככל לקוחי למות אם ישמו יין
ישחקו וחרצו על רעהו יצריק שכור ולאנשי בושת יעזו פנים והיה בלאת היין
מקרבם שכחו את כל אשר עשו ו' א' עוד יציגו ויזכרו כי עבר היין מהם
ויאמרו לא עשינו מאומה ומי לא יאמין בכל זאת כי היין חזק מן המלך בעת
אשר ימשול בו כי את רגלי האדם יעקל מלכת ועינו ראות אשר
לא נכון ופיהו יהיה שיח כל למד . הלא לכם לדעת כי חזק היין
מן השלך אשר ככה הוא עושה ויתמכו כל הזומעים מאד . ויקרא
המלך אל זרובבל הוא השלישי ויאמר לו ספרה גס אתה פשר חידתך
כאש' ספרו רעיד ויען הספר ויאמר הקשיבה והאזינה דברי המלך וגם
השרים והפרתמים והשונות וכל העם הנלצים אינם חזק וגדול המלך מכל
והיין מחליש המלך בחזקתו עת משלו בו ואין לכח בחזקת המלך וגם בחזק'
היין . אבל האשה חזקה מן היין ומן המלך ומכל נטעי הכרמי אשר יולא מהם
יין ואין לא תחזק האשה מן המלך והיא ילדה המלך ותניקו ותאמנהו
בחיבה ותגדילכו ותכלכלהו ותלבישהו ותרחץ לואתו מעליו ותיסרהו
ותמשל בו כאם בנן בטנה וזוראה נושלת עליו ויחרד לקול גערתה כי פעם
תכנו ופעם תגער בו ואם תטה אליו השבט יצרח מפניה לנוס חולה כי ייר'
ממנה עד אשר יגדל הנער להיות בחור את מוראה לא ישכח זאת כבודה לא
יתיר ואת פניה ישא בכל עת כנן להורתו ואחריכן אם ישא עיניו וראה

אשה

אשה יפת תואר יתאוה ליופי מראה לחשיק בה כי חדשק נפשו בה ולבו יטה
אליה ולא יזיר אהבתה בכל הון ואף כי אמו בורתו ואביו מגדלו יעוזב אביו
ואמו ויבגד בהם לאהבת יופי האשה ותארה ורבים נפתו לאהבת האשה ורבי
נאכלו ונאגעו למענה כי ישבו בה ורבים נהרגו בגללה יירדו ציון שאולה
ורבים חכמים נלכדו ברשתה ונבונים נוקצו בתכמתה חרב שטנה בין אחי
העיר מדנים ואוהבים חפריד ויבגד איש באחיו הלא לכם לדע' אם תעבור
אשה יפת תואר נכה איש והוא נושא כל כלי חמדה הלא עיניו לופות אליה אל
מראה יופיה כי לבבו נוטה אליה ואף כי חשן דבר שיח מפיה את כל אשר
בידו יעוזב ופיהו פתוח ומביט אליה כי הטתו למשוך לבו אליה ומי לא יאמין
לי על זאת יוד' על האמ' בחקות הנבי' ספרו נא לי והגידו למי תעמלו וחיגעו
ולמי תגזלו ולמי תרכשו ולמי תאירו הון רב הלא לנשים לקנות להן כל כלי
חמדה וזה וכסף ועדי עדיי' וכל כלי יקר משפלות וזה ומור ואהלות וכל מיני
בזמי' ושמן מרקחת וקטורת נעים הלא לאשה חכינו כל אלה ואם יפרוך אדם
פרץ והלך אל מקו' מארצ' הדרכי' במדבר' או בהרי' או ביביר' או ביער' או בימים
וגלגלם ורמח וזלל וחמס וצווח וחסף וספך דמים לפי צלעו למי יצא השלל
והבז והתלקוח הלא לאשה כולם יוצאו והלא אנכי ראיתי את המלך יושב על
כסאו ונזר תפארתו על ראשו ואפ' ויגיה בת צבא' יאוש המקדוני פלגשו יושב'
נגדו ותשלח ידה ותחר את נזר הצלך מעל ראשו ותשימהו על ראשה והמלך
שוחק למולה וכאשר כעסה אין המלך יכול לפייסה ולשכך חמת' למען הסי'
את כעסה ומי לא יאמין לדברי ויודה כי האשה חזקה מכל החזקים אשר בארץ
וגם מהמלך כאשר יהיה והלא את כח שמעון היא הכשילה ואחדוד היא הסתו
ואת לב שלמה הטתו ותפתהו וחוכל והלא רבי' נלכדו בה ואין מספר להרוגיה
ורבו ועלמו חלליה ואף זאת לכם ללמוד דעת כי יתשול איש אחד על כל הארץ
ויושביה לא יספרו מרוב וכל' יחרדו וירעדו ויחילו מאימתו כי הוא אחד ומושל
בכלם • ועל כל אשה נתן שר ותלך למשול בה ואילו תשוקהה נתנה ולא יוכל
לכבשנה למשול בה • וגם אדם אבי כל יושבי האר' אשתו הסתו לעבור את פי
י' אליהו ותסגירהו למות עם נאלאיו אחריו ראו עתה איך גדלה חזקת האש'
ומי לא יאמין לדב' הזה כי מראשי' העולם ועד אחריתו איש לא נעדר מלכדין
הדבר הזה ומלדעת כי אמת אדבר • ועם כל זה הנה עתה אודיע למלך ולכל
השרים המחוכמים השומעים כי הצל המלך המושל בארץ והצל היין המושל

במלך

במלך והצל האשה ועולתה מושלת בשלחם כאש' הודעתי • והאמת מושלת בשמים
וצארץ בימים ונתהומות וחחוק האמת נגד אלהים ואדם כי במכון האמת לא
יכון הקש' והאמת' תסור השקר ממכונו וצאמת נבראו השמים והארץ והימי'
וכל אשר בהם ואמת יי' אל הינו לעולם ועד • ויענו כל העם הנצבי' לפני
המלך עם הפרתמים והפחות ושרי המדינו' ויאמרו אל המלך פה אחד עם
המחוכם זרובבל האמת ואז אמר המלך אל זרובבל גשה נא אלי ויגש • וישלח
המלך את ידו ויקרבו אליו ויחזקו וינשקו נגד השרים וכל העם הנצבים
ויאמר המלך צרוך יי' אליה זרובבל אש' נתן בו רוח אמת כי אלהים אמת הוא
ויכון כסאו על האמת ויתר הכל הצל ויענול השרי' והסגני' והפרתמים וכל
העם לאמר אמנם אמת כי האמת גדולה מכל נמצא ואין לכל נמצא כח להתייב
למולה כי היא מושלת בשמים ובארץ והכל נכון ועומד עליה • ואמת הוא אלהי
זרובבל אשר נתן רוח אמת בפיו לשבח ולהלל את האמת נגד אלהים ואדם • ויזו
המלך למלא כל הכבוד הנמצא בחזו במגילת ספר וימלאו כל זה לזרובבל כי מלא
חו ושכל טוב צעיני אלהים וצעיני המלך והשרים משני רעיו • ויאמר המלך
אל זרובבל שאל כל אשר תאמר נעשך ואעשה לך • ויען זרובבל למלך
יזכור אדני המלך את הנדר אש' נדרת ליי' אל הי השמים אתה וכורש המלך
רעד לצנות את צימו ולהשיב את כל כלי מקדשו אל מקומם ואת גלות עם
אלהי השמים לשלחו לשלום לעבדו בבית מקדשו אשר נקרא שמו עליו למען
יתפללו אל אלהי השמים בעד המלך ובעד מלכותו כי אין לאחר הנדר לאלהי
השמים • ויזו המלך ויזכרו סופרי המלך לבחוב ככל אשר שאל זרובבל מאת המלך
לצנות את חורבו' וירושלם • וישלח המלך דריוש אל כורש מלך פרס להיות יזו
בדבר הזה לשלם את נדרם לבונן את בית יי' אשר בירושלם • ואז העביר כורש
קול בכל מלכותו לאמר מי צבם מכל עם אלהי השמים אשר נשאו לבו לעלות
ליסוד ולצנות את בית יי' יעלה ואני אתן מאורתי את צדק עבודת העובדים
עד כלותם לצנות • ויכתבו הסופרים סופרי המלכים על פני המלך דריוש
מלך מדי וכרש מלך פרס לשרי' ולפחות המושלי' בעבר הנהר לאדומי'
ולצורים • וללדונים • ולשמרוני' • ולאספסופר שומר פרס הלצנון
ידוע יהיה לכם כי העיר אלהי השמי' את לצננו לשלוח את גלות עמו אשר
הגלה נבוכד נלך מלך צבל ולהשיב לאל את כלי הבית הגדול והקדוש אשר נקר'
שם אלהי השמים עליו ולצנות את מקדשו ולהקים את מזבחו ולהעלות עליו
עולות

עולות תמיד דבר יוס ביומו ולבנות היכל קדש הקדשים ולכונן הארמון על
משטו ולבנות את פרצות ירושלים ועמה כנזא המכבדים מאחנו אליכם
התאמנו לתת ידיכם לעזרתם ולמלאות להם את כל מחסורם לכסף ולזהב
ולכחושת ולפרזל ולעצים ולבגדים ולחולצנים עד אם כלו לבנות ולתת
להם כל צדק המלאכה וכל אשר ישאלו צפיהם גם חנו' וזעורים ושמן ויין
וכל מחסור לצדק המלאכה וגם לצדק המזבח לתת פרים בני צקר ואילים
ועתודים וכבשים ותורים ובני יונה וסלת ושמן ומלח וכל צדקי דבר מזבח
העבודה עד כלותה ועל הקדומים לוו שני המלכים לתת שפחה בעבודת בית
יי תחת כי היו בעזרת הכבשים להרסה ולהיותם נכונים לתת מס לדביר דבר
שנה בשנה חמשה ככרי וזה לחזק את צדק עבודת הבית עד כלותה ולבנות
את הבית ואת עיר הקדש וגם לזה המלך לנורים וללדונים ולקדומים ולכל
עבדי המלך אשר בלבנון אשר הם תחת יד אסף שומר הפרדס לוו לכרות
עצים מהלבנון ולמשכס מים הלבנון ועד ים יפו למלאות עבוד בית האלהים
ויזו שני המלכים לאמר איש אל יניא אות' עד כלותם כל המלאכה ויכתבו
הסופרים את כל הדברים האלה ככל אשר לוו שני המלכים האלה ויחתמו
ויתנו לזרובבל בן שאלתיאל לנחמיה בן חכליה ויהי צעת שהיה ויחלה דריוש
מלך מדי למות ויהי כי קרבו ימיו למות וישלח ויקרא לכורש מלך פרס חתנו
בעל בתו בוא אלי ויבא אליו וימליכוו תחתיו ויהי המלכה אחת למדי
ופרס ודריוש המדי נאסף אל עמיו וימליכו שרי פרס ומדי במאמר המלך דריוש
את כורש חתן דריוש על מלכות מדי ופרס ומהיום ההוא והלאה היו שתי
מלכיו מדי ופרס למלכות אחת ויש כורש על כסא מלכותו וכל אשר לכבדים
ובשנת אחת למלכו העיר יי אלהי ישראל את רוח כורש מלך פרס ויתחזק
לעזור לעם יי ויזכור המלך את נדרו אשר נדר לשלח את הגולה ואת כלי
הקדש מבבל לירושלים וגם המלך דריוש נזהר לפני מותו על כפה וישביעו
על זאת וישלח ויקרא אז את כל זקני הגולה ויבאו לפני המלך כורש ויקרא
אליהם המלך לשלוט ויאמר אליהם המלך מי נכס מכל עם אלהי השמים
אשר ידבנו לבנו לעלות לירושלים אל מקום רגלי האלוה הגדול לבנות את ביתו
ואת היכלו אשר הרס נכבוד נלך מלך בבל והרשיע לעשות עמכם רע מכל
המלכים אשר היו לפניו ויבא נא אלי ויעלה ויבנה ויהי אלהיו עמו כאשר
ידבנו לבנו ואני כרש עבד אלהיכם ומשיחו אשר הומלכתי מפיו אתן מהבני
ומאולרותי

ומאולרותי כל צדק בית אלוה הגדול אלהיכם השמים אשר המליכנו על
מלכות מדי ופרס ואשר עזרני על מלכות כבדים להשחיתה ואז עלו כל זקני
הגולה ועזרא הסופר ונחמיה בן חכליה ומרדכי וישוע וזרובבל בן שאלתיאל
בראשם עם שאר ראשי הגולה ויבאו ירושלימה ויבנו עיר הקדש ויבנו את היכל
יי במדה אשר נתן להם המלך ויבנו את המזבח כמשפטו ויערכו עלים על
המזבח ואת צמר הקרבנות שמו על העצים ואש הקדש לא מלאו ויתפללו
ועזרא הסופר ונחמיה בן חכליה ומרדכי וישוע וזרובבל בן שאלתיאל ושר
ראשי הגולה וילעקו אל יי ויאמרו אדון כל העולם אתה העירות את רוח מלך
פרס ואתה נתת בלבו לבנו את ביתך ולשלוח עניי עמך וככהניך לבנות
את זבח זבחה ואת שלמיך כאשר עשו אבותינו החסידים לפניך והנה אנחנו
עבדיך באתנו אל המקום הזה וככונן את מזבחת במתכונתו וזבחנו וזבח וערכנו
עצים על העולה ואין לנו מעשלה ולא יכולת ולא רשיון מלפני' להקריב לפניך
אז זרה והאש הקדושה איננה אתנו כי הנציא ירמיהו הסתיר אותה ושאר
ראשי כהניך אשר הלכו בגולה בימי נבוכד נלר ועתה אלהי השמי' מה לנו
לעשות תן לנו עלה ועזר' כי המעלה בידך ובידך לגדל ולחזק ולעזור לעבדיך
ויהי בהתפללם כדברי' האלה ושם היה זקן אחד מהכהנים ויזכור את המקום
אשר הציב שם את האש הקדושה ירמיהו הנביא וילא הזקן ההוא אל מחוז
למחנה וילכו אחרי כל הזקנים והנה הוא רואה תחת החומה בור אח' ואבן
גדולה עליו והיא היתה מצוה צטיחה של סיד ויתלו את הטיחה ויגוללו את
האבן מעל פי הבור ויראו בו מים כשמן עב וכדבש וישונו ויגידו לעזרא ויבא
עזרא אל הבור ההוא לראות הפלא ויאמר אל הכהנים רדו אתם אל הבור
וקחו מהמים בחפניכם ואיש זר לא יגע שם כי אם הכהנים אשר מזרע אהרן
כי האש הקדושה היא בו וירדו הכהנים אל הבור וישאו מן המים בחפניהם
וילכו אל היכל וירקו המים על המזבח ועל העולה ועל העצים ויהי כעשותם
כן ותצער פתאום אש בלהב נורא ואדירה ותלהט הלהב ואש הקדוש' אוכלת
הכוללת וחזקה מאד וינזשו הכהנים מהבית כי לא יכלו לעמוד מפני האש כי
היתה האש הולכת וחזקה עד מאד ומטהרת את המזבח גם לוכטת את
העולה ואת העצים ואת כל אשר על המזבח וסובבת את כל הבית ומטהרת
את הכלים ואת הכיכל ואחרי טהרה את הבית ואת הכלי' ואחרי אכלה
את העולה ואת העצים ואת כל אשר על המזבח נגרעה מהבית רק על המזבח

לשארם במשפט . ומיהים ההוא והלאה נתנו עליה וערכו עליה על המזבח להיות אש וקודת חמיד עליו לא חכבה . ותהי האש צו תמיד עד הגולה השנית והארון איננו כי לקחו ירמיהו הנביא ע"ה עם כל היריעות אשר עשה משה עבד יי צמדבר ויעלס הר נבו וימלא עם מערה ויתנס בתוכה . והכהנים אשר היו צימים ההם צימי ירמיהו רדפו אחריו לראות מה יעשה צארון וציריעות למען הכיר את המקום . ויבט ירמיהו הנביא אחריו וירא אותם ויקלוף וישבע לאמר חי יי כי לא יודע המקום לאחד מהם עד בוא אליהו עבד יי צימים האחרונים והוא ישיב את הארון אל מקומו אל קדש הקדשים אל תחת כנפי הכרובים . ויהי מהיום ההוא והלאה ויקריבו אבותינו את קרבנותיהם ואת עולותיהם ואת זבחים' ואת שלמיהם ואת תמידיהם דבר יום ביומו כי עזרום מלכי מדי ופרס בכסף והבזוחטים ושמן וצבין וצפרים ואלים וכבשים דבר שנה בשנה כי אהבו מלכי מדי ופרס להיכל אליהו ואת מקדשו והמלך כורש מלך על ממלכות הארץ ויחוק השם את ימינו ויכבוש לפניו שערי ברזל ודלתו נחשת שבר לפניו ומטממוני אולרות נתן אליו כאשר דבר ביד עבדו ישעיהו הנביא למען יעקב עבדו וישראל אשר בחר בו . וילחם כורש במזרח וילכוד את כל מעברו' ארץ הודו וצדרום גברה ממלכתו וילכוד את כל ארץ כוש ואת כל היבשי' באפסי הדרום וצמערב ועד ארץ ספרד . וצלפון הגדיל לעשות בגבורה כי חזקו יי אליהו וילכוד את כל ארץ מקדון ואת כל ארץ כפתור ויאד"רע וכל ארץ אל"חן ואלס"אה . והרי א"לת והם הרי אשור לכדו עד הרי השלג והרי החשך הלך ומלך אשר אין יכולת לאד' לעברם ויתר דבריו הלא הם כתובי' על ספר מלכי מדי ופרס ועל ספרי אני יוסף הכהן ג' גוריון הכהן אשר כתבתיו לרומיים והוא הספר הנקרא יוסיפוס ואני הוא יוסף בן גוריון אשר הגלו אותי טיטוס ואספסיאנוס מירושלם . גם דברי כורש כתובים עוד על ספרי מלכי הרומיים והנה זה הספר אני יוסף ג' גוריון הכהן פתבתיו לישראל והספורים אשר בו אני ספרתי אותם וציאתי בו כל המשפחות והאומות והארצות הנזכרות בו וזה בחלק ראשון גם נקרא ספר וגם כן עשיתי בספר שני לו והוא הספר אשר החילותי בו לספר ספורי מלכות אלכסנדרוס ג' פיליפוס מקדון ונביארש . וכן ספרתי אודות מולדתו וחמדתו וגבורותיו וכל ספורי קורותיו עם מלכי הארץ . וכל הקורות אשר קרהו לעם אליהו צימינו עד בא חליפת אלכסנדרוס ג' פיליפוס . ובספר השלישי ספורי ויהי אחר

אחרי מות אלכסנדרוס וימלך אנטיפרוס שר זבאו תחתיו צארץ פתרוס ותחלק מלכותו כתבתי את כל הקורות אשר מלאו את אבותינו עם הקוד' על יד מלכי רומי ומלכי יון ומלכי גויים אחרים ועל ידי מלכי ישראל מזמן מלכות אנטיפרס הנזכר ושאר המלכים אשר מלכו אחרי מות אלכסנדרוס כי נחלקה ממלכתו עד זמן מלכות בני חשמוני הכהנים . ובספר הרביעי כתבתי את כל הקורות המולאות את אבותינו מתחלת בני חשמוני' על יד מלכי רומי ועל יד מלכי יון ומלכי גויים אחרים עד תום מלכות אלכסנדרה בלח הורקנוס אשת אלכסנדר ג' הורקנוס ותמת ותאסף אל עמה . ובספר חמישי כתבתי אודות הקורות המולאות את אבותינו מזמן תום מלכות אלכסנדרה הנזכרת אשת אלכסנדר בן הורקנוס ותמת ותאסף אל עמה וימלכו שני בניה על ישראל והם הורקנוס וארטחבלוס בני אלכסנדר עד בא זמני להלחם מלחמות יי' אני וריעי ועד הגיע עת קץ הגולה הרעה המשחית' צימי אגריפס המלך . ואשר ראיתי בזמני והעידותי צעיני נלחמתי את מלחמתי יי' כיכלתי כתבתי בספר שני . והספר הששי נקרא שמו יוסיפון צלשון יהודית גם מלחמות יי' וצלשון יוני נקרא יוסיפוס וצלשון הרומיים יוסיפוס כי כן שמי אללס . ואמנם נקרא הוא על שם להיות שם הספר הכולל כן גם כי כאשר ספרתי בו ראיתי והעידותי צעיני . ואשר ספרתי בספרי' הראשונים לו הנה ספרתי במולאי כתוב מידי סופרי' נאמנים בכתבם כמו ניקולאוס הסופר הנאמן אשר ממדינת דמשק ואני ראיתי וכמו סחברון הכפתורי וטיטוס הסופר הרומי ותונטס הירושלמי וסופריריוס הרומי וסופרים זולתם רבים . גם על פי אשר שמעתי וידעתי מדור אחר דור על פי אבותי הקדושים הכהנים הגדולים והסופרים המורים בחורה . ואמנם ששתם אני כתבתי' צלשון יהודית וששתם הם ספרי יוסף הכהן בן גוריון ואת ששתם מקבץ עם יוסיפון . ועתה אוסיף עוד לספר תעצומות גבורו' המלך כורש אשר המליכו אליהו על כל ממלכות הארץ וימשחהו לגייד עליהם עד תומי ספור פאר המקד' השני ופגע סנבלט החרוני בו צימי אלכסנדרוס בן פיליפוס אשר נלח את דריוש השני וישחת את כל ממלכתו וילחם עוד כורש במלך שטי' וילך שטי' על אשר הרים יד מלך שטיס וימרד בו וילאו אנשי שטיס לקראתו ויערכו מלחמ' גדולה נגדו וינגפו בעלי שטיס לפניו ויתנו עורף לנוס . ויפול מלכם במלחמה ההיא וגם כל גדודי מחנהו השליך כורש הרומים ארצה . וירדוף

וירדוף אחרי הנשארים וינאלו בעריהם ובמזכריהם עם תלמידיהם המלכה אשת
מלך שטים ועם בנה וירא כורש כי נאלו אנשי שטים בעריהם ואין וילא ואין בל
ויעש כורש בערמה ויקס ויעוזב את מחנהו כצורת ויברח . וילאו אנשי ממלכת
שטים זעריה' עם בן מלכס לרדוף אחר כורש כי חשבו כי צורה הוא באמת .
ויהי כאשר ידע כורש כי ילאו אנשי שטים במישור ויסוב המל' את פניו וידבק
אנשי שטים ויך מהם שלש מאות אנשים ויפול גם בן המלך עמהם וינוסו אנשי
השטים עם תלמידיהם המלכה אל הכר וילכו המלך כורש את ערי מזכריהם
ויהרסם ויש כורש נלצים במדינות אשר לכד וישת אל לבו ללאח מן הארץ .
ויהי כאשר ראתה המלכה תלמידיה כי מת בנה ותחעלב המלכה ותתאכזר
ותשס את נפשה בכפה למות ומלך ותארוב ותלכוד את מעברות ההרי' אשר
לשטימה . ויהי כלאח כורש המלך מארץ השטים בהשקט ובצטחה כי לא נתן
אל לבו לאורב . ויעצר את כל מחנהו וישארו עמו מתי מעט וילך בין שני ההרי'
וישכב במקום ההוא . ויהי זלילה ההוא ותפול תלמידיה המלכה על מחנה
כורש פתאום ותך במחנהו מאתים אלף גבורי פרס ויהרג גם המלך כורש
במלחמה ההיא . ותתאכזר המלכה ותבא על פגר כורש בחיה רעה ונצובה אשר
היא שכולה כדוב שכול ותכרות בידיה את ראשו ותשימהו בחוף הצור אשר
מלאה אותו מים חללים . ותאתר תלמידיה שמה כורש המלך וצב ורוה נפשך
מן הדם אשר אהבת זה שלשים שנה שפכת דם לאין מספר . והמלך כורש מלא
במלחמה אשר נלחם בארץ השטים את גבול חייו ולא מלא כורש המלך את
הגבול הזה ככה לבדו כי גם שאלו משיח יי' ימיו הוא אגרו במלחמה וימיו קצבו
בה . וגם יאשיהו הדיק מלא גבול חייו במלחמה . והמלך כורש נאסף אל
עמיו וימלך במדינה בנו תחתיו . וילך במדינה וילכוד את ממלכות שטימה
ואת תלמידיה המלכה הרג בחרב ובער את זרע ממלכתה . וילך במדינה
על מלכות מדי ופרס וילכדן . וילכוד במדינה את דמשק ואת שריה הרג
בחרב על אשר מרדו בו . וילך אל ארמי' גיאה וילח' עם יושביה ומלכ' ויכניע'
תחת ממלכתו ויקח את בנייהם לערבון . וימלך על מזרים וילכדה ויכנע
את כל יושביה וישים לעבדים לו ולנותני מס וימשול עליה בחזקה ויפול
פחדו על כל העמים ופחדו נפל על כל ממלכתו מאד מאד . ובאותו עת
למלך כורש ולכל מלכי פרס אחריו עבודה מתוקה כי לא הרעו להם ולא לחזו
אותם ואמנם עזרום בכסף ובזהב ובחטים ובשעורים ובשמן ובין ובאילים
ובעתודים דבר שנה בשנה :

פרק רביעי חק צימי אשורוש כמעט אבד זכר ישראל ויהודה מכל
ממלכות פרס באיבת איש עמלקי אשר היה שמו המן בן
המדחא האגגי כי גדל אותו המלך הגדול אשורוש וינשאהו על כל שריו ויעש
ראשו בכל מלכותו ויחשוב להשמיד את זכר ישר' ויהודה מכל ממלכת פרס על
אשר לא קם מפניו מרדכי היהודי מן השרים הפרתמיס אשר לשבט בנימן הם המה
השרים גבורי בנימן אשר נאלו עם המלך שאלו בשדה עמלק ויכו אותו מכה רבה
ועלמה עד מאד והכוהו מחוילה עד בואכה שור מהלך ימים רבים וישליכו מעם
עמלק יותר מחמש מאות אלף איש פגרים מהים כל אלה נפלו מהעמלקי במלחמות
המלך שואל בעם עמלק כי את אצירי עמלק כלה שאלו ושפרך דם נפשות אנשים
ונשי' וטף בכל ארץ עמלק אשר אין מספר להם על כן על כל דברי המלחמה
אשר נלחם שאלו המלך בעם עמלק . על זה הדבר שמר המן איבה לעם ישראל
ויהודה וישאום את כל שבט בנימן . וצימי' ההם כשנת מרדכי בשער המלך
השוערים הריסו המלך אשורוש הכיר לחישה שני' ויחיעלו יחד להרי' יד במלך
ולכתיו את ראשו בשכבו על מטחו ולשאת אותו למלך יון למען יאוחו הם למלכי
יון כי אז התעוררו מלחמות גדולות בין מלכות יון ומלכות פרס . והסריסו'
ההם היו מקרובי הען ומאוכזבי הנאמנים ומיעליו השלמים אתו שם האח' בגתן
ושם השני תרש ומרדכי שזע לחישות הסריסוס ויבן את רמזיהם ועלו תיהם ויגד
מרדכי הדבר לאסתר המלכה בת דודו ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי ויבקש
הדבר וימלא ויתלו שניהם על עץ והמן עשה כל יכולתו להגילם מהמות ולא יכול .
ותכתב אזנות מרדכי ומעשהו עם המלך בספר הזכרונות אשר למלך אשורוש
ויחר להמן מאד על אשר נתלו רעיו ואוכזבו השלמים אתו ויבקש המן להשמיד את כל
היהודים . וידע מרדכי את מחשבת המן ויזכור את החלוס אשר ראה בשנה
השנית למלך אשורוש כי בחלומו ראה והנה רעש גדול ורעם חזק ועלוס ותהי
בהלה בכל הארץ ופחד ורעד ורגש על כל יושביה . וירעו אז שני חנינים
גדולים זה לקראת זה למלחמה וירגזו לקולס כל גויי הארץ . והנה ציניהם גוי
אחד קטן ויקומו כל הגוים על הגוי הקטן הזה לאבד שמו ולחמו' זכרו מעל כל
הארץ . ויהי ציוס ההוא חזק ואפלה בכל העולם ויגר לגוי הקטן מאד מאד והיו
צועקים אל יי' . והחנינים נלחמים באכזריות ובחמה גדולה ואין מפריד
ציניהם . וירא עוד מרדכי שנית בחלומו והנה מעין קטן עובר בין שני
החנינים האלה ויפריד ציניהם מן המלחמה אשר היתה ציניהם . והמעין
ההוא

יוסיפון פרק ד

ההוא הקצין גדל עד מאד ויהי לנהר שוטף כשטף ים גדול ורחב ידיים ויהי הולך
ושוצף בכל הארץ וירא ופנה זרחה השמש על הארץ ויהי אור על כל העולם
ויתרום ויתגדל הגוי הקטון ההוא והגזובים הושפלו ויהי שלום ואמת בכל
העולם ויהי מהיום ההוא והלאה וישמור מרדכי כלבו את החלום אשר ראה
ויהי אז כראותו מרדכי את החלום ויספרהו לאשתו ויהי גערה קטנה
בתיקו ויהי כאשר הנה לו המן ויאמר מרדכי לאסתר המלכה בת דוד ולאמר
בא החלום אשר ספרתי לך בימי נעורייך ועתה קומי ובקשי רחמים מאת אדון
הרחמים ובואי נא לפני המלך אחשורוש ובקשי תשובה מאתו על עמך ועל
מולדתך ויתפלל מרדכי יהודי אל יי אלהי ישראל ויאמר גלוי וידוע לפני
כסא כבודך אדון כל העולם הלא נודע לפניך כי לא מרום עיני ולא מגובה לבי
עשיתי זאת אשר לא השתחוויתי לעמלקי המן הרע הזה הנה הכורר לעם קדשך
ותפארתך אמני מיראתך התגדתי וזולת השתחוויתי לו כי יראתי מפניך וי
אלהי ולא אציתי לתת את כבודך לאחרים ותפארתך לבשר ודם ולא רציתי
להשתחוו לזולתך כי מי אני אשר לא אשתחוה להמן אשר נשאו זמנו והמלך
אחשורוש גדלו והלא על תשועת ישראל אלחוך נעליו אשר ברגליו ועפר הארץ אשר
ידרוך ועתה אלהינו הילינו נא מידו ויפול הוא בשחת אשר טמן וצבור אשר
כרה וילכד ברשת אשר טמן לרגלי חסידיו וידעו כל העמים כי לא שכח את
השבעה אשר נשבעת לאבותינו ולא הפרת אותה גם ידעו כי לא נתחנו בגלות
מקולרידך כי לא יכולת להושיענו כי אם בעונות אבותינו נמכרנו ונחטאתינו
הגלונו מארצנו כי חטאתנו רבה והשיענו רב להושיע המחיה מתים ריבה
את ריבנו ונקום את נקמתנו והושיענו מיד המן כי נר לנו ממנו מאד ואנחנו
עליך עינינו ועדיך נברח להיותך למן בעדינו ולעמוד בקרבינו להלחם את
מלחמותינו ולשפוט על כל הקמי עלינו וזכרנו יי אלהינו כי חלקך אנחנו
בצני האדם ומאז בהנהיך עליון ובהפרידך בני אדם ונהיה אנחנו בגורלך
אשר השלכת לבני אדם ונהי העוליס על גורל יי ועתה אלהינו למת יאמרו
לרינו כי אין אלהים לישראל ויפתחו פיהם לבלוע את חלקך את עם הקדוש
ולהלל את עזביהם והבליהם אנא אלהינו הילינו נא מידו ויבשו מתקוות
וישימו יד לפה בראותם את ישועתך יי עמנו ורחם על עמך ועל נחלתך ואל
חסותם פיות מהלליך ערב ובקר ולהרים תמיד והסוף יגוננו לשון ואבלנו
לשמה וי"ט וכל ישראל הנמלאים בשושן הצירה ועקו אל יי עם מרדכי הנה
המושיע

יוסיפון פרק ד כ

המושיע וגואל לישראל כיד אלהיו הטובה עליו לעזרו על דבר הנה אשר הנה
ואשר הניקם המן בן המדחא העמלקי גם בכל מדינות המלך אחשורוש ובכל
עיר ועיר מערי המדינות לזה מרדכי זכתי לעשו כל איש כמעשהו וחבקש
גם המלכה אסתר רחמי בשם כי פחדה גם מן הרעה אשר נמחה על עמה
ותפשו את צנדי מלכותה ואת עדיי תפארתה ותלבש שק ואפר ותפזר שערות
ראשה ותמלא את ראש עפר ואפר ותענה ביום נפשה ג' ימים לילה ויום
ותפול על פניה ותצד ותתפלל ותאמר יי אלהי ישראל אשר משלת מימי קד'
ובורא העולם עוזר נא לאמתך אשר און לה עוזר כי אם אחת ופדה אותי ואת
עמי מיד הנה הנורר אותם כי צדד אני יושבת הנה בצנית המלך ואב ואם און
לי ואתה הוא אבי יתומים ויתומות וכיתומה עניה שאלת מצית לצית כן
אנכי שאלת את רחמיך מחלון לחלון כי אראש שמיר ואגדלה שמך על כל
מעשיך בודדת ויחודה בצנית המלך אחשורוש מן היום אשר לוקחתי הנה ועד
היום הזה ועתה אלהים הנה נא נפשי בכפי קחנה מדי אשר יטב בעיני
כבודך ואם לא תרצה לקחת ותאבה להסיותי להודות את שמך כי לא יסופר
בקרב חסדך היללה נא את לאן מרעיתך מן האריות האלה אשר קמו עליהם
לטרפס כי אבי ואמי ספרו לי ומרדכי עבדך אומני למדני ונתורתך כתי לאמר
אשר הולאת את אבותינו ממלרים והרגת בכוריהם ועמך הקדוש הולאת מחוס
בד חזקה וצורע נטויה ואחרי כן העברתם בים סוף כסום העובר בצקעה
והולכתם במדבר ותתן להם לחם מן השמים ומים מנור החלמי וכן לכל גוי
לא עשית כי משפטיו לא ידעו וגם בשר לשובע נתת להם ותך לפניהם מ' כים
גדולים ואדירים ואת ארץ הטובה הקדושה והטהור הנחלת אותם וכאשר
חטאו אבותינו לשמך הגדול ואיגס נתת אותם ואותנו בשבי והנה אנחנו
בגולה כהיום הזה כי עונותיהם סבלנו ואתה יי ית מאז רחמיך גברו על
פשעינו ותשפטנו לפי חסד ומיעדנו סליחה כי נועק אליך בעת צרה וכה דברת
בד משה עבדך נאמן ביתך צר לך ומלאוך כל הדברים האלה וגו' כי אל
רחום יי אלהיך וכו' על יד משה הצטחח חסדך הגדול לצלתי תפר בריתך
אתנו ולזכור לנו ברית ראשונים להיותך לנו לאלהים וכן כתוב ע' משה עבדך
ואף גם זאת צהייתם בארץ אויביהם וכו' וזכרתי להם ברית ראשונים אשר
הולאתי אותם מארץ מלרים וכו' ועתה יי אלהינו רב ללרים הנוררים
האלה כי יעזידו אותנו בפרך גם כי המה אומרים כי לא נתתנו אתה בידם

ויוודו לפסיליה' ולהם ישתחוו לאמר אתם נתתם את היהודים צדינו ועל
כן אני שפחח חסדך הגדול מעצתי ושנאתי אותם שגאה גדולה כאשר ישנא
החכם היודע בטבע העולם להעביר על פניו חתיכה בגד מלוכלך אשר תשתמש
בו אשה נדה . כן גם אני אשנא את בגדו תפארתו ואת כחה המלכות אשר
בראשי להיות עמי גולה ציניסא וגם אני גולה וסורה עמהם ומהיום אשר
הציאתי הנה לא שמחתי כי אם בחסדך הגדול וצטופך הנעים אשר לא יכלה .
ועתה אלהינו אבי יתומי' עמוד לימין היתומה הבוטחה בך ותן לי רחמים בעיני
האיש הזה המלך אחשוורוש כי יראתינו כאשר יירא גדי העזים מפני האריה
והשפילה והכניעהו עם כל יועציו ויהיה בנוע וכבוש לפני בקשתי בחן וביופי
אשר תתן לי אתה אלהי עמ אבא אליו לבקש מלפניו על עמי והטה את לבו
לשנוא את אויביו ולא הוה את עבדיך המה בני ישראל עמך הקדוש ונחלתך
הטובה כי לב מלך ציד יי' ולב המלכים צידך אל אדיר ונורא ונשגב הילוני
נא היום הזה מהיראה ומהמגור אשר יראתי ויגורתי ואבאה לפניו בחסד
שמך ואלא מלפניו בשלום . ויהי ציוס השלישי ותלבש אסתר מלכות את
בגדי יפיה ואת עדיי תפארתה ותקח עמה את שתי נערותיה ותשס יד ימינה
על הנערה האח' ותשען עליה בחוק המלכות ללכת על משענת הנערות .
והנערה האחרת היתה הולכת אחריה ומגבחת את שתי בגדיה לבל יגעו ארלס
בזה אשר בגדיה וגם היה בחוק המלכות אשר לא יגעו ארלה בלבוש יום' ותשס
על ראשה כל אבן יקר' בעדי כתר המלכות ותהלל פניה ותכס את הדאגה אש'
בנפשה והצוא בחצר הפנימית נוכח המלך ותעמוד למול פניו . והמלך
אחשוורוש יושב על כסאו בלבוש מלכות ואכוד באפוד זהב והפז אשר עליו נולץ
והצרכת והאודס והנוסף מתלפדים וכל אבני התפארת אשר בלבושו מצרתיקים .
וישא עיניו וירא את אסתר עומדת למול פניו ותבער בו חמתו מאד על אש'
הפרה המלכה את דחו ואת חקו לאמר אשר יצוא אל המלך ולא יקר' אחת דתו
להמית והיא באה בלתי נקראת . ותשא אסתר את עיניה ותרא את פני המלך
והנה עיניו בוערות כלפידי אש מגודל החמה אשר גדלה ונערה בלבו . ותכיר
אסתר את קוף המלך ואת חרונו ותבהל האשה מאד מאד ויפג לבו ותשס את
ראשה על הנערה הנשענת עליה ציד ימינה . וירא אלהינו עמלינו וירחם על
לחץ עמה ועל עמל נחלתו ויהי לעזרה בלרת היתומה העניה השואלת רחמי
אשר בטחה עליהם . ויתן לה חן לפני המלך ותוסף יופי על יופיה והדר על

הדרה . ויקם המלך בצעה מכסאו וירץ אל אסתר ויחבקה וינשקה ויסמכה
בזרועו . ויאמר לה המלך מה לך לפחד הזה אסתר המלכה חזקי נפשך ואל
חיראי מדבר אהובתי כי הנה הדת הזו אשר חקקנו אין לה ממשלה עליך
באשר את מלכה ורעייתי . ויקח את שרביט הזהב וישס על ראשה ויאמר
לה מדוע לא תדברי לי אסתר המלכה . ותאמר אסתר כי ראיתי אותך
אדני המלך ונבהלה נפשי מהוד כבודך ומפני גדולת תפארתך . ויהי
בדברה אליו ותשס עוד ראשה על הנערה כי עיפה נפש' בנוס ובלר' וביגון
ויחבהל המלך מאד ויצך על פני אסתר המלכה וכל משרתי המלך מחחנניס
למלכה לדבר אל המלך להיטיב את נפשו בראותם לרת אדניה' ותדבר אסתר
המלכה למלך ותאמר אם על המלך טוב משתה אעשה לו מחר ושס אודיעהו
מה היה לי לבוא אליו בלתי נקראתי ויאמר לה המלך כן אעשה . ויהי ממחרת
וישמח עמה במשתה והמן הגדול בצית המלך עמו וגם ציוס ההוא אמרה אסתר
המלכה למלך לאמר אדני המלך גם מחר עשה עמי חסד כדת היום והיה שמת
במשתה אשר אעשה לך ואז אודיעך את לרת נפשי . ויהי ממחרת היום
ההוא והמלך עשה כדבר אסתר המלכה והוא שמח וטוב לב ויאמר אליה אמור
נא אסתר למה ירע לבצר אם שאלתך לקחת את חצי המלכות כודיעני
ותעש ואסתר המלכה נחגה את קולה בצכי ותלעק לעקה גדולה ומרה לאמר
ומה יש לי עוד אדני המלך בכל מלכותך ובתפארת ממלכתך כי מכרת אותי
ואת עמי ציד איש לר ואויב להשחיתנו ויאמר המלך בחרי אף מי הוא זה ואי
זה הוא אשר עלה על לבו לבקש ממני זה ומאי זה עם את ותאמר אליו אדני
המלך יהודית אני כדת מרדכי היהודי היושב בצער מלכותך והלך הצורר הוא
המן הרע אשר גדלתו על כל השרים ואתה ידעת את מעשה מרדכי עמך כי
גלה סוד סריסוך אשר בקשו לשלוח יד בך והליל את נפשך ממות וישלח המלך
אחרי מרדכי לדעת מה זה ועל מה זה ויצא אל המלך . ויאמר המלך אל
מרדכי כה דברה אלי אסתר המלכה ואתה לא הגדת לי וגם אנכי לא שמעתי
ממנה בלתי היום ספרה נא לי את רעת הלך הצורר והודיעני מה עשה
ויאמר מרדכי אל המלך הושיעה אדני המלך כה חשב וכה עשה כה' בצמך
ספרים אל כל מדינות המלך להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודי' . ועתה
ראה איככה תוכל להעביר את רעתו ולהשיב אחר את מחשבתו . ותבער
חמת המלך בו ויקם ממשתה הוין בחרי אף וילכו לתלותו על עץ עד ימיתו את

יוסיפון פרק ד ה

המן ואת בניו ויהי אחרי הדברים האלה ויעש יי' תשועה גדולה על ידי אסתר המלכה ועל ידי מרדכי היהודי איש ימיני היושב בשער המלך ויתלן את המן ואת בניו על עץ אח' וימותו ויגדל מרדכי בני' המלך וילך הלך ויגדל ויתן עוד המלך רשיון ליהודים לאבד את כל נורריהם ויכו לפי חרצ את כל המקשרת ישראל ויתרומם מרדכי מהיום הקוף והלאה בבית מלכות אחשורוש ויגדל ישראל ויתנשא ויעזרו אבותינו את כל מלכי פרס בנחת ובהשקט עד אשר מלך דריוש השני

פרק חמישי

ויהי במלכו ויתגר מלחמה עמו' בגוי מקדון ויך בהם מכה רבה מאד וירד בפרך בגוי מקדון ויתגר בהם בתגרת מלחמה ויכניעם עד מלך אלכסנדרוס ממלך ונייא בן פוליוס אשר הגדיל את גוי מקדון ואשר הכה את ארץ מזרח עד סוף כל הארץ המיושבת ויהי בהתעורר גוי מקדון על מלכו' פרס וילא אלכסנדרוס ממקדוניה בחיל כבד מאד ויצא על דריוש למלחמה ויך את כל הגוים אשר היו בצרית דריוש ויך את ארץ מצרי' ואת ארץ אדום ויצא בחוף הים ויך את עכו ואת אשקלון ואת עזה ושם פניו לעלות לירושל' להכותה תחת אשר היתה בצרית עם דריוש ויסע מעזה עם כל מחנהו הלך וצוא עד אשר בא בדרך במלון ויתן שם הוא ומחנהו ויהי צלילה ההוא והנה הוא שוכב על מטתו בתוך האהל וירא והנה איש עומד על ראשו לבוש הכדים וחרצו שלופה בידו וצידו חרצ במראה הצרף אשר יצריק ציוס הגשם וירס חרצו על ראש המלך ויירא המלך מאד ויאמר לו למה אדני יכה את עבדו ויאמר אליו כי שלחני אלהי' לבזבז לפניך מלכים גדולים ואדירים ולהכניע תחתך גוים עמומים ואני הוא המלאך ההולך לפניך לעזור אותך ועתה דע כי מות תמות על אשר מלאך לבך לעלות לירושלם להרע לכהני יי' ולעמו ויאמר המלך אנא שא נא פגע עבדך כי אדני ואם רע בעיניך אשובה לי ויאמר אליו האיש אל תירא כי נשאתי פניך לך לך לדרכך ירושלימה והיה צבואך מול ירושלים וראית איש לבוש בדים כמוני בתארי וכדמותי וכראותך אותו מהר נפול על פניך ארלה והשתחוה לו וכל אשר יאמר אליך עשה ואל תעבור את פיו כי מות תמות ציוס עבדך את פיו ויקם המלך מהמלון וילך לדרכו אל ירושלים בחרי אף ויהי בקרבו מול ירושלים נגד העיר עם מתנהו הרחק מנגד כמטחוי קשת ויירא חנניה הכהן וכל העם מאד משמוע' אלכסנדרוס וילעקו אל הש"י ויקראו

יוסיפון פרק ה כב

ויקראו אום ויהי אחרי הלום וילאו היהודי לקראתו לכבדו ולהתחנן לו לבלתי הכות את העיר וחנניה הכהן עמהם וילא הכהן מן השער הוא וכל העם וסכהניס האחרי' וחנניה הכהן הגדול עומד לפניו לבוש הכדים וירא המלך אלכסנדרוס את חנניה הכהן וימהר וירד מעל הרצב ויפול על פניו וישתחו לכהן וירגזו המלכים על ככה ויאמרו לו מדוע השתחוית לאיש הזה אשר אין לו כח למלחמ' ויאמר אל עבדיו המלכים אל תרגזו על ככה כי המלאך ההולך לפני ככל הגוים לעזרני דמותו ותארו כאיש הזה אשר השתחויתי לו ויהי אחרי כן ויצא הכהן ואלכסנדרוס המלך אל ירושלים ויביאם הכהן אל מקדש אלהינו ויראהו הכהן את היכל ה' ואת חדרות המקדש ואת גזיו ואולמיו ויראהו את מקום קדשי הקדשים ואת מקום העולה ויאמר המלך ברוך יי' אלהי ישראל אלהי הציחהזה ואשר יכס אתם עבדיו המשרתים לפניו במקום הזה ועשה אעשה לי זכר הנה ואתן זה לרוב לאומנין ויצנו את כלמי ויקימו אותו בין הציית ובין קדש הקדשים ויהי כלמי לזכרון לי בבית הזה בית אלוה הגדול ויאמר הכהן אל המלך הזהב אשר נדבו שפתיך תנהו למחית כהני יי' ולמחית עמו הצאי' להשתחוות בבית הזה ואני אעשה לך זכר פה טוב מאשר שאלת אתה ויאמר המלך ומה יהיה הזכר ההוא ויען ויאמר זכרך יהיה זה כי כל ילדי הכהנים אשר יולדו בשנה הזאת בכל יהודה וירושלם יקראו על שמך אלכסנדרוס ויהיה לך זה לזכרון כאשר יצאו לעבוד את עבודת יי' בבית הזה כי אין לנו רשיון מאת אלהי הבית הזה הוא יי' אלהינו לקבל פסל וכל תמונה ויתמה המלך אל דברי הכהן ויכשרו בעיניו ויעש כן ויתן המלך זהב לרוב לבדק הבית וישתחו לי' אלהינו וילא ויבקש המלך מהכהן לדרוש את יי' אלהים בעדו על פי האורים והתומים אם ילך למלחמה על דריוש ואם יחדל ויענהו הכהן לאמר מיום גלות הבית הזה בגלות צבל נעלמו ממנו האורים והתומים אמנם אדרשה את יי' בחפלי והוא ישלח מלאכו ברות קדשו ויודיעני להורותיך את אשר תעשה וידרוש הכהן את יי' בעד המלך ויי' שם בפיו דבר לאמר למלך ויאמר הכהן למלך על פי יי' לך רצב וללח כי נתון ינתן בידך ויצא לפניו את ספר דניאל הנביא ויקרא בו ויראהו את הכתב אשר כתוב בו על דבר האיל בעל הקרנים המנגח לכל רוח ועל דב' פירי העוים אשר רץ על האיל וירמסו ארלה ויאמר הכהן אל המלך אתה הוא פירי העוים ודריוש הוא האיל אתה תרמסלו ארלה ולקחת את ממלכו מידו ויחוק

יוסיפון פרק ה ו

ויחזק הכהן את לב המלך וילא אלכסנדרוס מירושלם שמח וטוב לב ויעבור
ללכת על דריוש למלחמה ויעבור על בני עמון וילא סנבלט החורו ניו לקראתו
וישחחו לו ארלה ויקבלו צביתו ויעש לו ולכל שריו משחה גדול ויתן לו כסף
וזהב לרוב וישאל ממנו לצנו' מקדש צהר גרזים צילל מנשה הכהן חותנו בעל
צתו והוא אחי עדוא הכהן הגדול אשר היה צירושלם כי לא אנה מנשה לגרש
את אשתו כאשר עשו אחיו הכהנים צימי עורא הכהן אשר גרשו הנשים
הנכריות ולכן גרשוהו הכהנים החסידים והתמימים מלכהן צירושלם .
וילך עם אשתו אל סנבלט החורוני חתנו וישב עמו . על כן צקש סנבלט מאת
אלכסנדרוס המלך לצנות מקדש צהר גרזים לכהן שם חתנו הוא ואלישיב
כההן עמו . ויאמר לו המלך בנה המקדש אשר שאלת צהר גרזים רק השמר
לך פן תהיה למוקש לכהן הגדול חנניה אש' צירושלם וגם לכל כהן אשר יבא
אחריו לכהן החתני . וילך המלך לדרכו למלחמה על דריוש . ואז בנה
סנבלט החורוני מקדש צהר גרזים ויאמר אל מנשה חתנו הנה לך מקדש אמת
בכתוב צחורתכם ונתת את הצרכה על הר גרזים . ויהי המקדש ההוא
לאבן נגף וללור מכשול ולמוקש לכהני יי אש' צירושלם ולמקדש אשר צירושלם
כירצים מפריטי עמינו היו הולכים אל הר גרזים מדי שנה בשנה לחוג את חגם
צמעשרותיהם וצנדצותיהם וצשלמיה' והמה עוציב את מקדש י"י אלהינו אשר
צירושלם ויתעשר המקדש ההוא מאד ויעמוד ימים רבים עד מלוך הורקנוס
בן שמעון מצני חשמונאי ויהרסוהו וישב העבוד' בתמימו' אל מקדש י"י אשר
צירושלם והורקנוס זה הוא הורקנוס אש' מל את אדום ויציאהו צברית ויאמרס
צכצלי מילה כאשר נספר בספר מעש' תקפו וגבורתו . נשלם הספר הא'
מספר יוסף בן גוריון הכהן .

פרק ששי

כה אמר יוסף בן גוריון הכהן לרוא' ספריו למען היות
אלכסנדרוס המלך מלך נורא ועזום על כל מלכי הארץ
כאשר נודע תקפו וגבורתו אמרתי בצני לספר מספורי תולדותיו מראשית
מולדתו מעש מזער . ואעידה עליו כאשר מלאתי מדברי סט' צבון הכפתור
וניקולאוס הדמשקי וטיטוס הסופר הרומי . גם כאשר מלאתי בספר תולדות
אלכסנדרוס אשר חצרוהו חרטומי מלרי' וחכמיה המתעסקי' בחכמו' הרקיע
וצטעני היורים והכוכבים וסודות הכונות ומעזה הלמחים ובעלי החיים
וקתמונות אשר הולאו לאור תעלומות החכמו' הנעלמות וזה פתח הספיר' .
איש

יוסיפון פרק ו כג

איש היה צארץ מלרי' וימלך עליה ושמו נקתיצור והוא היה אפי אלכסנדרוס
צאמת כאשר נודע אודותיו . אמנם שמו הגלוי והנודע לכל העמים הוא
אלכסנדרוס בן פוליפוס ולא היה בן פוליפוס צאמ' והיה האיש ההו' הוא המלך
נקתיצור משכיל וחכם וראש על כל חרטומי מלרי' ואביר המכשפים ומוריד
כחות הכוכבי' ויודעי העתידות . ונושא חן בעיני עמו ומתרלה להם מקטנ' ועד
גדולס ויוגד לו כי מלך פרס הוא ארתחשסת' המלך נועץ להלח' ולהצקיע את
מדינת מלרים ולהכניע את מלכותה אליו . וכשמעו את הדבר הזה וישלח
מנאמי שריו ומטובי אנשיו ללכת אל קלה מדינותיו הקרובו' למלכי פרס לחור
ולחקור על אמתו' השמועה ולדעת האמת היא אם לא . ואחר כך נתבודד הוא
צביתו להסקיף בחכמתו צמוריד כחות הכוכבים לדעת האמת במשפטו
לעמוד על הנסתרות והעתידות . וימלא מזרק כחשת ממי מטר ההיו לפוני'
אמו מקד' למלאכת הקסם . ויקח צידו כפות תמרים אשר כרתו צוזן ידוע
ויתחכם בהם עם המים עד אשר נראו אליו דמויני הגדודים העולוי' עליו
וכאשר עמד על ככה שצ להחכם ולדעת היגבר עליהם אם לא ועודנו
מתחכם צוכ ואחד ממלאכיו הנאמנים אשר שלח לתור את אודות ארתחשסתא
המלך בא אליו ויאמר לו . דעה נקתיצור המלך נאמנה כי ארתחשסתא
כמלך מחאזר לעלו' עליך וללכוד את מצרריך ולכבוש את ממלכתך צגדודי
אויביך הקמים עליך ולא נותר מאנשי מדי ופרס אשר לא שת לבו לעזרתו
חכמונים ותרכמונים בלסים וכראסאנים לוזים ותוגרמים כושים וערבים
וערקים וסינין והודיים כלם נקצלו יחדו וצאו' עליך לא נעדר בהם איש שולף
חרב רומה קשת נושא לנה ורומח ממזרח שמס מכל ארץ הודו אשר לא נתאזר
עליך צחיילו' האלה אמנם נקצלו עליך בלב ים וצדריך יצשה . וילחק
נקתיצור המלך צדצריו ויאמר אליו הוי איש חלש ורך הלצצקב כי יראת
ותחת כי יגורת ודברת צאזני כדברים האלה והלא שמעת אם לא ידעת כי
אין הנלחין צרוב חיל אם לא צגבורה וחוזק לב . והלא אריה אחד ישמיד
וישחית גדיי עזים וטלאים לאין מספר ועתה לך לך ושב צביתך כי לא איש
חיל אתה והמלך נקתיצור קס מכסא מלכותו וישב צמקו' חכמת הקסם
אשר היה אמו . ויעש תמונות רכב ופרשי' מדוני' וישתס צמים המחוכמים
צקסם הנמלאי' אמו על ככה . ויאחו צידו כפות תמרים ויתחכם לדעת
הינלח את הקמי' עליו או ינלחוהו הם . ויראו אליו תמונות ללמי חיילותיו
וגדודיו

וגדודיו במפלגה ובהכנעה לפני תמונות ללמי גדודי פרס העולים עליו ויתאם
מהחזור לנאח לקראתם ויש ויתחכם שיכבה ויכל למלט את נפשו ויגלה את
ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו ויתחפש וילבש בגדים זאבים ויברח נקתניבור
המלך ממלרים מתכבד מעירו לילה וישא עמו ככל אשר יכול מאבנים
יקרות ומוזהב ואבני חפץ וישא עמו עוד את כל הלורות המחוכמות והתמונות
היו אתו אשר היו עשויות בחכמת הכוכבים והקסמים אשר על פיהם
היה יודע הנסתרות והעתידות וילך ממלרים אל מדינת בלוסיה ויסע משם
וילך אל מדינת אנטוכיא והיא ראשית מדינת מלכות יון בימים ההם וילבש
שם בגדי לבנים צוק ומשי צבדג' אשר היו מיווני' כמשפט הגמוני צבל וכהניה
ויסע משם אל מדינת מקדוניה וימדינת מקדוניה היא העיר המהוללה
והיא היתה אם המלוכה על כל המדינו' אשר היו במלכות היונים ויש שם
ויבדוהו חכמי המדינה כי הכירו חכמתו וכי היה כמתנבא ציטי' וצידי לכל
אחד מהם אודותם ויקר בעיניהם וינשאוהו למעלה ואנשי מלרי' צראותם
כי נפקד אדוניהם וילכו אל כלם מלמי תועבותיה' ושמו הראשיש ויוצחו לו
זבחי' ויקרבו לפניו קרבנו' וישאלוהו חכמיה' לאמר אנה פנה מלכ' וישיצט
הללם דבר לאמר ויאת' להם דעו כי נקתניבור המלך ברח מפני ארתחשסתא מלך
פרס העולה עליכם לרעתו כי הוא ימלוך עליכם שנים רבות עד בוא בן
נקתניבור וימלוך על כל הארץ והייתם אתם ואיביכם עבדים לו והמלרי'
כשמעם את דברי הללם ויעשו המונה מאבן שחורה כתמונת נקתניבור
מלכם ויכחצו בה את תשובת הללם להיותם לזכרון להם ולזרעם אחריהם
וישמרוהו בבית כנסת ויעלי המדינה ונקתניבור היה יושב במדינת מקדוניה
מכובד ולא נודעתי הוא ומאי זה עם הוא אמנם מכובד היה ביניהם מאד
וירצו הימים ויאל פוליפוס מלך מקדוניה להלחם עם אויבים באו לצור
עליו וילך נקתניבור אל בית ארמונו לבקר את נציראש המלכה אשהו וכאשר
הציטבה חשקה ויאבהב מאד וישתחו לה אפים ארלה וישק את ידה ויאמר
אלהים יהיה בעזרך מלכת מקדוניה ושמעוהו לאמר יברך אלהים חכם
הרזים שבה לימיני ויסר וישב ותשב היא אליו פניה ותאמר אליו האתה
הוא הזקן המגיד אותות האנשים וקורותיה' אשר באת אל מלכותנו מצבל
זה מעט כי בן הוגד לי וישן הוא ויאמר אני הוא ואם חכמתי לא משלה על
כל זה כי לאלהים לבדו פתרוני אודות העולם ותאמר אליו הן תעיד בדברי

חכמותיך

חכמותיך כי מחפתי מלרים אתה ויענה הן בצרתי המלכה בצדתי ובחסדך
הגדלתני לאמר כי מחכמי מלרים אני כי הם המליונים המחוכמי' ופותרי
החלומ' הנעלמי' ויודעי הנסתרות ואם אני איני מהם הנני מתחכם אליהם
ציהם החכמה כי כל החכמים הלא הם קרובים גם אצטרך קרובתי כי לא נפל
אנכי מהם בגלוי הרזים ובידיעת העתידו' ונקתניבור בדברו אליה לא הפכה
עפעפי עיניו ממנה ומהציט בה מרוב הוד ופיה והדר תואר פניה ותאמר
אליו מה טיב להציט אלי ככה ויענה עקב כי הוד יופי תמונתך מזכירני על
אשר ידעתי בחכמת הרזים כי אלוה גדול מאלוהות אנשי מלרים יחזוק
במלכה גדולה לעצדה ומי יודע אם את היא ותשמע המלכה את דבריו ותאמן
בם כי גם היונים היו אז עובדי אלילים במלרים ויולא נקתניבור מחיקו אבן
יקרה משוהם ובמשכיות מיני מרגליו' מתואר במחוגה מעשה אומן וצאצן
ההיא תמונת שלש מעוגלות שלמו' על האחת תמונות המזלות שנים עשר ועל
השנית תמונות צבעה המשפתי' ועל השלישית אותות נסיוני המזלות במולדות
המלכו' ויולא עוד מחיקו ארבע אבנים יקרות מחוקקות בתמונות מחוכמות
בחכמת הרזים בהגדת העתידו' והודעת הנסתרות ויחן את האבנים
ההמה למנחה למלכה נציראש וכאשר ראתה נציראש המלכה את מנחת
נקתניבור אליה ואת האבנים ההם היקרות מהם עליו תאמן באו אליו כי היו
תעידים על כי הוטרמו מאולרות מלכים אמנם לא חקרה ממנו על ככה רק
קבלה ממנו את המנח' ומיטב בעיניה ותאמר אליו הן הנחילך האל חכמה
הלא מגיד היום והשעה והרגע אשר נולד בו פוליפוס המלך אם זה מגיד
לי אצטחה בחכמתך ואני כבר יודעת זה וצוה אצחנך ויגד לה צפתע את אשר
שאלה ממנו על נכון ויאמר אליה אם תשאלני להגיד אליך מבלעדיו זה על דבר
אגיד ותאמר לו אצל אנשי המדינה מספרים איש אל רעהו כי פוליפוס
המלך יש בלבו לגרשני בשונו מזאת המלחמה כי לא ילדתי לו בנים וישיצבה
נקתניבור לאמר שקר יאמרו וכבו ידברו ואולם יקרה אלוך עמו אחר שני'
מקרה ותתפטרי ממנו ואח' כך ישוץ לבקש אהבתך נכנע ותפגע בו
להודיעה המקרה הכוא עד סופו ולהיותו לה לעזרה בחבמתו למלטה מפוליפוס'
אישה ויאמר אליה דעי כי אחד מן האלוהות הגדולות אשר אמרתי לך כי
יחזוק במלכה הוא יחזוק בך וידרשך להלוו' אליו והוא יעזרך בכל אשר תרצי
ותאמר מי הוא האלהים הזה ומה תארו ויאמר שמו האלוה אמן החוק
ונקרא

ונקרא בשם זה כי הוא יחזק ויעזור כל הנשענים עליו ותאמר הודיעני חמונחו
ונורתו כי יבוא . ויאמר אליה האלהים הזה הוא איש צינוני בקומה לא זקן ולא
בחור ובמלחו קרנים בקרני השור וזקנו כזקן כלב וממנו יולד לך בן
ותאמר אם זה אמת לא אקרא את שמך עוד מתנבא כי אם איש אלהים קדוש .
ויהי אחרי כן ולא נקתניבור מלפניה וילך היערה עם להחכים באסוף שרשי'
מעשב לקסום צהם למען חראה המלך' בלילה והיא שוכנת על מטתה את כל
אשר דבר לה . ויהי ציוס השני ותשלח אחריו לספר לו חזיונה ויבא אליה
ותאמר לו כל אשר אמרת אמת כי הלילה בא אלי בתאר מלאך ויאמר כי הוא
ש'וחו ובשרני כי הוא יהיה לעזרתי . ויאמר אליה הנה הוא ישב עוד לצא
אליך בדמות נחש אם יש אחר מקום בארמונך אלון צו צפאה אחת כצואו אליך
אודיעך מה תעשי . ותאמר אליו הנה הארמון לפניך בחר לך פאה כרלונך
וכאש' יאמנו דברייך והיית לאב לבן אשר יולד ותלו ויפנו לו בארמונה לשכב
עם . ובלילה ההוא והוא נהפך לנחש כמשפט הקוסמים כי יומרו לכל חמונה
אשר יחפזו צם וילך בצורה ההיא אל ערשה ויבא אליה ויאמר לה ככלותו
מן הזרע הזה יהיה לך בן צעל כח וגבורה מכל אשר היו לפניו . ויהי צקקר
וילא נקתניבור משם וילך אל בית מלוננו . וצרכות הימים והמלכה נאצירש
הצינה הילד מתרוצץ בקרבה ותשלח ותקרא' לנקתניבור ותגדלו לאמר הנה
הילד מתרוצץ בקרבי וחשאלכו להודיעה בחכמתו מה יקרה לה על ככה עם
פוליפוס אישה ומה יהיה משפטם . ויאמר אליה אל תיראי כי האלוה אמון
הוא יעזרך על ככה ויתקן אודותיך עם פוליפוס בעליך וילא משם נקתניבור
היעדה וילקט עצים ושרשי הצמחים אשר מנהגו להוריד צהם כחות הככבים
כמשפטו והיה מראה לכל אחד בחלומו את רלוננו להראות ולהתחכם לקסום
למען יראה פוליפוס בחלומו באשר הוא כי האלוה אמון שכב עם אשתו ואחר
כך חתם פי רחמה בחות' טבעת בצורת נחש ועל ראשו מאכלת והשמש מטה
אורו עליו . וירא פוליפוס באשר היה כן ויקץ ותפעס רוחו ויקרא לחרטומיו
ואשפיו ויספר להם חלומו ויפתרוהו לו לאמר כי המלכה תלד בן מרוח אלוה
מהאלוהות ויהיה לו כח הכפיר וערמת הנחש ותפשוט מלכותו בכל מקום
אשר יורח צו השמש וזה לורת הנחש ופתרון אשר היה חקוק בחותם הטבעת
אחרי המראה הזה לכד פוליפוס את העיר אשר היה לר עליה ובתוך המלחמה
נראה לו כאלו נחש נלחם בעדו בין ידיו ומאיים את כל בני המדינה הנלחמים

אחו וממיתם וכאשר לכד פוליפוס את המדינה ויסב את פניו וישב אל ארצו
מקדוניה ובצואו ארמונו והנה המלכה יולדת לקראחו ותשאחן בעיניו ויחזקה
וינשקה ויאמר אליה אל תיראי מהרוך כי אלוה נלוה אליך ואני ראיתי בחלומי
כל אשר קרה לך ואין לי ולא לכל בשר להחטיאך ולהאשימך על המעשה הזה .
בימים ההם ופוליפוס יושב על כסאו בבית המשת' ושריו ועבדיו לפניו והמלכה
יושב' לימינו ויחכב' נקתניבור בחכמ' הקס' ויהפך לנחש ויבא אל ארמון המלך
פנימה אל חיק המלכה וינשקה ויחדד על ככה המלך והשרים . ויאמר המלך
אליהם ראה ראיתי את הנחש הזה בלכדנו את המדינה אשר לרנוה והוא
הורג לפני את אויבי הנלחמי' עמי והיו נסים מפני ויפלא בעיני . ויהי
לימים ופוליפוס יושב על כסאו וירדס והנה בחלומו ותפול בחיקו לפור
ותפריח צינה ותפול צינה מחיקו ותשבר וילא ממנה נחש קטן וילך על גחונו
במרוצה וצרכותו לשזב אל שפותרו מת טרס הגיעו אליה ויתמה ויאסוף המלך
לחכמיו ולחרטומיו לדע' מה זה ועל מה זה ויפתרו לו זה חכמיו ויאמרו לו דע
כי המראה הזאת כענין נבואה היא מאת האלהות להגיד כי הבן אשר יולד לך
ימשול על כל כנפות הארץ ויהרוג כל הממלכות וטרס שצו אל ארץ מולדתו
ימות . וימלא ימי המלכה ללדת וחשב על משבר ויחשך העולם ותקדי' השמש
ותמליט זכר כי החכב' נקתניבור בקסמיו ובכשפיו להראות אותות נוראים
באוויר מקדוניה ציוס ההוא להבהיל את פוליפוס וליראו לשמור את הילד .
ובעת ההיא נתגששה הארץ וירגזו מוסדי חבל ויצרקו צרקים וירעמו רעמים
ויגבר קור עזום צמדינת מקדוניה אשר לא נודע ליושבה כמוהו וילא הילד
ויחבצר המלך על ככה ויבא אל המלכה ויאמר אליה אני הייתי נועץ מה אעשה
צילד הזה כי יולד יען איננו מחלצי' ואולם צראותי עתה אותות נוראי' צמולרו
אדע כי הוא מצני האלוהות והנני מקיימו ואשימה עיני עליו ויקרא שמו
אלסכנדרוס וינו לאמהותיו הפקידות על ביתו לשומרו ולאמנו ולגדלו עד יגמל
ואלסכנדר לא דמה בתארו לא לצביו וגם לא לאמו כי שערו כשער הארי ועיניו
גדולות האחת שחורה והאחרת כמראה תכלת ושיניו גדולות וקולו כקול השור
ויגדל הילד ויגמל ויושב בבית הספר ויהי משביל ומצין בכל חכמה ומוסר
ויגזור פוליפוס על נקתניבור ללמד גם הוא את אלסכנדרוס חכמה ומוסר
ובכויתו בן י"ב שנה רכב על סוסי' ולא עמד לפניו פרש לאונו ועמזו
ופוליפוס צראותו את גבורתו נפלא עליו ויאמר לו הוי אלסכנדר אני אוהבך

ונפשו קשורה בנפשי אבל אין לבני שלם לראות חבניתי כדל מחבניתי
והמלך שומעת ויח' לה ומחשבו כי לבנו לא נכון עמה ותשאל על זה לנקחניבו
וישיבה אל תחבני על פוליפוס אישך מאומה רע כי לבנו שלם עמך . ויהי
בשמוע אלכסנדרוס את דברי נקתניבור ויאמר אליו מאין לך החכמה הזאת
ואיככה חוכל לדעת את לב המלך . ויענהו זה מושכל יגיע אדם אליו
בחכמת הכוכבים כחות הגופות העליונות והיה נקתניבור אחד ממלמדי
אלכסנדרוס השיבו אלכסנדרוס אני חאז מאד לדעת החכמה הזאת ואיני
חושב למאומה כל החכמות אשר למדתי לנכח החכמה הזאת ולמה איחרת
עד כה ללמדני אות' ויענהו עקב כי יטרך כל מבקשה להתיחד ציערים
ובמדברות ולהביט אל הכוכבים ולעשו' חואנות רבות אשר לא העשנה
בלתי יחוד כי אם צדד וישאלהו אלכסנדרוס לאמר החוכל בחכמה הזאת לדעת
מה אחריתך ומוחך . ויענהו מחכמתי זאת אדע כי חיי קלרים והיולא מחללי
יהרגני . ויאמר אליו אלכסנדרוס מאד הקצעת את החכמה לבני ולא אדע
איכה אוכל לדעתה . ויענהו הלא אגרתילך בלאתך עמי היערה ושם תלמוד
הענין כרלונך . ויעודו יחדיו ללאת מן העיר באחד הלילות אל היער ויעשו
כן . ובעצרת על הפחתים אשר היו מציטים אל הכוכבים קרוב לחמות העיר
ויאמר נקתניבור הבט בני וראה כוכב שבתאי ושור אורו איך נוטה לקדרו'
והבט וראה כוכב דק ונוגה איכה יהלו אורם וזהרם . ויאמר אליו אלכסנדרוס
הראני אותם אחת הרב . ויקרב אליו נקתניבור וכאשר נשא עיניו אל הכוכבים
להראותו אותם וידיחהו אלכסנדרוס אל תוך הפחת ויאמר לו לך לחמת
האלהים כי כן גאה לעשות למגלה סודות המלך וחעלומותיו וזכור גא זה על
אשר גלית סודות אבי לאמי וירם נקתניבור את קולו מן הפחת ויבך ויאמר
עתה ידעתי כי יאלה חכמתי לאור האמת כי אתה הוא בני אלכסנדרוס
אשר חזיתי כי תהרגני . השיבו אלכסנדרוס ואיך אני בנך ומי יאמר זה .
ויענהו אתה בני באמת ולא תשאלני איכה . ויחר אף אלכסנדרוס וישלך עליו
אבן ויפגע בו וימת . ואחרי כן חקע לב אלכסנדרוס עליו ויאמר אולי אמת היה
דברו וינחם על הרבו אותו וירד אל חוף הפחת ויולא ממנה גוית נקתניבור
וישאנה על כהפו עד ארמון המלך וכראות נביארא אמו זה ותאמר אליו מה
היה זה בני . ויען ויאמר אליה זאת הגויה גוית נקתניבור מלמדי . ותאמר אליו
ולמה עשית הנבלה הזאת והלא הוא היה אביך או במקומו מדוע שלמתו רעה

חחת טובה . ויאמר לה אלכסנדרו' כל זה יגיע לך ממורך לבנך ושפלות דעתך
ואחר כך אותה המלכה לקבור את גוית נקתניבור בארמונה

פרק שביעי

ומלך פלוטיא מהמדינות הסמוכו' לקדוניאה היה
מאובי פוליפוס ומאנשי בריתו וישלח אליו מנחה סוס
עלום ונאה לא נראה כמוהו בכל ארץ מקדוניא ויכנה את שמו בזועפ' אל .
והסוס היה בעל עממה וחרון ומרוצ עלמו וחרונו לא יוכל פרש לרכבו כי כל
הקרב אליו היה הורג . וילו המלך ויעשו לו כלוב ברזל ויביאוהו אליו ויעמוד
שם ויכלכלוהו בו וכל איש משפט מות זזה המלך להשליך אליו ויהי בעשות' כן
והסוס היה משחיתו ומכחת עלמותיו כרנע ואוכל את צפרו . ויהי הסוס
אסור בתוך הכלוב ימים רבים ואיש לא יכול לקרוב אליו . ופוליפוס הלך אל
אחד מלמתי ותעבותיו הנעשים בחכמה על ידי חרטומיו ואשפיו לדרוש ממנו
להראותו מי יש על כסאו אחריו וירא בחלמו והנה אחד מהלמטים בא אליו
ויאמר האיש אשר ירכב על הסוס האסור אשר לך הו' ימלך אחריו . וישמור
פוליפוס את הדב' לבנו ולא גלה סודו לאח' מעבדיו . ויהי כהגיע אלכסנדרוס
אל ס' שנה והוא כבר נשא ונתן בכל חכמה ולמד חכמת המוס' מקלס' תאנא
וחכמת הפלוסופיא מאר' סטו הפלוסוף . וחכמת הזיון והגבור' מכשכאנש
הגבור ויגדל שמו בין השרי' ויגבר בטכסיסי המלכות וזיונס והנה יוס אחד
והוא עוזר על פתח מאסר הסוס המוסר' הגזכר ויפן אליו וירא והנה
עלמות אנשים בין רגליו וגלגלות שצורות ויחר לו מאד . ויושט ידו מתוך
חלוני הכלוב וימשש את זואר הסוס ויפן הסוס וילחוך את ידו בלשונו .
ויזו אלכסנדרו' ויפתחו את הכלוב ויפשוט ידו על זוארו ולא פנה הסוס אנה
ואנה וירכב עליו אלכסנדרוס מבלי אפשר ורסן . וכראות פוליפוס זה כי
הגידו אליו וינאסו וישמח עליו מאד . ויאמר התהלה לאל אלהי האלהים כי
נאמנו עליך דברי האלוהות שלוחיו ואז ספר לו את אשר נרא' לו בחלוס
הלילה . ויענהו אלכסנדרוס לו נתת לי חיל ורכב ופרשים ללאת ולהלחם
באשר רלונך להלחם בו אז האמנת בחזיונך וישיבהו המלך עשה בני בטוב
בעיניך וזכר לך מגבורי כרלונך והנה אני נויתי לחת לך מאזרי מ' אלפים
זהובים לדה לדרך . ויבחר לו מאה פרשים גבורים מגבורי המלך ושריה וילו
להולך על ימינו את הסוס כוספאל וילא אלכסנדר עם הגדוד ועמו
פאסחיוס הסופר ליועץ . ויפגע בדרך את ניקולאש מלך אנדריאש בא בחיל

כבוד ובראות נקולאס אלכסנדר וישאלו לאמר מי אתה ויענהו בגאון וכוז
 אני אלכסנדרוס בן פוליפוס המלך ויאמר אליו והלא שמעת מי אני ואיכה
 חרי' קולך למולי לענות בגאון וכוז . ויענהו מכירך אני כי אתה הוא נקולאס
 מלך אנדריאש ואל יגבה לך כהיותך בשררה לחשוב כי לדרך המשרה כי גם
 אני משנה לאדני אבי המלך האדיר . והלא ידעת כי בגובה מפיל ומשפיל את
 בעליו והשפל והלעיר גובר על הרב המחגא . ויאמר לו ניקולאס לו תחזור
 לנוס מפני היה טוב לך . ויענהו אלכסנדרוס כמשחק עליו נטה הלאה
 אתה בן אדם ומי אתה ומי אני ויאמר לו ניקולאס שניא לו תחזור לצרוח
 מפני היה טוב לך . ויענהו אלכסנדר כמשחק עליו נטה הלאה אתה בן אד'
 ומי אתה ומי אני . וכי בשמעו ניקולאס את דבריו ויחר לו עד מאד כי לא
 קראו בשם מלך ויאמר אליו הוי כסיל וצער אתה מתגאה בעמך ולא תדע
 כבוד המלכים ולו לוייתו לעבדי לרוק עליך הלא תטבע ברוקס . אמנס החמול
 על הוללותיך כי נער וצער את' ויקצוף עליו עד מאד וירק בפניו ויאמר לו ככה
 יעשה לכסיל כמוך אשר אין לו בשת ואלכסנדר לא שח לבו למעשהו ויען
 ויאמר לו במענה רך מעשה כמו נבל עשית ולא אמליאך כמוהו אולם אם
 בעידות בני יום אחד אשר גמרה פנים להלחם בגודנו שנינו אז יודע מי
 הכלב ומי האריה ויעדו שניהם להקבץ יחד ליום מועד . וישכל אחד מהם
 לעירו וליום הכסא נאספו שני הגדודים ותעל זעקתם וילחמו מקלת היום עד
 אשר גם חיל נקולאס מפני חיל אלכסנדר . וירדוף אחריו אלכסנדרוס
 עד אשר הדביקו במערכה וירדוף אחריו וידביקו ויהרגו במערכה וירדוף
 אחר החיל עד באו אל תוך מדינת נקולאס וימלוך עלי' ויפקוד שט שריו ועבדיו
 וישב את פניו לשבץ אל ארץ מולדתו ובתה המלכות בראשו ובצאו לארצו
 מקדוניה מלא פוליפוס אביו נשא אשה אחרת על נביארש המלכה אמו
 במקומה ושמה קלפופאטרא ויעש משתה גדול ושריו ועבדיו מסובין לפניו
 ובצא אלכסנדר וירא המשחה ענה ויאמר כנני מצטרך אדני בכתר הנכוח
 והגבורה אשר נתן לי אלהים בראשית מלחמתו ואני מבקש לנביארש אמי
 מלך אשר אשיגנה לו ולא אקראך להיו' בציח המשחה הזה . וישיבהו סליגאוס
 שר בצא פוליפוס אשר היה מיסב שם ויאמר המלך פוליפוס נשא אשה שתלד
 לו בן אשר ידמה לו כחארו וישיבהו על כסא מלכותו אחריו . כשמוע אלכסנדר
 את דברי סליגאוס חרה לו עד מות ויכהו במטה אשר צידו על ראשו וימות .
 ובראות

ובראות פוליפוס כי סליגאוס שר לצאו מת צערה בו חמתו ויקס על אלכסנדר
 במאכלת אשר צידו להכותו ומצקו לחזותהו פללו' וציעתתהו רוח רעה ויפול על
 פניו ארצה וינא אלכסנדר תאללו בחרי אף ויבולע המשחה ויותר פוליפוס
 חולה ויצקרהו אלכסנדר ציוס השלישי ויאמר לו אלכסנדר פוליפוס לא היה
 נכון לילקרוא לך בשם וגם לא אכנך ככנני בן לאביו אמנס ככנני האח לאחיו
 ועשה שמע בקולי אינעך והשיבה את אשתך שלא הריעה מעלליה ואתה הרעות
 מעלליך לקחת אשה אחרת בלעדיה ואל תחטיאני בהרגי סליגאוס שר לצאך
 אחרי אשר היה בן מות דברו אלי כדברים האלה בצונך ולא היה לך לקום
 עלי להנקם מיחה סליגאוס כיון עשיחי בפנעי צו . כשמוע פוליפוס דברי
 אלכסנדר בכה בכי גדול ויבך אלכסנדר עמו ואחרי כן ינא ויבא אל נביארש
 אמו ויאמר אליה אל יחר אפך בגלל מעשה פוליפוס ואשמחו עמך כי החטא אשר
 עשית נסתר עשה פרו בגלוי וטוב מאד הוא לנשים לסבול עול בעליה'
 ויקחה אמו נביארש צידה ויביאה לפני פוליפוס והיה כראותה נשאה חן
 בעיניו ויקרבה אללו ויחנקה וינשקה וישיבה על כסאה ויגרש את האשה אשר
 לקח עליה :

פרק שמיני

ויהי לימים וישלח דריוס מלך פרס מלאכים אל פוליפוס
 לבקש ממנו המס אשר היו משיבים לו מדי שנה בשנה
 ויחשוך אלכסנדר מחת להס מאומה . ויאמר אלכסנדר למלאכים לבו אמרו
 לאדוניכם דריוס כי פוליפוס בעת היווהו מבלי בניס היתה לו תרנגולת מטילה
 ביני זהב וכאשר נולד לו בן עמדה התרנגולת מלדת וימתהו המלאכים איש אל
 רעהו אף מלאו לבו לדבר כדברים האלה וילכו לדרכם . ובשוב מלאכי דריוס
 והנה מגידים באו ויגידו לפוליפוס כי ארמיניאש ובראסנא מארלות המערב
 למקדוניה אשר היו תחת תמשלת פוליפון' מרדו בו וימאנו לחת לו מס כמשפט'
 ויאמר פוליפוס לאלכסנדרוס אסור המרכבה ועלה עליהם למלחמה . וינא
 אלכסנדרוס בחיל כבד זינר על המדינות הקושרות על אביו ויכניעם לפניו
 וישבו ויתנו לו מס כמשפטן . והיה כנסעו על המדינות ההן קשרו על פוליפוס
 אנשי צרטינא וינא בראבונים מלך צרטינא בחיל כבד לעלות על מדינת
 מקדוניה ולמלוך עלי' לבעבור לקחת את נביארש המלכה אם אלכסנדרוס כי
 חשקה זה ימים . ויחן במדינת אגאניא הקרובה למקדוניה וכשמוע פוליפוס
 את שמע קול מחנהו ינא אליו בשארית גדודיו ובראותו כי רב חילו הסב את
 פניו

יוסיפון פרק ח

פניו לשוב למקדוניה ולכלתי הלחם עמו וירא אושניס אדון אנטיאה העובר
לכרסניס כי נס פוליפוס וירדוף אחריו וידבק אותו מול עיר מקדוניה ותגבר
המלחמה ביניהם ויך אושני' את פוליפוס על ראשו ויפול מעל מרכבתו ארצה
כמת . ויבריח את חיל פוליפוס עד שער העיר ויבא אל צירת מקדוניה
ויכבשה ויבך' את נביארש לקחת' ולא יכול כי עלת' באל' המצוריס אשר היו שם
וכבוא יושניס אל צירת מקדוניה הגיע חיל אלסכנדרוס בשבוע מארמניה
אחרי כבשו אות' וידע יושניס בבואו וילא ממקדוניה ויבא אל מדינת יושניס
הקרובה אליה ויתאזר ללאת לקראת חיל אלסכנדרוס וידע אלסכנדרוס את כל
אשר עשה וילך לקראתו ויבא אל תוך מחנהו ויכה בחרבו על ראש יושני' וימיתו
וינס חילו וילך אל מקום המערכה אשר בו נפל פוליפוס אביו ויקראו מרחוק
ויבך . ופוליפוס עך נשמה בו ויענהו ויאמר הקולך זה בני אלסכנדרוס עתה
לא אדאג על מותי כי אדע כי תשיב נקם ללרי ויאנח אנחה גדולה וימת שם
ויפול אלסכנדר על פני פוליפוס ויבך וינו ויחנכוהו כמשפט המלכים
ויקברוהו שם . ויתאבל עליו עד עבור ימי בכיתו והיה כעברס וישב אלסכנדר
על כסא המלכות וימלוך על כל ארץ יון וישלח ויקרא לכל שריו ועבדיו ויבאו
לפניו ויאמר אליהם . שמעו אלי שרי מקדוניה ותארסיה ותלאסיה וכל
פאות היונים והביטו וראו בישומו לבבכם באודותי ואל תבטחו בגבורת אדם
צלתי בשם יתצרך לצדו והוא יושיעכם מכף כל הקמים עליכם ויפיל את
אויביכם חללים לפניכם ואל ירך לבבכם במוח פוליפוס אביו והתנחמו בי ואת'
בעלי זרוע לטשו איש חרבו ואיש חניתו והאיש אש' אין אתו כלי קרב יקנה
לו כי אני אשכיר חני מדס אויביכם ולא אשקוט ולא אנוח כי לא נאה המנוחה
למלכים . ויענו זקני גדודיו ויאמרו כבר יגענו ונלאינו בימי אביך ואין בנו
כח לשאת עתה כלי קרב כי קפלה עלינו זקנה והחרב ומלחמה נכונים לילדים
ולצחורים . ויענס הוא אנהנו לריבים אל הזקנים ואל הישישים מאד מהנערי'
והילדים כי הילדים בוסחים על גבורת ילדותם ויביאו את נפשם במבוא המות
ועלת הזקנים תגלהם ותנחם . וכשמוע ההמון את דברי אלסכנדר ישרו
בעיניהם מאד ויקדו וישתחוו לו וישיצוהו טוב הדבר אשר דברת מאד הננו
ועשינו כאשר דברת ויפקוד על העם זקנים וישישים לעשות על פיהם כל דבר
ויעשו כן . וימלוך אלסכנדר תחת אביו והוא בן עשרים שנה במלכו תחת
אביו והיה גבור מלחמ' וחכם ושם רבו המלמדו להועיל אריסטוטוליים החכם
ותארו

יוסיפון פרק ח ט כח

ותארו בהיותו בן עשרים לא דמה לא לאביו ולא לאמו וגם ביום הולדת אוחו
כיה כן . ותהי לורתו כלורת פני אריה ועיניו עכורות ומעורבו' עינו הימנית
שחורה ומצטת למטה והשמאלית היתה לבנה כעין חתול ומצטת למעלה ושניו
חרותות כשני הכלב והיה מהיר באריה מילדותו .

פרק השיעי

בראשית מלחמתו חשב ופקד אנשי מלחמו' אביו
וגדודיו וימלא מקדונים שנים רבוא וחמשת אלפים
אנשי חנית ומסס אנשי מלחמה בחניס ח' אלפים ז' מאות ואנשי חרב שנים
רבוא ות' ק' ושאר העם יודעי במלחמה ל' רבוא ו' אלפים שש מאות . ויוציא
מאזרותיו חמשת אלפים כברי זכר ויתנס לבצעל חדרו להולאה וחמשת אלפי'
כברי כסף נתן לסוכן להוליך בדרך ויתן כסף וזהב לבצא כחפסם ויעש אניות
ולי אדיר ק' ואניות משוטק' ויתן כסף וזהב גם לאניות להולאה ויעבר
אותם באי סיליליאה לעבור באיטליאה . וישמעו גדולי רומה את שמעו
וישלחו לו כתר מוכתר במרגליו' ויודוהו לאדון ומושל ויקבלוהו בשמחה . ומש'
עבר וילך אל ארץ אפריקא וילא לקראתו שר לבא אדון האר' ויודוהו לאדון וישם
מש על הארץ . ויעבור משם בארץ לביאה ויכנע אותה תחתיו . ויעבור בארץ
בארצריאה ויכבשה . ויסע משם הלוך ונסוע עד לבוא הנכר היולא מים
אוקיאנוס וירא את תמיו זכים ולחים וירחץ בה' וירטלו המים . ויבא ראשו
ויחלה מאד וירפאהו פוליפוס הרופא במסקים ובתמרקים . ויעבור משם
בארץ מדי ויכניעה . ויעבור בנהר פרת וילך בארץ בקטריאני ויכבש' . וישמע
דריוש וישלח אליו ספרים לאמר הלא ידעת כי אני הוא דריוש מלך המלכים
ואדון כל גויי הארץ ואלהי השמים המליכני והכין את כסאי . ועתה איך
תלאך לך לעבור את הים ואף למלוך על גוי מקדון צלתי רשיוני גם באת
וכבשת מקומות מארצי ולא הכנעת את נפשך לפני כהכנע העבד לפני אדניו
ולכן מהר בוא וכשתחיה לפני ואס את פי המרש איסרך במוסר מות . ואס אלי
בבוא לא תירא כי אחמול על נערותך ואסלח על חטאתך ויקרא אלסכנדרוס
את ספרו ולא שת לבו לדבריו וימלא חימה . ויערוך את לבאו בארץ הערב
בשדה לערוך מלחמה עם דריוש וגם דריוש הוציא אל השדה לבא רב ועלום
ויעדו יוס למלחמה ויערבו מלחמה גדולה ביום מועד ויכו אלה באלה ויפלו
אלה מאלה רבים . ותחשך השמש ביום ההוא והי רעם חזק ויברחו הפרסיים
מקול הרעם ודריוש עזב את מרכבתו בכלי נשק וירכב על סוס ויברח וירדפהו
אלסכנדרוס

אלכסנדרו' מהלך ארבעים יום וידבק את אשתו ואת בניו ויתפסם חיים ודריוש
 ברח לילה ויד אלכסנדרוס את חיל דריוש לפי חרב וילו אלכסנדרוס אחרי
 כן לקבור את ההרוג' ויעל מספר ההרוג' מן המקדונים מאה ותשעה אלפי'
 וחמש מאות בין רגלי ורוכבי סוס ויתפסום חיי' מאה ושמונים איש ומספר
 ההרוגים מהפרסיים י"ב רבוא בין רגלי ורוכבי סוס ויתפסו מהם חיים
 ארבע אלפים שרים ומן מקדוני' מאה ושמוני' איש ויאסוף עוד דריוש מחנה
 גדול מן הראשון אחרי אש' ברח וישלח אלכסנדרוס מרגלי' לראות את הבצא
 וישלח גם אלכסנדרוס את שרי בצאו אנטיפטורוס ואסקטגדון לאסוף
 חיל מארצות ממלכותיו וילכו ויבאו אליו בחיל גדול מאד מאד וילך בארץ
 אבסיא ויכבשה ומשם עבר בארץ ברטיאה ויכבשה וילכו את ארץ אולינתון
 ויכניעה ויעבור בארץ כנען ויכניעה וילך בארץ מאוטין ויכבשה
 ויהי רעב בארץ ההיא וימותו רבים מהמקדונים ברעב עד שאכלו רבים מהם
 את סוסיהם ויסע הלוד ונסוע כבוש ולכוד ממלכה אל ממלכה עד לבא
 מלכות לוקיום ויכבשה ומשם עבר אל ארץ אקרנטוס בסיקליא ויכבשה
 ויבא אל היכל אפיליפוס להחללם ויעבור עד ארץ מלרים ויכבשה וישלח
 את אנשי אנויפיו דרך ים להמית את כל יושבי טריפולי כי בגדו בו וילך
 הלוד ונסוע עד עיר קרטגיניאה היא עיר הגדולה לאלהים והיא ראש לכל
 מדינות מלכות אפריקה ומדת העיר עשרים וארבע מיל ושלוש מאות ושמונה
 כפות רגל וילך משם ויעבור את נהר טיגריס הלוד וכבש והוא נהר חדקל
 ומשם עבר עוד בארץ מלרים עם כל מחנהו וירק את בצאו עוד ללכת אל
 ארץ פרס וישמעו השמועה כל שרי דריוש ויבחו כחצים אליו ויודיעוהו זה
 ויקרא דריוש את הכתבים ויירא מאד ויהי בקרוב אלכסנדרוס בארץ פרס
 וירא כי חומות המדינו' בצורות וגבוהות מאד לזה לקחת לאן רצ ולקשור
 בצביוותיהם עשבי הסדה וענפי שיחי האדמה ולנהלם בחפזון לעפר עפר
 ולהעלות אבק רב ויעשו כן ויעל האבק עד לשמים ויראו הפרסיים את האבק
 מרחוק ויחשבוהו לאבק פרסות סוסים וימת לבם בקרצם ויגורו מאד וישלחו
 מלאכים אל דריוש ויודיעוהו זה ויקח אלכסנדרוס סגן אח' ושמו אואימוליין
 איש גבור חיל ונאמן ועמסה שלשה סוסים וילך עמו ויעבור בנהר ארטסגן
 והנהר נקפה מן הקרח והכפור עד אשר היו הסוסים והעגלות עוברים עליו
 ויתחפש וילבש אלכסנדרוס בגד שרי מקדון ומצבעת על ראשו כמצבעות של
 מקדוני'

מקדוני' ויעבור הנהר ורחצו מיל ויבא עד שער' מדינת דריוש וישאלהו
 השוער מי אתה ויענהו מלאך שליח מאלכסנדרוס אל המלך דריוש הוליכני
 אליו ואדברה עמו ויוליככהו אליו וימלא את דריוש יושב על כסאו לובש לבוש
 מלכות וכתרו על ראשו ושבע המלכות בידו ויפלא אלכסנדרוס מהוד פניו
 וישתחו לאפיו וישאלהו דריוש מי אתה ויענהו מלאך שלוח מאת אדני המלך
 אלכסנדרוס אני והוא שלחני אליך לאמר כי חתראה עמו עוד פנים ותלחם
 עמו ואם לא תלחם עמו מחלת לב יש לך ויקנוף דריוש ויאמר לו אולי
 אלכסנדר אתה כי תדבר אלי בצדון ויאמר לא כי שלוחו אני ויענהו לאמר
 אכול על שלחני ושמה עם השרי' ואחרי כן אשיצך מלין וישב ויאכל וישת וכל
 כלי זהב אשר בו היו משקים אותם היה מחציוו בחיקו וישאלהו דריוש מה זה
 תעשה כן ויאמר אליו כה משפט אדני אלכסנדרוס לעשות לכל שליח הבא
 אליו מאת המלך כל כלי זהב וכסף כי ישקוהו בו כי יאכל באוכלי שלחנו לא
 ישוב עוד אל השלחן והיה לשליח ואחשבו אני כי כה משפטך גם אתה אדני
 המלך ויענהו דריוש לאמר הגדיל לעשות צוה אלכסנדרוס אדני' ויהי
 כאשר שמע אחד משרי דריוש מהעומדים לפניו את קול אלכסנדרוס והו'
 כבר ראהו כי שלחו דריוש אליו לשליח ויכירהו ויאמר אל היושבי' למולו
 והלא זה הוא אלכסנדרוס המלך ולמה לא יתפסו אדנינו המלך ויאמרו
 לו היושבים הם כי לא להזכיר דברי הוללו' איכה תחשוב כי אלכסנדרוס יבא
 פה ויבן דבריהם אלכסנדרוס כי למענו היו מדברים ויתפסו בדברים ויאמר
 ליושבים למולו דרך אנשים לי אקוס ואשוב ויאמרו לו קום ויקם ויצרח
 פתאום מפניהם וכלי הזהב בחיקו ויתנס לשוער הבירה במתנה ויפתח לו
 לזאת וילך אל שער העיר פתאום וימלא את שוער העיר יושב ויפלא עליו
 ויאמר מה זה ויענהו ללא דבר ויהי כראותו את השוער מצק לחשוך אותו
 מלאת מהשער ויכהו וימיתהו וילא ומשרתו עם סוסו היה חוץ לשער העיר
 והו' רוכב על סוס וסוס אלכסנדרוס צידו וירכב אלכסנדר על סוסו ויצרח
 והמלך ידע בדבר וילו לרדוף אחריו וירדפו הפרסי' אחריו ולא הדביקוהו
 ויבא בנהר איסתרנגן לעבור וכאשר עבר תזם הנהר ויראו הפרסיים כי נמס
 הנהר ולא יכלו לעברו וכי נשע אלכסנדרוס וישבו הפרסי' נכלמים וילך
 הוא רגלי כי סוסו נטבע בנהר בעברו ומת וילך בעבר הנהר וימלא את
 סגנו כאשר הניחו עם שני סוסים וירכבו שניהם וילכו ויגדו לגדודיו את כל
 אשר

אשר קרהו ויאסוף עוד את חילו וילחם עם דריוז וחילו ויפלו הפרסיים
חללי לפניו ויברח דריוז עם מתי מספר ויעבור את הנהר ויהי כאשר
תמו שאר זבאיו לעבו בנהר וימסו מימיו ויגרפס כלם בעצמם על הקרח
ויבא דריוז אל בית מלכותו ויפול על הארץ ויבך כבי גדול ויכתוב ספר אל
אלכסנדרוס לאמר חנני והשב לי את אשתי ואת בני ואל תחריב
את ארצי ואתן לך זהב לרוב ומטמוני מלכות יושבעים פלגשים בנות מלכים
אשר אתי בשושן הבריכה ויקרא אלכסנדרוס את הספר באזני כל שריו וילחק
עליו ויאמר אם ינלחני אין זהב שיה לי כלום אבל אם אנלחנו כל זהב צידי
ויעמוד בארץ פרס כל הסתו ויחשוב עוד דריוז לערוך אתו מלחמה וישלח
אל פורוס מלך הודו ואלכסנדר הלך וקרב אל מדינת המלכות וילך
אל ארץ מדי כי שמע כי הלך דריוז אל ארץ באטנין וירדוף אחריו
אלכסנדר ושרי דריוז כשמעם כי הגיע אלכסנדר ויהרגו את דריוז ויהי
בהרגם אותו וילכוד אלכסנדר את מדינת המלכות ויבא אליה וימלא את
דריוז ועוד רוח חיים בו ויבך עליו כבי גדול ותלא נפשו בחיקו ואלכסנדר
לוק את הרופאים ויחנטוהו ויקוננוהו הוא ושריו וילוו ויהרגו את האנשים
אשר המיתוהו :

פרק עשירי ויהי כאשר העביר אלכסנדר את כל הארץ החחיו

ויעבו מארץ מדי דרך המדבר הגדול עם רבים מיושבי
הארץ ההיא ויצאו עד בקעה עמוקה לרוב וילכו בה ה' ימי וימלאם חיות
משונות ופירות רבות וימלאו שם אנשים הנקראים פיתיקוס בלשון יוניהם
נכוסים ויבקש לפגוש חיים ויברחו וימיתו אנשיו מהם מאה ועשרים והם
המיתו מאנשיו שלשה אנשים ויאכל מפירות המקום ההוא וילן שם בלילה
ההוא וילך משם אל סלוואקין וימלא שם אנשים פראים שוכני ציערים
דומים לענקים ופניהם באריות גבורי חיל אזורים צמתניהם באזורות עור
ואין אחס כלי מלחמה ויהרגו מאנשיו באצנים ובעליס קין איש וילוו
אלכסנדרוס ויצעירוהו אש ציער ויברחו הפראים מפניה האש וילכו עוד וימלאו
חיות גדולות אורך קומתם ד' אמות בעלי ג' עיני מנוקרות בחצרבורו
וימלאו עוד פרעושים גדולים כמו זילוניא והם בני יונה ויעבור משם במקום
אחר ויפגע באיש אח' בעל שער גדול ויחחור לתפשו ולא יכול לו וילוו ויפשיטו
אשה אחת ויוליכוהו אליו כי אמר אולי יפנה למאות יכרו ונתפסהו ויקח הוא
את

את האשה ויאכלנה וירדפו אחריו לתפשו ויבא עד יער וידב' בלשונו וילאח
מן היער אנשי' כמוהו בלא מספר וילוו אלכסנדרוס ויצעירוהו את היער באש
ויברחו מפני האש ויתפשו מהם ת' קאיש' ולא היה להם דעת בכני אדם
והיו נובחים ככלבים ויעצומו ויעבור משם וימל' אילנו ילמחו מן האר'
מזרות השמש עד ו' שנו' מהיו' ומשש שנו' ולמטה היו נכנסי' לארץ
וגזול שרף מהם טוב הריח מאד ושמו איסכוקטין וחכמי פרס מקטרין בו
את ללמיהם המחוכמים וילוו המלך לחתוך מהם גם לאסוף משרפיהם
והאנשים אשר קרבו לחתוך הוכו בשוטים ולא היו נודעים המכים גם היו
שומעים קול לאמר לא תחתכו מהם ואל תלקטו שרפיה' כי תמותו וימלא
שם נהר ובו תנינים גדולי' ודגים ולא יבשלו כי אם במים חיים וכו'
בו עוד תרנגולים כדמיון הנמלאים אתנו וכל אדם הקרב לתפש' וישליכו
עליו אש להבה מנופס וישרפוהו וימלא שם עוד חיות בעלי ה' רגלים וג'
עינים וו' אמות קומתם וימלא שם עוד חיות גדול' כחמור יער הוא ערוך
בעלי שש עינים ולא יראו כי אם בשתיים מהם וקומתם ה' אמות וימלא
עוד שם אנשים בלתי ראש ועיניהם עם פיהם בחזיהם ומדברי' בלשונם
ומאכלם דג' וירא שם עוד סרטנים גדולים בספינות קטנות ויעבור
משם אל מדבר אחר ולא מלא שם בו אם יש ושמים וארץ ויבא בספינה אל
אי מאיי הים ההוא וימלא בו אנשים מדברים בלשון יון ואמנם היה שומע
לקולם ואותם לא יראה וישלח מאנשיו אל האי וידלג עליהם סרטן אחד
וינער מהם חמשי' איש ויירא מאד מהם וילך משם דרך שני ימים ויבא
עד הרי חשך ושם לא יאיר השמש לאור יומם ויחפון ללכת עד מקו' בני
יונדב בן רבב וקלת השבט' הדרי' יחד אחרת הרי חשך ויקרא מגדודו
אלף וג' מאות גבורים וילך הלוד ונאסע ויקח עמו אתון מיניקת עיר
ויאסור את העיר בנה במצוא המקום ויבא שם וימל' אויר המקו' מעונן
בעלטה ואד ולא ראו איש את אחיו והארץ ההיא מלוחלחת צמיט ויפגעו
בעופות גדולים ופניהם פני אדם ומדברים בלשון יוני' ויאמרו אליו
אלכסנדרוס שוב לך כי לא תוכל לדרוך בארץ עובדי אלהים אינך יכול לבא
בית אלהים ובית עבדיו שוב לך כי לא תוכל לדרוך באיים היושבים שם
קדושי אלהים וזרע אצרהם עבדו ואל תתחר לעלות במרום השמים אשר
בסית לעלות ויאמר אליו עוף אחר תבצר כי תכבוש מלכות הודו ותהרוב
את

יוסיפון פרק יא

את פורוס מלך הודו וירעד אלכסנדרוס מפני העופות וישב נסוע אחר
דרך עשירי יום וימלא את מחנהו כאשר עזבו ויבן שם בנין עלום ויסגור
את מצוא המקום ויכתוב באבנים גדולות כל אשר ראה :
פרק אחר עשר וילך משם אל ארץ הודו וישמע פורוס המלך את
שמעו וישלח אליו ספר לאמר ברח לך מארצי פן
אמיחך בחרצ ולא אבה אלכסנדרוס לעשות כן ויקצץ פורוס את חילו וגם
אסף שנהבים וחיות רעות ללחוס עם היונים ויגר אלכסנדרוס מאד מפני
החיו כי לא נסה להלחם עם חיות וילך הוא עצמו למרגל את ארץ הודו
ויעש את עצמו כסוחר קונה וימלאהו ויוליכיהו אל פורוס מלך הודו
וישאלהו לאמר מי אתה ויאמר אליו מיוצאי לבא אשר לאלכסנדרוס אני
ויחר אפו עלי וישלחני מאתו ואבואה אליך לשרתך וישאלהו על
אלכסנדרוס לאמר מה עושה ואיך ימלאהו לבו להלחם עם מלך גדול כמוני
וירא את החיות אשר הכין מלך הודו להלח' צם עם אלכסנדרו' וישאל לאנשיו
לאמ' ממה יצרחו החיות ויאמרו לו לא יצרחו כי אם מאש ואלו ידע זה
אלכסנדר כבש את ממלכתנו ויעזב וישב אלכסנדר' לדרבו אל מחנהו
וינו ויעשו האומנים ללמי נחושת כתאר בני אדם והמה חלולים וידליקוס
באש עד אשר יהיו שורפים כגחלים והיה מגרה אותם באומנות בכלי
ברזל על החיות וכאשר קרצו שני המלכים בגדודיהם להלחם ויוציאו את
הלמטים ויפזרום בשדה והחיו כי ראו את הלמטים בלתי מתנועעים
ויראו עליהם לנשכס והיו נשרפים פיותיהם וגופותיהם מפני האש
ויצרחו מהחיל וילחמו שני הגדודים וינלחו גדודי היונים לגדודי
ההודיים ובתוך המלחמה נפל צוניפלאס והוא סוסו של אלכסנדרוס אשר
היה ראשו דומה לראש שור בערמת מלך הודו ויתעצב אלכסנדר על סוסו
מאד ותהי המלחמה צינייהס נ' יוסו ויתיעשו חיל אלכסנדרוס למסרו ציד
מלך הודו ואלכסנדרוס הבין עלתס וישלח אל מלך הודו לאמר למה
נשחית את אנשי גדודינו בא ונלחמ' שנינו והמנלח ימלך וייעצו דבריו
בעיני פורוס וישמח על הדבר הזה כי קומת אלכסנדרוס לא היתה חשובה
בעיניו לכלום להיות ארכו חמש אמות וקומת אלכסנדרוס ג' אמות וילחמו
שניהם לצדס ותהי זעקה גדולה בתוך מחנה הודו ויסב פורוס את פניו
למחנהו לראות מה קול העקה ויכהו אלכסנדרוס אל השוקים וימיתהו
וימלך

יוסיפון פרק יא לא

וימלך אלכסנדר על מלכות פורוס כי נלחו ויקח את כל ארצו וילך משם
אל ארץ אוקסדוקוס הס האכרמיין ויבקש לראו' חכמת אנשיה כי היו חכמי'
עד מאד והיו יושבים ערומים בסוכות ובמחילות עפר וכשמעם את שמעו
וישלחו אליו חכמים עם ספרים לאמר . אם תבא להלחם אתנו לא יועיל
לך זה מאומה כי אין כל מאומה אתנו תשלול ואם תחפון לראות חכמתינו
מה לך לחיל ולכח בא תבא אלינו ברנה בדברי' רבים ואנחנו לא נרלה
אתך מלחמה כי המלחמה והקטטה יאותו לך ולך נאה המלחמה ולנו נאה
חכמה וילך אליהם אלכסנדרוס עם ג' גבורי' ויראם ערומי' ונשים ואנשים
וילדים עלפני השדה כלאן וישאל לאח' מהם ויאמ' הים אתבס קברו' ויענהו
גופותינו קברותינו ובהפרד נשמתינו מגויתינו נחיה . וישאל לאח' לאמר
מי הם הרבים המתים או החיים ויענהו אלכס המתים ואנחנו כלנו חיים
גם כי העניים והמתים רבים מאד בכל דור מעזירים וחיים . וישאל לאח
מי הוא ערוס וחכס צין האדם וחיות השדה ויאמר לו האדם וישאל לאח
ויאמר לו מי הוא אשר לא יכזב ויאמר האל האמת שידע האמת וישאל אחר
לאמר אי זה דם מהאדם יותר טוב הימין או השמאל ויענהו אלכלו השמאל
ואלכלס הימין . גם כי השמאל הכי נכבד כי הוא משכן ללב שהוא שורש
לחיים האנושיים . והאשה כי תחל להניק את בנה תחל מאד שמאל .
זה מלכים ישאו את שבת המלכות ציד שמאל . ויהי בשאלו אותם שאלות רבות
ויאמר אליהם שאלו מה אתן לכם ויועקו כלם ויאמרו תנה לנו חיי עולם .
ויאמר אליהם לא אוכל על זה ומי יתן ויכולתי לנפשי ויאמרו אליו ואם כן
איפה למה תיגע להלחם לשלול שלל ולבזו צו ולהכניע את העול' תחתך
ולא תדע מי ינחל את כבודך אחרי מותך . ויאמר להם כה נזר האל
יתעלה להיותנו אנחנו משרתי' לאחרים הבאים אחרינו והבאים אחרינו
לבאים אחריה' כי לכך נולדנו והיס והאילנות לא ינעו בלא רוח וכן האדם
לא ישקוט ולא ינוח ולא ילח מצלי רשיון עליון . ואני אחפון לשקוט ואדון
הכל אשר בידו נפש כל חי לא יניחני ואחר הדברי' האלה קרא אלכסנדרוס
אליהם לשלוס ויפרד מהם וילך לדרכו . ויכתוב אגרות רבות אל ארסטו
רצו ומלמדו הגדול ויגד לו את אשר קרבו בארץ הודו ויכתוב זה לאמר
באש' באתי בארץ פרסיאקון היא מדינת ארץ הודו באתי באיי הים ושם
מלאתי בני אדם דומים לנשים ואוכלין דגים חיי' ומדברים כלשון בני אדם
בלשון

בלשון יונית ויאמרו לי ראה כי בתוך זה האי קבר מלך קדמון ושמו קינן בן
אנוש שהיה קודם המצול מולך על כל העולסכלו והיה האיש ההוא חכם ומצין
בכל החכמות ומושל ברוחות ובשדי' ובמזיקי' ויבן בחכמתו כי השם יתברך
יביא מצול על הארץ בימי נח ויכתוב את העתיד להיות מזה על לוחות אבן
והנס שם והכתב כתב עברי' ויכתוב עוד כתב ההוא כי בימי הליף
אוליאנוס שלישו של עולם וכן עשה בימי אנוש בן שת בן אדם הראשון ויבן
באי ההוא מדינה גדולה מאד מוקפ' חומה ויעש בה מגרש גדול מאבני שיש
ויאלור בו אבני' טובות ומרגליות ואולרות זהב וכסף לרוב מאד ושם הוא
בנה מגדל על קצרו להיותו לו לזכרון ואין איש יכול לבוא שם כי הוא בנוי
על פי צבעה המשרתים ועל פי חכמת הקסם והבא שם אל חומותיה ימות
צרגע' וכאשר ספרו לי זה הלכו להם ויניחו אניותיהם לי שנים עשר
אניות' וארא שם חיות גדולות בים וגזעק בהם וחטפו מאנשי וישקיעום
בים ומרוב הדאגה שהיה לי מזה הייתי שם שמונה ימים' ואחר נלחי את
דריוש והכנעתי את כל הארץ הלכתי אל מדינה אחת בהודו והיא יושב' בתוך
הנהר ובוקני' ארוכי' משלשים אמות עביס'ג' אמות ויסודות המדינה על
הקנים' ומי הנהר מרים כלענה וצאו מאנשי בתוך הנהר לילך אל המדינה
ויאלו מן הנהר חיות אפיפטמי ויחטפו מאנשי מ"ד אנשים ויהרגום
ונסעתי משם ולפנות ערב באתי אל מקום אחד ומלאתי בו מעין מים
מתוקי' כדבש ואלינה שם כלילה ההוא' וירעדו אנשי כי באו החיות מן
היער לשתות מים ועמהם עקרבים לבנים ואדומים ובעלי קרנים ותנינים
ונחשים בעלי קרני' ואריות וראמי' וחזירי' ונמרי' ושנהבים ועמהם
עוד אנשי' בעלי שש ידיים וימיתו מאנשי רבים ולולי כי הצערנו אש ציער
צמדורו' גדולו' ורבות כמעט הם השמידונו כלנו וכאשר הצערנו האש היו
השראים רני' ונפלים באש ונשרפי' והיה סרחונם לנו למוקש' ותבא
עלינו חיה גדולה ותשאג החיה וימותו מגזרי חמשים וששה גבורים
מפחדם משאגתה ואחרים מגזרי התאזרו והמיתו את החיה אחרי אש'
המיתה מהם ס' גבורים ושם מלאנו פרעושי' כיונים ועטלפים כתורני'
גדולי' ולהם שינים כשיני אדם ולא היה לנושס מוזן זולתי כי היינו
צודים העופות כגון הראה והדאה והעורבים למחייתנו' ומשם הלכנו
לארץ

לארץ קפסיאקון וצבעה החשיעית ליום נצבה רוח גדולה ולא היה כח
לאיש ממנו לעמוד על רגליו ונפלנו על פנינו ארלה עד אשר שקטה הרוח
ואלכדה את מדינת המלכות מארץ קפסיאקון והיא המדינה אש' שמה
קפסיאקו והיא ראש למלכות הודו' ויאמרו לי יושבי הארץ כי שם אראה
נפלאות אלהים' ויוליכוני אל גן אחד וארא בו אילנות מדברים כבני
אדם ובהם רשמי השמש והירח' ומהם שני אילנות ועל אחד נורת השמש
ועל האחר נורת הירח ואילן השמש הי' זכר ותארו ודעתו כתואר ודעת
הזכר ואילן הירח נקבה ותארו ודעתו כתואר ודעת הנקבה ופירותיהם
בפירות האילנות הנמלאים במלרים הנקראים מורבליטון וצאורו תפוחי
גן עדן ושם האילן הזכר שמש ושם הנקבה ירח והאילנות היו מדברים
בלשון הודו כבני אדם ויאמרו מות מות אימה הושט ולעת בא השמש ילא
קול מן האילן הנקרא שמש בלשון הודו וידב' דברי' ולא רלו אנשי הודו
לבארם לי כי יראו ממני' ואשבע להם כי לא יגורו מזה ויאמרו לי צאור
הדברים הוא כי האילן מצטרך אשר מהרה תמות על ידי אנשיך וקרוביך'
ואכרע על צרכי נגד האילנות ואחפלה לאמר מתי יהיה קני' ויאל קול
מאילן הירח ויאמר אלי בלשון הודו הוי סכל כי תחזור לדע' דבר אשר לא
יוכלו הנביאים לדעתו' ויהי כלילה לעת זרוח הירח ואחפלה ואשאל לאמר
אם אשובה אל ארצי וארא אה את ארצי ואת עמי ואת אמי ואת אוהבי'
וצבקר לעת זרוח השמש שצמי עוד ואחפלה בשאלת האמש והוספתי
צשאלת הצקר להודיעני אם ספו וכלו ימי חיי' ויאל קול כפול מצון
שני האילנות משמיע דברים בלשון הודו לאמר חמו שנותיך וספו ימי חייך
ולא תשוב עוד אל ארנך לעולם' ואחרי מותך יתמו קרוביך ובני משפחותיך
ויסוף זכר' ולא תוסיף לשאול עוד כי לא תענה ואסע מארץ הודו ואבואה
אל מלכות הסמיד מים והנהגת המלכות על יד אשה מולכת עליה' ושמה
קונדקי והיא אשה יפה עד מאד ואשלה אליה אגרת לאמר' הנה האלכו
אמון מקומו בהר הגדול מהרי מלכותך ואנחנו עוזדיו ועתה יש את נפשי
ללכת אל הבר' ההוא להשתחוו' לו כי הוא היה בעזרי כי שמעתי כאשר
הבנעתם ולקחתם ארץ עמון לקחתם גם אליה עמון עמכם ואם לא תשלחי
אותו אלי אלך עליכם למלחמה ותענני כבר ידענו כי הוא היה בעזרך
בישע מולדתך בחלקו וידענו בן מי אתה ועתה לא נוכל לשלוח לך
אלהי

אלהי עמון וכהניו יש את נפשם לשלוח לך תצורה ושלח את מלאכיה
וישאלה אליך ותשלח לי היא למנחה מאה כפוח זהב מופו משקלם מאה
ליטרין ומרגליות יקרו' מאתים ומרגליות נקובות לעדי ענקים שמונים
וכמוסין בלתי נקובות שמונים ומעטרות אלוה אמון אשר אתה עטרת
אחת בצאננים יקרות ערכה מאה ליטרין זהב' ונערים כוזים בלתי בעל
זקן ת"ק והמה נושאים תצות מעשת שן מלאות אלפנטים ת"ק' ונמרים
י"ג ואריות ששה' ופנטרים והם חיות משונות י"ד ובלבים אובלי אדם
תשעים פרים בעלי מלחמה ת' פילים נ' עיירים ש' ראמים מאה' מטות
עשויות מעץ אונגוס אדום ושחור כקרן עזים ולח שמונת אלפי'
וכמנחה ההיא לא הגיעה למלך לעולם' והעידו סופרי' רבים
מסופריה על המלכה ההיא כי לסוף ימיה מלכה על כל העולם' ואפנה
אל לבי ללכת אלה' והמלכה קנדקישמע את מנהגי אש' הייתי גוהג
לרמות את המלכי' וללכת אתם בערמה וצמרמה' ותנו ראש מלאכיה
אשר שלחה אלי עם המנחה הנזכרת לחקוק ולחפור על לוח את לורתי
ולבזיאה אליה ויעש בן ויבא אליה את לורת המונתי חקוקה על לוח
וחקח הלורה ותשימהו בחדרה' וילך קנדקלים בן המלכה קנדקי אל
מחנה אלכסנדרוס ויקחנהו השומרים ויוליכוהו אל המשנה תלמידה'
ויאמר אליו מי אתה ויענהו בן המלכה קנדקי אני ואני הייתי בא לשאת
פני אלכסנדרו' המלך ולכבדו ועמי אשתי ומעט נצא כי לא למלחמה הייתי
הולך כי סוד גדול יש לי מפי הנשים הנקראים אמזונס ויפגע בי שר הנשים
הנקראות אמזונס ויקח את אשתי וימת רבי' מאנשי ועתה יושענו אדני
המלך כי פחדו ומוראו על כל העמים' וילך המשנה ויגד לאכסנדרו' המלך
הדברים שעברו ויאמר לו קח נא את צנדי מלכותי ואת עטרת ראשי ושע על
כסא מלכותי והיה תחתי מלך כמוני ועשה בערמה וקרא אלי אנטיגנוס
כשמך' ויעש אנטיגנוס המשנה כאשר נזהו אלכסנדרוס וילא המשנה לבוש
צנדי מלכות ועטרת על ראשו וישלח אחרי קנדקלים לבא אתו וצבאו אליו
וירא אותו וירא מאד כי אמר אולי יחצבני למרגל ויזוה להרגני ואני נקי
ויאמר במרמה לעומדים לפניו קראו לי את מלאכי הנאמן אנטיגנוס וילכו
ויקראו את אלכסנדרוס ויאמר אליו אנטיגנוס בערמה כדברים האלה'
הלא ידעת כי האיש הזה בן המלכה קנדקי היה בא להדר פנינו ושר אמזונס

פגע צו ויעש לו כה וכה' ויענהו אלכסנדר אס תגזור עלי אלה לי אליו
צבא ואלחמה עמו ואנקום נקמת האיש הזה ואזילה את אשתו מידו' ויענהו
המשנה אבל נשלחה מלאך אליו לקרוא לו לשלום טרם מלחמה ונקש ממנו
להשיב אשת האיש' והיה אס שלום יענה וישב אשת האיש והיה זה שלום
ואס לא יאבה לשלום ועלינו עליו ונזור עליו עד רדתו' ויאמר אלכסנדר
אלכה לי אני אליו ויענהו לך' וילך אלכסנדר ויתחבא שלשת ימים וישלח
עבד מעבדיו אל השר אמזונס לאמר כה אמר אלכסנדרוס השב אשת
קנדקלים כי אלי היה צא ואס לא הגידה לי ואדעה מה אעשה לך' ויתן לו
את האשה ויביאה אל המקום אשר היה שם אלכסנדרוס נחבא' ויאמר אליה
צדך כי הוא יוליכה אל משג' המלך אשר הוא ממתינו אחרי ההר כי לא ראה
המלך לשלוח את משגו השר כי אס את עבד משגו ותשמע האשה ותאמן
בדבריו' והיה כאשר הביאה לפני אלכסנדרוס ותפול על רגליה ותשתחו
אפס ארצה' ויאמר אליה קומי ואל תפלי על פניך לפני כי הכבוד הזה
אצלנו לא נעשהו כי אס למלך והיה כאשר תצואי לפני המלך ושם אישך
ועשית לפניו את כל הכבוד הזה' והיה ציוס הג' ויביאה אל אנטיגנוס
היושב על כסא המלכות וירא קנדקלים את אשתו וישמח' ויאמר
אלכסנדרוס אל אנטיגנוס אדני המלך השר אמזונס מודיעך כי הוא איש
שלומך והנה הוא לך לעבד ולמשרת ולו ידע כי אליך היה צא קנדקלים לא
גשא אליו עיניו לראותו ותשתחו האשה ותפול על פניה לפני אנטיגנוס
ותאמר אליו תשואות חן לאדני המלך כי הניל את נפשי מיד אויבי'
וקנדקלים חבק את אלכסנדרוס אשר היה בעיניו המשנה וינשקה ויפל
על נואריו ויאמר אליו כדברים האלה האמן לי וצאה אל אמי ואני אתן
לך מתנות גדולות' ויענהו איד אוכל ללכת בלתי רשיון המלך שאל אותי
ממנו ואס המלך יחן לי רשות על ככה אני שמחוגם אני מתאוה לראות
את אמך ויבא קנדקלים אל המשנה והוא בעיניו אלכסנדרוס ויפל לפניו
ארצה' ויאמר אליו אדני המלך אמלא חן בעיניך וילך משניך עמי עד צואי
אל אמי ואטיבה עמו' ויאמר אליו ראה קנדקלים נס על זה אשא פניך כי
מלאת חן בעיני' הגה אני אשלחה עמך אל אמך בספר ואתה תשיבהו אלי
שלם כאשר משניך הוא אל אמך עם אשתך שלם ויאמר קנדקלים עלי אדני
המלך לכבדו ולנשאו ואיעשה כדבר המלך' ויקומו משם וילכו שניהם יחדו

קנדקלים ואלכסנדרו' וקנדקלים היה חשוב כי הכולך עמו הוא משנה המלך
אלכסנדרוס והיה שמו נודע אליו אנטיגנוס בשם המלך . ויהיכבואם אל חצר
המלכה אמו ותהום כל העיר לאמר הנה קנדקלים בא עם אשתו נושע ושלים
וירוצו אמו ואחיו לחבקו ולנשקו ולהלל לאלהים בעד שלמו . ויאמר אליהם
כבדו ונשקו וחבקו את האיש כי הוא הושיע אותי ואת אשתי מיד האויב .
וישאלוהו מי האיש הלזה ומה שמו כי מדע . ויענם שמו אנטיגנוס וכו'
המלאך הנאמן אשר למלך הגדול אלכסנדרוס והוא משנה לו וישאלוהו ואיך
הושיעך הוא . ויגד להם המעשה ויספ' להם אודות קורותיו . וינשקוהו
ויחבקו ואחיו ואמו ויכבדוהו וישבו עמו לאכול ולשתות בערב . וקנדקי
הבינה כי הוא אלכסנדרוס בנפשו ותדום . ויהי בצקר ותלבש קנדקי בגדי
מלכות ותבא את אלכסנדרוס החדרה וחדרה בנוי מאבני זהב ורעפיו
וקורותיו זהב . ושם מטות מולעות עשויות זהב בצדדת שער והמה
מנופך ויהלום ובהם לורות חגיגים משוהים ואבנים יקרות פורפוריטו
צורות מרכבות מסוסים עם כלי מלחמה וצרגלי הסוסים היו לורות
אלפנטים עשויות מאבנים יקרות ונגדס נהר מזהב מופז וסביבותיהם
אילני זהב עם פירותיהם מזהב ויסעדו שם ביום ההוא עם בני קנדקלים
ואחיו . ויהי ממחרת לקחה קנדקי המלכ' את אלכסנדרוס ותראהו חדרים
גדולים בנויים מאבני חפץ והם האבנים הנקראים אאיראטוס בלשון יון
וסגולתם למלאכת חפצי נושאים לטוב . והיה נגה השמש ואורו עובר באבנים
אל החדרים . ויאמר לה אלכסנדרוס כל זה היה ראוי ליונים ולא לכם ומה
תעשו אתם זו . והענהו בחמה כיו אלכסנדרוס הסבלת לדבר ומי אתם
ומה ראוי לכם והלא כלכם חסרים מכל טוב . ויהי כשמעו כי קראתו בשמו
ויחרד האיש חרדה גדולה ויחזק לבו ויאמר אליה . גברתי המלכה לא
אלכסנדרוס שמי כי אם אנטיגנוס מלאך אלכסדר ולמה תקראני בשם המלך
ותחייב את ראשי למלך . הלא אני מלאכו השלוח לפניך עם ספרו ועם
בגך ועם אשתו ואיך תחשבני לבוגד כי אסבול להקרא בשם המלך . ותענהו
הוי איש ערמה בא אלי ואעידה עדיך על דברי ולא הוכל להכחישם ויבא עמה
החדרה ותראהו תמונת לורתו חקוקה על לוח תלויים בקיר ותאמר אליו הלא
חכיר כי זו היא תמונתך ואתי היא ולמה תצלה מדברי והלא אתה הוא
המרגיז והמרעיש ארץ פרס והודו והמשצית מלחמות מדי וכל הגוים .
ועתה

ועתה איה חכמתך ובזורתך כי נסגרת ביד אשה בלא חרב ובלא חנית ובלא
מלחמה למען תדע כי לא שלמת בחלמה גם כי תדע שחכם יחשוב דבר וחכם
אחר ואם לא יהיה כמוהו ויתחכם יותר ממנו . ויקלוף אלכסנדרו' על נפשו
ויחרוק את שניו ויחפון להמית את עצמו ואותה . ותאמר אליו קנדקי
המלכה למה תחרוק שניך ומה תחשוב לעשו' ואיה חכמתך כי תמית אותי
ואותך הלא חשנה ולא יושילך ותשחית נפשך ונפשות עם רב . ומה הוכל
עשות . אל תירא ואל תחת כי למען היה עם לבצרך לעשות חסד ולהליל את
בני ואת כלתי גם אני איליך מכל פגע רע . הנה ברצרון חתן פורוס מלך
הודו הוא בני הקטן וצא אלי הנה מקרוב ולו היום במלכותי חגי שנה .
ואתה ידעת כי אתה הכית בחרבך את חותנו פורוס מלך הודו ואלו ידע כי
אתה הוא אלכסנדרוס יקח את נפשך ולו ימות בעד מותך . אבל אני לא אגלה
סודך לאדם ואקרא את שם אנטיגנוס לפני בני ולפניו . ותלא קנדקי
מהחדר עמו אל קנדקלים בנה עם אחיו ואל כלתה אשת קנדקלים ויעמהם
ברצרון חתן מלך הודו . ותאמר אליהם הנה האיש הזה אנטיגנוס חפץ
ללכת אל ארצו ואחס ידעם את חסדו אשר גמלנו כי הליל אוחך קנדקלים
זאת אשתך מכף האויב ומהמות . ועתה חפצי ציקרו לכבוד ארצו
המלך אלכסנדרוס מה תאמר לעשו' לו והלא לולי הוא לא הייתי רואה פני
קנדקלים לפני אשתו לעולם ומה מתנות אהן לו . ויענה ברצרון בנה הקטן
גברתי המלכה קנדקי דקח בכל אשר אמר' אמנ' אשחי חפליה להמיתו
כי שליח אלכסנדרוס הוא והוא המית את אביה מלך הודו . ותענהו ומה
יועיל לכם כי ימות הוא התנחחו את מלכו במוחו ויען קנדקלים ואחיו
האחרים ויאמרו השליח ישוב אל מלכו לשלום ולא נשלם לו כי אם גמול טוב .
ולו ידענו כי אלכסנדרוס כאמר נמיחהו ותשקוט הארץ ויענהו ברצרון לא
אבל ימו' כי מלאך נכבד הוא בעיני אלכסנדרוס גם כי הוא משנהו וייר לו
בעדו ונק' נקמ' ממנו וקנדקלי' אמ' אשר יבקש את נפשו יבק' את נפשי וישלוף
חרבו ויעמוד וישלוף גם ברצרו' את חרבו ותנו המלכ' עליה וילכו למלפניה
ותאמר אליהם דומובני עד אשר אראה בעלתי אם תכון עלת ברצרון המית
האיש או אם תכון עלת קנקנדלי' לשלחו לשלו' ואם נמיחהו בחפזה מה
תועיל לנו עלה אחרי כן . ותקח קנדקי את אלכסנדרוס וחביאהו החדרה
ותאמר לו בסתר הנה נא עלה ודבר הלום כי ראית כי בעצורך בני חפלים
להרוג

יוסיפון פרק יא יב

להרוג זה לזה ויאמר אליה הוליאני אליהם ואדברה עמהם ותאמר
עשה כחפץ ותוליאנהו אליהם והאמר להם שמעו דברי האיש כי הוא
ימסור את אויבכם בידכם ונקינו אנחנו מדמו ומצוועזנו אש' נצבע
קנדקלים למלכו ולא נהיה חטאים צעיני אלהים ואדם ויאמר אליו מה
תאמר אמה ויאמר הנני בידכם הרגוני אם תרצו אמנם אם תהרגוני לא יר
לאדני כי אתו שרים רבים ונכבדים ממני ואם יר לו יעלה עליכם בחרב
הקשה ויחריב ארצכם ואם תשלחוני לשלום ותתנו לי מחנות אלכה לי
ואפתנו ואביאנו אליכם עד יבא במקום הזה ותראוהו לפניכם רק כי
תשמרו את נפשי וישמעו האנשים את דבריו ויאמינו בו ויעצוהו ויאמר
קנדקלים עלת האיש הזה נכונה וצוה נכניע את אויביו ותקשוט הארץ
מפחדו ואני עוד אדריכהו ואיעלהו בעלתי מה יעשה כי יקרב לבוא אלינו
עמו ויהי כי ישלים מעשהו יהי השר לבא מלכותנו ונהיה עמו שלום ושקטים
ויענוה בניו לאמר גברתנו המלכה ואמנו השבת לראות בעלתך עשי כטוב
בעיניך וחביאהו קנדקי המלכה עוד החדרה ותאמ' לו עמה ידעתי כי חכם
אתה והאלהים עזרך ותחן לו יעטרה משמיר ערכה צ' ככרי זהב' ושרי
קשקים תחבן אנך הוא אוניאון ומאבן יהלום והוא בגיליאון ומעיל ארגמן
מרוקם צרקמת זהב ותשלחהו וילך מאתה לשלום ויבא אל מחנהו עם
אנשיה אשר הלכו אתו ויהי ממחרת וישמו כתר מלכות בראשו וילבשוהו
בגדי מלכות וישב על כסאו ויראו אנשי קנדקי אותו כי ישב עלכסא המלכות
ויתמהו האנשים מאד מאד ויאמר אליהם גשו נא אלי ויגשו ויאמר אליהם'
אני הוא אלכסנדרוס מקדון המולך על כל הארץ ואתם תדעו כי נקיתי
מצועת' אשר נשבעתי לכם לאמר כי אניב את אלכסנדרוס המלך לפני
אדוניכם וכבר עזיתי בן ואחס לכו לשלום כי נשבעתי לגברתכם לבלתי
ארע לכם את כל זה ראיתי ונתון אל לבי אדני ומלמדי להודיעך בנאמנו'
כאשר עלי לעשו' בחובה' החזקן בנפלאות העולם והתפלל בעדי אל י"י
אלהי השמים :

פרק שנים עשר

ויהי אחרי הקורות האלה וילך אלכסנדר
אל איי הנשים הנקראות אמזונס וישלח
אל יבן ספר לאמ' הלא שמעתם כי נלחתי את כל הממלכות ורגוני לתת
עליכן מס ולהכניע אתכן לעבודתי כי תתפללו בע' שלומי אל האלהי העליון
ואם

יוסיפון פרק יב לה

ואם לא תרצו לעשות כן אלך ואחריב אתכן ואת ארצכם ותשיבנה אליו
בספר לאמר הלא שמעת את לא ידעת כי גם אנחנו מלומדות למלחמה
ואנחנו יושבות בנהר אמזוניקון וישבתוך הנהר אי גדול ומהלך סביבות
האי מהלך שנה תמימה והנהר מסבב את האי ואין דרך לעבור אליו כי אם
במשעול אחד ולנהר ההוא אין ראש להשיבו למקום אחר לבל יבא לסבות
אלינו והנשים הצחולות יושבות כלן באמצע האי והצחולות על שפת האי
במקום משיגול האי ושזילו ואין אחס זכרים כי האנשי' יושבי' מעבר הנהר
עם הלאן והמקנ' והבקר ושסרועי' ולא יוכלו לבא אלינו כי אם מחי מספר
מהם כרלונינו וזה כאשר הגמולנה הנשי' המניקות את ילדיהן עד היות
בני ו' שנים ואז יבאו אליהן בעליהן לבד כי תשלחנה אליהם ספר צמלות
מלכתנו וכאשר תהרין הנשים ישונו הזכרים לדרכם ואיך יעלה על לבך
או על לבזולתך לבוא אלינו בחזקה גם כי תשתרר עלינו לאמר כי תחריבנו
וחחריב ארצנו ודע כי אנחנו נצח סוסים בכל שנה לעבודת אלהי זיאוס
ואלהי פוריגוס שלשים יום בכל שנה והם הם יעזרונו מכל רר ואויב גם כי
אנחנו כאשר יבא עלינו רר ואויב ומלך למלחמה נרכב על סוסי' י"ב
רבושות גבורות ונערוך אתו מלחמה ושאר הנשים שומרות את משעול
מבוא האי ושזילו וזכרנו רודפים אז אחרינו רגלים כאשר נהיה בעבר הנהר
להביא אלינו לדה ומזון ואם ננלח אנחנו כמנהגנו וכמשפטינו לעשות עד
היום הזה עם כל מי אשר עלה על לבו לנור עלינו יולא לנו שם ושנח גדול
אל כל המלכים אשר ישמעו את שמענו ואם ינלחנו אויבינו אשר לא נהיה
עדין זה לא יהיה להם שם ושנח בזה כי אנחנו נשים והם אנשי מלחמה ומי
יתהלל בגבורה לאמר אני נלחתי אשה ועתה דע לך כי אנחנו הודענוך על
כל עניינינו ואם תרצה את שלומנו אנחנו רוצים את שלומך ואם לא הנך
תמלאנו מזומנו' בהרים לערוך עמך מלחמ' עד אשר תשבע ואמנם עם כל
זה אנחנו הסכמנו לשמוע כבודך לעבדך נמס כרנוך ואתה הסב לנו
תשובה בהסכמ' עלתך והיה זה שלום ויקרא אלכסנדרוס את הספר וילחך
מאד ויזו לכתוב ספר ולשלוח אליהן לאמר הרביתן לדבר ועתה אם תרצו
שאחריב אתכם עמדו בהרים מזומנות למלחמה ואם תחפלו רחמים ממני
עברו הנהר ובאו אלי ולא ארע לכם גם שלחו מכן אלי נשים רובבות על
סוסי' מלומדות מלחמה ואני אתן שכר לכל אחת מהן כרלונה כסף או זהב'
ותשלחנה

ותשלחנה אליו עוד ספר לאמר אך אם אתה לו שמענו ועבור הנהר וצא
וראה את ארצנו ונתן לך מאה בכרי זהב גם נתן לך ת"ק נערות יפות
לפלגשים ואם תרצה הן להנשא אל אנשיך אנחנו נתן לך אחרות תחתיהן
גם נתן לך ק"כ סוסי חזקי וגבורי כסוסים בוספאל אשר אצדת ואנחנו
שמענו את שמעו וילך אלכסנדרוס ויעבור אל הארץ והוא וירא את הנשים
וכן יפות תואר מאד וצנדיהן כצנדיהן היוניות ויקח מהן מס ויתנו לו כאשר
גדרו ומשם הלך אל נהר אנטלנטא וימלא מעבר הנהר גוי וצרות
משונות ושם מלא האנשים הנקראים בלשון יון קינוקפלוס וראשיהם
כראשי הכלבים וימלא אחרים בלתי ראשים ופיהם ועיניהם צחיזה ומשם
הלך אל ארץ אחר והארץ היא בחוף ים שבעה מילים וצא לשם ומלא עיר
אליאוס היא עיר השמש ומדת חומת העיר סביבה ק"כ מילים ומגדלותיה
מקושטי מזהב ומאבן יקרה היא אסמירלדה ובה חכמי גדולי והיכל גדול
וכן הסיכל כושי ובו יעדו עבוד לשמש ועבוד גם אלכסנדרוס את עבודתם
ויצח וצחי לשמש וילך משם דרך שלש ימי וימלא חשך ולא אור ומשם
הלך אל מדינת כרש וקריקסס מלכו פרס ויקח מאתם נתיס רבים וערים
מלאים מזהב וכסף ודברים חמודים :

פרק שלשה עשר

ויכי אחר הדברים האלה הוסיף עוד
אלכסנדרוס לחפש העולם וילך עד קנות
הארץ והמדברות והימים ויעל על רוחו לעלות למרום באויר השמים ולרדת
לקרקעות היס הגדול והלך לקנות הארץ והמדברות והימים ושם את
פניו ויבא בצלה ויעש כן על פי מלאכות נוראות וחכמות נפלאות ככתוב
בספר חולדות אלכסנדרוס וקורותיו אשר חזרוהו חרטומי מלרים וחכמיה
ויכתוב עוד אלכסנדרוס אגרת ויודיע את כל זה למלמדו להועיל ארסטו
ויהי אחרי כן חשב בלבו אנטיפטארוס שר וצאו להמיתו במשקה סס המוח
בצבל וירקח את המשקה מסס המוח ושימהו בכלי עופרת כי לחזקו לא
מלא כלי שימהו בו ולא ישבר רק כלי עופרת וינאסו בכלי ברזל ונחשת
וכלי חרס וזכוכית לא היה כלי אשר לא נבקע מרוב חריפותו וישלח
המשקה שהוא לאחיו אליאוס והוא שר המשקים לאלכסנדרוס ויהי ביום
מימי ויקאוף המלך על אליאוס שר המשקים ויכהו בשבט על ראשו
וישטוס האיש את המלך בלבו וינטור את האיבה בלבו ולימים אחרי עשה
המלך

המלך אלכסנדר משתה גדול לכל שריו ויועליו את משתה תשועתו ללא
ממלכות הודו ושר המשקי אשר לו זכר את אשר קלף עליו ואת אשר הכהו
על ראשו וישקהו ממשקה הסס הממית ציין וישת המלך את היין ולא הכיר
וצעבור שעה אחזקה כאב גדול בכבד ובפתע פתאום לעק לעקה גדולה כאלו
בחץ הכהו בלבו וישם ידו על לבו וילו ביתו וימת בצבל וילו החכם משנהו
גשמו איפטולמיאוס והוא תלמי ויחנטוהו וישימוהו על עגלות ויוליכוהו
מנרימה ויקברוהו בעיר אלכסנדריה אשר בנה על שמו ושני חיי
אלכסנדרוס ל"ב שנה וכן י"ח שנה התחיל להלחם וצביות בן כ"ה שנה נלח
ב"צ מלכים והכניעם תחתיו ויכנע את כל הגוים כלם לעבודתו ויום
מולד אלכסנדרוס היה בחדש הנקרא פיחות בלשון מלרים והוא חדש אייר
ברביעי ביום רביעי בזרח השמש ונחדש הו' ברביעי ביום רביעי
בבוא השמש מה והוא מלא ממכתב נקתיבור אשר היה אצו באמת את משפט
מולדו ואת רשם ביום והשעה והרגע רק את קלו לא הגיד לו אמנס הגיד
לו לאמר כי לא ימות מיתת נחת רוח אבל מיתת צהלה וחפזון ומיתת זרה
זכן היה ויתר דברי אלכסנדרוס המלך החכם וגבורותיו וכל אשר עשה
הנ' כתו' על ספרי מדי ופר' ועל ספ' ניקולאו' וטיטוס וסטרבון ועל ספר
חולדות אלכסנדרוס וקורותיו אשר כתבוהו חרטומי מלרי' וחכמיה בשנת
מות אלכסנדרוס המלך וימי מלכותו היו י"ב שנה כי בן כ' מלך וכן כ' היה
בשמת פיליפו אצו וימליכוהו ועיניו ראות אותו יושב על כסא המלכות :

ספר השלישי

פרק ארבעה עשר

ויכי אחרי מות אלכסנדרוס מקדון
ותחלק מלכותו לחלקי רבים וילך
אנטיפטארוס שר לצאו ראש צבא ליריא בארץ היוני' בממלכת פטרוס אשר
היתה תחת ממלכת אצו ויקראה פטרוס על שמו ויהי עליהם למלך
פטולמיאוס משנהו הגדול והוא הנקרא אנטיגנוס גם נקרא אולגוס מלך
במלרי' ואלכסנדריה וצננוסיהן ופוליקוס אוליקטור מלך בארץ ארס
ותתפשט מלכותו עד צבל ועד מדי ופרס ודוקסין ונקרא שמה עוד רשאקן
והיא

והיא צת דריוש והיא היתה אשת אלכסנדרוס ותשאר הרה בלכחו אל ארץ
הודו מלכה על מקדוניה בעלת צרדאקוס הזקן אשר היה בעל לאחוחה
ותלד דוקסין צת דריוש היא רושנאן אשת אלכסנדרוס בן ויקראו את שמו
המקדוניס אלכסנדרוס על שם אביו המת וימת פטולמיאוס אולגוס גם
נקר' אנטיגנוס וימלוך תחתיו דימטריוס פוליאוקריטו' וילכוד את עיר
שומרון וימת דימטריו' ויקבר בעיר דימטריוס אשר בנה על שמו
בארץ אדום וימלוך תחתיו איפטולימי' הנקר' פילוארלפו' בן פטולימיוס
איגלוס ל"ח שנה והו' בנה את מגדל פארון אשר בנמל אלכסנדריוס אשר
יראצו עד היום נפלאו' כי בו מראה יכירו בנה כל אניה או אנוי' תבואנה
מתרחק לגיא אמון והוא המגדל אשר התחיל אלכסנדרוס לבנותו ואחריו
פטולמיאוס אביו ולא השלימו והמגדל ההוא נבנה על פי חכמת הקסם
ומורד כחות הככבים ויתבוננו בו המצינים ויכירו בו אותות חכמה נוראי'
והוא הביא תחלה את ספרי היהודים מארץ איליריא ששם עלו שבטי' רבים
לשכון ויש אותם באורו באלכסנדריוס ויבקש להעתיקם ולתרגמן מלשון
עברית אל לשון יונית ובימיו ילאו היהודים אשר במצרים חפשים וישקנו
מעול המלכות וינחמו ואז שלח הוא אל ירושלם ויקח משם את אלעזר
הכהן החכם אחי שמעון הכהן החכם ויפתר לו את כל ספרי היהודים
מלשון יהודית אל לשון יונית וימת הוא וימ לוך תחתיו אמפראוס והוא
קיסר על רומי ועל מצרים ועל ירושלם ועל מקדוניה ועל צבל ומדי ופרס:

פרק חמשה עשר

אשר קאלאב' ריא ויקחו את מדינת
מעס' ינה וזה גלו' רביעית למעסינא ובשנה ההיא הכניע איליראנוס
אפטוס את איסקליאה תחת הרומיים ובימים ההם היה ארטטאקעליס
החכם ברומה ויעץ לעשות זור נחשת ברומה כי מחלה לא היו נושאי'
ונתחין ברומה עד ערך גרגור שעור' כי אם צווי כסף ובמטבע כסף ובשנת
קכ"ד לאמפראוס נלחמו הרומיים בצרקוסטס וילכדוה ובשנה ההיא
באו גויי קרקברונין על הרומיים באקליא מארץ קרקברוניה אשר במלכות
אפריקא וילחמו עמה וינלחו הרומיים ובשנה ההיא המליך
אימפראוס קיסר את מצריט במצרים וימלוך עליה כ"ז שנים
ואז בנה ניקודימון את נקדוניה הוא העיר הגדולה ואז הניח איעידנוס
הקטן

הקטן מלך אתינט את עם אתינס ויבנה את עיר קרטיניה אשר בנהר
אוריגנטון במלכות אימפראוס קיסר רומי
ובשנת קל"ד לאימפראוס נולדתי אגי יוסף הכהן בן גוריון הכהן
ואני הוא יוסף הנקרא יוסיפוס היהודי אשר הספור עליו
בעולם כי כתבספר מלחמות יי' והוא החלק הששי מזה הספר ובחלק ההוא
והוא הספר הששי תראה עוד עדותי על זה גאמנה ובימים ההם הרגו
ברומיים ארבעה רבוא גאלאטיאוס ובשנה ההיא היה יהושע בן שירך שר
וגדול על היהודים ובשנת ק"ח לאימפראוס מלך אפטולמוס הנקרא
פילאטוס במצרים י"ז שנה ובשנה ההיא שלח אמפראוס קיסר רומי את
מרקיליאוס ואת איטולמוס ויחריבו את סרקוסטס וילכדו את קפואה
ויכניעו עוד את כל איסקליאה תחת יד הרומיים כי בנדו עמה בהם
ובשנת קמ"ד לאמפראוס קיסר מלך אנטיוכוס הגדול על אנטיוכיא במלכות
אמפראוס קיסר רומי והיו ימי מלכותו ל"ז שנים ובשג' הראשונה למלכותו
בא על ארס וילכוד את ארצו ויעל אל ארץ פליפטוריא וילחם בה וינלא את
פילאטוס וימלכה וילכדוהו חי הוא אנטיוכוס המלך הגדול אשר שסה
ופתה את היהודים להוסיאס מאמונתם ולהאמין באמונת היונים ולא אבן
לשמועלו ויקלף עליהם ויבא עליהם בחיל גדול וימת יהודים רבים ויחריבו
את ירושלם עיר הקדש והוא גלות ירושלם השלישי ויקח את עושר ההיכל
ואת אולרות י"י בתריב והשמיד ובאחרונה עמדו עליו ועל אנשיו בני
חשמונאי הכהן וינלחו ויהרגו היהודים מהם פ"ח אלף גבורים ובשנת
ק"ג לאימפראוס היתה מלחמה גדולה באי ביזיליא' כי עמדו עבדי יושבי
האי על אדוניהם ויהרגו מהם רבים וישלחו להודיע לרתס לרומיים וישמעו
הרומיים את הדבר הרע הזה ויתאבלו וישלחו את לוקונוס שר צבא מלכו'
רומי ויבשש ותשבת המלחמה ובשנה ההיא היה הורקנוס הכהן הגדול
נלחם על עיר שומרון הנקרא בלשון יונים סיזיסטין וילכדה ויחריבה עד
היסוד ואחריו בן נבנתה עוד ע"י אורדוס ונקרא שמה סבוקטיא ואז גשרף
פקוס קפרטולואיס והוא מבצר בעיר רומה ואז לקח טגרניס מלך
ארמניקוס את בת מטריטוס לאשה ויבא בצבא בחיל גדול כחול אשר על
שפת הים וילחם עם אנטיוכוס הגדול המולך בארס וינלחמו ויעזיבוהו
מתלכותו ויבנע תחת ידו את כל הארץ ההוא עד ארץ פלשתיס הנקרא

בלשון ערב פלסטיון . ומשנה הכיח החילו הארמיניים והם העמלקי' להכנע ולתת מס לרומי' . ובשנת קע"ז לאימפראוס קיסר רומי נכנתה עיר פומפויא על יד פומפויאוס המלך ובשנה הכיח העבדו הרומיים את ארץ אלכאניה ואת ארץ אציריאה ואת ארץ קולוסים ואת בני ערב כלם תחתיהם . ואז היה המלך פומפיוס מולך על ירושלם ויעבד את ישראל בעבודה קשה . ובשנה הכיח לכדו הרומיים לירושלם כי עלו על פומפויאוס וילחמו עמו וילכדוהו ויהרגוהו על אשר לא חמל היהודים . ואריסת וזולוס בן הורקנוס הראשון היה אז מולך בירושלם תחת יד פומפיוס ויקחוהו הרומי' לשבוי על אשר מרד ברומיים ונטח בפומפיוס אחרי מות אביו ועל זה שנתה מלכות אריסת וזולוס והוא גלן' ירושלם הרביעי . ובשנת ד' אלפים וארבע מאות ושבעים לבריאת עולם ולחשון הגויים בשנת קפ"ד לאימפראוס קיסר רומי מלכה קליאופטרה בת אנטיוכוס הגדול מלך ארס שמלך במצרים כ"ב שנה . ותמלוך גם על ירושלם ועל היהודים אבל חמלה עליהם ולא נקמה נקמת אביה מהם . ובשנת כ"ב לזלכותה החריב קאסיאוס המלך במלכות קיסר רומי את עיר אסיאה . ויעל גם על ירושלם ולחם עם היהודים וילכדו וישלול את ההיכל והוא גלות ירושלם החמישי . והוא החריב עוד את המלך הנקר' רודוס ואיי הים ועירי רבות סביבו כי באשר מת רודון מלך רודוס מסר את מלכותו ביד הרומיים . ובשנת קפ"ה לאימפראוס חשק אנטינוס מגדולי מלכי רומי וקיסריה את קליאופטרה המלכה כי הללו אותה אליו . וילא מרומה וילך בארץ פרס וילכדה וימלוך עליה ומשם אבה ללכת אל ארץ טרוסוס כי שם היתה קליאופטרה אז . וכשמוע לקיאופטרה את שמוע ילאה ממדינת טרוסו הגדולה לקראתו וחקלכה בשמח' ותביאהו אל המדינה וילכו שניהם יחדו זאלכסנדריא המדינ' ושם נשא אנטינוס את קליאופטרה לאשה ומשם הוליכה עמו אל רומה ויגרש את אשתו אקטאביאה הראשונ' אחות קיסר המלך אוקטאביאוס עם בניה מביתו ומלכי הרומיים באשר שמוע את הרעה והחרפה אשר עשה אנטינוס קיסרם כי נשא אשה על אחו' המלך אקטאביאוס ויסכימו להסיר את כתר הקיסרות ממנו ויעשו כן וימליכו לקיסר על כל מלכי הרומי' את אגוסטוס אחי אקטאביאוס ואחי אקטאביאה וישאר אנטינוס מלך לבד ולא קיסר ותהי מלחמה עלומה בין אגוסטוס הקיסר ובין אנטינוס

אנטינוס המלך על אש' גרש אחותו ויגבר הקים' אגוסטוס על אנטינוס המלך ויהרגו ויהרגו את קליאופטרה ואת ניאוס וקיסר יודיאוס בניה ויפקוד אגוסטוס הקיסר במצרי' את קרטיליאוס למלך ותהי מלכות מצרים מאז לרומיים רנ"ה שנה . ואז נלחמו הרומיים באיקנדי' אלה הוא האו הגדול מכל האיים הקרובים אליו אשר המה שבע' איים בגבולו ולא היה למלכו' רומי אז אי יותר נכבד ממנו . ובשנת קפ"ה שנה לאימפראוס מלך הורודוס בן אנטיפטרוס האשקלוני על היהודים ועל ירושלם וימרוד ויבגוד במלכות רומה ויעל עליו אגוסטוס הקיסר וינלחמו ויתפשו חי ויאסרוהו וישלחו אל רומה בכבלי ברזל וילך אגוסטוס הקיסר אל ארץ קטצרוס וילכדה . ובשנת ק"ט שנה לאימפראוס כבש תיביריאוס שר צבא אגוסטוס את עיר טברומינין ומלארונין והמלך הראשון אשר קראוהו בלטינוס אימפיריאוס ובאורו קיסר והוא הקיסר הראשון אשר ראיתיו אני והוא אשר השיב חק הקיסריות פעם שלישי' במדינת רומה כי מלך עליהם בחזקה והוא המלך יוליאוס אשר מלך ברומה בחזקה ותחזק מלכותו להיות גברת ממלכות . וימלוך על רומה בראש חדש אב ובאבגס בן נולד ולכן קרא שם החדש יוליאוס בשמו ועל ידו גברה מלכות רומי על כל הממלכות ואחריו בקראו מלכי רומה האימפרוסים קיסרים כאשר נעיד על זה עוד בעדות נאמנס בספר הששי הנקרא מלחמות י"י והוא החלק הששי מספרנו זה . והוא המלך החכם בחכמת התכונה והמספר יותר מכל המלכים אשר מלכו ברומה לפניו והוא עשה חשבון עבור השנים לנוצרים וליונים והי במלכותו ד' שני' וה' חדשים . והקיס' הגדול והוא אגוסטוס אשר זכרנוהו הוא רמה אל יוליאוס בחכמה ובגבורה ומצני' בגיו היה וימלוך אגוסטוס הקיסר במלכותו נ"ו שנה וימלוך הורודוס על פי אגוסטוס הגדול ל"ז שנה ויהי אובד נאמן לישראל ויוס תחל' מלכותו היה ר"ח אלול ויקרא את שם החדש אגוסטוס על שמו והוא בנה את ההיכל אש' בירושלם אש' החריבו אנטיוכוס ויבנהו הורודו' פי שני' ביופיו וגדלו בארך ורוחבו וגובה' גם הוא בנה את עיר שומרון תחלה ויקרא שמה סביטין ופחרון זה השם ליזיריאה אשר כתבנו למעלה בספר השני בסופו כי אחרי כן נלכסנדרוס מוקדון את דריוש ואחרי משלו על כל העולם וקרצו ימיו למות ומת המיתה אשר בודענה שם ואחרי מות נחלקה מלכותו לד' ראשים גדולים ממספחתו וכי

וכי הראש האח' מהם היה ברדקו' זקן מוקני מקדוניה' אשר משל על כל עם מקדוניה' עם מאוין אשתו וגם שמה דוסקין אנוסטו' הקים' הגדול הזה נכד ברדאקוס זקן מקדוניה אשר היו ישראל בשלוה בכל מקומות ממלכת עצמו . ואמנם החלקים האחרים אשר הגיעו לשלשת הראשי' האחרים ממלכות אלכסנדרוס אחרי מותו הם המה אשר אכלו את עם יהודה וירושל' ויכלוהו לולי אלהינו אשר עמד לגדור פרעותינו והעיר את רוח כהניו החשמוני' לנקוס נקמת עמו כי כמעט אבד זכר עם יהודה וירושלם כאשר נכתוב בספר הד' :

פרק ששה עשר

ויהי אחרי מות ברדאקוס הזקן המולך על מקדוניה האוכז לישראל וימלך סלוקוס בנו תחתיו אזי אנוסטוס הקיסר החסיד אשר זכרנוהו . ויהי סליקוס ושמו עוד סוליקוס איש מלא רחמים וימשול על מקדוניה ועמה וימשול גם על ירושלם ועל עמה ועל עם יהודה . ותהי ממלכתו בנחת וברחמי' עם עם יהודה וירושל' ולא לחץ אחס ולא העבדים בפרך ואז הלכו אליו פריזים מצניע עמנו רשעים בני בליעל ויאמרו לו הנה באנו להגיד אליך עושר המקדש אש' בירושלם כי אין קץ להמון הכסף ולזהב ולבצניסם היקרות אשר זו כי אין מספ' וכל זה נאות להיו' בהיכלך אדונינו המלך ומה יעשה המקדש בו ויפתוהו על זה וישלח המלך לירושליתים אחד משריו מצני משפחתו ושמו אליאודוס לקחת את הכסף ואת הזהב ואת הבצניסם היקרות אשר במקדש י"י . ויבא השר אל ירושל' פתאום וישלח אחרי הכהן הגדול אשר היה אז . ויבא הכהן אליו ויאמר מה אדוני מצק מעבדו ולמה באת פתאו' יהי בואך שלום . ויענהו באחי על דבר הכסף והזהב והבצני' היקרות אשר במקדשכם אשר הוגד לאדונינו המלך ויענהו הכהן ויאמר למה יצק המלך לשלול הזהב אשר בבית אלוה הגדול אשר בידו נפש כל חי וכלא אין שמה כי אם אשר גדרו ונתנו מלכי מדי ופרס צימיהם ומלכיהם אחרים אחריהם לאוצר לאלהינו לבדק ביתו גם לתת דקה למחית יתומים ואלמנות . וגם אדונינו המלך סליקוס עשה כן ואנחנו מתפללים אל י"י אלהינו בבית הקדוש אשר נהרא שמו בו בכל יום ויום לחיי אדונינו המלך ובניו ואוכביו . ולא שת לבו אליאודוס אל דברי הכהן וישם שומרים סביב ההיכל עד ליום המחרת . ותהום כל העיר בלילה ההוא ותהי בה

בבית רבה ולעקב גדולה ומרה עד מאד וישלחו הכהנים ויקראו את כל העם זקנים וזקנות בחורים ובחורות ילדים וילדות שרים ושרות ויגורו עליהם לעעוק אל י"י ויזרקו אפר כל העם על ראשיהם ויענו את נפשם עד הילדים עמהם ובכל עניו נוס וזולתו ועד מהיונקים מנעו חלב . וילעקו אל י"י ויתפללו אליו ויבקשו ממנו לשמור אותם ופקדונם אשר הפקד בביתו ולא יבא כבוד הכית ביד האויב וגם הצתולו' היושבו' בבית אבותיה' פורשות ידיהם השמימה צעד החלונות אשר בצתיקן ולעוקות אל י"י . וחנניה הכהן הגדול עומד מתפלש באפר לבוש שק ומדיו קרועים עם יחר הכהנים אשר למקד' וכפיו פרושות השמים ומתפלל אל י"י אולי יתראה וירחם . ויהי ממחרת ויבא אליאודוס וכל שרי גדודי עמו וילעד לעוד והלוד בתוך מקד' י"י ויבא עד מקו' הקד' וי"י השמיע באזניו ובאזני הצאי' עמו קול רע' ורעש גדול חזק מאד ויצרחו כל גדודיו וכל הצאים עמו מקול פחד הרעש וזרעש ויתחצאו באש' מלאו וישאר אליאודו' לבדו וישא עיניו וירא איש בקדש ומראהו נורא מאד בלבוש זהב ונוצץ בצבנים יקרות וחגור כלי קרב מזהב וזהב רוכב על סוס אדיר ועלום והסוס הולך וצא לקראת אליאודוס מדג ומקפץ . ויקרב אליאודוס אל הסוס ויכסו הסוס בגליו ויפילהו ארצה ויעמוד עליו . וילו הרוכב לשני בחורים אש' היו אחו לבושי דבד' ובידיהם שוטי' לאמר הכו גם תכו את האויב . ויכו את אליאודוס מזה אחד ומזה אחד בשוטי' מכה נמרצת עד בלי חמלה ויאלס האיש ויהי בין מות לחיים ויעזבוהו . ויקרבו בחורי הכהנים וישאוהו על שכמם ויוליאוהו מהמקדש ויתנו אותו לאנשיו ויוליכוהו באהלו ויפול על מטתו וישכב אלס ולא פתח פיו ולא דבר גם לא אכל את כל מאומה . ואז הלכו זקני מקדון והשרים אשר באו עמו אל חנניה הכהן ויתחננו ויבכו לפניו ויאמרו לבני אדונינו התפלל בעד עבדך אליאודוס ובעד כל עבדך השרים אשר באנו עמו ונחיה ואל נמות . כי ידענו אשר אין אלהים בכל הארץ זולתי אלהיכם כי הוא עשה את כל העולם ונשמת כל חי בידו ואלהי העמים תהו והבל . ויתפלל הכהן אל י"י ויעל עולות וזבחים בעד אליאודוס . ויבואו שני הבחורים המכים אותו בשוטי' אל אליאודוס בחלום הלילה ויאמרו אליו שמע אלהי האלהים את תפלת הכהן בעדך . ועשה קום לך אל חנניה הכהן והשתחו' לפניו ארצה כי נעבורו רחמך י"י והנך תראה מופת כי כאשר יאור היום

תדבר • ויהי צנקר וינסה אליאודוס את לשונו וידבר • ויקס על רגליו
וילך אל חנניה הכהן וישתחו לפניו אפיס ארלה • ויצרף את יו' אלהי
ישראל ואת הכהן ויתן כסף וזהב למנחה לאור בית יו' ולכהן • ויהי
ממחרת ויקס וימחר לאסו' מרכבתו ואת עמו לקח עמו וירכב וילך אל
מקדוניה אל המלך סליקוס • ויאמר המלך אליו שלום מה לך בירושלם
זה ימים רבים ויענהו אם יש לאדוני המלך אויבים אשר יבקשו את נפשו
ישלח אותם אל ירושלם ויצאו אל מקדשה ואל הסיכל אשר צו כי אם צא
יצאו אליו שם ימותו כי אלוה גדול אדי' הוא אלהיו והוא ישחי' את לרי יהוד'
וירושל' ויספ' למלך את כל אש' קרהו ואת כל אשר ראה וגם השרי' ההלכני'
אתו ספרו למלך כמוהו ופלא הדב' הפלא ופל' בעיני המלך סליקו' ויחפ'
את פריעי עש ישראל אש' פתוהו לעשו' כן וכל אש' באו תח' ידו מה' ויהרג'
בהרג עז' ולא יסף עוד סליקו' לשלוח בירושל' להרע ואלו' מדי שנה בשנה
שלח מנחה לכבוד הסיכל אשר ליו' בירושלם כל ימי חייו ויאסבו כל מלכיו
הארץ לשלוח מנחה לכבוד את הסיכל אשר בירושלם •

פרק שבעה עשר

ותלמי המקדוני משנה המלך אלכסנדרוס
מקדון אשר הומלך על מלכות מצרים ואפסיה
צמות המלך אלכסנדרוס היה איש חכם ונבון ואוהב לקרוא בספרים מאי
זה חכמ' יהיו מאי זה דת ומאי זה עש יהיו ותשא' נפשו לקב' ספרי הדתו' אש'
יוכל למנוא בכח מלכותו לבחון בה' דעו' אנשי העול' ככל אש' יוכלו לקבץ ושם
האחד אריסטואוס ושם השני אנדריאוס וילכו ויקבלו ספרים הרב' מספרי
מדי ופרס ומלכי שאר הלשונות ויצאו אל המלך • ויאמר להם המלך כמה
ספרים צידכס ויענהו תשע מאות ותשעים ותמשה וישמח המלך עד מאד
וישחק ויאמר הבה ונוסיף עוד חמשה ויהיו צידינו אלף ספרים ונצחן בהם
אלף דעות ואלף הסכמות מצני העולם • ויאמרו לו אריסטואוס וחברו
אנדריאוס ושריו וחכמיו אדוננו המלך דעה כי לשוא עמלנו ויגענו ללכת
לסבוב את רוב העולם ולקבץ את רוב הספרים אשר הביאונו אליך כי כלם
באשר הם ספרי הכל ואין צם מועיל • ואם על המלך סוב יכתוב אל
ירושלם אל הכהן הגדול והוא ישלח אליך מחכמי היהודים אשר בירושלם
היודעים לשון יונית והמה יבארו לך את ספר התור' אשר אתם ושאר ספרי
הנבואים הנמלאים עמהם כי הספרים ההם הם ספרי הקדש באמת וכל
הספרים

הספרי' הנמלאים בעולם באודות הדתות בלחם ספרי תוהו והבל המה •
זיעש המלך כן וישלח ספרים ומנחו' אל הכהן הגדול אשר היה בירושלם
בימים ההם ויבקש ממנו את הדבר הזה • וישלח אליו הכהן שבעים זקנים
בהנים חכמים ואת אלעזר הכהן בראשם הוא אלעזר הכהן החכם אשר צוהן
ונסה בנסיונות המות על ידי פוליפוס הרשע צימי אנטיוכוס המלך
האכזר ונהרג על קדושת תורת יו' ככתוב בספר הרביעי • ויהי צבוא
אלעזר הכהן הנזכר עם השבעי' זקנים הכהנים החכמים המלילים במלרים
ויקבלם המלך בכבוד גדול • ויתן להם תלמי המלך שבעים נתיים ויבדל איש
מרעהו ויתן לכל אחד מהם סופרים יונים יודעים לשון יונית ומכתבה
וחכמה כמשפטה • וילום לאמר כתבו בספרים ככל אשר יורו אחכם
הכהנים ואל תפנו לנטות ממליכת דבריהם ימין ושמאל • ויצארו הכהנים
את ספר הכורה ואת שאר ספרי המקרא כ"ד ספרים וימליקום מלשון
הקדש ללשון יונית ויצאו לפני המלך ואלעזר בראשם וינו המלך לקרוא
באזניו את אשר המליכו אחד אחד מהם את אשר המליך והנה מליכה אחת
ודעת אחד ביאור אחד לכלם • וישמח המלך מאד על זה ויאמ' אל אריסטואוס
ואנדריאוס יהי האלהים בעזרכם אשר יעלתם אותי על אמת ונכון כי עתה
ידעתי אשר ספרי היהודים צד הם הם ספרי האמת מכל ספרי אודות
הדתות ובלב מצנייהם תנוח חכמה • ויתר ספרי הדתות אשר לאומות
העולם הלא המה הכל ותהו ושוא ואין צם מועיל ונביאיהם חו שוא ותפל
ויו ויויאיו מאוצרותיו כסף וזהב ויתן לאלעזר הכהן הראש לכהנים הנאים
אליו וגם לעם הכהנים הנאים את אלעזר נתן מתנות מכסף וזהב וצגדי
מלכות וישלחם ירושלימה ויתן לכל א' וא' מהם ק' דרבמונים זהב • ועוד
שלח חפשי' ציום ההוא מהיהודים הנותרים מהם לאוצרותיו ק"ן אלף איש
מיהודה • וגם לכהן הגדול אשר היה בירושלם בימים ההם שלח מנחה
מכסף וזהב וסגולות מלכות • וישלח מנחה לאלהינו ולצדק ביחו שולחן
מזהב טהור עם בלי זהב טהור והמה כלי מלכות ומשקל זהב בלם אלף בכרי'
זהב טהור ויחרות בצולחן הזהב אשר שלח תצנית כל ארץ מצרים וחצנית
נהר שיחור ותצנית יאור מצרים ואיך יולא ומשקה את כל ארץ מצרים •
ויעש לשולחן מסגרות סביב ויחרות בה תצנית כל ערי יהודה וירושלם ולא
גר' כשולחן הזה בכל הארץ וישלחהו תלמי המלך ירושלימה מנחה לבית האלוה
הגדול

הגדול הגבור והנורא על כל אלהי הארץ והוא אלהינו אלהי עולם יי . ויהי אחרי ימים רבים ותלמי המלך החכם הוא מלך מצרים נאסף אל עמו וימלוך תלמי בנו חתתיו ולא נכונה הממלכה צידו כי החרידו אנטיוכוס הרשע בשמעו כי מת אביו . ויעל עליו אנטיוכוס מלך מוקדון ויכהו וימיתו ויקח את כל ארצו מידו וילכוד את כל ארץ מצרים וימלוך עליה . ויתר דברי תלמי וחכמתו וגבורותיו וכל אשר עשה הלא הסכתובים על ספרי יון ומדן

ופרס :
הספר הרביעי

פרק שמנה עשר נימים ההם נראשי מלך אנטיוכוס על ארץ מצרים התחילו ללמח מלחמות גדולות ונוראות בעם יהודה כי אנטיוכוס הרשע נהכות את מלך ארץ מצרים וימלוך עליה גבה לבו עד מאד . ויעש ללם גדול בתמונתו מזהב לאלוה ויגזור אומ' וישלח בכל מקומות ממשלתו לכל עם ועם להשתחוות לללם ההוא ויאמות כל הגוים אליו וישתחוו לו . ויבואו מפריצי בני עמנו כמו אלקימוס וחבריו אל ארץ מצרים אליו וישתחוו לללם ויעוררו את המל' להרע לישראל . ואז נראה מופת מהאלהים בירושלם עיר הקדש כי ראו בה מ' יוס בן השמים ובין הארץ דמות סוסי אשר וכביהם נושאים צידם כלי מלחמ' אשר לזכב לזכב ואשר לכסף לכסף ואשר לברזל לברזל ואשר לנחשת לנחשת ונלחמתי אלה למול אלה מ' יוס ויפתרו חכמי ישראל את הפתרון המופת לאמר כי זה אות אשר נוררי יהודה וישראל יכרתו ומן השמים ילחמו עם אויבינו ואנחנו נחריש . ואנטיוכוס הרשע מהרה יפול נחרב כי יהרגוהו מצני עמנו ונקמו את נקמת ישראל ממנו . ויבאו מרשעי ישראל מפריצי עמנו אל המלך אנטיוכוס ויאמרו אליו כדברים לאמר נראה מופת בירושלם בה וכה וישמחו עמה בו והמה אומרים זה מצער כי אנטיוכוס המלך מהרה ימות וירד מגדולתו והם ישמחו על מפלת אדוננו המלך ויקנפו המלך מאד ויבא אל ירושלם פתאום וילכדה ויכה את עמה לפי חרצו ויהרוג הרג רב וגדול בירושלם ויולא בגלות עם רב וגדול ויפזר את כל עדת החסידים והחכמים אשר בחוכה וינוסו היערה וישזו שם ויאכלו עשנים כנהמות ויתחבאו כחיות ביער . והמלך הרשע הזה אנטיוכוס לא

רב לו אשר הרג והגלה והעביר אבל בלאמו מארץ יהודה עזב בה מצריו לענות את עם יהודה . ויפקד המלך את פוליפוס הרשע עליהם ויזכירנהו ללחו את עם ישראל ויהוד' והוא איש גבו' חי' וינחה לאמ' כל אש' יאות מה' למצותי וישתחוה אל כלל תמונתי אשר הרימותי ויאכל בשר חזיר וילא מדת תורת משה יחיה וכל ממאן בזה יהרג בלי חמלה . וינחה עוד לאמר מנע את העם מלשמור שבתותיהם ומלחוג את חגיגהם ומלמול את בנייהם ובוה תכניעם כרזונך וישר פוליפוס פקיד על כל ארץ ישראל והמלך אנטיוכוס הואיל ללכת לדרכו מקדוניה . ופוליפוס איש חיל וגבור ויסבוב את כל ארץ יהודה וירושלם ויעש כדבר המלך . ואנטיוכוס עודנו בירושלם וימנע את העם מלשמור את מלו' החורה ומשמרת אלהינו ויחיה את רשעי עמנו ואת הפריצים ויהרוג רבי' מעדת החסידים . נימים ההם נמלאו ב' נשים אשר מלו את בנייהן אשר ילדו וילשינו אותן אל פוליפוס אנשים מפריצי עמנו וינו פוליפוס ויתלו את היולדות הן צדיהן וילדיהן עמאן וישטפו אותן ואת ילדיהן וימותו . ואז נתפש אלעזר הכהן החכם סר הכהנים והוא אלעזר הכהן אשר נכתב בספר הג' כי הלך אל מצרים נימי תלמי להמליך אליו את ספרי הקדש ככתוב שם . ויביאו את אלעזר הכהן לפני פוליפוס ויאמר אליו פוליפוס כדברי' האלה אלעזר הכהן הלא איש חכם ונבון אתה אל נא תעבור את מצות אדוננו המלך עבוד בלאמו ואכו' מצער זנחו ותחיה ולא תמות . ויען אליו ויאמר הלילה לי להפיר את מצות אלהי שהוא אלהי העולם הזה והבא ולעשות את מצות המלך אנטיוכוס אשר ימיו ככל עובר . ויקחהו פוליפוס באתר ויאמר לו הלא ידעת כי אהבתוך וכדתיך זה לי ימים רבים מזמן היותי משרת לתלמי המלך כי באת אליו להמלי' לו את ספרי תורתכ' ונביאכ' ועת' חמלתי על נפש' ועל שיבת' ולא תסבול נפשי להרע אליך . יוקח מעט בשר מצער זנחיתם אשר אתם אוכלי' מהם ויתן לפני העם ותאכלו ויאמרו מזנחי כלל המלך אכלת ותחיה ולא תמות . ויהי כשמוע אלעזר הכהן את דבריו ויתבונן בקדושת כהנתו ובתפארת חכמתו ובגדולת ידותו ונכוד עבודתו וילעג על דברי פוליפוס ויאמר לו שמעני היום אתה פוליפוס פקיד המלך אנטיוכוס . בן תשעים שנה אנכי היום ותדבק נפשי מאז ליראה את יי' אלהי ישראל כל יומים באמונה ואך אבא היום ליראה אותך נמרמ' ולהפיר נריתו כי ארמה

יוסיפון פרק חי יט

בני אדם לאנד נפשותיהם כי אם כה אעשה אחטיא את ישר ויאמרו
הנחורים הנה אלעזר הכהן בן ל' שנה עזב את תורת אלהיו והפר בריתו
ותדבק נפשו בחור תעתיני ללם המלך ועמה מה לנו עוד חלק ונחלה
בחורת יי ויפרגם הם תורת אלהים ויעזבו את תורתו וילכו נפשותיה
לאבדון ולמהומה רבה ועת חלילה לי לטנף את קדושתו ולטמא את טוהר
סיבתי ולתח בחרמה לבחורים האלה אשר אתי רפיון ידיים באמונת תורת
יי כי יאמרו הנה אלעזר הכהן בן ל' שנה פגע מתחת ידי אלהיו ונחר לו
להיות עובד להבלי הגוים ותעתיני ללמיהם ועמה נואו ונעשה גם
אנחנו כמוהו ונרדפה אחריו והנה אהם לכם יכולת להמית החיים
ולעדיד מהם חיי העולם הזה כי תהרגו וכי תמיתו אבל אין נידכס
יכולת על המתים לשפסם אולהיל אותם מן האבדון אף כי להחיותם ואני
במלטי את נפשי היום מידכס כי אעשה רצונכם אף מיד אלהי אבל
ואמלט ואין לי מנוס אנוס אליו מידו לא חי ולא מת והלא הוא ממלחנו
על החיים להמית ועל המתים להחיות אמותה הפע את המות הזאת ואעזבה
אחרי גבורה לעמי ולבחורי ואתם תמיתוני פה ולא ישראל יהייני שם
והבחורים בראותם את מותי פה על ידכם כי לא ארצה להם ברית יי יאנו
גם הם לעזוב מיתחם למען יקר תורת אלהינו ונהיה אני והם בלגו חיים
וכשמוע פוליסום את הדברים האלה ויהפך לו לאכזר וירע לכל ישראל בכל
מאודו וילו ליאר ולהכות ולחלל ולטנף ולטמא כל חסיד וינו עוד ליאר
ולהכות את אלעזר הכהן ולחללו ולטנפו ולטמאו בכל טומאה ויהי צהכותם
אותו בכל מיני מכות בלי חמלה ויאנה ויאמר אלהי אשר הבאתני עד
השיבה הזאת אתה ידעת כי יכולתי להגיל נפשי מן המות הזאת אבל לא
השלתי כי אהבתיך והנה הם יכוני מכות נמרנות אש אין ציבח לשאת אותן
אבל לאהבתך ויראת שמך הלא הן בזויות צעיני ונחשנות כאין ואסבל בכח
וגבורה ואתה למען רחמיך רחם קהל עדת ישראל והגילם מכף כל אויב
זונא ושונ תחרון אפק והנחם על הרעה לעמך ויהי ככלותו לדבר אל
יי ולהתהלל ויסגור פתח חיוו ביוזו וימת ותזלס נפשו ויקן את חלקו
בעולמו ויעזוב אחריו גבורה וכח לעמו ובחוריו :

פרק תשעה עשר ואלו נחששו ו' אחים בני אס אחת ושם האם
הנה ונחששו עמה ויביאום אל המלך
אנטיוכוס

יוסיפון פרק יט

מב

אנטיוכוס האכזר כי עוד לא הרחיק ללכת מירושלם מרחק רב למען יראה
מה יעשה פוליסום פקידו במשפטי עס ישראל וציהודה וצירושלם ונעצור
כי מתעצב בשר חזיר והרות תנאש בשרו שאופו שימות באכזריות האכזר
זונא אלהים ויוצא האחד מהאחי והוא הגדול לפני המלך וידבר אליו המלך
דברים רבים לפתותו להפר את ברית יי ולנטוש את תורת עמו ויען
את המלך ויאמר מה לך להרבות דברים ולקרוא באזנינו וללמדנו תורות
תעתיניך כבר למדנו אבותינו את תורת יי הננו ועלינו אל יי כי
נקבל את המות על יי ועל תורתו כי כן ערבנו לאבותינו ומה לך לדבר
עוד רק להכרינו לעלות אל יי אלהינו כי תמיתנו וישמע המלך
את דבריו ויקיף מאד וינו להביא מחבת ברזל ויביאו אותה וינו וישתמוה
על האש ויאמר לברות את לשונו ואת ידיו ואת רגליו ולפשוט עור ראשו
ולתתם על המחבת אשר על האש לעיני אחיו ולעיני אמו והמה רואים
ושאר הגולם ויהי שימוהו בסיר גדול מנחשת על גחלי ויהי כבוא הבחור
למו וינו המלך את פוליסום לאמר להסיר את האש מתחת הסיר כי לא
ימות במהר ודעתו היתה כי בזה יפחיד את אמו ואת אחיו ויודו לו והמה אז
בראותם כי מת אחיהם על יי היו מאמלי ומחוקי זה את זה בראותם כי
מת אחיהם ויאמרו איש אל אחיו הנה זאה היא הנבוא אשר דבר יי ביד
מזה עבדו אשר דבר משה עבד יי בשירתו לאמר כי ידיו יי עמו ועל עבדיו
יתנחם ונפלה נפשנו בעיני יי ומה יקרה כי נהיה עבדיו אף כי יתנחם
בנועתה על כל הרעה אשר דבר לעשו לעמו וירחם עליהם וימת הראשון
מהאחים ויביאו גם את השני ויאמרו לו שרי המלך ומשרתיו שמע נא
מלות המלך ולמה תמות ציסורים גדולים כאשר מה אחיך ויען אליהם
ויאמר מהרו האש ומהרו החרצו עשוי ברינו ואל תרעולי דבר מכל
אשר עשיתם לאחי כי לא נופל אנכי ממנו בחסידות וצטרפת הנפש וציראת
אלהים וילו המלך לברות את כל איבריו ולהשים אותם על המחבת אשר
על האש ולעשות בו כמשפט אשר עשו באחיו ויען הוא ויאמר אל המלך
היו ואני עליך אכזר על נפשותינו התחשבו כי תקח את נפשותינו ותהרוור
אותן בצנדיך לעשות בהן כחפך הן הנה הולכות אל האלהים אשר נתנן
ואל מקום האור הגדול אשר עס יי ועוד נחיה חיים ארוכי אשר לא
יביה לה סוף וקץ נהקילו אלהינו את מתי עזו ואת רנוני עבדיו ואת נפאך
חלך

מלך לדראון עולם . וימת גס השני מהאחים . ויביאו את השלישי ויפן אליו המלך להביט בו . ויפן הוא אל המלך ויטי ימינו למולו ויאמר לו הוי לך ואויב מה לך להפחידני בכל זאת לא נדאג ולא ירע בלבנו כי ידענו שכל זה רצון האלהים בנו לכפר בנו על עמו ישראל ומן השמים באנו ומשם הניענו כל המשפט הזה וגם את הכל נקח ונקבל בצרבה ועסה אתה בזוי ונקלה בעינינו וכאין הם נגדנו כל יסוריד ומשפטיך כי מאת אלהינו נקוה כבוד וכן והוא יתן לנו את שכל פועלתנו ואתה לשמה תהיה . ויתמה המלך וכל שריו על גודל הנפש אשר הראה הצחור הזה ויפלא בעיניהם וימת גס השלישי מהאחי . ויוצא הרביעי לפני המלך ויאמר אל המלך אל תדבר אלי דבר אכזר כי לא תועיל ולא תלליח מחשבתך איש בליעל לא תאריך עלי בדברים עשה רצונך בגוייתי ונשמתו תלך אל אלהי תשועתי ואנחנו נמות על תורת יי' ואלהינו ישוה ויחיינו ולפניו יקימנו ולך לא יהיה תקומה וחיים . וימת גס הרביעי מהאחים . ויוצא החמישי לפני המלך ויאמר אל המלך אל תאמר בלבבך כי מארנו בידך אלהים לידך וכי איש ראוי אתה לזה גס לא משנאחו אותנו ירעה בנו לעמוד למשפ' לפניו כהיום הזה רק מהבטתו אותנו הביאנו עד הכבוד הזה ואתה לשוא תחשוב בלבך לאמר בזה תוכל לקיים אמונת לאמר ולמען ימחה שמך ושם זרעך מכל העולם ויעשן אף יי' וקנאתו בך ובכל בני ביתך ריב ליי' עמנו והעיר אותך לעשות עמנו את כל אשר תעשה וצד וזרעך יעשה נקמה . וימת גס החמישי מהאחים . ויוצא הששי לפני המלך וטרם דברו החל אליו דבר ויאמר אל המלך אנחנו ידענו רשענו ועון אבותינו כי חטאנו לאלהינו . ועסה אלהינו מתרצה במוותנו לכפרה על עמנו והנה אנחנו נמות ואתה אשר מלאך לנך לעשותנו כמשפטים האלה לעבדי אלהינו ולהלהם למולו תעזור לרעה והוא ילחם בך ושרשך מארץ חיים . וימת גס הששי מהאחים . ויוצא השביעי לפני המלך והוא נמר קטן . ואם הבנים הקדושה היא חנה החסידה ראמה את שבעת בניה נשפטים בהרג משונה ביום אח' ולא פחד לבה ולא רגזה בנפשה ולא שמה לבה לזאת אבל בכל א' מהם הייתה משוררת ואומרת אם הבנים שמחה הללויה ותעמוד באומץ לב על בניה הכהנים הנהרגים ועל אבריהם המושלכים על הארץ ותשר השירה הזאת בני בני לא ידעתי איכה באתה בנטינו ואני לא רקמתני את גויותיכם ברחמי וגם רוח נפש לא

לא נתתי בכס גס לא גדלתי ולא רוממתי אחכס . אמנם האלהים אלהי ישראל הוא ילך אתכם והוא בנה עלמותיכ' והוא ארג את גידויכם והוא העלה עליכם את בצרכם מלמעלה גס הוא כסה את בצרכם מלמעלה בעור והלמיח עליו שערותיכם ויפח באפכם נשמת חיים והוליא אתכם לאור העולם ואוירו ועתה אם נמתם נפצכם תחת תורתו הקדושה למוות מיחה קצרה ולהפרד מחיים קררים והוא ישיב עוד את נפשותיכם בכס ויביא עליכם רוח וחיים ויילכס מהמות הארוך וינחילכם החיים הארוכי . ועל כל זאת בני שכל יתן לפעולתכם ואשריכם על ככה ואשרי יולדיכם ויולדת כן יהי כן יי' עמכם כאשר היה עם אבותיכם . ויתמה המלך מאומץ לב האשה היא גס פוליפוס נכלס מאד כי נלחמם אשה אחת . ויאמר המלך הגישו אלי את השביעי באשר הוא נער קטן ואולי אוכל לפתוחו בדברים לעשות רצוני ולא תחפאר עלי האשה הזאת לאמר כי נלחמתי את אנטיוכוס המלך בחזקי ואמתי את בני למות על תורת אלהינו ויגישו את השביעי למלך והוא הנער ויחן אותו ויאמר אליו עשה רצוני ואני נשבע לך להפקיד למשג' לי ולהשילך בכל מלכותי ותהיה עשיר בכסף וזהב ובעבוד רבה מאד ויצו הנער את דב' המלך ויאמר לו הוי מלך זקן וכסיל איכה תחפאר ותהלל במתח שקר ואתה לא תדע מה ילך יוס הזה כך ומה יהיה מחרתך ואז ענהו המלך קשות ויפחידהו לאמר כי כה וכה יעשה בו משפטים אם לא יאבה לעשות רצוני . ויענהו עוד הנער מה שתהלל ברעה הנבזר חסד אל כל היום מהר ועשה כדברך כי ואל תאחרני ויי' הלליח דרכי ללכת אליו . וישמע המלך את דברי הנער הקטן ויפלא בעיניו מאד ויקרא את אמו לבוא לפניו ותבא אליו ותעמוד וידיה אסורו . ויאמר אליה אשה טוב' חמוד נא על הילד הזה ורחמי את פרי בטןך ופתי אותו בדבריד לעשות רצוני והיה זה לך לפליטה וגם את תחיי ולא תאבדי . ותאמר אליו תנוסו לי וארחק מכם מעט ואראה אולי אוכל לפתוחו ויתנהו אל אמו ותוליכהו מעט מעמסה ותשק אותו לפניהם ותשחק על בושם המלך ועל כלמתו ותאמר אל בנה בני שים לנך לדברי והבינס עונב כל זאת אשר אני נשאתיך בצעני ס' חדישם ושתי שנים מחלצני בניקותיך ונחלב ומזון עד היום לכלחתיך . וגם מיראת אלהי ותורתו כפי יכלתך וכפי שניך למדתיך . ועסה בני פקח עיניך וראה השמים והארץ הים והיבשה המים והאש והרוח ויתר כנבראים

הנבראים : והכזונן נכס לדעת כי נדבר יי נעשו ואחר יזר האלהים את האדם להיותו תזיס לעבודתו ולדבקה אחריו ולקבוע בלבו את יראתו והוא נתן שבר לפעולתו : והנשחת האד' הכל ותוכו לא תועיל ולא תלליח והכל נגד העולם הקיים כאין : ועתה בני אל יבטח אוחך האכזר הזה בדברי שקר ואל תשען על רוח פיו כי אין מה יתן לך ומה יתן לך איש אשר לא ישלוב בנפשו ואין ממעלה לו בגופו אבל כי ראה כי הרשיע אלהים בהרגו את אחיך מתגולל למזוא עלילה אולי יכופ' לו עונם וחושב כי אם תמותה בדברו ולא תמות הוא לא ישפט לפני האלהים בעונו כי רחם עליך : ועתה בני אם תנלל לפי שעה ממשפטו איך חנלל ממשפט האלהים כי תמיר תורתו בתעומו והוא הוא המושל ברומח וגשמתך ברלותו אליו יאסוף ואם ירצה יכלה אותך עם כל הנבראים כלם ברגע חלילה לך מעשו' זה אך שמע בקולי ומוח על י"י ולך עם אחיך ומי יתן בני וראיתי עתה גדולת מקום תפארתכם ונאור כלנו באור י"י נגילה ונשמחה יחדונו : ואני בני אבוא אליכם שמה ואשמח בכם כאלו ראיתי יוס חתונתכם ויהי לי חלק בקדושתכם ונדקתכם עוד היא מדברת עמו ומרבה לדבר אליו ויען הנער ויאמר למה תאחרני ללכת ולא תעזבני ליסוע אל אחי הקדושים כי אין בלבי לשמוע אל האלך ואיני שומעו ודבריו כלם ובטחונו הנם כאין נגד דעתי : אמנם אשמע ואכנע לתור' אלהינו הנחונה ביד מרע"ה אל ישראל עם הקדש : ותשיבהו האשה אל המלך ותאמר הנו בידך לא יכולתי לפתוחו : ויוסף עוד המלך ויאמר לנער הוי נער ובער למה לא תשמע לעלתי ותעשה רטוני ולא תמות : ויאמר אליו הנער הוי מלך זקן וכסיל אכזר ואויב ליי' על מי חתנשא לאמ' כי תנלחה בדברך וצפתוי סכלותך אני בן' ואחיה בן ע' ואני מלעיג על כוללותך ומאנת הכלם : אני מאמין בתורת י"י אלהינו אשר חרפת ונדפת בדברך ומעשיך ולא אחיש לתעוועיך והבנך : ואתה המלך הסכל אוי לך חנה מרוח אלהינותך ואנה מפניו תבדה איש לר ואויב איש הכליעל חנה הוא אותנו יפאר וירוחם ויגדל לנלח ויחיה לנלח את נפשותינו לעולמי עד ולך אשר זדת לשלוח יד בעבדיו היה טוב שלא יאמת ממקו' ענוף האולת אמך אשר ילדה בער וסכל כמוד ואתה הרעות לעשו' לנפשך ולנו העינות ואם פה נסבול מכאובי משפטך האלה בעולם הזה הננו הולכים לחיי עד ולמקום האור אשר אין בו חשך ולמקום החיים אשר אין בו מות

מות

מות : ואחיה תשאר עגול על כל הנריות ומתענב ומרוחק לאלהינו כי יעשה כך נקמה : ובנגעים רבים ומכאובים קשים תמות במיתה תשובה ממתות הנריות בשלול תחתית תרד במקום אשר אין בו לא אור ולא חיים אבל הוא מקום חשך וללמות ולא תמל' גם לנפשך מרגוע ולא מנוחה אמנם לרה ולוקה יסובבך ואש וגפרית יקיפוך כי זה חלקך מאת אלהי וזה גורלך מאת י"י אלהינו כמשפט איש הדמי' ואיש הכליעל : וי"י אלהינו ירחם על עמו וירחם על חסידיו ועד הנה היתה קלף חמתו עלינו ומעתה לא יוסיף לקלוף עוד על עמו כי יתנחם בנו על כל אשר עשה כי עשה באתם ונדקתה ואנחנו הרשענו לפניו והוא ישוב ירחמנו ויכבדנו עונותינו למען שמו ויקבל משפטינו לכפרה על כל ישר' ואת נשמותנו יחיה לחיי עולם : ויקלף המלך מאד על אשר לא עשה רלוננו וינו ויוסף על זה מכות נמרלות ואכזריות מכל אשר עשה לאחיו וימת גם השביעי : ואז חנה אמר הקדוש' והטהורה והחסידה היחידה בנדקת' בישאל עמדה על גלמי גויותיהם המושלכות ארצה וחפרוש כפיה השמימה ותתפלל חנה ותאמר עלן לבי בי"י רמה קרני באלהיכי רזה להתנחם על עמו בבני ולהיותם לו לעבדים : רחב פי על אויבי כי לא יכלו לפתות אחד מצני לפנות אל מעשה תעוועיהם אשר לא יועילו ולא יעילו כי תהיה המה : אין קדוש כי"י ואין בלחו מושיע לנפשות החוסים בו : אל תרצו תדברו גבוהה אויבי י"י וגוררי יהודה וישראל ואל יא עתק מפיכם לאמר כי נלחתם בכחכם ויש כח לאלהיכם אמנם אל דעות יי' ולו נתבנו עלילות וכאשר שפטינו בעונותינו ובעונות אבותינו כן ישוב ירחמנו אלהי' תשועתינו וגוררי יהודה וישראל יכרתו : ותאמר עוד אלהי האלהים הנשגב והנורא אלהי עולם י"י אנה י"י הושיעה נא אנה י"י הכליחה נא לאמתך חנה ואסוף נשמתי אליך ואל יפגעו בי אויבי' ואל יתעללו בי ערלים ולא יטמאוני והראני את המקו' אשר הכינות לעבדיך בני המתי' על קדושת תורתך והנחילני חלק מעט עמכם שם ויהלליך כל מעשיך וחסידך יצרכוך וגם אני עמכם : ויהי ככלותה להספיל ולשפור שיחה אל י"י ינאה נפשה בדברה עוד ותלא רוחה והפול על גלמי גויות בניי ותושלך גם היא בארץ עמכם :

פרק עשרים

ויהי אחרי הדברים האלה ויסע המלך אנטיוכוס משם הלך ונסוע ללכת למקדוניה לרדכו וינואל

סוליפוס

פוליוסם הפקיד ואל השרים אשר עזב בארץ יהודה לאמר ממה תמחה את
 זכר ישראל ויהודה מעל כל הארץ ואשר יזכור את שמו יהודי הרגוהו אשר
 יאות להיו' משמי ויזכור שמו יוני חיובו ויעשו בן פוליוס' והשרי' אש' עמו
 וישחיתו כל אשר מלאו מעש יהודה וישראל וימח כל אשר מלא שומר התורה
 מהם רק אשר נרחו עם מתחיהו בן יוחנן בנהר המודעית נמלטו שם עמו
 כי מתחיהו בן יוחנן הכהן הגדול חפז הגויים לא נשא ויש את פניו לב רוח
 חפניהם ויהי כראותו את שר ישראל ואת לרמו ויקנא לוי' אלכי ישראל
 ויבד ויאמר אוי לי אמי כי ילדתיני לראות את שר עמי ונפלתי ולא אוכל
 קום וישלח את יהודה בנו בכל ערי יהודה בסתר לאמר מי בכס ירא יי'
 ומי לוי' אלי ויאספו עדת החסידים אליו ביד חוקה ויבאו עמו אל מתחיהו
 אביו ויאמר להם מתחיהו שלום בואכם מה לנו עוד לקרבות דברוס
 ומלות ואין פה בי אם להתפלל לה' הינו להושיע את שאריתנו ועתה חזקו
 ונתחוקה במלחמה ונמות במלחמה כאנשי' ואל נמות כאלן לטבח ובל'
 ויתחזקו כלם על דברי מתחיהו ויאמרו איש אל רעהו איש אלקיך יהודה כי
 מושל בארץ גוי מקדון ומלך אנטיוכוס רב לך לרה בזה חדה חרבך עם
 יהודה וראש איך תליג נפשך מגוי מקדון ופרקת עולו מעל לוארך ומיו'
 העלה הדיא והלאה נפרק עול גוי מקדון מעל עם יהודה כאשר תראה
 מנפלאות אלהים המושיע אותם מידו ויהי כשמוע פוליוס ושרי
 המלך הדבר הזה וכי הפריאים הגידו להם לאמר קשר מתחיהו ובניו קשר
 על מלכות גוי מקדון ויפתו את עם יהודה להסתחוק להלחם עמם והנס
 מתאזרים על ככה ויסעו מאשר היו שם וילכו אליהם לעלות אל הסר
 בחיל כד מאד ויהי הס כולכים ובלכתם מלאו בדרך במערה אחת עם
 מיבודה כאלף איש ונשים וטף לרוב ובהמה המערה הדיא שומרו' את יום
 השבת ויבאו על פי המערה הדיא ויאמרו להם לאן פה וחללו את השבת
 ועשו את מלו' המלך וחיו ולא תמותו ויענוהו לא נא ולא נחלל את
 השבת כי עדי' עלינו היום השמים והארץ כאשר קבלנו בסיני לקיים מלות
 חורתנו ועתה אם יש את נפשכם להמיתנו המיתנו כי לא נעשה מלות
 מלככם וילו פוליוס ויכתרו עמים מהבד ויביאו אל פי המערה ויתנו
 נהם אש ותעשן המערה פנימה וימותו כלם בעשן וילך משם פוליוס ושרי
 המלך אל מתחיהו הכהן בנהר המודעית וימלאוהו חגור כלי קרב ואחיו
 ובניו

ובניו עמו ומתי מעט מידת ישראל החסידים כי הלכו שאר אחיהם להביא
 את נשיהם וטפס בנהר המודעית ולהתחזק שם ולהתאזר למלחמה ויקדמו
 את מתחיהו ככהן הפקיד פוליוס ושרי המלך אנטיוכוס בדברי שלום
 לאמר שמע נא מתחיהו הכהן אתה איש נכבד בעמד עשה את מלו' אנטיוכוס'
 ותחיה ולא תמות ויען מתחיהו בנבזה לבו ויאמר אני את מלות מלכי
 אני עושה ואתם עשו מלות מלככם כאשר טוב אתכם ויהצילו שרי המלך
 את דבריו וישחקו וילעגו עליהם ולא ענוהו דבר כי אם היו חושבים ומשחאים
 איכה ילכדוהו ויהרגוהו כאשר הרגו יתר החסידים ויען אחד מהיכודים
 הפריטים ובני הצליעל אשר היו עם שרי המלך ויאמר תמה אני מאד
 משרי המלך ומחילו עד מתי תחרישו למתחיהו ולא תעשו נקמה בו אשר
 פעיו פניו לבלתי עשות מלות המלך ובדברו בן הפריץ וישלח את חרבו
 ויתו ראש חזיר אחד ויקחהו וילך אל המזבח אשר בנו להצלי המלך אנטיוכוס'
 לזבח עליו וישם את ראש החזיר על המזבח ויקטר אותו לפסילי אנטיוכוס
 וללמתי ויעלהו על המזבח ההוא וישרפו כמשפט העולות אשר היו נקרבות
 על מזבח הקד' ומתחיהו נופה מהבד ורואה וירא מתחיהו את מעשה
 הפריץ ויקנא לאלהו ויקנוף ותבער בו חמתו וישלח חרבו וידלג על
 המזבח ההוא ויכה את הפריץ בחרבו על נוארו ויגבה את ראשו לעוף
 השמים למעלה ויפול הראש לפני שר מלך אשר נגש לדבר עם מתחיהו
 וגפו נפל על המזבח אשר היה עומד עליו להקטיר וישרוף באש בו עם גוף
 החזיר ואת הזה שהוא העומד שם שם מתחיהו בחרבו ואת יתר השרים
 שהיו אתו בבריה ורבים מהמונס אשר שם הפיל ויתקע מתחיהו באופר
 ויזעק את עם יהודה לבוא אליו ויתן אות מלחמה וגבור' הוא מתחיהו
 הכהן הגדול אשר הרים יד תחלה במלכו ויון והוא אשר טוב את ישראל'
 להלחם בשבת והוא יעמוד לנו מליץ והוא אשר עמד להושיע מגוי מקדון
 נתיים ההם והוא כתוב עוד על הספר הששי הוא ספר יוסיפון בלחם
 הנקרא בשם יוסף הכהן בן גוריון הכהן וילא מתחיהו ממבשריו ובניו
 חמשה עמו ועמם עד מהחסידים גדולה מאד וירדפו מהבד וירדפו
 אחרי הפריטים ואת החטאים המחטואים את ישראל ויכוס ויכתוס עד בלי
 השאיר להם שריד ופליט בארץ וימולו כל הילדים הכמלאים אז בעם
 יהודה וישראל ויעש י"ח שועה גדולה לישראל על ידו ויקרבו ימי
 מתחיהו

אחתיכו למות ויקרא אל חמשה בניו ויחוקס ויאמלס בדבריו ויאמר להם
בני אני ידעתי כי עתה יתגרו מלחמות גדולות בניכס על אשר קמנו
ונתעורר להלחם בעד עמנו ובעד יתר פליטתינו . ובעד ערי אלהינו .
ועתה בני קנאו קנאת אלהיכס וקנאת מקדשו ולא תגורו מן המות כי אם
תמותו במלחמת י"י תקבלו שכרכס וכייתס בארץ החיי' עם אבותינו גם
כי תנחלו חלק ונחלה בגורל חלקס כי כל אבותינו קנאו ליי ויתן להם
אלהינו חן וכבוד והלא תדעו כי סינחס אבינו על קנאתו לאלהי ישראל
בהרגו את זמרי עם המדינית קבל ברית מלח עולם והיתה כהנחו לו ולזרעו
אחריו ברית עולם תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על בני ישראל וי' אלהינו
על ככה נשאו על כל בני אהרן אבינו הראשון ויתן לו את בריתו שלום גם
כל אבותינו אשר קנאו לאלהינו נתן אלהים שכרם וימלאו חן בעיני י"י .
ועתה בני חזקו ואתלו ואל תיראו ואל תערלו מפני הגויס הטמאים האלה .
כי הם יבטחו בכחם הכלה ובגבורתם הספה ואחס תבטחו בכח י"י אלהינו
אשר לא יכלה ובעוז גבורתו אשר לא תסוף . גם כי הם יבטחו ברוב
גדודיהם וחילם . ואתם תבטחו בי"י אשר אתו אומץ וכל להשיע ברב או
נמעט . ושקר כח הסוס לתשועה כי לי"י התשועה . הקבלו בני והיו
כאיש אחד ובלב אחד וקנאו לאלהי ישראל כאשר עשו אבותיכם החסידים וי'י
אלהי מעזכם הוא יתן פחדכם ומוראכם על אויביכס . ויקרא לשמעון בני
כגדול ויזכרו ויאמר אליו בני אני ידעתי כי נתן יי חמס ודעת בלבך
ועתה סטיב' ברצון שלם את עלתך לעמך ולעם שקדש ואל נא תחשוך עמך
ועלתך מאת העם הזה וכיית לאחיק לאב ואליך ישמעו לכל דבר כי ענה
וחמס וגבורה נתן בך יי אלהינו . ויאמר עוד מתתים קראו לי את יהוד'
בני ויקראו אליו ויעמוד לפניו . ויאמר לו בני יהודה הנקרא שמך
תכבאי על גבורתך שמע לעלתי ובכל אשר תכנה תשכיל ותלליח אני ידעתי
כי איס מלחמות אתה וסאלהיס נתן בך כח וגבורה ולבר כלב הארץ אשר
לא ימס ולא יגור . ועתה כבד את י"י תכתך אשר נתן לך כי ממנו ככל
ולך ולחוס את מלחמותיו בלתי עללה ואל תתעצל ללכת בכל רוח ובכל פאס
נמזרח ונמערב בנפון וברוס בארץ הקדושה לקחז נקמה מיד הגויס
הטמאים אותה וביה לעם הקדש אשר לבא ולמשוח מלחמה . ויבן יהודה
את אביו ויאמר כגני אדוני אני ועשיתי ככל אשר צויתני . וילו ויביאו
אליו

אליו את פך השמן וישפוד על ראשו וימשחו לגנדי ולמשוח מלחמה ויריעו
כל העם תרועה גדולה ויתקעו באופר ויאמרו יחי הגנדי גם יחי המשיח .
ויהי ככלותו מתתיהו הכהן לנו' את בניו ויגוע וימת ויאסף אל עמיו .
ויקס יהודה בנו הנקרא מכבי על שם גבורתו תחתיו מבניו לגנדי ולמשוח
ויצורו אחיו וכל בית אביו וכל עדת החסידים ויקבור את אביו בכבוד
גדול . ואחרי כן לבס יהודה שריון קסקים כגבור ויחנ' את כלי
מלחמתו על מתניו וירד על הערלים החונים סביבות ההר אשר באו עליו
ללכדו ויך בהם ח' אלפים ומאתים גבורים מגבוריהם וישפוט את ישראל
בחרבו ויברור מהם הפריצים ויכלס וירמוס לארץ הזרים אשר בכל גבול
ישראל . ויהוממו הרשעים מפחדו ויתבהלו כל עושי עול ממוראו והיה כי
ייעק ויהי קולו כקול שאגת אריה ביום אשר ישאג לטרוף טרף וישמח כל
ישראל בפעלו וישאו במעשהו ויבהלו העולם משמעו . אז נבהלו מלכים
גדולים ואדירים ממנו ואילי הארץ ומלכיה אחזמו רעד וילא שמו בגויס
עד סוף כל הארץ ויביעו ספורי מפלותיו מלחמותיו ונוראו' גבורותיו
עד קצת הארץ וכאשר נאסף אל עמיו הללוכו וכבדו כל זרע ישראל
ויאמרו לאמר רוח י"י תניחנו וישב בסתר עליון ובלל שדי יתלונן תחת עץ
החיים . וילך מעיר לעיר ויכרוג את כל הרשעים אשר בעם יהודה
המכלים את עם ישראל . וישמע אפוליאנוס שר לבא מקדון את הדברים
האלה ויפלא בעיניו ויאמר מי הוא זה אשר מלאו לבו למרוד על אדונינו
המלך אנטיוכוס . ויאסוף עם רב מגבורי מקדון ויבא עמהם להלח'
ביהודה ועדת החסידים וילא יהודה לקראתו ויתגר מלחמה גדולה בין גוי
מקדון ועדת החסידים ויהי בהלחמס וירא יהודה את אפוליאנוס עומד
בצוד נושאי גם מקדון ודגלס . וירץ אליו בחמת כחו בתוך עמק המלחמה
ויך במקדוניס מימינו ומשמאלו ולפניו ויפל את גבורי מקדון כאשר יפיל
הקולר את אלומותיו ואת עמרי קלירו ויבא עד אפוליאנוס ויכהו בחרבו
וימת . ויחננו יוגיס ערף ליהודה וינסו וירדפוס יהודה ועמו ויכוס מכה
רבה ויקחו את כל שללס . ויקה יהודה את חרב אפוליאנוס וילחם בה כל ימי
חייו . וישמע עוד סרון שר לבא מקדון את שמע יהודה ויאמר אעשה לי שם
ואלכה ואלחם ביהודה הגבור ויאסוף את כל עמו וחילו ויבא עד בית חורון .
וינגד ליהודה ויאמר יהודה אין לנו להחחר כלל אליהם ואף כי בלבו אחינו
מידת

יוסיפון פרק ל

מעדת החסידים מעמנו ואם נקוב עד צואם הנה עשה ויאמרו לרינו כי
אנחנו יראים מהם וילך יהודה לצוא אליהם כל הלילה ויהי לאור בקר
וראיו לפנייהם עם רב ועלום והמון גדול ויאמרו אל יהודה אנשיו
הכולכים אתו איככה נוכל להלחם בהמון הרב הזה ואנחנו מתי מעט
ויאמר אליהם יהודה קראו אל יי וחושעו כי ליי המלוכה והתשועה ויבא
יהודה מלך המחנה וידלג עליהם פתאום ויחגר בהם מלחמה ויבא בתוך
מחניהם וילעק אל יי השועה ויתבהל סרון וכל עמו וינס וירדוף
יהודה אחריו וידגיקו ויכהו גם סלה את כל אצירי מחנהו ויפל מהם
פגרים מתים רבים ויפול פחד יהודה על כל הגוים וישמע
אנטיוכוס המלך את הדברים האלה ויקוף מאד ויאסוף את כל עמו ואת
המון כל הגוים אשר תחת משלת ידו עם רבועים מאד ויחלק את כל
עמו וחילו ויקח לו את חילי החיל וילך אל ארץ פרס כי אז פצע גוי פרס
מתחת יד מקדון בשמעם כי פצע עם יהודה באנטיוכוס וית חילי החיל
כתן אל ליסיאה והוא היה איש גדול ממשפחת המלך מורע המקדונים
ויבאו ויאמר לו אתה ידעת את כל אשר עשה לי יהודה בן מתתיה ואשר
עשה לשני שרי הגדולים אשר היו לי בכל ארצו לעזר ולהועיל בכל מלחמה
ואשר עשה לצבאותיהם ועתה לך וכהיה את כל ארץ יהודה והחרמת
את עריהם והנה עמד מלך אלוטטר בני ואני אלך אל ארץ פרס ואגרש
את גוי פרס תחת אשר פשע בני וילך אנטיוכוס המלך אל פרס להלחם
בה ויעוזב המלך את ליסיאה אומן לצנו ללכת להלחם בארץ יהודה
ויבחר ליסיאה את טולימיוס ואת ניקנור ואת גריגוריוס ללכת עמו
והמה אנשים גבורים ויסע ליסיאה ממקדוניה עם ג' השרים הגבורים
הנוכרים ללכת הלך ונסוע עד צואם אל גבול ארץ יהודה ויהי בקרצם
אל הארץ הכי וישלח ליסיאה עם ג' הגבורים הנוכרים ללכת הלך ונסוע
עד צואם אל גבול ארץ יהודה ומאלף איש בחורים רגלים עושי
מלחמה וזענה אלפים פרישים ויפקד עליהם את השר ניקנור וילום
ללכת להלחם ראשונה עם יהודה והוא שב למקדוניה כי אמר לא יספק
עפר ארץ יהודה לרגלי סוסי החיל אשר שלחתי ולמה אשכפה ויתחברו
אליה עוד כל חיל ארם וכל חיל פלשת ויבואו כלם אל ארץ יהודה להשחיתה
וישמע יהודה וכל זקני ישראל עמו את הדבר הזה ויתאבלו ויקראו לזם
וילבשו

יוסיפון פרק כ

מז

וילבשו שקים וישיתו עפר על ראשם וילעקו אל יי ויהי אחריו הלום
ויפקוד יהודה את כל עמו וישע עליהם שרי אלפים ושני מאות ושני
חמשים ושני עשרות וילא הצדה עם הכנא ללכת לקרא' מחנה גוי מקדון
ויזו ויעבדו קול במחנה לאמר מי האיש אשר נשע כרס ואשר בנה בית
חדש ואשר ארם אשה והירא או הוא רך הלבב ילך וישוב לביתו ויזונו
מן העם הרבה כי רך לבנם לשמוע קול ההמון הרב הבא עם המקדוני
וישאלו עם יהודה אלפים איש בחור מבחורי ישראל כלם גבורי מלחמה
אחד למאה ופניהם לא יאזבו מפני כל חיל וישעו משע וילך יהודה
לקראת ניקנור וניקנור הביא עמו ממקדון סומרים הרבה ויחפון למכור
להם נערים ונערות מיהודה כי חשב לשנות שניה רבה מארץ יהודה
ויבואו בגאות גדול לקראת יהודה ויהודה הולך לקראתו בשפלות
וברעה מלבד כי היה צועה בניי אלהי ישראל כי אמר הוא אלהי תשועתי
והוא יהיה לעזרתי וילא יהודה מצין עדת החסידים אשר עמו ללד חמד
מתחנהו ויפול על פניו ארצה וילעק אל יי ויאמר אלהי האלהים הנשגב
והנורא אשר משלת מימי קדם ומאז ועד עתה תמשול ואתה הוא
המעורר מלחמות והמשפית מלחמות ובידך כהוגבורה לרומם ולהשפיל
לכן ברחמיך הרבים פנה אלינו והכנע את הגאה הזה לפני עמך השפל
הנוטח בחסדך הגדול כי אתה הוא אשר תדבר עמים תחתינו ולאימים
תחת רגלינו ויהי אחר תפלת יהודה ולעקתו ויתקנו הכהנים בחולרות
הקדש ויריעו העם תרועה גדולה וידלג יהודה למלחמה ויך יהודה
במחנה ניקנור מכה רבה וינסו גדודיו מפניו וירדוף יהודה אחריהם
ה' וך והכות וישפוך הוא ואנשיו זעריב ההוא דס תשעה אלפים גבורים
ממקדוני וצני ארם ופלשת וישונו ויקחו את כל שללם ואת הזבזב אשר
הביאו הסוחרים עםם לקנות נערים ונערות מישראל ויחלקו השלל ההוא
לעניים וישבתו שם במקום המלחמה כי ציוס הששי היחה המלחמה
הזאת ויעבור משע יהודה וילך לקראת ג' גבורים מגבורי מקדון אשר
היו פקידים על ארץ סוריה וס' בגרם ותמתיוס וירדוף אחריהם יהודה
ולא דבק אותם כי באו בעשתרות ויהי כאשר קרב יהודה אליו ויעה פוליפוס
מן הדרך ויבא בנית אחד ויבא אחריו יסודא וילת יהודה את הבית באש
וישרפו אותו במקום ההוא וינקוס את נקמת אלעזר הכהן ואת נקמת דמי
החסידים

יוסיפון פרק כ

החסידיים אשר שפר נארץ יהודה . וישב יהודה משם וישפוט את החללים
וישלח את שללס ירושלימה וינו לחלקו לעניי ירושלים ולאבינוים . וניקנור
ברח וימלט כי פשט את בגדי הארגמן אשר היו עליו וילבש בגדי עני ועל
כן לא הכירוהו אנשי חיל יהודה גם לא הכירו יהודה . ויצא אל מקדוניה
ויספר אל ליסיאה את כל אשר קרהו . בעת ההיא שב אנטיוכוס המלך
מארץ פרס בכלימה ובחרפה כי הנריחוהו אנשי פרס . ויהי כצואו מארץ
פרס ויגידו לו את כל אשר עשה יהודה לשריו ולעמו ואת אשר הכס
והעיתים . וימלא אנטיוכוס חמה ויחרף ויגדף לאלוהו . ויאמר אלכה
ואנראה אל ירושלים ואעזנה קברות מתי' כי אמלאנה מפגרי חללים .
ויאסוף את כל עמו את הרכב ואת הפרשי' עם רבועאוס מאד אשר לא יספ'
מרוכ . ויקנא י"י לעירו ויחמול על עמו וידרוש את דמי החסידים מיד
אנטיוכוס ויכסו י"י אלהינו בשחין רע ובחולי מיעים ובכל זאת לא שב אפו
מתנו ולא נכנע ועוד ידו נטויה לאמר אלך ואחריו את ירושלים ואשיטה
בתה . ויאמר מהרו הרכב והפרשים והחיל ואלכה אל ירושלים כי אעשה
את רלוני ואשר דבר פי יקום ואין מי יעמוד לפני ומי יעמוד לפני והיום
וכיבשה לי המה ולי כח וחיל להמיר צריתם כרלוני כי אעשה מהיום ארץ
ומהארץ ים כאשר אחפון . ויהי ככלותו לדבר וירכב וילך עם חילו חיל
גדול מאד ועמו פילי' רבים יודעי מלחמה ומחנה כד מאד . ויהי בדרך
זיעבור הרכב ממול פיל וילעק הפיל וירגזו הסוסים וידלגו ויקפצו ויהפכו
את הרכב ויפול אנטיוכוס מעליו ותשברנה כל עצמותיו כי היה איש עז
צריא שמן וכבד ויוסף י"י מכה על מכתו ויבאש כל צפרו כריח צפר החלל
המושלך על פני השדה בימי הקיץ לחוס השמש וישאוהו עבדיו על שכמם
מעט כי לא יכול לרכוב . וישליכוהו ארלה ויגוסו מעליו כי לא יכלו לגשת
אליו מפני הריח הרע היולא מצפרו הנבאש . ויאמר איש אליהם הלא צמאם'
צאז המכה הזא' לאיש הזה כי הוא היה מחרף את אלהי כל ויהי אויב לאלהי
השמים . ויהי כאשר נלאו כל אנשי החיל מאנטיוכוס מריח רע היולא
מצפרו וידע כי יד י"י נעשה בו וישפל ויכנע ויאמר לדיק הוא י"י המשפיל
גבוהים אשר השפילנו והכניעני רשע כמוני היום הזה תחח אשר עשיתי
רעות גדו' ות לעמו ולחסידיהו הביא י"י עלי את כל הרעות האלה . ויהר
גדר ליי ויאמר אם ירפאני י"י מחלי זה אנראה אל ירושלים ואמלאנה מכסף

יוסיפון פרק כ כא

וזהב ובגדי ארגמן אציע בכל רחובותיה . ואתן לם את כל אוזרות אבותי
סקדמונים המקדוניים אל מקום האלהים הגדול והקדוש הזה . ואחול את
בש' ערלתי ואלכה לי אל כל ממלכו' הארץ מכריו ואומר אין כיי אלהי ישראל
בכל העול' . ולא שמע י"י לתפלתו ולא האזין אליו כי לא היה לבנו האבו' של'
עם י"י אמנם בכל ארץ וארץ אשר הלך האכזר אנטיוכוס מאו לבקש בעד חליו
היה נקרע צפרו מעל עצמותיו וגופל בארץ עד אשר לא נשאר צפר בכל
עצמותיו ולקץ ימים נפלו מיעיו ארלה . וימת צנושה ובכלימה בארץ
גכריה וימלוך אאופטר בנו תחתיו . ויהודה בן מתתיה הכהן הגדול
וכל עדת החסידים אשר היו עמו צאו אל ירושלים ויירסו את כל המזבחות
אשר בנו העמים ויטהרו את הבית מגלולי הגוים ויבנו מזבח חדש ויחננו
צפר זבח עליו ויערכו עזים ואש קדושה לא מלאו . וילעקו אל י"י ויקראו
אליו ותלא אש מן האבנים אשר על המזבח ויערכו עזים עלים ויקטירו את
זבחה ויהי האש על המזבח עד הגולה השלישית . ויעשו חנוכת המזבח
בחדש כסלו בכ"ג בו . וישיתו את לחם הפנים על שלחן י"י וידליקו את נרו'
המערכה על מזבחת י"י ויהללו את י"י במקרא ההלל ח' ימים :

פרק אחר ועשרים

ויהי אחרי חנוכת ישראל וילך יהודה
אל ארץ אדום לקראת גריגוריאוס
ויתנכה יהודה עליו ועל חילו ויגוסו מפניו וירדוף אחריה' יהודה ובחוריו
וסלה ביום ההוא יהודה ובחוריו מאדוס גויות כ' אלף נצורים והנשארם
נסו מפחדו וילכו הוא את ארץ אדו' וישם עליה מס וגריגוריאוס גם
וילך אל תמתיאו' בארץ הערב כי הוא הפקיד המלך על כל ארץ מערב וינ'
תמתיאוס לקראתו בק"ב אלף אנשי מלח' מחיל מקדון ומחיל ערב ויהרוג
בארץ הגלעד רבים מעם יהודה ויזר אליהם . וישלחו אגרת אל יהודה
בצכי ובתחנונים לאמר עליה אלינו והושיענו כי כלונו אנשי תמתיאוס
ואנשי מלך הערב וגם אנשי הגלגל שלחו אלינו לאמר עליה אלינו והושיענו
כי כלונו אנשי צור ולידון ואנשי מקדון היושבים בה . ויהי כשמוע יהודה
את הדברי' האלה ויאמ' לשמעון אחיו לך אתה הגלגלה ואני אלך הגלעדה .
וינחר לו יהודה מכל גבורי החסידי' ה' אלפים נצורים וימחר וילך ויעבור
את הירדן ללכת גלעדה . ושמעון אחיו גם הוא לקח עמו ג' אלפי' מגבורי
יהודה וירץ גלגלה ויתגר מלחמה גדולה נאנשי צור ולידון ואנשי מקדון
היו שנים

כיוצנים צניקים וישלך ארצה מהם ניום ההוא אלפים נגורים . ויושע
את אחיו בגלגל ויקח את שלל האויבים ויביאם אל ירושלים ויהודה משוח
מלחמה עבר את הירדן ויבא גלעד על תתיאום וימלאהו והוא נלחם על
העיר אשר בחר בגלעד ויתגר בו מלחמה ותהי שם מלחמה גדולה מאד
צניקים ויעמדו אלה לנכח אלה ויהי עש המתיאום עם רב ועלום מאד ועם
יהודה מתי מעט . ויקרא יהודה אל י"י מחוך עומק המלחמה וינעק ויאמר
י' הושיעה נא ויאמר עוד הושיע יי את שארית ישראל ותן בידי הגוי העלום
כזה ביו' הזה ויהי קורא ונועק אל יי וישא את עיניו וירא ה' בחוריו נצוריו'
רוכבים סוסים אש וכל לצושים זהב . ושניה מהם עוזדי' מול יהודה מזה
אחד ומזה אחד ומגני' אותם במגניה' . וכשלא מהם ראה והנס נלחמים
למול מחנה המתיאום ויהי כראותו אותם יהודה ויבצר את עדת החסידים
אשר אתו ויען ויאמר הלא מן השמים שלחו לעזרת החסידים ונאלו לעזרנו .
ויחזק ויאמץ בנשורתו את לב בחוריו הנצורים . וילחץ הוא וגבוריו את
נבא תמתיאום ויכה יהודה מנבאו ביום ההוא כ' אלף איש ות"ק . וינס
המתיאום תשס דרך הירדן ויהודה רדף אחריו הלוך והכות ומשס ברח
דרך חוף הים ויבא עזת' ויחזק מעמד תמתיאום במקום ההוא ויערוך
מלחמה עם יהודה כי נאספו אליו כל גדודי חיל פלשת הנשארים . ויקרב
יהודה במקום המלחמה ויקפון עליו וקפון האריה על עדרי לאן ויכפר
תמתיאום את ערפו לנוס ונפולו מעליו כל חילו . וירדפו אותם נבא
החשמונים ויכוס ויכתוס עד החומה אשר לעזה ויבא תמתיאום בעזה
ויגברו השער בעדו וילחש מעל החומ' עם יהודה . ויהודה וכל בחוריו
החשמונים נגזולו העיר וילחמו עליה ה' ימים ולא יכלו לה ויהי ניום
החמישי ויעלו אנשי תמתיאום על המגדל הגדול ויקללו ויחרפו את משוח
המלחמה וידברו בחרופים וגדופים על אלהינו אשר לא יאות לספר צס .
אז קנאו כ' בחורים מבחורי החשמונים על דבר החרפות אשר חרפו
המחרפים ויקחו את מגניהם בשחלם ואת חרבותיהם צמינס וירולו
למול החומה פתאום ויעל אחד מהם אל החומה ואחריו אחר כי הרימו
פתאום סולם על החומה וידלגו עליה וילחמו עם העומדים על החומה
וירחיבו מקום לחצריה' ויעלו כלם ויבואו השערה וילחמו על השער
מנית ומחוך . וכל נבא החשמונים מחוך נגשו אל שער ההוא ויזרפוסו
נאש

נאש ויפל השער וילכדו את עזה . ויתפסו את המחרפים חיים
והס הם אשר כודו כי חרפו את אלהינו ואת משוח המלחמה ויזרפו' נאש
ויכו את עזה לפי חרבו ויחרגו את כל זכורה ושני ימים לא חדלו להרוג כי
עס רב היה נב ויצרח תמתיאום ויתחנא נאחד הנזרות ולא נמלא וימלאו
את אחיו והס בראו ואפוליאנוס ויביאום אל יהודה חיים ויזו יהודה ויתיו
את ראשם . ויקחו את כל שלל העיר ויבואו ירושלימה צשיר וצהלל
וצתודות ומהללי' את י"ע י"שיר דוד מלך ישראל ע"ה והוא שיר הודו לוי'
כי טוב כל"ח :

פרק שנים ועשרים

ויהי כשמוע אאופטר בן אנטיוכוס
הרשע הוא אנטיוכוס אשר עשה הרעה
הגדולה בירושלם ויהודה אשר הרג את החסידים וימת בנגעים גדולים
כאש' הודענו למעלה בספר הזה . כי יהודה נצר במקדונו' וכי החשמוני'
השמידו את המקדונים מהארץ הקדושה וישלח את ליסיאס בן דודו בחיל
פ' אלפים פראים ופ' פילי' עמהם יודעי מלחמה צרעז ורעד . ויבאו
ביהוד' ובירושלם וילחמו צראשונה על ביתר ויבנו עליה דיק סביב ויחלו
להכות ולנגף את העיר צאלי צרול וצאצני סוללה . ויהודה וכל נבא
החשמונים יושבים ביצרות וצברים ומתחנאי' מפני פחדם מפני חיל יון
העלום . ויאמר יהודה אל בחוריו הבה נקדמה את פני י"י אלהינו ביום
וצתחוננים ונלכה על נבא יון הנלחמים בציתר ויענהו הננו ועשינו
כמלותיך . ויבא יהודה עם בחוריו במקדש ויקראו לוס ויעלו עולות ויזבחו
שלמי' ויקראו אל י"י ויזעקו אליו גדולים וקטנים לאמר הושיע י"י את עמד
את שארית ישר' ויהי לאחר כיום ויתקע יהודה צשופר פתאום ויתן אות
מלחמה וילך הוא וכל בחוריו עמו לעזרת אחיהם אשר בציתר . ויהי
כנאחם תירושלם ללכת אליהם ולהלחם במחנה יון . ויאמר יהודה אל
בחוריו חזקו ונתחזקה בעד עם י"י ובעד ערי אלהינו ונמותה יחד עמה'
בצבורה ולא נראה צרעה אשר המלא את עמנו . ויהי כדברו אליהם
כדברים האלה וישא את עיניו וירא בין השמים ובין הארץ איש לבוש צלבוש
זהב ורוכב על סוס ודמות הסוס כמראה להב . וציד האיז רומח ואחריו
נגד נבא החשמונים ופניו ילהבו נגד מחנה יון המקדונים וידו נטויה להכו'
למחנה יון . ויאמר יהודה אל בחוריו אל תיראו ואל תערלו מפני הערלים
הטמאים

הטמאי' האלה י"י אלהינו הוא הנלח' עמה' בעדנו הנכ' מלאכו אחנו ויאת'
 עוד יכודה ונרוך י"י אלהי ישראל אשר שלח מלאכו להושיע את עמו ולהכנ'
 במחנה אויביהם . ויאתר עוד יהודה לנצוריו רולו אחרי כי אתנו תשועת
 י"י . ויבולו אחרינו ויבואו אל ביתר וידלגו פתאום בתוך מחנה מקדון
 ויבכילו את המחנה וישליכו חללים ניוס ההוא מפגרי מקדון י"י אלף רגלי
 ואלף וג' מאות רוכבי סוס וינס לסיאה וכל מחנהו בבושה ובכלימה וידע
 ליסיאה כי י"י נלח לישראל ויכרות ברית עם יהודה . ויהי טרס שב
 ליסיאה אל ארצו מקדוניה וישלח אגרת אל יהודה לבקש ממנו ברית
 ושלום וידור נדר ליהודה לאמר כי הוא ישלים את המלך מקדוניה הוא
 אאופטר בן אנטיוכוס עם היהודים . ואם אנו למשחית ולהשמיד ליהודים
 היה הנכ' הוא יהיה להם לעוזר ואוהב . וישלח יהודה אגרת שלום על ידי
 שני 'אנשי' מנאמניו אל ליסיאה בראו' את אגרתו וכשמעו נדרולו וכי הוא
 מבקש מהיהודים שלום וברית והאנשים אשר שלח אליו הלא הם יהוחנן
 ואבשלום משרי יהודה ועמהם יהודים אחרי' משרתים ואלה דברי האגרת
 אשר שלח יהודה לברית ושלום לליסיאה שר לבא אאופטר ומשנהו . ידוע
 יהיה לך ליסיאה שר לבא כי אגרתך קראתי וכנינתי מדבריך כי אתה
 מבקש שלום וברית . וכנני מודיעך אשר אנכי כורת ברית עמך היום
 ואמננס כי תקיים את נדרך יהיה שלומנו שלום . ויהי כבוא האנשים אל
 ליסיאה ואגרת יהודה נידם קרא האגרת וזמח בה מאד ויכבד את מלאכי
 יהודה אשר שלח וינשאם על שריו . וינו לסופרו לבחוב אגרת תשובה
 ליהודה וליהודים ואלה דברי האגרת מאת ליסיאה שר לבא אאופטר בן
 אנטיוכוס מלך מקדוניה ומשנהו אל משוח מלחמה יהודה שר היהודים
 ומושיעם ואל עמו שלום . ידוע יהיה לכם כי אגרתכם קבלתי מיד יהוחנן
 ואבשלום אשר שלחם אלי וכל אשר דברו אלי עשיתי ואת האגרת באהבה
 קראתי וכל הכתו' בה מלאחי ולמלך בנללכם כחצתי כל אשר שלחם אליו
 דברים השינתי ליהוחנן ואבשלום והמה יגידו לכם על פה את הכל וגם נפי
 מלאכי אשר אנכי שולח אליכם' שמתי דברים דברי שלו' ואמת והם יגידו לכם
 את רוננו ואת' שלו' והנ' אני נדרתי לי"י אלהיכם' כי לא אלא מארצכם' ולא
 אלק' אל ארצי עד בא אגרת המלך לקיים כל אשר שאלתי ממנו בעדכם
 ואלו דברי האגרת אשר שלח ליסיאה שר לבא מלך אאופטר אל אאופטר
 מלכו

מלכו ואדוניו וכן דודו בעד היהודים . ידוע יהיה לאדוני המלך
 כי היהודים גבורים עד מאד בכל מלחמה ולהם היא התשועה בכל מלחמה
 וכי ראיתי אני זה אמרתי אבקש מהם שלום וברית בעד המלך ואתה תדע מה
 תעשה כי אני קיימתי בעדך עד היום שלום וברית ועתה הואל נא ובחר
 בשלום פן תספה בשון אפיך עמהם והיו לך למוקש ויהי לימים אחדי' וישלח
 המלך אאופטר תשוב' לאגרת ליסיאה בן דודו ואלה דברי האגרת מן המלך
 אאופטר אל ליסיא' בן דודו ואחי שלו' ידוע יהיה לך כי האגרת' אשר שלח אלינו
 בעבור היהודים קבלנוה וקראנוה באהבה רבה . ואני מודיעך כי אני הלך
 בדרך כל הארץ וחללהיות עם אנשים ואני מבקש שלום מכל בני מלכותי
 ורלוני להשגית כל מלחמה ולקיים כל שלום ושמעתי כי היהודים לא אנו
 שמוע לדברי אנכי להפר תורתם ולכן גברו עלינו בחרב והרגו לשרי אנכי
 וכבדיו ונצוריו . ועתה תן ימינך להם וכרות ברית עמהם בעדי וקיים
 עמהם שלום והודיעם כי מדעתי ומטוב לבני ולא במרמ' וערמה אני רולה
 ובחר בשלום ובבריתם כי מדעתי אשלימם לשמור את תורתם כרוננס
 ואתה והם שלום . ואלה דברי הברית והשלום אשר שלח אאופטר בן
 אנטיוכוס המלך ליהודה שר היהודים ומשוח מלחמה מאת המלך אאופטר
 בן אנטיוכוס המלך המקדונים אל נגיד היהודים יהודה משוח מלחמה ולכל
 עם היהודים ברית ושלום ידוע יהיה לכם כי גזרתי גזר' בכל מדינה ומדינה
 ממדינות ממשלתי וכל עם ועם ממשל' ידי על היהודים להזקי' את בני
 ממלכתי לבלתי לחוץ אתכם' ולעזוב אתכם לשמור את משמר' תורחכם .

מאד מאד
פרק שלשה ועשרים ויהי בימים ההם החל י"י לנגדל
 ולנשא יהודה מלכות רביעית על
 מלכות

מלכות שליטת היא מלכות רומי אשר נחשוררו על מלכות יון ויגדל שמה
על כל המלכו' והיא החיה הרביעית אשר נבא דניאל עליה ואמר צדה
אכלה ומדקה ושארם צרגלה רפסה כך הגוי הזה רומיים עלו למעלה ונברו
חיל הרבה מאד מאד עד אשר אכלו וסד'קו את כל מלכויות ונני המלכות
כזאת הם אשר נלחו אנטיוכוס הגדול מלך יון וישצרוהו במלחמה ויכניעו'
לחת להם מס' . והם הם אשר הכניעו את זדון אניבל מלך אפריקאה אשר
מלך צעיר קרטגי'נה כי בא אניבל בעם כבד ורצ כחול אשר על שפת היס
לרוב ועמו כל חיל צאר'צרי וכל חיל כוש ופוש וחיל גויס אחרים רבים .
ויעשו' את הי' הקצר אש' בין אפריק' ובין ספרד ויבא בספרד ויכני את גאון
גוי גיתוס ויסע משם וילך בכל ארץ גימני'א היא ארץ מערב ויכנע את
הצרתונים היושבים עליס אוקיאנוס . ויסע משם וילך אל ארץ איטליא
וילחם ברומיים וילאו רומיים לקראתו ותהי מלחמה גדולה ביניהם ויפלו
צווס ההוא מהרומיי' לאין מספ' וילחמו עוד הרומיי' עם אניבל כעשר שני'
ויערכו עמו י"ח מלחמות ולא היתה להם תקומה לפני אניבל באחת מהם .
ובמלחמה האחרונה הולאו מלכות רומי כל צבא הצבורים ויפקידו
בראשיהם את גני הפריזים הגדולים אשר היו במלכות רומי שם האחד
אימיליאוס ושם השני ברוס וילכו ויבאו להלחם באניבל וימלאוהו נלחם על
קנוס היא היא העי' הגדולה ויערכו שם מלחמה אחרת על נהר אאופרוס ותהי
שם מלחמה גדולה ועלמה ביניהם מאד מאד . ויפלו צווס ההוא מצבורי
רומיים ל' אלף ואז הוכה אימיליאוס ראש הרומיים והוא היה איש גבור חיל
וימת בקרב המלחמה ויצרח ברוס וימלט ויבא אל צסט'יאה והיא העיר
היושבת בין הרים וארץ מישור וחמשים מיל תצבוצ . וגם מאנסי אניבל
נפלו במלחמה ההיא מ' אלף איש חללים . וירדוף אניבל חיל רומיים עד
שערי רומה וילחם על העיר וי"ח שנה . ויצן צתים לפני שערי רומה
וישכנו צם גבוריו וילאו יעל העיר מאד מאד ויאמרו יופני העיר איש אל
רעהו הנה נפתחה השערים ונעבוד את אניבל ויכרו' לנו ברית ונחיה ולא
נמות ויאמרו כלם לעשות כן . ויקס נער אחד מחוף העיר ושמו שיפיאון
ויאמר לשלש מאות ועשרים יועלי העיר אמת עלתכם היאכי נעבוד את
אניבל . חלילה לנו מעשות כן ויאמרו אליו ומה נעשה כי אין לנו תקומה
לפניו היום וי"ח שנה . ויאמ' אליהם הנו עכתיח ותנו לי חמשת לגיוני
גבורים

גבורים ולאכה לי אל ארצו אל ארץ אפריקא ואלחמה עליה ואשחית אותה
אלוי ילך מעליכם ויבוא אלי להגיל את ארצו מידו ואזינוח לכם . ויעשו
כן ויתנו לו ל' אלף גבורים מצבורי הרומיים וישא רגליו וילך אל אפריקאה
ארץ אניבל ויהרוג את אסדרובל אחיו במלחמ' ויקח את ראשו ויב' אותו אל
רומה ויעל על החומה ויקרא את אניבל ויאמ' לו מדוע חמדת את ארצנו ולא
באת להגיל את ארצך מידי כי השחתי אותה וסנה לך ראש אחיך לעד וישלח
אליו את ראש אחיו מעל לחומה ויכר אניבל את ראש אחיו . ויוקעה את
רוחו ויחוק ויעמד וישבע ויאמר לא אחדל מעל העיר הזאת עד לכדי אותה
ויכר עוד על עיר רומא ימים רבים . וילך עוד שיפיאון אל אפריקא וישחית
כל ארץ אפריקא וילך אל קרט'גינא וינה עליה . וינשלחו אנסי קרטגי'
אגרת אל אניבל והוא ברומה לאמר מדוע חמדת ארץ נכריה ומאסת
צארצך והיא נלקחת מידיך ואין מושיע לה . וצתה דעה אם לא תמחר
לצוא להושיענו מיד שיפיאון נפתחה השע' ונתן צידו את העיר וכל אולרו'
ציתך . ויהי בהגיע האגרת הזאת אל אניבל ויהקאה ויחדל מעל רומא .
ויבא אל אאופירוס כי שם היו עומדות ספינות רומה ויהרוג שם מהרומיים
עד אין מספר אנשים ונשים וטף מן השביה אשר היתה עמו ויבא בספינה
וילך אניבל עם חילו וילך שיפיאון לקראתו ותהי ביניהם מלחמה גדולה
וינלח שיפיאון לאניבל ויצריחו ויהרוג אלפים רבות צווס ההוא מחילו
ועד שלש פעמים הכהו במלחמה ויצרח אניבל . מפני שיפיאון וילך מלרימ'
אל תלמי המלך . ואחי שיפיאון היה משבת ושר לתלמי המלך וישאל את
אניבל ממנו בעד שיפיאו אחיו . ויאמר אליו כתוב אגרת ושלח אותה
לאחיי ויבוא אלי פה ואני אסגירהו צידו רק כי ישבע לי לבלתי יסגרהו
אך יכבדו כאשר תשריו המשגים לו . וידע שיפיאו את הדבר הזה וילך
מלרימה ויתן תלמי המלך את אניבל ביד שיפיאו וישביעו לבלתי ירע לו
וכי יכבדו וישבע לו על הדבר הזה . ויבא שיפיאו את אניבל בארץ אפריק'
מתארים בכבוד גדול והי כבוא אניבל אל ארצו וישח סס המות וימת צו
ויקבר שם צנית מלכותו . וילכוד שיפיאו כל ארץ אפריקא וכל מקום
אשר צו מקו' הכסף והזהב כי בארץ אפריק' מקור הכסף ומול' הזהב ויגדל
אז גוי הרומיים על כל גויי הארץ והוא החיה שראה דניאל איש חמודות
זכת עליה אכלה ומדקה ושארם צרגלה רפסה והם הם הרומיים שאכלו
וכלו עם יסודה והחריבו ירושלם

ירושלם ויהי בשמוע יועלי רומה וזקניה את הגבורה אשר נתן יי
 ליהודה ולעמו ויועלו לסתחנה עם יהודה ועם עמו ולכתוב לו אגרת
 שלום ואגרת ברית ויעשו בן ואלה דברי האגרת אשר שלחו הרומיים אל
 יהודה הכסן בן מתתיהו הכהן נגיד ושר על היהודים וכבן משוח מלחמה
 מלאת קינאים תימיואוס ותימיואוס ושפיואוס ומגיליאון שרי רומה אל יהוד'
 הנגיד ומשוח מלחמה ואל כל זקני ישראל שלום ידוע יהיה לכם כי
 אנחנו שמענו את שמו גבורתכם ומלחמותיכם ושמחנו מאד מאד ועתה
 פרתו ברית עמנו וכתבו והודיעו לכל היהודים באשר הם כי ברית עולם
 בינינו וביניכם וגם אנחנו נכתו ג' כבארלותינו ונאה לכם להיותכם
 חברים ורעים טובים לנו ולא לוינים אשר ענו אתכם והנה אנחנו עולים
 באנטוכיא למלחמ' ולכן מהרו לשלוח לנו אגרת ולהודיענו תימיואוס אהביכם
 ואלה דברי הכרית אשר כרתו הרומיים עם יהודה קיימו להיותם אהבי
 ונחרי זה לזה בים וביבשה לעולם ואם תעמוד מלחמה בגוי הרומיים
 יעזרו כפי בח' ולא יתנו לאויבי הרומיי' כלי מלחמ' ולא חטוי' ולא כל מחוי'
 ויקיימו היהודים כל זה כאשר גזר ובקש הישיש ושלש מאות וכו' ויעליו וכאש'
 גזר עליהם יהודה עם שריו ויועליו ואם תעמוד מלחמה בגוי יהודה
 יעזרום ג' כ הרומיים כפי בחס' ולא יתנו לאויבי היהודים לא כלי מלחמה
 ולא חטים ולא כל מחיה וגם לא יקחו כל מחיה מהיהודים כי יבואו
 בעזרהם לנרה אשר תהיה ליהודים ואמנם כאשר יבואו הרומיים לעזר
 היהודים המה יביאו מחיתם עמהם ובאשר ילכו היהודים לעזר הרומיים
 יתנו ליהודים כל מחיתם ועליהם יהיו כל לרכס' ויקיימו הרומיים כל
 זה כאשר גז' ובקש יהוד' ויועליו ואמרובילא יוסיפון אלה על אלה ולא יגרעו
 כאשר גזר הישיש וג' מאות וכו' ויועליו וכאשר גזר יהודה עם שרי היהודים
 ויועליהם ויהי אחרי כן ותשקוט הארץ בשמנה חדשי' בימים ההם
 החל יהודה מבני להשמיד ול השחית את הרשעים מקרב עמו ויהי בעת ההיא
 בכל ערי יהודה ובחוף הים מעזה עד עכו היו יושבי יהודים עם מקדונים
 יחד ואנשי יפו ויבנה היושבים עמהם ראו לעלות אל ספינותיהם עם
 נשיהם וצניהם וצנחניה' וללכת לשחוק עמהם בים ויאחזקו היהודים בהם
 ויעלו עמהם בצפינותיהם ויהי כבואם אל מקום עמוק בים ויטביעו מהם
 נפשו' מאתי' ויוגד ליהודים ויבך וילעק ויקרא נוס ויקרא אל יי' לאמר
 ויאחזקו עמם כושיעה

הושיעה יי וילך אל יפו וייר עליה ויתנה אליהם נידו ויבדל מחובה את
 היהודי' ויך כל העי' לפי חרב מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק וישרוף את
 העי' וכו' עשה ליבנ' וישרוף הספינו' שחל' ביעו ואש' מלא ביבנ' ויבנה העשן
 עד ירושל' וילך כח בעשן והשריפה והלהבה מאתים וארבעים הים וינקום
 אז יהודה דמי הילדים והנשי' אשר טבעו בים כי שרף בספינות כל הילדים
 והנשי' אשר כבדו מקדונים אליהם למלט מיד יהודה ולא יכלו וילך
 משם ויבא אל מדבד ערב ויך את נוי הערב וסלה כל אביריהם וישם עליהם
 מים ויפן לשונ לארץ יהוד' ויעבור על עיר אש' זמה ושם העיר כספ' יין
 והעיר עיר מצר גדולה וחזק' מאד מאד כי תכל הגוים אשר תלכו מאז על
 כל ארנו' הערב ועל ארנו' דמש' וסורי' ועל כל ארנו' יהוד' לא יבאו ולא
 עלה על לב גוי לאור עליה' ויהי הו' הולך ועוב' ויושבי העי' בטחו על מצר'
 ויקללו את יהודה וידברו דברים על עס יי' ועל אלהינו אשר לא יאזו לדב'
 בם וישא יהודה את עיניו וירא את העיר מרחוק והעיר בצורה עד
 למאד ויקרא יהודה אל יי' ויאמר אל שדי אשר נתת את יריחו ביד
 יהושע עבדך בקולות תרועות עמך תנה בידינו היום הזה את העיר
 הזאת ונקמה מהם על החרפות אשר חרפו את עמך ואלהינו כי בטחו
 במצרים ואנחנו כך בטחנו ויקח יהודה מגינו בשמאלו וישלף את חרבו
 וידל' וירץ אל שע' העי' וירונו אחריו כל בחורי החשמונאי' ויטיחו את השע'
 בזפת ובו תעורבי' קולי מדבר ויתנו בהם אש וישרפו השעיר ויפול לאר'
 טרם חזוב יושבי העיר כי זה המעשה יעשו ויתן האלהים את העיר
 ביד ויהרגו בה הרג רב אש' לא נהיה מימי קד' בי מהלך נ' ריסי' באורך
 ומהלך שני ריסיס ברוח הלך אנס' הדם אשר ילא מן העיר ויהיה כאגס
 מים ויסע משם וילך ז' מאות וחמשים רים עד עיר טמתיאון' וילא טמתיאון'
 לקראתו במאה אלף רגלי וחמשי' אלף פרשים ויתפלל יהודה אל יי' וילעק
 ויאמר הושיעה יי וילך לקרא' טמתיאון' ביצרת אלפים איש בחור מיהוד'
 ויתגר בו מלחמה ויחסי מלחמה גדולה ביניהם וישלך יהודה מחיל
 טמתיאוס חללי' בארץ שלשים אלף גויות גבורים ויהרוגם סוסיפטר
 שר נבאו ויפנו גודרי טמתיאוס עורף לנוס ולברוח והוא עמם
 וירדפו בחורי ישראל אחרי טמתיאוס וילכדוהו חי ויביאוהו אל יהודה
 וינו יהודה לסיר את ראשו מעליו ויבך טמתיאוס ויפול על פניו
 ויתחנן

ויחנן בצבאי גדול לפני יסור ויאמר אדוני אל נא תכרנני כי יהודי רבי
 ונצני צארי ולמה לא חפד נפשות רבות נגמס אחת אף כי חפד נפשות
 רבות יהודיות קדושות נגמס עהל א' טמא ואס לא תכרנני אשבע לך כי
 ביטב איסיב עם כל היהודים כל ימי חיי ולא ארע להם לעולם ויאמר
 השביע לי ושומר נפשי מאד פן תחלל את שבועתך וישבע לו טמא יאוס על
 הדבר הזה ויחמול עליו יהודה ולא הרגו וישלחו וילך לו אל ארנו ולא
 יסף עוד טמא יאוס להרע ליהודים כל ימי חייו וישמר את השבועה כאשר
 נשבע ויסע מש יסודה וילך דרך מדבר בערב ויפגע בחיל מלך מקדון
 אשר היה בא בערב לצורתם ויכס ויברית וישלך מהם חללים לארץ כ"ח
 אלף גבורים ויכע השם וילך אל עפרו העור הגדולה וילר עליה ויתנה
 אלהים צידו וסלה בקרבה עשרי אלף גבורי ויסע מש וילך שם מאו ריס
 עד עיר שטופלים ויראו מאד אנשי עיר שטופלים מיהוד' וילאו לקראתו
 בצבאי ותחנונים ויאמרו אליו אדוננו משוח מלחמה ונגיד יהודים שאל נא
 את היהודים הימצים עמנו מה מעשינו עמהם כי הטיבנו להם
 צימי אנטיוכוס הכאזר אשר ברחו ונמלטו אלינו יהודים רבים ואנחנו
 החיינו אותם ויעידו היהודים אשר עמהם ליהודה כי כן האמת ויברכ'
 יהודה ויחדל מעליהם ויפן יהודה לבוא לירושלם לחוג את השבועות
 והיא אחרי החג וילא על גריגוריאוס שר לבא אדום וילך אליו כל אלף רגלי
 וח' מאות פראים ויחגר צם מלחמה ויפלו מגבורי החשמונאים ג' גבורים
 ציוס ההוא ואו רוסטיאוס שר לבא אשר לגריגוריאוס הוכה ויתאזר עם זה
 לרדוף את החשמונאים וכמעט השיג' אחור וירא יהודה את מפלת בחוריו
 ויתפלל אל י"י וינעק ויאמר הושיע י"י ויחוק את לב בחוריו וידלג לפניו'
 ויד נמחנה גריגוריאוס וישלך מהם ארנה הרונים רבים ויקרא בקול גדול
 ויאמר אליך גריגוריאוס וידלג עליו ויט את ימינו להכותו ויהפוך
 גריגוריאוס אחור לברוח וינס מפני יהודה וישלך מעליו את כלי
 מלחמתו ויברח וימלט ולא נודע עוד לא חי ולא מת ואנשים הגידו
 ליהודה מעם אדום כי איו הוכה במלחמה על יד גבור מגבורי יהודה וינס
 מוכה אל מדבר מרשה אשר במדבר אדום וימת שם ויפן יהודה ויד את
 כל ארץ אדום ויהרוס עריה וישים למס עובד ואז נמלאו מפסילי אלהי
 הווי מזהב תפארי' בצנדי בחורי הגבורים עם יהודה אשר הוכו ונפלו
 במלחמת גריגוריאוס ויביאוס

ויביאוס אל יהודה וידע יהודה כי צלל העון הזה נפלו ויכרע על
 צרכיו ויפרוש את כפיו השמימה ויאמר ברוך י"י אלהי ישראל המגלה
 הסתרים אשר גלה הסתרות האלה לנחם את נפשי ואת נפש עמי לכל גחשוב
 כי הסתיר פני ישועתו ממנו חלילה ויחוק אז יהודה את לב העם לעבוד
 את י"י בקדושה וצטהרה וישב אל ירושלם

פרק ארבעה ועשרים ויהי כשמוע אנטיוכוס
 כי עירי שלקח ויפר הכרית אשר היה לו עם יהודה ויבא עליו בחיל גדול
 כחול אשר על שפת הים ועמו רכב ופראים ופילים ויודעי מלחמה קכ"ב
 ועמו ליסיאה בן דודו ועמו עם עזוס מאיי הים ויבאו אל ארץ יהודה ויחנו
 על ביתר וילורו עליה ויקרא יהודה וכל זקני ישראל אל י"י בלום
 וצחחוננים וצבאי וועלו עולות ויזבחו זבחי שלמים וינעקו ציוס ההוא
 כלס פה אחד גדולים וקטנים הושיענו י"י אלהינו ויהי צלילה ההוא
 ויקח יהודה עמו כל בחורי החשמונאים ויבא לילכה פתאום אל מחנה המלך
 וישחט מגבורי המלך ארבעה אלפים גבורים ואת הגדול בכל הפילי המות'
 ויקרא לבור הקבר ויערוך המלך מלחמה חזקה לקראת יהודה ותחוק במלחמ'
 מאד וירא יהודה א' מספילים והוא גדול מכל הפילים אשר עם המלך
 ועליו רוכב צעיריו וזכ' ויחשוב יהודה כי המלך רוכב עליו ויקרא ויאמר
 מי צכס נער וגבור וידלג אל עזר אחיו לפניו והוא אחד מצחורי
 החשמונאים הגבורים ויאמר הנני אדוני ויאמר לפניו הפיל הזה הגדול
 עם הרכבו ראה מה תעשה ויחן למול הפיל ויפ' ארנה כל כב' לקראתו
 מגבורי המלך ויד צה' מימינו ומשמאלו ולפניו ויפלו לפניו הרוני רבי'
 וישבע עלמו בתוך עמק המלחמה ויבוא בין רגלי הפיל וידקרהו בחרבו
 על צבורו ויפול הפיל עליו וימת על ה' ועל עמו וישווב שם כח וגבורה
 לשומעיו ואצל גדול לעמו ויפלו ציוס ההוא מושיעי המלך ושריו ת"ת שריס
 מלכד יתר העם אשר נפלו בקרב המלחמה רבים מאד ויחדל המלך ציוס
 ההוא מן המלחמה וילך לאהלו לנוח ויוגד לו לאמר הנה פולפוס מרד
 בך ומחריב את ארצך וגם דימיתריאו' בן סליוקוס בא עליך מעיר רומה
 וחיל גדול עמו ומבקש לקחת את המלכות מידיך וישמע המלך את
 הדברים האלה וירא מאד ויעש שלום עם יהודה ויכרות ברית עמו
 ויגסקו

וינקהו הוא וליסיאה בן דודו וישבעו אליו ויאמרו לו לאמר לא נוסף עוד לנא אל ארץ היהודים ולא לירושלם למלחמה כל ימי חיינו ויזיל המלך מנציו וזכר לרובותיו מנחה אל בית י"י אשר בירושלם וילכו את מניליאום הקריץ והוא היה איש יהודי הוא אשר הביא אנטיוכוס אביו על ירושלם לעשות את כל הרעה אשר עשה וגם את המלך הזה אאופטר הוא העירו והביאו ויקנוף המלך עליו ויאמר תפשוכו ויתפשוהו ויכי מגדל במקום ההוא גבזה כי אמה ולנגדו אפר ודשן לאין שיפור ומספר וילו המלך ויעלו את מניליאום הקריץ על המגדל ויאסרו וידוהו גליו ושליוכו מהמגדל אל האפר וקדשן ויטביעוהו בעמק האפר וימת וי"י קמיתו באכזריותו ובעונותיו כי הרבה הפשיע והרשע לעשות תועבות רבות לפני מוצח י"י אש' דשנו ואפרו קדש ולכן נשפט הרשע הזה למות במחנק האמר והדשן לדיק הוא י"י שנתן לו כדרכו וכפרי מעליו וילך המלך אאופטר לדרכו מקדונס ויהודה הנגיד על עס י"י החל לשפוט עמו ולעשות לדיק ומשפט ונעת היהא בא דומיטריאום בן סליקום אל מקדונס ונעמו חיל הרומיים וילחם עם אאופטר בן אנטיוכוס וינלחמו ויהרוג את חילו וליסיאה הגבור בן דודו וימלוך באנטוכיא אשר למקדון וילך אליו אלקימוס הכהן איש הצליעל אשר אכל חזיר והתיר דחו בימי אנטיוכוס האכזר ויאמר אלקימוס הכהן אל דמתריאום המלך אדוני המלך יחיה לעד עד מתי לא תעשה משפט לעבדיך אשר היו צאריך יהודה בן מתתיהו כי גבר יהודה בן מתתיהו בחרבו ועמו היהודים הנקראים חסידים ויהרגו וישמידו עקב אש' אנו מרדנו בתורתם בימי אנטיוכוס המלך ונבא להאמין בתורתם וידנה אלקימוס זה בזום רבים לדימיתריאום ויכעסו וישלח דמתריאום את ניקנור שר לצבאו ועמו חיל כבד מאד ופילי יודעי מלחמה ג' מאות ורגלים לוחמים לאין מספר ויבאו ירושלם וישלח אל יהודה דברי שלום לאמר לכה אתו ונתראה פנים באהבה וצלו ונדבר יחד דברי שלום שנינו או הלך אליך אני אם תרצה ולא צהל יהודה מדבריו וילך אל ניקנור וינא ניקנור לקראתו ויחזקהו וינקהו וישאל לו לשלום ויאמר שלום ויבאו כסאות וישימו לפנים וישנו עליהם ויאמרו דברי שלום ויהודה לזה לצחורי החשמונים וגבוריהם להקריב את כלי מלחמתם עמם וגם את כלי מלחמתו ושאו לפניו

לפניו כי אמר פן ידלגו עליו הגרים פתאום ולא יהיו אתי כלי מלחמה וינמדו עליו בחוריו כאשר לוס ויעמדו מעל הכסאות ויהי כאשר דברו שניהם יחד ניקנור ויהודה דברי שלום ואהבה ויקומו מעל הכסאות וישנו שניהם בירושלם בשלום ואהבה ולא התגרו מלחמה ויאהב ניקנור את יהודה אהבה רבה ויאמר לו הלא נאה מעתה לאיש כמוך לקחת אשה ולהוליד בנים וישמע יהודה לענתו ויקח לו אשה וחתר וחלד לו בן וירא אלקימוס אהבת ניקנור ויהודה וילך עוד אל המלך ויגיד לו כדברים האלה ויכתוב המלך אל ניקנור לאמר אם לא תשלח אלי את יהודה בן מתתיהו אסור בנחשתי דע כי מות תמות ויגידו ליהודה את אשר שלח דמתריאום המלך לניקנור שר צבאו וינא מן העי' לילה ויברח ויתקע בשופר ויתן אות מלחמה ויאספו אליו כל צבאות החשמונים וכל בחורי החסידים וילך עמם שמרונה וישב עם ויבא ניקנור אל מקדש י"י ויאמר אל הכהנים הושיאו אלי את האיש אשר ברח הלילה מידי ואשלחנו אל המלך אסור בנחשתים כי המלך קיף עלי להמיתני אם לא כן אעשה ואני לא אמיתנו אבל אכתוב למלך עליו טובות כי איש שלומי ואוהבי הוא ואתם ידעתם זה וישבעו לו הכהנים ויאמרו אליו לא בא בנה ולא ראינוהו מתמול שלשום ויחרף ניקנור את כיכל י"י וגם ירוק ירק למולו ויאמר אהרום את הכיכל הזה ולא אעזובו אבן על אבן גם אחפור באר' ואהפוך את כל יסודותיו וילך בחרי אף ויבכו הכהנים בן האולם ולמוצח ויאמרו י"י אלהים לצאות אשר שכנת בני' קום מימי קדם ועד עתה הלא הנה כסאך בארץ ונהנה הדוש רגלך לכל עבודתך וניקנור הערל הטמא מלאו לבו לחרף את ביתך ואת מקדש חפאתך והוא מתנשא לאמר כי יהרום את הכיכל וכי יחפור בארץ ויהפוך את יסודותיו ואנחנו לא נדע מה נעשה כי אם אליך נשאנו את שנינו לעשות צו נקמה ועתה י"י אלהינו קנא לכבוד שדך הגדול ולכבוד בית מקדשך ועשה צו נקמה וידעו כל הגוים כי בעבור אשר דבר צלה על כן ימות כנבל ויבטח י"י אלהי הצבאות את הכהנים על ידו מלאך לאמר שמעתי את תפלתכם וכן אעשה כדברכם למען כבוד שמי וכבוד בית מקדשי וניקנור היה מחפש את יהודה בכל בתי ירושלם וישלח ת' קנוריים אל בית ריקריסיאום לחפשו כי הוא היה משרי היהודי החסידים ויברח ריקריסיאום מביתו כי אמר אולי יפגעו בי הערלים בטמאים

הטמאים כי לא ימלאו את יהודה בביתו • וילך לו שמרונה אל יהודה ויגד
לו את כל מעשה ניקנור • וישישו וישמחו בו האנשים והחסידים כי בוחן
ביתו אנטיוכוס ונמלא שלם כי קבל עליו מכות ויסורים הרבה ונקרא
אז ליהודי ושופט בירושלם • ויהי אחר הדברים האלה והזקן ריקריסאן
שז לביתו כי האמין בניקנור כי לא ירע אחרי אשר לא חפז את יהודה
בביתו ויגידו פריכי ישראל לניקנור לאמר מה לך וליהודה לבקצו לעשות
בו נקמה ואתה לא יכולת לתפשו הנה סקריאוס חסיד מחסידי ישראל
הגדולים והוא אז ליהודים והנו בבית שלח וקחנו משם ועשה בו נקמה
מהיהודים כי גם אנטיוכוס רצה לעשות בו נקמה וימלט מידו • ויהי
כשמוע ניקנור את דבריהם ויאמר הטבתם לראות צעלכתם וכן אעשה •
ויהי כאשר בקש ניקנור להראות האיצ' אשר הית' בלבו על היהודים
וישלח להביאו אליו וירא הוא כי שלח ניקנור אחריו ומוראו הי' כבד בלבו
ויתחזק ויתאזר בביתו ולא אבה ללך אל שלוחיו ויסובו את ביתו ללכדו
וכראותו הישים כי נפשם עליו להמיתו וימחר הוא ויקח את החרב ויתקע'
בצטנו וישמט את עלמו בתוך גדודי ניקנור ושלוחיו ויראוהו אנשי הגדוד
כי הוא נשמט ונפל מן הגג ארצה וינוסו הנה והנה וירחיבו לו מקום
ויפול ארצה ויעבור את מקום הגדודים בנפלו • ויהי כנפלו ארצה
ויעמוד על אבן אחת גדולה ומרוב הדם אשר ילא ממנו נהפך לדעת אחרת
וישת בשתי ידיו מדרו היולא מצני מעווי וישלך גם על הגדודים וילעק
ויקרא אל י"י ויאמר י"י הושיעה וימת ויאסף אל עמיו ויהי כשמוע יהודה
את הדברים האלה ותבער בו חמתו וישלח אל ניקנור לאמר מדוע אתה
מתאחר ללאת אלי לא לך השדה ואראך הנה את האיש אשר בקשת החדרה
הנה הוא מלפני אותך בצקעה ומישור רדה אליו ויאסוף ניקנור את כל חילו
וילך לקרא' יהודה ביום השבת • והיהודים אשר נאו עם ניקנור דברו
אליו לאמר בני אדוני אל נא תעשה צדוק לחלל את יום השבת ותן כבוד
לנותן השבת • ויאמר ניקנור ומה הוא השבת ומי נתנו ויאמרו לו השבת
הוא יום קדוש לאלהים ואלהים אשר בשמים מושבו וממשלתו על כל העולם
הוא נתנו • ויחרף ניקנור את אלהי השמים וידבר בצדוק דבריש אשר
לא יאותו לכתבם וישמע יהודה כי ניקנור בא אליו ויאמר אל בחוריו עד
מתי נחשלתם ללכת למלחמה ולעשות נקמה במחרף ומגדף הזה כי מי הוא
הכלב

הכלב המת הזה המושלך המופגר אשר חרף את עוזתפארת ישראל •
וידע יהודה כי ניקנור בא אליו ויאמר אל בחוריו עד מתי נחשלתם ללכת
למלחמה ולעשות נקמה וילך אל ניקנור בחרי אף ובקנאה גדולה וילא
ניקנור לקראתו בעם כבד וציד חזקה ויקרא יהודה אל י"י וילעק ויאמר י"י
אלהי השמים אשר שלחת את המלאך במחנה סנחריב אשר עמדו נערינו
מחוץ לעיר ויחריפוך והכית מהם מאה ושמונים וחמשה אלף הרונים
וההורג לא ראינוהו עד היום הזה ועל אחת כמה וכמה איך תסבול את
הכלב המת הערל הטמא האיש הבליעל הזה אשר עמד בביתך ויחרף עך
ותפארתך • ותחגר ביום ההוא מלחמה גדולה ועלומה צניבהס • ויהי
במלחמה וירא יהודה את ניקנור וחרבו שלופה צידו • ויקרא יהודה
אליו ויאמר אליך ניקנור וירץ אליו בכח חמתו • ויהפוך ניקנור את שבתו
לנוס מפני יהודה • וידבק אותו יהודה ויכהו בחרבו ויכריחהו לשנים
וישליכהו ארצה ויפלו ביום ההוא בקרב מעם מקדון שלשים אלף והנשארי'
נסו וירדפס יהודה ובחוריו הלוך ותקוע בצופר והמה נסים ויאלו מכל
ערי ישראל לקראתם • ויכוס ויכתוס ולא נמלט מהם עד אחד • ויבואו
לפזט את החללים וימלאו זהב ואבני יקרה וארגמן לרוב ויתיוו את ראש
ניקנור ואת הזרועות אשר נטה אל הכיכל ויתלו אותם נגד השער על כן
קראו שם השער ההוא שער ניקנור עד היום הזה וישמח העם מאד והבללו
את י"י על ידי שיר דוד מלך ישראל בהודו לו כי טוב כי לעולם חסדו •
ומהיום ההוא והלאה עשו את היום ההוא חג וי"ט ומשתה היין ושמחה
והיום ההוא הוא יום י"ג לחדש אדר לפני הפורים יום אחד • וישפט יהודה
את כל עמו בצאת ובתמים כל הימים ויעש משפט ולדקה בארץ •

פרק חמשה ועשרים

יהודה למות עינו י"י על יהודה
לסגור את יומו ולאסוף אותו אל עמיו החסידים ולהמיתו על קדושת
שמו • ויבוא עליו בקירוס אשר היה אז מלך על המקדונים ושלשים אלף
מנצורי מקדון עמו • ויבא פתאום על יהודה והוא יושב צעיר לשם ועמו
כשלשת אלפים איש מלחמה מעם יהודה וינוסו כל עם יהודה מאתו וישאר
בוא ואחיו ושמונה מאות בחור עמו מבחורי יהודה ולא הסבו פניהם ולא
נתנו עורף לנוס מכל אלה • ואלה הבחורים הם הם אשר היו תצירי
יהודה

יהודה והם המה היו בחונים ולרופים בכל מלחמות יהודה אשר עשה
בגוים ויבא בקירוס בט"ו אלף איש ויערוך מלחמה לימין יהודה ויכפוך
משמאלו את יתר העם ט"ו אלף ויריעו על יהודה מימינו ומשמאלו וירא
יהודה המלחמה פנים ואחור כי כבדה מאד ויאמר אמותה הפעם אחרי
השבעי את חרבי ואשכיר חלימים הערלים הטמאים האלה ויבר יהודה
את בקירוס עומד מימינו כי שם היו גבוריו וקרן הימנית עמו ויריע
יהודה וידלג בקרב ויתחברו עמו מקלתי גבורי החשמונאים וילך על בקירוס
ויתגר בו מלחמה גדולה ועלומה מאד ובראשית המלחמה סלה מגבוריו
ארכה שנים אלפים פגרים ויהי צעמק המלחמה וירא יהודה את בקירוס
עומד בחוף המלחמה אלל העם וירץ אליו בכח חמתו ויראוהו מעוטר
בבגדים סביבו ויד את גבוריו וישלך ארלה מהם הרגוים רבים וסלה
את כל הבא מהם לפניו מימינו ומשמאלו לאין מספ' וירבו חללי יהודה
אשר הפיל לארץ הרגוים ציוס הבוא עד אין תקו' רק להחזיק כי על הרגו'
דרך יהודה ועליהם לעד הולך ונא ויגש מול בקירוס בחרו שלופה
מלאה דם וירא בקירוס את פני יהודה והכה פניו כפני האריה ציוס
עמדו לפני טרפו ואימה ורעד בפניו ויהפוך בקירוס את ערפו לכוס
וינס דרך אשדוד וירדפכו יהודה ויך לפי חרב את כל אשר היו עמו
וישלך לארץ ט"ו אלף פגרים בקרב הליע ויברח בקירוס וימלט באשדוד
והחיל אשר היו אחרי יהודה רדפו אחריו וימלאו את יהודה עיף ויגע
ואנשיו עמו עייפי' ויגעו ובקירוס גם הוא ילא מן העיר לקראת אנשיו
כי ידע אשר אחרי יהודה הם באים ויתגרו ביהודה מלחמה אלה
מזה ואלה מזה מכל עבר ויהודה בחוף ויפלו עוד חללים רבים מגדוד
בקירוס ויפול גם יהודה בן מתתיהו על חללי גבורתו הרבי' אשר הפיל
והשליך לארץ את ההרגוים אשר המית ויקחו אותו שמעון ויונתן אחיו
ויקברוהו עם אבותיו בהר המודעית בכבוד גדול ויבכו אותו כל ישראל
ימים רבים :

פרק ששה ועשרים

ויהי אחרי מות יהודה וירצו אויבים
על עם י"י מאחור ומקדם ויאזור
יונתן את שררת אחיו ויכבדו שנים ויבא יונתן ירושלימה ויקבל
את שררת אחיו על פי זקני ירושלים ויקראו את שמו יהונתן וילך במתי
מעט

מעט על הירדן וירדוף אותו בקירוס בחיל כבד ויבא עליו ציוס השב'
וילחמו על הירדן וכראות יונתן כי לחץ אותו בקירוס אל המים ויעבור
במיו' הוא ואנשיו ויעבור אחריו בקירוס וכל חילו וישיגוהו עם אנשיו
ויתגרו צס בכל עבר ויט יהונתן את ימינו להכות את בקירוס וירחב
לו מקום לעבור ולברוח ויברח יונתן וילך בצאר שבע אשר במדבר ויבט' את
מפלת העיר וישב בה הוא ושמעון אחיו עם בני החשמונאים אשר אתו ויבא
עליה בקירוס ביד רמה ויבנה על העיר דיק וילך על העיר ימים רבים
וילך להם מאד ויאמ' שמעון ליהונתן אחיו עד מתי נבחרה בחיי' הרעי'
האלה הלא נבחרה לנו מות ונלא אל לרינו ופי מות נמות הטובים אנחנו
מיסודה אחינו שמת במלחמה על קדושת י"י אלהינו וילא יהונתן בלילה
ההוא ויך את אהל בקירוס ויהרוג את אדיריהם ואחיו שהיו עם בקירוס
ויפתח שמעון את השער ויד חזקה עמו מבחורי החשמוני' וילא ויך במחנ'
בקירוס גם הוא מכה רבה וישרוף את האילי' וכל הסוללות וכל בלי
הדיק אשר בנו מול העיר ויברח בקירוס וימלט במדבר וירדפוהו יהונתן
ואחיו וישיגוהו ויתחנן אליהם בקירוס לבלתי יהרגוהו ויאמר להשיב את
כל השביה אשר שבה מארץ יהודה אנשים וטף לרוב וישבע להם על הדבר
הזה ואז חדלו מעליו וילך בקירוס לדרכו ולא יסף עוד לבוא אל ארץ
יהודה וישב את כל השביה וציעת ההיא נתחזקה השררה ביד יהונתן
וישפוט את עמו וישב לבטח וילחם מסביב בכל אויביו ואנטיוכוס הוא
אשר נשאר משרי מוקדון לקוק מכאיב לעם יהודה ויתנשא לאמר אלף
ואשמיד את עם יהודה ולא יותר יהודי בארץ ויבא אנטיוכוס לארץ
יהודה ויבאו מהם לעזרת אנטיוכוס השר לאין מספר וישלח יהונתן
את שמעון אחיו ואת בניו להלחם באנטיוכוס באשר הוא כי אמר אליו
כדברים האלה שמענא שמעון הלא אתה הוא אשר תכהן בישראל אחרי
ואתה תנשא את שררתי וילא שמעון למלחמה לקראת אנטיוכוס וכל
בניו עמו וילך הוא מהפאה האחת ובניו מהפאה האחרת למען יהיה
אנטיוכוס עם גדודיו ציניהם בתוך ולא ימלט איש מהם וילכו עם בניו
מגבורי החשמונאים ט' אלפים גבורים מהפאה האחת והוא הלך מהפאה
האחרת ביתר העם ויסוב על אנטיוכוס ושריו ויבואו שרי אנטיוכוס
ועמו על שמעון למלחמה בפאת שמעון ובניו ילאו מהפאה האחרת עם ט'
אלפים

אלפים הגבורים ויהיו אנטיוכוס ושריו בתוך בין שמעון ובין בניו ויכו
בהם אלה מזה ואלה מזה והם בחוף . ויד שמעון כל חיל אנטיוכוס הבא
עליו ולא נמלט מהם עד אחד מלצד אנטיוכוס אשר ברח לצדו עם צ'
רוכבים . ויצא שמעון אל יהונתן אחיו בהלל ובתודה לאלהים ויהונתן ולא
לקראתו עם זקני ישראל וחסידיהם וכהני עליון ותהי לשמעון ולבניו
מהיום ההוא והלאה יד ושם בישראל כאשר דבר לו יהונתן אחיו כי בעלתו
הלך . וישב ישראל לבטח כל ימי יהונתן איש אחת נפשו ואיש תחת
תאנתו . וימת יהונתן ויאסף אל עמיו זקן ושבע רצון וטובה . ויהי אחרי
מות יהונתן ויכהן שמעון אחיו וינהי את השדרה על ישראל הוא ובניו .
ותלמי חתן שמעון הרג את שמעון במשחה היין ויקח את אשתו ואת שני
בניו ויאסור אותם במשחים והימים אש משל שמעון צעם י"י שמונה שנים
וימת ויאסף אל עמיו . ויתר דבריו ומלחמותיו ומלחמו' אחיו
כלא הם כתובים על ספר יוסף בן גוריון הכהן ועל ספר השמונים ועל
ספרי מלכי רומי . גם האגרות אשר שלחו השמונים אל הרומיים ואל
גוי פרס והם אליהם לא כתבנוס פה והנה כתובים על ספרי הרומיים ועל
ספרי הפרסיים :

פרק שבעה ועשרים

ולשמעון בן מתתיהו שני בנים
שם באחד והוא הגדול הורקנוס
ושם השני והוא הקטן יוחנן והם הם אשר היו אסורים ציד חלמי בעל
אחותם . ויהרוג תלמי את הורקנוס בן שמעון וישלח יד להרוג את יוחנן
בן שמעון ויברח מפניו וימלט הוא יוחנן הנקרא גם הוא הורקנוס כי
בהרוג תלמי את הורקנוס בן שמעון הגדול מבניו ויקראו זקני ישראל
את בן שמעון השני הקטן הורקנוס על שם אחיו הגדול לכהן ולגבורתו .
ויהי כשמוע הורקנוס והוא יוחנן כי נקרב אחיו הגדול ויגם עותה .
וירדפו תלמי בעזה ויבא לפניו שער עזה ויסגרו אנשי עזה את השער ולא
נתנו את תלמי לבא העיר להחש להורקנוס ויברח מעזה וילך עד העיר
הנקרא' שמה דגונה וישב שם . ויהי אחרי כן ויקבל הורקנוס את שרת
שמעון אביו על פי הזקנים והכהנים ועל עולות וזבחים . וילא לבא על
חלמי בעל אחותו וינלח אותו בקרב ויאגור תלמי בעיר הנקרא' שמה רגונה
ויגש הורקנוס הבחור במשחרר על ישראל באמת ובתמים ויגר על העיר
בכל

בכל כלי מלחמה באלו הצדוקים ובסוללה ובכל כלי משחית ותהי העיר במלור
וידו' אז העלה תלמי את אס הורקנוס ואת אחותו על החומה אשר למדל
ויחצצם ויאסרם לשניו ויאסרם צאטוס וציסוריס קזיסוזרוס . והבחור
הורקנוס בראותו מוסר אמו ואחותו על ידו ווכמרו רחמיו עליהם ויבך
בכי גדול ויילעק בצכי לאמר אמי ואחותי בעבור כן אחדל מהלחם בעיר ואל
יאמר האויב בלבו כי גבורתו ואימתו תחלני וישקע הורקנוס את להב
המלחמה ויכבה את הצערתה ויחדל להלחם בעיר ואס הורקנוס הנכבדת
והיקר פרש' כפיה למול הורקנו' והחלה פניו ותאמ' לו לא על חמל' ולא
על רחמי' באת פה כי אס להחגב' ולהתאז' לנלח את אויביך הבודד באשתך
ובני ובזרע אביך . הלא ידעת כי לדה את נפשך לקחתה כאשר לקח נפש
אחיך ואלהי השמים פדה את נפשך מלדתו והוא עודנו מחזיק ברשעתו
והלא תראה חרפתו וכלימתו ומה יעשה באשתו וחונתתו לעיני העם
והשרים . ומה יש עוד תקוה בו היוכל להשיב את בני אשר המית חי או
יוכל לחקן את אשר עותו בחללו את כבודי ואת כבוד בתי לעיני העם
והשרים ולפניך . ועתה בני לא על חמלה ולא על רחמים אתה נלכ פה
ולא על זה באו אחריך שרי ישראל כי אס לנקוס נקמה ולהבעיר אש
ולהשמיע תרועה ותרועות איומות ונוראות ולהשיב את האיל המנגח
ולהקים את הסוללה ולהרבות השלכת אבני' ולגבר קליעת קלעים ולדרוך
קשתות ולירות חלי' להמית נפשות ולחפור סביבו' חומת העיר ולהפיל
את העיר וללכוד את האויב ולעשות בו נקמה וכל הנשארים מאויבי י"י
ושונאי עמו ישמעו משפט נקמתך בו וייראו ולא יידון עוד . ואס אני
אמות במוסרו הרע והמר הנני בני שמחה בזה למען תעשה במיתתי
נקמה בו וגם אני נוקמת במותי ממנו כי ישפוט בחרבך פה וישפוט נפשו
במשפט האלהים . ועתה בני אס יש את נפשך לכבדני ולהראות אהבתך
שמע בקולי ולא יכמרו רחמיך על מיתתי כי אני מעתה לא אמיר את המות
הזה במות אחר . ואתה בני בר בטני ובר נדרי חוק ואמץ מלחמותיך על
העיר והרוס אותה ונקום נקמת אביך הקדוש מאת חתנו הבר האויב הזה
ויוליכוהו בחני ימיו וילך בלא חמד' ובגלל חמלתך עלי ועל אחותך לא תשכח
הריג' אביך הקדוש ואחיך הנעים ואס תחמול על אמןך ואחותך ותשכח אביך
ואחיך וחטאת לאלהיך . ויהי כשמוע הורקנוס לעקת אמו ואת דבריה

ויצר כפי גדול ויהם את מחנהו ונצטו ותצער בו מחמו וילו הנחור להריע ולתקוע ולהגביר שאון המחנה ולהעלות את האיל המנגח ולהקי' את הסוללו' ולננות דיק ולהרבות לקלוע קלעים ולדרוך קשוחות ולהשליך אבנים ולירות חלים . ויגש את איל הכרזל ויך את החומה ואת המגדל וינגח' ותקרב העיר לנפול ויזעקו העם מתוך העיר . וילך לתלמי מאד ונבחר לו העלבה את אס הורקנוס ואת אחותו על המגדל אשר נגח באיל הכרזל ויך אותן ביסורין רעים וזרים ויאמר להשמיטן מהחומה חולה אס לא יחדל מעל העיר וירא הנחור הורקנוס את מכות אמו ואחותו ויסוריהם ויצך כי נכמרו רחמיו עליהם כפעם בפעם ותאמר לו עוד אמו בני אל תנך ולא ירך לנכך ואל תחוס עינך עלינו ולחוס תלחמוחין והתאזר והתגבר והתחזק והתאמץ ללכוד את אויבך ולא ידע לנך . וכי יכמרו רחמיו על אמן ועל אחותך מדוע לא יהמו מעיך ותזכור את הריגת אביך הקדו' ואחיך הנעים ותנקוס נקמתם מהאויב . ויהי נבוכירא את אביו ואת אחיו ותצער בו מחמו וילבש קנאה וילחץ את העיר ביד רמה וכראותו עוד את אמו ואת אחותו בלחץ השיב ידו מבלעומהשחית בחמלו על אמו ועל אחותו ולא ידע הנחור מה יעשה כי נזכרו את הרג אביו ואחיו יכנס ותצער בו מחמו וכראותו מוסר אמו ואחותו ולחלס ירך לבו ויחמול . ותגבר מלחמת הנחור בלבו ונקרבו יותר מן המלחמה אשר היה נלחם על העיר כי אמר בלבו אס אחמול על האויב ולא אלחלבו הנה אחי עון הרג אבי ואחי כי לא אנקוס את נקמת דמם ממנו ולא אפנה לכבודם ולקדושת' ואס אלחץ האויב עד לכדי אותו הנה הוא מיסר את אחי ואחותי לעיני כלבו האכזר ולא יחמול אף כי יאבה להרגן ועלי הוא העון בכל אשר ידע האויב באכזריותו לאחי ולאחותי אתנס האלהים יודע את חוס לבני כי לא מחמלתי על האויב אהדל מהמלחמה גם לא מרנוני לחלל את כבוד אביו ואחי הנרגנים על כי אנקוס נקמת דמם ממנו ויש לאל ידי לעשות כן רק כי אחזוב אשר אבי ואחי נאספו אל עמם ומה יגיע להם מנקמת צמות האויב . לכן כה אמר הורקנוס לא תסבול נפשי לראות צמוסר אחי ואחותי על יד האויב ולא הו' ינקוס נקמתנו מיד האויב הנוגד על דרך אחר' ואני הנני חדל אחי מהמלחמ' ועם כל זה הנה שנת השמט' באה אשר היא קדש לי"ו ולא ארלב לשמוך דס נשנת הקדש ויהי לימים אחרים ותבא שנת השבע

שנת השמט' אשר יחוגו בה היהודי' וישמרוה כיוס השנ' ולכן חדל הורקנו' מהמלחמה וישב ירושלימה . ואז נברה על תלמי אכזריותו לבנו ויאמר לחותנתו כדברי' האלה לא נשאר בעדך הנלתי מטובה למסור את נפשי ביד אויבי ועתה אוריד את שיבתך ביגון שאולה כי אהרוג את נחך לעיניך ואחר כך אהרוג אותך כהרוג הנהמות הטמאו' וילו תלמי להרוג אס הורקנוס חותנתו ואת אחותו אשר היחה אשתו בהרג זרוע ויעשו עבדיו כן ותשך חמתו . וילא תלמי מרגונה העיר כי אמ' עתה ישמע הורקנוס בהרג אמו ואחותו ויבא ללכדי וינרח אל מדינת פיראלפיאה ממלכות המלך לטירו וישב שם עד יוס מוחו :

פרק שמנה ועשרים

ויהי אחרי הדברים האלה ואנטיוכוס המקדוני שטס את שמעון ויטור לו איבס על אש' הרג את שריו וחילו וישחיתם בימי יונתן אחיו ויאמ' לנקו' נקמתם מאת הורקנו' בנו ויאסוף עם רב כחול ויבא ביהוד' ביד רמה בשנת ד' למלכותו והיא השנה הא' למלכות הורקנוס מלך יהודה וירא הורקנו' כי חיל אנטיוכוס' עלום מאד ולא יוכל להלחם ויבא אל ירוש' ויסגר בה ויבא אנטיוכוס וילך על ירושלם ימי' רבים ולא יכול לה למען גובה חומותיה ולמען מצבריה החזקים ולמען כח גבוריה היושבים בחוכה . ויבן אנטיוכוס מלפון העיר ירושלם ק"ל מגדלים בצורי' מקורים עם גגות . וישס על המגדלים איל ברזל וינגח גם את חומות ירושלם החילונה מלפון בק"ל אי"ו ברזל אשר על המגדלי' ותפול החומה . ויהי כראות היהודי' את החומה החילונו' נופלת ויריעו תרועה על מפולת החומה וילאו גבורי ירושלם מחון לעיר ויתאזרו היהודים הגבורי' לקראת אנטיוכוס וילחמו בו ויכו את כל גבור מקדון אשר מלאס לבס לבוא העיר וירחיקו ממפולת החומה ללכ' לקראת חיל אנטיוכוס העומד מנגד מרחוק וילכו וילחמו בו . ויפילו פגרים רבים ממחנה אנטיוכוס ויבריתו את אנטיוכוס המלך מן המחנה . ויפילו ויהרסו את המגדלי' אשר בנה סביב העיר וישרפו את כלי מלחמתו אשר הקים עליהם . וירחק אנטיוכוס מן העיר כ' ריס ויחן במחנהו כנותר שם . ויהי בימים ההם ויבא חג הסוכות אשר בו הוא חק על עם י"ו להעלו' עולות ולהקריב קרבנות ולזנוח זבחים ולהלל את י"ו גד' מיני עמים . וישלח הורקנוס מלאכים אל אנטיוכוס המלך לאמר

לו כדברים האלה אם ראית את מופתי י"י אלהינו ואווחותיו והאמנת כי
הוא אלוה גדול על כל אלהים ונידו להמית ולהחיות להשפיל ולרומם
כבדוהו נא וחנה לנו ארוכ' ימי' שמנ' כי לא תטרידנו במלחמה ונחוג את
חג י"י אלהינו כמשפט וכחק . ויען ויאמר אנטיוכוס למלאכי הורקנוס
שלוס בואכם ואני אמלא רגון מלככם לכווד י"י אלהיכם וישלח מכתב
להורקנוס על יד מלאכיו לאמר חגו חגיכ' ושמחו בשמחתכם וכבדו את י"י
אלהיכם רק יהיה לי הלק עמכם וישלח אנטיוכוס מנח' לי"י על יד מלאכיו
עם מלאכי הורקנ' פרא' וקרניו מלכשו' זהב וזראשו עטר זהב גדול ורביד
זהב באבנים יקרו' על גוארו וישלח עוד כלי כסף וכלי זהב רבים מלאים
בבשמים למנחה להיכל י"י . ותנא המנחה לפני המלך ויביאה המלך עם
מלאכי אנטיוכוס לשער המקדש ויקחו השוערים את המנחה ההיא מיד
מלאכי אנטיוכוס ויביאוה אל הכהנים והכהנים הניפו אותה במקדש לרגון
ולכבוד . וישזבו מלאכי אנטיוכוס בשמחה ובשל' וכבוד ויגידו לו כי קבלו
היחודים והמלך הורקנוס את מנחתו וכי כבדוהו והניפוה לפני י"י במקדש
לרגון ולכבוד וישמח המלך אנטיוכ' מאד . והורקנו' עם כל ישראל שמחו בחג
הסכות ההוא שמח' רבה והללו את י"י אלהי ישראל כמשפט וכחק והמלך הזה
אנטיוכוס הטיב לעשו' מהיום ההוא והלאה עם ישראל גם הטיב לעשו' בכבוד
בית י"י עד מאד גם הלדיק והלליח והחזיק בכבוד י"י אלהי ישראל עד למעלה
ולא בן עשה אנטיוכוס הרשע הנקר' עוד בשם אספיאנוס בלכדו את ירושלים
כי נכנס בהיכל י"י ויטנפהו ויטמאהו ויטנף ויטמא את המזבח בצזר חזיר
כי החזיר שחט בהיכל ה' וטנף את המזבח וישלך ממנו בכל פנות ההיכל
ולכן מרדו בו היהודים ולא עבדוהו וינגעוהו השם בנגעים גדולים ובחלואי'
רעו' ונאמנים וימת בהם בחרפה וכלימה וזו כאש' הודענו בזכרו' . והמלך
הזה אנטיוכוס הנקרא עוד בשם פיאוס היה איש רחמים וכבד את בית
י"י ואת היכלו כרגון ישראל . וירא הורקנוס את לב אנטיוכוס כי היה
שלם עם י"י ועם עמו וכי נתן אל לבו לעבוד את י"י וישלח אליו מלאכים
לכרות ברית עמו לאמר . הלא הנראה ממך אנטיוכוס כי תאמין בגבורת
י"י וכי הוא אלהי האלהים למה תלחץ לעמו ויריאו בתלחמו' ותשניתם
מעבודתו אם יש את לבך שלם עם י"י נכרתה ברית אני ואתה והיינו
שנינו כאחים ועמי לא יזר לעמך ועמך לא יזר לעמי וארדוף את אויביך
וארדוף

וארדוף את אויבי ויהי זה בנינו שלום . ויקבל אנטיוכוס את מכתב
הורקנוס מיד מלאכיו ויקראוהו וישמח מאד . ויכתב מכתב קיוס לשלוס
וברית . וישלחהו אל הורקנוס לאמר ארצה בצריחתכם ושלומכם וישכנוס
בטח כל ימי מלכותי . ויכרות ברית אנטיוכוס עם הורקנוס ויקיימכו .
ויאלא הורקנוס לקראתו ויקבלהו ויביאהו ירושלימה ויעש לו ולעבדיו משתה
גדול מאד . ויתן לו למנחה מאושרו ש' ככרים זהב ויקדישם הוא למקדש
י"י ולבדק ביתו ויך לו אל ארצו . והורקנוס המלך שאל ודרש את מטמוני
הזהב אשר היו בירושלים מימי דוד ויאנה לקחת מהם את אשר יוציא על
הלכא הנלחמים לעזרת עם י"י וביתו . ויפתח מטמון אחד עמטמוני
דוד מלך ישראל ויקח ממנו ג' אלפים ככרי זהב ויעזוב זו עוד זהב
לרוב . ויאמר יוסף בן גוריון על זה הדבר מלאתי עדות מסופרים
אחרים אשר כתבו ספרים נאמנים . גם הסופר הנאמן ניקולאוס הדמשקי
העיד כמוני . והמלך אנטיוכוס כאשר ילא מירושלים ללכת אל ארצו
ויאמר להורקנוס המלך כדברים האלה . אחי היה לעזרתי כי בריתי אהך
ובריתך אחי . הנה אשרק מלך פרס לוחץ ומוחץ אותי ואת עמי יוס יוס
ולא אדע מה אעשה כי לר לי ממנו מאד לכה אתי ונלחמה עמו ואשר
נלכוד מעריו והיה כספם וזהבם קדש לי"י אלהי מקדשכם . ויאמר אליו
הורקנוס הנני ואעשה כדברך רק את בריתך שמור כמוני . ויתן הורקנוס
לנכא ושריו זהב לרוב וירק את חילו ויסע מירוש' ללכת עם אנטיוכוס
לעזרתו ויסעו מירושלים שני המלכים הורקנוס ואנטיוכוס ויצאו עד נהר
לוקו וילחמו עם אנדרצו שר לבא אשרק מלך פרס כי פגעו בו שהיה בא
לקראת אנטיוכוס למלחמה ויבריוהו את אנדרצו שר לבא מלך פרס ויכו
מחיל פרס עם רב ויבן שם אנטיוכוס בנין גדול למזרה על שם הגבורה אשר
עשו שני המלכים האלה בעם פרס ויקרא את שמו בנין גבורה . וישלח
אשרק מלך פרס כתב בהחנא אל הורקנוס הזך לאמ' הלא ידעת כי
הפרסיים בנו את מ'דשכס והחזיקו במעוז תפארתכ' ועתה למה תרעו
לנו בגבורתכ' ואנו בלתי חטאים לכם . והלא ידעתם כי היוני' הטמאי'
טמאו והחריבו את ארלכס ואת מקדשכ' מאז ועד עתה ומה תקוה יש לכם
בכם ובצריחתכם . ועתה חדל ממנו ונלחמה באויביכ' וגשמידם כי טוב
לכם בשנאת פרס מאהבת יון ואש' הרעות' לנו עד עתה ידענו כי לא
מרנוכס

מרונכס עשית' כן . רק מפחדכם מהאויב ולכן לא נשית לנו עליכם על זה
 להרע ובריתנו נקיי' אתכם . והאויב הזה כי לא תהיו אחס עמו יסור לנו
 מעליו ונשמידו ונשב לבט' אנחנו ואח' . וישלח הורקנוס לאשרק ויודה
 לדבריו וישעו משס הורקנוס ואנטיוכוס וילכו מהלך שני ימים . ויהי
 ביום הג' ויאמר הורקנוס לאנטיוכוס לכה אתה לבדך עם מחנה היונים
 ופגע במחנה פרס ואני אבוא אחריו ואהס אותו ואת מחנהו והוא לא ידע .
 וייטב הדב' בעיניו וילך לבדו עם מחנהו ולא חכה את הורקנוס תלך יהודה
 לבלתי תחשב לו גבורה על מלך פרס . ויפגע באשרק מלך פרס . וילחם
 בו ויפל בקרב ביום ההוא כל חיל היוני' לא נשאר מהם עד אחד . והמלך
 אנטיוכוס חתקלו ויומו ביום ההוא וימת גם הוא בקרב ההוא . וירא
 הורקנוס כי מת אנטיוכוס ויחדל ללכת אל אשרק ויכרות ברית עמו והיה
 זה שלום . ויהי אחרי הדברים האלה וישס פניו הורקנוס בארץ לובד
 ויבא מידנתה וילך עליו ששה חדשים וישנה אלהים בידו וישמה למס
 עובד . ויסע משם וילך אל עיר שמגר וילכדה וישב ויבוא שמה ויכה
 אותה כי לא פתח' לו ויר את הר גריוני' ויהרוס את ההיכל אשר עשה
 סנבלט החורגי חותן מגשה הכהן אחי עדו שר הכהנים וגדולם .
 ויהרסו הורקנוס אחרי תלתי' שנה לבנינו ויהפך המלך הורקנוס עד
 יסודותיו ויר את הכותים הנמלאים שס וישמידם מהר שומרון מלבד מתי
 מעט אשר נסו ונמלטו . ויסע משם וילך לארץ אדום ויר את דבירה ואת
 מרשה אשר לאדים ויכנע את גאון אדום וישתם למס עובד עד הגולה .
 ויאסרם המלך הורקנו' ויקשרם ויכבלם בכבלי מילה וימל את צמר ערלתם .
 ומתיוס ההוא והאלה היו מוליס ושומרים את משמרת תורת יהודה וישראל
 עד הגולה וכן עשה המלך הורקנוס לכל הגוים אשר כבש ולכד ויבד עליהם .
 ויהי בהלליח י"י את דרכו וישלח מלאכים לרומא לחדש את הברית עם
 שרי רומ' אחרי מות אנטיוכוס במלחמת אשרק מלך פרס כי אנטיוכוס
 היה יד הרומיים עמו בנבואו לארץ יהודה ויגזול ערים רבות ולא השיבם
 לישראל ביתו ויושיבם בעם מקדוני . ואלה דברי האגרת שלח הורקנוס
 מלך יהודה אל הישיש המושל ברומא עם ש' יועליו לאמר אל הישיש המושל
 ברומא ואל ש' יועליו ולכל עם רומא שלום . מן הורקנוס בן שמעון מלך
 יהודה הדורש שלומכם ומודיעכם לאמר אנטיוכוס כרת ברית אחי להיותי
 לעזרתו

לעזרתו והוא לעזרתי ואלכה לי עמו נגד אשרק מלך פרס ונפגע באנדרנו
 שר צבאו עם חיל רב ונלחמה בו וננלחמו . וברלותנו ללכת להלחם
 באשרק מלך פרס ואנו נוסעי' הלך אנטיוכוס להלחם עם אשרק ולא חכה
 אותי וינלחמו אשרק במלחמה . ואני למוראי מחיל אשרק העלוס שנתתי
 לארצי לשמרה ועתה אס רלונכס לקיים את הברית לשלום וללחמת בנינו
 הגידו לי האמת ואס לא הגידו לי ואפגה על ימין או על שמאל וריסחיאוס
 ואפולביוס ותודרוס וידיעו לכם ענין ארצי ומה דרכי עמכם ואתם שלום .
 ויהי כבוא מכתב הורקנו' אל הישיש אשר ברומא ואל יועליו כבדו ונשאו את
 שלוחיו ויכתבו לו אנר' בר' וישלחוה אליו מטעם כל זקני רומא להורקנוס
 בן שמעון מלך יהודה שלום . מן הישיש המושל בראש לרומא מן פניאוס
 בן מריקו' משנהו ומן מליאוס בן מנטוניא' שלישו ומן סימפדוניא' בן
 פלדאנוס ויתר שרי הרומיים ויועליהם מן הישיש אשר עמנו ועמו ש"כ
 יועלים אל הורקנוס בן שמעון מלך יהודה שלום : ידוע יהיה לך כי אגרתך
 קבלנו וקראנו באהבה ושלומך שאלנו מאת שלוחיך ריסחיאוס ואפולוניא'
 וחודרוס החכמים הנאמנים וכבדנו אותם וישנו עמנו לפני הישיש אשר
 בראשנו וערכו דבריהם לפנינו בחכמה וכל אשר שאלו מאת הישיש ואנחנו
 עמו מלא חפצס . ועתה אנחנו כורתים עמכם ברית ואמונה ומודיעים
 לכם אשר כל הארלות והערי' אשר גזל אנטיוכוס מלך מקדוניא'ה
 אשר היתה ידינו עמו מארלכס יהיו לכם . ואשר קיים אנטיוכוס בברית
 אשר כרת עמכם לטוב יקויים עמנו ואס גזר עליכם גזירה לרעה ולקלון
 יופרו דבריו והערים אשר לכדתס במלחמה אשר היו מושלי' עליהם עם
 מקדוני ועס רומי ערס הגיע אגרתכם אלינו יהיו לכם כי אנחנו באמת
 ובחמים נרליה בשלומכם ובריתכם ואתם שלום . והנה אנחנו כתבנו
 אגרות לכל גוי וגוי מהגוים אשר נמשול עליהם לקבל בכבוד ושלום ועזרה
 ושמחה את השלוחי' אשר שלחתם אלינו ועוד שלחנו עמהם שלוחנו ושמו
 פוניאוס לשמרט מכל פגע רע . גם אגרת נתננו לו להודיע מדי עברו
 את כל הגוים בצריתנו עמכם ובשלומנו אתכם וגם דברנו לו דברים על
 פה לבדר לכם והס דברי ברית שלום ואמת כאשר גזר ישישנו עם ש"כ
 יועליו והיה זה שלום . בימים ההם היו נלחמים מלכי מקדון איש באחיו
 והמלך הורקנוס נסע עם כל מחנהו ויחן על שומרו' וילך עליה ויבן
 דיק

דיק סביבה ויהי רעב גדול בשומרון עד אשר אכלו השומרונים והכותיים את הנבלות המושלכו בדרך והמלך הורקנוס נסע אז מש וילך ירושלימה בעבור יום לום הכפורים לכפר בעד עש י"י כי מלך וכהן גדול היה ויעזוב את שני בניו על הצבא אשר בשומרון עם האחד אנטיוכוס ושני השני אריסתובלוס ויעל עליהם אחי אנטיוכוס מלך מקדון ויצא בעזרת עיר שומרון כי אמר להליל את שומרון מיד בני הורקנוס אשר נרו עליה וילחם עמהם ויתגר גם מלחמה גדולה וינס אחי אנטיוכוס מלך מקדון מפני הנערים בני הורקנוס וימלט בעיר סאיפולי וזיוס הוא היה הורקנוס בירושלם בבית קדש הקדש ויתפלל בעד עם ישראל ואחר כך הזכיר את בניו בחפלתו כי דאג מן יפלו בחרב מלך מקדון וישמע בבית קדש הקדשים קול קורא ואומר אל חירא ואל תעלצ ואל תדאג על בניך כהן הורקנוס גמור עבודתך היום כי זאת בשלום ותלא בשלום וישלים הורקנוס את מלאכ' עבודת הקדש וילא מן הקדש ויספר באזני העם את כל הדברים האלה ולא האמין לו העם וישלחו רוכבי סוסים בשומרון אל המחנה וימלאו דברי הורקנוס כנים ונאמנים ככל אשר דבר וידו לי יאלהי ישראל וישלחו הכותיי לכן קליאופטרה מלכת מצרי' ועמו גלימינדר ואיפוקרטיו שרי מקדון ויחלו את פניהם לצוא לעזרת הכותיים להליל את שומרון מיד בני הורקנוס וישמע הורקנוס את הדבר הזה וילא מירושלם לקראת צבא מצרים ויד כהם מכה רבה מאד וסלה מהם פגרים רבים וגם גלימינדריו אשר הכה וימת גם וינסו הנשאים וימלטו ולא יספו עוד מלכי מקדון ומלכי מצרים להליל את שומרון ואת הכותיי מיד ישראל וישב המלך ויצא אל שומרון ויזר עליה שנה אחת ויתנה אלהים בידו ויד את כל זכורה לפי חרב ויהפוך את כל מושבות הכותיים עד היסוד והכותיים אז היו עובדים לקליאופטרה מלכת מצרים ובשומרון שר מושל בגללה וגם את אשר הכה הוא שר קליאופטרה מלכת מצרים הסיר אז הורקנוס ממחלתו ואת שר מצרי' אשר עמו הרג ואת כל הצבא אשר היו עמהם בשומרון הרג ביומים ההם פשע לטירו בן קליאופטרה המלכה המושלת על מצרים ויעזבו המצריי את המלכה וחבי ידם עם לטירו בנה ויתאזר לטירו לעלות אל ארץ יהודה להלחם בהורקנוס על אודות העיר שומרון וישמע הורקנוס את הדבר הזה וירק את חנניה ואת חלקיה שני שרים גדולים משרי יהודה ויפקידם

ויפקידם על צבא עם יהודה ללחם בלטירו וגדודו וילאו השרים חנניה וחלקיה עם צבא יהודה וילחמו בלטירו וחילו ויכניעם ויפילום בקרב וינרח לטירו וילך אל אי מאי היס ושמו קפרוס וישב גם וילחם עוד הורקנוס המלך בכל אזיביו מסביב ויכניעם ויפילם וישב ישראל לנטח צימי הורקנוס המלך איש תחת גפנו ואיש תחת חאנתו וירבו ויעלמו במאד מאד :

פרק תשעה ועשרים

נימים ההם כשנת המלך הורקנוס בירושלם עיר הקדש בהשקט ובנשטה ויעש המלך משת' גדול לכל שריו ועבדיו חיל יהודה ובנימין וישב המלך על השולחן עם חכמי ישראל והמה הפרושים המפרשים את התורה כי הורקנוס היה תלמיד מתלמידיהם ויהי כעוב לב המלך הורקנוס ציין ויאמר לחכמים והמה הפרושים אתם ידעתם כי אני תלמידכם וסר למשמעתכם ועתה אם תראו אותי כי אסור מהדרך הטוב הוכיחוני והשיבוני אל הדרך הישרה כי כן נאה לעשות ולכן נאה להוכיח ולי נאה לקבל ויענו הפרושים אליו ויאמרו לו חלילה לך מהדבר הזה כי עדים אנחנו היום הזה כי לדיק אתה ובדרך ישרה אתה הולך ומלך נאמן וישר וכהן גדול חסיד ועבד י"י אתה ולך נאה הכבוד והבוד וישמח הורקנו' על דבריה ויאמר אליהם אני אשמור את משמרת י"י ומשמרתכ' כל הימים ושם היה יושב אחד מן הפרושים ושמו אלעזר והוא איש שולח מדנים ואיש רע ובליעל ויען ויאמר יחי המלך הורקנוס לעולם אם אהבתי להיות לדיק כאשר דברת ולקבל תוכחת אמת כאשר השמעת לך רד מן כסא הכהונה ורב לך כסא המלכות ויאמר המלך אל אלעזר ולמה לא תגיד לי ויאמר אליו כי בשבי הלכה אתך צימי אנטיוכוס אפיפארוס מלך מקדון והיא היתה חללה ולכן לא נאה לך לצבא בקדש הקדשים ויקלפו המלך מאד ויהפך שזונס לחבל ומחמתם לאנחה ולמריבה והאבתם לאיבה ושם היה יושב איש עשיר שר וגדול והוא מן הכדוקים ושמו יונתן ויאמר למלך הלא אמרתי אליך אל תאמן לדבריהם כי בוגי צפיהם ועתה כהם אתך וזו אל אלעזר לקבל אותך ולבזותך בעיני העם והשרים ויען ויאמר המלך לפרושים אתם פשעתם בי על הקללה הזאת הנמלאת גם כי שמעת' ומתקתם גם אני יפרוץ את גדרותיכם ויאמר המלך לפרושים שמו

שפטו את הדבר הזה על הקללה אשר קלל אותי אלעזר ויענו ויאמרו יש
עליו חנוט ומלקו' ורב לך כי הפרושי' לא ישפטו מות ויען יבונתן ויאמרו'
הלא אמרתי לך כי מדעת' ומחפלת היתה הקללה כזאת ויהי מהיום ההוא
והלאה פגע הורקנוס בדברי הפרושים ויתחזק עם הלדוקים ויהי לדוקי'
וי'ו סמלך ויעצירו קול במחנה וכל ארץ ישראל לאמר כל מלמד אשר ילמד
את בניו מתורת הפרושים מות ימות' ויהרוג הורקנוס מהפרושים
ציוס ההוא רבים וגם את אלעזר המקל בכבודו שרף באש וגם מדלת העם
אשר היתה ידם עם הפרושים הרג רבים' ועל כן נתעוררה השגאה עליו
ועל בניו וישנאוהו ישראל אותו ואת זרעו מהימים ההם' ויאמר יוסף
בן גוריון עתה הפתח שער לספר על אי זה דבר נפלה המחלוקת והמריבה
בימים ההם בעש' י"י' הנה הפרושים היו אומרים נאמור החורה אשר
מסרו אבותינו צדיקנו מפורשת על פי החכמים אשר פרושו את התורה
לקבלה והנה הלדוקים אומרי' לא נאמין ולא נשמע לכל מסורה ולכל פירוש
כי אם לתורת משה לבד והכותי' היו באותם הימי' אחרי הלדוקים ויהיו
הלדוקי' בישראל לחלק אחד והחסידו' לבד עם העם ההולך אחרי'ם לחלק
אחר ועל אלה המחלוקות גברו מלחמות ונשפכו דמים רבים בעש' י"י' כי דלת
העם היתה ידם עם הפרושים ויהיו לעורתם מלבד עשיריו וגבוריו כי היו
עם המלך והלדוקים ולמלך ולכם היו עוזרים :

פרק שלשים

ויאמר יוסף בן גוריון בהקן צימים ההם שאל
המלך הורקנוס את פי י"י וידרשהו על אודות
צניו מי הוא אשר יש על כסאו אחריו ומי ימלוך' ויהיו לו ג' צנים שם
האחד אריסטובלוס ושם השני אנטיגנוס ושם הג' אלכסנדר'
ואריסטובלוס ואנטיגנוס היו נאסבי' בעיני המלך' ואלכסנדר היה שנוא
בעיניו וידיחכו אל הגליל ולא ראה את פני צניו ויהי כשאול הורקנוס
אל האלהים וכדרכו אותו על זה וידבר לו האלהים בחלוס הלילה ויאמר אליו
שא נא עיניך וראה את צנך אשר ימלוך אחריו עומד עליך והוא יש
על כסאך וישא עיניו וירא והנה אלכסנדר בנו עומד עליו ויין הורקנוס
משנתו והנה חלוס וינף' וישאל עוד באלהים ולא ענה עוד על זה ויבא
יומו וינזע וימת ויאסף אל עמיו' והימים אשר מלך הורקנוס על ישראל
ויבדל ל"א שנה ויחזר דבריו ומלחמותיו וגבורותיו אשר עשה במלחמותיו
והערים

והערים אשר לקח מארס וגבורתו אשר עשה במקדון ואשר הכניע את ארס
ואשר מל אותם הלא הם כחובים על ספר יוסף בן גוריון ועל ספר מלכי
הרומי' ויהי לפני מותו ויעבור את פי האלהים וימליך את אריסטובלו'
בנו תחיו הוא אריסטובלוס המלך הנקרא המלך הגדול הוא אשר הרחיב
את גבול ישראל מאד והוא אשר לחם על לור ועל צידון וישפך דם נפשות
מהם עד אין משפר וימל את צאר ערלתם ויכניעם תחת יד יהודה עד אשר
בא פוזפיוס שר צבא רומה והוא אריסטובלוס אשר חלל את הכהונה על
על עמנו ויסירה מאתו וישם כתר מלכות בראשו ויאמר רב לי בכתר
מלכות ויהי בשבתו על כסא מלכותו ויתעורר באכזריות ויאסור את
אמו ואת אחיו בנחשתים כי היה מקנא עליהם על דבר המלוכה לאמר אולי
יגדו בני ויאסב את אנטיגנו' אחיו הקטן לצדו וילבש אותו ארגמן ויבדדו
כבוד גדול וישלחו שר צבא על גדודיו ועל כל שר צבא וגבוריו להלחם על כל
גוי אשר פגע בו ויילך אנטיגנו' על כל אשר מרדו והרימו יד במלך אריסטובלו'
וילחם עמהם וסלה מהם פגרים מתיים ושפך דם נפשות מהם לאין מספר
וישב ויסב פניו לצבא ירושלימה בגבורה' והמלך אריסטובלוס חלה את
חליו אשר ימות בו ויכבד עליו החולי מאד' וישמע אנטיגנוס בדרך כי
אחיו המלך חולה וכו חוליו כבד עליו וירע לו מאד וימחר ויבא אל
ירושלים' ויהי כאשר בא הבחור אל העיר לא הלך אל בית המלך וילך
אל היכל י"י להתפלל על ישועת אחיו ורפואתו כי קרה נפשו בעמל
אחיו' ויהי היום ההוא חג הסוכות והוא היום אשר הוא חק ליהודים
לקבלו בכבוד ולהללו בד' מיני עליס בהלל ותודה וקרנן' ושם היה המון
רב מהמון ישראל ויעבור אנטיגנוס עם גדודיו בחצר ההיכל בחור המון
העם והוא חגור כלי קרב ומלוכב שריון כסף מוזהב ויחמהו כל העם על
מראהו ועל יפיו' ושם היה איש אחד ושמו יהודה החכם והוא מן
החשובים שבחסידיים וישא את עיניו וירא את אנטיגנו' עובר בחצר ההיכל
ויאמר לתלמידיו וגם לאנשים אחרים מהמון ישראל מי יתן מותי היום
הזה טרם אשר אראה צמו' הבחור הזה אנטיגנוס כי הנני רואה נחמתים
אשר ימות היום אנטיגנוס במגדל הנקרא סיתטר"ון' ויאמרו לו תלמידיו
גם מהמון העם אנשים רבים רבינו הלא כזב ילא מפיד צוק כי הנה מגדל
סיתטר"ון אשר דברת רחוק מירושלם דרך ת"ק ריסי' וכבר עבר חלי היום

ואיך יהיה זה ויען ויאמר להם מי יתן בני ויהיה כזו ויהי כדברו החכם
כן ויפל לארץ וידום כישן וכעוף וכיגע מרוב הדאגה אשר היתה בלבו ויהי
אחרי כן וילכו בני בליעל ויגידו למלך לאמר הנה אנטיגנוס אחיך בא
להרנג והוא עומד בחצר ההיכל חגור בכלי קרב ועדיו עדי מלחמה גם הוא
ערוך עם הגדוד ובלבו לנסול עליך פתאום ולאסוף אותך ואת כל ביתך
בחרצו ויחרד המלך וישם שומרים בשערים ובחצרות ובכל המצרים
אשר ילכו מהם אל בית המלך ויולו את השומרים לאמר כל איש אשר
יתלחשו לבו לנצוא אלי והוא חגור כלי קרב אל תשאלוהו ואל תענו אותו דבר
כי אם שלפו חרבכם והרגוהו כרגע ויתר היש אשר אין עליהם כלי מלחמה
אל תהרגו רק מנעו אותם מלנצוא אלי עקב אש' אני חולה וולתי אנטיגנוס'
אחי הוא לבדו יצא אלי ואשאלהו ואחקרהו על השמועה אשר שמעתי אם
אמת היא או שקר כה נזה המלך אל השומרים בעת ההיא והשומרים
היו כלם גבורים מלומדי מלחמה ונאמני המלך ויהי אחרי כן וישלח
המלך לקרוא לאחיו לאנטיגנוס ולדבר אליו לאמר השלך השריון מעליך
והסר כלי מלחמתך מעליך ומהר בא אלי ואל תעמוד והמלכה אשת
אריסטובולוס היא ויועליה הרשעים אשר היו לה הפכו את מאמר המלך
לאכזריותם על אנטיגנוס ועל המלך ותקרה המלכה את שליח המלך
ותאמר לו בלכתך אל אנטיגנוס אחי המלך דבר אליו לאמר אחיך המלך
שמע כי לשבת עדיי מלחמה וחגרת כלי קרב והאנשים שמחים ותמחים בך
וניופי העדיים אשר עליך ויתאו אחיך המלך לראותך בעדיי המלחמה אשר
עליך וילו אשר לא תבא אליו כי אם חגור בכלי קרב ומלוכז בעדי מלחמה
וילך וידבר אל אנטיגנוס ככל אשר נותה אליו המלכה אשת אריסטובולוס
ויאמן הנחור בדברי השליח וילך בטח כי בטח באהבת אחיו המלך ויהי
בלכתו בדרכי המצרים אשר צם הולכים אל בית המלך והוא מתהר לנצוא
אליו כי היה דבר המלך נחוץ על פי מאמר השליח והוא לבוש בעדיי
מלחמה וחגור בכלי קרב והנה באחד מהמצרים ההם מגדל אחד ושמו
סיתס'רון כשם המגדל הרחוק מירושלם דרך ת"ק רים והמגדל ההוא
היה דבוק עם היכל המלך ויהי כעבור אנטיגנוס בדרך המגדל ההוא
וידלגו עליו שומרי המלך הגבורי ויכוהו וישפכו דמי הצוח' הנעים הנקי
אשר לא חטא ולא פגע ויהרגו נקי ולדיק במגדל ההוא כאשר דבר לתלמידיו

החכם יהוד' החסיד מן החסידים ויהי אחרי כן ויגד למלך אריסטובולוס
כי נהרג אחיו וכימרו רחמיו על אחיו ויזעק לעקה גדולה ומרה עד מאד
ויך את חזהו בשני אנרופיו וישמע את עצמו לארץ ותשבר את הריאה אשר
בקרבו ויפתחו את מקורי הדם אשר בחזהו ויקיא המלך דם מפיו ויהי
בהקיא את הדם מיוס ליוס אל אגן הזהב ויתן יוס אחד לנער מנערו את
האגן עם הדם להביא אל רופא המלך לראות מה עניינו וישא הנער את
הכלי עם הדם להביאו אל הרופא ויעבור במקום אשר נהרג אחי המלך
וכנה עוד צו נחלי דמו אשר נשפך על רגלפת השיש אשר שם וכל הרגפה
לנעשה מהדס ההוא וידחפו רגלי הנער וידחו וימצד הנער על השיש אשר
ברגפה ההוא ויפל ויהפך האגן אשר צידו וישפך דם המלך על דם אחו
ההרג ויתערב דם אנטיגנוס בדם המלך וינעקו גבורי המלך אשר שם על
הנער ויריבו עמו ויאמרו לאמר הוי רשע מה זאת עשית לשפוך דם המלך
על דם אחיו הנהרג ויען הנער ויאמר לא מרגוני עשיתי זה כי אם
נדחפו רגלי ונמעדו על אבני השיש אשר ברגפה ולכן נהפך האגן צידו
ונשפך הדם כאשר ראית וישמע אריסטו' את קול לעק' המריבי' עם הנער
וישאל ויאמ' מה קול הלעק' הזה ומה קול החוכחו' והמריבו' אשר אנכי שומע
והחרישו גבוריו ושריו וסריסיו העומדי' לפניו לשרתו ולא ענוהו דבר
ובאשר החרישו ולא ענוהו והמלך קלף עליהם ויאמר אליהם בחזקת הגידו
לי מה קול הלעק' הזאת ומה קול המריבה אש' שזעתי אם לא תגידו האמת
דעו כי מות תמותו ויענו ויגידו למלך את אשר עשה הנער אשר שפך
את דמו על דם אחיו ויריבו הגבורים השומרים את משמרת בית
המלך עמו ויאנח המלך וילעק ויאמר ברוך י"י הזופט לך וכהדין
באמת וברוך נוקס נקמת הדם הנקי אשר סבב ונשפך דם רשע כמוני על
דם אחי הנדי' אשר נהרג חנם ויאמר המלך אל גשמו ואל גופו
עד מתי גוף רשע תעזור נפשי בקרבך ולא תניחנה ללאת ממך וללכת
להשפט עם נפש הדיק אחי אמנס אתה משליך את דמי יוס יוס חוץ
ותשפכהו דם זבח ותתנהו ללחוך אותו השדים אשר הם הדיחוני לעשות
כתעשה אשר עשיתי ולהאמין בדברים אשר שמעתי מזני הבליעל ולסבב
להרוג את אחי ויהי כדברו כדברים האלה ותלא נפשו וימת ויאסף אל
עמיו ויהימים אשר מלך אריסטובולוס שנה אחת תמימה וינכו אותו

כל ישראל ויהודה מאד כי אהבנו היהודים כי הוה רחב ימים ואיש נולח כי
לח אח הגוי הגדול הנקרא אנטוניאוס ומל את צהר ערלחם ויכניעם
אחת יד יהודה ויקראו היונים לאריסטובולוס קפטאלי לאמר ראש
כי היה נכבד ואהוב ליונים ויתר דבריו וגבורותיו הלא הם כתובים על
ספר יוסיפון בן גוריון הסבן ועל ספר מלכי הרומיים ועל ספר סתרא"בון
הכפחורי ועל ספר תימניני בירושלמי וימלוך אלכסנדר אחיו תחתיו
כי התיירו גבורי יהודה מהמאסר אשר אסרו המלך אריסטובולוס אחיו
כי קנא עליו על הממלכה הוא אלכסנדר אשר שאלו אביו הורקנוס ולא רצה
להמליכו כרצונו אבל מרה את פי י"י וימלוך אלכסנדר כאשר דבר
האלהים בהלום הלילה להורקנוס אביו וישב על כסא המלכות :

פרק אחד ושדשים

על כסא המלכות ויולא צבא על
תלמירה הוא עבו כי פשעו אנשי תלמירה ביהודה בימים ההם ואז פשעה
גם עזה ביהודה וילך אלכסנדר המלך אל תלמירה למלחמה ויגר עליה
וישלחו אנשי העיר אל לטירו בן קליאופטרה ללכת למלך לאמר עליה
והושיענו מיד אלכסנדר מלך יהודה הנלחם עלינו ונהיה עבדיך וימאן
לטירו לבא לעזרת כי ירא להלחם עם היודי כי זכר את המכה אשר הכהו
הורקנוס מלך יהודה במלחמה בלכחו לעזרת הכותיים אשר צומרון ועל כן
חדד לבנו לצוא לעזרחס ולא אבה לבא אליהם וישלחו עוד אנשי תלמירה
ויאמרו אליו אל ירך לבך להושיע את עבדיך אמנס מהר וצא ותלך
עמנו ונוסף עוד לעזרתינו מלכיה אחריס ויאולוס מלך לידון ומלכיה
אחריס יעזרונו ויהי כשמוע לטירו את הדברים האלה וכי הבטיחו אותם
חכמי תלמירה להיות עבדיו ויצא באניה וילך אליהם ויהיכל חילו
שליש אלף איש מלחמה ויחדל אלכסנדר מעל תלמירה ויצא אל תלמירה
ולא קבלוהו כי בא שם איש חכם ושמו דימריאון וידבר באזני זקני תלמירה
לאמר הלא טוב לכם לישא עול אלכסנדר אשר הוא יהודי מלחם עליכם איש
נכרי וצדצרו עמכם כדברים האלה פשעו בלטירו ולא קבלוהו ויאמרו
לקבל את אלכסנדר עלוהם לאדון ולמושל ולתת לו חס ויתבהל מאד
לטירו וישלח אל ויאולוס מלך לידון לאמר לכה ונתחברה יחד ונלך למלחמ'
על אלכסנדר מלך יהודה ולא אבה ויאולוס לערוך מלחמה נגד אלכסנדר
מלך

מלך יהודה וימאן לשמוע בקול לטירו וישלח עוד לטירו מלכיהס אל
אלכסנדר לאמר והמלך ויאולוס לא ידע ברית ושלוס יהיה ביני ובינך
ואל תהי ירך לעזרת ויאולוס מלך לידון אויבי ויהי זה שלום ואהבה בינינו
וישלח לטירו אל אלכסנדר מלך יהודה למחנה ד' אלפים ככריהב ויקבל
אלכסנדר אהבת לטירו ילך על ויאולוס מלך לידון למלחמה וילחם עמו
ויפל אלכסנדר פגרים רבים ממחנה ויאולוס וינס ויאולוס
מפניו ויקח אלכסנדר כל הרץ ויאולוס מידו ויושיבה ליהודה מושלים
בה וישב ויבא אל ירושלם בגבורה ובנלוח ויהי אחרי הדברים האלה
וישלח אלכסנדר אל קליאופטרה אם לטירו מלכיהס צאת לאמר הנה
לטירו בנך פשע בך והוא יושב ממולי אם טוב צעינך לנקום
נקמתך ממנו מהרי וצואי עם צבאך ואני אלא עם כל חילי ונלכדה כאשר
חאזה נפשך וישמע לטירו את הדבר הזה ויק'וף מאד ויחר לו ויפשוט בחילו
בגליל ציוס השבת וילכוד סנכתאן העיר אשר בגליל ויהי מספר העם
אשר היה בתוכה אשר נהג צעני כעשרי אלף נפש ומשס נסע וילך אל ציפרי
ואנשי ציפרי סלו רבים מחיל לטירו במקום ההוא ולא יכול עליהם ויפן
משם וילך לקראת אלכסנדר למלחמה ויהי כשמוע אלכסנדר כי לטירו
בא אליו למלחמה ויאסוף את גבורי יהודה נ' אלף ויבחר מהם ו' אלפים
גבורים במיני נחשת איבא תונתא מכי אחד למאה וילא המלך
אלכסנדר ניוס ההוא מירושלם בגאווה וביד רמה ויפגע את לטירו והוא
על הירדן ויאמר אלכסנדר אל שרי גדודיו הנה ונפול עליהם פתאום
והנהר הנה הוא יהיה לאחריהם ואם ינוסו לפנינו הנה הנהר יסגור
לפניהם הדרך ולא תהיה להם תקומה וימותו כלם כאיש אחד ויבטח
אלכסנדר בגבורתו ולא בטח על י"י אלהי אבותיו ואל הזכיר שם אל שדי
במלחמה ויירא לטירו ואנשיו מאד מפני אלכסנדר וחילו ויהי אתו איש
חכם יודע מלחמות ואומן להלחם ושמו פילוסחיפנוס ויהי צבא אלכסנדר
עם מחנהו על לטירו ועל מחנהו ויחלק את הגדודים אשר ללטירו ויתגר
מלחמה ביהודים פנים ואחיר וילחמו עמם מהבקר עד הלהרים וינלחו
היהודים וסלו חמוץ רב ממחנה לטירו ויכו את חלי מחנהו אשר היה
לפניה ולא שמו לב לחייו אש' מאחריה וישאר מאחריהם אף פילוסחיפנו'
עם חני המחנה אש' חלק ולא נגשו אל המלחמ' עד הלהרי ויהי בלכרי וי'יש
פילוסחיפנוס

יוסיפון פרק לא לב

עם מחנהו להלחם עם היהודים ויבא על אלכסנדר ומחנהו וימלאם יערי
זך בזה מכה רבה מאד וסלה ביום הכוא מן היהודים ל' אלף איש מלחמה
ארלה ילם גבורים והגשאר'י הרה נסו וינס אלכסנדר מהמלחמ' וימלט אל
ירושלם ויהי מפלת היהודים ביום ההוא גדולה מאד עקב כי בטחו על
גבורתם בגאווה וביד רמה ולא בטחו ביה' אלהי אבותם ויהי בערב ויבא
לטירו צאחד מן הכפרים וימלאם שם נשים וילדים מהיהודים וילו להרוג
אותם ולקחת תעשבים ומיילדי' לבשל אותם בקדירה להפחיד את עם יהודה
למען יאמרו עליהם כי צר אדם יאכלו :

פרק שנים ושלשים

בעת ההיא יאלה המלכ' קליאופטרה
ממזרים להלחם עם לטירו צנה
וישמע אלכסנדר את שמעה ויבא לקראתה ויתחברו שניהם על לטירו
למלחמה וישמע לטירו ויצרח מפניה' ויבא באניה וימלט אל איניפ'רוס
ויעזוב המון רב ממחנהו בסוף הי' ויהרגום חנניה וחלקיה היהודים שרי
קליאופטרה ותצז המלכה מלרימה ויהמלך אלכסנדר נסע עם כל
מחנהו ויפשוט בארץ המישור אשר בארס וילך על גררה אשר לארס וילך
עליה ו' חדשים וילכוד את גררה ואת בנותיה ויסע משם וילך חממה
ויחן עליה ויהי בחזי הלילה ההוא אשר לן המחנה שם ויבא תיאדרוס
וגדודיו מחמ' ויפלו במחנה היהודים פתאום וישליכו מהם ארלה עשרת
אלפים גבורים ויבריחו ויבאו היהודים חרדים לאור הצוקר וילחמו עם
חדריאוס ויבריחו ויבאו במחנהו מכה גדולה מאד וינס חדריאוס
מפניהם וילכוד המלך אלכסנדר את חמת ואת בנותיה ויסע משם וילך
ויחן על רפיס וילכדה ואת בנותיה ומשם נסו ויחנו על אנטוכיה וילך
המלך עליה וילכדה ואת בנותיה וישב ויבא ירושלם ויהי לחקופת השנה
ויבא המלך אלכסנדר תירושלם ויבא אל עזה ויחן על העיר וילך עליה כי
זכר המלך את ריגת אנשי עזה אשר היו אנשי עזה עם לטירו נגד היהודים
וילינו שם כל גבורי היהודים עד אור הצוקר ויהי הצוקר אור וירישו
היהודים וילחמו את אנשי עזה בלחץ המלחמה ויסובו את העיר וימלאו
את כל הדרר מחללי וישב עזה ויבנו עלי' דיק סביבה ותצא העיר
נמור גדול וישלחו אנשי עזה מלאכים אל הרת' מלך הערב לאמר עליה
אלינו והושיענו מיד אלכסנדר מלך יהודה ומיד היהודים הנלחמים בנו
ונתיה

יוסיפון פרק רב לג סה

ונתיה עבדיך ויבא הרתם מלך הערב הוא וכל עמו לעזרת עזה ויהי
כאשר שמע אלכסנדר דרוס כי יבא עליו הרתם מלך הערב למלחמה ויעזוב
נגיד אחד מנגידי היהודים עם חיל רב לשמור את עזה ולגור עליה וילך
הוא עם יתר ודודיו לקראת הרתם מלך הערב ויתגר צו מלחמה וינלח
אלכסנדר במלחמה וינס הרתם מפניו ורצים מהמונו הושלכו ארנק
חללים וימלט הוא אל המדבר אל סלע מדברה וישב המלך אלכסנדר
ויבא עזתה וילך עליה שנה אחת ויהי צעת ההיא ויקס פוסימכוס ויהרו'
את אחיו הסר פילותלופוס נגיד עזה ויקומו אנשי העיר להרוג פוסימכוס
וירדפוהו עד השער כי צורח היה מפניהם ויפתח את שער עזה ויקרא
את המלך אלכסנדר ואת היהודים לאמר מהרו וצואו אל העיר וכצוה
ויקומו היהודי' וירישו ויצואו אל השער וילכדו את העיר ויבא אלכסנדר
המלך העיר עזתה וילו את חילו להרוג את כל יושבי העיר עד צלו
חמלה ויעזו בן ויך אלכסנדר את כל זכורה לפי חרב רק פוסימכוס
ובל אנשי ביתו לצדו החיו היהודים במאמר המלך וינסו חמש מאות שרים
משרי העיר ויבאו אל הוכל אפיליניאוס ויגד הצדה לאכסנדר המלך
וישלח ויזיאוס מההיכל וילו ויהרגום בתוך העיר ואת ההיכל שרף באש
ואת כל בניו שרף בתוך ההיכל גם את אלס אפיליניאוס אשר היה מזהב
השליכו בתוך האש צמו' המלך לחרפה ולקלון ללס רק לאח' ימים לקטו
הזהב מן השריפה וישב המלך ויבא ירושלימה וישב על כסא מלכותו וימלוך
לצטח :

פרק שלשה ושלשים

ויהי בזה יום חג הסוכות ויעל
המלך על המזבח כחק הכהנים
ואז החלו הפרושים והמה הכתמים לשחוק באתרוגים ובמקלות התמרים
ובצב ציטתם ובכפותיהם בצמחה ובטוב לצב כי חוק הוא ליהודים לשחוק
בחג הסוכות בצרי עץ הדר ובכפות תמרים ואלו אחד מהפרושים מלאו
לבו להשליך אתרוג על המלך וישלך עליו אתרוג אחד ויקלפו גדודי המלך
על הפרושים ויאמרו אליהם למה זה תחללו את כבוד המלך להשליך עליו
אתרוגים וכפות תמרים ויענו הפרושים ויאמרו אין זה חלול כי חק הוא
לנו לעשות כן ויהי כי הרצו לדבר צאו לחרפות וגדופים ויחרפו
הפרושים את המלך ויאמרו לו כוין המחוללת למה תתגאב ותשחרר
צבוקה

צבאונה גדולה ואחיה בן חללה לא לך נאה הבונה כי אמך חללה היתה
ויקלוף המלך מאד ותצערנו חמתו * ויט ימינו מעל המזבח ויאמר חרב
חרב על הפרושים * וישלפו גדודי המלך את חרביהם וישליכו ארלה ו'
אלפים בתוך חרב ההיכל * וילו המלך ויבנו קיר מעלי שטים בין המזבח
ובין שאר הבית ומתיוס ההוא והלאה מנעו את העם מלכזב אל הבית ויעמדו
העם בחצר ההיכל רק הכהנים צאו אל הבית כמשפט * ויהי אחרי הדברי'
האלה ויאסוף המלך אלכסנדר את כל חילו ועמו וילך אל סלע המדבר
אשר לערב ויך את גוי ערב וילכוד את הערים הצלורות אשר לערב ומשם
גסע ויבא מידבמה וילכדה ויך את מואב וישם אותו למא עובד * ואז
בשעה חמת מתחת יד יהודה וילך המלך אז אל חמת ויהרסה וגם את
היארוס אשר בחמת הרג וישב משם המלך ויבא אל ירושלים * ותהי
מלחמה חזקה ומריבה גדולה בין אלכסנדר ובין הפרושים ותארך המלחמה
ו' שנים * ויהרג אלכסנדר בשנים האלה מהיהודים אשר עם הפרושים
כ' אלף מלבד אשר קמת מהם במלחמה * ויקרא אלכסנדר את כל העם
ויאמ' אליהם טהרו לבבכם והשליכוו השנאה מקרבכם ואל תשנאו אותי וכל
משפט אשר תאמרו אלי אעשה * ויענו העם ויאמרו אליו הם מות המות
אז נטהר את לבבנו כי איש מות אתה ומשפט מות עליך שהרגת אנשים
סובים ממך ופשעת בעדת הפרושים ויפגעו היהודים במלך אלכסנדר
וילכו אל דימטריאוס ויבא ויחן סס בצכס * ויהי לדימטריאוס חיל מ' אלף
פרשים מגבורי מקדון וחילו חיל עלו' וגורא מאד * וירא אלכסנדר כי
פגעו בו היהודים ולא יכול להשיבם אליו ואל ידע מה יעשה וישכור ששת
אלפים פרשים מגבורי מקדון ויקח כ' אלף איש מגבורי יהודה אשר היו עמו
וילך לקראת דימטריאוס וישלח דימטריאוס לפתות את היהודים אשר עם
אלכסנדר וגם אלכסנדר שלח לפתות את היהודים אשר עם דימטריאוס
ותחגר מלחמה גדולה בין אלכסנדר ובין דימטריאוס הינו' ליהודים
הפושעים באלכסנדר ויפלו במלחמה רבים מגדודי אלכסנדר עד כי נעלו כל
גדודיו וישאר הוא לבדו * וגם רבים מגדודי דימטריאוס נפלו כי עד
מות עמדו ולא הסבו פניהם וימותו כלם * וימלט אלכסנדר ההרה בדר
ויחזק ויאספו אליו כששת אלפים גבורי' מגבורי ישראל וירא אלכסנדר
להלחם עם דימטריאוס עוד * אחר הדברים האלה ורבים מהיהודים
אשר

אשר עם דימטריאוס נפלו על אלכסנדר לעזרתו ויואל להלחם עם
דימטריאוס ויצרח דימטריאוס מפני אלכסנדר כי ראה כי נפלו לעזרתו
המון רב מהיהודים ותהי עוד מלחמה גדולה וחזקה בין אלכסנדר ובין
היהודים אשר עם הפרושים ורבים סלה מהם ארלה במלחמותיו וינטו
הנסארים בצית שמש וירדוף אחריהם וילכוד את העיר ויהפוש שמנה מאות
מגדולי הפרושי' ויביאם ירושלימה וישב במשחה במקום גבוה עם נשיו ועם
פלאסיו וינו לתלות אותם על עגים כל ת"ת זקני הפרושי על כן קראו
היהודי' את שמו אלכסנדר הדוקר במדקרו' חרב וימלוך עד היהודי בחזקה
ויהי אחרי כן ויאסוף את כל עמו וילך על רים וילכדה * ומשם נסע
חשמונה וילכדה ציד רמה * וישב משם וילך וילך על גלואס ועל
סליפו' וילך עליהם וילכדם וילכוד את גלסא ואת גבע אנטיוכוס היא העיר
הגדולה ויהרגו גם את דימטריאוס במקום ההוא * וישב ירושלים מקץ
ג' שנים אשר הלך למלחמה ויקבלוהו כל היהודים בכבוד גדול ויהללו אותו
כחק היונים על גבורתו בעת ההיא * וירדו היהודים בכל הארץ וימשילו
בכל ארץ אדום ובכל ארץ מואב ועמון ובכל ארץ פלשת ובכל ארץ הערב עד
סלע מדברה * ואלה שמות הערים אשר לא הרס המלך אלכסנדר בלכוד
אותם במלחמה ויהי מהם בחוף היס מגדל סיתטרון ואפילוני' ואשדוד
ועזה ואנטירכוס ורפאים ודינקורה ואת חצרון ואת מרשה אשר לאדום
ואת שטיפולי אשר לאדום ואת גררה ואת גולן ואת סליאוני' ואת גבולה
ואת חשבון ואת מדיבא ואת בחורו' ואת מיגן ואת עין זורה ואת קוליקו' ואת
אזון ואת פילן * כל אלה הם הערים אשר לא הרס המלך אלכסנדר כי צאו
בצרות עמו וימולו את בשר ערלתם וישבו בעריהם גם מערי מלך ארם
קיים לישראל אשר ערים צלורו' ויתר ערי ארם הרס המלך ויהי בעת ההיא
ויפול אלכסנדר המלך בחולי ויהי חוליו קדחת רביעית ואף כי האריך עליו
חולי הקדחת ג' שנים לא סר מן המלחמה * ויואל לבא על רגבה אשר
לצגרים המקדוני וילך עליה ימים רבים כי ילא במחנהו עם אשתו ועם
פלאסיו * ויהי צהניע יוס מותו וחלך המלכה אלכסנדרה אשת אלכסנדר
המלך ותאמר לו אתה ידעת את האיבה אשר היתה לך עם הפרושים ועתה
שני בניך הם קטנים ואני אשה אל מי תעזבני וציד מי תפקדני * וחנך
אלכסנדרה המלכה מאד לפני המלך * ויאמר לה המלך צאי איערך נא
עלך

עשה ולא תסור ממנה וייטב לך ולבני אחרי זביה צמתי הסתירי את גופי
מכל העם הזה וחנטי אותי כאשר יעשה לחנוטי ומשחת אותי בצמתי לצלחי
יבאש וגנזי אותי עד לכרך את העיר הזאת ויהיה בלכרך את העיר הזאת
תשאי את גופי עמך אל ירושלים כאשר הוא חולה ואל תגלי סודך כי אם
לשריסיך הנאמנים לך והיה צנאך ירושלים קראי הפרושים אויבי וגלי
להם הסוד ומארי להם גופי ודברת אליהם כדברים האלה והנה אלכסנדר
אויביכם מת והנה לכם את גופו עשו צו המשפט כטוב בעיניכם כי אם כה
חאמרי אליהם הנה הם ניותר יכבדו אותך ואותי יקברו בכבוד כי
אנכי ידעתי את יורם הטוב כי אויבה לא ינטורו אבל הם רחמני והם יעזרו
פועך על המלכות כי כל העם ישמע לדבריהם ולהם ממשה על עם י"ו
לפנות פרונקס ואת עשי כל אשר יולו אותך הם ולכי בעלתם ועשי הטוב
בעיניהם ומלכי על העיר ועל העם עד אשר יגדלו הנערים ותעז
המלכה בן ותלכוד את העיר ואחרי לכה אותה ותלך אל ירושלים ותקרה אל
הפרושים ותאמר להם ככל אשר צוה אותה אלכסנדר לאמר להם
ויקראו הפרושים את העם ויקברו את המלך בכבוד גדול וידברו באוני
העם ומליכו את אלכסנדרה המלכה אשת אלכסנדר על כל ערי יהודה
וישראל ולא נפל דבר מדברו אלכסנדר ארנה והימים אשר מלך אלכסנדר
המלך על כל עם ישראל ויהודה כ"ז שנה וימות ויאסף אל עמיו ויתר
דבריו וגבורותיו וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר יוסף בן גוריון
אשר אצל הרומיים ועל ספר מלכי הרומיים וישב המלך עם אבותיו
והמלך אלכסנדרה אשתו תחתיו :

פרק ארבעה ושלשים

ויהי כשנתה על כסא מלכותה ותקרא רבי הפרושים ושריהם
וחתן להם ממשה על כל העם וחשלה ותבא את הפרושים מכל המקומות
אשר ברחו אליהם מפני חמיה הורקנוס ומפני אלכסנדר בעלה ותרא
המלכה כי החלו שני בניה לבוא באנשים ותתן להורקנוס בנה הגדול הוא
הורקנוס השלישי לשם הורקנו' את הכהונה הגדולה כי היה איש תם וישר
וענו ואת אריסטובולוס בנה הקטן והוא אריסטובולוס השני לשם
אריסטובולוס הפקידה לשר הכנא כי היה בחור יפה תואר ויפה מראה וקל
ברגליו ומפקידו בראש הדוקים להיותו לשר הכנא ועוד שלחה
ותוליא

ותוליא חצית האסורין כל הפרושי' שאמר חמיה ואישה וחקיים כל התורה
אשר הפרו חמיה ובעלה ותשלח המלכה לכל המלכים שבצו הורקנוס
חמיה ואלכסנדר אישה לתת לה את בניהם לערצון ויביאו לה את בניהם
ותקחם ותתפשט ותעבדם אתה לכיוונם לערצון לה למען לא יפגעו
אביהם מתחת ידה והמלך המלכה על ישראל ויהודה בנחת בהשקט
ובשלום ואין שטן ואין פגע רע בימיה וישלחו כל המלכים אשר סביבותיה
אליה מנחות כסף וזהב מדי שנה בשנה כל ימיה ויהי בישראל ויהודה שלום
ואמת בימיה רק רבי הפרושים אחרי בן העירו מריבו ומלחמות עם שרי
הלדוקים ויביאו שרי הפרושים ועמם הורקנוס הפקן הגדול בן המלכה
דיאמרו אליה לאמר גברתנו המלכה לעולם תחיי ותתגברי ותחזקי על
אויבי עם י"ו חני נא בידינו את שרי הלדוקים אשר יענו את המלך
אלכסנדר אישך לאיב אונתנו ויחנו לנו עלה רעה לתלות את ת הפרושים
אשר תלה המלך אלכסנדר אישך ונשפטם על פי התורה ותאמר להם המלכה
הנש לפניכם עשו כטוב בעיניכם וילכו רבי הפרושים ויהרגו את
דיאנוני שר הלדוקים וימנו הלדוקים אחרים רבים ויביאו שרי הלדוקים
ועמם אריסטובולוס בן המלכה שר הכנא וידברו אל המלכה לאמר
אדונתנו המלכה לעולם תחיי ושלטת על אויבי עם ויתיהי כל הימים
זאת תשכחי גברתנו המלכה הטובה והקדושה את כל התלאות אשר עברו
על ראשנו עם אלכסנדר אישך וכל הטרות אשר ראינו עמו במלחמות
גדולות וגוראות אשר עשינו עמו ושמנו את נפשנו בכפנו מנגד בעבור
חיינו ונלחמה את מלחמותיו וגליל אותנו מכף כל מצקאי נפשו וינתה למה
צמות כלאן לטבח יוצל בלא חטא ובלא עול ועל לא חמם בכפינו בהרימך
את אויבי אלכסנדר אישך עלינו ומשפילי אותנו אשר היינו אופיניו כי
עתה בהשפילך אותנו ישמחו כל אויביך וכי ישמע הרחם מלך הערב ויתר
אויביך את הדבר הזה ישישו וישמחו מאוד כי ראו את גבורותיו ואת
מלחמותיו כי בהזכיר איש את שמנו לפני הרחם ולפני יחר אויבי י"ו היו
רוגזים וחליט ורוגזים במקום מושבותיהם אף כי ממראה פנינו אז
ממלחמותינו וגבורותינו וחלילה לנו גברתנו לעבור על מנוחך ולמרוד בך
כי מלכה את ואנחנו עבדיך וינתה דעי המלכה גברתנו כי אנחנו לא נשא
פוח עול רבי הפרושים אויבינו על נוארנו ולא נמות כלאן לטבח ויב

יוסיפון פרק לד לה

צדק * ואם ייטב צעניך נלא מירושלם אל ערי יהודה ונחיה בשלמות ולא
נראה ברעת עמנו עוד * ויתנו את קולם בצכי ויבכו וגם הוא בכתה עמהם
ואז פתח פיו אריסטובולוס וידבר לאמו דברי מארות וקללות כי הראה
את מחשבתו והוליא את כל רוחו בכסיל * והמלכה עשה כחק הנשים ולא
היתה אהה עליה ותען ותאמר אליהם לאו לכם מירושלם ובחרו לכם ערים
מצרי יהודה וצנו בהם ואל תצנו בירושלם עם רצי הפרושים כי הם אויבינו
ויעשו כן וילאו מירושלם שרי הדוקים ויעשו מהם שרי החיילים ויתפשו
לכם ערים וישנו בהם הדוקים * וצנת ההיא פשעה עיר דמשק על ישראל
ויהודה כי תלמי הנקרא מניליאוס פשע בתוכה לצלתי חת מס למלכה
אלכסנדרה כחק שנה בצנה * ותשלח המלכה את אריסטובולוס צנה עם
לצאות העש אשר עם רצי הפרושים כילא היו עמהם לצאות הים אשר עם
הדוקים כי ילאו מירושלם וישנו בערי יהודה אשר תפשו להם * וינא
אריסטובולוס שר לצא חיל המלכה אלכסנדרה עם לצאות העש אשר עם
הפרושים מצלתי הדוקים מירושלם וילכו דמשק ויבואו שם וישנו אחר כך
בצנת וכלימה * וצנת ההיא ילא תיגראן מלך ארמעניא שה שלש מאות אלף
לוצשי שריונות עם רב ועלום וישם פניו לצוא אל ארץ יהודה * ותשמע המלכה
את הדבר הזה ותפחד המלכה והעם מאד מפני תיגראן * ותשלח מלאכים
ומנחה לקראתו וימלאוהו נלחם צעכו היא תלמייה * ומלאכי המלכה
שלחו אל תיגראן לשלוח להם אמנה כי פחדו ממנו וישלח תיגראן ידו אל
המלאכים ואל המנחה וישאל להם לשלום המלכה ויהללה ויצרכה ויכרות
ברית עם מלאכיה * צנת ההיא הוגד לתיגראן לאמר כי לוצילם שר רומי
צדפו את מתרדאת ולא השיבו נמלט צהרי פרס ועתה שז ויפשט גדוד
בארץ ארמיניא * וכשמוע תיגראן את הדבר וימחר וילך אל ארמיניא
לכושיע את ארנו ולהוליא מיד לוצילאם * ויאמ' תיגראן טוב לנו לשמור את
ארצנו אשר ידענוה מלחמוד ארץ נכריה אשר לא ידענוה :

פרק חמשה ושלשים

אלכסנדרה את חליה אשר מתה
צו * וירא אריסטובולוס כי קרבו ימי אמו למות ויעזב את אשתו ואת צמו
בירושלם עם משפחת' להיוחס לו לעזרה מן העיר * והוא לקח עמו אחד
מאובניו וילא מירושלם לילך וילך לצא אל ערי יהודה לגור באשר יגורו
הדוקים

יוסיפון פרק לה סח

הדוקים' אובני אביו ובתחלה מנוסחו וינא גבעתה מקו' אשר ישב גלוקטו'
אובנו גבור הדוקים וילא עמו מן הנבנה ללכ' לאסוף את חיל הדוקים ויהי
אחריו כן ויגידו למלכה כי צרח אריסטובולוס צנה וכי הוא הולך לאסוף
את חיל הדוקים ויגידו לה לאמר כי הנה אריסטובולוס צנו' יוס לכד כ"ב
עור * ואז המלכה וכל עם יהודה החלו לסיות ביראה ופחד כי יתר יושבי
הערים נופלים עליו לעזרתו ותלו המלכה ללכוד את אשת אריסטובולוס
ואת צניו ואת כל משפחת אשתו וילכדום * ותלו עוד ויתנו אותם במשמר
מהשמרו' אשר כנגד הקיכל לצלתי ימלאו מנוסה * והי אחרי כן ותגדל
יד גבורי הדוקים ויהי חזקה מאד מיד גבורי עם יהודה ויתחברו עם
אריסטובולוס ויבאו השדה ויתקעו בשופר ויתנו אות מלחמה כי נאסף
אליו המון רב מהר הלגנון ומהר הגליל ומכל ארץ ממזלת ישראל * ואז
אחזה רעדה גדולה את הורקנו' צנה הגדול ואת זקני הפרושים וגם המלכה
פחדה מאד מפני אריסטובולוס צנה * ותתחלחל המלכה מאד בדאגת
צנה ובדאגת החולי אשר מתה צו * אז באו שרי הפרושים לפני המלכה
ועמהם הורקנוס צנה הגדול וישתחוו לפניו ויאמרו אליה המלכה הקדוש'
שמעילנו כי נדבר אליך דברינו הנה עון יחזב לנו כי נעשה דבר בלא עלתך
ואת צחיים * הלא ידעת כי אריסטובולוס צנך הקטון מאייס ומראה לנו
פחד גדול כי הוא מוכן ביד רמה לצוא עלינו למחות את שמינו ולהרוג
לאחיו צנך הגדול התם והישר * ועתה מלכתנו הקדושה והכחמה הצי עלתך
ועזרתך וכדעה מה נעשה צרשיונך * ותען המלכה ותאמר להם שעו מני
שעו וסורו מעלי כי עיפה נפשי מאד ואינני בגבול החיים והנה אני עומד'
ביכלתי ומשתדלת לשלם את נפשי למלך אשר נתנה ואיכבה תוכלו לדב' אתי
כדברים האלה צנת הזאת לא עת פנות לנפשי אל עסקי העולם הזה היא
העת הזאת * אבל היא עת פנותה אל עסקי עולם הנשמות לתור אחר
מנוח' ושלוס * ואחם עשו כטוב צעיניסם בעסקי המלוכה הנה אחכס כסף
והב לרוב צאורומי וגם צאולרות רבות מאולרות המלכים אשר היו לפני
והנה לכם לצא הגבורים אשר צהיכלי ואתם עשו כחפצכם וכחמתם כי אני
אין יכלת צי מעשה לצוא עמכם צענ' על דברי מלוכת העולם הזה השפל
תמורה כי אני הולכת צדרך כל הארץ ואני עומד' היום למשפט איכה אפקיד
רוחי אל הללכים אשר נתנם * ויהי בדברה אליכם כדברים האלה ויתם

קנה ויבא עתה ויסגור יומה ותמת ותאסף על עמה וימימים אשר מלכה
אלכסנדרה המלכה חשעה שנים ויהיו כל ימיה ל"ז שנים והאשה אשת חיל
מאד ומושל ברוחה וכוננת ליכרה ולא חטאה ולא פשעה באלהים ולא סרה
ממלותיו כי חכמה ודעת היו אהה וערמה לטוב היתה בקרבה ולרוב חכמת
וגדל שכלה הגישה לגבול הגדת העתידות ובחכמת כי רבה היתה מרימה
בימיה את אוהביה ומשפילה את אויביה ואת שונאיה וחסה תזועה גדולה
לישראל כל ימיה ועל כן אחרי מותה תלאות רבות ולרות חזקות
וזלחמות למחוז צבית מלכותה עקב אשר בימיה שקטה הארץ והיא בימיה
ארץ אחרת תארנות הגוים לא חמדה ללכת לגור עליה רק ארלות הגוים
אשר לכד וככה הורקנוס חמיה ואחריו אלכסנדר אישה ומשיבון אל ארץ
ישראל הגה הן שמרה המלכה מאד וחמלטן מלכה עד יום מותה ויהי
אלכסנדרה המלכה עד יום מותה ועד עת פקודתה שלמה בשכלה ובדעתה
ולא סרה מנטות אחרי הדרך והיושר עד אחרית חלדה עד פה תמו דברי
אלכסנדרה המלכה הקדושה ויהי זכרה לישראל לישועה ולצרכה ולשלום
ויתר דבריה וטוב הנסגותיה וישרה ולדקה ודעתה וחכמתה ועסקיה
הסובים עם כל מלכי הגוים ושלום מלכותה עמה וכבוד ישראל ובגבורתה
בימיה הלא הם כתובים על ספר יוסף הכהן אשר כתב למלכי רומה ;

ספר החמישי

פרק ששה ושלשים

כה אמר יוסף הכהן בן גוריון
כהן הסופר את קורות ישראל
ואת תלאותיו להיות זכרם למוסר ולהשכל לבאים אחריו כי יתבוננו
בספריו ומתם יתבוננו בחסדי יי' עתה יושר בעיני לספר את המעשים
אשר נעשו בישראל אחרי מלכות אלכסנדרה המלכה וכל התלאות אשר מלאו
את אבותינו אחרי עבור את מלכותה וחומה כי כל כותב אשר יכתוב
ספרים ואשר יגיד דברים עתיקים ויעיד עליהם עליו לכתוב על סדר
ונחת וישזב דעת לבחתי שטח את המעשי אשר נעשו להמיר עבור אחריו
ולא תעשה כמעשה טיטוס הסופר הרומי אשר בכתבו את ספר הזכרונות
למלכי הרומי כתב זכרון האופער בן אנטיוכוס טרס זכרון אנטיוכוס אביו
והמיר

והמיר הסדר גס כתב צו דברים אשר לא נתאמתו לו מפי סופרים
נאמנים עד אשר נועלו זקני רומי בימי לשרוף את ספרו ולכן ראוי לכל
איש אשר יחבר ספרים להעיד בהם על ספורים לכתוב דבריהם ולבחתי
המלא בדבריו משנה ויהי זה מהיום והלאה לישראל לעדות לכל הסופרים
אשר יבואו אחרי וירלו לכתוב ולהעיד כי יאמרו ככה וככה לזה יוסף הכהן
אשר היה ראש הסופרים אשר כתבו הספרים הנמלאים בישראל מלבד
סופרי העשרים וארבע ספרים הקדושים אשר היו סופרים נאמנים על פי
י' והם היו טרס ומני ומלבד סופרי ספרי חכמת שלמה המלך ע"ה וסופרי
ספרי חכמי ישראל אשר היו סופרים נאמנים על פי רוח הקדש וגם הם
היו טרס ומני והנה אני יוסף הכהן לקטתי בספרי אשר עשיתי לזכרון
ולעדות לישראל דברים רבי מספרי סופרים אחרים נאמני אשר כתבו
תלאות מעשה אבותינו ואזכנו אותם וכתבתים בספרי לישראל וגם
בספרי הגדול אשר כתבתי לזקני רומה בן עשיתי כי כתבתי לעדות דברים
רבים מפי סופרים רבים נאמנים על כן זכרתי זה פה להיותו לעדות
לכל סופרי ישראל כי יעידו אמת ואל ידברו ככזב וזה ראוי לכל איש אשר
יעשה ספרים לכתוב דברי אמת כי בן לו הסופרים הראשונים וקמו וקבלו
האחרונים כי ראוי והיון הוא שיסוב כל ספר שיכתב על קוטני התורה
הקדושה והחמית ואשר ספרי הנבואה שהם האמת והדק כי עליהם העולם
בנוי ובהם האדם אדם וזולת זה הכל הנל ורעות רוח כי מה לו לאדם
בגל תבונה לדבר שקר כי דובר שקרים לא יכון וידבר יוסף הכהן את הדברי
האלה בספרו זה בשנת ע"ג לאוליפואירס הישיש אשר הוא מושל ברומה
בעל ע"כ יועליה והיא ענת ט' למלכות אלכסנדרה המלכה הקדושה
אשר מלכה על ישראל ויהודה באמת ובתמים בשנה הדיא בימי
אוליפואירס הישיש ובימי בינדיאוס ואורתניגיאוס ומסיליאוס שרי רומה
טרס מות אלכסנדרה המלכה בן חדשים חדשו השרים הנזכרים צמלות
הישיש ע"כ יועלי רומא את הצרית אשר היתה בין שרי רומא אבותיהם ובין
שרי עס יהודה אשר היו טר' מלך אלכסנדר המלך מושלי על ישראל ויכתבו
השרים בהם הרומיים את הצרית הנזכר ויקיימוה עם שרי יהודה וירושלם
ויחרטו את דברי הצרית צעט צרול על לוח נחשת צירושלם שרי רומה ושרי
יהודה יחד וכן עשו השרים הנזכרים לצרית ברומה כי הלכו שרי יהודה
עם

עם כשרי' הרומיים אל רומה ויחרטו את דברי דברי' גם שם נחרט אנוש
על לוח נחשת להיות למשמר ולמוכרת ונשנה הכיאת אוליפואיראס
והמלכה בת ע"ג שנה בשנת ט' שנים למלכותה והיא ואוליפואיראס עם
שריה ושריו חדשו הצרית הנזכ' ועל ידה היתה תשועה לישראל אחרי
מותה כי כרתו צרית יושבי רומי עם ישראל ולא הרעו להם עד עבור שני'
רבות כי פשעו ישראל מחמת יד הרומיים כאשר נספר עוד בימים ההם
אחרי מות אלכסנדרה המלכה כמשלש חדשי' התגרו מלחמה שני האחי'
בורקנוס הגדול ואריסטובולוס הקטן בני אלכסנדר המלך ואלכסנדרה
המלכה ויהי המלחמה הזאת בנייהם חזקה מאד על ירדן יריחו וישפך
דם נפשות עד אין מספר מישראל ויפלו פגרים רבים מהמון ישראל ביום
ההוא וילחץ אריסטוב' וגבוריו את לבא הורקנוס ולא יכלו גבורי הורקנוס
לעמוד לפנייהם ולשאת את כובד מלחמותיהם ויהפכו גבורי הורקנוס את
ערפם ויננסו דרך ירושלים וירדוף אריסטובולוס עם גבוריו אחריה' הלוך
והכות עד שערי ירושלים וינלח אריסטובולוס בקרב ההוא והנשארים
מלבא הורקנוס התחצרו עם אריסטובולוס והוא וכל עם יהודה לרו על
ירושלים וילחמו עליה ויבקשו להפיל את חומותיה בעבור הורקנוס הנמלט
בתוכה ויסגרו את העיר ציד רמה ויאזרוה אנשי המלחמה אשר
לארוסטובולוס כאזור אשר צמתנים והורקנוס בהר לו צהכבד עליו
המלחמה הוליא את אשת אריסטובולוס ואת בניו מניח האסורים אשר
אסרתה אלכסנדרה המלכה אמו וילכו הורקנוס את האשה ואת בנייה
להיותם עמו למשמרת למלט את נפשו מחרב אחיו בגלל אשתו ובניו אז
ילאו זקני ישראל וזקני הכהנים מירושלים וילכו אל המחנה ויצאו אל
אריסטובולו ויבכו ויתחננו לו לכרות צרית עם אחיו ולהיות אריסטובולו'
מלך על כל עם ישראל ויהודה והורקנוס אחיו כהן גדול צהיכל י"י ולהיות
הורקנו' בנוע תח' ידו ולהיות משנהו ויבקשו הזקני' מאריסטובולו לכרות
צרית על הדבר הזה ויאות אריסטובולוס על הדבר הזה ויעשו כן וילא
הורקנוס מחוץ לעיר לקבל את אחיו ויבא אריסטובולוס העירה ויקבל את
המלכות צהודות זקני ישראל ויהודה וצהודות הורקנוס אחיו ויכרות
אריסטובולוס צרית עם הורקנוס אחיו ויצאו צהיכל י"י וישבעו איש לאחיו
וירא כל העם וילכו איש לרכו לעירו ואיש לארנו וחשקוט הארץ וגם
המלחמה

המלחמה שקטה :

פרק שבעה ושלשים

ויהי אחרי הדברים האלה ויהי
אובב אחד להורקנוס איש אשר
שמו אנטיפטר ויהי האיש ההוא איש עשיר וגדול מאד בכסף ובהבז ובמקנה
ובעבודה רבה מאד ויהי הוא גבור חיל למלחמה ואיש עלות עמוקות ואיש
עלות בכל חכמה וערמה ומרמה וגונב דעת אנשים והוא איש תחבולות
בכל אשר יפנה הוא אנטיפטר אשר היה נגיד על כל גוי אדום וישימם למס
עובד כאשר כתבנו בספר הד' את אנטיפטר זה הפקיד עליהם המלך
אלכסנדר בעודו נער ויקח אנטיפטר אשה מזרע המלוכה אשר לאדום
ותלד לו בניו ד' ואלה שמותם שם האחת פסיליה ושם השני אורודוס הוא
אורודוס אשר מלך ושם הג' פרודה ושם הד' יוסף ונת הית' לו ושמה שלומית
ושם אשתו קבדון האדומית ולכן אמרו הסופרים אשר קדמוני כי האיש הזה
אנטיפטר' היה אדומי אבל זיקולו' סופר הנאמן אמר כי האיש הזה היה יהודי
והאמת הוא כי היה משועי יהודה מאותם היהודים שצזו מצבל אל ירושלים
בימי נחמיה בן חכליה ועזרא הכהן הסופר ויהי צהיות האיש הזה אובב
להורקנוס נויץ אריסטובולוס להרוג את אנטיפטר כי ידע צהיותו אובב
גדול להורקנוס וישמע אנטיפטר את הדברהזה ויירא מאד מפני
אריסטובולוס וידבר על לב עם גבורי יהודה ויפתה אותם צדברו אליהם
צדברים האלה לאמר דבר סתר לי אליכם קדושי י"י כי אראה חמס ושוד
צגוי קדוש כמוכס ועון רב וחטא גדול ורשע עלום ונעדרה האמת והנדק
והיושר מניכסם ואיננו כי מדוע הצעיר ירדה בגדול וימלוך אריסטובולוס
היום הזה וילכו המלכות בחזקה ולא מפי אלהים ולא צרנון זקני עמו כי
אס מלך עליכם נחרצ ובמלחמה ובשפך דם רב מעס י"י ועתה ישראל
שימו לבצבס על דברי ואתנו לדק ואמת ושנאו רשע ושקר ודעו מה תעשו
לכעמיד מלכות ישראל במשפט ונדק ויהי כי הרבה לדבר עמכם ויגנוב
דעת זקני ישראל ויאמרו לו ומה נעשה כי הורקנוס כרת צרית עמו ויהודה
לו במלכות ומי יבא אחרי המלך מי יפתה הורקנוס לסור אל ענתינו ולחלל
את שבעתו אשר נשבע עם אחיו צהיכל י"י לקיים הצרית בנייהם ויענס
אנטיפטר לאמר אני אפתה את הורקנוס ויבא אלינו להיותו עמנו לעזה
אחת וישלח אנטיפטר מלאכים אל הורקנוס להשימו צסתו ולאמר לו
כדברים

כדברים האלה : בחר לך מנוסה והמלט ושמע לעלת אנטיפטר אהבך
הנאמן כי אריסתובלום אחיך מתנחם לך להרגך כי יועצו יעשוהו לאמר
כל הימים אשר הורקנום אחיך חי לא תכון לעולם אהה ומלכותך כי הוא
גדול ממך ולו משפט המלוכה על פי יי ועל פי זקני ישראל והיה בהמיתך
אותו תכון אהה ומלכותך ויתיעלו כל יועלי אריסתובלום אחיך על
ככה ויקיימו העלה להורגך וישמע הורקנום את הדבר הזה ולא האמין
כי היה תם וישר וענו מאד וירא אנטיפטר כי הורקנום לא האמין לדבריו
ולא חדל אנטיפטר לדבר אליו כדברים האלה יומם ולילה והוא לא יאמין
ויונא כסף וזהב וישכר אוהבים לדבר אל הורקנום כדברי אנטיפטר ויעשו
כן ויהי בהסיתו אותו בערמתו ויאמלו לבדו ויאמר אליו דוס לך עד
אשר אלך ואפנה לך מקום אשר תמלא בו מנוחה ומנום וילא אנטיפטר
מירושלם וילך אל סלע מדברה אל מקום היכל הרתם מלך הערב וישמח
הרתם וילא לקראתו כי היה אוהבו מתמול שלשום ויכרות עמו ברית וישבע
לו לבטחי וסגיר את הורקנום ביד מנקה נפש ויש אנטיפטר אל
ירושלם ויגד להורקנום את כל אשר עשה וילא עמו מירושלם לילה וילכו
מהלך ימים רבים עד סלע מדברה אל היכל הרתם מלך הערב וינא
הרתם לקראת הורקנום ברכב ובפרשים ויקבלו בכבוד גדול ויהיו יחד
בביתו ובהיכלו ימים אחדים ויהי אחרי כן ויואל אנטיפטר להסית את
מלך הערב לנא עם הורקנום אל ירושלם ולהלחם עם אריסתובלום ולהשיב
את המלוכה להורקנום וימאן הרתם לנא להלחם עם היהודים כי ג'
פעמים הכהו אלכסנדר במלחמה ויקח מידו את ערי המנזר אשר לערב
ויאמר לו אנטיפטר אל ירך לבבך לפנות עמנו כי יש אתנו יד רמה מגבורי
ישראל להלחם עם אריסתובלום ויען הרתם ויאמר אם תשינו לי את
כל הארץ ואת עשרת ערי מסכנות הערים אשר לקח אלכסנדר מידי אז אני
אעלה להלחם עם אויביכם וישבע לו הורקנום להשיב את כל הארץ ואת
עשרת הערים ההם ויאות לו הרתם בזה ויאסוף את כל צבא גבוריו ויסע
עמם וילך להלחם על ירושלם בחיל נ' אלף פריסים ועם רב ועלום מאד
וישעו מסלע מדברה ויבאו אל ארץ יהודה וילא אריסתובלום לקראתם
ויתגר צם מלחמה גדולה עד מאד ויהי ציוס המלחמה ויפלו עם רב על
הורקנום ועל אנטיפטר לעזרתם ויהי כראו' אריסתובלום כי נפל המון רב
מחיל

מחיל יהודה על הורקנום ויעזוב את המלחמה וילא אל ירושלם בדר וסומם
כי כל אנשי חילו הגבורים נוספו על הורקנום ועל אנטיפטר ויסע
הרתם מלך הערב ויחן על ירושל' עם כל עם יהודה וכל עם הערב אשר אתו
רק כל אנשי ירושלם והכהנים היו עם אריסתובלום המלך גלמנים ויהיו
מיוס ליוס למחם המלחמה וגדלה מאד ויגדל שאון המלחמה עד החדש
הראשון בט' ו' לחדש ואז רבים חסידים ולזיקים עזבו ארץ יהודה וילכו
לגור מצרים ולחוג את חג המילות מפני המלחמות שבארץ יהודה בעת
ההיא הקיפו את ירושלם מפני ומפני עם יהודה ועם הערב והיה אז מסתחר
בעם יהודה איש חסיד ושמו חוני והיה לדיק ואהוב לאלהיו אשר בוחן וכמלא
שלב והוא היה עומד בפרץ ומתפלל בעבור יי ובהענר השמים ולא
יהיה מטר הנכ האיש הזה אשר שמו חוני היה מתפלל ושאל מטר מעם
יי ויי היה עונכו תמיד בתפלתו ולא היה מאחר שאלתוכה עשה
חוני פעמים רבות בביתו בלילת בארץ יהודה ויהי ציוס המלחמה וימלאו
את חוני נחש במחנה יהודה ויוליכוהו לפני ראשי היהודים ויעמידוהו
בתוך העם ויאמרו לו הראשים והעם התפלל על הדבר הזה אשר קרה לנו
אולי יעשה יי למען שמו ויענך כאשר ענה אותך על שאלת המטר ויתן
בידינו את אריסתובלום ואת הכהנים אשר עמו ויען אותם חוני ויאמר
אתם עם יי והם כהניו ואני מתפלל עליכם וגם על כהניו מתפלל ולא
אקלל ולא אאור את כהני יי ויפלטו בו ויאמרו לו דע אם לא תעשה כחפלטו
דע כי מות תמות ויהי בהלך לו וישא עיניו השמימה ויפרוש את כפיו
ויתפלל ויאמר יי אלהי השמים מלך העולם כולו אשר נפש כל חי בידך
ויצר מחשבות לבב אנוש עמך וכהניך והבן לבבם אליך ואל תענה אלה על אלה
לדעה כי אם לטובה כי אלה עמך ואלה הם כהניך ויהי בהתפללו כדברים
האלה ויפלו עם רשעי יהודה עליו פחוס וימיתוהו ולא אחר יי את
נקמתו ויק את מחנה יהודה בדבר וימיתוהו וימונו המון רב מיהודה על
דם חוני ויהי אחרי כן וידברו הכהנים מעל החומה אל העם לאמר
ישראל עם יי חנו יד לאלהי ישראל אלהיכם ולבית מקדשו וקחו לכם
כבשים ועתודים ואלים ונזבחה זבח החג כמשפט כי חג המילות הוא היום
ואל ישבתו עלות מעל המזבח ויהיה עליכם אשם ויענו העם את הכהנים
ויאמרו אליהם תנו לנו כסף וזהב לכל איל ואיל אלף דרכמונים וזהב וכן
לכל

לכל כבוד וכן לכל עתוד ואנחנו נתן לכם שאלת חפצכם כרלוונכם ויתן
 אריסטובולוס ובהכניס את הזהב ולא נתנו לכם את הזבח ויגזלו הרשעים
 החטאים את הזבח ויתפללו הכהנים וילעקו אל י"י על דבר אשר גזלו
 רשעי העם את זבחי י"י ולא אחר י"י את הנקמה ויד את העם ברעב גדול
 עד היות איפת חטים בדרכמון אחד זהב :
פרק שמונה ושלשים זימס הכס פומפיוס הגדול שר
 מלך ארמניה וישלח את סבאורוס והוא אחד מעבדיו וילו עליו לתת
 מרובה לארס ויבא סבאורוס לדמשק וישלח אליו אריסטובולוס מלאכים
 לקריתו להיות בעזרתו וישלח לו זהב רב למנחה ויקח סבאורוס את הזהב
 מיד מלאכיו אריסטובולוס וישלח אגרת אל הרחם מלך הערב לירושלם
 לאמר חדל לך מעל ירושלם ואם לא תחדל רע כי רומיים יבאו עליך
 ויהי כקרוא הרחם את אגרת סבאורוס ויחדל מעל ירושלם וילך לו וגם
 הורקנוס ואנטיפטר הלכו עמו כי כשל עוזר ונפל עוזר ואז יבא אריסטובול'
 מירושלם ומתי מניע עמו וירדוף אחרי הרחם ואחרי הורקנוס ואנטיפטר
 וידיקוס בנצעת קיפרון וילחם בס וינלח במלחמה וישלך ארלה ששה אלפי'
 הרגים גבורים מעם הערב וגם תיכודה אשר עם הורקנוס סלה פגרים
 רבים ארלה ויהרוג במלחמה הסיאגס את קופלוס אחי אנטיפטר וישב
 אריסטובולוס וימלוך על יהודה ויהי אחרי הדברים האלה ויבא גס
 פומפיוס הגדול שר צבא רומי אל דמשק וישלחו אליו כל הגוים אשר סביב
 דמשק מלאכים במנחות וגם אריסטובולוס שלח אליו מנחה נפן זהב
 משקלה חמש מאות ככרים וגם גן מזהב הנקרא ערפיון צלשון ויון לפי מה
 שראה אליו אחי יוסף גוריון הכהן ויאמר יוסף זאת הגפן וזה הגן אני
 ראיתי צהיכל יאצים הללם אשר נרומא וזיה בתוב על הגפן בדברים האלה
 זאת הגפן אשר שית אריסטובולוס מלך יהודה אל רומא ויהי אחרי הדברי'
 האלה ויבואו מלאכים אל פומפיוס מהורקנוס ומאריתובולוס יחד וישלח
 הורקנוס את אנטיפטר וגם ארוסטובולוס שלח את נוקומידס ויבא
 נוקומידאס אל פומפיוס ויתחנן אליו להיות ידו לעזרת אריסטובולוס כי
 נתן לו ככרי זהב וגם אנטיפטר כאשר הכיר כי טעה אותם נוקומידא'
 לעזרת אריסטובולוס כי נתן לו את הזהב וידבר אליו בסתר לאמר מה לך
 לעזרת

לעזרת אריסטובולוס ולקחת השוחד מידו הלא טוב לך למשול על גוי רב
 ועלום כזה גוי יהודה ויהי לך שם ותעשה דבר גדול אשר אבותיך לא עשו
 כמוהו וזה כי תעזור את הורקנוס על המלוכה כי אם תעזרהו הוא יהיה
 עבדך וכל עם יהודה יהיו עבדיך ויהי כשמוע פומפיוס את הדברים האלה
 דברי אנטיפטר וישמח מאד ויאמר לאנטיפטר אם כה חפצכם דומו לכם
 עד אפתה בדברים את אריסטובולוס ואולי יבוא אלי כי ירא אנכי להתגרר'
 עמו פן יערוך מלחמה במעברות היהודים והוא יוכל וזה על אויביו למנוע
 אותם מארצו אבל חכו עד אשר יבא אלי וארמכו ואבא עמו ירושלימה ואז
 אתן את המלוכה להורקנו' רק על מנת כן כי תחכו לנו מס ככל שנה ויאמ'
 אנטיפטר בן נעשה וכל אשר תקיים אני הורקנוס תקיימו וישבע לו על
 הדבר הזה ויהי אחרי כן ויאמר פומפיוס קראו לנו נוקומידאס ויבא אלי
 וארמה אותו ויבא אליו וידבר אליו לאמר מהר לך ואמור לארונך
 אריסטובולוס כה אמר פומפיוס שר צבא רומא מהר בוא אלי ואל
 תעמוד וכנה אנטיפטר בידי ואני מחכה אותך בדמשק עד אשר תבוא
 אלי ואחזק את המלכות בידיך כי בן גזר הישיש וש"כ יועליו אלה דברי
 האגרת אשר שלח פומפיוס אל אריסטובולוס לאמר מאת פומפיוס שר
 צבא רומי אל אריסטובולוס המלך ואל שרי המלוכה אשר לכהני י"י ולעם
 יהודה שלום ידוע יהיה לכם כי אני קבלתי אהבתכם בקבלה נכוחה ועלי
 לקיים חפצכם כרלוונכם וידוע יהיה לך אריסטובולוס כי הגפן והגן אשר
 שלחת אלי קבלתי ולרומא אותם שלחתי וכי הגיעו אל הישיש שמח הוא
 בם עם ש"כ יועליו וישמו את מנחתך צהיכל יאצים ויהללו אותך על כסה
 ויתפללו עליך במקום ההוא וכתב אלי הישיש לחוק את הממלכה בידיך
 ועמה אם טוב צעיניך מהר בוא אלי אל דמשק ואעשה חפך כטוב וכישר
 צעיניך והאגרת הזאת הנה היא כתובה על ספר קיום מלכות רומא
 ויהי אחרי כן וילך אריסטובולוס אל דמשק אל פומפיוס הגדול שר צבא חיל
 רומא וגבורם וגם הורקנוס ואנטיפטר וזקני יהודה אשר היו עם
 הורקנוס ועם אנטיפטר היו בדמשק כבר ויאמרו זקני יהודה אל
 פומפיו' שפוט השר הגדול ואיש הרחמים משפט אמת ודק בין שני האחים
 האלה דע אדוננו כי אריסטובולוס ירדה בפרך על אחיו הגדול ממנו
 והכביד את עולינו כי לכד את המלוכה בחרב וברומח ובמלחמה וימלוך
 בחזקה

בחזקה על עם יהודה ויפל לארץ את אחיו הגדול ממנו ועוד לא רב לו
זכה אבל הכה את כל הגוים אשר הם שכנינו והיו אוהבינו מתחול שלטום
זכור סבב להיותם אויבינו כי שפר דם רב מהם בארלם והנה הוא אכזר
לעמו ולנכריים ויבא אנטיפטר אלף עדים זקנים מזקני יהודה ויעידו כלם
על הדברים האלה ויען אריסטובלוס את פומפיוס ויאמר אתה האדון כי
אחי הורקנוס גדול ממני אבל הוא עלל וחלש ולא נאה לו למלוך ואני לא
חמדתי מלוכה ולא אהבתי למלוך אבל ראיתי כי אלת יד העם וכי פשעו כל
עבדי יהודה אשר כבשו אבותינו מהגוים אשר סביבותינו ויתנו כתף
סוררת ואפס עלוה ועזבו ואני באש ראיתי כי כן קבלתי המלכו ונלחמתי
והשיבותי אותם תחת יד יהודה ועוד כי כה לזה אבי לפני מותו אשר אני
אמלך אחרי אמי כי ראה את עללות אחי ואת חסר דעתו וימלא אריסטובלוס
עדים רבים ויעידו בדברים האלה והעדים אשר נתן היו כלם בחורים לנזשי
תכלת וארמגן ועליהם עדיי הזהב ואבני יקרה ויתמה פומפיוס על
פאר הבחורים ועל הדר יפוס ויען ויאמר אל הזקנים העם הזה
כלם מלכים אשרי המלך שימלוך בעם הזה על עם יהודה ואשרינו אנחנו
אם נוכל למלוך על עם כזה כי עתה ילך שמנו בכל הארץ ופחדנו וזוראנו
יפול על כל הגוים כי נוכל להכניע את הגוי העז הזה ואחרי כן נאע
פומפיוס מדמשק ללכת לירושלם לראות מה יאמרו העם באודות המלוכה
עם מי האמת והיושר משני האחים ואריסטובלוס והורקנוס עמו ויהי
בדרך ויריבו שני האחים על אודות המלוכה ויחרפו זה את זה לפני פומפיוס
וישתקם הוא בכעס וגם הגוים אנשי הערים אשר לכד אריסטובלוס לעקו אל
פומפיוס מאריסטובלוס אשר הכניעם ויקרא פומפיוס אל אריסטובלוס
ויאמר לולה שיב את הערים לבעליהם ולכתוב בכתב ידו לקיים להם קיוס
כי לא יבא עליהם עוד למלחמה וישמע אליו אריסטובלוס וישב להם את
הערים ויכתב להם בכתב ידו לקיים להם הכתב ככל אשר נזהו פומפיוס
וירב עוד הורקנוס עם אריסטובלוס על אודות המלוכה ויאמר אליהם
פומפיוס דומו ואל תריבו עד נואי עמכם בעריכם ואדעה עם מי משפט
המלוכה ויבן אריסטובלוס כייש את נפש פומפיוס לכסוי את המלוכה
ממנו ולתתה אל הורקנוס אחיו הגדול ממנו ויבחר מלפניו וישע וילך
ופיכו לא שאל ויבא אריסטובלוס דליוגס וילך ויעבור פילוס וסטיפולי ומשם

ומשם נסע ויבא אלכסדרונה וישב שם ויחר אף פומפיוס מאד ויסב
עליו את כל טורח המלחמה אשר חשב לשלחו על פרס וירדוף אחריו
פומפיוס וידניקבו באלכסדרונה ויגר על העיר ויאמרו חכמי אריסטובלוס
אליו לאמר מה לך למרוד ברומיים אשר תראה כי הם כמעט רודים בכל
העולם בראותך כי אין לנו כח מבני עמנו כי נוספו עליהם וישמע אליהם
ולעגתם וינא אל פומפיוס וישאלו שלום וירב עוד באחיו על דבר
המלכות וישב עוד ויבא אלכסדרונה ויהי ממחרת ויבא אריסטובלוס
מן העיר היא העיר אלכסדרונה ויתקע בשופר וימרוד וילך ירושלם
ופומפיוס אחריו וכל טורח חיל רומיים עמו וכל כוזב לבאם נסעו משם
וילכו הלוך ובוא עד יריחו עיר הריח ויחנו שמה ונקרא שם העיר עיר הריח
כי במקום ההוא היה לומח אילין אפרסמון הנקרא בלם אס אשר ממנו יבא
השמן הטוב הנקרא שמן אפרסמון והוא שמן פנג ויאמ' יוסף בן גוריון העץ
הזה לא נראה מעולם במקום אחר כי אס ביריחו ורבים מלכים ממלכי הארץ
וגם כל מלכי מצרים לקחו מנטעי העץ וינכו לטעת מהם בארלם במקומות
רבים ולא קבל העץ את טבע הארץ כי יבש והיה העץ ההוא ביריחו עד חרבן
בית שני ויהי כאשר נחרב בית המקדש השני אז נעתק העץ מיריחו אל
מצרי' ולמקומות אחרים במקום ידוע והיה שם עד היום הזה וגם עודנו מעט
ביריחו נ"ב ונקראת עיר יריחו עיר הירח להיות משלח הירח אשר
מועדי י"י קרואים בו עליה גם כי במולדו יהיה באשר יהיה לא יראה בשום
מקום ממקומות הישוב טרם הראוהו ביריחו ולכן העדים הנאמנים אשר
היו באים להעיד אל זקני ישראל על ראיית הירח היו באים מיריחו כי
כל עד אשר היה בא להעיד על ראיית הירח משם לא היתה נמלא בעדותו
סבת מנוכה ושגגה ולא כן עדי שאר המקומות כי היו פעמים רבות שזוגים
בעדותם ונבוכים :

פרק תשעה ושלשים

ויהי אחרי כן וישבס פומפיוס
מיריחו וילך אל ירושלם וירא
פומפיוס את גובה חומת העיר ואת רום מגדליה ואבניה וירא את שמשותיה
ואת הדר יופיה ואת זיוה וישתגע עוד ויפלא בראותו הוד העיר ויאמר
פומפיוס מי יקלע אבן בקלע או מי יורה חץ בקשת על העיר הקדושה הזאת
הלא תיבש ידו ויאמר אשרי המלך אשר ימלוך בעיר הזאת ואשרי העם
היושב

היוצא בחוכה ויהי אחרי כן וילא אריאחלוס אליו וישאלהו לשלום ויקבלהו בזהנה וינחם על אשר תרד ויקבלהו פומפיוס ויכפר לו ויעש עמו שלום ויאמר לו אריסתחולוס כל אשר תאמר אלי אעשה וכל אשר תשי' עלי אהן רק בי תעזרני על המלכות ולא תפילני לפני אויבי ויאמר לו כומסיוס את כלי הזהב אשר נהיכל ואת האבנים היקרות אשר שם הביאם אלי ואתהם לארץ רומא אל היכל יאביס ואז אעשה כל רצונך ויאות אריסתחולוס לעשות כן ויאמר אליו כן אעשה וישלח פומפיוס את גניאורס איש גבור וידרמה אתו מגבורי רומא לקחת את הכלים ואת האבנים היקרות מהיכל ויאמר צירושלם וימאנו הכהנים והעם לתת את אשר שאל פומפיוס ויבריתו את גניאורס מן העיר ורבים מגבורי רומא סלו במלחמה בתוך ירושלים על כן קפץ פומפיוס ויחן את אריסתחולוס במשמר ויאסרהו בנחושתים ויגש אל העיר להלחם עליה ציד רמה וירא והנה העיר בצורה מאד מכל פאה כי צבה מרום הריס יושבת זולת פאה נפון כי היא מישור לה וסע ערך פומפיוס את כל כלי מלחמתו ואת כל חילו עמו ציד חזקה מאד כי כל חיל רומא אשר שולח אל פרס ומדי נקבץ אל ירושלים וילאו אנשי ירושלים למלחמה על פומפיוס פחאוס ויריעו ויתנו מרובה גדולה על מחנהו וישליכו מהם הרגים רבים ארצה וינהל פומפיוס על גבורה האנשים ועל קלות הבחורים ויחשוב לנסוע מעל העיר ויהי אחרי כן ויהי מלחמה גדולה בתוך עיר ירושלים בין אנשי אריסתחולו ובין אנשי סורקנוס כי אנשי סורקנוס אמרו לפתוח את העיר לקבל פומפיוס בעיר ואנשי אריסתחולוס מנעם מזה ולא אנו להביאו אל העיר ותחזק המלחמה הפנימית על ככה מהמלחמה החילוניה וימת עם רב מיהודה במלחמה הזאת ויהי כמשוע פומפיוס את הדבר הזה ויגש אל השער להלחם ויפתחו היהודים אנשי סורקנוס את השער ויקבלו את פומפיוס עם כל חילו בתוך העיר וילכוד פומפיוס את ירושלים את היכל המלך רק את היכל וי' לא לכד כי הכהנים סגרו את שערי הבית אשר להיכל וי' וילכדו מנזאו' ההיכל וילחמו בהם נבח ויהי בחדש הרביעי וילחמו הכהנים עד י' זו ויהי ניוס הגוס בהעלות המנחה ויקריבו הכהנים הזבחים והעולות לפני מזבח וי' וגם פומפיוס הקריב את איל הנזול לנגח מגדל ההיכל ויך את המגדל וישמיטוהו ארצה ויפתחו

קרני

קרני ההיכל ויעל ראקונה על המגדל קורניליאוס ואחריו עלה פורפיוס ופאוסתו' ופוניאוס ויד גדולה עמו מגבורי פומפיוס וחרבותם שלופות צידם ויצאו אל ההיכל בעת אשר הכהנים זבחים את הזבח ומקריבים את העולות לפני וי' וילעדו בתוך ההיכל הלוך והכו צבאני וי' והמה עובדים בעבודת וי' ולא חרדו הכהנים ולא פחדו מן החרבות השלופות ולא רגזו מן הרמחים המבזיקים ולא רגזו מן הפגרים המתים הנופלים בתוך היכל וי' אבל על הפגרים הלכו הכהנים לעבוד את עבודת וי' ולזבוח זבחיו ולעלות עולותיו ולהקריב קרבנותיו ויאמרו הכהנים איש אל רעהו חזקו ונתחזקה בהני וי' ונכרה לפני מזבח וי' כי סוב לנו למו' במשמרתו ולא נעזוב את משמרת וי' ולא נשליך את עבודתו מנגדנו ויעשו כן וילכו כהני וי' בלא פחד ובלא יראה בתוך עיר המלחמה כאשר ילך איש בעומק השלום והיה כגפול הכהן המקריב את זבחו יצא כהן אחר תחתיו ויקח מידו את הקרבן ויקריבוהו הוא ובהרג גם הוא יצא רעהו ויעשה כמעשהו עד תום כל עבודת וי' מיד הכהנים ניוס הגוס ויכרגו הכהני' כולם חגורים אפוד בד ומלוכשי' צבני קדש ויפלו פגרי חללי הכהנים על פגרי זבחהם ויתערב דמם צדס הזבח וימותו כלם בקדושה לפני מזבח וי' וידבר עוד יוסף בן גוריון הבכור בספרו על אודות הכהנים האלה לאמר כל אשר דברתי על כהני וי' לא שקרתי בו רק האמת הגדתי וכל אש' יקרא בספרו זה ולא יאמין ילך ויקרא בספרי סופרי אחרי' אש' העידו כמוני כי סופרים רבים העידו כן והנה המעשה הזה גם כן כתוב בספ' ניקולאו' מדמשק ועל ספר סתר' בן הכפתורי ועל ספר טיטו' הסופ' הרומי אשר כתב מעשה פומפיו' הרומי ועל ספרי סופרים אחרי' ויאמ' עוד יוסף הכהן דברים רבים כתבנו בספר אשר כתבנו לזכרון למלכי רומא אשר לא כתבנום פה כי הם בלתי ראויים להכחז לעם הקדש ואמנם זה הספר כתבנוהו לעם וי' ולכן לא כתבנו פה רק התלאות אשר עברו על עם וי' כי התגרו מלחמה מהם ובהם או התגרו מלחמה עם מלכים אחרים ממלכי הגוים ויהי כאשר תמו הכהנים מההיכל ויצאו שרי רומא בתוך המקדש וישבו שם ואלה שמותם גיוס ואנטיאוס וארכאוס וטוליאוס וקרקיאוס וזה השר קרקיאוס היה איש סופר וכתב בספרו כל אשר ראה בעיניו על כהני וי' ועל מקדשו ויהי אחרי כן ויצא גם

פומפיוס

יוסיפון פרק טל מ

פומפיוס ועמו רבים מהרומיים ויצאו בתקדש ימי וירא את קדש הקדשים
ויחמול עליו ולא שלח ידו בכליו כאשר עשה בכל המקדש כי מלאו שם
כלי זהב הרבה מאד ודרכמוני זהב אלפים ככרים ולא אבה פומפיוס לנגוע
בכל אשר מלא כהיכל וינו ליתר הכהנים לטהר את הבית ולהקריב
קרבנות ולהעלו' עולות כמשפטם ויעשו כן ויתן להורקנוס את כל
המלכות ויהרוג את כל אוהבי אריסטובלו' ויאסור לאריסטובלו' בנחשתים
להוליך אותו אל רומא וכל ערי ארם אשר לקחו היהודים במלחמה השיב
אותם לארמיים וכל הארץ אשר החריבו מלכי החשמונים השיב אותם
ליושביה וכל אשר היו כנועי' תחת ירושלם חפשו אותם פומפיו' בחפשויות
מלהיותם עבדי ירושלם וגם את ירושלם אשר היתה גזרת על כל המדינות
היתה למא עובד אל רומא וגם גוי יהודה העביר ממלכתו והושב למא
עובד וידבר יוסף בן גוריון הכהן ויאמר כל זאת הרעה באתה לנו מיד
הורקנוס ואריסטובלוס אחים כי הם הם אשר התגרו תחלה וסבבו את
הרעה הזאת צירושל' והעבידונו אל מלכות רומא ומאז ירדנו מגדולתינו
והיינו כנועים תחת יד מלכות רומא ויהי אחרי כן וילך וישב פומפיוס
אל ארצו אל רומא וישא עמו את אריסטובלוס עם שני בניו ועם שתי
בנותיו כי בנו השלישי והוא אלכסנדר ברח וימלט בארץ מזרים ויתחבא
שם ויעזוב פומפיוס מושל בכל ארץ ישראל את הורקנו' ואנטיפטר
עמו ויעזוב עמהם את סבאורוס שר לבאו ויהן לו את כל ארץ מזרים להיותו
מושל עליה :

פרק ארבעים

ויהי כאשר הלך פומפיוס לדרכו אל רומא נסע
הורקנוס עם סבאורוס וילך אל סלע מדברה
להלחם בעמו ואנטיפטר עמהם וישמע אלכסנדר בן אריסטובלוס כי
המה הלכו להלחם בערב ויעל הוא אל ירושלם ויבנה את חומות ירושלם
אשר הרס פומפיוס ויאסוף יד חזקה מן היהודים וימשול עליהם והורקנו'
ואנטיפטר כששמעו וישונו עם גדודם וסבאורו' נשאר נלחם בערב וילחם
אלכסנדר בהורקנוס ואנטיפטר ויבזיחו וירדפו' וסבאורוס כששמעו
את הדבר הזה ויתחזק לבוא להלחם עם אלכסנדר ויבא וילחם בו וגם הוא
לא עמד לפניו אז עלה גביאונוס ממדינת רומא אל ארץ ארם לקחת מס
מתנה כי היתה תחת יד מלכות רומא ומתשלחה וישמע את כל אשר עשה
אלכסנדר

יוסיפון פרק מ מא עה

אלכסנדר ואשר נלחם עם סבאורוס ויהרוג רומיים לרוב ואשר הצריח
את הורקנוס ואת אנטיפטר ואשר בנה חומות ירושלם אשר הרס פומפיוס
הגדול וירע בעיניו מאד ויבא עליו גביאונוס בחיל כבד מאד מחיל רומיים
וחיל ארם ועוד כוסף עמו מחיל יהודה יד גדולה וחזקה מאד והם כל
הגבורים אשר היו עם אנטיפטר והורקנוס ויתחבר עוד עמהם
אנטונינוס הוא מרקוס כי שני שמות היו לו על אודות גבורתו כי איש
גבור היה ובעל מלחמה ויצאו השרים האלה כלם למלחמה על אלכסנדר
בן אריסטובלוס על ירושלם וילא אלכסנדר לקראתם ועמו מתי מעט
בעשרת אלפים רגלי וחמש מאות רוכבי סוסים ויתגר מלחמה בשרים
האלה ויפלו במלחמה ששה אלפים מגבוריו ויברח עם יתר אנשיו ויבא
אלכסנדרונה וימלט שם וירדפהו גביאונוס עד עיר אלכסנדרונה ויגש
אל העיר להלחם עליה וללור אותה וילא עוד אלכסנדר מהעיר ויתן מרוצה
על מחנה גביאונוס וישלך ארלה מהם הרונים רבים והגבורים אשר נפלו
במחנה גביאונוס במלחמה ביום ההוא עלה מספרם תשע אלפים וש'
גבורים ואז נפל מרקוס ואנטוניאוס במלחמה ההיא ותהי מלחמ' עזומה
ביניהם ואז התאזר עוד והתחזק גביאונוס להלחם באלכסנדר וילחם בו
ויפלו ממחנה גביאונוס עוד במלחמה ההיא כ"ה אלף גבורים ואמנם נלח
בקרב כי הצריח את אלכסנדר והשיב אותו אחור ויבוא בעיר וגם רבים
מאנשי אלכסנדר הניע גביאונוס במלחמה וגם רבים מהם נפלו ממחנהו
ויזר גביאונוס על העיר וילחם עליה במלחמה עזומה ותלא אליו אס
אלכסנדר אשת אריסטובלוס ותנך ותחנן לו ותבקש ממנו רגון לעשות
שלוש עם אלכסנדר בנה וישמע אליה ויעש עמו שלום ויחלק אז גביאונוס
את מלכות ארץ ישראל לחלקי' ויגזור להיות צירושלם הורקנוס מושל
ובגרייה שם מושאחר וישם בחמת מושל אחר וישם בצפרי אשר בגליל
מושל אחר וביריחו שם מושל אחר :

פרק אחר וארבעים

בעת ההיא ברח אריסטובלוס עם
אנטונינוס בןו מעיר רומא אל ארץ
יהודה ויבא בקצה ארץ יהודה וישמעו זה אנשים מעם יהודה ויפלו עליו
המון רב מעם יהודה וגם פיתיליאוס הרומי הנגיד על ירושלם כוסף
עמו באלף איש אנשים גבורים כי זכר את כבודו הראשון וירא אריסטובלו'
את

אז היס הרב אשר אתו ויבדל את דלת העם מעמו ויבחר מכל העם שמונת אלפים איש מגבורי ישראל גבורי מלחמה אשר לא יאבו פגועה ולא יאבו אחר תפנו כל וילא לקראת גביונו למלחמה אשר בא בחיל כבד מאד חיל רומיים וחיל יהודה אשר באו עם גביונו על אריותובלום ויתגרצם אריותובלום מלחמה בשמונת אלפים גבוריו ויך בהמון רומיים מכה גדול מאד הוא ואנשיו ושלך מהם ארבה הרגיש רצוק וכלם מחיל רומיים כי לא רצה לגנוע בחיל יהודה אשר הוק עמו וגם מגבורי אריותובלום נפלו בקרב ההוא אלפים וישאר אך אריותובלום ואלף גבורים מגבוריו ויבקע אריותובלום עם אלף גבוריו את מחנה הרומיים וילך ביניהם הלך ויבכות עד אשר נמלט בראש ההר וירדפו אחריו הנשארים מחיל הרומיים וישאוהו ויבא אריותובלום את פניו וילחם ברומיים ויהי ציוס השלישי להלחם אריותובלום עם הרומיים צהר ויפלו גם אלף גבורי אריותובלום אחר הרב להכות במחנה הרומיים עוד וישאר אך אריותובלום לבדו וילחם גם הוא וימת רבים מחיל הרומיים לבדו וילפעו את ראשו גבורי רומה בפלעים גדולים עד כי נחתך כובע הכרזל אשר על ראשו ויפל לארץ וילכדוהו חי וישאוהו אל גביונו למען עשו בו משפטים ויקבלוהו הוא וילן וירפאוהו מן המכות ויאסרוהו עוד וישלחוהו אל רומה אסור בנחשתים ויביאוהו אל הישיב ואל הכ"ב ויעניו וילו הישיב בעלתם להמיתו ואריותובלום היה בחור קטן שנים ויחמלו עליו המלווי להמיתו על יד הישיב המושל ברומה ולא המיתוהו ואמנם אסרוהו והחזיאוהו והישיב ויועניו לא ודעו דבר כי הישיב נוה לתלות אותה והם תלו איש אחר תחתיו והכף בקשו מהישיב ויקברוהו ולא מת אריותובלום עד סוף ממעלת הישיב ממדינת רומה כאשר נודע עוד בספר הששי והוא ספר מלחמות י"ו והימי אשר מלך אריותובלום על גוי יהודה שלש שנים וששה חדשים והוא היה איש יקר רוח ונבון ורחב ידיים ופה עינים ויפה תואר :

פרק שנים וארבעים

ויהי אחרי כן וישלח הישיב את בני אריותובלום מרומה אל ירושלים כי חמל על אשת אריותובלום המלך אמה כי בת גביונוס ויודיעוהו את חכמה ובשמוע הישיב את חכמת האשה חמל עליה וישלח לה את בנייה ואחבנותיה ויהי אחרי כן וילך גביונוס ויעזור את נהר פרת וילחם

וילחם על פרת ועל תדי ויכניעם כי כבש אותם פומפיוס הגדול וכאשר הלך משם פשעו ולכן הלך גביונוס עליהם ויכבשם ויכניעם וישיתם לחם עובד ובעת ההיא פשעו אנשי מצרים כי אמרו לא ניתן עוד מס לממלכת רומה וישלח תלמי אל גביונוס לבוא לעזור לו ולהקים ממעלת רומה על ארץ מצרים וישלח גביונוס אל הורקמוס ואל אנטיפטר לבוא אליו ללכת יחד אל תלמי לעזור לו ויבא אנטיפטר מירושלים בחיל כבד מאד מחיל יהודים ומחיל הגוים אשר היו עוזבים אל רומה ועמו כל חיל יהודה וצנימן וילך עם החיל לעזרת גביונוס וימלאוהו דמשק בשונו ממלחן פרת ויאמר גביונוס להקדים ללכת ממרימה לפתוח את הדרך ויאחר ויבא הוא אחריו ויעש אנטיפטר כמזותו ויבא גביונוס ממרימה ויושב את תלמי במלכותו ויעזרהו ובעת ההיא זביות אנטינוס עם גביונוס במצרים ויוסף עוד אלכסנדר בן אריותובלום למרוד ויאסוף יד גדולה מנחוריה יהודה ויפשוס צהר גדוים ויך את השמרת הרומיים אשר עז גביונוס שם וגם כל הרומיים צהר מארץ יהודה ויהי כשמוע גביונוס בן וישלח את אנטיפטר לדבר באזניהם אשר מרדו דברי שלום ויביחם ויביחם שלום וישים אל ממעלת רומה אל גביונוס וילך אנטיפטר ויוכה את העם וישמעו את תוכחות וישב אותם אל גביונוס רק אלכסנדר לא אפה לשמוע אליו ויקח לו שלשים אלף גבורי צהר מיהודה וילך אל כה חנו ויערוך מלחמה לקראת גביונוס ויפלו עשרת אלפים מגבוריו וינב גביונוס אלף וישב גביונוס ויבא אל ירושלים ויחדש את המלוכה להורקמוס וגם את אנטיפטר המשיל על כל עם יהודה ויבא משם ויבא אל רומה ויהי לתקופת השנה וישמע הישיב אשר ברומה ועמו ש"כ ויעניו כי פשעו פרת ומדי ממעלת רומה ויחר אפו ואפס וישלח בעצתם את גביונוס בחיל כבד מאד ויעזור גביונוס יפוד דרך ים ויבאת חלה אל ירושלים ויבא אל היכל י"ו וישלח ידו לקחת את כל האוצר והזכב אשר בהיכל י"ו וימלא שם אלפים ככרים דרכמוני וזב וציימים ההם היה שם כהן גדול ושמו אלעזר והוא איש זדיק וירא י"ו מאד מאד ויאמר הכהן אל גביונוס למה תשלח ידך לשלול את היכל י"ו ולגעת בכלי הזכב אשר בו אשר לא נגע בו פומפיוס ושירים אחרים אשר באו אל ירושלים ועתה השבעה לי כי לא תקח את הזהב הזה ואת הכלים האלה ועלי לתת לך קורה אחת על זכב משקלה שלש מאות מנה

מנה אשר לזהב וזקורה היא היו חלויים כל בגדי תכלת וארגמן אשר כמו
בס שערי קדש הקדשים ולכן נעלמה הקורה מעין כל ולא נראתה לעין רק
לכהן ההוא הוא אלעזר הכהן הגדול אז וישבע לו גריסוס אשר לא יגע בכלי
ההיכל ולא יקח מכל הזהב אשר בהיכל זולתי כי יקח את הקורה ויחן
לו אלעזר הכהן את הקורה והיא היתה מעשה ידי אומן ושלש מאות מנה
אשר לזהב משקלה ויאמר יוסף הכהן ש' מנה הוא בעדו נאמנה והמנה
שנים רט'ולי וחלי הוא אשר יעשו אונקיות ששים הרוט'ולו ולכן מהיום
והלאה כל אשר ישאל על המנה יעיד עליו בעדות יוסף בן גוריון ויהי
כאשר לקח גריסוס את הקורה המיר את שבעתו ויחללה ויקח גם את
כל הזהב הנמצא בבית י"י משקלו אלפים ככרים דרכמוני זהב וגם את כל
כלי הזהב משקלם יותר מאלפים ככרים זהב טהור ויאמר עוד יוסף בן
גוריון הכהן רבים אויבים ושונאים אשר שאלו את גוי יהודה והחריבוהו
והענירוהו ולא עשו לגוי יהודה כזה הרשע ואם לא יאמינו הזומעים
לעדותי על דברי עושר הנמצא בבית מקדש אלהינו ידעו באמת כי כאשר
העידותי עליו כן הוא ודברי נאמנים ולא נמצא בהם שקר כי רבים
ממלכי הארץ מלכים גדולים שלחו מנחה אל היכל י"י מדי שנה בשנה כלי
כסף וכלי זהב לכבוד את פני י"י ולבקש ממנו עזר גם גויים רבים
נתנו מס להיכל אלהינו מדי שנה בשנה כלי כסף וכלי זהב זה כל ימי היות
עם י"י בקלחה ולא חטאו לי"י אלהינו וציומים בהם היו היהודים
עשירים הרבה מאד ולא היה נחשב אגלס למאומה לא הכסף ולא הזהב
וסופרים רבים נאמנים העידו על זה כמוני והם הם מסופרי הגוים וכן
העיד ניקולואוס הסוחר הנאמן מדמשק וכן דבר סרת'צון מכפתור בספרו
וזולתם סופרים אחרים רבים העידו על זה כמוני על דבר עושר היהודי
וציומים בהם שלח מתרדת מלך ארמיגואה אל העיר הנקרא כיאו אשר
היא בקצה ארץ אסיאה ויקח משם את הזהב אשר הניחה שם קליאופטרה
מלכת מצרים לקדש לי"י וגם לקח עוד אז משם את הזהב אשר הקדישו
היהודים לשלוח אותו אל היכל י"י אלהינו ויהי משקל הזהב הכוא ככרים
שמונה מאות מלבד הזהב אשר הקדישו היהודים היושבים בארץ אסיאה
לא היה שם זהב מארץ יהודה ולא מארץ אלכנדריה רק הזהב הזה היה
מיושני אסיאה ויהי אחרי אשר לקח גריסוס את הזהב הנמצא בהיכל י"י
וילך

וילך לתלחמה על פרס ומדי ויפל עמו וכל חילו ציוס אחד וינצרו עליו
אנשי פרס נחרצ וינצרוהו וישמירוהו גם גברו עוד אנשי פר' נחרצ וינצרו
בארץ ויקחו את ארס מיד אנשי מושלי רומה וימשלו בה עד זוא קאסי'אוס
וכוא היה איש גבור חיל ממדינת רומא וימלט את ארס מממשלת פרס
וישיבה אל ממשלת רומא ויבריך חיל פרס מארס וישב קאסי'אוס ויבא
אל ארץ יהודה וימלא את עב יהודה נלחם על הורקנוס ועל אנטיפטר
ויעזור את הורקנוס ואת אנטיפטר ותשקוט הממלכה ביד הורקנוס
ויסע משם קאסי'אוס וילך ויעצור את נהר פרת וירס חרב על מדי ועל
פרס ויעש מלחמו'עצומו' בהם עד אשר השיב אותם לממשל רומא ויכניעם
כאשר הכניעם פומפיוס בהיותו נמזרח שר צבא רומי ויהי ציומים בהם
וחמת אשה הרה ברומא אשת א'מהשלש מאות וכ' יועצי רומא ויהי במותה
ויתנענע הילד בצטנה ויתרוצץ ויפתחו את רחמה ויוציאו את הילד חי
ויתנוהו למינקת ויחי הילד ויגדל ויקראו את שמו יוליאוס כי נחשב אז
אשר שמו יוליאוס ילא הילד ממשי אמו ויקראו עוד את שמו קיסאר
בלשון יוני ובלשון רומא קיסר כי כרותה היתה אמו זו וקיסר יאמר בלשון
הקדש כרות ובלשון רומי קיסר וקיסארי ציאוירו ציוני מושל כורת
וקיסר ברומא משמעו גם כן ברית ובריתה וכורת וציאוור הנקרא
המושל בזה השם להיות הנקרא צו מושל על כל המלכים המולכים בארץ
ונחק רומי לא יקרא צו רק המושל בכל ממלכי הארץ וכבר היה משפט שם
קיסר ברומא ציומים הקדמונים אבל החסירוהו מממשלת רומא לסנה אשר
כתצנו בספר השלישי ויפקידו את הממשלה ביד הישיש ויועצי רומא
ועזות זו ממלכה שם וציומי זה הקיסר הגיע יוס הסרת ממשלת הישיש
והיועלים ממדינת רומא ונאה פקודתם ומצוכתם כאשר נודיע בספר
הששי בצא אחר זה ויתר דברי סופרי כל ישיש מהישישים המושלים
ברומא מעת הפקידו הרומים מממשלת רומי ביד ישיש גם יתר סופרי כל
כת וכת מכתות היועלים אשר היוצמן כל ישיש וישיש מהישישים המושלי'
ברומא הלא הם כתוצים על ספרי אני יוסף בן גוריון הכהן הנקרא גם הוא
יוסיפוס אשר כתבתיו בזמן יוליאוס הקיסר והוא אשר אני מתחיל הספר
הששי בעדות ספורו ובספר ההוא כתבתי את כל התלואות אשר מלאו
את מדינת רומה ואת עמה מיום הוסדה עד חרובן הבית השני אשר גלס

יקר הפארטנו ממנו גס כחנתי נז כל העתידות היעודות לזכא נא
אחרי מותי עד תחרז ותשומס כאשר קבלתי מפי חכמי ישראל אשר היו
קרוצים לנביאים גס מפי חכמי גוים אשר היו נאמנים בחכמתם ורק עם
חכס וכנון היה הגוי הקטן הוא עס י"י והוא סגולה לאלהי השמים ואלהי
בארץ מכל הגוים הנמצאים בארץ ומי כ"י אלהינו אלוה אחד מיוחד לזדו
נמשלתו זאין ז"י אמומי כעמו ישראל גוי אחד בארץ ;
נשלס ספח החמישי

ספר ששי

הנקרא מלחמות י"י

פרק שלשה וארבעים

כה אמר יוסף בן גוריון הכהן
והוא יוסיפון ולקטן השם יוסיפון
זהו הנקרא יוסיפוס ביוני גוסיפוס ברומי . זה הספר הוא הספר אשר
קראתינו מלחמות י"י להיות נז ספור תלאות חרבן בית מקדשנו וארץ
קדשנו ותפארתנו . בשנת מאה ושלשים וארבע שנים להמלא חק הקסריות
בעול והוא החק הנקרא ביוני אמפראוסיא נולדתי אני ככתוב בפסוק הג'
ונשנת קפ"ה שנים להמלא זה החק נולד יוליאוס הקיסר הגדול אשר
נחיל בזה הספר ספורו ותחמנו הספר החמישי בן . ואני הייתי אז
בן חמשים ואחד שנה בשנת מולא הילד הנקרא יוליאוס ממעי אמו ומשנת
התחלת המלכות הישיש והיועלים ברומי עד היות אמי הרה בי קל"ה שנה
ותהי מתשלחם עד שנת תשע עשרה למספר מולא הילד הזה הנקרא
יוליאוס ממעי אמו ואני אז בן שבעים שנה . ומאיתם וחתם שנה עמדה
המתשלח ברומא על פי ישיש ויועלים . וזה תחלת בנין רומא . בשנת
שש שני לחזקיהו מלך יהודה היו בצקעת רומי שני אחים וינים ושם הגדול
מאיה . ושם הקטן יונייה ואז היו חדשי השנה אלל היונים שמנה חדשים
לזד יוכאש גברו שני האח' האלה מאיה ויונייה ויבנו בצקעת רומי מגרש
הקסריו ועודנו עומד עד היום הזה הוסיפו על שמש שני חדשים בשנה
לזכרון שם להס ותהי השנה מאז על פיהם עשרה חדשים ונקרא ג"כ שם
גדול משני האחים האלה רומילוס ועל שמו נקראת רומי : ושם הקטן
רומיליאוס

רומיליאוס ועל שמו נקראת רומה . וכאשר נא זמן מלכות יוליאוס ואחריו
אנוסעוס והיו מלכים חכמים הוסיפו עוד הרומיים שני חדשים בשנה
אחרים לכבודם ולזכרון שם להם לתפארת ותהי השנה מאז על פיהם שנים
עשר חדשים . ותכון מלכות יוליאוס על עם רומי בחזקה וימלוך עליהם
בכבוד כי הילד הזה יוליאוס בן תשע עשרה שנה משל בחזקה ברומא בחק
הקיסריות כמשפט הקיסרים הראשונים ויסר בשנה הראשונה למלכותו את
המתשלח אשר לרומא מהיותה ביד ישיש ויועלים ותהי מאז ביד קיסריות
עד היום הזה ויהי כאשר גדל הילד הנקרא יוליאוס ויהי בחור רודף בנבול
בן עשרים היה גבור מלחמה והוא בן תשע עשרה שנה שלמות מלמד חדש
אחד . וכשלוש הישיש אשר היה אז מושל ברומי בעצת הש"כ יועלים כמשפט
המתשלח אשר היתה סובבת ברומי על פי ישיש ויועלים את פומפיוס לזד
מזרח בממשלת זר לזכא רומי בעצתו ובעצת הוקנים היועלים שלח גס את
יוליאוס זה והוא בן י"ט שנה ללכת במערב ולהכניע את כל מערב תחת
ממשלת רומי . וילך יוליאוס זה לשר לזכא על חיל הרומיים במערב כאשר
הלך פומפיוס לשר לזכא על חיל הרומיים במזרח . ויגבר יוליאוס
על כל מלכי המערב ויכניעם ויעצירם תחת ממשלת רומי . ויכנע את
גוי פרחקוס ואת גוי בריקתוס ואת כל מלכי המערב עד יס אוקיאנוס בנלח
וגבורה ויהי בהיותו בן שלש ועשרים שנה כי ארבעה שנים נלחם עם מלכי
המערב ויפן וישב אל רומה בנלח וגבורה והוד וכבוד ויגבה לבו על ככה .
ויאמר לעם הרומי' ולכל גבורי החיל אשר ברומא אני אמלוך על כל ממשל
רומה ואני אהיה לקטין וקיסר עליה כי לי ראוי חק הקסריות . וכשמוע
הישיש והש"כ יועלים אשר לרומא לאמר כי יוליאוס מדבר כה וכה וישלחו
אחריו ויאמרו לו האמת גבה לך לדבר כה וכה . ויען אותם ויאמר
המניד לכם זה המניד אמת וכה דברתי וכה אעשה ולא אפיל מדברי ארצה .
והוא היה קרוב לישיש ויענהו הישיש ויאמר אליו לולא נחמול על ילדותך
ועל מיעוט דעתך הלא שפטנוך כבר לכן מותי כי חגוד ותמרוד בחק ממשל
רומה . והלא שמעת אם לא ידעת כי לא נסבול מלך עלינו גס לא חק
קיסריות ועל זה נשבענו וקיימנו ברית מימי תראכינו' המלך והוא הקיס'
הראשון היותר קודם אשר הופקד על ממשלת רומי בשנת עשרים לבנין
המדינה . והיה כאשר פשע בממשלתו אשר לקח אשת איש בחזקה ותחעב
האשה

כאזה על ככה ותדקור את צטנה ותמת כי הרנה את נפשה מאז נשצבו
אבותינו וקבלו לקיים צניהם הצאים אחריהם את שזועתם לצלתי ישמו עוד
מלך וקיסר עליה ויהי כן עד בא אלכסנדרו' מקדון ויכל כל ממלכות הארץ
וימשול על רומה וינהגה ברצונו עד יום מותו ואחרי מותו באו מלכים אחרי'
ברומה מלך אחר מלך צלתי חק הקיסרו' עד בא אמפיראו' בן אמטולימו'
אוגלוס וישב את חק הקיסרו' הראשון עוד צמדינת רומא ויהי כן עד בא
זמן אנטינוס החושק למלכות מצרים וישע גס הוא צחק הרומיים
ויסירוהו הרומיים מחק הקיסריות וישצבו עוד כאצותיהם הראשונים
וקבלו שצוב' לקיים ברית לצלתי היות קיסר עוד ברומה ויהי כן עד היום
הזה . ואך יעלה על לנך אתה להפר ברית ממלת רומה הוי סכל ומהולל
דום לך מדב' כדברי' האלה ולמה תפסע צנפך והלא מאז ועד עתה זה שני'
רבות כ"ה שני' לא מלך מלך עלינו ואף כי מלכו קיסרי' מעטים מאגוסטו'
הראשון הקיסר והנה צענת ש"כ יועצי רומי מלכו ולא צחוקה ואתה תחלל
את מצות אצותינו ואת בריתם תפר כי יגבה לנך לאמר אני אמלך ואני
אשיב חק הקיסריות למשצבו הראשון הלא בן מות אתה כי תמרוד צממלת
רומי וצפררת ישעיה ויועציה . והלא תראה את פומפיו' הצרך אשר גס
הוא עשה גדולו' צמזרח ונלח וגבר על עשרים ושנים מלכי' ויכבוש עזרי'
ושנים ממלכות גס הכניע את עם יהודה אשר הוא גדול ואדיר והוא לא
עלה על רוחו הוללו' ולא שאל לא מלכות ולא קיסריות . ואיככה יעלה על
רוחך את ההוללות ויגבה לנך לאמר כי תשיב חק הקיסריות למשצבו ועת'
ידוע יהיה לך כי לא נקבל לא אותך ולא את זולתך לקיסר ולא למלך ולא
תמלך עלינו לא אתה ולא זולתך והשם' לך ושמו' נפך מאד פן מדב' עוד
כדברי' האלה כי משפט מות נשפט עליך ביום דברך עוד כדברי' האלה .
ויען עוד ויאמר עשו את אשר תוכלו כי אני אמלך עליכם ואחס עבדי ואני
מלכם ולא מפניה' בחרי אף ויחשבוהו הזקנים לפתי ושועה ומשוגע ויאמ'
הישע להמיתו והזקנים מנעוהו מזה כי היה בן קרובו . ויוליאו'ס ילא
מלפני העצה ויתגאה וישתרר ויתראה קיסר ויש כתר מלכות הקסריות
נראשו וילכו אחריו כל גצורי חיל רומה . ויתגר מלחמה גדולה ברומה
וישפור דם נפשות רבות לאין מספר וימלך צחוקה ויפנו אחריו כל עם
הרומיים . וילך אל בית העצה ושם הישיש והיועלים מתיעלים מה יעשו
על

על זה וילו לגצוריו ויזבאו אל בית העצה פחאום ויוציאו את הישיש וילו
ויסירו את ראשו מעליו . וינו עוד להסיר ראשי כל היועלים מעליהם
ויעשו כן בגדולים מהם והנשארים צבו ויועקו ויתחננו לפני יוליאו'ס
ויאמרו לו יחי אדוננו הקיסר לעולם לך נאה להיות קיסר ואנחנו מודי'
צממלת קסריותך והננו לך לעבדים ואתה לנו למלך ולקיסר . ויקבלם
אז כי חלו פניו נכבדי הרומיים וינו ויהרסו את בית העצה מיד ויסר ציוס
ההוא את חק ממלת ישע ויועלים ממדינת רומה . וימלך קיסר וכוא
אש' שמו יוליאו'ס אז צחוקה ולכל מלך מהמלכי' אש' מלכו אחריו קראו קיס'
על שמו . ויהי כשמוע פומפיוס צארך כפתור כי מלך קיסר ברומא וכי
הצריח את הישיש ואחרים ספרו לו כי הרגו באזר . הוא האמת וכי
הרג רבים משלש מאות ועשרים יועציו . ויאסוף פומפיוס את כל
ממלכות הארץ אשר משרוס הישיש והיועלי' תחת ממלת ידו לצוא להלח'
צקיסר יוליאו'ס . ויהי כשמוע הקיסר כן ויואל אריסטובלו'ס מצית האסורי'
אשר צוה הישיש לגדודו להמיתו ולא המיתוהו רק הצביאוהו כי חמלו על
יפיו ועל גבורתו . ויתן לו צבא שני לגיונים אש' הם י"ב אלף איש וינו עליו
ללכת צארך ארס להשמיד ולהמית . וישלח עוד הקיסר לעם יהודה
להתחבר עם אריסטובלוס ללחץ עם פומפיוס מאחור כי אריסטובלוס
ילחמהו מלפניו מארס וישמע פומפיוס את הדבר הזה ויירא מאד מפני
אריסטובלוס וישלח אגרת לחבריו אש' צירושלס ויודיעס הדבר . וישלחו
אנשי ירושלם אנשים לקראת אריסטובלוס צארס צדברי שלום ויאכלו
וישתו עמו וישקוהו סם המות וימיתוהו שם ויעבור פומפיוס כתימה
וילחם צקיסר ויפלו חללים רבים מחיל פומפיוס וינוס פומפיוס
מפני הקיסר וירדפסו וידציקו וימיתוהו וימלך הקיסר יוליאו'ס
כל ממלת רומה ויעבור הקיסר למלכות מצרים ויבקש לצוא אל מצרים
ולא קבלוהו אנשי מצרי' כי עזר ידי שרי פומפיוס צמהם . ויקחו לו אנטיפט'
יד רמה מגצורי יהודה וילך צעזרת מתרדת לקראתו ויתחצרו שניהם יחד
וילכו לצא אל מצרים ויחנו על פלוסיאו' וילחמו עליה . וילחם מתרדת
בחומת העיר ואנטיפטר נלחם צשער . וילכוד אנטיפטר את השער ויבא
אל העיר הוא וגצורי יהודה ויכו את העיר לפי חרב ויקחו את כל שללם .
ויסעו משם וילכו עד מקום הנקרא עיר אוני וימלאו שם יהודים ממצרים
מהיהודי'

מהיהודי היושבי בחלוצים חיל גדול מאד ויצאו לקראת מתרדת ואנטיפס
 לבלתי עזבם לעבור מצרים ואנטיפטר בראותו כי הם יהודים וכי הם חיל
 גדול מאד וילך אליהם ויראה להם את הכתב שכתב להם הורקנוס המלך
 בדבריהם ושלום להיות ידם עם הקיסר ולקבל את מתרדת באהבה
 ויעשו כן היהודים המצריים ויקבלו את מתרדת ויסעו משם מתרדת
 ואנטיפטר ויצאו עד המקום הנקרא שמו דלתה וזהו חיל מצרים בא
 לקראתם והוא חיל גדול מאד ויצבאל מתרדת ויסב פניו ויברח וילכו
 אחריו ויתגרו מלחמה עמו ויכניעו את קרן הימנית אשר לו וירא
 אנטיפטר את מנוסת מתרדת ואת מפלת שריו וירץ בג' אלפים איש בחור
 מיהודה וימלט את מתרדת מן המות וישב אחר את כל חיל מצרים וינוסו
 מפניו ויבס מכה רבה ועלומה מאד וילחם על שפת היאור ויפלו המצרי'
 בחרב על שפת היאור והנמלט מהחרב מת ביאור וילכו אנטיפטר
 כל מלכות מצרים ומחרדת עמו וישלח מתרדת אל הקיסר ויגד לו את כל
 הגבור והנלוח אשר עשה אנטיפטר במצרי ואשר הכניע את גאון מצרים
 ואשר השיבם לממשלת קיסר ואשר לקח במלחמה ואשר הופע בפלעי רבים
 וגדולים וקרפא וישמע הקיסר את הדבר הזה ויאבז את אנטיפטר מאד
 ויכללהו וישלח מלאכים להביאו אליו בכבוד וילכו אנטיפטר ומתרדת אל
 הקיסר דמשק וישמח בהם ויהי כבא אנטיפטר אליו ויעמוד לפניו ויאמר לו
 הקיסר שמעתי את כל התלאה אשר מצא אותך ואת הגבורה והנלוח
 אשר עזית במצרים בעבורנו ואשר השיבות את מצרים אל ממשלתנו ועת'
 עלינו לכבדך על דבר כחך וגבורתך שאל ממנו את אשר תרצה ואנחנו
 נעשה ואלו בא אנטיגנוס בן אריסטובולוס הקטן ויצעק לפני הקיסר
 ויקרא הושיעה אדוני הקיסר ויספר לו על אביו ואשר השקוה אנשי
 ירושלים סם המות חברי פומפיוס בעצת הורקנוס ואנטיפטר אובסי
 פומפיוס ויועציו ויוסף עוד אנטיגנוס בן אריסטובולוס ויאמר אל הקיסר
 אחי ידעת כי הורקנוס דודי ואנטיפטר אובסי פומפיוס היו והם אויביך
 ויען אנטיפטר לפני הקיסר ויאמר אני כיומי אובז לפומפיוס כי
 ממלני טובה והיתה תחת ידו כל ממשלת רומא אשר בארץ צימסיהם
 ואני נלחמתי אז את מלחמותיו אבל המלחמה הזאת אשר נלחמתי
 ושמתני נפשי בכפי והכנעתי את כל גאון מצרים לממשלת הקיסר על אהבת
 קיסר

הקיסר ועל שמו נחלמתי ולא על שם פומפיוס ואהבתו כי ידעתי כבר זה
 כמה ימים אשר פומפיוס מת ועל מי הופלעתי אני בפלעים אשר
 עיניכם רואות היום ויפשו את בגדיו ויראה את פלעי ראשו ואת
 המכות אשר היו צברו ויען ויאמר יענו צי פלעי כעדים כי לא היו
 אתי בחיי פומפיוס אלא במלחמה שנלחמתי לאהבת אדוני הקיסר ועל שמו
 הפלעתי צם ויען הקיסר ויאמר לו אנטיפטר שלום לך גביר יהודה
 ושלום לכל המבקשים שלומך וטובתך כי העיד פלעך על גבורתך ומכותך
 העיד על כחך ועתה אפקידך על אנשי המלחמה אשר לי עד אשר אלחם עם
 הגוי אשר מעבר לנהר פרת ואכניעם ואז תשוב לאנשיך ולעירך וישם
 הקיסר את אנטיפטר על צבא רומא לשם מהיוס הוא והלאה עד אשר
 הכניע את כל גאון מזרח ואת כל ארץ הודו ואחרי כן שב אנטיפטר
 לארצו ולעירו אל ירושלים עיר הקדש ויוליאוס קיסר הלך אל רומא ויאמר
 יוסף בן גוריון הכהן אף סופרים אחרים העידו כמוני על דברי גבורות
 אנטיפטר בעת ההיא וכה דבר ניקוליאוס מדמשק בספרו וכה דבר
 סתרכון הכפחורי בספרו וכה העידו סופרים אחרים רבים :

פרק ארבעה וארבעים

וישב אנטיפטר בעת ההיא לירושל'
 להורקנוס מלך יהודה אחרי השלימו
 מלאכת המלחמה אשר שלח אותו עליה ואלו בנה הורקנוס את חומות
 ירושלים אשר הרס פומפיוס וימלוך לבטח אבל הורקנוס היה איש חס
 וישר והיה על מאד לנאת ולבא במלחמות וירא אנטיפטר את עלותו
 וישם את בניו פקידים על כל עם יהודה על פי הורקנוס וישלח את
 פסילו בנו הגדול וישימהו נגיד על ירושלים ויקח את בנו השני אשר
 שמו הורודוס וישם אותו נגיד על ארץ הגליל והוא נער קטן בן ט"ו שנה
 לבד ויהי בעת ההיא ויבא מירושלים איש שודד בחור ושמו חזקיה שר
 הפריזי והוא היה שודד ופריץ אש במרוצתו היה מרעיד כל אדם והוא היה
 אשר השחי כל ארץ ארם ויהרוג תמיד את בחורי מלכי ארם בחרב ויהרוס
 את עריהם ואת מצריה וישומם תמיד את ארצם עד בלי חמלה ובכל מקו'
 אשר היה בו חיל ארם הם לא ידעו דבר והנה חזקיהו הפריץ עליהם ורבים
 עמו מבחורי הפריזים ויתבהלו כל אנשי ארם מאימת מרוצתו ולא היטה
 להם תקומה לפניו ובהיות הורודוס בן יטיפטר שר ונגיד בגליל וישלח
 אליו

אליו אגרת סיקתוס בן דודו של קיסר המלך שהפקיד הקיסר בכל ארץ ארס
לאמר מן סיקתוס בן דודו אשר לקיסר להורדוס בן אנטיפטר שלום
ידוע יהיה לך כי שמענו שהופקדת נגיד בגליל ושמחנו מאד בך ועתה
אזכור נא אהבת הקיסר אשר אהב אביך ואשר כבדו ולחוס את מלחמת הקיס'
ותמלא חן בעיניו כי הנה חזקיהו שר הפריזים אשר בארצכם ישחית
את כל ארץ ארס אשר אני נגיד עליה ואין תקומה לארמייס לפניו ועתה
לך ונלחמת בו והרגת אותו ותקבל מנחה גדולה מאת הקיסר ומאתי
וישמע הורודוס אל סיקתוס וילא ויפגע בחזקיהו והוא בא לבטח אליו
ויכהו ויהרגהו ואת כל חבריו הפריזים הרג וישמע סיקתוס את הדב'
הזה וישלח לו מנחה כסף וזהב ואבן יקרה על אשר נלחם באנשי חזקיהו
וימיתו ועל כן כבדו מאד וישעיר הבחור הורודוס מאד בכסף וזהב
כי העשירוהו הרומיי' על אשר הרג את חזקיהו וישמעו שרי יהודה מה
שעשה הורודוס לחזקיהו ויתעלבו האנשים מאד ויאמרו אל הורקנוס עד
מתי תשא עליך את טורח אנטיפטר וצניו כי הנה כל המלכות בידם וגם
כל אשר הם מצקיי' לעשות יעשו כי אנטיפטר מאורחותיך ומהונך יתראה
למלכי רומא וגם הנה פסילו בנו היום נגיד בירושלם וכל אשר הוא
מצקש לעשות בירושלם יעשה ואין לך במלכות יהודה חלק רק השם לבד כי
כל המלכות בידם גם הנה הורודוס בנו נגיד על בגליל והוא הרג את
חזקיהו האיש הגבור אשר מאימתו ומפחדו נבהלו כל הגוים ורעדו כל
האויבים השכנים לנו והיה אהוב לעמו ואהוב להם ומפחיד ומבהיל ומחריד
ומכחיד את כל העמים ועתה הבא נא את הורודוס בן אנטיפטר במשפט
לפני חכמי הסנהדרין הקדושים כי אתה מלך ולך דבר מלכות ויהי כאמר'
אליו יוס ויוס כדברים האלה ועוד כי אמות הבחורי' אשר היו עם חזקיהו
היו צועקים לפני הורקנוס בצואו תמיד בהיכל י"י על דבר אשר הרג
הורודוס את בניהן ויאות הורקנוס לשלוח להביא את הורודוס במשפט
ולהעמידו לפני הזקנים שהיו בימים ההם ויהי כשמוע בן אנטיפטר
וישלח לבנו הורודוס מכת' לאמר בקריאך הורקנוס לבא אליו בא מהר ואל
תעמוד רק השמר לך פן תבא יחיד אמנס בא נחיל ובגדודים ובצנף העירה
אל ירושלם לא תבא ברב עם כי אם במתי מעט בגבורים וכשלוח
הורקנוס אחרי הורודוס ויעש הורודוס כאשר צוהו אביו ויבא במתי מעט
לירושלם

לירושלם וכלם גבורים ויעמוד לפני זקני הסנהדרין והוא מלוכש בארגמן
וראשו מוסרק ויהי כעמדו לפנים מלוכש בארגמן וראשו מוסרק והוא עם
גבורים עמו חגור חרב ויתבהלו השופטים וזקני הסנהדרין מפני
גאותו וכאשר שאל בשלוםם החרישו ולא ענוהו דבר גם אשר הלשינו
אותו טרם צואו היו שם ויחרישו ולא פתחו פיהם לדבר ואז היה שם שמאי
ומנחם תלמידי הלל הזקן לפי מה שידעתי אני יוסף בן גוריון בעדות נאמנ'
ויען שמאי ויאמר לפני הזקנים והסנהדרין כדברים האלה דבר לי
אליכם קדושי י"י כי ראיתי היום דבר חדש ביניכם לא ראיתי כמוהו מעודי
תשרת לכם כי הנה כל החוטא העומד למשפט עליו לעמוד בלבוש שחור
ושערותיו מלאות עפר לנקש רחמים על חטאו אשר חטא ואמנס זה
הבחור הורודוס יעמוד לפניכם בלבוש ארגמן וראשו מוסרק והוא חגור
חרב וכצביו גבורים עד אם יעגש במשפט יתגבר להרוג העונשים אותו
ראו זה חדש הוא ביניכם ואני לא אפלא מהורודוס כי הוא יעשהו כל זה
למלא נפשו ממות אם יוכל אבל אפלא מכם אשר אתם חטאתם לי י'
כי נשאתם פניו בדבר הזה עקב אשר עזבתם אותו לעשות כדברי' האלה
ולכן הנה ימים נאים והורודוס זה אשר נשאתם פניו במשפט ימלוך וימשול
עליכם ויהרוג לקייניכם ולא ישא פניכם במשפט ועוד הורקנו' המלך
אשר חמל עליו על ככה הנה הוא לא יחמול עליו אז רק הוא יהרגהו
ויקבל מלכותו ויהי כשמוע זקני הסנהדרין והשופטים אשר שם את
דברי שמאי ויאמרו איש אל רעהו הטיב שמאי את אשר דבר ויהי באמרו
שמאי כדברי' האלה והחכמים אשר שם והזקני' מצויים זה בפני זה והזקני'
המלך שומע ויען גם כן מנח' החבר לשמאי ויאמר לפני הזקני' והסנהדרין
כדברים האלה מה לכם כי תציטו איש בפני רעהו למה תגורו מפני איש
ואתם ידעתם כי המשפט לאלהים הוא חדלו לכם מלהחניף איש את רעהו
ושפטו משפט לזק ייהיה השם עמכם כי שמאי רעי הטיב את כל אשר דבר
וירא הורקנוס את פני זקני הסנהדרין והחכמים אשר היו שם כי נשתנו
לרע על הורודוס ויאמר הורקנוס אל חכמי הסנהדרין נפנה ונלך
היום איש לביתו שכבר פנה היום ולמחר נשוב ונבוא למקום המשפט לחקור
ולדעת דקדוק המשפט והורקנוס המלך לא דבר את הדבר הזה רק למלט
הורודוס מן המשפט כי ראה את חברת השופטים אשר נחברו כלם יחד
לשפט

לשפוט את הורודוס במשפט מות ויקס הורקנוס וילך וגם כל השופטים
הלכו איש לביתו ויהי נבילה ההוא ויאל הורודוס מירושלם עם גבוריו וילך
אל אנטי גדודו וינס עמהם וילך בארם דמשק אל סיקתוס אשר הופקד
מפי הקיסר על כל ארץ ארם ויספר לו את כל אשר קרהו בירושלם ואז
הפקידו סיקתוס נגיד על ארץ ארם ויהי לתקופת השנה ויאסוף
הורודוס את כל צבא ארם ויבא על הורקנוס למלחמה וינאו לקראתו אביו
אנטיפטר ופסילו אחיו ויאמרו לו רשע ואויב רע ולא תזכו הגמול אשר
גמלך הורקנוס כי הילך מן המות ולא הביאך במשפט ואתה הגמלו
רע על גמולו הטוב ודע כי מה שאתה עושה בעצת יועצים רעים אתה
עושה וכהנה הוא אהבך כבנו ואתה חוטא לו ועתה חדל לך מעליו פן
אשמת וחסאת לאלהים ואם לא תחדל אל תאמר בלבבך כי נלחמת
בחזק יד ונלחמת כי כל גבורות המלחמות מאת אלהים המה ולמי אשר
יחפוץ האלהים יתן גבורה ויהי כשמוע בן הורודוס וילך וישב לארם
אחר אשר הראה את גבורתו והשמיע אותה :

פרק חמשה וארבעים

ויהי אחרי הדברים האלה וישלח
הורקנוס מלאכים לרומה לחדש
הברית עם יוליאוס קיסר כי אז נשלם זמן הברית והאמנה שהיה ביניהם
ועתה נאה לנו לספר אהבת הרומיים אשר היתה להם באבותינו כי כלם
אהבו את אבותינו בעבור כחם ובעבור אמונתם כי גבורים ונאמנים היו
אבותינו ועל כן כל מלכי הארץ בימים ההם אהבו לברית עמם על
דבר כחם ואמונתם וגם מלכי פרס ומדי שלחו להם מנחות ואגרו' הרב'
לשלום ולכבוד שלחו מלכי פרס ומדי אל ירושלם אבל אני יוסף בן גוריון
הבכור לא כתבתי מכל אגרותיהם רק מעט ואגרות הרומיים כתבתי
כלם בספר שעשיתי לזכרון מלכי רומה ואודותיהם ואמנם בספר הזה אש'
כתבתי לכל הזקני' לא כתבתי מאגרותיהם רק מעט ואלה דברי האגרת
אשר שלח יוליאוס קיסר אל שרי רומה אשר ישבו בצידון בצור לשמור
הארץ לאמר יוליאוס קיסר לשרי רומה אשר בצור ובצידון שלום לאמר
ידוע יהיה לכם כי קבלתי אגרות הורקנוס מלך יהודה ושמתתי באגרותיו
ונאקבתו וחדשתי ברית עמו ושלחתי לכם דברי ברית כתובים באגרת
הזאת ככל אשר היו כתובים באגרת הורקנוס ששלח אלי ולכן אני מצוה
אתכם

אתכם אשר תכתבו את דברי הברית הזאת בלשון רומי או בלשון יוני בלוח
נחשת ותשימו אותם בהיכל יאביב שבצידון במקום נבון להראו ולהקרא
ועשוכן למען לא ישכחו דברי הברית הזאת וזה יודיע לכל אהבת הרומיים
עם גוי יהודה כי הורקנוס המלך ועמו גוי יהודה המה היו מאז זרוע
לרומיים והם עזרו אותנו למזל בגויים כי כאשר נלחמנו במלכים הורקנו'
שלח אל אנטיפטר גבור יהודה לעזור את מתרדת על מלכים והוא הוא
אש' היל את מתרד' מן המות ויד את כל גאון מצרי' ויעבדה לנו והיהודים
עזרו אותנו במלחמותינו עד משלנו בארץ הודו על כן אני יוליאוס
קיסר מצוה לכל היושבים בחוף הים מעזה ועד צידון לתת מס להיכל אלוה
הגדול שבירושלם וזה המס אשר יתנו היושבים בין עזה וצידון לכבוד
היכל האלוה הגדול אשר בירושלם חטים איפות כ' אלף וחמש מאות
וחמשים וחמשה מדי שנה בשנה מלבד שיתנו יושבי צידון כי הלידונים
לחזק ולרובם יתנו להיכל האלוה הגדול אשר בירושלם מס לבדס ואת
ארץ לוריאוס אשר היתה לממשלת יהודה ושרי רומה בימי פומפיו' הגדול
נתנוה למלכי ארם ואני מצוה לקחתה מיד ארם ולהשיבה להורקנוס בן
אלכסנדר מלך יהודה וכל הארץ עד פרת ולעבר פרת אשר לקחו במלחמה
מלכי החשמונים והיתה לממשלת יהודה ופומפיוס השיבה לבעלה ואני
יוליאוס קיסר מצוה להשיב את כל הארצות האלה להורקנוס ולשרי עם
יהודה שבירושלם כי אבותיהם לקחוה בחרבם ולכן תהיה להם לנחלה
וירושה וגם כל ארץ זולת הארצות הנזכרות אשר לבדו במלחמה ויבואו
שרי רומה ויקחו מידם וישבו לבעליה אני מצוה להשיבה להורקנוס
ולשרי יהודה וכל מלך וכל שר מכל לשון עם ועם מדינה ומדינה אשר
תחח ממשלת מלכותי אשר יפר את בריתי ואשר יזיד לבלתי עשות מצוה
המלך או השר ההוא יכרג בחרב וארצו תעז שמתה מצלי יושב אדם
ובהמה בימים ההם כל מלאכי הגוים שהיו באים לפני הקיסר לדבר לו
מחק הקסריות היה כי ידברו עומדים ולא ישבו והמלאכים אשר שלח
אז הורקנוס ישבו עם יוליאוס קיסר במקום מושבו לפני כל מלאכי הגוים
אשר באו אז אל יוליאוס ומלאכי הגוים כלם היו מדברים עמו בעמדם על
רגליהם רק מלאכי הורקנוס הושיב עמו ודברו לו במלאכותם ביצנס
והם ישבו עמו כנגדו לראות במרוצת הסואים בעגלות ובמלחמות החיות
הנלחמו

יוסיפון פרק מה מז

הנלחמו לפני הקיסר עם בני אדם גבורי ערומי גס כי היו מציטים בכל מלאכות הטיוול אשר היו עושי לפני הקיסר לשמח את נפשו והמה יושבים עמו במושבו בכבוד גדול ואלה שמות המלכיה ששלח הורקנוס אל קיסר בראשם שלח לסימוכוס בן פאומיוס ואחריו במדרגה אלכסנדר בן חודרוס ואופסקלרוס בן בוריאה ויהונתן בן חנניא אמר יוסף הכהן אגרות הרבה כתבנו בספר הרומיים ולא כתבנו אותם פה כי הרבה יש לספר בהם :

פרק ששה וארבעים

בשקט ובשלום ובהתפללו בהיכל יאצבים שברומא ויקומו עליו אויבים אשר שאלוהו אשר נשאר מואויבי פומפיו ויתקינו בגופו ובצטנו שלשי חנינות יחד ויהרגוהו בתוך ההיכל ואלה שמות האנשים אשר הרגוהו קאסיאוס וברותוס ועמהם כ"ח גבורים כלם יודעי מלחמה בחנית ואז יצא קאסיאוס ממדינת רומה בחיל כבוד מאד ויבא אל ארץ אסיאה וישחיתה ויסע משם וילך אל ארץ יהוד ויענוש את הארץ ע' ככר זהב וירא אנטיפטר כי מת יוליאוס הקיסר ויבקש לנקום נקמתו ולהלחם בקאסיאוס ולא יכול כי היתה עם קאסיאוס יד גדולה וחזקה מכל הגוים אז חלק אנטיפטר את כל ארץ יהודה לשני בניו להוציא את המס ולתתו לקאסיאוס ויוציא הורודוס את המס אשר נתן לו אביו אשר נגש מארץ יהודה ויצאהו לקאסיאוס וימלא בעיניו חן ויאהבהו כנפשו ויקח קאסיאוס את הזהב מארץ יהודה וילך עמו מקוניא כי ירא לשוואל רומ' על דב' אש' הרג את יוליאוס הקיסר ואז נועצו שרי יהודה להרוג את אנטיפטר ויקם מלכיה ויבקש לשלוח יד באנטיפטר ויודע הדבר לאנטיפטר ויאסוף את כל גבוריו ואת גדודיו להלחם במלכיה ויירא מלכיו מאד מפני אנטיפטר וישבע לו מלכיה על הדבר הזה ויאמן אנטיפטר לדברי מלכיה ויעש עמו שלום ויקראו שניהם במשתה היין לפני הורקנו' וישכור מלכיה את שר המשקים אשר להורקנו' ויתן לו זהב הרבה ויתן סם המות בכוס לאנטיפטר וישתהו ויהרגהו וימות אנטיפטר איש גדול ונכבד וגבור משועי יהודה ועד כה בא יומו והגיע גבול קץ חייו והיה האיש ההוא למגן לעם יהודה ולעיר הקדש פתחו כל ימיו ואחר כן קבל חלקו וגורלו מהמות וישמע הורודוס לכל אשר

יוסיפון פרק מז מז

אשר עשה מלכיה לאביו ויצא עליו ציד רמה לנקום נקמת אביו וימנעו אהיו פסילו כי אמר פן תהיה מלחמה גדולה בירושלם על ככה וישפוך דם רב בקרנה וימותו רבים נקיים אבל יעשו להשאור ולהרוג את מלכיה בערמה וישלח הורודוס לקאסיאוס ויודיעהו כל אשר עשה מלכיה לאביו וישלח קאסיאוס להורודוס לאמר נקום נקמת אבך מאת מלכיה החוטא לכם והיה בנבואי אל עיר צור יצא הורקנוס ומלכיה אלי וגם אתה ואחייך תבאו אלי שם והיה בנבואי אלי שם קומו ותנקמו נקמת אביוס מאת מלכיה ויעש כן הורודוס ויהי בנבוא קאסיאוס אל עיר צור וילך לו הורקנוס וכל שרי יהודה ועמהם מלכיה ופסילו והורודו' היה עם קאסיא' ויפתה מלכיה את פסילו ואת הורודו' עמו וידבר אליהם בדברים האלה אל תחשבו עלי כי לי יד במות אביכם נשבע אני לכם באלהים כי אני נקי מדם אביכם ובעצ' מותו לא הייתי ויהי כי נש' לה' ויאמינו לו בהצחורי לעיניו אמנם צאת' נועצו להרוג כי ידעו כי בסקר נשבע גס ידעו צאמת שמלכיה את אביהם ויהי בהיותם בצור עם הורקנוס ויצאו אל קאסיאוס גבורי הרב רומא ויעש להם קאסיאוס משתה גדול וגם את הורקנוס ואת אנשיו קרא אל המשתה ההוא וישמח עמהם ועם גבוריו ויצו קאסיאוס לגדודו לאמר כל אשר יאמר לכם הורודוס שמעו אליו ואל תמרו את פיו פן תמותו ויהי לאח' המשתה וישכבו משכב צהרים ויהי אחרי משכב הלהרים בנטות הכל יצא הורקנו' בעיר אל השער לרוח היום ועמו מלכיה ופסילו והורודוס ויצו למלכיה וישב לפניו וגם לפיסלו והורודוס וזה וישבו לפניו וירמוז הורודוס אל גבורי הרומיים על מלכיה וידלגו על מלכיה בחרבות שלופות וירימוס על ראש ארבעת' כאשר היו יושבים ויהרגו את מלכיה לבדו ואת הורקנוס ואת יתר שריו לא נגעו ויתבהל הורקנוס ותסר דעתו ממנו כי נבהל וכמעט שב דעתו אליו וישאל להורודוס מה זה ועל מה זה נהרג מלכיה ויאמר הורודוס לא ידעתי אבל קאסיאוס וזה להרגו כפי הנראה ויען הורקנוס ויאמר אמנם כי איש רע וכליעל היה מלכיה כל ימיו ולא דבר הורקנוס הדברים האלה כי אס מיראה :

פרק שבעה וארבעים

ויהי אחרי הדברים האלה ויסע וילך קאסיאוס מקדוניה לקראת אותציאנו'

אות בניאנו בן אחי יוליאוס קיסר ומרקוס אנטונינוס גבור חיל ומיוחס
 ממיוחסיו רומא הגדולים שבאו מדומא להלחם עם קאסיאוס ולנקום נקמת
 יוליאוס קיסר ממנו עקב אשר הרגו ובעת ההיא התגברה מלחמה
 גדולה בארץ יהודה כי פילוס בא מדמשק בחיל כבד מאד מחיל רומיים
 למשול בארץ יהודה ויאמר פסילו בן אנטיוטר לפילוס הרומי שוב לך
 ולך אל דמשק אל המקום אשר הכיחך קאסיאוס בו כי אין לך חלק ונחלה
 בארץ יהודה ולא שמע פילוס אל פסילו ויתגר בו מלחמה וילחם על
 פילוס וישלך מחילו רבים הרוגים ארצה וכמעט נפל גם פילוס במלחמה
 ההיא אמנם ברח ונמלט אל קריה אחת קטנה וילכוד פסילו את הקריה
 וילכוד גם פילוס חי וישלחו וילך כי צפה לפניו והתחנן לו לצלתי
 יהרגהו וקאסיאוס נלחם באוקטביאנוס הבחור ובאנטונינוס גבור
 הרומי ותהי ביניהם מלחמה גדולה ועומה מאד ויפלו ביום ההוא יותר
 מק' אלף פגרים מתים במלחמה ההיא וינחם קאסיאוס מפניהם וירדפוהו
 אוקטבינוס ואנטונינוס ויכוהו וימיתוהו וימלוד אוקטבינוס לקיסר
 תחת יוליאוס הקיסר הראשון כי בן אחיו היה וזה המלך הנק' אוקטבינו'
 הוא הנקרא שמו עוד אגוסטוס על דבר שהוסיף ממעלה על כל אשר היו
 לפניו בחמתו כי אגוסטוס בלשון רומי מליץ וחכם ועל בן נקרא כל אחד
 ממלכי רומי אחריו אגוסטו' שם אוקטביאנו' וקיסר על שם יוליאוס דודו
 ויהי כאשר נלח אוקטביאנוס אגוסטוס ואנטוניו' את קאסיאוס ולבניות
 וימשול בארץ מקדון וצבקע' פוליסו' אז באו יהודים מארץ אסיאה במנחות
 גדולות להורקנוס מלך יהודה ויגידו לו לאמר הנה הקיסר אגוסטוס בארץ
 אסיא וישלח הורקנוס מלאכים וצידים כתר מלכות ואצנים יקרות
 לאגוסטוס לאנטונינוס חזרו לחדש הצרית עם אגוסטוס כאשר היה בין
 הורקנוס ובין יוליאוס דודו וישאלו מאת אגוסטוס להשיב את השבי אשר
 שבה קאסיאוס מארץ יהודה ולעזוב ליהודים היושבים בארץ יון ובארץ
 אסיא אשר נמכרו בימי קאסיאוס לשלחם חפשי' לבוא אל ירושלם ולישב
 בה בהשקט ובשלום וישמעו אגוסטוס ואנטונינוס את כל אשר שלל הורקנו'
 מלך יהודה וישמחו בו מאד וישלחו אליו אגרת ואלה דברי האגרת אשר
 שלחו אגוסטוס ואנטונינו' אל הורקנוס מלך יהודה לאמר מן אוקטבינו'
 אגוסטוס הקיסר ומרקוס אנטונינוס חזרו אל הורקנוס מלך יהודה
 שלום

שלום וזאת ידוע יהיה לך כי קבלנו אגרתך ומנחותיך מיד לוסומכוס בן
 מאוסילוס ויוסף בן מניאוס ואלכסנדר בן טודורוס מלאכים אשר שלחם
 אלינו באפסיון לכתוב ברית עמכם והנה כרתנו ברית עמכם בגללכם
 כחפכם ושמחנו בשלומכם ובישועתכם ודעו כי עד עתה נלחמנו עם
 קאסיאוס מלחמות גדולות ועלומות אשר הרשיע להרוג יוליאוס קיסר
 והשיבנו את רשעתו עליו ונלחנו רשעתו בצקעת פוליסוס והרגנו אותו
 ואת בריתו חזרו ונמלטת את ארץ אסיאה מידו כאשר תמלט המילדת
 את האשה היולדת מזיריה ביום אשר חלד וכאשר ימלט הרופא המהיר
 והיודע את החולה העתיד לחיות ולקום מחליו מכובד חליו כי נחנו
 שני הרשעים הנזכרים את כל ארץ אסיאה למרמס כביט חונות ולא חמלו
 לא על נפשות ולא על היכל ולא על עיר ולא שמרו שבעה לארס אשר
 נשבעו לו ולא קיימו דברי' למי אשר כרתו לו ברית והנה עמל' שב ראש ועל
 קדקדס חמסס ירד ונשאו את עונם וימליכו ברשע וצעול על ארץ מקדון
 וארורה אדמת מקדון אשר קבלה אותם ואשר החזיאתם ואשר החזייתם
 את רעתם בין עפרה כאשר תחזיאו הזונה הרעה את גלוליה עמה תחת
 שמלותיה כי בן החזיאה ארץ מקדון בתוכה את כל רעת קאסיאוס
 ובריתו ואתם היהודים שמחו וגילו בשלומנו ותצטחו בצריתנו כי
 אתם אהבנו וראשית על כל אנשי שלומנו ויהיודים אשר בארץ אסיאה
 שלחו אגרת אל הורקנוס ואל שרי יהודה ואלה דברי האגרת ידוע יהיה
 לכם כי נהרגו הרשעים והמשחיתים אשר השחיתו לנו זאת כל הארץ
 ועתה ישמח המלך הורקנוס וכל עם יהודה ותשמח עיר הקדש ירושלם
 המהוללה וישמחו כהני אלהינו אשר הוא האלוה הגדול הגבור והנודע
 והאדיר הנקרא שמו בהיכל ירושלם וקחו את המנחה אשר שלחנו
 אליכם לכבוד אלהינו והתפללו בעדנו לאסוף אלהינו את פזורינו אליכם
 והתפללו בעד חיי אדוננו אגוסטוס הקיסר מלך רומה ובחיי אנטונינוס
 חזרו ודעו כי שלח אגוסטוס קיסר בעצת אנטונינו' חזרו בכל ארצות
 ממשלתו עד מעבר לירדן ועד מעבר ארץ בראיאה והיא ארץ ים
 אוקיאנוס ויזכו את כל מקום אשר בו איש או אשה מזרע היהודים בעד או
 אמה לשלחם חפשים בלא פדיון במנו' הקיסר אגוסטוס ואנטונינו' חזרו
 ובעל העבד העברי או בעל האמה העבריה יפרעו לו מחיר העבד או האמת
 מאזרות

מאזרות הקסיר אגוסטוס הנמצאים בכל ארץ וארץ ועתה שישו ושמתו
והכליחו את הארץ הקדושה כי הקיסר וחברו אנשי שלומנו ויהי אחרי
כן וישב אגוסטוס הקיסר וילך אל עיר רומה וישב על כסאו ואנטונינוס
חברו ומשנהו לא שב עדין אך הוא בפסיסאו וישלח עוה אגרת לשאר חיל
רומה היושבים בנור לאמר מדוע לא השיבות את הארץ אשר לקחתם
מארץ יהודה בימי קאסיאוס איש הבליעל ועתה דעו לכם כי חרב
עליכם במהרה אם לא תשיבו את הארץ אל היהודים אשר הם אנשי שלומנו
ותמהרו להשלים עמכם ועל זה אני מרקוס אנטוניאו נשבע ולא אמיר
וישמעו השרים את מצות אנטונינוס ויעשו כלם כאשר צוה ויהי אחרי
כן ויסע וילך אנטונינוס בארם ותלך אליו קליאופטרה מלכת מצרים
ויחשקה וישב עמה אנטונינוס ויאבה ותקליאופטרה את אנטונינוס
בכשפיה לעשות מהיוס הוא והלאה כרונה כי הטתו ברוב כשפיה
ואז באוק' זקנים מגדולי יהודה אל אנטונינוס וילשינו את הורודוס ואת
פסילו אחיו ויאמר לו לאמר הנה אלה בני אנטטיפטר לקחו ממלכה מיד
הורקנוס בחזקה ולא נשאר להורקנוס בלתי השם כי הם הם המוליאים
והמציאים וישאל אנטונינוס את הורקנוס אם אמת הדבר ויען הורקנוס
ויאמר חלילה להם מזה כי אם הורודוס ופסילו עבדו נאמנים הם לי
ואוהבים אותי הרבה מאד וישמח מאד אנטונינוס על דברי הורקנוס כי אהב
את הבחורים בעבור אנטטיפטר אביהם כי אהב גדול היה אנטונינוס
לאנטטיפטר אביהם ואיש שלמו ויהי כבא עוד אנטונינוס אל מצר לור
אשר על שפת הים ויוספיו עוד ללכת אליו רבים מגבורי יהודה להשיק
לבחורים הגזכרים ויקצוף עליהם אנטונינוס ויתן מהם צבית האסורים
ט"ו אנשי אשר צעקו על הורודוס ופסילו וגם מן הצועקים על הורודוס ועל
פסילו הרג כי נשא פנים להם ויכבד וינשא וישלח ירושלים בכבוד גדול
וישב אנטונינוס וילך אל רומה אחרי אשר שב לכל ארץ ממלכות פרס
פרק שמונה וארבעים ויהי אחרי הדברים האלה וילא
אנטונינוס בן אריסטובלוס מיהושלם
וימרו בהורקנוס דודו וילך אל ארץ פרס ויד גדולה עמו משעבי יהודה
וילך אל פגורוס מלך פרס לאמר כי יתן לו אלף ככרי זהב ואת גשים
מן הגשים השועו והיקרות אשר ביהודה רק תהיה ידו עמו לעזרתו לקחת
המלכות

המלכות מיד הורקנוס ולהרוג את הורודוס ואת פסילו אחיו וישמע
פגורוס אל אנטונינוס בן אריסטובלוס ויאסוף חיל לרוב חיל פרס ומדי
ויצאו בארם וילכדו את הארץ ויכו לכל הרומיים אשר מצאו בה מאנשי
אנטונינוס שר צבא רומה וישלח פגורוס את שר המשקה אשר לו בחיל
בבד לירושלם ועמו אנטונינוס בן אריסטובלוס וילאו אותם המלך לאמר
כה תעשו צבואכם לירושלם קראו לשלום העיר טרם אשר תצאו העירה
וצבואכם העירה התגרו מלחמת והרגו את הורקנוס ואת הורודוס ואת פסילו
ונחתם המלכות לאנטונינוס בן אריסטובלוס ויצאו ירושלם שר המשקה
אש' למלך פרס ואנטונינוס בן אריסטובלוס ויקראו את שלום העיר ואת
שלום העם ויצאו העירה ויתגרו מלחמה בהורקנוס בתוך העיר ואז
הציו גבורים לשמור מעברי המקומות והורודוס ופסילו אחיו ועל עס
הגבורים על החומה לשמור את עלית החומה ואנשי פרס ואנטונינוס
החלו להכות בעם ולצוז את העיר וירד אליהם הורודוס עם בחוריו
מהיכל המלך הורקנוס ויתגרו במלחמה ברחוב העיר ויצריחם ויך בהם
מכה רבה וגם פסילו אחיו ירד מן החומה ויך את כל העומדים לנגדו
וילחמו שני האחים הורודוס ופסילו באנשי פרס ובאנשי אנטונינוס וילחמו
בכה ובגבורה וינצחו אותם ויהי מקץ ז' ימים ויקרא שר המשקה אש' למלך
פרס את הורודוס ואת פסילו אחיו ויאמר אליהם עד מתי תהיה מלחמה
הזאת בעיר הקדש חדלו לכם ממלחמה ולכו לקראת פגורוס מלך פרס
אדוני והתחברו עמו ותהיה ידו עמכם כי טוב לו בהיותכם אתם אוהביו באש'
אתם גבורים מהיות חברו אנטונינוס אשר איננו שוב זכר לפני גבורתכם
ולא האמין הורקנוס לדבריו אבל הורודוס ופסילו האמינו לו ויעשו
כאשר דבר להם וילכו לקראת פגורוס מלך פרס וימצאו אותו בארם דמשק
ויקבלם בכבוד גדול לעיניהם אבל בסתר יעץ לתפשט וישם עליהם אורבים
בלילה לאסור אותם בנחשתים ויקומו הורודוס ופסילו בלילה והנה
אורבים סביבות הבית בכלי מלחמתם ולא ידעו כי צעזעורם הם עומדים
אז צאו אפליאוס וארמילה מעשירי ארם ויגידו לו אל פסילו את כל
ערמת פגורוס מלך פרס אשר הטא את לבו אנטונינוס צאלף ככרים זהב
ואש דב' לו לחת לו ת"ח נשים משועות יהוד' ויאמרו עשירי אר' אל פסילו
פנה לך ספינה ערוכה צים ללכת לדרכה המלט בה ולך אל ארץ יהודה כי
בחוף

בחוף הים היו פגורו' צימים ההם וימאן פסילו לברוח ולעזוב את הורודו'
 לבדו . ויגש אל פגורוס מלך פרס ויאמר אליו השחת והפרת בריתך
 עמנו כי עתה ידענו אשר אין אמונה בעם פרס אם אמת אשר שמענו גם
 ראינו צעינינו על העצה אשר יענת עלינו ואנחנו צאנו אליך בצרית
 הצטחה ואמונה . ואם איש מחוסר ממון אתה ואין עמך זהב הלא הורקנוס
 יש לאל ידו לתת לך כפלים ככל אשר דבר לך אנטיגנוס רק אל תשלח ידך
 באנשים אשר כרתה ברית עמהם . וכשמוע פגורוס בן וישצב
 ויכתב ויבטיחם בדברים לאמר שמועות שקר וכזב שמעתם עלי כי לא
 חשבתיו זאת ולא עלתה על לבי המחשבה הזאת לעשות את הרעה הגדולה
 הזאת לאחוז את אנשי שלומי ולאחרם . ויחזקם ויבטיחם בדברים האלה
 וישבו וישכחו ויבטחו לבטח . ויהי בצבצב ויפלו עליהם גדודי פרס
 פתאום ויתפסו ויאסרום בנחשתו ויקץ פסילו מזנחו והנה ידיו אסורו'
 בצרול ואז קפץ פסילו כה וכה וידלג ויבקש לשלוח חרצו ולא יכול כי היו
 ידיו אסורות וישא עיניו וירא והנה אבן אחת גדולה וירץ אל האבן וידלג
 ללכת על הארץ וינפץ את ראשו על אבן בכח חמתו וימת . וטרם מותו
 ותגד לו אשה על הורודוס כי נמלט . וישמח פסילו ויאמר שמחתי
 במיתתי כי ידעתי אשר עזבתי גואל דמי ונוקם נקמתי וכדברו כדברים
 האלה וימת ויאסף אל עמיו וישאר הורקנו' אסור בנשתי' ויקח אנטיגנו'
 את דודו ויקצץ את אזניו למען לא יכהן עוד כי יהיה צו מוס ויגלה אותו
 בצלה בתוך היהודים וישצב הורודוס את כל אשר עשה מלך פרס
 לפסילו אחיו ולהורקנוס מלך יהודה ויגא אל ירושלים ויקח את אמו
 ואת חותנתו ואת מרים ארוסתו והיא בת אלכסנדר בן אריסטובלו' ואמה
 אלכסנדרת בת הורקנוס אשר הזכרנו למעלה והנערה יפת תואר ויפת
 מראה מאד . וישם הורודוס הנשים על הסוסים ועל הפרדו' ויצאו מירושל'
 לילה ועשרת אלפים מגבורי יהודה עמו וישם פניו ארץ אדום . ויהי
 בדרך ותרגנה הנשים והילדים ותהפוך אמו את הרכב אשר לה ותעמוד
 כי אמרו הנשים נמותה נא בירושלים עיר הקדש ולא נרחק ממנה וישלוף
 הורודוס את חרצו ויבקש להרוג את נפשו כי ירא לאמר סן יצאו האויבים
 וישיגו אותם ואת הנשים . וירצו בחוריו ויתפסו את ידיו ויאמר הלא
 חרפה היא זאת לאיש הכס כמורג להרוג את נפשו בלא כבוד . אבל
 מעבורנה

תעבורנה הנשים לפנינו ואנחנו נעמוד פה עד בא חיל פרס אשר יצא
 לרדוף אותנו וידעו את מי הם רודפי' ויהי ככלותם לדבר ותעבורנה הנשי'
 וילכו אל אדום ויעמוד הורודוס וכל אשר עמו בעשרת אלפים איש ויהי עד
 פה וכה והנה עליהם שר המשקה אשר למלך פרס ועמו גדודי פרס יד
 גדולה וחזקה עמו מאד וילחם צב הורודוס הוא ואנשיו ויכוש ויזיעוש
 ארצה ויצריח את שר המשקה ויגס ירושלים מפני הורודוס . וגם יהודים
 הבים מאנשי אנטיגנוס רדפו אותו וישיגוהו וילחמו עמו ויפלו בידו ויכש
 מכה גדולה מאד . ובמקום ההוא אשר הכה הורודוס את היהודים עשה
 עיר והיכל גדול בצנה הראשונה למלכו ויקר' את שם העיר אי רואה והיא
 רחוקה מירושלים ששים רים :

פרק תשעה וארבעים וילך הורודו' לדרכו אל ארץ אדום
 ויצא יוסף אחיו לקראתו ויועץ
 עמו ויציאו את אנשים במצודה אשר לאדום ויתנו בעיר חטים ומים
 ועלים ואנשי מלחמה ואת יוסף אחיו . ויצו ליתר העם ללכת בכל ארץ אדו'
 למצוא להם מחיה ויתן להם דרכמוני זהב כדי מחסורם והוא עבר צמתו
 מעט לדרכו אל סלע מדברה אל מלוק מלך הערצ כי מלוק היה אוהב
 להורקנוס ולהורודו' מתמול שלשום ולא זכר מלוק מלך הערצ את החסד
 אשר עשה עמו הורקנוס . ויואל מלוק מלך הערצ להסגיר את
 הורודוס ביד אנטיגנוס ובלילה ההוא המעיר מטר רב וימלא הצורות
 מים ויחשבז מלוק כי לא יצרח הורודוס בגלל המים הרב אשר המעיר
 בלילה ההוא . והורודוס צרח בלילה ההוא ויהי בצקר ויחפש אחריו
 מלוק ולא מצאו ויצר לו מאד . והורודוס נסע וצא משם אל מצרים אל
 קליאופטרה מלכת מצרים ותקבלהו המלכה בכבוד גדול ותבקש לעשותו
 שר צבאה . וימאן הורודוס כי מהר ללכת אל רומה ותתן המלכה לו
 עושר גדול וספינות לשאת אותו כתימה היא איט' ליו . ויצא הורודוס
 בספינות וישב למצרים פעמים כי חורף היה ויתחזקו הרוחות עליו .
 וישפ' ה' ג' נ' ישבה הרוח ויעצו' את הים ויצא למחוז הגדו' אשר באוט' רנטא
 אשר בקצה ארץ איטליא . ושם היה פקיד אחד לאגוסטוס הקיסר המושל
 ברומה ויקבלהו בכבוד גדול ויתן לו סוסים ואנשים ויוליכוהו לרומה
 וילך ויצא אל רומה ויתן צבית אנטיגנוס ברומה הוא אוהבו והוא הנקרא

עוד מארקוס גבור רומא . יוספר לו את כל אשר קרהו וכי מרד אנטיגנוס
על הורקנוס דודו ויאסרו . נחשתיס ויקץ את אזנו לבלתי היותו כהן
עוד ושהרג את פסילו אחיו וכי התחבר עם פגורוס מלך פרס ויחלל את
מלכות רומא וישען במלך פרס . ויהי כשמוע אנטונינוס ואגוסטוס
והישיש אשך ברומא שחללו פגורוס מלך פרס ואנטיגנוס מלך יהודה
את מלכות רומא . ויועזו יחדו ולא אחר הדבר בענתס . ויקראו את
הורודוס וישמו כתר מלכות בראשו ויצו אגוסטוס את העם לתקוע
בשופרות . ויתקעו בשופרות וירימו קול ויריעו תרועת שמחה ויאמרו
מלך הורודוס ביהודה ובירושלם עיר הקדש . וילאו אגוסטוס ואנטונינוס
והורודו' בתוכס ויבואו אל בית אנטונינוס כי ערך להס משתה גדול ויקרא
אגוסטוס ואת הישיש ואת כל זקני רומא ויאכלו וישחו עמו וישמחו מאד
מאד עלהורודו' אשר מלך ויחדשו ברית עמו ויכתבו את היום הזה תחלת
מלכות הורודוס ויכתבו את הברית בלוח נחשת וישמו אותס בהיכל
המלכות והקסריות אשר ברומא לקרוא בה ברית כל הימי' ויהי אחרי
הדברי' האלה ויצאו אנטונינוס והורודוס בספינו' לבא להלחם עם פגורוס
מלך פרס ועס אנטיגנוס מלך יהודה ועמסס ספינות ואניות רבות וחיל
גדול ואדיר כד מאד ויצא אנטונינו' באנטיוכיא ויעבור שם להלחם בפגרו'
מלך פרס והורודוס ינא אל תלמיירה היא עכו ועמו חיל רומיים יד גדולה
וחזקה עמו . ואז היה ינטאריאוס וסלקוס גבורי רומיים אשר שלח
אגוסטוס בעת ההיא אנטיגנוס וכל חילו חונים על המזודה אשר לאדוס
כי שס היו בני בית הורודוס ואמו וחותנתו וארוסתו ויוסף אחיו ויצמאו
למיס אנשי העיר כי אנטיגנוס הרס את כל תעלות המיס הצאות העירה .
וכל אנשי העיר נלאו כבד מהמלחמה ויאצו לפתוח את העיר ויוסף אחי
הורודוס אשר היה בתוכס חשב לצרות למלך הערב . ולא אבה לצרות
אליו כי שמע אשר נחס מלך הערב על דבר שלא קבל להורודוס בצרחו
תפני אנטיגנוס וימנעוהו אלהיס מלצרות וימסרהו לאנטיגנוס כי אלהיס
נחן מטר על הארץ בלילה ההוא וימלאו את כל הצורות מיס ויחשוב מלך
הערב כי עלזה יחדל הורודוס מלצרות . ואז ינא הורודוס מעכו וכל הגדוד
אשר שלח אנטונינוס עמו עם שרי רומא לעזרת עמו ויבואו אל המזודה
על מחנה אנטיגנו' ויודיעו את יוסף אחיו טרס בנאס כי הס באיס . וילא

יוסף אחיו מן העיר ויתחבר עמסס וילחמו באנטיגנוס ויכו את מחנהו
וינאס אנטיגנוס אל ירושלם . ויוצא הורודוס את כל אנשי ביתו מהמזודה
ויאסוף את כל חילו כי נפלו עליו יהודיס רבים וחיל גדול לרוב ויצא
אל ירושלם ויחן עליה הוא ושרי הרומיים עמו והס השריס אשר שלח
אנטונינוס לעזרתו . ולא אצו שרי הרומיים להלחם באנטיגנוס ויפרו
את מצות אנטונינוס כי נחן להס אנטיגנוס שחד . אצל לא היה לריך
הורודוס אל עזרתס כי היה חיל גדול מהיהודיס בעזרתו ויחן הורודוס
בירושלם וילחם באנטיגנוס ויזר על ירושלם . ויצו ויעצרו קול
בכל מחנהו לסבוב את העיר ויסובו את העיר . ושרי רומא אשר באו
עמו והס בנטריאוס וסילון ופרדיליוס אשר לקחו שחד מאנטיגנוס
לא אצו לגלות הדבר אל הורודוס מהשחד אשר לקחו ויגש הורודוס
אל החומה ויקרא בקול גדול לאמר ויאמר שמעו אלי והאזינו לי וצאו
להשליס עמי כי טוב לכס להשליס עמי מלהלחם ויחרישו אנשי העיר ולא
ענו לו דבר . ומחוץ לירושלם היו מערות גדולות . וכאשר שמעו פריטי
ירושלם כי הורודוס בא נחצאו שס לארוב לו ויודע הדבר להורודוס .
ויחן שס ויצו לחרשי' ויעשו בכלי ברזל גס עשו תיבות עץ גדולות ויקשרוס
בכלי ברזל אשר עשה וימלא את התיבות בחורים גבורים בכלי
מלחמתס וגס לחס ומזון סס בתיבות עמסס . ויחן בידס מגלות ארוכות
להוציא את הפריזיס מן המערות אשר היו שס ויורד את התיבות בראש
ההר ויתנס על פי המעריס וייראו הפריזיס מאד לנאת מן המערות ואז
אחד מן הבחורים חגור חרב תפש צידו את ככל הברזל אש' התיבה תלויה
צו וידלג בככל ויקפוץ בתוך המערה ויהרוג רבים מן הפריזיס ויתפוש את
פגריהס במגל וישמטס בעמק המערה ויעשו כן כל הבחורים ויהרגו כל
הפריזיס מכל המערות ולא נשארה רק מערה אחת כי לא שמו תיבה על
פיה . ושס היה זקן אחד עם אשתו ושצעה בניו ויעמוד הזקן על פי המערה
ויאמר אליהס צאו ויצא אחד מהס וישלוף הזקן חרבו וימיתו . וגס השני
המית וגס את השלישי וגס כל שצעת בניו עד תומס . ואף כי המלך
הורודוס חמל עליהס וילעק ויתחנן לזקן אשר לא יחרו לצניו ולא שמע
הזקן ההוא למלך ויחרף ויגדף ויקלל את המלך ואחריו כן הרג לאשתו
וישמטה בעמק אחרי צנייה גס אחר זה הרג לנפשו ויפול בעמק על פגרי
בניו וימת . ויהי אחרי הדברי' האלה ויוגד להורודו' כי נלחם אנטונינו'
בפגרוס

צפגרוס מלך פרס ויהרגו והוא יושב על נהר פרת וילך הורודוס לקראתו וימלא קהל גדול בדרך אשר רצו לעבור לעזרת אנטיגנוס ולא יכלו כיהערצויו היו בדרך והיו הורגו לכל המוצאי כי ילכו אל אנטיגנוס לעזרתו ויודע הדבר להורודוס וילכו הוא וצחוריו אליהם וימלאם וילחם בסוויך אותם לפי חרצו אז שלח אנטיגנוס חיל רכב ופרשים ועטרת זהב גדולה מנחה אל המלך הורודוס על אודות העזרה אשר עשו ועל אשר סלה את הערביים ויפתח לו את הדרך וילך המלך אליו וילא אנטיגנוס לקראתו ויחבקו וינשקו וישמח עמו שמחה גדולה ויהי אחרי כן אשר הכה אנטיגנוס את פגורוס מלך פרס וישם אנטיגנוס פניו לצד מזרימה ויתן אל המלך הורודוס את סוס יאוס שר צבאו ועמו חיל כבד ויד חזקה מגבורי רומא וישלח אגרת אל כל שרי ארס לאמר מרקוס אנטיגנוס מושל מלכיו לכל שרי ארס מודיעכם לשלום ידוע יהיה לכם כי המלך הורודוס הומלך על כל יהודה כאשר צוה אוקטביאנוס אגוסטוס מלך המלכים וכאשר לוייתי אני ושאר הישישים היועלים אשר ברומא ועתה השמרו לכם פן תמנעו לשלוח אנשי מלחמתכם לעזרתו כי ילחם על אנטיגנוס כי אם לא תמהרו ללכת לעזרתו כאשר צויתי לכם חרצו וצא עליכם ודבר גדול כי אני מרקוס אנטיגנוס נשבעתי על זה ולא אחיר ויהי אחרי כן וילך הורודוס עם סוס יאוס להלחם על אנטיגנוס ועמהם חיל רומא וכל צבא ארס ויוגד בדרך להורודוס על אודות יוסף אחיו אשר מת במלחמה כי הרג אותו פפוס ואת כל צבא הרומיים אשר ביהודה שצאו תהלה עם הורודוס ויצריח את שריה ויעמוד יוסף אחי הורודוס ולא אבה לנוס וילחם בפפוס ויפול יוסף וימת במלחמה ויפלו ציורם ההוא מצבא רומא ל"ו אלף אשר הרג פפוס ויכרות את ראש יוסף אחי הורודוס וישלח אותו אל ירושלם אל אנטיגנוס מלך ירושלם ויקנהו פרודה אחי הורודוס בחמשים ככרי זהב ויקצרהו בקצרות אצותיו ויגידו למלך הורודוס את הדברי האלה והוא כבר ידע ג"כ את הדברים האלה כי בחלוס ראה את כל אשר קרה לאחיו ויתבהל המלך ויתאבל מעט ולא אחר לעשות נקמה ויעוזב את סוס יאוס עם כל הצבא ויקח שנים עשר אלף רומיים ועשרים אלף יהודים ויצא בלבנון ויעבור ויעתק משם וילך להלחם על הצבא אשר שלח פפוס לקראתו וימלאם בירכתי הגליל וכס מחלי היום ועד הערב מכה רבה

מאד ויהי צערב וילו המלך אל כל צחוריו לאכול ולשתות והוא אנשי ביתו צאו אל תוך בית אחד גדול אשר היה שם ויהי צאכול המלך ויפול פתאום כל הבית ההוא על המלך ועל אנשי ביתו ולא מת המלך ולא הופצע בפצע לא הוא ולא אחד מאנשי ביתו ועל כן האמינו כל העם כי הוא מלך אהוב לאלהים ויאמר יוסף הבן גוריון הכהן כי כן העידו גם כן סופרים אחרים מאופרי הגויס כי המלך הורודוס היה אהוב לאלהים ויהי ממחרת וינא הורודוס להלחם על אנטיגנוס ועל פפוס העומדים לנגדו במחנה כבד מאד ותתגר מלחמה גדולה ביניהם וינא אנטיגנוס אל ירושלם ופפוס עמד עם וילחם בהורודוס ויפלו ציורם ההוא פגרים רבים וגם פפוס נבור ירושלם הוכה והופצע במלחמה ההוא ויכרות פרודוס את ראשו ויביאם לפני המלך הורודוס אחיו וילו המלך ויקצרוהו כי ראש שר נכבד היה והצחורים אשר נסו מהמלחמה צאו ויתחבאו בצתי המקו ההוא וטוה המלך הורודוס ויהרסו את הבתים עליהם וימותו וינקוס את גקמת אחיו ויהי צערב וילו המלך לגדודיו לאכול ולשתו והוא צא במרחץ עם שני נערים קנאים ושם התחבאו מגבורי פפוס שלשה אנשים אשר נסו מהמלחמה וחרבותם שלופות בידיהם ולא נגעו את המלך וידעו עוד העם כי מן האלהים היה המלך ויסע משם הורודוס וילך אל ירושלם הוא וכל מחנהו עמו שלשים אלף מזועי יהודה ויצא עוד סוס יאוס אליו כי שלח אותו אנטיגנוס לעזר הורודוס ויצא אליו צעם כבד וציד חזקה ועמו חיל רומיים ושני מלכים ממלכי ארס ויחנו על ירושלם בשנת שלש למלכות הורודוס אש' הומלך ברומה וילחמו על ירושלם עד תחלת השנה הרביעית למלכותו ויעשו מלחמתו רבו כי פעם היו יולאים אליהם למלחמה ומכיס בהם מכה רבה ולא היו יכולים להבריחם מעל ירושלם ופעם היו יולאים ושורפים את הסוללות באש ועושי נזוח וגבורה מחוץ לעיר ויהי אחרי כן ויתגבר חיל הורודוס על חיל אטיגנוס ויצרחהו העירה אל תוך החומה כי מתי מעט נשאר עס אנטיגנוס כי נפלו גבוריו במלחמה ויהי אחרי כן ויקומו בלילה עשרים גבורים מגבורי הורודוס וירימו סולמות על החומה ויעלו אחריהם גבורי סוס יאוס כי שומרי החומה שכבו עיפיים ויהי צעלות ויכו את השומרים וירצו אנשי המלחמה אשר עם הורודוס וישברו השע' ויבהלו אנשי העיר ותלכד ירושלם עיר הקדש ויצאו הורודוס וסוס יאוס העירה ויכו שרי סוס יאוס

סוסיאון באנשי בעיר מכה רבה ועלמה מאד ולא חמלו על בחור ועל בתולה
ועל זקן ואשה ויקנוף הורודוס על שרי סוסיאוס ויאמר אל שרי סוסיאון
אם את כל העם תאכל חרב אני אנה אמלוך ויהי כשמוע סוסיאוס
ויעבור קול לאמר כל ההרג נפש אחת מות יומת וירוו שרי סוסיאון
אל ההיכל ויבקשו לפתוח את ההיכל ולראות קדש הקדשי ולא יכלו כי המלך
הורודוס שלף את חרביו ויעמוד לפניו שער ההיכל ויחוריו עמו ויזריחו
הרומיים מלראות את קדש הקדש כי אמר המלך טוב לנו למות ואל יראו
גויס סתרי י"י וגם כן את כל שלל העיר הכול בעת ההיא נחן
סוסיאוס אל ההיכל וי"י למנחה עטרת זהב גדולה כי ירא מאד פן יקראהו
דבר מאת י"י על אשר נלחם בעיר י"י וזאת היא הרעה שבאה לירושלם עיר
הקדש בימי שרי רומיים מרקוס אנטונינוס אגריפס ובנדיא וגלום בשנת
חמש ושמונים ומאה לאופלירוס בחדש ה' ביום הש"ס ויהי אחריו
וילך סוסיאוס אל אנטיוגנוס למצרים ואנטיוגנוס אסור בנחשתים וישלח
הורודוס כסף וזהב לרוז אל סוסיאוס להרוג את אנטיוגנוס ויבקש
להורגו בעלת הורודו כי ירא הורודו פן ישוב אליו המלכות עוד ויהרגו
ויהי כאשר נהרג אנטיוגנוס אז מלך הורודוס לבטח על יהודה :

פרק חמשים

ויהי כאשר מלך בבל את אות נפשו ויבד את כל
היהודים אשר היתה תחלת ידם עליו לעזרתו
ויבד את הלל הזקן מאד והוא שר הפרושים גם כבד את שמאי תלמידו כי
הם היו תחלה בעלה אשר יעלו את העם להמליך הורודו כי אמרו הפרושי
מאת י"י הוא זה בעבור עון העם וטוב שימלך טרם שיספך דם לרוז בקרב
ירושלם על כן הורודוס כבד את הפרושים ואת כל אוהביו אבל על אויביו
לא חמל כי הרג אותם לפי חרב ולקח את זהבם וכסף ויאסוף זהב וכסף
באזרותיו לרוז ועוד נלחם בכל הגוים אשר סביבותיו וינחם
ויקח את זהבם ואת כסףם ויתנהו בביתו ויש שומרים בשערים לחפש
כל היוצא מירושלם ולמי שימצא אתו כסף או זהב יקחוהו השומרים
ויביאוהו אל המלך וגם את המתים חפשו השומרים פן יסתירו האנשי זהב
בעריסותיו בנשאת אותם אל קברותיהם ויתעשר הורודוס מכל המלכים
אשר היו לפניו בבית שני בימים ההם והורקנוס בן אלכסדר מלך יהודה
היה

היה בגלו בארץ פר אשר הגלה אותו אנטיוגנוס בן אריסטו אחיו אל פגרו
מלך פרס אוהבו ויוליכהו בבבל בתוך המון היהודים היושבים שם וישב
בתוכם ויקבלוהו היהודים אשר בעבר הנהר למלך וכבדוהו כמשיח י"י
ולא חסר דבר מן המלכות אשר מלך בירושלם רק על אשר לא שרת
את היכל י"י ויהי כשמוע הורקנוס כי מלך הורודוס בן אנטיופאר אוהבו
אשר הוא גדלו ויאהבוהו כבנו ויתאו הורקנוס לבא לירושלם כי אחזו
תאוה גדולה על מקדש י"י וישמע הורודוס כי הורקנוס בכבוד גדול
בבבל ויירא מאד פן יבא בעלילות ותשוב אליו ממלכת יהודה וישלח
מלאכים למלך פרס לאמר הורקנוס אשר הוא עמך בארץ הוא גדלני
והוא חשוב בעיני כאבי והוא חסיד והוא היום בגלות אשר הגלה אותו
אנטיוגנוס בן אריסטובולוס אחיו עם המלך פגורוס אשר מלך לפניך
בפרס ועתה כי הומלכתי אני ביהודה זכרתי את חסדו ואת טובותו
שעשה עמי והכני שולח לך מנחת כסף וזהב ואל תמנעהו מלצוא אלי
ונא יבא אלי כי כבד אכבדהו ואשלם לו גמולו ואגמלהו טובות אשר עשה
עמי ועם אביו ואם לא תאבה לשלחו דע כי מלחמות רבות עליך תצא
יהודים ורומיים ויהי כשמוע כן מלך פרס וישלח אל הורקנוס בבבל לאמ'
אם אהבת ללכת ירושלם אין אני מונעך אבל איעך שלא תלך ותשמר
מפני הורודוס כי איש דמים הוא פן ישחית את שיבתך וגם
היהודים היושבים בבבל דברו להורקנוס בדברים האלה לאמר אל תחשוב
בלבך כי מאהבה שלח הורודוס אחרוך להביאך אליו כי אם תקנאה על דבר
המלכות כי המלכים לעולם אינם גומלים טובות לבני אדם אשר יעשו
להם טובות בהיותם בשפלות כי הכבוד בהיותם בגדולה ימיר אותם
וכגדולה תהפוך את לבם ועוד כי אתה תדע כי לא תוכל לכהן בירושלם
בעבור המוס אשר שם כך אנטיוגנוס בן אריסטובולוס אחיך כי קצץ את אזנך
ועתה שב עמנו כי לא תחסר דבר בינינו כי אתה צעינינו כמלך ולכן שב
לך במקומך ואל תתגרה עוד במלחמות ירושלם לרעה ולא אבה הורקנוס
לשמוע להם וילך הורקנוס אל ירושלם ויבא הורודוס לקראתו הוא וכל
שריו אתו ויחזקוהו וינשקוהו ויביאוהו אל ביתו וכבדוהו מאד לעיני הכל
ויעש לפניו תמיד משתה ויקראהו אבי לעיני כל העם ובסתר צוה לקחת את
נפשו ותשמע אלכסנדרה בת הורקנוס את מרימי היא אשת הורודוס

נת אלכסנדרה אשר ילדה לאלכסנדר בן אריסטובולוס אחי הורקנו' אביה
 ותאמר אלכסנדרה אל הורקנוס אביה השמר לך אבי מפני הורודו' כי לא
 יעש' לך כל זה רק להרגך אבל שמע בקולי ולך זכרון לך אל מלוק מלך הערב
 פן ישחית בחרב את שיבתך איש דמים הזה . ולא אבה הורקנוס אביה
 לשמוע לה ותפטר בו מאד ותליקו ויקראו את רוסטיאוס והוא אחד
 משועי יהודה ויאמינו בו ויגלו לו את הסוד כי היה רוסטיאוס משועי
 יהודה והיה אויב להורודו' על אשר הרג את אחיו ולכן גלו לו את הסוד
 ויתנו לו שחד . ויכתוב הורקנוס כתב אל מלוק מלך הערב לשלוח אליו
 מלוק אנשי' וסוסי' בסתר ולעמוד במקום אגס החומר לשאת את הורקנו'
 אל מלוק מלך הערב לברוח מפני הורודוס . ויהי כאשר קבל רוסטיאוס
 את האגרת הזאת בידו וימלא עלילה להיותו אבוב למלך הורודוס . ויתן
 את האגרת ביד הורודוס' כאשר היחה חתומה בחותם הורקנוס ויגלה
 לו את כל הסוד אשר דבר לו הורקנוס ואלכסנדרה בתו . ויהי כאשר קבל
 המלך את האגרת מיד רוסטיאוס ויהלל אותו ויצרכו ויכבדו ויתן לו
 מנחה גדולה וזה וכסף ויאמר אליו המלך לך לדרך למקום אשר שלחך
 הורקנוס וקה האגרת בידך אשר נתן לך הורקנוס חתומה בחותמו וכאשר
 תקבל תשובת האגרת אשר יתן לך מלוק מלך הערב הביאה אלי ואת
 האנשים ואת הסוסים אשר ישלח לשאת עליהם את הורקנוס הראש אלי
 ואלכדס . ויעש רוסטיאוס ככל אשר דבר לו המלך וילך אל מלוק מלך
 הערב וישב אל הורודוס המלך ויתן לו את האגרת אשר שלח מלוק אל
 הורקנוס לבה אליו ויקבל המלך את האגרת וישלח גדודים אל אגס החומר
 וילכו את האנשים והסוסים אשר שלח מלך הערב לשאת את הורקנו'
 וישלח המלך אל ע' הזקנים לאמר אספו לעמדכם ויהיו בו כל חכמי
 הסנהדרין' כי דבר משפט סתר לי אליכם עם אחד מגדולי העם . ויתקבצו
 כל חכמי הסנהדרין במקום המושב אשר לסנהדרין ויודיעו את המלך
 לאמר הננו כלנו יחד במושב המשפט . וילך המלך אל מושב הסנהדרין
 והורקנוס עמו . ויהי כי היו כלם שם ואיש לא ידע את לב המלך וגם
 הורקנוס לא חשב כי הקבוצ למשפט בגללו . ויאמר המלך לפני כל
 הסנהדרין' אשאלך והודיעני הורקנוס אם צרית ציגך וצין מלך הערב ואם
 שלחת אליו שליח לשלוח לך סוסים במקום ידוע להוליכך אליו . ויאמר
 הורקנוס

הורקנוס אין צרית ציגי וציגו ולא שלחתי אליו שליח ולא צאה אלי אגרת .
 ויוציא המלך את רוסטיאוס השליח ואת האגרת ואת אנשי מלוק אשר
 לבד ואת הסוסים ויראם לפני הע' זקנים . ויאמר אליהם שפטו נא
 החכמים היש משפט מות לאיש הזה כי יחרוש למלך רעה והוא יושב לבטח
 אתו ויענהו לאמר ישויע עשה בו כרצונך . וילו לאחר מגבוריו להסיר
 את ראש הורקנוס מעליו ויכהו הגבור ויתז את ראשו . וימת הורקנו' איש
 צדיק וטוב איש צדק וזקן ומעודו במלכותו לא עשה רעה לאד' ויעברו עליו
 צרות ותלאו' רבות מנעוריו מיום אש' מתה אמו ויקבל הוא את המלכו' .
 וימלוד אז ג' חדשים וילחם אז אריסטובולוס אחיו עמו ויקח מידו את
 המלכות בחזקה ולקץ שנים הושב עוד במלכותו וימלוד על ישראל ארבעים
 שנה . ואחר כן נלחם בו אנטיגנוס בן אחיו וילכדו ויקצץ את אזנו
 לבלתי היות כהן לעולם ויגלהו כשדימה . ולקץ ג' שנים מלך הורודוס
 אשר הוא גדלו צפת בגו ויהרגו וישלם רעה תחת טובה עקב אשר הצילו
 הוא ממשפט מות בהרגו את חוקיו . ולא נמצא כל ימי הורקנוס כי
 עשה רע צעירי וי' רק כי החניף את הורודוס בשפכו דם נקי כי הרג
 לחוקיו וימלט הוא את נפשו ממו' וי' כיצאו בידו ויעש בו הוא דבר
 שמאי ומנחם :

פרק אחד וחמשים

ויהי אחרי הדברים האלה ותתעצבנה
 הנשי' מרימי אשת הורודו' ואלכסנדרה
 אמה ותכעסנה על הורודוס ותשנאנה אותו מאד על אשר הרג הורקנוס
 הזקן אביהם . והמלך הורודוס נתן את הכהונה לאחד מן הכהנים הצורים
 כי לא היה מזרע השמונאים ושמו חננאל . ותשלח אלכסנדרה אל
 קליאופטרה מלכת מצרים רעותה אשת אנטינוס גבור רומה להתחנן
 לפני אישה לאנטינוס לשלוח אל הורודוס מלאכים ולצוות לו לקחת את
 הכהונה מאת חננאל ולתת אותה לאריסטובולוס בנה . ואריסטובולוס בנה
 היכ בן ט"ו שנה יפה תואר ויפה מראה וצימיו לא נמצא כמוהו ציפיו
 במראהו וצתארו והוא אחי מרימי המלכה אשת הורודוס המלך וצן
 אלכסנדרה אשר ילדה לאכסנדר בן אריסטובול' ותעש המלכה קליאופטרה
 בדבר המלכה אלכסנדרה רעותה ותחנן אל אנטינוס בעלה לשלוח
 מלאכים אל הורודוס ולצוותו לקחת את הכהונה מאת חננאל ולתת אותה
 לאריסטובולוס

לאריסתובלום הנער להיות כהן גדול וישלח אנטונינוס אחד משריו
ושמו יוליאנו' ירושלימה לחלות את פני הורודוס המלך לעשות רצון אשתו
קליאופטרה ורצון אלכסנדרה חמותו . ויבא יוליאנו' ירושלים וידבר אל
הורודוס בדברים האלה וימאן הורודוס לעשות כן ולתת הכהונה
לאריסתובלום כי אמר אין זה משפט ודין תורה בישראל להסיר הכהן
הגדול מגדולתו בעודנו חי ולהעמיד אחר במקומו . ויהי בהיות יוליאנו'
בירושלים וירא אריסתובלום הנער ציפיו צתארו וצמר אהנו וגם ראה את
מרימי אחותו והיא יפת תואר וישת מראה מאד ויתבהל יוליאנו' על יופים
כי לא ראה כמותם בכל הארץ ובכל הגוים ויאמר יוליאנו' אל אלכסנדרה
למי ילדת אלה אמת כי לא נתחבר עמך איש כי אם תלאך אלהים על כן
ילדת ילדים כאלה . ועתה שמעו בקולי וחקקי את תבניתם ורקמי את
רקמת כלם שניהם ושלחי תבניתם בידי לאנטונינוס והיה צראותו את
צלמי הבחור והבחורה בתך הוא יעשה כל הפלס . ותעש אלכסנדרה בדברי
יוליאנוס ותשלח את ללמיהם לאנטונינוס וכראותו ללמיהם ויפיהם ותבער
בו חמתו וילך תועבתו גבר וישלח אגרת להורודוס לאמר . מן מרקוס
אנטונינוס גבור רומי להורודוס מלך יהודה שלום . זכור החסד שעשיתי
עמך אשר עזרתיד להמליכך על כל יהודה . ועתה אחלה פניך ושלח אלי
הנער אריסתובלום ואשימה עני עליו ואל נא תמנע מלשלחו אלי ואם לא
תשלחהו מהרה אלי דע כי מלחמות הרומיים עליך . ויהי בקרא הורודוס
את האגרת וידע כי בעבור ילך תועבתו התאו אל הנער לראותו וימהר
ויחן אל הנער הכהונה ויכתוב לאנטונינוס מכת' לאמר . לא יוכל הנער
ללאת מהמדינה כי כהן גדול הוא במקום חננאל כאשר לויח ואם ילא הנער
מהמדינה יתעוררו מלחמות רבות בין היהודים על ממעלת הכהונה
וישפך דם רב בינינו . ואני שאלתי את פי הזקנים לקיים מצותך ולשלוח
לך את הנער ואמרו לי טרם ימותו ולא יתנו הנער ללאת מהמקדש כי כן
מצו' החור' . ויהי כי שמע אנטונינוס הדב' הזה ויחדל לשאול את הנער .
וכמלך הורודו' הוליא את חננאל מהכהונה הגדולה ויתנה לאריסתובלו'
אחי אשחו והוא נער בן ט"ו שנה . ומתחלה חק התורה בכהונה גדולה
היה לשרת הכהן הגדול עד יום מותו . אבל אנטיוכוס אפיפאנוס הוא
בראשון אשר חלל הכהונה בהוליאו הכהן הגדול אשר היה צימיו ויעמד
במקומו

במקומו את חנניא והשני המחלל הוא אריסתובלום אשר הסיר את אחיו
הורקנוס . והשלישי שלח ידו להעביר כהן גדול ולהשים אחר תחתיו
הוא זה הורודוס המלך אשר השליך את חננאל מן הכהונה הגדולה ויתנה
לאחי אשתו אריסתובלום ואמנם הורודוס המלך לא עשה זה לחלל הכהונ'
רק למלט את הנער מתועבות אנטונינוס גבור רומה אשר היה מצקשו
לתעבו . גם עשה זה בגלל המריבו' שהיו בציתו עליו מאשתו וחותרתו וכדי
להשלים את מחלוקת ביתו עשה זה . ועם כל זה כי עשה את המעשה הזה
לא נח בציתו ולא שקט כי שנאוהו חותרתו ואשחו על אשר הרג הזקן
הורקנוס אביהם . וילא הורודוס ממקום מושב המלוכה כי קראו אחד
ממגלי הסודו' המחפשי' שהיו לו ויורהו לשמור את חותרתו כי חורשת
עליו רעות בסתר פן תגרה עליו את העם וישם המלך בלבו את הדבר הזה
ויצו לשמור את אלכסנדרה ויהי אחרי כן ותשלח אלכסנדר' אל קליאופטרה
לברוח אליה מפני הורודוס המלך לבא למצרים . ותעש לה אלכסנדרה שתי
תיבות כדמות תיבות המתים היוצאים מירושלים ללכת להקבר בחברון או
במקום אחר . ותשכב היא בתיבה אחת וצנה בתיבה אחר' ותסדר להוציא
אותם מירושלים ולהוליכם צו עד ים יפו מקום אשר שלחה קליאופטרה את
הספינות אשר אתה לשאת את אלכסנדרה ואת צנה ולהביאם אליה . וילך
סביון והוא אחד מיועצי אלכסנדרה ויספר הדבר אל המלך . ויאמר המלך
אליו לאמר שאו התיבות אשר בתוכם אלכסנדרה וצנה כאשר דברה לכם
היא . ויהי בנשאכם אותם הביאוס לפני ואתפסם בתוך התיבות . ויעשו
הנושאים כן כאשר לוח סביון ויביאו את התיבות לפני המלך ויפתח את
התיבות והנה אלכסנדרה וצנה בתוכם ויאמר המלך אל אלכסנדרה מה
תאמרו כי יהיה משפטיך היום הזה עד מתי לא תצושי לעשו' בדברי' האל'
וגם על צנה גער ועליה גער עוד ויוכיחם בדברים ויסלח להם המלך גם
העון הזה בגלל אהבת מרימי אשתו . ויהי מקץ שנה אחת בחג הסוכות ויעל
אריסתובלום הכהן הגדול על המזבה להקטיר צנדי שרד אשר לכהן גדול
בעבודתו וירא העם את הבחור עומד על עמדו ואפוד צמדיו חגור צו והוא
צתארו וציפיו וצדמותו כמלאך אלהים . וישמח העם שמחה גדולה עד אשר
צבו מרוב השמח' ויצרכו את י"ו ואת הכהן הגדול . ויחרד המל' מאד ויאמ'
בלבו אם לא אסיר את הנע' הזה תלפני מהר' תשוב אליו כמלכו' כי לצ כל
ישראל

ישראל עליו להמליכו . ויהי אחרי החג וילא המלך מירושלם הוא וכל בני
 ביתו וילך ביריחו היא העיר הגדולה מקום אשר שם עץ האפרסמון הוא
 נלסאמן והוא העץ אשר ממנו ילא השמן הטוב אשר על שמו נקראת העיר
 עיר יריחו על דבר הריח וגם נקרא כן על שם הירח אשר הודענו למעל .
 ויהי בלכת המלך שם ואיש לא ידע את לבו ויעש משתה גדול לכל השרים
 הבאים עמו שם וישב המלך במשתה . ויאמר המלך אל אריסתובלום הכהן
 הגדול שב אתנו וישב הכהן אל המלך וכל שריו ועבדיו וישבו לפניו ואיש ואי
 לפי כבודו ומעלתו וישמח המלך הוא וכל שריו ועבדיו במשתה ההוא מאד
 מאד . ויהי אחרי המשתה לאחר הכהנים ילא המלך והכהן הגדול בכחור
 ושרי המלך אל הגנות ואל מעינות המים לראות איך ישוטו במים הבחורים
 עבדי המלך כי שם צריכות מים גדולות עמוקו . מאד אשר תמלאנה מימי
 המעינו . ויעמד המלך על צריכה אחת עמוקה וירא את עבדיו ששטים
 במים ומשחקים ומתגרים דרך לחוק והתול להטביע איש את רעהו במים .
 ויקראו הבחורים אל אריסתובלו . בעלת המלך ויאמרו לו רד נא אלינו לשוט
 ולשחק אתנו במים . ויאמר אריסתובלום אל המלך ארדה נא ואשוט במים
 עם הבחורי ואשחק עמהם . ויאמר המלך למה זה תרד עתה מה הנאה לכהן
 גדול להטערב עם משחקי ומהתלי ויפצר בו הנער כי הנערות היה גובר
 בו על כבוד הכהונה ויאמר למך ארד ויהי מה . ויאמר לו המלך עשה
 כחפך . וירד הנער לשוט במים עם הבחורים וילך המלך ויצא הבייתה כי
 ידע אשר עלתו תקום ועבדי המלך שחקו במים עם אריסתובלום עד פנות
 היום ויטביעו את אריסתובלו . במים עד אשר המיתוהו בעלת המלך וישמע
 העם כי מת אריסתובלו וישאו את קולם ויבכו וגם כל שרי המלך ועבדיו
 צבו . ותלעקנה הנשים אלכסנדרה ומרימי ותשאנה קולן ותצבינה . ותאמר
 המלכה מרימי אל המלך באזני כל העם ראו הכבוד ואיש הדמים איכה
 נשארתי ביד בכל משפחתי ולא די לך כי הרגת את הורקנו המלך הדיק
 ולקחת את הממלכה בחרצך ולא חמלת על שיבת אמי אבל גם הילד אחי
 הרגת ולא חמלת עלינו . הנני שוממה מכל משפחתי ואתה הבוגד שמת .
 ותלעק ותצבכה המלכה לעיני כל העם מאד וגם המלך הורודוס צבכה כי
 נמכרו רחמיו על צרת אשתו וגם בזכרו יופי הנער וידוס כאבן ולא ענה
 דבר וידעו כל העם כי מלאתו היתה זה המיתה לאריסתובלום הבחור
 ויעש

ויעש מעשה גדול וכבוד בקצרו ויקצרהו כקצו את המלכים ואלכסנדרה אם
 הבחור בקשה להמית את נפשה ואמנס בחרה בחיים למען תמצא עליה
 לעשות נקמה בבורדו . ומהיום ההוא והלאה לא דברה מרימי המלכה עם
 קפרון אם המלך ועם שלומית אחותו משנאלתה אותן ותקלל אותן תמיד
 ותחרפנה ותחרף גם את משפחתה באמרה כי משפחת אם המלך מעורבת
 ואינה משפחה ידועה וקפרון אם המלך הגידה למלך את דברי אשתו ולא
 האזין לה המלך לדבריה ולא הוכיח את מרימי אשתו על ככה מאכזבתו
 אותה כי ביותר אהב אותה והיא ג"כ בטח באכזבתו ותחרף ותקלל עוד את
 משפחת המלך :

פרק שנים וחמשים

צעת הדין התעוררו מלחמות בארם
 וצפרס כי פשעו במלכות רומא והיה זה
 כי לחץ אותם מרקוס אנטונינו גבור רומא היושב במצרים ויתנס במתנה
 אל קליאופטרה אשתו והיה כל אשר תאמר קליאופטרה לאנטונינוס היה
 עושה רצונה ותסיתהו על המלכים האלה לקחת את ארצם לתת לה
 ולקחת את כספם וזהבם ולתתה לה וכן עשה . ויהרוג מלכים אדירים
 בגללה ויתן לה את כספם וזהבם וכל אשר להם ותסיתהו עוד להרוג את
 מלך יהודה ואת מלך הערב ולתת לה את ארצם ואת שללם . ובדבר הזה לא
 שמע אליה אנטונינוס כי שבה דעתו אליו כאשר תשוב דעת המשובע אליו
 בהתרפאו מחליו ויאמר אנטונינו אליה לא טוב הדבר להרוג מלכי גדולים
 כאלה כי לא נוכל על זה במשפט אם לא בשפיכות דמים רבים בחזקה ממני
 ומהם . כי הורודוס מלך יהודה אהב הוא ובעצת אגוסטוס הקיסר
 וישישי רומא ויועליה הומלך ולא נאה לעשות כן ולהפ' צרות גם כי הוא
 מלך תיוחס אש' הוא יהודי מדם הכבוד והעלכות אבל מלך הערב אם אוכל
 בו אעשה כרצונך . ועל מלך הערב לא חמל אנטונינוס ויהרגו ויתן
 את שללו ואת כל ארצו אל קליאופטרה אשתו ויהרוג עוד מלכים אחרים
 רבים ויתן לה שללם ואת ארצם . וילא עוד אנטונינוס ממצרים
 ויאבד ללכת להלחם בצפרס ותלא עמו אשתו קליאופטרה ותלך עמו עד נהר
 פרס . ותשב המלכה משם ללכת מצרימה ותבוא אל ארץ יהודה אל עיר
 הריח והירח אשר בה עץ השמן הטוב . ויעש הורודוס לה ולעבדיה משתה
 גדול ויכבדה שם מאד . ותסיתהו המלכה קליאופטרה לשכב עמה וימאן
 המלך

המלך הורודוס ויאמר אליה חלילה לי מזה וחטאתי לאלהים ולאנטונינוס
איך אוהבני ויועץ המלך עם יועציו להביא אותה החדרה ולהרוג אותה
להליל רבים מרעתה . וימנעוהו יועציו לעשות זה ואמרו לו חלילה לך
מעשו' זה כי אם תהרגנה הנה אנטונינוס חושקה ואוהבה מאד ויתעוררו
בגללה בניך ובינו מלחמות גדולות . ויהי כשמוע המלך כן ויחדל מהרוג
אותה אבל נתן לה כסף וזהב ואבנים יקרות כיד המלך ויוליכה עד מצרים
וישב הוא צירושלם . ואנטונינוס נלחם בארס וילכדה ומשם נסע וילחם
בפרס וילכדה . ויצא אנטונינוס את אתר"בן מלך ארמיניאה ואת שאר
מלכי פרס אסורים בנחשתים ואת כל עדייהם וכספם וזהבם ויתנם
מתנה אל קליאופטרה לעבדי' ומלכו' הארצות נתן לה לשפחו' על כן כל
הגוי' שכאו את אנטונינוס כי נתן י"י בידו מלכים גדולים ואדירים ועזה
הוא קלון רב להם לתתם ביד אשה היא חזקתו קליאופטרה כעצדים ואת
נשיהם כשפחות . ויהי אחרי הדברים האלה וקליאופטרה הטתו בדברים
לאנטונינוס להלחם עם אוקטביאנוס אגוסטוס המולך ברומא ומושל
לעבר מארץ הודו ועד ברטאניה אשר על ים אוקיאנוס במערב . ויערוך
אנטונינו' חיליו להלחם עמו בשנה השביעית לאנליפארוס וקצץ חיל כבד
ואדיר ועצום מאד כי שמע לדברי קליאופטרה אשתו ויבקש מאת הורודוס
ללכת אהו . והמלך הורודוס קצץ חיל לרוג חיל יהודה וכל הגוים אשר
כבש ביד רמה וחזקה מאד . וגם מלך מצרים הרבה אניות רבות לעזרת
אנטונינוס ללכת עמו כתימה ולהלחם באוקטביאנוס אגוסטוס . ויהי
כבוא הורודו' מלרימה ויאמר לו אנטונינוס לא תבוא את' עמנו פן יפגעו
כל הממלכות בלכתי כתימה להחלם באגוסטוס . אבל טוב אשר תהיה
לנו לעזרה בעבר זה ולך להכות את המלך הערב כי אז פגע ברומה מלך
הערב . ויהי כשמוע הורודוס את הדברים האלה וישמח בלבו מאד
ויאסוף פרשיו' וילך אל ארץ הערב וישחיתה בחרב וצאש ותשל' קליאופטרה'
את אנטויאוס שר צבאה לעזרת הורודוס . ותאמר אליו בסתר תהי עלתך
עם מלך הערב והיה כקרובם אל המלחמה עמוד מאחור למחנה היהודים
והכס מאחור ומלך הערב יכס מלפנים ויצאו היהודים בתוך אלה מזה
ואלה הזה ויפלו גבורי יהודה שם עם הורודוס מלכם ואקח אני את ארץ
יהודה ואמלך עליה . וילך הורודוס לארץ הערב ועמו אנטויאוס הרומי

שר צבא קליאופטרה . וישלח אנטויאוס' בסתר את דברי המלכה קליאופטרה'
למלך הערב . ויצא מלך ערב לקראתם צעם עצום מאד ויעמוד המלך
במחנה ירושלם וישלח את צבא יהודה ראשונה לקראת מלך הערב ותתגר
ביניהם מלחמה גדולה מאד ויגברו היהודים בתחלת המלחמה ויכו בערב
מכה רבה וינאסו גבורי הערב מפניהם . ויך אנטויאוס את זנבות מחנה
היהודי' מאחור ויזנבם כאש' אותה אליו המלכה קליאופטרה' ויפכו היהודי'
ויצאו והנה להם המלחמה פנים ואחור ויסבו פניהם להלחם באנטויאוס
ובמצריים מאחור ובערב מלפנים . ויצאו היהודים בתוך הערביים ובתוך
המצריי' וילחמו עם מלך הערב ועם אנטויאוס' אלה מזה ואלה מזה והיהודי'
בתוך ותהי שם מפלה גדולה ליהודים ויפלו רבים במלחמה ההיא . וימחר
המלך הורודוס ויצא מהאהל במחנהו בסוסיו וברכבו ויך את חיל אנטויאוס'
מזה וינאס אנטויאוס מפניו . וגם את חיל הערב הכה מכה גדולה וסלה
מהמונס פגרים רבים ארצה וירדפס וינאסו בערי מצריהם וישב
ירושלם :

פרק שלשה וחמשים ויהי בימי ההם ותרעש כל ארץ

יהודה ויהי רעש גדול ואדיר אשר
לא היה כמוהו בזה מימי עוזיה מלך יהודה ועד היום ההוא וימותו רבים
בארץ יהודה ממפלת הערים והבזתים וההפחד . גם מקנה רב מתו בימים
ההם ברעש ההוא וגם אנשים ונשים וטף מתו בירושלם כעשרת אלפים נפש
מלבד אשר מתו בערי יהודה . ויבהל המלך הורודוס וכל עם יהודה ויחדר
לב המלך ולב העם מאד וישלחו מלאכים אל הגוים אשר סביבותיהם ויעשו
עמהם שלום מסביב . וישלח הורודוס מלאכים למלך הערב לעשות
עמו שלום ויתפוש מלך הערב את מלאכי הורודוס וישחטם מחוץ לעיר
הנקרא סלע מדברה עיר מלכותו . ויאסוף את כל חילו חיל הערב וחיל
גוים אחרים בר"צרי ועם רב כחול אשר על שפת הים לרוג ויועץ לבוא בארץ
יהודה ולהשחיתה כי שמע כי אבד ברעש כל גאון יהודה . וישמע המלך
הורודוס כי שחא מלך הערב את מלאכיו ויתעצב לבו מאד ויקרא לשריו
ואל גבוריו ואל כל עם העם וידבר באזניהם בדברים האלה . שמעו קדושי
השם אחי ורעי את אשר אני דובר באזניכם היום . ידעתי כי צרה גדול'
צאה אלינו בשנה הזאת ועל כן יראתי לדב' באזניכם דבר מאשר אדבר היום

פן יהיו לכם דברי לדברי תלמה וטורח כי מרי נפש אתם וקצרה נפשכם
בעמל המלחמות לשמור את עמי ואח ארצו אבל לא אוכל עוד לסבול
מלומ' לכם את דברי חוגתי ומלהגיד לכם את עצונן לני . ועתה שמעו
והטו אזניכם עם לבבכם לאמרי פי ואשר אתו דבר ענה הלוס יגיד אלי את
דברו וכי יבא דברו מיושר בעצת כלנו וכדנכוה וכי לא יהיה דברו דבר
ענה נכונה והסיבנו אליו תשובה על דברו כמשפט עד נאיר מלבו את
מחשבתו ויהפך לבבו אל הענה הנכונה . אתם ידעת כי כאשר יריס וכבני
אסירים נלחמנו עם הגויס עד עתה להראות כחנו וגבורתנו ושולל שלל
ולבנו זו ופעם נלחמו ופעם נפלנו ופעם קמנו ונתעודד כדרך כל גדודי
העולם . אף כי אנחנו נהיות עזרת אליהנו אתנו הגויס הנלחמים עמנו
כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד ונלחנו' ולקחנו את ארצו ואת רכושם
ועתה הנה הערביים האלה המתגרים בנו ושומים אותנו משטמת רוע
לב ומרמה בלבם . והאלהים פקד את עונם ויגל את רוע לבבם אלינו
ונצאו נסודם לדעת מרמתם כי הרגו מלאכינו אשר שלחנו אליהם על
דבר שלום וישפכו דם נפשות נקיים על לא חמס בכפיה' ולו לא הי' רצונ'
להודות לשלומם עמנו מדוע יהרגו מלאכינו ואיה נמצא בעולם אומה
תהרוג מלאכים אשר ישולחו אליה אף כי יבאו אליה דברי נאנה וכעס
והפרת ברית . אף כי אלה המלאכים אשר הלכו אליהם דברי שלום
וקיום ברית . וכי תאמרו אלי לא פשעה בזה אומות הערב רק מלכה כי
המלך בכל אומה יעשה כרצונו . הנה אתם תאמרו כי כל מלך יעשה בעמו
כלבבו וכנפשו . אבל באמונה הגד הוגד לי על פי אנשי הערב נאמנים
אוסדינו כי בעצת כל יועצי ממלכת הערב שחש מלך הערב את מלאכינו
כי אמרו לו עתה כי יבקשו עם יהודה שלום מעמך לא נשארה להם גבורה
ולכן השמר לך פן תשלים עמם . אמנם התאזר והתגבר להשמידם
ולא השחיתם כי עתה נפל גאונם ולא יעמדו לפניך . ואם אתם עתה תעצום
ולא תשמידם לימי' יגברו והיו לך לשכים וללנינים . ולמען תשפיל גאונם
לארץ התגר גם מלחמה אתה ראשונה והראיה להם כח וגבורה וכי לא
תירא ולא תפחד מהם עד אשר חק המלכים תסיר כי תשחט מלאכיהם
ואז תפיל עליהם אימתך ופחדך כי יאמרו לא עשית זה רק כי בטחת ברוב
גבורתך ועצמת חילך ולא תהיה עוד רוח נאיש לקום מפניך ומפני אנשיך
ומלכם

ומלכם כשמעו את דבריהם לקח את מלאכינו וישחטם לעיניהם . ולו
המלך מרצונו ומנפשו לבד היה לא היה שוחטם לפניכם פן יאשימוכו .
ועתה אנחנו כי נבוא אליהם למלחמה אם יש את נפשכם לשמוע לעצתי לא
על שלל ולא על רכוש ולא על כבוש ארץ נא ואמנ' נצא אליהם למלחמ' לנקו'
נקמה מהם כי שפכו דם נקי בארצ' ויהרגו את מלאכינו אשר שלחנו אליה'
לדרוש מהם שלום וברית והנה אני אפלא מאד אם תיראו מהם ומהמונס
כי ידעתם כבר אשר בכל המלחמות נלחנוס ונכל קרב אשר היה ביניהם
ובינינו הפלנוס . ואם תאמרו כי ירך לבבכם מן הרעש אשר בא בארצנו
בשנה הזאת ותחשבוהו לאות רע ולאות מפלה אשיבכם מילין על ככה כי
חנם תיראו ותביאו מורך בלבבכם מזה כי הרעש הזה לא הרע לנו אבל הטוב
לנו כי בגללו יתגרו הערבי' בנו להלחם ואנחנו נגד עליהם ונשמידם ולא
נירא מהם עוד . ולולי אשר יצטחו הם בלות הרעש הזה ויחשבו כי הוא
אות רע לנו לא יבאו להלחם בנו אבל שמעו כי אבד אותנו הרעש וכי חרה
אף י' בנו כי הביא רעש בארצנו ולהם זה אות כי יבאו עלינו לבטח ואת' לא
תחשבו זה אבל תחשבו כי האלהים הביאו בארצנו למען חשבם הם וזולתם
המשב' הזאת ויתגרו בנו מלחמה ונשמידם ונפילם ולא יוכלו קום . והנה
עוד אות לכם ברעש לטוב וכי מרצון האלהים לעשות המלחמה הזאת
מהדבר אשר אומר לכם . הביטו וראו ושימו לבבכם להבין צמתים שמתו
ברעש כי לא מתו בו מאנשי המלחמה אשר אתנו אחד . אבל המתים בו
כלם הם זקנים ונשים וטף וכל בעלי מורך לב . והם יחשבו כי מתו אנשי
מלחמתנו ולכן יאמרו הכרה הזאת הבאה עלינו מהרעש הנה היא להם
עוזר וגבורה וצווחים על זה כי הוא להשמידנו ולהשחית את
ארצנו . והנה הם לשוא ולסקר צווחים בזה ואוי על הנוטח במפלת אויבו
כי לשוא הוא צווח . למען אשר כל העולם כלו בעל שנוי ותמורה וברגע
אחד ישתנו מקרה בני אדם מטוב לרע ומרע לטוב ולכן לא נאה לאדם
לצטוח בגבורתו ובעשרו ולא להתאבל בצרתו ומכאובו . כי התמורות
והשנויים אהלים לבני אדם . ואחר ישועה לרה ואחר לרה ישועה .
אחר תקומה מפלה ואחר מפלה תקומה . והנה אתם ידעתם כי במלחמה
האחרונה שנלחמנו עם הערביים האלה נהיות אתנו מרמת אנטיאוס
לנצב את מחנהו מאחור ונאחרונה לא עמדו לפנינו אבל הכינוס אש' צרחו
ונסו

ונסו מפנינו וכן עשינו גם למחנה אנטיאוס הצוגד בעצת ממלכתו
והיראה הזאת שבלבכם ממפלת הרעש אשר הפיל בתים ובתוכם נפשות
וזה החשבו לאות רע ואלו תאמרו כי בגלל האות הזה לא הלחמו עם
אדם בשנה אחד אמרו אלי אם יש רצון האלהים לעונתנו ואם מצק
להשמדינו ולכלותינו האין אתו כי אם כלי הרעש והלא בשבטנו על
עראתנו יסיר נשמת חיי מגופנו ובלכתנו וצקומנו ובשבטנו הלא היתוש
והגמלים ישמידונו כי יראה הוא ועוד השחתה נעלמת מכל זאת כי האויר
אשר נחנה בו ישחט ברצונו לרע כלילה אחד נהיה כלנו פגרים מתים
אנשים ונשים וטף וקנים בחורים ונערים גדולים וקטנים וינקים וגמולי
ומי יוכל לעמוד לפניו אבל הוא ברחמיו רופא לכל תחלושינו וסולח
לכל עונינו וכחפזו ענה אתנו וטהר את לבנו מעון כי הביא עלינו הרעש
למען נשוב אליו בכל לבנו וירחמנו כי הוא מרבה לסלוח והנשאר יס
לחיים ממנו הנה הם נקיים מפשע ומחטא כי לקינו במלקות הרעש ושבנו
אליו וירחמנו ולא יענה אותנו עוד ותמיד נודע בעולם אשר אחר תלאה
ויגיעה מנוחה ואחר מכאוב רפואה ואחר צרה ישועה ואחר מלחמה שלום
ואח' חרון אפו באו רחמים ועתה גוי קדוש חזקו ואמנו בלב כחן וכלחמ'
באויבנו ונשמידם כאשר עשו אבותינו הראשונים בדורותיהם ונקוס
נקמת מלאכינו מהם ואם לא תעשו ככה אדע כי מתה הענה שלנו ותאבד
האמונה מזיכורנו ומה יש עוד כי אם להיותנו לעבדים לכל גוי ואלה
הערביים כי שלחו יד במלאכינו לא על תורתנו לבד פשעו אמנם על
תורות הגוים וחקם כי בחק הרומיים ובתורתם ובחק היוני ובתורתם
וכן בחק פרס ומדי ויתר חקי הגוים המלאכים אשר ילכו שלוחים מגוי
אל גוי ומעש לעם אם על מדרש מלחמה ואם על מדרש שלום הנה הם
נקראים מלאכי אלהים ויכונדו וינושאו וישמרו לפני כל מלך וגוי ואף
כי יהיו מלאכים יצאו ממלך אחד למלך אחר חרפו וגדופים וקללות
נמרצות והפרות ברית אף כי יהיו מלאכי ידרשו ברית ושלום ושפוך דמם
מלך מהמלכים אנה יוליך חרפתו ואיפא נעלים בשתו וקלנו ועתה חזקו
ואמנו וקומו ונלא על הערביים האלה להלחם לנקום נקמת מלאכינו אשר
שלחם האלהים על ידינו למדרש שלום וברית שפכו דמם על לא חמם
ונמסר לעשות זה וללאת למלחמה למען נשליח את רצון י"י והוא יעורנו
ערס

טרם יעשה הוא נקמה בנו בדבר או בסבה אחרת מהשחתה כי אתו סבות
להשחתה ויש כאשר אתו סבות לשלום ואמונה ואם נקום נקמ' דם המלאכי
אשר שלחנו הנה י"י אלהינו ישלח מלאכיו לפנינו וילחם מלחמותינו
ויעזרונו לנקום נקמת דם מלאכינו השפוך ולהשמיד את אויבינו מפנינו
ואתם חצרי ורעי אם תמלאו בדברי מתוס עשו כעצתי ואם יש אתכם ענה
נכונה מואת כצו אותה ונשמענה ואתם שלום ויהי כשמוע היהודים
כלם את הדברים האלה ויתעוררו כלם למלחמה ויאמרו אל המלך כלם פה
אחד זאת הענה היעוצה אשר יעצת היא עצת י"י ואין עוד ענה אחריה
וירא הורדוס המלך את לב העם והנה הם כלם כאיש אחד להלחם בערב
ויהלל את י"י על ככה ויעל עולות ושלמים לי"י אלהינו ויאסוף את חילו
ויעבור את הירדן ועמו פראים רבים ויד חזקה ועזומה מאד חיל יהודה
ובנימין כלם גבורים אשר לא יסובו פניהם מכל גוי וילך ארצה ערב
וילך מלך הערב לקראתו ועמו חיל כבד מאד כחול אש על שפ' הים ויערכו
מלחמה היהודים עם הערביים ויפלו במלחמה הראשונה מהערביים חמש
אלפים איש ויתחזק עוד מעמד המלחמה וילחמו עוד עמהם ויפלו
עוד מהערביים ארבעה אלפים איש וינוסו הערביים מפני היהודים
וירדפוס היהודים עד מקום תחנותם ויצאו הערביים במקום תחנותם
והערביי נלחמו זה בזה בתוך מחניהם לאמר כי אלהים הוא הנלח עמהם
במשפט כי הרגו את מלאכי יהודה אשר באו על מדרש שלום על לא חמם
בכפיהם וישם המלך הורדוס את מחנה היהודים לפני מחנה הערביים
ולא עזבו אותם ללאת מהמחנה ולקחת מים וישלחו מחנה אל המלך
הורדוס עם מלאכים לדרוש שלום ממנו ולא קבל המלך את מנחתם ולא
ראו מלאכיו את פניו אבל צוה לכל יגיע בהם איש לרעה ולשלחם עד לכתם
בשלום אל אדוניהם כי הקשה המלך הורדוס את רוחו ואמץ את לבנו
לעשות נקמה בערביים ולא ישוב אזור ויאמרו הערביים איש אל רעהו
עד מתי נשב במחנה ונסבול עול הנמא קומו ונלא על היהודים למלחמה
כי טוב מותנו במלחמה ממותנו בנמא ויאלו הערביים מהמחנה ויערכו
עם היהודים מלחמה גדולה מאד והיהודים התאזרו לקראת הערביים
ויהרגו מהם שבעה אלפים גבורים ויהפכו הערביים עורף לנוס וינוסו
וירדפס המלך הורדוס עם כל עמו עד ערי מצריהם ויך בהם מכה רבה
ועלומה

ועזתה אשר לא תשוער ולא תסופר מרוב . וילכוד המלך הורודוס את ערי מצריהם ואת סלע מדברה ואת כל עריהם ויהיו הערביים הנמלטים עבדים למלך הורודוס כל ימי חייו . ויש המלך ירושלימה וכל מחנה היהודים עמו בשלום ובכבוד ולא נעדר מהם אים ויתנו הודות והלל ל"י ומנחות בנות י"י כי שלל רב הביאו עמהם אשר לקחו מעם הערצ ומעם הכרצר עושר גדול מאד :

פרק ארבעה וחמשים

באוקטוביגנו' אגוסטוס ויחזק ויעבור אגוסטוס על אנטונינוס וינלחמו וילכוד אגוסטוס את הממשלה כלה ויצא באניה אל רודוס לבוא מצרימה ויוגד להורודו' כי נאבד אנטונינו' ויצר לו מאד כי אהבנו היה וישם את נפשו בכפו ויחן אל לבו לקדס פניו במנחה ראשונה וילך אליו . ויועץ ללכת לאגוסטוס אל רודוס אי היוני' אחר אשר קדם במנחתו ויצו לביטו כי ירא מאד . ויתן את קיפרון אמו ואת ואת שלומית אחותו לפרודא אחיו ויצו עליו לשאת אותה במזונה אש' לארוס . ואת מרימי אשתו ואת אלכנדרה אמה נתן ליוסף בעל שלומית אחותו ולשומי אש צורי ויצו אותם לשאת אותם לעיר אלכסנדריאה אשר במצרים . או לעיר אלכסנדרונה אשר ביהודה . וישציעם לאמר אם חשמינו ממני אסון את אשתי ואל ישמח בה זולתי וברגו את אלכסנדר' אמה והוא בא באניה וילך אל אגוסטוס מלך רומי ויירא מאד ממנו כי אגוסטו' חשב להרוג את הורודו' על האהבה אש' היתה לו עם אנטונינו' וכי שמע כי גם הוא היה בא עמו לולי אשר מנעו אנצונינוס מלכת עמו . ויהי כבוא לפני אגוסטוס לא הסיר מעליו מכל עדיו המלכו' כי אם הנזר לבדו ויבוא וישתחו לאפיו ארצה' ויאמ' הושיעה אדוני הקיסר . אני שמעתי כי קפצת עלי ואומר אברח ואמלט מק'פך אל רחמיך ואתה חכס כמלאך אלהים האזין לדברי ויאמנו אליך . אם קפצת עלי בגלל האהבה אשר היתה לי עם אנטונינוס אני לא אסתיר ממך דבר כי אמת הוא אשר הייתי אהב לאנטונינוס בהיותו בחיים ואהב לגדולת ממלכתך כי הוא עזרני על ממלתי במלכותי במנותיך וקיים בריתך אתי כעבד נאמן אליך . ואם בחיים עודנו אני אהבנו וכל אשר אנני לך אודות האהבה אשר היתה אתי עמו ילדק . ומה גם עתה וישין אים אותי לפניך על אודות אהבתו ואני הראיתי

הראיתי זה כי נועלתי לבוא אתו עליך למלחמה כתימה ולא עזרתי מזה דבר . ולא יכולתי לעבור עמו בגלל מלחמת הערביים ובגלל העלם הרעה אשר יעלמו קליאופטרה אשתו לבלתי אשת אוחי עמו ולבלתי יבטח ני' ועל כן לא הריתותי חרבי עליך ולא נלחמתי בך . ולא ממורך לב ולא מיראת מלחמה ולא באיש אשר יעוז את אהבנו ביום מלחמה וזרה עזבתי את אנטונינוס כי צר לי מאד על ככה גם בושתי ונכלמתי בעיני אשר לא עברתי עמו אבל עזרתיו בגדודי' ונצא ואניו' נושאות כלי מלחמה וצר ולחם ומזון לרוב' והאהבה אשר אהבתי אותו ולא עברתי עמו צארך כתיס למקו' המלחמה להלחם בך עמו היתה רואה אותה בעיניך . אבל לא הייתו שם ולא תוכל להכירה היטב כי אהבת האהב הנאמן לא תוכר כי אם ביום צרה והנה עתה הגדתי לך האמת ולא אסתיר ממך דבר פן אהיב בעיניך כאיש העוז את אהבנו ביום צרה ואם אמת כי משפטיך כבר קבלתי עלי ויראתך בעיני למה אירא ואפחד ממשפטיך והנני היום בדרך . והלא אם אעלים האמת ממך בזה לא תבטח בי ולא תאמין לי בדבר ובמשפט מלך לא יועיל לאדם כוז ורשע כי אם אמת נדק ויושר . ואשר יכזב בעונו ילכד ואשר ידבר אמת הלא אם פשע ירוחם והמושל עליו ישא לעונו ועם כל זה אני לא הייתי בא בעזרת אנטונינוס כי אם על אשר הגיד לי כי אתה התחלת בעול עליו ואהבת רשע ושנאת נדיק אבל לא ידעתי הדבר כאשר ידעתיו אחר כן ואם ידעתי לא היה עובר אליך לעולם . אמנם או היה שומע מעלתי או הייתי נלחם בו אני עם מלכים אחרים הנמלאים בעזרי והם תח' ממלכתך טרם עברו אליך והיינו תשמדי' אותו ולא היס מביא טורח מלחמה עליך כחק העבדים הנאמנים אשר ילחמו מלחמות אדוניהם עם כל הצוגדים ועם כל החושבים לצגוד גם . וכל המלכים שצערי עמו כבר נשבענו להגדיל ממלכתך ולהתפלל אל האלהים בעד חיידך וקיום מלכותך . אבל לא הכרתי בו צגד צוגד אך הוא היה לו עק חמס ממך לאמר כי התחלת לחשוב עליו מחשבות לרע מזלתי חטאת ואשם וכי אתה הוא מבקש את נפשו ואת נפש יתר מלכים אשר צעברי . אז אמרתי לעבור עמו ואם דבריו אמת אזיל עשוק מיד עושקו . ואם לא אמלא נכון כדבריו אפגע נפגע הראוי לצוגדים וכי ידעה אשתו את מחשבותי עמו יעלמו לכל יעברני עמו ותאמ' אליו כי אצגוד בו ולא נתנני לעבור עמו ונשארתי לבדי להלח' עם הערבי' ושלחה

ושלחה אשתו עמי את אנטיאוס שהצאה בקשר מרמה ועצה רעה בינה
וצין מלך הערצ להשמידני ולהפילני ולמשול הוא בארצי ובמלכותי וכי
ראה האלהים בעניי אמלני וחזקני והשמדתי את שר מלך הערצ גם את שר
חיל קליאופטרה וגם אנטיאוס שר צבאה וראה עתה אשר גזרת על
אנטונינו והשפלתו ואבדתו לא תחשוב כי לא נלחמת כי אם נחילך ובעור
גבורי הרומיי לבד אבל דע כי הראשון הנלחם היה חוסר דעתו והאמינו
לעצת אשתו ותנלחהו קליאופטרה בזנותה ובכשפיה והשני רוע בגידתו
כי בגד באדוניו וכה משפט כל בוגד באדוניו ליפול כל ימיו לפניו כי זה
רצון האלהים ונוסף על זה יושר דעתך וטוב שכלך ועצתך ולו שמע
לעצתי להרבה לא היה צאלזה ומה גם עתה כי ידעתי באמונה אש' היא
הסיתתו לצא עליך במלחמה ולא עלה אל לבו זה לעולם ולכן אדני הקיסר
אם עדין הוא בחיים אני אוהבו ומבקש טובו אם הוא בלתי בוגד ורשע ועול
וחמס הגיעוהו מאת ממשלתך על לא פשע והנני מוכן להלחם בך ובכל
אויביו הם אויבי ואוהביו הם אוהבי ואם הוא בוגד הנני ראשון לפגוע בו
כאחד מעבדיך הנאמנים ואם נאצד כאשר שמעתי והיה בוגד כאשר נראה
אלי מענינו כן יאצדו כל אויבי אדוניים והבוגדים לך ולכתר מלכותך
שלוים והנה אני עתה למשאפך אני עומד ואוהבים רבים לנו וכן אויבי
ואויביו ידעו כי נקמה ננקום מהם במשפט ומוזה לא ימלטו ואוהבנו ידעו
כי נמות על אהבכם ויבטחו וישענו בנו ביום צרה כל אוהביו באמונה
ובמצטח אמת ויהי כדברו הרודוס כדברים האלה ויען אגוסטו' הקיסר
ויאמר אליו לך נאה באמת למלוך ויסכר פה כל דובר עליך לרעה כי
ידעתי עתה אש' נאמן אהה לאוהבך ואת אהבכם תשמו' ולא תבוש לגלותה
ואם תימוד למשפט מות כי הנך היום לפנינו ובידינו להמיתך ולא
תבוש לגלות עוצם האהבה אשר היחה לך עם אנטונינום אויבנו אשר מת
במשפט מות הבוגדי' על אדוניים ומעתה נאמין כי תהיה אוהבנו ונצטח
באהבתך הנאמנה ואנחנו נטיב לך כפלים ממה שהטיב אנטונינוס
ונתן לך שכר אהבתך על כל אשר נתן לך ונלחנו אותו בחייו במלחמ' ועתה
נלחנו בגדינות וברחב ידיים והנני מזומן להשלי' שאלתך בכל אש' תשאל
מעמי ואם אתה היית אוהב נאמן לאנטונינום הנה הוא לא במשפט עשה
עמך ולא כגמולך עשה לך כי שמע לעצת קליאופטרה ולא שמע לעצתך

ונחר

ונחר בכשפיה והאמין גם ולא האמין אליך ולא תפלא על זה כאשר
עשה לך כן עשה לי אש' בגלל קליאופטרה עוז אהבתי ונהפך לי לאויב על
לא חמק בכפי ויקח אגוסטו' את נור המלכות וישם אותה בידו בראש
הרודוס המלך ויוסף לו מלכות ומעלה כפליש על אשר היה לו וילך אתו
הרודוס עד ארץ מצרים ויקח אגוסטו' את כל המלכות והממשלה
אשר נתן אנטונינוס אל קליאופטרה ויתן' להורודו' וימלך שם אגוסטו'
את הרודודו' ויתן לו עוד ד' מאות גבורים במגנים מגוי הנקראים ג'לוס
ויצדקו מאד וישב הרודוס אל ירושלים וימלא את כל ביתו בצבאלה כי
יוסף ושומו איש צורי אשר פקד אותם המלך לשמור את מרימי אשתו גלו
את מסתורי המלך ואת סודותיו אשר טוב להם להרוג את מרימי אשתו כי
ישמעו אשר יקרהו אסון ולא ישמח בה וולתו אחרי מותו ויהי כשמוע
האשה זה ותתעב מאד וכאשר דבר אליה המלך תמיד והגיד לה את כל
היקר והגדול אשר היתה לו לא שמחה ולא הטיבה את פניה ולא האזינה אל
דבריו רק קללה אותה ואת ממשלתו וירא הרודוס את שנאת אשתו ויזר
לו מאד על ככה כי אהבה המלך מאד מאד ויהי היום ותהי מריבה בין
שלומית אחות המלך אשת יוסף ובין המלכה מרימי ותקצוף המלכה על
שלומית ואתרש' ותחרף את ממשלתה ותלך שלומית בצקר ותלצן את
המלכה אל המלך לאמר דע כי צהיותך עם אגוסטו' שכני יוסף בעלי עם
מרימי המלכה ועת' ראה מה תעש' ולא האמין המל' לדבריה כי ידע אש' אשתו
לנויה מתמול שלשום אבל בגלל השנאה אשר הייתה שונאה אותה כמעט שם
המלך את הדברים האלה אל לבו ויקרא המלך את אשתו וישאלה ויאמ' לה
אמרי נא לי מה השנאה הזאת אשר תשגאי אותי מחדש חנם ולא אהבתיני
כתמול שלשום ואני אוהבך מכל הנשים והנני נצבע לך אשר תיוס אשר
באתי אליך לא צאה אלי תאוה מאשה וולתך ואין אחי אהבת אשה כי אם
אהבתך ולא תאות אשה כי אם תאותך ויתען אליו מרימי ותאמר לו
מרימי אם אהבתיני כאשר דברת לא היית לי לאויב כאשר שמעתי מי
שמע כזאת ומי ראה כאלה להיות אדם אוהב לאדם חברו והורגו אשר
אמרת אל יוסף להרגני ביום אשר הלכת אל אגוסטו' קיסר רומא ויהי
כשמוע המלך את דברי המלכה ויחרד חרדה גדולה עד מאד ולא פגה
לחצקה ולנצקה כפעם בפעם וינעק ויאמר בלבו אמנם אמת הדבר אשר
שמעתי

כה

שמעתי הנה האות עליו כולל גלה יוסף את סודי אליה כי עש שכב עמה
וילא המלך מבית המלכה וישכב בבית אחר . ותרא שלומית אחות המלך
כי האמין המלך לדבריה אשר אמרה לו מאשתו . ותקח אחר מסריסי
המלך מן המשקי' אותו ותתן לו שחד כסף וזהב וסם המות בידו ותאמ'
אליו קח בידך את הסם הזה וכלכת אל המלך ואמרת אליו מרימי אשתך
גחנה לי כסף וזהב ונתנה לי את הסם הזה ותאמ' אלי לך והשקה המלך את
המשקה הזה למען יאהבני כי משקה לאהבה הוא ואולי ישוב דעת המלך
אלי כבראשונה ואני אטיב לך . ויעש הסריס ככל אשר צוה ע'יו
שלומית ויאמר עוד הסריס אל המלך ואני אמרתי אולי הוא משקה רע
ולא אביחי להסקוחו למלך . ויחרד המלך על ככה ויאמר לסריס ואיה
המשקה הביאהו אלי . ויביאהו לפניו ויתנהו לאיש אשר היה עליו משפט
מות וישת ממנו וימת מיד . וינו המלך ללכוד את מרימי ואת יוסף ואת
שומי איש לורי וילכדום וילכדום גם סריס א' אשר היה מסריסי מרימי וינו
ליסרו ביסורי גדולי ובתום פעשים רעים למען יודע על דבר המשקה ולא
הודה מאומה כי שקר היה מאת שלומית אמנם הודה כי אשתו שנתה על
הדבר אשר דברו לה יוסף ושומי לפניו המגלים סוד המלך למען ימלא חן
בעיניה חט ימלאנו אסון בלכתו אל אגוסטוס כי חשבו שכוא ימיתו וינו
המל' הורדו מיד ויהרגו את יוסף בעל אחותו ואת שומי לורי ואת מרימי
המלכה וזה המלך לשמרה במשמר עד האסף זקני הסנהדרין אשר היו
ציימים ההם להעמידה לפניו במשפט החורה ותמה שלומית ויועזיה אשר
היו יועזי רשע ויאמרו אל המלך ידוע יהיה לך כי אש תחיה מרימי עוד
יום אחד עתה יקשרו עליך העם כי יאספו משרתי המלכה מכל המקומות
ולא יתנוך להמיתה אש לא צהלה ומלחמה . ואש עתה תמיתה הנה היא
חמות בלא צהלה ומלחמה ולא יעלה על לב איש לקום ולבקש נקמה ממנה .
ויאמר המלך הנה היא במשמר עשו זה כרונכם . ויוליאוה מהמשמר
ויוליכוה לילה מחוץ לעיר וימיתוה . ואלכסנדרה אמה ידעה הדבר ותלא
ותצעק ותקרא אל שלומית ותאמר אליה כדברים האלה . נאי סוררת
אשר סוררת צאיך ותמיתי אותו בכזב וזונגיד ותקלל בקול רם לאמר
התחזי כי תחיי את הרבה אחרי צמי אלהים ינקום נקמתה ממך .
ראו אש תמלאו עוד עליכם להרוג את המלך הורדו' אחיך וגם נאי רבוק

צעד המלונות והחרכי קללה וחרפיה ונדפיה על אש היטה הולכת להרוג
את מרימי במרתה על לא פשע בדיה ומדי עברה עש מרימי ועס הסורגי'
לה במאמר המלך כל הנשים היו בועקות עליה ומחרפות ומגדפות אותה
ומרימי המלכה שחקה ולא ענתה דבר כי אש היטה צועדת וכוללת אל מקו'
המות בלתי פחד ובלתי יראה כאשר תלך אשה אל בית השמחה ולא שנה
זכרון המות את פניה גם לא שינה צעד כליכת המלכו' ממנה וצבו המלכה
במות כאשר עשו כל בני משפחתה בני החשמונים גדולי הנפשות ותראה
לכל את יקר משפחתה ואת גדולת אצותיה ומדי עברה והולבשת היטה
לועקת ושמחה . ויבי כי הגיעו אל מקום המות ותפשו את צוארה
לחרב וישטתה עבד המלך במצות המלך ותמת ותאסף אל עמה
ומרימי המלכה עלתה על כל הנשים אשר היו בדורה ציפיה ובמרא'
ובקדושת' ובנאצותה ולגיעותה וציראת' ויאמר בקרבה ודבר ערוה לא
כתלצה לנולס ושקר דברה שלומית הרשעה עליה ונבלה גדולה עשתה
הארורה בכלשינה אותה לשקר להמיתה ולהמית את יוסף אישה . ואש
מרימי יפה בתואר ובמראה אשר לא יוכל אדם לספר את רוב יפיה ככתוב
בספר יוסיפון אשר כתבנו לרומיים הנה היא היטה אש כל אשה הגונה
לצללה ולדקת וחסידה וי' יראה את נפשה וכבר נודע לכל כי האלהים
רצה את מינייה כי לא אחר לנקום נקמתה אחריה כאשר נספר עוד פה
ואיך יאמר אדם כי נמא במרימי ערות דבר אשר יחייב את ראשה למשפט
מות או יביה לה לבושת וקלון והיא היטה מקללת את המלך הורדוס יוס
יוס ולועקת עליו בראותה אותו יחזא ויאשם בדבר . אבל הנפש אשר
חאזימה ואשמה הנפש ההיא ותשא את עונה . ולא אחר י' את נקמתה
ויד את בית המלך במכת דבר וימותו רבים ממשרתי המלך ושריו ורוזניו
וגם כל ערי יהודה לקו בדבר ימים רבים בשנת מות מרימי החסידה .
ויתפלל העם אל י' וינעקו ויאמרו אליו אלהי ישראל על נפש אחת תאבד
את עמך הקדוש והלא נקמת נקמתה כי מתו נפשות רבות מעמך בגלל מות
מרימי המלכ' וידעו כל ישראל כי לחנ' המיתוה ממתיה ועתה י' אלהינו
שמע את תפלת עבדיך והסר מעלינו את מכת הדבר ואש לא כלנו מתו'
וגם המלך התודה אל י' וינעק לעקה ויבכה ויתפלל אל י' ויאמר י'
אלהי ישראל בני העון הזה ובזלי נער המגפה הזאת בישראל ועתה הבה האותי
ואת

ואת בית אבני דדבר ומכעשו עמד בית ישראל בעוני ונפשי זירפא ויאת
העם ותעזר המגפה :

פרק המשה וחמשים ויהי אחרי כן וינחם הורודוס

המלך על אשר הרג את מרימי
אשתו ונהפכה חמת המלך לתאוב ויתאוב המלך את מרימי אשתו ויזכור את
שמה חמיד כאלו היא בחיים ויזנו למזרתים לעזות לה בית משתה חמיד
שולחן ערוך ולשי' לה כסא למושב צד המלך כמנהגם לעשות בחיים ויפול
המלך בחולי גדול על אהבת מרימי ועל תאוה כי לא יוכל לסבול את
אבלו עליה וימאן להחנח וכמעט אש' לא מת מרוב התאוב ומאהבתה בחייה
ובמותה ותרם אלכסנדרה אם מרימי כי חלה המלך ותועץ להרגו אם
בחרב אם בסוס ויוגד למלך ויזנו להרגו ותהרג במשפט כי חשבה לשלוח
יד במלך ואלמלך הורודוס שני בניו אשר ילדה לו מרימי המלכה אשתו
ושם הגדול אריסתובלו ושם השני אלכסנדר וישלח המלך בחיי אהם
לרומא ללמוד מוסר מלכי רומא וגם ללמוד את מכתבם ואת לשונם :

ויהי כשמוע כנערים ברומא את הדבר הזה וכי מתה אהם ויתעלבו הנערי'
ויהר להם מאד על הרג אהם ויגדו אחר זה מעט נספר אודותיהם כראוי
להם וירפא המלך מחליו ויתן את שלומי אחותו אל כוסתוברוס בן המלך
האדומי לאשה וישמחו נגיד על כל ארץ אדום כי מולי' היו כל בני אדום
מימי הורקנוס בן שמעון אשר מל אהם ויאסרם בכבלי מילה ויהי במלך
כוסתוברו' צאדוס ויבקש להזניא את אדום מתחת יד יהודה ויקס את הכלס
הקדמוני אש' היה נעבד לאדום וישלח אל מצרי' לשאלו הכב ופרשי' למרוד
בבורדו' ויוגד הדבר להורודוס ויבקש להרגו ותחנק אליו אמו ואחותו
לכלתי עשות כן בפעם ההוא וימחול המלך לכוסתוברוס בפעם הזאת ויהי
אחרי כן ותפול מריבה בין כוסתוברו' ובין שלומית אשתו ותלשינהו אשתו
אל המלך הורודוס ותצד ותחנק לו לדבר אל כוסתוברוס לכתוב לה ספר
כריתות במלות המלך ויתן לה ספר כריתו' במלות המלך ולא כחורת משה
ע"ה כי לא תוכל האשה לעזוב את אישה' אבל האישה יוכל לעזוב את אשתו
רק כי ישאלנה וכן דבר יוסף בן גוריון הכהן בספרו ויהי אחרי כן ותדבר
שלומית אל המלך על אודות האנשים אשר החזיאו אות' כוסתוברו' בכפר
אשר לו והם מזרע המלוכה מן החשמונאים ויהיו חזואי' אתו מיוס אהם
לכך

לכד הורודוס את ירושלם עד היום י"ב שנה ובי הגידה שלומית זה אל
המלך זוכ להרוג אותם ואת כוסתוברו' ויהרגו את האנשים הנחזאי' וגם
לכוסתוברוס וגם לסימנוס וגם רוסתיאוס והוא היה מהפרתמים אשר
ביהודה ולא השאיר מי אשר יעמוד לפני עונותיו אבל חלל את התורה
זהו עשה בירניות גדולות בירושלם משי' ואבן לבנה ויחקוק עליהם את
תמונת הגויס אשר כבש ויעש צקעה מעשה מסגר גדול פורומיא ויעש
עגלות אשר לסוסים ויסגר ויבן סביב היכלו מסגר אש' לחיות ויתן בתוך
המסגר אריות ודובים ונמרים וזאבים וחזירים וישלך להם זאן וקרב
לעורר ביניהם מלחמה וגם בני אדם התגר עם החיות פעם בפעם ופעם
יגבר האדם ופעם תגבר החיה ופעם תגבר הבהמה ויהרוג זה לזה ויתן
המלך רכוש רב למתגברים ודבר זה היה לנכרים שמחה וליהודים מדלת
העם היה כרה ויקנאו בו עשרה בחורים מבחורי יהודה כמו שמאי וחצרו
וידלגו עליו בחריבות שלופות וכבר ידע המלך את הדבר הזה כי הגד הוגד
לו מוקדם יוס אחד ולכן לא יוכלו להרגו אשר דלגו עליו כי סבבוס גדודי
המלך וימיתוס וגם האיש אשר כודיע הדבר היה מהם וביום השלישי
למות' חטא למלך ויזנו ויחטבו את בשרו וישליכוהו לכלבים ודברים רבים
כאלה עשה הורודוס וערים רבות כבש וערים רבות בנה והוא בנה את
שומרון באורך וברוחב צמדה הראשונה ויקרא' סבסתיאה ויבן בחובה
היכל גדול לאגוסטוס המלך ויבן קיסריאה בה מאבני שיש ותטיפה העיר
בה מאד מאד ויבן ארמון ומחוז לאניות הבאות שם בנה ויבנה את העיר
מעשה גדול ועוד ערים רבות זולת אלה ולא תספרנה מרוב ויהיבשנת
י"ג למלכותו ויהי רעב גדול וכבד בארץ יהודה ובארצות כל הגויס אשר כבש
הורודוס והיו תחת ממלתו ובמלרים היה שבע גדול ויוצא המלך כסף
זהב מאוצרותיו ואבני יקרה לרוב לעזור צם את העם כי דלו העם מאד
מפני הרעב וישלח המלך אל כל הממלכות אש' לו וישלח למלרים ויאסוף
חטים לרוב ויביאהו אל יס יפו ועל יס קסריאה ויהי שבע גדול כי אגוסטוס'
המלך המושל ברומא שלח אגרת אל פטרוניאוס אשר במלרים לשלוח
ספינות ואניות גדולות הרבה מאד נושאות חטים למכור בארץ יהודה
מלבד האניות המלאו' אשר שלח אגוסטוס מנחה להורודוס המלך וילך
פטרוניאוס באניות רבות וימלא זול בארץ יהודה וימכרו החטים בזול
לאשר

לאשר לזה אנוסעו וישבע הורודוס אח כל ארץ יהודה וישו לאופים לתת
 לחם לוקנים ולחולים ולצריאים וליתר העם הצחורים נתן חטים . כס
 עשה המלך כל ימי הרעב ויכלכלם כל ימי הרעב . וגם חמשים אלף נכרים
 אשר באו עליו מפני הרעב כלכל המלך מהוננו ומאזרותיו . ויתן המלך
 לנכרים אחרים פ' אלף חמרים והחמר עשר איפות . ויאכזבו עם יהודה
 למלך מהיום ההוא והלאה וגם כל הגוים אשר סביבותיו קרובים גם רחוקי'
 אהבוהו וילא שמו בגוים וילך בכל הארצות לאמר הנה המלך אשר הוא מן
 לעמו כחומה ויכילם מרעת הרעב . וישכחו העם את כל הרעות אשר עשה
 מתמול שלשום ויהללוהו כשראוהו עוזר ביום רעה למי אשר הוא צה . ולא
 הזכירוהו מאז לרע כי אם לטוב ואויביו לא דברו עליו רעה מפחד ומיראה
 כי תמיד נהג ללבוש עוני והלך בתוך העם בצנדי עניות שלא יכירוהו
 ולהשתנות ולדבר עם העם ולבחון מי הוא אוהבו מהם ומי הוא אויבו .
 כשמלא אוהבו כבודו והעשירו וכי מלא אויבו ממיתו ביסורים רעים וישבע
 את העם ויאסרם בשבועה להיותם נאמנים לו . ורבים לא רצו להשבע
 ברצונו ולא נמלטו מידו עד אשר השבעים להיותם נאמנים לו . וירצן
 מהעם בעת ההיא כל אשר לא רצה להשבע . מלבד הזקנים אשר צפרושים
 כמו הלל ושמאי וכל חזריהם כי אותם לא הביא בשבועה כי היו אוהביו .
 גם ביום אשר נרו על ירושלים הורודוס ואנטונינוס הם המה על הצרובים
 כלם אשר הסיתו את העם לקבל את הורודוס ולהביאו אל העיר ולהמליכו
 כי אמרו בעבור מוקשי עם מלוק ימלוך זה . ולכן לא הביא המלך בשבועה
 וגם השרים אשר לחסידים והחכמים כבד כבוד גדול וגם השר מנחם החבר
 לשמאי כי מנחם אחר זולתו איש לדיק וחכם היה צימים ההם . וידבר יוסף
 בן גוריון בספרו לאמר דברים רבים יש לנו לכתוב פה מחכמת עשי' כי
 לא היו חכמים בעולם כעם י"י וגם החכמה לא מלכה בעם אחר כי אם בעם
 י"י . אבל זה המעשה עשינו אותו בספ' הרומי' כי הוא ספ' ינטרך לעדות
 זה . אבל זה הספר אשר כתבנוהו לישראל לא ננטרך בו לזה כי מעלת
 חכמת עם י"י ידועה היא בישראל מלך תורת משה רבנו ע"ה . וזמה
 שנספר ממנחם הנזכר פה יכירו וידעו הצאים מישראל ומכל הגוים מה
 היא החכמה אשר היתה בישראל אשר היו חזרי מנחם ויתר הדברי' וזה הלא
 הם כתובים על ספר יוסיפון הכהן בן גוריון הכהן הנקרא ספר חכמת
 יוסף

יוסף וצאטו הספר לא כתב יוסיפון זכרון שום מלחמה רק זכר זכרונ'
 חכמה בלב' . ויהי צהיות הורודוס נער והולך אל החכמים ללמוד ומנחם
 יושב בישיבות הזקני' והחכמים ונחזרות הלך וירא מנחם את הנער
 זיקס וישתחוה לו ויאמר אליו יחי המלך . יחי המלך . ויחשוב הנער
 הורודוס כי לחק מנחם ויקלל הורודוס את החכם . ויתפסשו מנחם החכ'
 זיכהו בידו אל שוליו כאשר יכו את הנערים ויאמר אליו מלךך תמלוך
 בעושר ובכבוד גדול ותגדל מלכותך בעם י"י מאד מאד . והיה כשבתך על
 כסא מלכותך זכור תזכור את המכה אשר הכיחך כי אות הוא לך על עונות
 וחטאות אשר תעשה ואשר תחטא . ואתה תעשה רעות הרבה וגם תעשה
 טונות . אבל שמע בקולי ותפוש את הטונות ועוזב את הרעות . אבל לשוא
 איסרך בדברים כי רואה אני בעתיד אשר לא תעזוב את הרעות ויבך מנחם
 בכי גדול ויתפסשו עוד ויכהו על שוליו ויבך הנער וילך לדרכו ויהי כאשר
 מלך הורודוס כאשר דבר החכם ויזכור את הדברי' האלה ויקרא למנחם
 הנזכר ויאמר לו נאמנו דבריך אשר דברת . ואף כי חכמת האלהים בך דבר
 נא אלי עתה והודיעני את השנים אשר אני אמלוך גם כמה אחיה וכמה
 אמלוך וידום החכם ולא ענהו וכראות המלך כי לא ענהו דבר ויבטל מאד
 ויאמר בלבו אמנס כי יראה החכם הוה כי קרבו ימי על כן דומס . וישאלהו
 עוד המלך ויאמר לו אמור לי האמלוך עשרה שנים . ויענהו מנחם ויאמר
 עשר גם עשרים גם שלשים ועוד . ויאמר לו המלך וכמה הוא ועוד וידום
 החכם ולא ענהו עוד דבר על אשר שאל וישמח המלך מאד על דברי מנחם
 ויאמן לו ויכבד אותו ויתן לו עושר גדול . וזה הדבר אשר היה בעם י"י בעת
 ההיא בשנת שמונה שנים למלך הורודוס אחרי הכותו את כל המלכים אש'
 נלחם עמם ואחרי צנותו כל הערים הגדולות והצלות אשר בנה בהניח
 וי"י אלהי ישראל אליו מכל אויביו מציב . ויאסוף המלך את כל עם י"י
 אשריו וגבוריו ואת יתר דלת העם וידבר באזניהם את הדברים האלה
 לאמר . שמעו אלי והאזינו לדברי העם אשר בחר בו י"י להיות לו לעם
 סגולה מכל העמי' בעבור אהבת צנותו ובעבור השבועה אשר נשבע להם
 וישמו' את השבוע' ואח הדברי' על כן הניל אותנו ממלחמו גדולו' ויכבוש
 לפנינו גוים רבים ומלכים אדירים וזלתי מלכי רומיים אש' הם אוהביו
 וחזרינו ואדגים לכל הממלכות ועתה אחי ורעי קדושי י"י . הנה הניח

י"ו לנו מסביב והרחיב י"ו לנו כאשר תראינה עיניכם היום הזה ומדוע לא
נשלם לו גמולו הטוב וכמעטיו הטובים אשר גמלו ואשר עשה לנו ומדוע
נחלל ולא נבנה את היכלו ואח ביתו כבנין הראשון כי אבותינו אשר שבו
ההגול' בנו אותו רר ולא כמדה הראשון' ולא נאה לנו להאשי' את אבותינו
בדבר הזה כי עבדי' היו למלכי מדי ופרס ויצנו אותו במדה אשר נתנו להם
מלכי פרס' ואחרי כן היו עבדים למלכי פרס ולמלכי יון עד זמן החשמונאים
וכאשר קמו בני החשמונאי' קמו ויאלו לחירו' ויקחו את המלכו' מיד היוני'
וישמידוס אכל לא יכלו לבנות את הבית בשלמותו כרוננו אנהנו לבנותו
היום מפני המלחמות אשר סבבו ועתה הניח י"ו לנו מכל אויביו ומסביב
בארץ ואין טון ואין פגע רע' והנה בניתי ערים גדולות על שמכס לגרל
אתכס ולא על שמי בניתי אותם כי אני אהר ואתם רבים עם רב ועוֹס
יוסף י"ו עליכם ככס אלף פנימים ויברך אתכס כאשר דבר לכם' ועתה קדושי
ישראל אל תתעללו להחזיק בידי לבנות את בית י"ו כרוננו כי לא לאדם
הוא הבנין והצורה כי אם למלך י"ו ארון העולם כלו' חזקו ואמנו אחי ורעי
והחזיקו את ידי ונבנה את בית י"ו כבנין הראשון באתנו ורחצו ונבנו
ונעשה ונללית ויחרישו כל העם ולא ענוהו דבר כי יראו פן יהרוס הבית
טרם אשר יבנה אותו כרוננו ואולי לא יוכל להשלימו ויאחר את הבנין
וישאר הבית הרוס' ויאמר המלך לעם ולשרים מדוע תחרישו ולא תענונו
דבר על אשר דברתי לכם האבקש מכם זה וכסף ועובדים במלאכה הזאת'
הודות והלל לי' אחי זה וכסף עד להרבות ואולרותי מלאים מכל אבני
חפץ ומאגלות מלכי הארץ וי' נתן לי כח ועוֹס על זה טרם שומי את דב'
הבנין בלבי גם מהגוי' אשר כבשתי אתי עבדי' רבי' ועבדו במלאכ' וכיירלו
מבני עמנו לעלות לעבוד בעבודת הבנין הקדוש הזה אני אתן את שכרם
כרוננס והיו הם ואנחנו בנה שלום' וזקן אחד מחכמי זקני יהודה ענה
את המלך דבר לאמר' אדני המלך תחיה לעולם כי תעשה רנון האלהים
וחלך בחקי התורה לקיים את מצותיה' את הנרא' אלי אגיד לך וכאשר
עם לבני אשיבך אין לב העם כואב לא על כסף ולא על זה' ולא על עבודה
ומלאכה כי כלנו כאשר אנחנו קרואים בשם י"ו ישראל את אשר ישנו פה
עמנו עומד היום ואת אשר איננו פה עמנו עבדים לי' ולו כספנו
וזהבנו וגוֹינתנו ונפשוננו' ובידו נפ' יד רוחותינו' אכל לב העם כואב
אם

אם יהיה הבית ופגע יפגע בנו ולא תזלים רכונך מה יעשה ישראל ובית
י"ו יהיה הרוס והבית אשר תחל בעבודתו לא ישלם' ואם תערוך כל דבר
בנין הבית שרכונך לבנותו ותבנה סביב כרכונך אחר תאיר את הבית
הראשון ותקדים את אבניו ורעפיו ואת חלקי בנינו לקדושת בנין הבית
גדול שחצנה כרכונך יהי י"ו עמך ועמנו ועשה והללית ונעשה ונללית'
ויהי כאשר השלים הזקן לדבר ויענו כל העם פה אחד בהמית קול א' לאמר
מי' יאלו דברי הזקן החכם לא נוכל להוסיף בהם ולא לגרוע מהם ויאמר
המלך לא נהרוס עד אשר נערוך כל הבנין ואת כל דבר הבנין לבנות את
הבית ויעש המלך כן ויערוך את כל חלקי הבנין ואת כל דבר הבית וכל
הצריך לעבודת מלאכתו מהונו ומאולרותיו ועמנו ואבנים ועגלות לשאת
את האבנים ולהביאם מרחוק בהמות סוסים וחמורי' ושורים ושאר בהמות
המשא' זה וכסף לרוב אבני יקרות וכל מעשה זה' חרשים ואומנים
יודעים בכל המלאכה הצריכה לבנין הבית עשרת אלפים איש עבדים
עובדים ציור מהגויס ז' אלף איש' עבדים עובדים מהגויס במחצב האבני'
ל' אלף איש יהודים שכירים עובדים במלאכה צירושלים בשכר כרכונ' ל' אלף
איש כהנים תמימים ראויים לצא בקדש הקדשים במקום אשר לא יקרב איש
זר אלף איש לויס יודעים ציור ולשרת צבית ת"ק איש ויערוך את הכל
כרוננו ויתקן כל תקוני דבר הבני' כנפשו ויקצץ כל העם וכל השרים לראות
מערכת העבודה והבנין וישמחו כלם ויאמרו למלך עתה עת לעשות לי' ו
נעשה ונללל' וכראות המלך כי לב כל העם כאיש אחד לעשות המלאכה
ולבנות בית י"ו ויחל הוא צידו במלאכת יסודות הבית ואחריו לקחו
במלאכה כל שרי יהודה הפרתמים וכל הזקנים החכמים ויתר העם'
ויעבוד המלך כנפשו ביום ההוא בעבודת הבית כשכיר יום וכן עשו כל
השרים וכל הנכבדים אזר ציהודה וצירושלם יד ציד עם המלך ויעש
יסודותיו מאבנים גדולות מאד ויבנה את בנין הבית עליהם' והבית אשר
בנה הורודוס המלך מאה צאמה ארכו ומאה צמאה רחבו ומאה ועשרים
אמות גבהו רק בחור גבהו אשר לבנין גובהו אשר בחור גב הבית גבה
עשרים אמה' ועוד על זאת היסודות כ' אמה מתחת וזה ממספר הקומה'
והאבנים אשר בנה צין המלך את הבית לבנות כשלג ואורך האבן האחת כ"ה
צאמה וי"ב אמה רחבה ושמה אמות קומתה אבני שיש' מנה אחת לכל
האבנים

האבנים מיוסוד הבית ועד קצות הבית ויגבה הבית מאד בתוך העיר ויראה
הבית למרחוק ויעש את הדלתות מעשה לעלועים מזוזותיהם ומסקופיהם
ומפתחותיהם וזלקי פתחיה עשה כסף ולכל דלת מהדלתות עשה פרוכת
כמת הדלת עשה הפרוכת והפרוכת מעשה אורג מזהב ותכלת
וארגמן ותולעת שני ומאבנים יקרות בנקודו וזה ותכלת יפה את הפרוכ'
כלו ויתן על כל פרוכת זר זהב מעשה פרחי ויעש את קדש הקדשים
בארכו וברחבו כמדה הראשונה ויתנהו על פני רוחב הבית כמשפט ויעש
המלך עמודי זהב ואדניהם כסף ואת ווייהם עשה זהב ויעש גפן זהב טהור
ויתן על ראש העמודים מלמעלה גפן ואלף בכרי זהב טהור משקלה והגפן
מעשה חרש הכס היתה שריגיה ועליה ופרחיה זהב נוצץ ואשכולותיה זהב
ירקרק וענביה וחרצניה וזגיה אבני יקרה וכלה מעשה חושב ומעשה נקוד
והיתה הגפן הכיפה פליאה לעיני כל רואיה ושמחת לב לכל המביטין אליה
וזכנה היה כלו זהב סגור ורבים מסופרי רומא העידו כי ראו אותה
בחרבן הבית וכן העידותי אני יוסף בן גוריון הכהן בספר אשר כתבתי
להם על פי סופריהם ויעש את האול' הפנימי ויתנהו על פני רוחב הבית
ויבן לפניו שתי הקרות מעשה חושב ויקשרם בצרור מחוץ ולא ידע אדם את
מחשבת המעשה ההוא עוד עד היום הזה ויעש המלך מישור ארבעה את הבית
וימלא את כל העקוב ויעש את כל העקוב מישור ויסוב את הבית
בארבעה אולמים ויעש אולם מזרחי ויתנהו על פני הבית קדמה והאולם
אחוריו במזרח ופניו אל הבית וארכו מאתיים וחמשים באמה ורחבו מאה
באמה במדת הבית וגבהו מאה ועשרים באמה ויעש את החצר לפני אולם
המזרחי ויגבהו מעשה רצפה כאבני שיש ויעש מאה וששים וטורים
ארבעה ארבעים עמודים השור האחד והטור השני ארבעים עמודים
והטור השלישי ארבעים עמודים והטור הרביעי ארבעים עמודים ואורך
העמוד האחד חמשים באמה ושלוש אמות עביו ומדה אחת למאה וששים
עמודים ויבן עמוד לעמוד חמש עשרה אמה וכן עד תום כל בני העמודים
ואורך החצר המזרחי ככ"ז אמות כי משך את הבנין עד נחל קדרון ויעש
כפות על הנחל ועל הכפות בנה גשרים ורצפות אבנים ויבן את הבנין
עליהם וידבק את הבנין ויגבה הבנין מאד עד אשר לא נראה הנחל אל מול
פני הבית ויעשהו בשלשה גגות ויאמר יוסף בן גוריון הכהן כל אשר עמד
בית

ביתים ההם על הגג השלישי מלמעלה לא היה יכול להביט אל עמק הנחל
מרום הגובה אשר לבנין כי החצר נראה מתחת ולא נראה עמק הנחל ויבן
המלך את קיר הכסף בין האולם ובין הבית ויעש דלת זהב שחוט ויקס על
הדלת חרב ככר זהב טהור משקלה ויכתוב על החרב בפתוחי והזר הקרב
יומת ויעש את האולם התימני ויתנהו על פני הבית נגבה והאולם
אחוריו תימנה ופניו אל הבית מאתיים וחמשים באמה ארכו ורחבו מאה
באמה כמת הבית וגבהו מאה ועשרים באמה ויתן לפניו את החצר ויעש
את האולם גבוה מעל החצר ויסגור את החצר וידבקהו אל החצר המזרחי
ויעש את השערים והדלתות כאשר עשה בחצר המזרחי ויעש את האולם
במערב מצד השמש אחוריו במערב ופניו אל הבית מאתיים וחמשים באמה
ארכו ורחבו מאה באמה כמת הבית ויעש את החצר אשר למערב ויתנהו
על פני הבית והאולם ואחוריו אל אולם מצד השמש ויעש בו ארבעה שערי
השער אחד משקיף אל בית המלך הורודוס והדרך בתווך אשר בו דרכים
שלשה השנים מהם הולכים אל מחוץ לעיר והאחד הולך ויורד במעלות
אל העמק ומשם סובב ועולה אל העיר כי העיר עם המקדש נראה בצירה
סביבה עמק גדול וכן עשה בחצר הפון וכן עשה בחצר הנגב ויעש את
האולם אשר לפון ויתנהו על פני הבית לפונה והאולם אחוריו אל הפון
ופניו אל הבית וארכו מאתיים וחמשים באמה ורחבו מאה באמה כמת
הבית ומאה ועשרים באמה גבהו ויעש את החצר ויתנהו על פני האולם
לפונה ארכו כשבע ועשרים באמה ורחבו באורך וברחב החצר המזרחי
ובאורך וברחב החצר התימני והאולמי מדה אל' לכל אולם ואולם והחצרים
מדה אח' לכל החצרים רק החצר הרביעי לא היתה מדתו כמת השלשה
חצרים כי מקומו תקום צורים ולכן לא האריך אותו המלך ויתן בו המלך
ארבעה שערים לפאת המערב בחצר וארבעה שערים נתן בחצר התימן
נגבה וארבעה שערים נתן בחצר הפון ובחצר קדמה מזרחה נתן שנים
עשר שערים ונתן בו שער אחד גדול מאד ויאמר יוסף הכהן בן גוריון
בשער הזה לא היינו באים בו בנשינו ובטפינו רק בקדושה ובטהרה באנו
כל פעם אשר באנו בו ביתים ההם ואז היינו באים והולכים על הרצפה אשר
בחצר לפני האולם אשר על פני הבית ונבא עד האולם רק הנשים לא היו
באות עדיו ואנחנו האנשים אל הבית לא נגשנו כי גבול הכהנים הוא
שם

סס וגם הכהנים לא נגשו אל קדש הקדשים כי אט הכהן הגדול היה בא זמ
פעם אחת בשנה ואלמנס כל אשר צבית ראינו בעמדנו בתוך האולם בימים
ההם וכל מעשה הזה אשר צבית נהיות שער הבית פתוח עד החקר היה
נראה והגפן אשר לזהב וכל המעשים אשר בה וכל המעשים אשר צבית וכל
עדיו הזהב אשר היו משלל הגוים אשר נתן י ציד המלך הורודוס ויושע
את ישראל מהם הכל תקע המלך ביקרות הבית מחוץ וידבר יוסף הכהן בן
גוריון הכהן לאמר כל אשר ספרנו פה ראינו ציינינו ושמחנו בו ואחר
הגיענו אל גדול צחרבן הבית אשר לא נוכל לספר מעט ממנו ועל הכל
הזרות והכל לי"י אלהינו כראוי לו ותשלם כל המלאכה תקן שמה שנים
וצמנה השנים אשר בהם נבנה הבית מתחלת הצנין עד סוף הצנין לא
המטיר י"י ביום על ירושלים רק צלילה לצלתי מנוע את צנין ההיכל כאשר
דבר יוסף הכהן בן גוריון הכהן המעיד על זה על פי קבלתו מחכמי ישראל
ועל פי סופרי הגוים הנאמנים ויעל המלך הורודוס עולות לי"י וזבחים
ושלמים כיד אלהיו הטובה עליו ושלש מאות פרים הקריב ביום ההוא
וצאן לרוב הקריב ויחנך את הבית בשמחה גדולה ויעש משת גדול לכל שריו
ועבדיו ולכל זקני מדינות יהודה ולכל חכמי ביום השלימו מלאכה הבית
והוא היה יום אשר בו קבל המלכות והיה מנהגו מדי שנה בשנה לעשות בו
משחה לכל השרים ולשמוח כל זקני המדינה וחבתיבין וציוס הוא נשלמה
כל מלאכה בית י"י ויעש המלך מאז כן בכל שנה ושנה וכה נזה לכל שרי
המדינות אשר ביהודה להשיב את לב העם ולנוותם לגשות כן בכל שנה
ושנה ביום אשר בו נשלם בית י"י ויעש המלך בירושלם שמחת בית י"י
שנה אחת תמימה וכל השנה ההיא היתה שנת משחה ושמחה בכל ערי יהודה
וישמח העם בבית י"י מאד מאד ויהללו את י"י בשמחה ובהלל וצכלי שיר
וצכנורות בחלוצרות וצלללים ונקולות ותרועה על צנין בית י"י אשר
ראינו בניו ושומם ועוד יבנה שלישיית לתהלה ולשם ולתפארה ויכוננהו י"י
לעולם אמן ואשר כתבנו ממעשה צנין הבית ומלאכותיו הוא מעט מהרבה
כי מלאכה גדולה היתה מלאכתו ולא כתבנו פה לא ספור תניה ולא ספור
שלישיה וצאמר אשר כתבנו לרומיים כתבנו כל המלאכה ויוסף הכהן בן
גוריון הכהן מעיד שלא על ספר אחד לצד כתב את מעשה צנין הבית כי
הנה כתבה על ספר מלחמות י"י והוא זה גס כתבה על ספר החכמה אשר

לו כי ספרים רבים כתב וספרי חכמה והנס בין הרומיים והיוניים גס
כתב ספר תוכחות ומריבות אשר בו הוכיח יוסף הכהן הסופר את סופרי
הגוים אשר דברו רע על ישראל והשיבו עליהם תשובות דברים ויגבר
עליהם וינלחם וידבר טוב בו על עמו ועל משפחתו כאשר יכול לדבר לפני
כל יודעי דת ודין :

פרק ששה וחמשים

ויהי אחרי הדברי האלה ויבאו מעיר
רומה שני בני הורודוס אשר ילדה לו
מרימי אשתו גס האחד אלכסנדר וגס השני אריסטובוס ואיבאו בחוררי
הנזכרים בחמה וצבעם בגלל הרג אמם והיה להם זרוע וכח לגבורה
ממשפחת נזי הס כי אלכסנדר הגדול לקח לו אשה בת מלך כפתורי
ואריסטובולוס לקח לו אשה בת שלומית אחות הורודוס המלך וצבואם
ירושלמה לא נתנו כבוד אל אביהם הורודוס המלך ולא שאלו את שלומו
כי שאלוהו על אודות מות אמם ויכר המלך הורודוס צפניהם את רעת
לצבם וגס מגידים רבים ורכילי גלו את אונן המלך להשמר מפני בניו
ויאמרו לו אדונינו המלך השמר לך מצניך כי נקמת אמם מבקשים לעשו
ולנקום ויהי כשזע המלך את דבריהם ויחדר המלך חרדה גדולה
ויאסוף אליו הביתה את אנטיפטר בנו אשר ילדה לו רוסתיאוס הראשון
אשר היתה לו לאשה טרם מלכו על ישראל והאשה ההיא היתה ממשפחה
צעירה וישלח הורודוס אותה ואת צנה מתמול שלסוס ולא קרב אליה צעבור
אהבת מרימי אשתו ובאשר ראה המלך כי בני מרימי שאלוהו וישיביה
לציתו אותה ואת אנטיפטר צנה ויתן ציד אנטיפטר בנו הצבור את כל
ביתו וימליכהו תחתיו להיות מלך אחריו כי אנטיפטר היה הולך תמיד
אחרי המלך והיה אומר אנטיפטר למלך תמיד ומתחנן לו לאמר אני
ממשפחה דלים ולעירה ואחי הס ממשפחה יקרה והס מבקשי להרוג אותך
ואותי ודע מה תעשה כי הס יצקו לנקום נקמת אמם ממך וממני
ואנטיפטר היה ערום לרע מאד ובעל מרמה ויועץ עם יועצי הרשע ויפתה
את המלך לאמר כי אלכסנדר ואריסטובולוס הס מתנחמים להרגו
ויצקו אנטיפטר את אריסטובולוס ויאמר לאנשים אוהבי איה הוא ואסיר
את ראשו מעליו צידי כי אויב הוא לאציו ואני גס כן אויב הוא לו כי אט לא
יחמול על אציו איך יחמול עלי גס הגיד אנטיפטר לשלומית דודתו הנס

חזותך אריסתולוס מבקש לקחת את נפש אביו ואחיו ואת כן ישוב וינקוט
נקמת אמו ממנה . ותאמר שלומי ואיה הוא הראוני אותו ואקח את בני
מעיו בידי ואתן את בתי לאיש אחר אם לא עותה עלינו ואם עותה תמות
גם היא עמו כי לא נתתיה אני לעזרת רוח . ותנא שלומית אל המלך
ותגד לו את הדברים האלה ותאמר אליו כה וכה דבר אנטיפטר . ועתה
אדוני המלך תמהה אני ממך ונפלאתי איך תהיה יועץ לרע ולא תסיר
הרשע מנגדך . ויקצוף המלך מאד עליה ויאמר אליה כל המגיד לי דבר
על בני מות יומת הניחולי ואני יודע מה אעשה בבני . ויקצוף המלך מאד
עוד על שלומית אחותו ועל אנטיפטר ויקס וילך אל רומה ויולך עמו את
אלכסנדר בנו גדול ויהי בהיותו ברומה ויעמד אותו לפני אגוסטוס
מלך רומה לענאו לפניו במשפט מות אס בן מות הוא . וישאלהו המלך
אגוסטוס מה זה ועל מה זה לועק אביך מרה ממך . וידבר אלכסנדר את
דבריו בחכמה לפני אגוסטוס המלך ולפני אביו היוצאים יחד ויאמר אליהם
לאמר אמנם כי צר לי על אמי אשר נהרגה על לא פשע לא אעלי זה כי אין
לצ האדם מזכר לכל ידאג ויבאז למפלת אבותיו . כי גם החיות והבהמות
יבחרו רחמייהם על קרוביהם ועל הוריהם ועל בשרם ואין אני לא יבאז
לבי ולא אדאג ולא אחמול בזכרי את אמי אשר ילאתי ממנה וברחמיה
נוצרתיה מלא יש עוד היותי יש . ואמנם כי רכילים ילכו בעמי לאמר כי
אחלל את כבוד אבי בעבור מיתת אמי לא אחלל . כי כבוד אמי היא בכבוד
אבי . ואם על חלול אמי אני צובה וכואב איך יעלה על לבי לחלל את אבי .
והלא אס חלול האם ומיתת הבן פעם חלול האב ומיתתו פעמי אין מפס' להם
ומי יאמר כי בן יסכים לחלל את כבוד אביו אם לא יהיה בן בבולתי אמונה
חלילה לי ולאחיי מעשות נבלה לאבינו ומחלל את כבודו . ואם אמנו מתה
האלהים יבקש את רודפיה על לא חמא בכפיה וינקוט נקמתה מהם כי אני
ואחיי בניה אליו גלינו את ריבה ואת ריבנו . אבל אנטיפטר אחינו
הגדול ממנו הוא אש' יבעיר את חמת אדוננו המלך ואבינו עלינו ויקיפיהו
לסרוג אותנו כאשר הרג את אמנו ואנחנו מה נעשה על זה ומה בידינו
יכול הננו ביד אבינו ויעשה בנו כחפצו וכרצונו ואם יש אתנפשו להמיתנו
בניו אנחנו ורשיון וממשלה לו עלינו ואם יש את נפשו להחיותנו י"י
יבחר לו הטוב בעד נפשו ונפשותינו . ואנטיפטר אחינו הגדול בכבוד
הנה

הנה הוא חוצה עלינו ומה נצדק לפניו רק נשחה ויעצור עלינו ונהיה
למדרך כפות רגליו וירצה דבריו עוד בקול בני ונקול נהי דבריו וגם
אגוסטוס וכל שריו בכו על דברי אלכסנדר . ויחל אגוסטוס את פני
אביו הורודוס המלך מלך יהודה לחמול עלבניו ולרחם עליהם ולא יהיה
לכם לאכזר ויבטיחהו על אשר הוא מכיר ויודע מנד האמת שורה דרכו
שכניו הם שלמים עמו . ויתפוש את אלכסנדר רבנו וישליכהו לרגלי אביו
ויחל את פני הורודוס לחצקו ולנשקו ולקבלהו לשלו ויתרצה המלך הורודוס
על בנו ויחצקו וינשקו כרצון אגוסטוס המלך ויתן אגוסטוס מלך רומה אל
הורודוס מלך יהודה מנחה גדולה מכסף ומוזהב וישב המלך הורודוס ויבא
ירושלם :

פרק שבעה וחמשים ויהי כי בא ירושלימה ויקרא את כל

העם וידב' את הדברי' האלה באזניה'
לאמר דעו אחי ורעי כי הלכתי אל רומה להתחצר עם אגוסטוס במשפט
המלכות לראות מי מצני ימלוך אחרי ואת מי מהם אפקיד עליכם וישפט
הוא בעלתו ואני עמו בעלת המשפט להמליך את שלשלת בני ולהיותם
שלשתם חצרים במלכותם על ישראל אחרי כי אנטיפטר הוא בכור אבל
אמו לא היתה ממשפחה יקרה ואלכסנדר ואריסטובלו' הם ממשפחת ירקה
היתה אמם ולא ימשלו אלה על אלה רק כל א' ימשול על חלקו מהמלכות כי
ארץ מלכותנו הודות לי"י והלל לו רחנת ידים היא וי"י נתן לנו ממלכה
גדולה אשר בה יחיו בכבוד מלכים רבים . ועתה עדים אתם היום עם
י"י כי אחרי מותי אני נותן ממשלת מלכותי לשלש בני אבל בחיי לא נאה
לאחד מהם לזקש ממשלה ומלכות רק כי יהיו חחת רשיוני . ואתם קדושי
עליון כבוד את בני אחרי מותי אף כי בחיי כנקלה כנכבד מהם כי שלשתם
צאצאי מעי הם ואני הנני מוכן לשלם לכל איש ואיש כמעשהו השמרו לכם
מלשון הרע ומענות רעות ואל יהיו לכם דברים רבי' על בני והשמרו לכם
עמי מישיבת מקומות המשתה כי מקומות המשתה יביאו האדם בעלה רעה
ודברים מביאי' כעם בלז האד' ומתוך הכעם יבא האד' למחשבות רעו' וכאשר
הרוח מסער את הים בהיותו שוקט כן הדברים הרעים והבלתי נכונים
מסערי' את לב האדם ואת שריו וגבורי עס י"י ונחלתו עולו את בני בעלות
טובו' ונכונות ודברו דברי' טובים באזניהם לבלתי יביאום דברים לפשוע
באזניהם

באביהם ויחטאו ויתם בני כבוד את אביהם למען תאריכו ימים ואבצו איש את אחיו בקצין כגדול וינשק עוד ויחבק את שלשתם לפני העם ויאסרם ויחבר באלהם אחת ויתן צרכה ושלום לעם ויבנו את העם וילכו איש לדרכו ועם כל זה לא שקטה הקנלה מצית הורודוס כי בני מרימי אמרו לא נאה לאנטיפטר להיות חברנו במלכות כי אמו ממזפחה בזויה היא וגם אנטיפטר היה ערום לרע מאד מאד ויחנק את אחיו לפניו וידבר עמה דברי שלו ואחריהם היה מטיס אורבים לשמוע מה ידברו אחיו ולהגיד אל אביו והאורבים היו מגידים להורודוס את כל אשר היו מדברים בחבורי וגם אשר לא היו מדברים כי אנטיפטר היה נותן להם את שכרם על ככה ואנטיפטר זה לא היו מעשיו טובים כי חזרתו חזרת רשעי ויועציו יועלי רשע וישיבתו מושב לצים וחנפים ודרכו דרך חטאים ועמה היה יושב תמיד לאכול ולשתות ואוחס היה שוכר להעיד שקר על אחיו לאמ' כי הם מתקשים לשלוח יד להרוג את המלך אביהם ויבואו ויגידו למלך הורודוס כאשר הורס אנטיפטר ויען אנטיפטר לפני אביו ויאמר במרמה לאמר אדני המלך אל תאמן לדברים האלה כי אין בלב אחי דבר רע על כן רמה אנטיפטר את המלך והאמין למגידים לו אחר אשר היה מראה אנטיפטר אשר אין בלבו על אחיו מאומה רע ואלו היה מראה את עצמו כי היה מקנא בהם היה חושב המלך כי כל אשר יגידו לו המגידים לא יגידו כי אם בעל אנטיפטר ואנטיפטר היה לד את לב המלך יוס יוס במזיד תחזבלתו וזרשת ערמתו וישכור עוד על אחיו להלשין את פרודה אחי המלך ואז שלומית אחותו כי המלך היה שומע לענתם מאד ולא היה עושה דבר בלתי ענתם כי פרודה היה נותן למלך מדי שנה בשנה מאה ככרי זהב מהמדינו אשר מעבר לנהר פרת ויאבהו המלך מאד מאד ויתן לו לאשה את אחות אשתו ואחרי מותה נתן לו את בתו לאשה ויענה פרודה על דבר פלגשו ויקנף המלך מאד על אחיו ואף כי הלשינו אותו אל המלך ויאמרו אליו אשר בקש להשקות למלך סם המות וגם שלומית אחותו הלשינו אותה אל המלך לאמר כי שלחה אגרת אל סולימון אויב המלך לזנות עמה אבל פרודה ושלומית התרצו מיד אל המלך כי דברו אליו אבל חמת המלך היתה שפוכה על אלכסנדר כי אנטיפטר שכר רשעים אשר אמרו למלך כי ראו את אלכסנדר עומד וחרבו שלופה בידו ואורז את אחיו אנטיפטר להרגו ולא קרא אנטיפטר

אנטיפטר ונשק לפני המלך ויאמר אדני המלך אתה ידעת כי עד עתה עמדתי בעזרת אחי ודברתי עליהם טוב לפניך ועתה הנה שמעתי אשר אלכסנדר אחי קם עלי להרגני ויבואו עוד שלשה סריסים מסריסי המלך והאחד הוא משקה למלך והאחד הוא אשר יביא קערות לפני המלך צעת האוכל והאחד הוא אשר ישמור את מטת המלך ויאמרו למלך כי אלכסנדר גדר להם שחד זהב הרבה לפגוע באנטיפטר ועוד אמרו למלך כה אמר לנו אלכסנדר עד מדי תצטחו על הזקן הזה הורודוס אשר כבר נפלו שערו ראשו מהזקן צטחו בי ועשו רלוני והרגו אותו ואז אריס מעלתכם בממשלה ואתן לכם עושר גדול כאשר אמלוך ואם לא תעשו כן הנה אני מהרה אהרוג את אביו ואמלוך כי אחי יד רמה וחזקה מגבורי יהודה אשר יעזרוני על ככה ויהי כשמוע הורודוס כל הדברים האלה ותבער בו חמתו וילכוד רבי מעבדיו ויהרוג רבים מהם וגם את אלכסנדר בנו לכד ויאסרנו בנחשתו ובכבלי ברזל ויתנכו במשמר וילכוד גם כן רבים מעבדיו אשר ידעם אשר הם אובדי אלכסנדר בנו ויצו להכותם וליסרם באכזריות למען יגידו האמת ויגלו הסוד והעלה אשר היתה להם עם אלכסנדר ורבים מהם אשר היתה להם ענה עם אלכסנדר לא הודו דבר אבל מתו בנגעים וביסורים גדולים מלבד אחד מהם אשר לא יכול לסבול היסורים הודה האמת ואמר אמנם כי אלכסנדר ואריסטובלו אחיו יעלו ענה להרוג את המלך צעת האוכל כאשר ישים המלך דעתו אל האוכל וישב לנצח כי אמרו הנה אז נלג עליו בחרבנו שלופות ונהרגנו ונברח אל רומה ונמלט את נפשותנו ואולי נמלא חן בעיני אגוסטוס מלך רומה לשאול ממנו חיל ונצא להלחם על אנטיפטר אחינו מאבינו ונהרגנו ותהיה הממלכה נכונה בידינו ויהי כשמוע המלך את דבריו האמין לו וילכוד את אריסטובלוס ויאסרנו בנחשתו עם אלכסנדר אחיו וירא אלכסנדר כי נבאש בעיני אביו ויכתו ד' אגרות בדברי לשון הרע להלשין גם הוא את יועצי אנטיפטר אחיו ואת פרודה ושלומית ויאמר אדני המלך אמנם כי אני חטאתי אמת הוא אמר פרודה ושלומית הם אשר הסיתוני על המעשים האלה כי פרודה אויב למלך מיום אשר היתה לו מריב עם אשתו בת המלך צעבור פלגשו אשר המלך לזה להסיר מציתו ומיניו ההוא והלאה הנה הוא אויב למלך ויכתו עוד עליו דברי רעים וקשים וגם שלומית הלשין אל המלך לאמ' כי הוא ידע אשר זנתה עם בחור אחד חשקתו ודגריס

ודברי קשים ורעים כחז עוד על שרי המלך ועל יועציו וישלחם אל המלך
 בע' הדיא בא' ארצוליאן מלך כפתור אבי גלאפיראס אשת אלכסנדר חותמו
 למלט אותו מיד הורודוס אביו בחכמה וצמרמה כי ידע כי לא יוכל להילולו
 רק בתחוננים ויהי כנאו לפני הורודוס וינעק בחרון אף ויאמ' העוד חתני
 אלכסנדר חי הרוח יחיה איה הוא ואסיר ראשו מעליו צידי כי שמעתי
 אשר הוא אויב לאביו גם כי הוא אויבי ואם לא חמל על אביו איך יחמול
 עלי' הראוני אותו ואקח את בני מעיו צידי ואתן את בני לאיש אחר אם לא
 עותה ואם עותה חמות גם היא עמו כי לא נחתיה לעזור להוצח ויאמ'
 למלך תמה אני ממך המלך אם עוד הוא חי אלכסנדר הלא לא נאה לך
 לאחר נקמתו מיום אל יום אצל מילי' היה להביאני אליך ולהחזיר
 עיך על הנקמה הזאת כי ביום הרגך את בנך אהרוג גם אני את בתי כי
 צידך נחתיה להיותה לך לבת ויהי אהבה את הרשע ועותה צד והסתירה
 עלות בנך הרעות לכן עליה יש משפט מות כי לא הגידה לך את עלות בנך
 הרשע ועתה נמחר ונהרוג את שניקסם כי לא נאה לרחם עליה' ואם תרחם
 אתה על בנך ולא תוכל להרגו כי ימכרו רחמיך עליו הרוג אתה את
 בתי ואני אהרוג את בנך הרוח וישמע המלך את דברי ארצוליאוס ויאמן
 לדבריו ויאמר לו נעשה כדברך ויאמר אליו הוי המלך הורודוס איך
 תוכל להודות על דברי מבילתי מחקר ומדרש על האמת לא כן נעשה אמנם
 נחקור על הדב' היטב ונשקלו במשקלות שכלנו ואז נעשה את אשר יצטרך טוב
 השכל והנחיתה וישמע המלך את דבריו ותשכך מעט חמתו מעל בניו ויקבל
 אהב' ארצוליאוס ויאל לאכול ולשתות עמו באהבה ויגנוב ארצוליאן את
 דעת המלך הורודוס ויאמן המלך לדבריו כאלו הוא אחיו וירא ארצוליאן
 כי מלא חן בעיני הורודוס וידבר באזניו לאמר ישמע דברי המלך הורודוס
 ויש לנך אליה' חשוב ושקול בשכלך על מה יצקשו בנך לשלוח ידך בך ומה
 חסרו מעמד והלא ידעת כי לא חסרו עמך לא כסף ולא זהב ולא ממטלה
 ולא גדולה ולא כבוד וגם מלכות נחת להם ואם בן איפה איכה יעלה על
 רוחך אשר הם יחזבו עליך רעה הלא אלה דברי רשעים וחטאים אשר
 יפתוך להשחית את בניך והנה פרודה אחיך כאשר מסית אותך לעשות
 רעה לבניך בן הוא מסית את בניך לעשו' הם עמך רעה למען תשחית אתה
 והם והו שעים והחטאים יגנו את דעתך ויפתוך למען היותך זקן
 ורעוק

ורעוק ליטב בהקט ובשלוה וישלחו מדנים צביתך צינך וצין צניך ולא
 תוכל ליטב בהקט ובשלוה מפני יועלי הרשע אשר הם ירצו לרמות
 אותך ולהוריד את שיבתך ציגון שאולה ולהשחית את בניך ואתה
 המלך החכם אל תאמן לדבריהם כי בניך כאיבריך הם וכל איברי הגוף
 אזהבים זה לזה ואזהבים לגוף הנמצאים עמו ויאמן המלך לדבריו
 ותשכך חמתו מעל אלכסנדר ואריסטובלוס בניו ותצער חמתו על פרודה
 אחיו מאד מאד וירא פרודה אחי המלך כי צערה צו חמת המלך וראה
 כי המלך שומע לעצת ארצוליאוס ויחל את פני ארצוליאוס לדבר אל
 המלך ולהסיר חרונו מעליו ויענהו ארצוליאוס אני אדבר עליך אל
 המלך אך בזאת אאות לך על זה כי תבא אל המלך אל תכסה פשעיך אבל
 הסודה על כל אשר עשית ואמור כל המדנים אשר שלחת ציגו וצין ציגו
 ויצא פרודה לפני המלך ויפול לפניו ארצה לרגליו ויתודה לו על כל אשר
 עשה ויאמר אל המלך את כל זה עשיתי בעצור פלגשי אשר הפריד המלך
 ממני ובגללה כעשיתי ועשיתי כל זאת ויאמר ארצוליאוס אל המלך ש
 נא עון אחיך שמצטן אחד ילאתם שניכם וגם אני יש לי אח ופשע לי אבל
 סלחתי לו כי מה יעשה האדם לעצמו וצטרו ואם תכאבו ידו או רגלו או
 אחת מעצמותיו הלא הראויו לו לרפא את שבר איבריו ולחזק' ומי יעלה על
 רוחו לקצץ את עצמו ואת בשרו כי יכאיב לו וכן אד' ראוי לו כי יפשעו בניו
 או אחיו לנהל אותם לאט עד אשר יביאם במאור' ברית להקבתו לא להצני'
 חמתו עליהם עד ישמידם וישמע המלך הורודוס את דברי ארצוליאוס
 ויסלח לאחיו ויתרצה אליו ויאמר המלך הורודוס לארצוליאוס הנה
 אתה רפאת את שבר לבניו מעתה אשר באת אלינו כאש' יבא הרופא היודע
 אל החולה וירפאהו מחליו וכן עשית אתה כי רפאת מכאוב קלפנו
 ושככת את חמתי אשר היתה בלבי על בני ועל אחי וכן אני אחלה פניך
 כי תסלח לאלכסנדר בני ולא תקח מעמו את בנתך גליאפירה כי אני
 אהבתיה כבתי והנה בני אלכסנדר הוא איש זדון ובתך אשה חכמה ובדבריה
 תיסרכו וישמע לה ולא יחטא ויאמר ארצוליאוס לא סלח אבל אקחנה
 מעמו ואחננה לאחד מעבדיך הקטנים ולא אחיננה אל אלכסנדר ולא
 יהיה הוא מושל בה כי חלית שגאה שנאתיו ויאמר המלך לארצוליאוס
 למעני עשה ושא נא לשוכנו ביום הזה אך הפעם וסלח לו ויאמ' ארצוליאן
 אני

אני אעשה כדבר המלך ויהי אחרי כן וינאו אלכסנדר ואריסטובולו לפני המלך ויחזקס וינזקס וגם ארזבוליאוו חזקס ונזקס ותהפך הכר לש זחה והאבל ליוס טוב ויהנה צואת התחבולה והערמה והסכמה הציל ארזבוליאוו את אלכסנדר חתנו ואת אחיו מיר אביהם ויעז המלך משת גדול ויתן לארזבוליאוו ע' ככרים זהב למנחה ואת ערש הזהב אשר בה אבנים יקרות ויתן לו סריסיו יפים ופלגש אחת יפת תואר ויפת מראה אש' שמה פניבוס וינו לכל שריו לתת לו מנחה ויתנו לו עושר גדול וילך המלך עמו וישלחהו עד אנטוכיאה וילך ארזבוליאוו לדרכו והמלך שב אל ביתו לשלום :

פרק שמונה וחמשים

ויהי אחרי הדברים ויבא בירושלם איש מורע לקון ושמו איארבולוס והוא היה איש בועז בועז אהב זהב ויבא למלך מנחה ויתן לו המלך כפלים כמנחתו ולא שזה לו זה אך כדו עוד על כל שריו ויעמוד לפני המלך וישרתהו וימל' חן בעיני המלך ויקבלהו המלך בין היועצים וירא איארבולוס אתהשגאה אשר בין אנטטיפטר בין המלך ובין אלכסנדר ואריסטובולוס ויהי הוא מחניף ואהב לאנטטיפטר וישכרהו אנטטיפטר להרע לאחיו ויפתה איארבולוס את אלכסנדר בדברים לאמר הלא לך נאה למלוך לבדך על כל ערי יהוד' כי אתה בחו' וגבור וממשפחה יקרה ולא נאה לך להיות אנטטיפטר חצר עמך במלכות ויהא איש ממשפח' שפלה מלך אמו ויפתה את הנער בדברים האלה ויגד לו אלכסנדר את ערמת ארזבוליאוו חזנו אשר מלטו מיד אביו ויאמר אליו דברים רעים על אביו ויבא איארבולוס ויגד למלך הורודוס לאמר אדני המלך לא נאה לי לכסות ולסתור את כל הרעות אשר אני רואה צביתך כי צביתך יועזי עליך ענות רעות כי דבר אלי צנן אלכסנדר' עד מתי לא ינקוס אלהים באבי אשר הרג את אמי ואת כל משפחתה והשחי' את כל המלכות וגם הגיד לו כי ארזבוליאוו חמיו יען לו ענה להרוג אח אביו כי הוא גואל הדם לאמו ולזקנו אשר הרגם אביו וידבר עוד דברים למלך אשר לא דבר הנער מהם מאומה ויאמר עוד איארבולוס ידוע יהיה לך אדני המלך כי צביתך גועזו עם שרי החיילים אשר לך בצביתך בהקטת יקומו ויהרגוך וינזק המלך הדבר וימצא אגרת אחת כתוב' על שם אלכסנדר ואריסטובולוס שלוה אל שר אחד לאמר בהרגנו את אביו אנחנו נכרח ונבא אליך ותקבלנו בתוך הקריה עד אשר נאסוף את אנשי עזרתנו וילכוך המלך

המלך את שר הקריה ויאסרהו באכזריות להסודות ולא התודה השר דבר ולא נמלא דבר רע כי היה הכל שקר מה שאמרו עליו אצל המלך מרוב כעסו ומרוב חמתו וזה לאסו' צנחשתי את אלכסנדר ואת אריסטובולו' צביו ויתן אל איארזבוליאוו כ' ככרי' זהב וילך לדרכו בימים ההם הלך הורודו' המלך אל צור אשר על הים ומשם בא אל קיסריה ובכל מקו' אשר הלך הוליד את צביו עמו אסורי' צנחשתי וירחמו כל חילו וכל מחנהו עליה' והוא לא חמל על הנערי' צביו ויהי בתוך צבא המלחמ' אשר למל' איש גבו' חיל למלחמ' אשר מנעוריו היה מלומד מלחמה והזקין בצבורה ובמלחמות ושמו תו'רו ויהי לו בן והיה אהב מאד לאלכסנדר בן המלך וחברו ובעבור אהבת צנו חמל על אלכסנדר בן המלך הורודוס צראותו אותו אסור בצבלי ברזל ויקרא ויאמר בקול גדול אצדו הרחמים ותמה החמלה ונעדרה האמת ויאמ' אל המלך הורודו' אוי והוי על אב אש' לא יחמול על לאצלי חלציו כמוך אשר תאמין ליועזי רשע אשר הם אויבך ומצקשי להסיר את צביתך מלפניך ותשאר צדד ושומט צלתי צניס וצלתי גואל ואח' כן יקומו עליך ויהרגוך ויהי חכמתך הורודוס ואיה טוב לבך אידך לא תצין כי ישיאוך יועזי הרשע לעוררך לשפוך דם צביתך ויכל תו'רו לדבר אל המלך ויאמרו יועזי המלך למלך ידוע יהיה לך אדננו המלך כי תו'רו זה צעגת אלכסנדר בנך שחד את תרפון אשר לו חק לגלח את ראשך וזקניך ולתקן את שערותך בתער וידבר אליו לאמר חדד תערך והיה בגלחך זקן המלך מתחת לחייו הסחתון העבר התער חדה צגרונו והמיתתו ואלכסנדר צנו יעשרך כי ימלוך עושר גדול וינו המלך לתפוש את תורו ואת צנו ואת תריפון אשר לו לגלח זקן המלך ולתקן שערותיו בתער וינו המלך להכות את תורו ואת תריפון במכות מוסר קשה באכזריות וציסורים רעים וירא הנער בן תורו את מכות אביו ואת יסוריו ויכמרו רחמיו על אביו ויאמר אל המלך אם תחמול על אביו ולא תיסרהו עוד ותסלח לו אני אגלה לך כל הסתרים על נכון ואודיעך כל הדברים ויאמר המלך אליו הנה סלחתי לאביך רק אמור לי האמת ויען הנער ויאמר האמת הוא כי אלכסנדר בנך הסית את אביו להרגך ואביו לא בקש לשלוח יד צד מלבו ולכן דבר לתריפון לעשות כמעשה אשר שמעת והנער בן תורו לא דבר זה כי אם להציל את אביו אבל עם כל זה לא הועיל לו ויקרא המלך אל כל שריו ועבדיו ויגד להם את אודות תורו ואת אודות תריפון

תריפון ומינשים' ויעוררם ויהרגו העם ציוס ההוא את תורו ואת בנו ואת
תריפון במקלות לפני המלך ואת אלכסנדר ואת אריסטובולוס אחיו בני
מרימי אשתו כזה המלך וישאום ויוליכו אל שומרון והיא עיר אשר נקרא
שמה סנסתיאה ויתלו את שניה' על עץ צמחו המלך אביהם וימותו :

פרק תשעה וחמשים וישמח אנטיפטר בן הורודוס על
מפלת אחיו ועל זה התעוררה

שנאה כל העם עליו . ולא חדל אנטיפטר מלבקש עוד ערמות ועכו' רעות
בראותו כי התחילו לגדל הילדים בני אלכסנדר ואריסטובולוס המומחים
בדבר המלך אביהם . ויהיו בני אלכסנדר' תיגרו' ואלכסנדר כשם אביהם אשר
ילדה לו גאלפירה בת מלך כפתור ובני אריסטובולו' היו שלש' האח' הורודוס'
ושם השני אגריפס ושם השלישי אריסטובולו' כש' אביו אשר ילדה לו צירונצי
בת שלומית . ושלשה בנות היו לשלומית שם האח' אורידארה ושם הב' מרימי
ושם הג' צירונצי . גם שתיים בנות היו לאריסטובולו' שם האחית איוזי ושם הב'
מרימי כשם אחיה וירא אנטיפטר את הילדים . והנה המלך הורודוס' נהפך
לרחם עליהם להיות בני בניו המומחים בדברו ויקנא בהם אנטיפטר
מאד מאד . ויהי היום ויאסוף את שריו וגבוריו המלך הורודוס ויאמר
אליהם לאמר ידעתי כי קרצו ימי קני והגעתי לימי הזקנ' ואראה תמיד
הילדים בני בני המומחים במלותי ולא אוכל להביט בהם כי אם בדמעות
ובבכי כי אני הוא אשר עשיתי לי את הבכיה הזאת ומידי היתה לי זאת
המכש' כי הסירותי את אבות בני מלפני בחמתי ושמעתי תמיד לדברי
יועלי רשע אשר הסיתוני והדיחוני עליהם ועתה אני מרחם על ילדיהם
למען אשר הם קטני' ויתומים וארצה לתת להם עוזרים יהיו להם כאבות
ויאמר לפרודה אתה פרודה אחי תן בתך לארוס' וכנוס' לבן אלכסנדר
הבכור ואתה תהיה לו לאב' . ולאנטיפטר אמר אתה בני אנטיפטר קח
את בת אריסטובולוס לבנך הגדול לארוס' וכנוס' וגם בנך הקטן הורודוס
קח לארוסה וכנוסה את בת אריסטובולו' הקטנ' . ויאחוז המלך הורודוס
את ידי ימיניהם ויתן יד זה ביד זה ויעש את החתונות וישמחו על ככה
כל העומדים לפני המלך . רק לאנטיפטר תרם מאד אשר ראה כי יקח
בן אלכסנדר את בת פרודה אחי המלך הורודוס אשר שררה גדולה בידו .
גם הוא ארזבוליאוס מלך כפתור זקנו אשר לנער . ומה אעשה אני כי יקומה
עלי

עלי אלה . וירא אנטיפטר מאד פן יעזרו פרודה וארזבוליאוס את בן
אלכסנדר לבקש לו המלכות והמתלה ויבך אנטיפטר לפני המלך אביו
ויאמר מה אעשה אני בתוך לי את המלכות ואת הכח נתת לבן אלכסנדר
כי נתת את בת פרודה אחיך לבן אלכסנדר אשר הוא בן ארזבוליאוס ומי
יוכל לעמוד לפני שני שרי הגבורים האלה ויאמר אליו המלך . והלא אתה
תמלך אחרי ומה לך אשר תירא וצורך המלכות ולך הוא . וירא עוד
אנטיפטר מכל בני המלך כי ט' נשים היו לו ותלדנה לו בנים ובנות ושתי'
ומהם עקרות לא ילדו . ותלד לו כוסתיאוס אשתו את אנטיפטר וממרימי
אשתו נותר לו הורודוס' הקטן כי שני בנים אשר לק הגדולי' הומתו כמזנות
אביהם . ומלכתכוס אשתו בת ארזבוליאוס ילדה לו בת ושמה אורואיליה .
גם ילדה לו היא את בתו קליאופטרה . ואשתו הירושלמית ילדה לו את
הורודוס ואת פוליפוס . ואורודיפילוס אשתו ילדה שתי בנות שם האח'
דורסני ושם השנית שלומית . ועל כן ירא אנטיפטר ממשפחת בני המלך
הורודוס מאד אמותיהם ויתחצר אנטיפטר ליועלי הרשע ויתן להם שוחד
כסף וזהב לרוב למען יחזיק בידו ביד הממשלה והמלוכה . ויתחצרו
אנטיפטר ופרודה עם יועלי הרשע ואנשיהם ליעל גס שניהם ויתחננו
למלך הורודוס כי ערכו לפניו טענו' דופי ודברי מרמה והחבולה לרע
ויגנבזדעתו להחיר את החתנו' אשר עשה מלך מסולדים בני הנהרגים .
ואנטיפטר ופרודה היו עושים יוס' יוס' משחה עם יועלי שניהם ימים
רבים . ויהי היום ויקנא הורודוס על פרודה אחיו ויאמר אליו לך לביתך
והשמר לך שלא תראה את פני עוד כי ציוס האותך פני תמו' ופרודה
שב לביתו לפני המלך לא ראה עוד . וישלח המלך את אנטיפטר בנו
אל רומא לאגוסטוס לשאול לו לשלום וישלח אליו מנחה על ידו . וצוימים
ההם חלה פרודה אחי המלך את חליו אשר מת בו וישלח אל המלך דברי
תחנונים לבוא אליו ולהסתכן לו לזוות לפניו על בניו ועל ביתו לפני
המלך ויחמול המלך וילך אליו ויבך עליו ויצו המלך לכחזב כאשר כזה
ולקיים את כל הכחזב וימת פרודה ויעש לו המלך מספר גדול ויקברהו
בכבוד עצום . אבל השמועה אשר שמע המלך עליו כי נקש להשקותו סם
המות זכר ויבקש הדבר למכוא האמת . וילכוד את סריסו אחיו ואת
שפחותיו ויצו ליסר אותם באכזריות בכל מיני חבט ויסורים קשים
ורעים

ורעים ואלו אחת מהשפחות אשר היתה מיוסרת ביסורים לצקה ואמרה
אלהי העולם כלו אשר נפש כל חי צידך וצידך כח וגבורה לחזק ולגדל
הכל אותנו מן האכזריות הזה כי חנם נמות בלא עון אלהי עולם השב
את העון הזה על ראש כושתיו' אשת אדוננו המלך אם אנטיפטר בעשותה
חמיד שולחנו' משתה צניחה לפרודה ולאנטיפטר' בנה והם שותים ואוכלי'
כל היום וכל הלילה וזה קרוצ יעלו ענה שניה' על המלך ללכת אנטיפטר'
ברומא ופרודה יעמוד עם המלך להשקותו סם המות עד יברוג את המלך
ואחר יבא אנטיפטר' וימלוך כי אמ' אנטיפטר' לפרודה הבה נא עשה ונהרגנו
כי אם לא נמיתו לא נמלט מידו גם אנחנו כאשר לא נמלטו בניו מידו'
ומי יודע אם יקומו אנשים ויכזבו עלינו וישקרו בנו בדברים רעים' שאמרו
לו ויהרגנו כאשר כזבנו אנחנו על בניו והרגם ועל מי יחמול זה אשר
לא חמל על אשתו אשר אהב ועל בניה אין לנו מה לבנות כי אם לרחוק
ממנו ולנוס מפניו כאשר ינוס איש מפני חייה רעה כי המליכני במרמה
ומתי אמלך אני והוא חי ועדין נראה כבומר בכחו ואני זנתי וגם שיבה
זרקה בי ושערות לבנות למחו בראשי ומי יודע מי ימות קודם את אני ואם
הוא ועוד כי הנה הילדים בני אחי המומתים התחילו להתגדל ומשלנו
עמה כאשר יחנך אדם את ראש הנחש ויחיה עוד וינשך גם בנו הקטן
כורודוס אשר ילדה לו מרומי אשתו ואהבתו אשר לא ישכח אהבתה הנם
הוא אהב בעיניו מאד ומה אעשה אני והנה אני ידעתי כי לא לי יתן
את המלכות רק ירמה אותי ולא יבקש עלי טוב רק רע כי הפה הוא
אויב לכל בניו ולכל נשיו ולאחיו ולכל משפחתו וגם אותך פרודה אשר
אתה אחיו ומנעוריך אתה משרתו הנה הוא שונא והוא אויב לך ולא דבר
בסתר פנימי רבות אלי אל נא תהיה לך אהבה עם דודך ואל תדבר עמו
ואני אחן לך מאה בכרי זה והוא אכר לרשעים להרגו כי אויב הוא לנו'
ואיך סבלתי את עול הגלות והבנו הזה לאמר כי אני אמלך אחריו ואשב
על כסאו ואני לא אראה מזה דבר ופרודה אמר מי יוכל לסב ול את
רעת מחשבותיו הלא אני ונהפכנו לחיות רעות ולבהמות יער למלט
את נפשותנו מידו כי איש אשר לא חמל על אשתו ועל בניו איך יחמול על
אחיו אבל אין פה ריוח והכלה אחר כל זאת כי אם ציד ימיכנו וחרבנו
לכן חזק ונתחזק להרגו טרם יברוג אותנו כל הדברים האלו דברה
השפחה

השפחה אל המלך והלילה את נפשה ואת נפשות חברותיה ממות ומחזק
האכזריות כי האמין המלך לדבריה על אודות ק' בכריס מזהב אשר דבר
לחת לבנו אנטיפטר' כי לא שמע הדב' הזה אדם בעול זולתי המלך ואנטיפטר'
ועל בן האמין הורודוס לדברי שפחת פרודה וישלח המלך ויתפוש
את הפקיד אשר לאנטיפטר בנו נאמן ביתו ויחבטו בחבט אכזריות'
ויחי כאשר לא יכול לסבול הודה ויאמר אמנם אמת כי ממזרים שלחתי
אוריאון אשר הוא אהוב גדול לאנטיפטר בן אדוננו המלך ושלח לו כלי
אחד קטן מלא סם המות להשקות את המלך ויקח אנטיפטר את הכלי ויתן
אותו אל פרודה דודו וידבר אליו לאמר בלכתו אני אל רומא כי אעשה
בענין אשר ישלחני אני שם השקה הסם הזה לבני וימות מיד ונמלוך
אנחנו יחד כרונך וכרונני ולא אוכל להשקותו אני בו פן יאמרו עלי כי
אני הרגתי את בני ויקח פרודה אחי המלך את הכלי וינתנו אל אשתו
לשמרו למשמרת וישלח המלך אל אשת פרודה לאמר קחי בידך את הכלי
אשר בו סם המו' אשר נתן לך פרוד' אחי לשמרו למשמרת' ומהרי להביא אותו
אלי ותשמע האשה את דברי האנשים אשר הגידו לה את מאמר המלך
ותאמר אליהם לאמר חכוני פה עד אעלה בעליתי ואקח הכלי אשר המלך
מבקש ואביאה עמכם אל המלך ותעל האשה בעלית ביתה במרום הגג
להביא את הכלי ותפחד לבוא אל המלך ותזמז את עצמה ממעל מרום
הגג ארצה ולא נפלה על ראשה ותפול בצדה ולא מתה כי מאת האלהים
היה למען ישלם לאנטיפטר' על פניו את אשר עשה לאחיו ויביאו את האשה
לפני המלך ויטילו וישימו אותה במזה לפניו ויאמר אליה המלך אמרי
לי האמת פן אכרות את צערך ואשליכה לכלבים ואם תגלי לי את הסוד
ותודיעי לי את האמת הנה סלחתי לך ולכל אנשי ביתך ותען האשה
ותאמר שמע האיש אשר בו בחר האלהים והטה אונך לדברי כי לא אכסה
דבר עמה ממך כי למי אהיה שומרת אמונה ופרודה אישי מת והנה
בעודנו בחיים אני לא גליתי את סודו ואף כי טרם נתתי לו ארי לחרב'
ועתה כי מת והוא נמלט מידך וילך אל המקו' אשר בו העבד חפשי מאדניו
למה אסתיר ממך סודו או אעשה זה על אהבת אנטיפטר בנך הרשע
שהביאני אל השחת הזאת ותאמר האשה אל המלך זכר נא אדני המלך יוס
אשר באת אל פרודה אחיך ביום שחלה את חליו שמת בו ותשב לפניו ותבך
עליו

עליו צנכי דמעות כחך האחים . ויאמר המלך אזכור כי אמת תאמרי :
ויהי כאש' הלכת אתה אז צערב אל בית מלכותך לשכב עד אור הבקר ואנחנו
גשארנו לשרת את אדני פרודה אחי המלך . צלילה הוא קראני פרודה
אחיק ויאמר לי אשתי צאי אלי ואענהו הנני אמתך ואחתי אדני ויאמר אלי
הראית הדמעות אשר הדמיע אדני אחי המלך עלי . ואענהו ראיתי ואדני
המלך עשה כחך האחי הנאמנים לעשו . ויאמר נלכדתי במלודות מרמו'
אנטיפטר הרשע כי לכדני ודני בהס כאדם שלד את הצפרים שצדה
בי חציתי להרוג את המלך אחי ולשלם לו רעה תחת טובה אשר גדלני
ואשר הציב לי יותר מאזני ועתה לכי הביאי לי את הכלי אשר נוסס המות
אשר נתן לי אנטיפטר הרשע להרוג את אחי המלך . ואציאה את הכלי
לפניו חתום בחותם אנטיפטר ויאו עלי לשפכו ארצה לעיניו ואשפכהו לפניו
ארצה לעיניו . אמנס אשר הותרתי בו ממנו שמרתיו במשמר' בכלי ההוא
עם חותם אנטיפטר למען אראהו לאדני המלך ביום אשר אוכל להניל את
גפשי . ואח יאמר המלך ולמה לא הביאותיו אצל עליתי אל הגג ואשמטה
את עלמי ומתנו להמית את נפשי כי יראתי את היום הזה אשר אני בו
עמה ואמרתיו אולי לא יצבה המלך לתת אמונה לדברי ויסרני במוסרתו
כאחד הנבלות ותרם האשה את ידה ותושט את הכלי אל המלך . ויקח המלך
את הכלי מידה וירא כי האמת אתה ויסלח לה ויאו לרופאים לרפאתה
וישלחה אל ביתה . בעת ההיא שלח המלך הורודו' אגרת אל אנטיפטר בנו
לאמר מהרבא אלי . ואל תעמוד כי לא אוכל עוד לנהג את המלכות כי
זקנתי ואתה אינך פה עמי וצמיס ההס גס ארצוליאוס ופוליפון בני המלך
היו ברומא עם אנטיפטר בנו הגדול ללמוד חכמה ומוסר מלובה . ויקנא
גס להס אנטיפטר ויכתוב עליהס ג' כ' אגרות למלך לאמר . הנה גס
אלה צניק אויבך הס כי הס ידברו עליך רעות לפני אגוסטוס הקיסר
ולפני שריו :

פרק ששים

ויכתוב עוד המלך אל אנטיפטר בנו לאמר אמנס
ידעתי בני ידעתי כי גס הס אויבי הס ולכן מהר
צא אלי אתה ואל תעמוד והבא את אחיק הנוכרים עמך ואעשה צם נקמה
ואמליך אותך לצדך לפני מותי . ויהי מקץ שבעה חדשים אשר שלח
המלך את האגרת אל רומא ויאל אנטיפטר משיר רומא ויבא עד ארץ
ששמה

ששמה תכנתו וישמע שס כי מת פרודה דודו ויבד עליו ויחאצל מאד ולא
מאבה' פרודה צבה אצל למען כי נשאר לצדו ואין עמו מי אשר יעזרהו
להרוג את צניו ויהיה לו יד במלוכה כפרודה . ומסס צא אל אניה ויבא
במחוז אל קסריה וישמע שס כי השליך המלך את אמו מלהיות גברת . ויחרד
אנטיפטר על ככה חרדה גדולה עד מאד . ויבך אנטיפטר מאד כי ידע כי
נגלה כל סודו ויחשוב לצרוח באניה ההיא . אמנס עבדיו ושריו וסריסיו
אשר היו אמוסס היה כל נפש אחד מהס לשבז לביתו . ויאמרו לו שמע
צקולנו ואל תצרח כי אס תצרח עתה יאמרו אויבך עליך רעות הרבה באוני
המלך והוא יאמין להס כי ישמע אשר צרחת . ולכן לא טוב לך לתת מקום
לאויבך כי צבואך לפני צניק הנה הוא יקבלך בצבוד ולדברי אויבך לא
ישמע ולא יאמין ויפלו כל אויבך והמלשינים אותך אליו יפלו בשחת אשר
כרו . ואתה תראה כי אס תלך אל המלך ירוממך ויכבדך כתמול שלשום
וישפיל כל שונאיך ויפלו פניהס . ויאמן אנטיפטר לעצתו ויאל לארץ מן
האניה ויאמר ללכת צרגליו על הארץ למען לא יכירכו אדם . וילך צרגליו
ואדם לא יאל לקראתו כי מהאנשים אשר היו יראים פן יפגע המלך בהס
כי ישמע אשר הס יכבדו את אנטיפטר ויודע לכל כי הוא אויב למלך ומהס
לא יאל לקראתו לשנאה אשר שנאוהו ולכן לא יאל איש לקראתו לכבדו .
וירא אנטיפטר כי נלכד בשחיתות עונותיו כאשר ילכד הדג ברשת אשר
יערכו לו ויתן אל לבו להערים כפעס צפעס ולראות איככה יוכל להמלט
מיד צניו . ויסע וילך ויבא לירושלם ולא מצא איש מכל האנשים אשר
פגע צם צדרך אשר ידבר עמו וגס שומרי המלך אשר הכירוהו צאו עין
כאשר נזח המלך לצא עמו כאשר יראוהו צדרך לצלתי יצרח בשמעו כי המל'
ידע סודו ולא יצא העירה . וכאשר קרצו אל העירה ירושלם לא נתנוהו
שומרי המלך ללכת לביתו כי אמרו אולי יחבא . ויעל אל בית המלך פתאום
ויבא לפניו ויפול צרגלי המלך ויסתר המלך פניו לצלתי ראות אותו ולצלתי
הצוט צו . ויקס אנטיפטר ויצק לחצק לצניו ולנשקו ויהדוף המלך את
חצוקו מעליו ולא קבלו . ויבך המלך ויאמר אליו הוי רונח לא תבוש מפעליך
כי תרנה לחצק את אשר צקשת להרוג ותגע אותי צידיך ועדן תועצו צידיך
המלאות דס כי רנח' את אחיק על לא אשמה שהסתתני להמית' על לא חמס
צכפיה' . רחוק ידיך מלאות דס קודס צנקיון אס תוכל והסר מעליך את
השמוע' ששמעתי עליך אס ישלח שכלך על ככה כה וצא לפני למחר אתה

וזרו השליח אשר שלח הקיסר אגוסטוס מרומא וזו תדבר דבריק . ואף כי
אתה רוצה לא היה ראוי לתת מקום לך לדבר . הנה עם כל זה למחר נחתי
לך מקום לדבר ואשמע את דבריק בנחת בגלל אשר לא ברחת ואמנע בנחת
לפני . ואנטיפטר ינא מלפני המלך ברעד ובפחד וילך לביתו ולא ידע את
הדבר המקניף את המלך עליו ויחרד על זה ויסער לבו מאד . ובצאנה אליו
אמו ואשתו ותגדנה את הדבר לאנטיפטר מראש ועד סוף וישמע ויערס
בלבבו איכבה ווכל למלט את נפשו בדבריו מהאשמה אשר נפל בה . ויהי
מתחרת וישלח המל' ויאסוף את שריו ואת אוהביו ויאסוף עוד את המלשיני'
אשר הלשינו את אנטיפטר לבא אליו וישלח ויקרא לזרו השר הרומי אשר
שלחו הקיס' אגוסטוס' המושל ברומא אשר שלחו לדרוש את שלום הורודו' מלך
יהודה ויצא זורו לפני המלך וישענה המלך על ימינו בכבו' גדול ויאמ' המל'
אליו השמעו זורו שקס בני אנטיפטר עלי ויבקש להרגני . ואני עם לבבי
להמליכו חחתי ולהשיבו על כסאי . ויאמר זורו למלך ישפט המלך את
משפטו על בני ברחתי אב . ויקרא המלך את האגרת אשר שלחה כוסת יאוו'
אס אנטיפט' אל בנה לאמ' . הנה שמע אביך את כל אשר יעצת עליו להרגו
וסודך הנה הוא גלוי אליו . ועתה הזמר לך סן תבא פה כי אס בחיל כבד
ובכח גדול ושאל לך מאת אגוסטוס' חיל וצוא עמו כי אין לך פה ריוח והללה
כי אס יד רמה ומלחמה ואס לאו מות והזחתה . ויאמר המלך אל זורו
ראה זורו איכה מאמר הנביא נודק אשר אמר אויבי איש אנשי ביתו' וישלח
המלך ויביאו את אנטיפטר לפניו . ויצא ויפול לפני רגלי אביו בכבוד .
כנפול אדם ממכת חרב . ויאמר המלך אל העומדים לפניו החרישו כלכם
ואל ידבר א' מכם ושמעו לדברי . ויחרישו כלם ואנטיפטר נופל על פניו
ברגלי המלך . ויאמר המלך היש נדיק בארץ אשר יסבול את הרעה הזאת
אשר השב בני לעשו' לי והיש ארך אפים אשר יאריך אפו על אנטיפט' ולא
עתה נתגלה אלי זדונו כי אס מיום אשר הסיתוני דברי מרמותיו ומותתי
את שני בני היקרים אשר מתו נקיים מעין בגלל לשונו הרע ודברי רכילותו
עליהם לחנם ועל שנאתו אשר שנאס חנם עוררני בקנאתו אשר קנא עליה'
על אודות אשר היתה אמת יקרה ונכבדת ונחה להם המלכות ועשיתי
בם כאויל וכמשוגע וכבער והמלכתי זה בן האולת ונהפך לי לאויב ולאחוי
והעם עוד היוס בוכה ומתאבל עליהם והוא שמח על מותם . האלהים
יעוררני

יעוררני טרם מותי לנקום נקמת' ממנו ואוכל על זה ולא די לו כי גרה
אותי על בני וההרגה אותם אבל נהפך עלי לאויב ויבקש להמיתני ולולי
חסד אלהים עמי ואיך לא אבכה השר זורו ואיך לא אתאבל ואראה תמיד
גשי בני היקרים אלמנות בנותי ובני יתומים מאבותם ואראה את
אנטיפטר הרשע אשר עוררני להמית' על לא חמס בכפס עודנו חי לפני .
והאמת הוא כי אני נחתי מקום לזה הרשע לעשות את כל אלה כי שמעתי
מאו לעלמו גם כי נשאתיו על כל בני ואס היה ממשפחה שפלה למען שהיה
ראשית אוני והמלכתיו למלך אחרי . והוא לא חכה את יוס מותי לפני
האלהים אבל מיהר למלוך בשפכו את דמי לשלם לי רעה תחת טובה עקב
שאהבתיו שגא אותי והוא שנוי ומתועב צעיני אלהים ואדם . גם כי נתתי
לרשע המתועב הזה בעודנו חי מלכות וממשלה ואחן שלש מאות וחמשים
בכרי זהב ושלחתיו אל רומה להתחבר עם אגוסטוס וללמוד עם דרכי
המלוכה והממשלה ולקנות אומץ וגבורה ולבא בחדרי אהבת אגוסטוס
המושל ברומה כאשר באתי אני . ואס תאמרו אחיו אשר הרגתי קמו עלי
כמוהו ולכן הרגתי' חלילה להם מזאת הנבלה וחלילה לנפשותיהם הקדושו'
לתת משפט לפני האלהים על ככה כי נקיות הנה ואני חטאתי לאלהים
ולהם . אבל הרשע הזה איש דמים ומרמה הוא רמני בכזבו עליהם בכזבו
ויסיתני להמיתם חנם . ימיתו האלהים ולא יראה את עצמו בממשלה
כי הוא בלתי ראוי לה . ועתה זורו השר השמר לך ולא תאמין לדבריו וכי
יחנן קולו אל תטה אזניך לתועבות לבו ואל תרחס על דמעיו כי כה משפטו
לרמות ולגנוב דעתי בערמותיו הרעות . ובזה רמני וגנב דעתי ודעת
רבים עד שעוררני עם חבריו הרשעים והביאני אל חק הבלתי מרחס על
בניו והרגתי את בני חנם כי יוס יוס היה מספר מהם רעות בדברי כזב
ומסבב במרמותיו לבוא אלי אנשים בכזבו ולהעיד על דבריו . והוא היה
שומ' לי במרמה ולעיני בני אדם היה מראה לי אשר הוא לי סביבי כחומה'
ובסתר היה אורב לי וקס עלי . ואני האמנתי לו נפשי וגופי והמלכתיו עלי
והוא חושב עלי רעות להמיתני ומי יאמין כי יקום עלי זה אשר אהבתי
ועשיתי לו יקר וגדולה על כל בני הודות לי"י והלל לו אשר גלה לי את רוע
לבבו ואת סודו הבוגד וימלטני מידו ולכן זורו השר אבכה כי אראה כי
נשארתי ביד ושומס ואנה אלך ואנה אברח כי ראיתי צרות רבות עלי מכאן
המשפחה

המשפחה שפלה וזני אשר היו בני משפחת גדולי נפש הרגתי ואת הנצל
הזה איש הצליעל החייתי ועתה מה לי עוד כי אם לנפש על הכלבי הסמאים
לשחות דם להשקותם את דמו ואנקוס נקמת בני ממנו . החסידים ממני
וממנו . ויהי כאשר דבר המלך את דבריו בצכי גדול ויהם את קולו בחרון
אפו וידום . וישא אנטיפטר את ראשו מעט מעל הארץ מבין רגלי המלך
באשר ישא האדם המוכה בחרב את ראשו וישתח את פיו ויעמוד ויאמר .
אדני המלך דברי ריבותיך ותוכחותיך המה יעזרוני ויהיו לי למליך יוסר
לפניך וכאשר נקשת להרשיעני בדבריך כן תדריקני בהם . ואמנש אשר
דברת מהיותי שומרך ושוקד לשמרך לבלתי נגוע בך אויב מאויבך וזה
לעיני העם ובסתר ארצתי לך . האלהים יודע כי לעולם לא עלה זה על
רוחי ומי לא ידע כי אלהינו יעשה נקמה באיש אשר יבקש רע על אביו .
ואם צער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי גם לא ירא' אלהים בקרבי גם אנכי
ידעתי כי כן הוא ואם לא יראתי מהאלהים הלא יש לי לירא פן יקרה לי
כאשר קרה לאחי אשר הרגתי בדבריך והיה זה בגלל הקנאה אשר קנאו בי
ויבקשו להרגך כי המלכתני עליהם על היותי משפחה שפלה והם היו
משפח' יקרה . וכאשר ראו כי המלכתני על כן עמדו עליך לרעה וימותו
בעונם . ואני ידעתי כי לא נאה לי למלוך ואמנש מידך היתה המלכות
אלי ועל מה תאמר כי יענתי להרגך אם לקבל מלכות הלא כבר המלכתני
ואם בגלל כבוד הלא כבר כבדתני . וכי יעלה על לב כי עוני הסיתני
להרגך כי העוני יסית האדם להרוג נפש למען יקח עושר הלא כבר אתה
נחת לי עוש' גדול והעשרתני ושלחתני אל רומא בכבוד גדול . וכבר ראיתי
מלכים שם אשר באו לשאול את שלום אגוסטוס קיסר והנה הם מלכים
בני מלכים כמוני היו אבל עשירים כמוני לא היו ואף כי אגוסטוס
אשר הרע את לבו עליך אני הטבתני והשלמתחיו עמך והשבותיו אוהבך
כבראשונה בבלתי ידיעת אליאון הנלחם בך ואף כי נתן לו סליאון זהב
לרוב לתת לו חיל להלחם בך . ולא אבה הוא לשמוע לו בלכתי אני שם
כי נשא פני . ויהפך הקיסר בגללי לך לאוהב ולסליאון לאויב . ומי
גלה את סוד האויבים שנקשו לשלוח יד בך כי אם אני ואיך תאמר עלי כי
אתי עליך מחשבת רוח ואני הוא אשר תפסתי את קורנתו כאשר בקש
להרגך והרגתיו . והנה עתה זוכר אני כי לא רציתי ללכת לרומא בשלחך
אותי

אותי כי ראיתי אשר מקנאו אחרי יהיו כורני' שחת לרגלי . אבל קבלתי
התללה שמלאתני בדרך בעבורך ולא שנאתיה והנה אקרא אל הקיסר אשר
לא ישמע אל דברי עתה יטהרני אם תאבה באגרותיו מהעון הזה . והנני
אני נסעתי ובאתי ומסרתי לבא לפניך והנני הנה . ואעידה לי עדים
נאמנים על יוסר לבי עליך . ולא אעיד על זה עדים מבני אדם כי בני
אדם יראים הם להעיד את האמת ומהם לוקחים שוחד ויעלימו האמת .
אבל העדים אשר יעידו בי ואשר יענו על לבי הנה הם בלתי יראים מפניך
גם לא יקחו שוחד להסתיר האמת ולא יקחו שוחד ממני להעיד . שקר וכזב
בבני אדם כי כל האדם כוזב . והעדים ההם הם ששה עדים נאמנים ועל
פיהם יקום דבר משפטי לאמת . ושלשתם יענו בי נגד י"י ונגדך .
והם השמים והארץ והים אשר לא יחמולו על איש כי יקום על דם אביו
ויעמוד על דם הורו והנה אני באתי הולך תחת השמים על מה ועל מה לא
הרעים עלי קול אלהים עלי מן השמים . והצריק עלי ברק והמיתני אם
חטאתי לך . ועוד הנה עברתי צים למה לא עמדה הסערה עלי להטביעני
כאשר חרה אף הים ציונה בצרחו מפני האלהים . ועוד הנה הלכתי על
הארץ למה פתחה את פיה לבלעני כאשר פתחה ליתן ואציר' אשר קמו
גל משה רבנו ע"ה אשר לא הרע לישראל והיה להם לאב ולמוכיח . וכלל
אצטלוס החוטא לאביו בצרחו במלחמה למלט את נפשו אחד מאילני הארץ
זוה ויתפסוהו בשערות ראשו ותלה אותו עד בא ההורג והרגו כי לא נעזב
להתפש להביאו אל אביו ואלו בא אל אביו נמלט . ואני הנני לפניך באתי
ולמה אני מת ודוד עשה המקף על הריגת בני וצוה להרוג את ההורג
ואני למה לא אחכה נקמה מאויבי אשר ישנאוני חנם . אבל בדבר אחד
אחלה פניך ושא נא את פני לבל תתנני ביד אחרים להרגני רק הרגני
אתה צידך ויהיו ידי אסורות לפניך והוצא את בני מעי וקרע את לבני
וכרתהו לקרעים וחקור צו היטב ודרוש אם חשב עליך מחשבה רעה .
ועת' אדני אבי על מה זה תחכה ותאריך משפטי אם תחמול על בנך טהרני
מאשמה ואם לא תחמול מהר ועשה בי משפט ונקמה כחפך ורצונך . ואם
תאמר בלבבך לא אשלח ידי בבני כי עמלי וצפרי הוא דע כי האיש אשר יבקש
את נפשך להריס ידו בך באכזביות איננו עמך ובשרך . ויהי כאשר כלה
לדבר את הדברים האלה ודברי רבים אשר לא כתבתני פה וכתבתם בספר
הרומיים

ברומיים וישאו קולם וינכו כל העומדים לפני המלך רק המלך לבדו לא
בכה וגם ניקולואוס הסופר הנאמן היה עם ושמע הדברים האלה
ולא בכה כי הוא היה אהב גדול לנערים המומתים בני תרימי ויען
ניקולואוס הסופר ברשיון המלך לאמר ויאמר לבזכיס על מה תבכו וממה
תבכו מערמת אנטיפט' וכזביו תבכו ואת מי תרחמו ועל מה תרחמו ואם
בלבבכם רחמים רחמו על הבנים היקרים אשר מחו חנם אשר הרג אותם
המלך בלשון הרע אש' הערים עליה' הרשע הזה בלשון הרע ובערמת הרשע
אשר אם ימלט זה ממשפט מות את כל בית אביו ישחית . ולמה ימלט זה
ממשפט מות איש אשר רצה את אחיו ועל אביו לא חמל וישא ניקולואוס את
קולו בנועם קינה ויגזו את ראשו ויספוד כאשר יספדו על המת ויקונן על
הנהרגים בני תרימי ויאמר עורה אלכסנדר עורה והקיפה אריסטובולוס
קומו וראו אויבכם אשר הרג אתכם בדבריו ואתם הייתם נקיים כי הביא
עדי שקר להעיד עליכם בלשון הרע לאביב' המלך ואביב' מלך לא חשב כי יכזב
הוא עליכם ועתה עונותיו לכדוהו וצא בענין משפט מות וחושב להגלל ממנו
דברים אשר הם מתועבים בכזב וצמרתה עורו עורו וערכו עצמותיכם
לפני המלך ועמה את מי ידדיק המלך במשפט ואת מי ירשיע . ועתה אתם
העומדים פה העדה הקדושה אל תרחמו על אכזר כי כל מרחם על רשע
הנה הוא אכזרי . רק מות ימות איש הדמים ואיש הבליעל אשר יעץ
על אביו להרחיק את בניו מלפניו ולהרגם רחוק ממנו למען לא יראה ולא
ישמע צמותם ויחמול עליהם ואם העריץ הזה ימלט ממות כל בני המלך
כלם ימית כי בכלם יקנא ולא ירצה להשאיר בן להורודוס המלך בלחו .
וכה משפטו להרוג בהשקות משקה סמי מות ולגנוב דעת הצריות ולרמות
לבות בני אדם . כי פרודה אחי המלך נאמן היה למלך ואהב מאד
אל האכזר הזה גנב את דעתו ונהפך לאויב למלך . ויוסף עוד ניקולואוס
הסופר לדבר דברים רבים ולגולל על אנטיפטר את כל הרעות שעשה
ולבזיא עליו מהרליחות ומהמלשינות אשר עשה ויכל ניקולואוס הסופר
לדבר וידוס . ויאמר המלך אל זורו אתה השר זורו שאל את הרשע הזה
היש לו לדבר עוד ולהוסיף בכזבים וישאלוהו ולא ענה אנטיפטר עוד דבר
רק כי אמר הנה האלהים יהיה עלי לעד כי אני נקי מכל זאת . ויאמ' המלך
לנאמניו הביאו לי את הכלי אשר בו סם המות ונתתיו לכם לשמרו לי עד
אבקשהו

אבקשהו מכס ויביאו השומרים את הכלי אשר נתן אנטיפטר אל פרודה
אחי המלך ויראהו לאנטיפטר ויאמר אליו הוי ערין ורשע הסכיר אשר זהו
חותמך וכליך . וידוס אנטיפטר בראותו את הכלי כאבן ויאמר הורודוס
המלך הביאו לפני איש אשר לו משפט מות ונגאף בו הסם הזה הרפואי
אשר רצה בני להשקותי . ויוצא לפני המלך איש אשר היה עליו משפט
מות וינו וישקוהו וישתהו מיד . ויקח המלך מהמשקה ויתנהו אל השר
זורו להוליכו עמו לפני אגוסטוס הקיסר ולהראותו לו ולהודיעו רעת
אנטיפט' ויצו המלך אז לאסור את אנטיפט' בנחשתים ובכלי ברזל ויתנוכו
אל בית האסורים במכות המלך . ואנטיפטר אף כי היה צבית האסורים לא
חדל מערמתו ומלשונו הרע ויפתוב אגר' על שם אקימי אשת הקיסר מלאה
קללות וחרפות על המלך שלוחה מאת שלומי' אחות המלך אל אקימי אשת
הקיסר רעותה מלאה קללה וחרפה ובגידה על המלך מאת שלומי' אחותו .
ותמלא האגרת הזאת בעיר ויביאוהו אל המלך וכמעט שלא הרג המלך את
שלומית אחותו לולי כי מלא אגרת אחרת אשר שלחה אקימי אל אנטיפטר
וכתוב בה בדברים האלה לאמר . אשר דברת לי על שלומית דודתך אחות
אביך הנה כבר כתבתי לאביך אגרת והודעתיו כי היא שלחה אלי בגללו
אגרת מלאה קללות וחרפות ומיני בגידות וידעתי כי המלך ירהגנה ואת'
שלח אלי את הזהב אשר נדרת אלי על דבר אשר העדותי אל המלך את אשר
הודעתני והערותיו לקרוג את אחותו . וכאשר מלא המלך את האגרת
הזאת ידע כי מערמת אנטיפטר יבאה האגרת הראשונ' למען הרוג המלך
את שלומית אחותו כאשר הרג את בניו באגרות ערמתו ובכזבי מרמתו .
ויחי צימס ההם חלה המלך הורודוס את חליו אשר מת בו ויכבד עליו
החולי מאד ויכתוב צבירות לאמר כי לא ימלוד אנטיפטר בנו אחריו ויקרא
המלך הורודוס את שלומית אחותו ויתן לה כסף וזהב ויצו עליה לעשות
חפצו על בני השרים אשר סגר באיפדרומי ולקרוג אותם למיין יבכו רבים
צמות המלך הורודוס . והמלך הורודוס בן שבעים שנה בחלותו ויכבד עליו
חליו מיום ליום ויבקש לעשות נקמה באנטיפטר בנו לפני מותו . אמנם
חכה את המלאכיס אשר שלח אל אגוסטוס הקיסר לדבר לו על אודות פלגשו
אקימי כי היא היתה בעצת אנטיפטר ולכן שלח המלך אל הקיסר להודיע
לקיסר לעשות בה נקמה ואחר כן יעשה גם הוא נקמה באנטיפטר בנו .
ויקי

ויכי היום ויכבד החולי עליו ויזר לו מאד וישנא את חייו ויבשר בנות
ויהמר למשרתיו הציאלו לי תפוח ותנו בידי מאכלת ואטהרנו בידי כי טוב
לי לאכול ויעזובן משרתיו ויקס הוא מעט ויתחזק ויסמוך בזרועו השמאלית
את ימינו וירס יד ימינו במאכלת אשר בו קלף את התפוח ויבקש להתקינו
בצטנו וירץ ארקילאוס בנו ויחזק בימינו ויקח את המאכלת מידו ויציילו
מלפשו בעלמו וישאו את קולס כל העומדים לפניו ויבכו וכל עבדיו
וסרסיו ואנשי ביתו לעקו לעק גדולה בצכי והקול גשמי עד למרחוק ותלא
השמועה לאמר כי מת המלך הורודוס וישמע אנטיפטר וישמח לקול
לעקת העם ויאמר לפקיד אשר על בית האסורים שלחני ואלך לי אל בני
לספוד ולבכות כחק הבן לאב וכל זה אמר במרמה שיוכל להנצל ולברוח
ותראה מה אעשה לך מכבוד והפקיד לא האמין לדבריו ולא התירו ממאסרו
ומהכבלי אשר עליו ולא רצו אשר לא שלחו אבל בא לפני המל' ויספר לו
את דברי אנטיפטר ויעקב המלך בחרון אפו ויאמר העוד ישמח במותי
הרוצח ויגל ביום מפלתי וביום מותי נשבעתי חי י"י כי היום יומת ויזר
המלך להורגים להרגו ויסרגוהו במלות המלך ויצילאו את ראשו לפניו
ויראהו וחמת המלך שככה וימת אנטיפטר הרשע ויקבר בעיר אשר שמה
אירקטא כאשר נוס המלך וימחו הסופרים במלות המלך את שם אנטיפטר
ממכתב הצרות למלוכה אשר למלכי יהודה כי בו היה כתוב כי המליכו
המלך הורודוס לפניו :

פרק אחד וישישים וימלך המלך את ארקילאוס בנו ויכתבו

במכתב צרות המלוכה אשר למלכי יהודה
וישבע את העם להיותו עליהם למלך אחריו ויתן את טבע המלכות אשר
לו אשר ביקר לתלמי עבדו הנאמן לתתה לארקילאוס בנו אחר מותו ויחי
המלך הורודוס אחרי הרגו את אנטיפטר בנו הימים וימת ויאסף אל עמיו
והימי אשר מלך הורודוס המלך על כל עם יהודה ל"ז שנה וימת הורודוס
המלך איש מעליה בכל אשר יפנה מי יתן וכאשר הצליחו האלהים
מחוץ ומסביב והיה עיניו לאנשי ביתו ומרחס אבל היה עליהם לאיש מדון
ותגרה ומעשוריו היה איש מעליה ולו נאה למלוך יותר מאבותיו
וימלוך בגדולה וכבוד ולא רצו כי מלך שג' רבות כרצונו ויתן את המלכות
לצנו אבל נתן לו ממלכות שלא לקח מאביו וימת ויעזוב את ביתו

בבבי וסבי כי הרג את בניו אבל הגזירה אשר גזר על שלומית ועל
אלכסנדר וישביעם להרוג את שרי העם ואת צניהם למען יבכו ימי רבי'
במותו הנה שלומית לא כן עשתה אמנם דברה בצאני שרי הגדודים
לאמר המלך נוס לפתו את האפדרומי ולשלוח את שרי העם ואת צניה'
כי נחם המלך על כל הרעה אשר דבר לעשו להם ותשלחם וילכו לבתיהם
ויהי אחרי כן ויאספו כל העם וילא תלמי עבד המלך הורודוס הנימין
ויזכר בצאני העם דברים טובים ונכוחים ויראה להם את טבעת המלך
הורודוס ויאמר אל הגדודים ואל השרים הנה המלך צוני לפני מותו
לתת אחרי מותו את הטבעת הזאת לפניכם לארקילאוס ולהמליכו
אחריו כי הוא כתב במכתב הצרות אש' למלוכה למלכי יהודה כי ארקילאוס
ימלוך אחריו וסני נותן לו לפניכם את טבעת המלך ומעתה ירים את
ידו ואת רגלו במלוכה עדים אתם היום ויפתח את מפתח מכתב
הצרות המלוכה ויקר' בצאני הגדודי את אשר נוס המלך הורודוס להמליך
את ארקילאוס בנו אחריו וייטב הדבר בעיני העם והשרים וימחאו כף
הגדודים יחד וירימו העם כלס פה אחד לאמר ויאמרו יחי אדננו המלך
ארקילאוס לעד וימלא את מקום אבותיו וילך ארקילאוס המלך וכל עם יהודה
אחריו לקבור את המלך הורודוס בעיר אשר שמה אירואן והיא רחוקה
מירושלם מאתיים רים וישאו את מטת המלך אשר שכב עליה המלך מת
ותבי המטה מזהב טהור ואבנים יקרות עליה במסגרתה מסביב ומכסה
המטה ארוג זהב וקשור צפתילים עליהם קרסים מאבנים יקרות ועל
ראש המלך עטרת זהב גדולה וכתר מלכו ומקלו בימינו והוא יושב במסכה
על המטה כאשר צפיותו בחיים וכמות הגדודים לפניו כסדר
בראשונה גבורי גדודי יהודה ואחריהם גדודי כתר גרמיינא וגלום הם
פראנקוס וכלס חגורי חרב ומלבושי שריונות ועדיו המלחמה
ובצבאים והמחאבלים והמקוננים הולכים רחוק מנגד הלוך ובכה וקוץ
ותר העם הולכים אחרי המטה וארקילאוס המלך הולך קרוב למטה
ושרי יהודה הולכים סביבו איש עדין עליו מזהב ואבנים יקרות וכלס
הגורים בכלי מלחמה וחמשים מעבדיו הולכים לפני המטה מפזרים בכל
הדרך מה ואלהות וכל בשם ערב לרית וכל בני המלך היו עם ארקילאוס
קרובי המטה ופואעים צפסועותיה אחרי פסיעות המלך אחיהם ויאמר
המלך

המלך הורודו צעיר אירואן כאשר צוה המלך והעיר רחוקה מירושלם כמו
מאחיס רים ויעצו לו כל העם וכל השרים כבוד גדול בכל הדרך בלכתם
אחרי מטחו אבל לא היו עושים כלם הכבוד מאהבתו אמנם מפני יראה
כי רבים מן העם היתה איבה בלבו על הורודו ועל בניו ואם לא היו יכולים
לדבר בפיהם כי יראו האדם לדבר בפיו הנה היו חוששים בלבו באיבתם כי
טבע העולם כשיש ממעלה לאדם להסתיר אויבו מחשבתו מצני אדם ולחשו
בלבו את אשר יהנה אם טוב ואם רע ויקבר הורודוס המלך צעיר הנזכר
בכבוד גדול עם כל בגדי מלכותו אחר הדברים האלה ויוולאו העם את
מחשבת לבנם חולה ואת השגאה אשר שכחו למלך הורודוס מחמתו שלשום
הודיעו וידברו עליו בלבו לאמר איש טרח ואיש רע היה המלך הורודוס
אשר טרחו ועלו הכבד עלינו מאד באכזריות אשר עשה לנו וגזר על
עמו כי מלך גאה ואכזר היה ולא מלך עד אשר הסיר ואשר הפטיט את
כסותנו ולא הניח לאדם עושר במס אשר הכבד עלינו והעזיר ביותנו את
הנכרו ויהל את היהודים והביא אויביו על הקדש וטמא את הקדש והתקדש
ואשרי אשר מת טרם מלכות הורודוס ולא לוקח באכזריות הורודוס ולא
ראה בעמל מלכותו ונרות הורודוס ואכזריותו עלינו נצרו על אשר ראינו
מהנרות מהיותנו בגולה בארץ לוינו כאשר מלכו עלינו מלכי צבל אשר
שלחו אותנו מארצנו לגולה אבל זה הורודוס הסיר יח אונתנו יותר מאשר
הטריחוננו הגויס בגולה כי מלכי צבל שלחנו חפשים מהגולה לצב אל
ארצנו והורודוס הגלה רבים מארצנו ויתנם למס והמלך הורודוס היה
אכזר מדרוש ובעל זדון מארת חששת ובוטע ממלך מדי ואנחנו חכינו את יו
מותו ללאת חפשים והוא עד כה יכבד עלינו והו' טרחנו לעבוד כי המליך
עלינו את ארקילאוס בנו במקומו והנה ארקילאוס יעשה כרעות אשר
עשה אביו ועוד יוסיף עליה חדשות אשר לא עשה אביו והוי ואוי ואביו
על העם אשר ימלוך עליו ארקילאוס כי הוא מלך עלינו אשר לא נרצה ולא
נבחר בו וטוב לנו להיות בלא מלך ממלוך עלינו ארקילאוס אשר מתנשא
לאמר כי הוא ימלוך עלינו כהורודוס כן הוא ואלה הדברים לא ביהודה
היו מדברים גם ביהודים לצד אבל גם ברומה הלשינו את ארקילאוס על
ככה ושלוחים שלחו לפני הקיסר ולפני הישישים ברומה בזהיכל אפוליוס
אשר בנה אגוסטו הקיר והיה בראות ארקילאוס אשר היה לז העם עליו וילך

לו אל רומה אל אגוסטוס הקיסר לבקש ממנו לעזרו על המלכות כי עס
יהודה בלתי בוחר בו ויהי בהיותו עס לפני הקיסר והוא מדבר עמו על
ככה והקיסר מתרצה אליו ויען אנטיגנוס בן שלומית אחות המלך
הורודוס אשר היה עס ויאמר לקיסר בדברים האלה תמה אני מאד אדני
הקיסר המלך ממך איך תקבל את דברי ארקילאוס ותאמן בו כי יחנן קולו
באמרו לך עזרני ואמלוך על יהודה והלא כבר הוא מלך ואת פיר הקיסר לא
שאל ומה יש לו עוד לזעוק ולדבר לפניך הנה ישב על כסא המלכו אשר
ביהודה ולא במשפטיך ושפט על העם ולא במאמרך ומה יבקש עוד כי מה
לו לרכוב על מרכבה בלה זהב אם לא כי מלך ומה לו לתת כתר מלכות
בראשו אם לא כי מלך ולמה מלאו לבו לשב' במרוס הכסא בירושלם ומעל
הכסא לבדך את העם וגדודיו כח המלכים אם לא כי מלך מעצמו ולא חכה
משפטיך ומאמרך והלא הורודוס אביו במשפטיך ומאמרך קיסר מלך
בכתוב בלוחות הכרית אשר בינינו וביניכם וכי יאמר ארקילאוס לפניך כי
אביו המליכו ולא מעצמו מלך וכי לא קבל המלוכה רק לקיים את מצות
אביו ואחרי מותו בא אליך לקיים מלכותו דע אדני המלך כי המלך הורודו
בהיותו בחי' בחכמתו ובדעתו המליך את אנטיפטר בנו וכאשר הלשינוהו
רשעים לפניו והרגו והכבד עליו החולי וסרה דעתו ממנו המליך את
ארקילאוס והוא בלתי דעתו במשובע אשר לא ידע מה יעשה והמופ' על זה
כי עס יהודה וירושלם הנה הם בלתי בוחרים בו כי הוא בלתי שלם בדעתו
ומשובע ממראה עיניו הלא תראה כי בתחל מלכותו בשנה הראשונה מלך
בחק במשובעים וזה כי בא בזהיכל י"י בחג המצות עם גדודיו ולחץ עס את
העם ויולו לגדודיו וישלפו את חרבות' ויציעו בעם י"י מצע ט' אלפי פגרים
מת' ארל' בחוף הבהיכל בחג המצות הא' למלכותו הנה זה הוא הזבח אשר זבח
ארקילאוס העומד לפניך בתחלת מלכותו לכפר על ישראל ויהודה ועתה
אדננו הקיסר ואתם ישישי העצה רחמו עלינו והסירו מעלינו את המלך
האכזר הזה כי לא נאה למלוך ביהודה אלא מזרע יהודה מאב ומאם ומן
הפרתמים אשר מזרע המלוכה אבל ארקילאוס זה הנה ואם הוא בן הורודו
המלך אמו היתה אדומית חשוקה לאביו ומאין לו הוא למלוך ביהודה כי
אנטיפטר הגדול אביו הורודוס הנלחם מלחמות הקיסר הראשון היה נכבד
בעיני הקיסר ובעיני הרומיים ולעולם לא שאל מלכות כי ידע כי לא

אלה נאם לנו ובורודוס בנו מלך ממדיקני עם ילי וברותיו ולא רצלו אזה
 מלך הוא אבל נתן ג"כ מלכות לבנו אשר הוא לא קבל מאביו ויוסף עוד בן
 שלומית לדבר דברים רבים ולהלשין את המלך ארקילאוס אשר לא כתבנו
 פה וחקקנוס נספר הרומיים וצסוף דבריו אמר לאנוסטוס הקיסר ועתה
 ארננו הקיסר רחם על העם הנורח מקיף אכזר אל רחמי מלכותך ותנה
 לנו ראשים מאררך כאשר נתת נאדם ונשמע אליה ולא נמרוד וניקולואו
 הסופר היה גם נמעמד בדברו האלה והוא איש חכם וגבון והקיסר אומע
 לעתו ולדבריו בראש קרואי הע"ס ויען ויאמר הוי בן שלומית מה הכמים
 הגדולה הזאת אשר עשית בדברך ולא נמוסר דברת כל דברך כי כעסק
 לעורר הקנאה על ארקילאוס הישר האיוך מדעתך לדבר כדברים האלה
 אשר דברת ואתם היהודים זה חקכם וכה משפטיכם להשחית שלום וברית
 ולעורר מלחמות וקטטה ואם יש את נפשכם לעורר מלחמות ולהריס יד
 על מלכות קרומימה לכם להלשין את ארקילאוס ועל מה תחמה בלוחות
 הברית אשר בינינו וביניכם וכי ארקילאוס איננו קשור בלוחות הברית
 כאחד מכם ועוד מה מאמרך כי הורודוס המלך המליך את אנטיפטרו
 ראשון ואחר ילא והמליך את ארקוליאוס אחרון וכי לא נאם למלך להמליך
 אי זה ירצה מצניו להמיר את הראשון אחרון ואת אחרון ראשון כאשר יישר
 צעיונו והלא הקיסר ימליך אי זה אשר יבחר מצני המלכים ואם יבחרו הם
 מצניהם ברונס וזאת פימית רבות עשה כי הממשלה היא לקיסר
 והורודוס המלך מי המליכו אם לא הקיסר ואנטיפט' אשר בחר בו הורודוס
 ראשון לולא קלף אביו המל' על רשעו והרגו והיה מי עד היו ולא היה בוחר
 בו אהננו הקיסר הסיתה מועילה לו בחירת אביו הורודוס ועתה כי בחר
 את ארקילאוס אחרון לא ימלך אם לא יבחרהו הקיסר ולפני אהננו הקיסר
 דברו מי נאמנו דברך או דברי הורודוס המלך אשר המליך את ארקילאוס
 בו הנבחר צעיונו לתוכה ואתה בן שלומית היש לך ממשלה במלוכה או
 חלק ונחלק בה על פי משפט המלכות דום וכמה קלונר והכן את עמך
 לשרת אל אשר ימלך ומה לך אתה למשפטי המלוכה וישמע הקיסר את
 כל הדברים האלה וירא את עלת ניקולאוס הסופר החכם ואת לבו כי היה
 שלם עם האמת ויוען עם ישישי העצה ויתן את שררת המלכות אשר ביסודה
 לארקילאוס ולא נתן לו כתר מלכות ויבטחנה כי יתן לו כתר מלכות אם
 יהיה

יהיה נאמן לו כי אז הונד לקיסר כי כפר התעוררו היהודים למרוד את
 אנשי יהודה ברומיים ויצא ארקילאוס אז ביהודה ויעש נבלות רבות
 וישחרר בשררת המלכו' ט' שנים וישמע אחרי כן כי מלך לוב הוא יוצב
 המלך אחי ארקילאוס אשר לקח לו לאשה את גלפירה אשת אלכסנדר' הנהרג
 בן הורודוס אחי זה הרשע ארקילאוס ג"כ והנה היא יצמתו ועליו הוא
 משפטה כי אחיו יוצב מת ולא הקים עם בישראל וישלח ויקחה לו לאשה
 והיא כבר היו לה בנים מאלכסנדר בעלה הראשון אחי ארקילאוס ויהי
 כאשר לקח ארקילאוס את גלפירה יצמתו ויביאה ורשלימה אל בנתו
 ותחלוס האשה והנה אלכסנדר בעלה הראשון עומד לנגדה ותחמוד היא
 לחצקו ולאכסנדר הדפה מחצקה אותו ויאמר אליה חדלי לך מעלי ואל
 חגעי בי והלא תכלמי כי תבא לחצקני ואת נבעלת ליוצב מלך לוב ולא רב
 לך זאת אבל נבעלת לארקילאוס אחי והראני את חרפתי בניתי כי תבעל
 לפני וישבע ויאמר חי י"י כי עוד לא אשא את החרפה הזאת עד אשר
 אעשה כך ובארקילאוס אחי אשר עמך נקמה כי הוא שכב עמך לפני וזאת
 הלילה ועשה נבלה גדולה אשר לא כדת ותיקן האשה ותספר את חלומה
 לנערותיה ותחי גלפירה אחר חלומה ימים ותמת ותאסף אל עמה מקץ
 שני ימים אשר ראתה את החלוס וגם ארקילאוס אחרי מומה ראה בחלומה
 זונה ט' שבלים מלאות וטובות עומדות בקנה אחד וישא עיניו ארקילאוס
 וירא והנה שור אחד גדול עומד כנגד השבלים ויאלא השור את לשונו וילחך
 את השבלים ויבלעם ויקן ארקילאוס מחלומה ויספר את חלומה לאחר
 מהחכמים לפתרו לו ויאמ' לו החכם הט' שבלים ט' שנים הנה והם השנים
 אשר מלכת והשור אשר ראית לוחך וזולע לשבלים הוא הקיסר אשר
 לרומה שיקח את מלכותך בשנה הזאת ויהי מקץ חמשה ימים עלה על
 ארקילאוס חיל הרומיים ויאסרהו שר החיל בנחשתיים וישלחנה אל רומה
 וימת שם וימלך אנטיפטרו אחי ארקילאוס אחריו ויסב שמו הורודוס
פרק שנים וששים וצמיים ההם מת אנוסטוס הקיסר
 החסיד ואחריו מלך תיבריאוס הקיסר
 זכה תיבריאוס איש רע ורשע וישלח בילאטוס שר צבאו לירושלם ואלס
 דמות תיבריאוס קיסר צירו ויבקש להביא הללס העירה וימנעוהו העם
 מלצא בו אל העיר כי אמרו העם אליו לא יבא אלס אדם צעיר הקדש
 ויקלוף

ויקצוף פילאטוס שר צבא רומה על עס יהודה ורבים מאנשי עיר ירושלם
המית בחרג גס רבי' מנדודיו הוצעו פגרים מתי' ארצה' ובימי תיביריאוס
הקיסר לא לבד ביהודה נעשו נבלות כי גס ברומא ובכל ארנות ממשלתו
עשו נבלות הרבה מנצלי העמים והמשפחות' ועתה נספר אחת מן הנבלו'
אשר נעשו ברומה בימי תיביריאוס הקיס' בימיו היתה אשה אחת ברומה
יפת תואר ויפת מראה עד מאד והיתה מלאה חן ויופי על כל הנשים וכל
רואיה היו עוזבים מלאכתם ומביטים אליה' ורבים התאוו לשכב עמה
שרים וגדולים ולא יכולו כי הית' אנועה ובעולת בעל וזמה פאולינה והית'
האשה מחמדת לבית תפלתה' ויהי יום מימים והיתה האשה צפתח הבית
וירא אותה נחור אחד ושמו מונקלוס והו' שר הרבב של הקיסר תיביריאוס'
ותצער בו אהבתה כאש על יפיה ועל חמדתה וישלח אליה שליח לאמר לה
כי אם תחרצה לשכב עמה הבחור יתן שכרה כ' אלף דרכמוני זהב' ותמאן
האשה לשמוע ותגלה את הסוד ותספרהו לבעלה' ויהי הוא מאז שומרה
מלאכת מציחו' וירא מונקלוס כי לא האזינה פאולינה אליו ויתחכם
בדרך אחרת להשיג וילך אל הכהן אשר היה על ההיכל שהי' ברומה בימים
ההס' ובהיכל ההוא היו שני זלמי' שם האחד אסורים ושם השני אנוב'
ואנוב היה גדול צעיני העם מאסורים להשעותם יותר' וילך הבחור אל
הכהן ויתן לו אלף דרכמוני זהב להסית את האשה ולהביאה אל ההיכל לילה
לעז' עמה הוא את תאות נפשו עמה' וילך הכהן בערמה וידבר אל האשה
לאמר כה דבר אנוב האלוה הגדול צואי אל היכל וש' בני נכח מוצחי ואקום
צלילה ואדבר לך בסתר כי אהבתיך אשר תהיי נביאתו ותשמח מאד האשה
ותספר לבעלה הדברים האלה ויאמר לה אישה ומי יוכל למנוע מאשר
ישאל האלהים ותלך האשה אל ההיכל ויפרשו אליה נערותיה לנכח המוצח
משה כבודה ותשפז שם האשה צלילה ההוא ותלאנה נערותי' מן ההיכל
כי כן צוה הכהן ויהי כשכבה ויקם הבחור מאחרי המוצח כדמות אנוב ויצא
תחת צגדה ויפול עליה בנשיקה ותיקן האש' ותשאלהו ותאמר מי אתה
ויאמר אנכי אנוב צאתי צאהבתך ותאמר האשה אם אתה אלוה למה תתאוה
אל האשה היוכל אלוה להסערב עם אשה ויאמר לה הבחור יוכל עם אשה
יפה כמותך וגם אשה אחר' עשתה כן ותלד לו את לוצים אלוה כמוני וגם
גשים הרבה ילדו אלוה כמוני ותאמן האשה ותאמר אני מאשרה צבנות

אש

אם יאהבני אלוה' ועל כן לא מנעה עצמה מהבחור וישכב עמה עד הבקר
ויהי צבקר ותלך לביתה שמחה מאד ותספר לבעלה את אשר קרה לה
בהיכל וישמח מאד האיש ויאמר אשרנו כי פקד אותנו אלהים וגם כל
הנשים מאשרות אותה ואומרות לה אשריך פאולינה שהתחברה עם האלוה
אנוב' ויהי אחריו כן וילך מונקלוס וידב' אל פאולינה לאמ' אשריך פאולינה
אשר התחברת לאנוב האלוה הגדול למדי נא מעתה כאשר לא מנעת לאלוה
את שאלתו כן לא תמנעי לכל אדם וכאשר לא חשכת מסתורך מאלהים כן
מעתה לא תחשור לאדם שאלתו כי האלוה הגדול הוא נתן לי את אשר מנעת
ממני אף כי הוא הביא אותך בהיכל ונתנך אלי לעשו' עמך תאותי' ותמאני
לעשו' חפלי ברצון ולקחת מירי כ' אלף דרכמוני זהב אשר הבאתי לך והאלוה
ע שה בחננס שאלתי בלא כסף וזהב ובהיות שמי מונקלוס לא אצית לעשות
חפצי וכאשר הסיבותי שמי אנוב עשית כל חפלי למדי פאולינה מעתה
והלאה לעשות כרצוני ובשמוע האשה זה ותתעצב מאד כי נתעללה לאיש
ותספר לבעל שלה ולא יכול לקצרג עליה כי ברצונו הלכה והוא צוה עליה
ללכת אל ההיכל' וישמע המלך תיביריאוס קיסר ויהרוג את הכהן ויהרוס
את ההיכל והזלמים הטוביע בנהר טיביריאוס ולא הרג הבחור כי אמר יצרו
גבר עליו ואהבת האשה בערה זו אך הדיח אותו למרחוק' על כן כתבנו
הנבלה הזאת הנעשי' בימי תיביריאוס קיסר ולהודיע כי בכל ארץ ממשלתו
נעשו בימיו כדברים האלה:

פרק שלשה וששים וימת ארקילוס בן הורודוס המלך
וימלוך אנטיפטר את ארקילוס אשר
הסיב את שמו אורודוס גס הוא הרשיע לעשות מכל אשר היו לפניו ולא עזב
תועבה שלא עשה וימלו' אחת עשרה שנה על ישראל והוא לקח אשת פוליפוס
אחיו בעודו חי לאשה והיו לה בנים מאחיו ויקחה לו לאשה' ויהרוג רבי'
מחכמי ישראל וגם הוא הרג את יוחנן כהן גדול על אשר דבר ואמר לו אסור
לך לקחת אשת אחיך פוליפוס לאשה ויהרגהו הוא יוחנן אשר נטבל ויגלה
תיביריאוס קיסר מלך רומי את אורודוס לארץ ספרד וימת שם' וימלוך
תחתיו אגריפס בן אריסטובלוס בן הורודוס הגדול וימלוך עשרים ושלוש
שנה ובימיו מת תיביריאוס קיסר וימלוך תחתיו גיוס אשר הרשיע מכל
אשר היו לפניו וקרא את שמו אלוה' ויצו לעשות ולנכות לו מוצחות בכל
הארץ

הארץ ולהזכיר שמו אלוה ולשבע בשמו כל אדם ויאזנתו לקולו כל גוים ויצנו
לו מזבחות וישבעו בשמו ויזכירוהו באלוה רק היהודי לא אבז לשמוע לקולו
ויתעוררו על זה מלחמות ויאמרו היהודים יחד נמות ולא נשמע לקולו
זלא נעבוד לו בימים ההם שלחו אנשי ארץ מלרים שליח אל גיוס מלך רומא
ושמו אפיפון וגם היהודים שלחו כמו כן שליח אל גיוס המלך ושמו פולו איש
חכם מאד אשר עשה ספרים הרבה ויען אפיפון לפני גיוס מלך רומא ויאמ'
כל הגוים יזכירו שמך אלהים ויצנו לך מזבחות וישבעו בשמך בשם אלהים
רק אלה היהודים לדס ויען אליו פולו שליח היהודים ויאמר אמנס כי
אנחנו נאמין באלהי ישראל ולא נבנה מזבח רק ליי אלהינו ולא נזכיר שם
אלהים אחרים ולא נשבע וולתי ביי לבדו ואנחנו נמסור נפשותינו למות
ולא נשמע לדבריכם ויקוף גיוס על פולו השליח וישליכהו מלפניו בציון
וינא לחוץ וידבר אל היהודים אשר היו מקוין אותו בחצר המלכות ויאמר
אליהם הטיבו דרכיכם ושובו אל יי בכל לבבכם כי עת צרה הוא ויאמרו
היהודים איש לחיו לא תסבו היום כי עת צרה הוא לישראל כי קסף גיוס
מלך רומא מאד אבל יש רפואה לדבר ועזרה בלו ונשוב לעזרה הראשונה
הישנה עזרת אבותינו הוא יי אלהינו וילכו לבית התפלה ויקדשו כוס
ויקראו עזרה שלשת ימים ויקראו אל יי אלהי ישראל בחזק ויענס יי
אלהי ישראל כזוס ונחפלה ויהי כזוס השלישי ויער יי על גיוס את רוח
גדודיו וידלגו עליו בחרבות שלופות וימיתוהו ויכרתוהו ויקללוהו חתיו
חתיכות עד אשר לא נתן ליקבר ויאכלו הכלבים את צרו וינקו יי נקמת
היהודים מאת גיוס קיסר וימלוך תחתיו בלאורי קיסר וישלח בלאוריש
את פולו החכם את היהודים אל ארצם בכבוד גדול וילכו ירושלים וכל עם
הארץ כרסו את המזבחות אשר בנו על שם גיוס מכל ארץ ישראל ויהי
אגריפס מלך ישראל נכבד בעיני בלאוריש קיסר מלך רומא מאד וימת
אגריפס והימים אשר מלך על ישראל עשרים ושלש שנים וימלוך תחתיו
אגריפס בנו וימלוך עשרים שנה וגם בלאוריש מלך רומא מת וימלוך
תחתיו נירון קיסר בימיאגריפס זה בן אגריפס וכל ימי מלכותו לא שקטה
הארץ ממלחמות מישאל עם רומיים עד גלות יהודה לרומא הוא גלות
מורבן בית המקדש השני בשנת עשרים למלך אגריפסא צדדש החמישי הוא
חדש אב בשנתשנה לחדש ובימי אגריפס זה נחרב הבית והתעוררו מלחמות
גדולות

גדולות מכל ארץ יהודה וכלל ארץ ארס וישחיתה ויאצדה וישרס שנה לא
חדל אגריפס לשלול שלל ולבזוז בן ולהרוג נפשו וילעזבל ארץ ארס מנע גדול
פגרים מתים וגם ביהודה סלה פגרים רבים עד כי עלה עליו פילוס שר
לכא רומ' בחיל כבד וביד חזקה ויך את פריליו וילכדהו ויאסרהו בנחשתים
ויליכהו אל רומא ואף כי שלח פילוס את אלעזר הפריץ אל רומא לא טהר
את הארץ מדמים כי גדלה שנאת העם איש באחיו לשנא ולהרוג אז נמחה
רעה גדולה בקרב ירושלים בחוזה זיה וכלל שוקיה ובהיכל יי והיה אם
סונא איש לרעהו וישכור עליו רוצח מן הפריצים ובידו חרב חדה קטנה
בעל פיפיות הנקרא סכין ויסתר הפריץ את הסכין תחת בגדיו ויבא בתוך
המון העם בשוק או בהיכל יי וימלא את האיש אשר יבקש להרוג ויקרב
אליו בתוך העם ויגש בצדי האיש ויכהו בסכין וימיתוהו ולא נודע מי הכהו
כה עשו תמיד בכל יום תוך ירושלים נזשאו הסכיינים בתוך העם ויאנח העם
אנחת חללים ורואים תמיד בעיניהם את המות והממת לא ראו על כן
קראו למות ההיא מות עורית אשר אין לה עינים ויירא העם מאד מפני
הפריצים בעלי הסכיינים כי קלים היו בעלי הסכיינים וממחרים במלאכתם
ואומנים להרוג נפש בערמתם ויהיו מתחברים ומאבהים עם בני אדם יום
או יומים עד כי האמין לו אדם עד כי הלך עמו בתוך העם ומכהו בסכין
וימיתוהו ויבכהו לעיני העם ולא נודע מי הכהו וימותו רבי בקלות המעש'
הזה ובערמת הרשע הזה ואז נהרג נתן הכהן איש צדיק וחסיד וטוב וימ'
בתוך העזרה ולא נודע מי הכהו ורבים כמוהו צדיקים וחסידים וחכמים
נהרגו בימים ההם ותגדל אימת בעלי הסכיינים מאימת המלחמה וילכו
העם בקרב ירושלים איש איש כלי מלחמתו בידו מולבש שריון מפני בעלי
הסכיינים אבל מדלת העם שלא היה להם שריונות יראו מפני חרבות בעלי
הסכיינים וינאו מירושלים עם נשיהם וטפם וכל אשר להם וילכו ללכת
הנה והנה לגור מפני הרוצחים ויאמרו הפריצים לפילו שר לכא רומי'
כי הנה אנשים ינאו מירושלים למרוד במלכות רומיים וישלח פילוס אחריה'
חיל ויכ' לפי חרב מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק לא נשאר מהם עד אחד:
פרק ארבעה וששים צעת ההיא נחעוררה מלחמה בין
יכודים ורומיים כי מרדו היהודים
ברומיים בעבור פילוס שר לכא רומיים כי הקשה עולו על היהודים ויעש
נבלות

צלות בירושלם לשפוך דם נקי ולנאוף נשים ולענות צחלות בערי יהודה
וצלע ושודד ואכזר וצעת היא צה צירוניקי אחות אגריפס המלך
להשחחות לי"י בירושלם ותרא והנה פילוס לוחץ את ישראל בחזקה על
דבר חמס וסרג מהס רבים בעזרה ותלא צירוניקי לבכות ולהחנק אל
פילוס לחמול על העם כי נכמרו רחמיה עליהם ולא חמל עליהם ויהי
כמלחק באחות המלך בלכתה יחפה בהיכל י"י וילעג עליה ושם נמלא
בחור גבור חיל ושמו אלעזר בן ענני שהיה אביו כהן גדול ויהי בהיות ענני
הכהן ואלעזר בנו איש בחור חוק ואמיץ לבב מאד וירא הבחור את כל אשר
עשה פילוס לישראל ויקנא קנאה גדולה ויתקע בשופר ויאספו אליו אגודות
בחורים ופריצים אנשי מלחמה ויעורר מלחמה ויהגר עם פילוס ועם
גדודי רומיים וילחמו בהם ויכו בהם מכה גדולה ויגבר אלעזר על פילוס
וכל גדודיו סלה ארלה ויברח פילוס מירושלם וילך פילוס לבדו אל ארץ
מצרים ויהי בנוסו מלא בדרך אגריפס המלך בא מרומי מאת נא"רון
קיסר לבא ארץ יהודה ויספר לו את כל אשר קרהו עם בחורי היהודים כי
אוצא המלך אגריפס ממצרים לירושלים ותשלח אחותו צירוניקה אגרת
אל אחיה המלך אגריפס להיות בעזרת היהודים וגם כל העם יאלאו
מירושלם לקראת המלך אגריפס דרך ששים רים וישתחוו לו ויאמרו יחי
אדונינו המלך אגריפס וידרוש המלך אגריפס את שלום העיר ואת
שלום העם ויצא המלך צירושלם ועמו שני שרי רומיים במחנהו גדולים
ויהי כנא אגריפס המלך בחוד ירושלם וילעקו כל העם אל המלך לעקה
גדולה ויאמרו הושיענו המלך ותהי ידך עמנו לעזרתנו כי לא נעבוד
רומנים עוד ויהי כשמוע המלך את הדברים וירחם המלך על העם
ויחמול עליהם אבל הרע בעיני המלך אגריפס מאד בשמעו את דבריהם
אשר דברו העם למרוד במלכות רומא ויאסוף העם בעזרה בחצר ההיכל וכל
זקני ישראל הטובים שבהם והכהן הגדול ענני ויספר להם את כל גבורת
רומיים ואת עולם ממלכתם ואת כל הגוים אשר השחיתו סביב עד בלי
השאיר שריד ופליט ויתחנן אליהם לבלתי התגרות ברומיים ולבלתי
השחח את פליטת ישראל וידבר אליהם המלך עוד בדברים האלה לאמר
שמעו והאזינו אחי ידעתי כי מכאוב גדול ועלב כלבצכם וגם אני אתעלב
ואדאג עמכם כי אזלה ידינו להלחם ברומיים אבל אם תשמעו לעצתי אז

טוב לכם כי צמקו העצה שם התשועה שאו עליכם מעט את עול שרי רומא
עד אשר אשלח אגרת דברי שלו אל ניארון קיסר ויסר מעליכם את השרי
האלה ואל תמהרו ללכת לחירות כי רבים מצני אדם צנקהס חירות יפלו
בעבודה קשה ורבים מעמינו רעים וצני בליעל מצקשים לגרות מלחמות
וישמחו במלחמות כי זה מעשיהם ויפלו הטובים צרעתם על כן שמעו
דברי ומי שהוא חכם יצין מעלמו ומי שהוא בסיל ולמוד מדברי על כן
תהיה לכם דממה ואז טוב ללי ולכם כי אני אדבר צנחת ואחס תשמעו ותצינו
ואם לא תחרישו ותתנו קולכם להריב ולהוכיח שתיס רעות תעשו כי
תכריתו מפי הדבור וגם מאזניכם תכריתו שמוע ולא תשמעו דברי אבל
האריכו אפכם כי אשלח אגרת אל קיסר ויסר מעליכם השרי האלה הרעי
וישלח לכם שוטרים עגוים כי אם יהיו לכם שוטרים עגוים יחשב לכם
לחירות ולא לעבדות ואם שטר זדון הוא קשה בעבודה ועתה תהיה לכם
אריכות אפי' ולא תחרפו אותם ואף כי רשעים הם כלימה יש להם לעשות
רעה בגלוי אבל בסתר יעשו רעה ואם תחרפו אותם יעשו פניהם ויעשו
רעה בגלוי ומאשר הם שופטים ושוטרים יהפכו להיות זרים ואויבים כי
טוב שטר רשע מאויב זדיק כי זה צמט' יאכל בני אדם אבל זה בגלוי ישחית
אדם ואל תתגרו בהם בינו ותדעו בחיות היער אשר הם תחת ידי בני
אדם והם בכבלי ברזל אריות דובים ונמרים אם לא תתגר בהם לא יתגרו
בך וינחו ולא ירעו ולא ישחיתו ואם תלך למקומותם ותתגר בהם יתגרו
בך ויהרגו אותך ונפשות רבות בינו ותדעו מן הקדחת אם תחלת
הקדחת תעשה לו רפואה ציותר היא קשה ואם תעשה מעט תשכך חמתה
מעלמה ותסירה ועתה תאריכו אפכם פן יתעוררו עליכם קיסר וכל
מלכות רומיים למלחמה כי קיסר לא יבקש רעתכם ולא שלח השוטרים
האלה להרע לכם אבל לא יראו עיניו ממערב למזרח ולא תגיע ידו מרומא
ועד הנה כי בשר ודם הוא אבל אם תחכוני ואשלח מלאכים אל קיסר
ולקחתי מעליכם את השוטרים האלה בשלום בלא מלחמה ובלא שפיכות
דמים ואם תעיוז להלחם במלכות רומיים לא תוכלו כי אליהם עזרם בכל
הארץ מסופה ועד קצה העולם מושלים וכל הגוים יעבדו להם עד בא גם
קלם וכל הגוים עובדי רומיים יחשבו וידם עמהם להלחם בס' ועתה
שמעו והאזינו שמות הגוים אשר כבשו רומיים ואין להם כלמה לעבוד
רומיים

רומיים . גוי הנקרא איתני היושבים בארץ יון גוי' עז ואדיר אשר שרפו
 צתיסה ועריסה לצלתי יורה בהן שרשן מלך פרס כי נא עליהם בחיל ענוס
 ואדיר וכבד מאד ואין מספר לחילו ולא יכלה ארץ אסי' אלה להכיל המון
 חילו וקטן הם בעיניו להכיל המון אניותיו וקצרה את הארץ לשאת המון
 חילו כי אמו שרשן מלך פרס אחרי צכף פעמי עם המון חילי את היס
 ואעשה יצפה . וגם אלך בהמון אניותי בתוך הארץ ואעשה את הארץ
 יס ויגבה לבו בהמון חילו . וינאו איתני לקראתו וילחמו יחד וסלו
 מהמון שרשן מלך פרס פגרים רבים והוא צרח מעליהם צספינה קטנה
 וימלט מהם ועתה האיתני אשר נצרו על שרשן מלך פרס ויכבדו גוים
 גדולים ועלומים הם עתה עבדים לרומיים . וגם גוי מקדון אשר עשה
 גבורות הרבה אחד משרי רומיים שולט בהם היום ושמו אגיס'לה והוא
 רודה בגוי ההוא והם אוהבים לעבוד הרומיים אדוניהם . וגוי מקדון
 וגוי אפריקיא אשר הם שני מלכו' אדירים ועזומי' אשר כבדו כל גויי הארץ
 ויכניעו עתה אין להם כלמה לה יות עבדים לרומיים כי לפנים הם נקצו
 להכניע רומי ועתה הם עבדים לרומיים אלה שני גוים עבדים לרומיים
 ולא הועיל לפליפוס עשורו ולא לאלכסנדר גבורתו כי פליפוס
 ואלכסנדרו הגדול לא אצו לעבוד לרומיים וידע כי לא יוכל להלחם עמהם
 אלכסנדר' ויבא מארץ מקדון ופאת לפון וכל המון גוים היושבים בפאת לפון
 עד הרי השלג אינו עובד לשום אדם רק לרומיים . וכל פאת תימן עד הרי
 החול הם יזרעו ורומיים יקצרו קציריהם . וכל ארץ כוש והרי עדן וכל גוי
 חמ'רוס וגני' אלה וכל מיצרו ועד הרי השם' ועד גבור' נהר סבטיון הגיע
 ממשלת רומא ולא יכלו לעבור כי אין שם מעבר לאדם וכל ארץ הודו עד
 ארץ כינים ועד גבורת מזרח שמש בקלה ארץ כינים שלטו היום וכל ארץ
 מערב ועד ארץ קריתן אשר קבלה מלכות רומי' עובר דרכי' חדשים וצמקו'
 אשר לא באה לעולם שם אניה הנה יצאו באניותיהם ויעשו סחורה ויתנו
 מת לרומיים . וגם גוי פרנ'קוס גוי עז ואדיר וגוי צורגו'נייא עם ענוס
 וכל ארץ גומ'נייא ועד ים אוקיינוס וארץ צרע'נייא קצה הארץ וגם
 דניס' כי היושבים בארץ טנת'רכא אשר התחצלו בתוך גלי הים אוקיינוס
 לצלתי יעבדו לרומיים הנה הגיע עדיהם ממשלת רומא והם עבדים היום
 לרומיים . וגוי אינגליש' ואירלנא' היושבים באי'רלנדא בתוך ים
 אוקיינוס

אוקיינוס, באיים היום עבדים לרומיים . וגם פתרוס אנשי צריחכס לא
 יעזרו לכם כי רומיים הכבדו עלם עליהם . ואל תאמרו לצבכס כי רומי'
 הם כמאריים וכערב אשר אתם נהוגים להלחם בהם כי הם משונים בכלי
 מלחמתם ורוב עשרם מרוב עושר כל הגוים כי הם לקחו עושר כל הגוים
 ואל יבטח אתכם חומ' ירושלם כי רומיים חומ' ים אוקיינוס שברו :
יוסף עוד אגריפס לדבר דברים רבים אשר לא כתבנו פה . וידבר
 עוד אגריפס לאמר טוב לכם אוהבי טוב לכם ועוד אניות
 במחוז קיסריה עומדות לשמור נפשכם מן הסערה כי כאשר תבא צפלי-
 היה אין להשמר מן הסערה מגלי הים אשר לפלג כי אין מחוז לנוח כי אם
 סערות ופחד המות . ויאמר עוד שימו לצבכס על אהבת ארלכס ואהבת
 צניכס ונשיכס וטפכס ואהבת מקדשיכס ואהבת כהניכס וחמלו עליהם
 פן תשחתון הכל במעשה ידיכס ושימו לצבכס על דברי כי דברתי תשועת
 גפכס באזניכס השלום אשר בחרתי לי עם הרומיים דברתי לכם . אם
 תזמעו ותעשו שלום אני עמכם יחד ואם מלחמה תבחרו אתם לצדכם עשו
 אם השלום אני ואתם ואם מלחמה חוץ ממני וישא קולו אגריפס ויבך ויבכו
 עמו כל הזקנים והחכמים מזקני ישראל הטובים וגם ענגי הכהן הגדול נכה
 אצל אלעזר בנו הגבור ועמו יד רבה וחזקה מאד מצחורי הפריזים לא צבו
 ולא שמעו ולא הטו אזנס להם וידלגו פתאום בחרבותם שלופות על שרי
 הרומיים אשר באו עם אגריפס המלך מן רומא ויהרגו ואת כל אנשיהם
 הבאים עמהם וכל המונס אשר עם אגריפס המלך צירושלם וציהודה
 וצראותם וקני יהודה דבר זה וכל החכמים וחסידים שבהם צרחו מירושל'
 כי היו יראים מניארון קיסר ומן אכזריות רומיים וילכדו את מלודת ציון
 וישבו שם בי לא רצו הזקנים והחכמים והחסידים להיות בעצה אחת עם
 הרומיים ותגדל המלחמה בין הפריזים ובין החכמים וילכדו הפריזים את
 היכל י' וישמעו אלעזר וכל חבריו הגלויס אליו כי נסו זקני העם וראשיה'
 וכי הסבה ציון וילכו אליהם וישחיתו מהם עם רב מאד . ותגבר ידם על
 החכמים והזקנים . וירא המלך אגריפס כי גדלה יד הפריזים מאד מהם
 והוא במחנה אל מחוץ לעיר . וישלח שני שלישים גבורים שם האחד דריוש
 ושם השני פליפוס ועמה' ששת אלפי' אנשי חיל לעזור את הזקנים והחכמים
 ואת כל מצבאי השלום ויגברו על אלעזר ועל מצחורי הפריזים חבריו ויכו
 בהם

זהם מכה גדולה וילחמו שבעת ימים ויגברו על הפריזים ויבזרום הלוח
והכות עד הדיכל ותהי מלחמה חזקה מאותו יום והלאה בין אלעזר וחזריו
הפריזים ובין אגריפס המלך וחילו והזקנים והחכמים והשרים אשר
אתם ויצאו שרי המלך אגריפ' בהיכל ועמהם גדודי המלך וידלגו עליהם
מאחור נושאי הסכינים אשר לפריזים ויצאו בתוך אגודת חיל המלך אשר
בהיכל י"י ויכו בסכינים הנה והנה בחיל המלך כי חניתות וחרבות גדולו
היו שלופות ביד גבורי המלך כחק המלחמה אבל נושאי הסכיני' כאשר היו
קטנים באו תחתיהם וידקרו תחת שריונ' ויפלו רבים מחיל המלך הצאים
בהיכל י"י ותגבר עוד יד הפריזים ויכו בהם מכה רבה מאד ויבזרו
ויאלו חיל המלך מירושלם ועמהם דריוש ופליפוס שרי המלך ועמהם
הזקנים והחכמים וכל מנצפי השלום וילכו אל אגריפס המלך ואלעזר
בן ענני ובחורי הפריזים משלו על ירושלם לרעתם ותעל רעת הפריזים
בקרב ירושלם וישרפו את בית המלך אגריפס אשר בירושלם ואת כל
אזרותיו וכל בתי גזיו ומחמדיו בזו להם ואת כל אשר אצרו אבותיו
וישרפו את כל כתב' החזון ואת כל שטרי הלואו' אשר צבית המלך אגריפ'
וישרפו את בית בירוניקה אחות המלך ואת כל אומני עושי המלאכה אשר
למלך השחיתו ותגדל ממלכתם בירושלם בימים ההם היו בכל ערי ארס
יהודים וארמיים ושבטים יחד ותתגר מלחמה בין היהודים ובין ארמיים
בכל ערי ארס וגם אנשי קסריא הביאו חיל רומיים העירה עליהם ויהרגו
כל היהודים אשר מצאו בעיר וגם אנשי דמשק נועזו לב יחדו להרוג
את כל היהודים אשר בתוכם ויכסו את סודם ולא גלוהו לנשיהם כי
רובם היו שומרים את תורת היהודים וחקי ישראל היו נזירים ויהי
בלילה הביא ויקומו הארמיים וילכדו את הדרכים ואת מצודות העיר ואת
הבתיים ויהרגו מהם בעשרת אלפים יהודים כי הארמיים איש כלי מלחמתו
צידו והיהודים שוכנים על מטתם ערומים ולא ידעו את הדבר וישמעו
היהודים אשר היו בירושלם את כל הרעה אשר עשו הארמיי' לכל היהודים
בארצם ויחגרו את כלי מלחמתם וירוצו אל דמשק כאריו' וכדונים שכולים
בחרון אף ובקצף גדול וישרפו טירוחם באש ויכו את אנשי דמשק לפי חרב
מאיז ועד אשה מעולל ועד יונק משור ועד שם מגמל ועד חמור נכה עשו
ברבים מערי הארמיים כי הכו אותם לפי חרב ולא חמלו על זקן ועל אשה
ולא

ולא חמלי על ילד וקטן כי את כלם הרגו באכזריות והפילו מהארמיי' בתוך
עריהם במפלה גדולה כי זקניהם ועולליהם ויונקיהם הרגו עד אשר
היו נקיים משדי אדם הרגו ותבאש ארץ ארס מריח הרוגיה כי אין להם
קובר כי השחיתו היהודים את כל ארץ ארס וישמידוה' ולולי כסתיתוס
שר לבא ממסלת רומא אשר הכיל את ארץ ארס מיד היהודים אז אבד כל זכר
ארץ ארס וכל ארץ צובא ויסעו כל עם יהודה מארס לבא אל ארץ יהודה
ויצאו אל עיר שטיפולי אשר לארס להלחם עליה כי היא נשארה בארס כי
היא עיר מבצר ובעת ההיא יהודים וארמיים יושבים שם יחד ויצאו חיל
יהודה לפני העיר ויקראו אל היהודים היושבים בנייהם לשלום והיהודים
יושבי שטיפולי לא ענו לאחיהם שלום אמנם קללות נמרצות וחרפות
וגדופות כי היהודים אשר היו שם עם הארמיים יושבים יחד כאחים ורובם
משבע לוי היו וגודל נפש היה להם ויאמרו להם חיל יהודה לשלומכם
באנו ולעזרתכם ויענו היהודים אשר בשטיפולי לא נקבל שלומכם ולא
עזרתכם ויראו כן חיל יהודה ויאמרו לנסוע וללכת לירושלם ולשבת שם כי
היה שם אתם כסף וזהב אשר אין מספר לו אשר הביאו מארס והארמיים
יושבי שטיפולי אמרו איש אל רעהו הנה היהודים ישובו להלחם בנו ואלה
היהודים היושבים בתוכנו אולי יעשו עמהם שלום ויתנו את העיר בידם
ויעשו בנו נקמה כמו שעשו ליתר עם ערי ארס ויאמרו אל היהודים
היושבים בתוכם שמענו שחיל יהודה ישובו להלחם בנו ועתה צאו לכם
מהעיר עם נשיכם ובניכם וטפכם ותשבצו בעיר הקרוב לעיר הזאת עד ישוב
מעלינו חיל יהודה הבא להלחם בנו וצבתם אלינו ויעשו כן היהודים וילאו
מהעיר וישבו בעיר ושם היה בחור אחד ושמו שמעון איז פריץ ועריץ גבוה
קומה ורחב לב בעל זרוע ואיש כח ואמין לבב שהשחית רבים מעם יהודה
למלוא חן בעיני הגוים וימכור רבי' מעם י"י וצבוא חיל יהודה על שטיפולי
להשחיתם שמעון זה היה יוצא תמיד נגד חיל יהודה והורג מהם רבים
ומשיבם לאחור ולא עזב שמעון את חיל עם יהודה מעולם להשחית לעיר
שטיפולי ולהרוג אנשים וכאשר ישב שמעון בעיר לבטח עם יתר היהודי'
שהיו שם עמו מיושבי שטיפולי ושאלו אצלו אמרו והוא איש שוע וזקן ורבים
זקנים ויושבי שטיפולי וחיל לרוב מאד עמהם ויאספו הרומיים והארמיים
יחד ויהיו חיל כבד וילכו בעיר ויהרגו כל היהודים הנמלאים שם אשר

לא

היו מיושני שטיפולי שהיו י"ג אלף נפשות ושמוען עם בית אביו ועם משפחתו ועם הזקן אביו היה בפני מי היער חונה על עין מים נכחרם ויבאו בתוך היער להרוג לשמעון ואת אביו וכל משפחתו עד בלתי השאיר להם שריד וירא שמעון והנה חיל הרומיים וחיל הארמייס צאו עליו וישלחו חרצו וירצו עליהם וירצו בהם מכה רבה מאד וישבם לאחור ויאספם עוד עליו המון רב מאד וצראותו כי המון רב נאסף עליו והוא לבדו נשאר ולא יוכל להמלט ממנו וישמוד על תל אחד וחרצו שלופה בידו ויאמר הו ארמייס ורומייס ויושני שטיפולי שמשו ואדברה לכם דברים מעט דברי חסונה וכאל לב אמנם עתה ידעתי שבדק ובמשפט אתם נלחמים ולא תחמלו עלי אשר הללתי אתכם מיד חיל יהודה ולא עזבתי אתם להרוג ולהחריב את עריכם ולהרוג אתכם ואת נשיכם ואת בניכם ובנותיכם בחרב כמו שעשו לי את ערי ארץ אבלי גלחמתי מלחמותיכם והרגתי רבי מעמי וממשפחתי למנוח חן בעיניכם ואתנה דמם ודמי לעצרון לכם ושמתו אתכם לנכריס ואיבה לעמי ובגללכם הרגתי לעמי אבות על בניס ובניס על אבות ואתם חגמלונני עתה נמול רע על פעלי עמכם טוב האמת כי בדק ובמשפט יעוררכם האלהים לגמול אותי בגמול הזה להמיתני תחת אשר הללתי אתכם ועתה הנני אמות אמנם בחרון אף ובקצף גדול ממני ובי ואתנה בני נקמה על אשר הרגתי את חצרי ואת אבותי ואהרגה את נפשי בידו לנקום דם נקמת אחי אשר שפכתו ממני כי אני הוא להם גואל דם ולהראו בחי וגבורתי לכם פן תתגאו עלי בגפלי לפניכם במלחמה ותאמרו כי הנף אנחנו הרגנו את שמעון גבור יהודה והנה אנחנו להרוג את נפשי בידו במשפט כי אעשה נקמה בי על שפתי דם רב מדמי אחי ואמית את עצמי כרונח אשר תמיתו הסורה ויהי כדברו הדברים האלה וימלאו עיניו דם ושיכו קצף כפעם בפעם אשר כה היה משפטו כי יתעורר לגבורה ותבער בו חמתו וישלך רחמיו מנגד ויבן את החמלה ויקח את אביו ויוליאו מתוך היער ויהרגו ואתריו הרג את אמו למען אשר לא יתחננו על הילדים ולמען אשר לא יבא לבס עליהם ותרץ אשתו בחפזה וצרוונה ותפזוט את לארה לחרב למען אשר לא תראה צמות בניק וירחו הילדים בני שמעון ויתנו את נואריהם תחת החרב לבל יראו צמות אביהם ולבלתי יותרו ביד הצורים הצוררים להם ואחריהם הרג כל אנשי משפחתו וכל בני ביתו

ביתו ויאסוף את כל פגריהם למקום אחד כאיש רוח במלחמה למען שלא יראה אחד מכל אנשי משפחתו ביד אויביו כי הוא הרגם כלם ואחרי כן הרים את ימינו ויהרוג את נפשו בגודל נפש ובגבורה למען שלא יקרב איש נכרי לחלל את גבורתו כי יתפאר עליו לאמר אני הרגתי את כל זה עשה שמעון הגבור למען ינקום נקמה בעצמו על אשר שמר אהבה לנכריס ושנאה לעמו למען הראותו את כחו ואת גבורתו וימת מיתה זרה ומות משונה כזאת והיא מיתה גדול הנפש אשר זכרונה

פרק ששים וחמשה ויהי אחרי הדברים האלה כאשר

מרדו היהודים צרומיים וכאשר הרגו את שרי הרומיים ואת כל חילם וילך אגריפס המלך אל רומא ויגד לאררון הקיסר מלך רומא את כל הדברים האלה וישלח לארון הקיסר את כסתיאו שר צבא רומא היושב בארס וידרמה עמו מחיל הרומיים כי נלחם עם מלך פרס ויכהו וישמידהו והשיב ממלכת פרס תחת יד רומא וילו עליו לארון הקיסר לעלות ציהודה ולדבר אל העם דברי שלום ולדבר על לבם להשיבם צברית ובשלום ויעל כסתיאו ציהודה וילא אגריפס לקראתו ויגד לו כל אשר קרה עם היהודים השריצים ואיך דבר עמהם על אורות השלום ולא אבו לשמוע בקולו ואיך שרפו את היכלו ואת אוזרותיו ובזו להם את כל אשר לו וישמע כסתיאו את דברי אגריפס וישמח על דבריו מאד כי מצא עליה לעשות נקמה ציהודים בעבור אשר שפכו דם לרוב מחיל הרומיים ומיושני ארס ויאסוף כסתיאו את חיל גדול כחול אשר על שפת הים לרוב ויבא כסתיאו אל עיר קסריה וירא כי יפה בנינה וילו כסתיאוס לשרוף אותה וישרפנה וילך משם אל עיר יפו בחיל כבד מאד וילחם בה צים ובנישה וילכדה ויהרוג צרחויותיה ח' אלפיסות מאות איש ומשם נסע ויבא ליבנה וישרוף באש את כל סביבו העיר ויהרוג את כל הנמצאי מחוץ לעיר ויבאו לקראתו אנשי צפורי בתחנונים בדברי שלום ויחמול עליהם ויקבלם ולא נלחם עמהם ולא קרב אל עירם ולא הרג מהם איש והפריצים אשר היו צעיר צפורי נסו ההרה בשמעם כי כסתיאוס בא ויהי כלאתם מעיר צפורי וידלגו על חיל כסתיאוס צמרוכה ויפלו מהמונו מאתי איש גבורים וגם את גלפירה שר צבא כסתיאוס הכו במלחמה ההיא אבל לא מת כי נמלט וישבו הפריצים את פניהם וינאסו מפני כסתיאו וירדפט

וירדפס הוא עם כל חילו ופרשיו ורבים מהם השיג והגיע לארץ והגשחים
 הרה נסו ובלאפירה שר צבא כסתיוו הלך לעיר קיסריה כי היתה בצר
 לרומיים ויתרפא עם מהמכות אשר הכוהו פריזי יהודה ויסע משם וילך
 אל עיר אשר היה שמה אנטיפיריס ויואל להלחם עליה ושם מצא עם רב
 ומחנה גדול מהיהודים ומהפריזים גבורי יהודה וכשמוע הפריזים כי
 כסתיוו צא וילאו לקראתו להלחם עמו וירא מחנה יהודה מרחוק את
 מחנה כסתיוו כי רב הוא ויבחר לו לעשות מלחמה עמו בצקעת גבעון
 אשר היא רחוקה מירושלם חמשים ריס ואז הראה מחנה יהודה את עלמו
 כצורה וילך עם יהודה גבעונה ויצאו כל גבורי יהודה גבעונה אשר הוא
 רחוק מירושלם חמשים ריס ציוס הששי לנאסעם וישבתו שם וירדפס
 כסתיוו עם כל מחנהו עד גבעון ויחנו לפני העיר וילחמו עליה ויהי
 לאחר השבת באשמורת הבקר ויחגרו איש את כלי מלחמתו וילאו מן העיר
 ויריעו צאות מלחמה ויערכו מלחמה עם מחנה כסתיוו ויליעו גבורי
 הפריזים תקט"ו איש וכו' וכנזים כלם נפלו הרונים ארצה ומהעם
 אשר עם כסתיוו ההולכים ארצה סלו כ"ז אלפים איש ויפלו במלחמה ההיא
 מהיהודים כ"צ איש וצמלחמה ההיא נראתה גבורת מונצו ראש חיל
 היהודים אשר עם גס אז נראתה גבורת צנדיאוס הפריז אשר שלח ידו
 תחלה להכות במחנה הרומיים צמלות אלעזר הכהן ראש הפריזים גס
 צמלחמה ההיא קנו עם גבורי יהודה כי עוררו את חניתותיהם על חללי
 רומיים בגבורה וישלחו עוד כסתיוו ואגרופם כי נסעו משם מלאכים
 צירושלם אל אלעזר בן ענני הכהן ראש הפריזי' צביהודה וצירושלם ויצקשו
 לעשות שלום עם אלעזר ולצא בצרית עמהם פן ישחת עם יהודה צרעת
 הרומיים המשחיתים ולא אזה אלעזר לשמוע לדברים האלה אבל הרג אח'
 מהמלאכים אשר הלכו אליו מאת כסתיוו ואגרופם כי הרצה לדבר עמו
 דברי שלום וצרית ויאסוף אלעזר הכהן את הכהנים ואת העם ללאת
 למלחמה על כסתיוו ויהי כראות כסתיוו את לב אלעזר הכהן ואת לב
 העם עמו יחד כי נקשר בקשר אמיץ להשחית את הרומיים ולהשמידם וכו'
 כצר טעם מטעם גבורת הפריזים והגבורים אשר ציהודה בגבעון ויסב
 פניו ללכת לרומא כי ראה כי לא יוכל להלחם עם הפריזים וכי אין לו ולא
 לחילו גבורה לפניהם ויאמר ארקה מה יהיה אחרית זה ומה ענה יתן
 נאמן

נאמן הקישר על ככה וירד יפו וימצא עם אניות הרומיים אשר בא שם
 חילם ויצב צהם עם חילו ויצא אל רומא ויגד לנארוך הקיסר את כל אשר
 קרהו ויצהל הוא וכל עם הרומיים צשמעם את גבורת עם יהודה ותקפוץ
 הארץ מהמלחמה צשנה ההיא ותהי תשועה גדולה לארץ יהודה צשנה ההיא
 על ידי גבורת אלעזר הכהן הפריז הגדול אשר הושיעם מיד כסתיוו הרשע
 אשר נצבע אז לנקוס נקמה לרומיים מהיהודים ויקלוף וישבע לאמר כי
 ישמיד את כל היהודים עד צלתי השאיר להם שריד ואלה הם אשר הושיעו
 את ישראל צבית שני מיד אויביהם מיום אשר התעוררו מלחמו' על היהודי'
 ועל ארסם ויפרצו פרצות צישראל והפרצה הראשונה הרעה אשר הופרצה
 צישראל אז היא פרצת אנטיוכוס הרשע המלך המקדוני אשר חשב לצלתי
 להחיות פלטה צארץ וכי הרשיע לעשות צישראל הרשע הגדול ויהרוג
 מעם י"י חכמים ונבונים שרים וזקנים צחורים ונערים גדולים וקצינים
 ישראלים ולוים וכהנים ויתקצבו כל שרי יהודה וילכו אל מתתיהו בן יוחנן
 כהן גדול צבר המודיעת אשר היה נחצא עם מפני רעת אנטיוכוס המקדוני
 ושריו וילעקו אליו לאמר הושע את עם י"י היום הזה ואל תחשוב למלט
 את נפשך והלך האויב משמיד ומחריב את עמך וסופך את דמך כי דם כל
 ישראל דמך הוא ועיני כל ישראל עליך לעמוד עמהם צורה הזאת להיות
 להם תשועה על ידך וישמע מתתיהו אז את דבריהם ויבך ככי גדול ויאמר
 אליהם אל תיראו ואל תערכו מפני המקדונים האלה כי י"י נלחם לכם
 ואתם תחרישון ויתעורר מתתיהו בן יוחנן כהן גדול ויושע אז את ישראל
 מיד אנטיוכוס המקדוני ויכהן מתתיהו בן יוחנן כהן גדול אחרי הכותו
 את המקדונים שנה אחת וימת ויכהן תחתיו יהודה צנו ו' שנים וימת
 צמלחמ' ויכהן תחתיו יהוחנן אחיו ח' שנים וימת גס הוא צמלחמה ויכהן
 תחתיו שבעון אחיו שמה עשרה שנה וימתהו תלמי חותנו צחוך משחה
 סייף ויכהן תחתיו יהוחנן צנו והוא אשר נקרא שמו הורקנו' על שם המלך
 הורקנו' אשר הכה והוא הורקנו' הא' וימלוך כ"א שנה וימת ויכהן תחתיו
 אריסטובלוס צנן שנה אחת והוא הנקרא המלך הגדול כי הוא אש' התחיל
 לתת עטרת מלכו' על ראשו ויהפוך את הכהונה ויחללה למלכו' מקץ ת"פ
 שנה ושלושה חדשים לעלות ישראל מצבל וימת אריסטובלו' וימלוך תחתיו
 אלכסנדר אחיו כ"ז שנים וימת וימת אלכסנדר ותמלוך תחתיו אלכסנדר'
 אשמו

אשתו תשעה שנים ותמת' וימלוך אחריה אריסטובולוס בנה שלש שנים
 וזימיו עליה פומפיוס שר לבא רומא על ירושלים וילכדה ויקח את
 אריסטובולו' ויאסרהו בנחשתו' ויוליכיהו אל רומא וימלוך תחתיו הורקנו'
 אחיו הרבעים שנה' וזימיו מרד אנטיגנוס בן אריסטובולוס אחיו וירס יד
 בהורקנוס עם חיל פרס ויתפסהו ויאסרהו בנחשתים ויוליכיהו בצלה ויקץ
 את אזנו לבלתי היות עוד כהן ומלך' וימלוך אנטיגנוס ג' שנים וזימיו
 ברח הורודוס ויאסוף את כל חיל הרומיים ויבא ויהרוג את אנטיגנוס
 בשנת שלש למלכו' וימלוך הורודוס תחתיו ל"ז שנה וימת' וימלוך תחתיו
 ארקילאוס בנו ט' שנים ואחריו כן לכדו מלך הרומיים ויאסרוהו בנחשתים
 ויוליכיהו לרומא וימת' שם' וימלוך תחתיו אנטיפטר אחיו ויאב את שמו
 הורודוס ותיב מלכותו שלמה י' שנים וילך וילכוד את ארץ אפרד וישמידה
 על אשר לקח מלך אפרד את אשת אחיו וימת' שם' וימלוך תחתיו אגריפס
 בן אריסטובולוס בן אחיו שלש ועשרים שנה וימת' וימלוך תחתיו אגריפס
 בנו עשרים שנה והוא אגריפס זה אשר אנחנו עתה בספורו ובספור הרעו'
 אשר קרו לישראל זימיו וכל ימי מלכותו לא שקטה המלחמה מישראל עם
 הרומיים עד גלות עם יהודה למדינת רומא ויחרב המקדש והוא חרבן בית
 המקדש השני אשר ראו עינינו בנינו וחרב' ומי יתן והיה מחסד אלהים
 עלינו לראותו עוד בניו אך איך ישחנו עלינו סדרי בראשי' לטוב כי נאריך
 ימים עד הזמן ההוא שיהיה זמן תשובה לישראל לטוב ולהללחה בארצם לא
 הגיעו לרקותינו אל גבול אשר בגללן יגיע לנו זה החסד מאת האלהים כי
 אשמים אנחנו' רק נאמר אשרי הדור אשר ימלט ויהיה לפלטה ולשארת
 מישראל עד הגיע זמן בנין הבית פעם ג' ואשרי המחכה ויגיע לראות בטוב
 י"י ולחזות בנועם חסדו אשר יהיה בישראל זימיו ההם' ועתה אנחנו
 בהיותנו כואבים בצרתינו זאת נרפא מחץ כאבנו ושצר לבנו כי נזכור
 גדולת התשובה ההיא ונשמח ונשיש כי נחשוב בה מה יעשו הרואים את
 כבודה אשר עין בעין יראו בצוב י"י את שיבת ניון וירושלים ונשכחו הכרות
 הראשונות העוברות ואלה לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב' אשרי
 הדור אשר י"י אלהינו יבחר לנחלק לו זימיו ההם להושיע את ישראל
 מיד הגוי' ולקבץ את נפולותיהם זימיו והשם הוא היודע העתידות והטוב
 בעיניו יעשה רק כי היום הזה תחנתנו אליו היא לקיים את יעודו לעמו
 להחיות

להחיות להם ולשום להם שארית בארץ כל הימים ולא יסר זריתו אחס כי
 יכלם וההוא אחר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה כי אמר על עמו ביד מזה
 עבדו ונאמן בכל ביתו ואף גם זאת ויבחר ויבחר ויבחר ויבחר ויבחר
 כאשר יהיה כל הימי' נבצ לשום שארית לישראל יהיה כאשר יהיה כל הימים
 לכן נחמו נחמו הרואים היום הזה בצרה כי עת בא ובניכם יהיו הרודים
 בארץ וינחמו עוד השומעים בצרתנו זאת כי הוא קץ לכל זרית ישראל
 ולא תצוא עוד לרה אחריה לעם י"י' ומעי מעי אוחילה כי אספר עתה
 חרבן בית מקדשנו אשר ראינוהו בנינו וחרב ופקדוהו באה עתה ביתה
 מצוכתו ועל המלחמות אשר ראו עינינו מעם י"י ועם הנריס הצוררים
 לנו כי העיר י"י את רוחם לנקוט נקמת חלול תורתו ממנו קראנו שם
 לספרנו זה מלחמות י"י גם כי למעלה רבים ורבים מעם י"י הופקדו למות
 בקדושה נפשותיהם ולא הורו לחלל האויזים את מקדשו בצרונם ולתת יד
 לאויזיהם לטמא את היכל י"י על אודות המלטס ממות ונפשות כלם כי
 מתו על פי י"י באור פני מלך חיים האירו הן אם נקברו או על הארץ חללי'

פרק ששים וישה

נפגרו וזכר לדיקו לזכרה :
 בשנת עשרים שנה למלך אגריפס בחדש
 החמישי הוא חדש אב זיוס תעשה
 לחדש' וישלח נארון הקיסר על רומא מנחה להעלות עולות ושלמים אל
 בית י"י בירושלים ויבקש לשלום ולצרות מחכמי יהודה וזקני ירושלים לאמה
 הגישו נא את מנחתי לפני י"י אלהיכם כי לי רצון ומחשבה בעבודתו כאשר
 עשיתם למלכי רומא אשר היו מלכים מלפניו ומושלים בממשלת רומא
 ואני הנה שמעתי את כל אשר עשה לכם כסתיואשר לבאי וירע בעיני מאד
 ולכן הנה אנכי מקיים לכם ברית אמנה בעצת יועצי רומא וזקניה אשר לא
 ירים איש את ידו ואת רגלו מהיום ההוא והלאה עליכם שר לבא רומא כי
 אם שריכם שוטריכם ושופטיכם כלם יהיו מאנשי יהודה וירושלים' ואגריפס'
 מלכיכם יהיה על כל שריכם לאדון ולמושל ואת אשר יאמר לכם תעשו רק
 שם ממשלת הרומיים יקרא עליכם' ויהי כבא המלאכים אשר שלח נארון
 הקיסר אל ירושלים ויצאו לפני ענני הכהן וידברו אליו כדברים האלה
 ויראו לא את מנחת הקיסר ויעמידוהו לפניו' ותיב המנחה פר אחד לעול'
 מעוטר בעטרת זהב גדולה וקרניו מוזהב ועליו מכסה בגד ארגמן
 באבנים

באזניים יקרות ולפניו נושאי סבל עשרה ככרים זהב ואחריו לאן לרוצ
 לשלמים ויהי כשמוע אלעזר הכהן בן ענני הכהן את דברי המלאכים ההם
 זיעמוד וישלך את המנחה היא מנחת נארון הקיסר מצית י"י כי אמר לא
 כחלל את מקדש י"י אלהינו במנחות בני נכר ולא יחפון י"י אלהינו לא
 לעולותיהם ולא לזבחי שלמיהם ויתקע בשופר ויערוך מלחמה מול חיל
 הרומיים אשר היו לזבאים במשמרותם לשמור את ירושלים ויפלו חללים
 רבים ביום ההוא מן בני הרומיים ואחד מהשרים אשר היו על צבאם מת ואחד
 מהשרים נתפש חי וקשר אשר נתפש היה גבור מלחמה מאד מאד ויהי כי
 ראה כי בלתה אליו הרעה ממלחמת היהודים ויאמר התחיו אותי ואמסר
 לכם חי ולא תמיתוני וישבע לו אלעזר הפריץ כי לא ימיתוהו וכי יחמול
 על גבורתו ויתמר בידו חי אחרי אשר סלה רבים מגבורי יהודה וימר
 אלעזר את שזועתו וימיתוהו ויאמר לו טרם המיתו אותו כאשר שכלה נשים
 חרצך כן תשכל מנשים אמך ויצו לנערו ויפגע בו וימת ואגרופם המלך
 כראותו את אשר ראה וכשמעו את אשר שמע הר לו מאד ויעמוד ברחוב
 אחד וילעק ויאמ' הוי אלעזר הפריץ לו נאה הרעה אשר אתה מסבב במעשיך
 עליך ועל בית אביך לא נדאג ולא נבכה אבל אוי למצקשי השלום
 והמנוחה הנמלאים בימיה אשר תדבק רעחך ותמיתם עד מתי תהיה לנו
 למוקש אויב י"י ושונא עמו למה תחבל את כרס י"י צבאות ותשחיתוהו
 ויהי כשמוע אלעזר את דברי אגרופם ענהו ויאמר אליו כדברים האלה
 מה לך ולשם מלך ואם אתה מלך למה לא תלזה ליסרנו ואם גבוריך קרצ
 אלי עמם והרצה בי המוסר ונראה אם אתה מלך צאמת או צקר אבל
 תעמוד מנגד ותדבר ורגליך עומדות לצרוח כעמוד הכלב מנגד לנושא כלי
 מלחמה וחורץ לשוננו לנפוח וירמוז אלעזר לפריצים חצרו אשר ירוצו
 וילכדו את אגרופם המלך מדי עמדו הוא לשמוע דבריו ומדי דברו הוא
 עמו ועבד אחד מעבדי אגרופם המלך אשר העמידו על תל רחוק מנגד
 לראות אם בפריצים יתעוררו לקרוב אליו ולהודיעו זה ויושע העבד את
 ידו על ראשו ויתן אות בריחה לאגרופם המלך בזה לאמר ברח לך מהרה
 משם כי אם עוד מעט תעמוד שם הנה הפריצים ישאו את ראשך מעליך
 והיינו אתה ואנחנו חטאים וכראות אגרופם את אות עבדו הנאמן לו
 וינרח משם הקרה וירולו אחריו הפריצים ולא יכלו להשיגו וילך לו אל

יפו

יפו אשר היתה בממשלת הרומיים וימלט שם אחרי כן ברח אגרופם המלך
 משם ויצא אל מדינת רומא ויגד לנארון הקיסר את כל הרעה אשר נעשה
 בירושלם ואת כל אשר עשה אלעזר הפריץ למנחתו וכי לא ברצונו עשה ולא
 במצותו פעל וישלח עוד עמו הקיסר את כסתיאו שר צבאו בחיל כבד
 מאד ויצאו אל ארץ יהודה שניהם וילכדו מקלת הערים הצלורו אשר ביהודה
 וגם את יפו הרסו כי גברה יד הפריצים על יפו ויראו הרומיים מאד אשר
 לא ישלטו הפריצי ציפו ויהיה עיר יפו לרומיי למוקש כי יתאזרו ויתגברו
 היהודים בעיר יפו והוא מקום מחוז לאניות הרומיים אשר תבאנה אל
 ירושלים ואל ארץ יהודה ויעלו אחרי כן אגרופם וכסתיאו ירושלימה
 להלחם בפריצים ולשמידם ויצאו לקראתם אלעזר בן ענני הכהן ויתר
 הכהנים ורבי העם וימלאו אות חונים בין ירושלים ובין יפו ויערכו אתם
 מלחמה ויפלו חללי היהודים לפני הרומיים והכהנים נסו אל ירושלים
 וירדפו אחריהם כסתיאו ואגרופם ויתר חיל הרומיים עד שערי ירושלים
 ויחגרו על ירושלים ג' ימים ויהי ביום הד' וינאו הכהני ויתר העם מירושלם
 פתאום ויכו במחנה הרומיים וימיתו מהם אלפים איש רגלי ואלף רוכבי
 סוסים ויצהל מחנה רומיי ויהי כראות כסתיאו ועמו כי אין לנוס מפני
 היהודים ויבחרו מבחורי הרומיים ארבעים אלף איש ויעמידום בין מחנה
 הכהנים למחניהם ויצו כסתיאוס לאמר עמדו כל הלילה תוקעי שופרות
 ונערו את האש למען אמלט אני ואגרופם המלך בארצנו ואתם לא תמושו
 מהנה עד הבקר ויהי כראות היהודים וחיליהם את זה התקצו כלם
 אגודה אחת לשמוע קול השופרות לדעת מה זה ועל מה זה ויעמדו מרדוף
 אחרי הרומיי וישכימו בצקר ויראו והנה נסו הרומיי ליליה דרך קיסריאה
 מהלך ג' ימים וירדפו הכהנים אחריהם וימלאו את כל כליהם מושלכים
 בדרך אשר השליכו אנשי המחנה להקל מעליהם לנוס והכהנים לא לקטו
 את הכלים הנשלכים כי רדף אלעזר עם כל העם אחריהם עד שערי קיסריאה
 וכסתיאו ואגרופם נמלטו אל מחוז קיסריה ויבחרו שניהם אל רומא ויצאו
 אל הקיסר נארון ויגידו לו את כל אשר קרה להם בעיר ירושלים והנה הם
 מדברי עמו כדברים האלה והנה מלאך אחד בא מן ארץ פרס כי מרדו מלך
 פרס ועמו לבלתי שמוע למלך הרומיים ויתצהל הקיסר מאד מאד כי ראם

פרק

לב

פרק ששים ושבעה

בעת ההיא בא אספסיאנוס שר החיל
 אשר שלחו נארון אל ארץ מערב ואל
 ארץ אשכנז וברטניאה ונסקוסיאה ויכניעם להטות שכם לסבול עול
 הרומיים ולעבוד לנארון הקיסר ויהי כבא אספסיאנוס ויגד לו המלך
 נארון את כל הרעה אשר עשו הכהנים לחיל הרומיים בארץ יהודה ואשר
 כמיתו את עם הרומיים ואת גדודיהם ויגד לו כל הדברים אשר הגידו לו
 כוסתיאוס הרומי ואגריפס היסודי מלך יהודה וירע בעיניו על ככה מאד
 מאד ויהי אחרי הדברים האלה וישלח הקיסר נארון את אספסיאנוס שר
 החיל ואת טיטוס בנו עמו ללכת לנקום נקמת הרומיים מאת פרס ומאת
 יהודה וירושל' ויזום המלך נארון לאמר כה תעשו והרסתם ערי מבצריהם
 והחרמתם את כל אשר תמצאו אל תשיבו יד מאיש עד אשה טף ועולל ויונק
 וזקן להחרימם וילך אספסיאנוס וטיטוס ויעברו בים ועמהם כל חיל
 הרומיים ומבחר גדודיהם ויצאו עד מחנה אנטוכיאה ויהי כשמוע היהודים
 את הדברים האלה ויבחרו מן הערים אשר ביהודה וצירושל' ג' ערים גבורי
 מלחמה אותי יוסף הכהן הגבור למלחמה בעזרת י"י ואת ענני הכהן ואת
 אלעזר הכהן בנו ויפקידום על הארץ ויחלקו להם ארץ יהודה בגורל ויתנו
 להם עזרה ביד היהודים למלחמה ותפל שליש הארץ בגורל הראשון כל
 ארץ הגליל מארץ נפתלי והלאה ליוסף בן גוריון הכהן לכבוד ולתפארת
 ויקראו אותו יוסיפון לשם מעלה ותהלה כי אז נמשח למשוח מלחמה
 והגורל השני יצא לענני הכהן הגדול ירושלם וכל סביבותיה להיותו עתיד
 ומוכן לחזק את החומות ולערון מלחמה מול אספסיאנוס אם יבא שם
 והגורל השלישי יצא לאלעזר בן ענני הכהן ועמו יהושע השר עסכל שרי
 יהודה וכל ארץ אדום עד אילת ועד ים סוף ויתר הארץ יצאה בגורל
 למנשה והוא שר משרי יהודה מיריחו עד צאכה אל נהר פרת ומעבר לנהר
 וכל ארץ ארם נהרים וליתר שרי יהודה והכהנים הנכבדים הפקידו את
 הערים הבצורות מגבול ירושלם עד צואכה מלרימה ויסע אספסיאנוס
 עם כל עמו מאנטוכיאה ויצאו ויחנו בארם צובה ויעזו יחדיו הוא ושריו
 לאמר נלכה ונעלה ראשונה בגליל ונראה מה נעשה בארץ יהודה ויהי
 כשמוע יוסף בן גוריון הכהן לאמר אשר יעץ אספסיאנוס לעלות אל הגליל
 ויבא יוסף הכהן בן גוריון הכהן מירושלם ויעל הגליל ויבן את הערים
 כנהרסות

הנהרסות ויחזק את החומות אשר בערים ואת דלתותיהם וצריחיהם
 ומנעוליהם וארמנותיהם ויפקוד שרי צבאו למלחמה בראש העם לאלפים
 ולמאות ולחמשים ולעשרות וימלא ידי העם מכל כלי מלחמה וילמד את
 העם את אותות קולות השופרות ואת התרועות בחלוצרות צאי זה קול
 יערכו מלחמה וצאי זה קול יתקבצו וצאי זה קול יפרדו ויגד להם ויודיעם
 את קול אותות תרועות המלחמות ויצו את העם לאמר שמישראל אתם
 קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לצנכס ואל תיראו ואל תחפזו
 מפניה חזקו ויאמץ לצנכס להלחם בעד עריכם ובעד אדמתכם ובעד עמב'
 ולא תגורו מהמות כי אם חזקו ואמנו לשמור את אדמתכם לצלתי גלות
 מעליה ולהלחם בעד מקדש י"י לצלתי יטמא בטומאות הגוים אף כי המות
 טוב לנו במלחמה מהחיים בגולה ויהי כקרצבם אל המלחמה על אויביכם
 וראיתם כי יפול חלל מגבוריהם ויתעור עוד לקום וקנאתם לי"י אלהיכם
 לנקום נקמת עם י"י ממנו ואשר יראהו כי יתעורר לקום יכהו עד
 יפול ולא יוכל קום וכי תראו כי יפול חלל מגבוריכם וקנאתם לי"י אלהיכם
 למלטו מיד האויבים אם חי לרפאו ולעזור לו ואם מת לקברו בקברי
 ישראל וצוה נבחרה כלנו מות מחיים ונלליח במלחמותינו כי נבחר למות
 על י"י ועל צריתו ונמלט נפשנו אליו אל אור החיים בשמים והוא כי תלכו
 אל האור הגדול ויהי ככלותו לדבר את כל הדברים האלה לעם יהודה
 וישראל ויבחר לו מיהודה ששים אלף איש רגלי ורוכבי סוסים מתי מספר
 ויבחר לו מכל אלה שש מאות איש גבורי חיל למלחמה ואנשי מעמד לגבורה
 אחד לעשרה עשרה למאה מאה לאלף אלף לרצבה וילך יוסף בן גוריון הכהן
 לערי אגריפס אשר בארץ יהודה לתפשט כיד אגריפס היתה עם הרומיים
 אם צדק ואם ברשע וילך ראשונה לטייארנה היא העיר הגדולה אשר
 לאגריפס אשר שם אוצרות הכסף והזהב וכלי המלחמה אשר לו למלחמות
 מלכים ויהי כבא יוסף אל העיר ויעמוד לפני השער וידבר דברי שלום
 בצאני העם אשר על החומה לאמר פתחו לי השער ומסרתם בידי את כל
 אוצרות המלך אגריפס ואת כל מחמדיו ותחיו ולא תמותו והלא טוב לכם
 להיות בגורל מקדש י"י ונחלתו מהיות בעזרת אגריפס אשר נוסף גם
 הוא על שונאינו ונלחם בנו ומחזק את ידי שונאינו להלחם במקדש י"י
 ובעם נחלתו וישמעו אנשי העיר אל יוסף ויפתחו לו את שער העיר

וינא שמה וישלימו עמו ויסגירו בידו את כל אנות אגריפס המלך כו
הטיב דברי יוסף בעיניהם ויאותו גם המה להיוחס בגורלו . צעת הדיא
הכר ליוסף מאד כי הוגד לו לאמר אשר מרדו אנשי טבריה ויבדלו מן העם
היושב צירושל' וימירו את גורל יוסף והפכו להיותם עבדים לאספסיאנו'
ויפקד עליהם אספסיאנוס שר משרי הרומיים . ויהי כשמוע יוסף את
הדברים האלה עזב את מחנהו בטייארנה ויקח עמו שש מאות בחורים
ללכ' טבריה וינא עליהם פתאום . ויהי כבואו על שפת הים אשר לגינוסר
וירא שם ספינות הרבה מוכנות לעזרת אספסיאנוס שר רומא וגבורה
וינו יוסף וישברו אתהן ויפזרם בים הנה והנה . ויהי כראות אנשי טבריה
את הספינות מפוזרות בים ויאמרו הנה העושים זה והמפזרים לספינות
האלה הלא הם חיל יוסף הכהן . ואז ברחו גדודי רומה העירה טבריה
ויסגרו בעדם את שער העיר . ויגש יוסף אל שער העיר ויקרא באזני העם
לאמר מה הקשר הזה אשר קשרתם בי ולא בי קשרתם כי אס בי' ותפשו
בנרית י"י אשר ברתנו לו ותמירו את השבועה אשר נשבעתם באלהי ישראל
אשר נלחם יחד באויבינו ונכניעם . ויענו העם את יוסף מעל החומה
לאמר בי אדננו שמע נא את דברי עבדיך חלילה לנו להיות בעזרת הרומיים'
כי אס בעזר' עם י"י אלהי ישראל ומקדשו ועם נחלתו אך יש בקרבנו אנשים
זדים בני בליעל אשר כרתו ברית עם אספסיאנוס והם הביאו אחד משריו
העירה . ועתה אדננו אס יש את נפשך לבא אל העירה עם גבוריך בא אלינו
וגחיה עמך ולא נמות ביד שונאינו . ויפתחו האנשים את שער העיר וינא
יוסף ואנשיו אל תוך העיר ויכבוש אותה . וישלח יוסף את ידו לתפוש את
בני הבליעל אשר היו' אס' ויאסור מהם כשש מאות איש וישלחם אל טייארנה
העיר אשר לקח ויתר אנשי הבליעל אשר עזרו למול אספסיאנוס הכה לפי
הרב וגם את שר העיר אשר לו לכד חי ויוציאוהו מחוץ לעיר וינו לאחד
מגבוריו לקצץ את כפיו מהרה מהרה . ויתחנן השר ההוא אל יוסף לאמר
יישר נא בעיניך אדני לקצץ הכף האחת ולהשאיר לו הכהר' ויהיו תחנוניו
ללעג בעיני יוסף ובעיני גבוריו ויחשבהו לבלתי גבור ולבלתי בעל נפש
גבורה . ויען יוסף ויאמר אל הגבור אשר לו תנה לו חרצן ויכרות את כפו
אשר יבחר לו וישאיר לו את אשר יבחר משתי כפותיו ויעש הגבור כאשר
צוה לו יוסף ויתן את חרצו לשר ויקח השר החרצן מיד הגבור ויכרות את
כפו

כפו השמאלי וישאיר לו את כפו הימנית וישלחוהו וילך אל תחנ' אספסיאנו'
לכראות את חרפתו במחנה הרומיים . ויהי אחרי כן וימרדו גם אנשי
לפרי ויקשרו על יוסף ככהן ויכרתו ברית עם אספסיאנוס ועם החיל אשר
לרומיי' ויודע הדבר ליוסף וילך עם כל מחנהו למלחמה ותשבג העיר ממנו
ולא יכול לה כי הגביהו חומותיה עד מאד מלפניו ויחזקו את מגדליה
ויחן יוסף על העיר עם כל מחנהו ויזר עליה ימים רבים .
פרק ששים ושמונה בימים ההם שמעו אנשי ירושלם כי
מרדו גם כן אנשי אשקלון ויתנו יד
לכרות ברית עם הרומיים וישלחו להם את נגר האדומי ואת שילה הבבלי
ואת יוחנן עמהם מגבורי ירושלם עם אנשים רבים מדלת עם הארץ ויבואו
אשקלונה ויזורו עליה ימים רבים . ויהי צעת הדיא היה בתוך העיר ההוא
איז אחד משרי הרומיים ושמו אנטוניאוס איז גבור חיל מאד וחזק
במלחמה . ויהי באשמורת הבקר בטרם יכיר איז את רעהו ויאל אנטוניאו'
השר עם חבריו הגבורים אשר היו אתו מהעיר אל מחנה היהודים
הכרים על משמרותם על העיר ויך בהם מכה רבה מאד ויפלו מהיהודים
בעת ההיא עד אור הבקר אלפים איש והנשארים לא נסעו ממקומם
כי אמרו טוב לנו למות במלחמה הזאת מלנוס מלפני אויבנו ויתאמנו
היהודי' על מעמדם ויתחזקו ויבטחו בי"י אלהי ישראל . ויהי בהיות הבקר
ויערכו הנשארים מן היהודים מלחמה עם אנטוניאוס וימותו ממחנה
הרומיי' רבים וגם כי מתו במלחמה ההיא מהיהודים מתי מספר גם הרגו
הרומיים את שילה הבבלי ואת יוחנן הירושלמי ויהי מספר הנכבדים מן
כי היהודים במלחמה ההיא ח' אלפים אנשי חיל ובראשם שרים שילה הבבלי
ויוחנן הירושלמי ולא נמלט מהיהודי' השרים אך נגר האדומי לבדו נחבא
בקבר א' אש' היה בצקע' ההיא וירדפו גבורי הרומי' אחריו ויחפשאוהו הרומי'
ולא מצאוהו כי נעלם מעיניהם בקבר וישלחו אש ציער סביבות הקבר אשר
נחבא שם במקום אשר נעלם מעיניהם ותאכל האש את העצים ואת הקוצים
אשר סביבו' הקבר ואל הקבר לא נגעה כי נעק נגר אל י"י בכל לבבו להצילו
מיד האויבים בפעם ההיא לכל יתעללו בו כרצונם ומוטב ימות פעם אחרת
בהלחמו במלחמת י"י בגבור וימלא נגר הגבור מיד הרומיים כי הצילו
אלהי ישראל אשר נטח בו . ויהי אחרי כן וישלחו היהודים מירושלם עם רב
לכא

לצא אשקלונה לקצור את החללים אשר נפלו מהיהודים ויצאו היהודים
שלוחי ירושלם אל עיר אשקלון ויקצרו את חללי היהודים אשר נפלו
במלחמות אנטוניאוס י"ח אלף איש חיל בין שתי המלחמות ויחפזו למצוא
את פגרי נגרי האדומי ולא מצאוהו . והם צעודים מחפשים ויקרא אליהם
נגר מתוך הקצר אשר נחבא שם ויאמר אליהם הנני כי הצילני האלהים
מיד האויבים לנקום בהם עוד נקמה במלחמת י"י . ויגד נגר ליהודים את
כל אשר קרה וישמחו היהודים מאד במלאם אותו חי גם בשמעם את דברי
הנס אשר התנוסס בו כי הצילו י"י ויצאחו צי"י כי יהיה אז לעזרתם ותהי
להם הצלת נגרי הגבור ומלאם אותו חי לאות על ככה . והרומיים נסגרו
בחוץ העיר כי נבגלו מאד מרוב היהודים אשר צאו לקצור את החללים .
ויקצרו היהודים את כל חללי היהודים הנופלים בשתי מלחמות ההם ולא
יכלו הרומיים אשר נסגרו בעיר אשקלון למנוע אותם מזה וישאו את נגרי
הגבור עמהם חי ויוליכוהו ירושלימה לתת שם הלל והודות ל"י אשר הצילו
מיד הרומיים צעת ההיא . ויתחזק יוסף הכהן ויעל עם חילו וילחם באשקלון
ויגבר עליהם וילכדה . ויכה את אנטוניאוס ואת כל העם הנמצאי עמו ואת
כל גבוריו לפי חרצו עד בלתי השאיר להם שריד . ואת הכפרים אשר מחוץ
לעיר ואת כל המקומו אשר סביבותיה שרף יוסף באש וכן עש' לכל הערים
ולכל הכפרים אשר כרתו ברית עם הרומיים והעם היושב בהם וגם גבורי
הרומיים הנמצאים עמהם צעיר הכה לפי חרצו ואת צתי' שרף באש . ויהי
אחרי כן וילחם יוסף הכהן עם אנשי צפרי ויגבר עליהם וישפור דם רב
מכל העם אשר כרתו ברית עם הרומיים וישחת אותם לאין תרפא וישרוף
את עריהם וכפריהם באש ואת טפס ואת נשיהם וצניהם וצנותיהם הוליד
בשבי ירושלימ' ואת כל הנמצאים שם מגדודי הרומיים הכה לפי חרצו . ויהי
כשמוע אספסיאנוס וטיטוס בנו את כל הרעה אשר עשה יוסף לרומיים
בהכות את גדודיהם אשר היו להם בגליל ובהכות את כל היהודים אשר
היו עם אספסיאנוס וטיטוס בנו צברית ויחר להם מאד וחצער בס חמתם .
ויסעו ויצאו אפיתלמא היא עכו ושם היה אז אגריפ' מלך יהודה ועמו מ'
אלף איש גבורי מלחמ' ורומיקשת ונוסף גם הוא וכל חילו בחיל אספסיאנוס
ויהי מחנה רומיים עם מחנהו גדול מאד . ונוספו עמהם עוד מיתר הגוים
מעמי הארץ אשר סביבות ארץ יהודה גבורי חיל עד אין מספר . ועוד צאו
אליהם

אליה' לעזרתם גבורי חיל מן ארס נהרים ומן ארס לוצה ומאשור ומשנער
ומפרס ומכשדים וממקדון וממדינות בני קדם . וגם ממזרים ולוב ודרן
וסבא וכל המדינות הקרובות והרחוקות אשר היו תחת יד היהודים כלם
פרקו עול היהודים מעל לוצאם וזימדו על ממלת ירושלם ועל מלכס
ותהי ידם עם חיל הרומיים ועם אספסיאנוס וטיטוס לעזרה . כי היו
ליהודים עבדים טרס זה והיהודי' הכנידו את עולם עליהן ולכן צאו לעזרת
הרומיים להלחם כלם עמהם יחד עם יושבי ירושלם ועם יהודה . רק יושבי
ארץ אדום לא היתה ידם אז עם טיטוס ועם אספסיאנוס אביו כי היו עבדים
ליבודה ולא צא מהם איש לעזרת הרומיים כי מלפני כן נלחמו אנשי אדום
על ירושלם ולא יכלו לה ויגברו היהודים עליהם ויכבשו אותם וילכדום
וימל אותם סורקנוס הראשון מלך יהודה . על כן שמרו אנשי אדום
את משמרת צית י"י וצרייתו ולא מרדו ביהודה וציושבי ירושלם ויצאו
אל ירושלם ויהיו בתוכה . ושלשים אלף איש אדומיים גבורי מלחמה היו אז
בירושלם לשמור את חומותי' וכלם היו שומרים את משמרת צית י"י
בשמרם את חומות ירושלם צעמדם על העיר בגורל בשמרותם .
ויהי אחרי כן ויסעו אספסיאנוס וטיטוס בנו עם כל מחנהו ושרי צבאו
מעכו ויצאו אל הגליל ויצורו על הבר ויחנו שם . ויוגד ליוסף לאמר
הנה מחנה הרומיים חונה בהר הגליל ושאלח אספסיאנוס לפניו חיל
גדול מאד מחיל הרומיים וילו אותם לרצף את הדרכים הצעלי המערה
ולתפיל הרכסים ולישר הדרכים המעוקשים ולהטיב את הכתיבות לעשות
מסלה לעמו כי חרה אפו על היהודים עד מאד . וכשמוע יוסף את הדבר
הזה וילא אליהם מלפורי הוא וכל מחנהו ויכס ויחרימם לפי חרצו ויעש
בהם נקמה אשר לא נהיתה כמוה עוד כי היה אלהיו עמו . וכשמוע
אספסיאנוס וטיטוס בנו את כל אשר עשה יוסף לחיל הרומיים אשר
שלחום לישר הכתיבות לפניהם . ויאמר לעלות פתאום עם כל היהודי'
אשר אחס אל יוסף למלחמה ולשמור את כל הדרכים לבלתי חת דרך אל
יוסף להמלט ולברוח . ויהי כשמוע יוסף כי קרב אספסיאנוס ובנו טיטוס
וכל חילו למלחמה לצא אליו ויסב הוא מעל צפרי וילך אל טבריא וכשמוע
אספסיאנוס כי ילא יוסף מלפרי וכי הלך אל טבריא וילך הוא וכל מחנהו
בצרייתה . ויהי כאשר ראה יוסף כי צא אספסיאנוס ועמו בנו טיטוס
ופל

וכל חילו למלחמה וינכס יוסף מפניה אל יורפתה היא העיר הגדולה אשר
 בגליל ויסגר יוסף וכל חילו בתוכה:
פרק ששים ותשעה בעת ההיא שלח אספסיאנו מלאכים
 גדולים ונכבדים ויקריס אל יוסף
 לאמר כה אמר אספסיאנו שר חיל רומיים מה צלע בהסגרך בתוך חומת
 העיר לא אלי והשלמת עמנו וכרתנו ברית עמך ועבדת את הקיסר
 מלך הרומיים ותחיה ולא תמות אתה וכל העם אשר אתך וישלח אליו
 יוסף לאמר תנה לי ארובה ימים אחדים ואדברה באזני בני עמי כדברך
 אשר שלחת אלי ואולי ישמעו בקולי ונשלים עמך ונכרו ברית עם ממלכת
 הרומיים וירף אספסיאנוס מיוסף ויתן לו ארובה וישלח יוסף
 מלאכים אל כל העם אשר בירושלם אל הכהנים ואל השרים ואל הסגנים
 ואל יתר העם לאמר אליהם דעו אחי ורעי כי שלח אלי אספסיאנוס
 שר הרומיים לאמר מה צלע כי תקשו את ערפכם לנגדנו ולא תלכו
 אלינו ונשלים עמכם ונכרתה לך ברית ותעבדו את מלך הרומיים הקיסר
 על ממלכת רומה ותחיו ולא תמותו ולמה תרצו להשמיד את נפשכם ואת
 נשיכם ואת בניכם ואת בנותיכם ונפלתם כלכם בחרב והנשארים מכם
 יגלו מעל אדמתכם ללכת בשבי אל עמים אשר לא ידעתם ואל גוי אשר
 לשונות לא תשמעון ותזאר ארצו שממה מאין יושב ומקדשכם חרב מאין
 אדם לא כן תעשו הגברים הנבונים רק שמעו בקולי ויאלתם אלינו
 כלכם והשלמתם עמנו ותחיו ולא תמותו ואכלו את טוב ארצכם ותנחו
 על אדמתכם כי טוב חיים ומנוחה ממות וגלות וישלחו כל יושבי ירושלם
 הכהנים והשרים והסגנים וכל חורי יהודה ויתר העם אשר בירושלם אל
 יוסף לאמר השמר לך ואל תאצה להשלים עמהם רק חזק ואמן להלחם
 עד כלותך אות או עד אשר תמות גש אתה במלחמה וגם כל העם אשר עמך
 ותלחם תלחמות י"י בעד עמו ובעד מקדשנו ובעד ערי אלהינו ויהיה מה
 שיהיה ואל תהי ירך עם הגוים ויהי כשמוע יוסף את דברי אנשי יושבי
 ירושלם ואת דברי הכהנים והשרים והסגנים וחורי יהודה ויתר העם אשר
 שלחו ציד המלאכים לאמר פה אחד כדברים האלה ויחר אפו מאד וחמתו
 צערה בו ויאל יוסף הכבן מיורפתה וכל העם אשר אתו ויערכו למלחמה
 לקראת אספסיאנו ולקראת מחנה הרומיים ויפלו היהודים לפני הרומיים
 במלחמה

במלחמה ההיא ויחל אספסיאנו להלחם ביהודים מהיום ההוא והלאה
 בגזרה וילך אל עיר גררתה וילחם בה וילכדה וכיא עיר גדולה בגליל
 העליון ויהרסה ויכה את עמה לפי חרב מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק
 מזור ועד שם מגמל ועד חמור עד בלתי השאיר להם שריד ופליט ויאמר
 אספסיאנוס היום החלתי לנקום נקמת גדודי הרומיים ושריהם אשר
 הכוס היהודים בארץ יהודה ויסע משם אספסיאנוס הוא וכל חילו ויצא
 אל יורפתה אל העיר אשר היה יוסף בה ויהי ביום הראשון לחנותו
 ביורפתה ויתן לכל עמו מחיה ממאכל ומשתה לרוב וישמחם ויחגרם כלי
 מלחמה ויהי ממחרת ויריעו כל חיל הרומיים תרועה למלחמה ויאזנו
 את העיר מבצב ויתיצב יוסף על מגדל אחד מציט ורואה במחנ' הרומיים
 והנה הוא מחנה גדול מאד ויתקע יוסף בשופר ויתן אות מלחמה וילא
 למלחמה הוא וכל צבא היהודים אשר היו עמו וילחם במחנה הרומיים
 בתחתית הכר מן הבקר עד הערב ויהי ממחרת בהיות הערב ויחדלו
 מהמלחמה ויפרדו היהודים מעל מחנה הרומיים ויצאו העירה והרומיים
 שבו אל מחניהם ואל אלהיהם ויפול במלחמ' ההיא חיל גדול מאד מהיהודים
 וגם מהרומיים נפל אז חיל גדול כי הרומיים בגאותם החאזרו על
 היהודים ויאמרו נכניע מהרה את הגוי הקטן הזה ולא יהיה לנו למוקש
 כאשר הכנענו את כל הגוים אשר לכדנו ואז נמלא מנוחה והיהודים
 העיזו פניה למולס ויאמרו נמותה הפעם כלנו יחד בקנאת מקדש אלהינו
 ולא נתן יד לעמאים הערלים לטמאו ואחרי השמידנו אותם ננוח ועל כן
 על גאות הרומיים ועל עזות פני היהודים אז נפל שם עם רב במלחמה
 ההיא מאלה ומאלה ותחזק עוד המלחמה ביניה ביום הב' וביום הג' וביום
 הד' ותחזק המלחמה וכל היהודים אשר סביבות יורפתה נסו כלם אל
 מחנה אספסיאנו ונכספו עליה ותהי יד כלם עם מחנה הרומיים לעזרת
 ובכל עת אשר יוסף נלחם עם מחנה הרומיים מחוץ לעיר יורפתה היה שולח
 אספסיאנו מחנה מגדודי הרומיים להלחם בעיר ויוסף עם העם אשר
 אתו היו נלחמי עם אספסיאנו ומחנהו מחוץ לעיר והיהודים הנשארי
 בתוך העיר היו נלחמי עם גדודי הרומיים הבאים עליהם מחנה קטן נבדל
 ממחנה גדול מעל לחומה וילכו היהודים הנשארים בעיר הלך וחסור עד
 אשר נשארו מתי מעט וגבורי יוסף ובחוריו אשר היו נלחמים מחוץ לעיר
 נפלו

יוסיפון פרק טו ע

נפלו כלם במלחמה מלבד מתי מעט אשר נס עמכם וימלט בעיר ויסגור יוסף את שערי העיר בעדו ובעדם :

פרק שבעים

ויאר אספסיאנוס הוא וכל מחנהו את עיר יורפת ימים רבים . ויסב אספסיאנוס את תעלת המים אשר היתה באה מחוץ לעיר אל העיר . וממנה היו שותים כל יושבי העיר כי היו מימיה מים ערבים מאד מאד . ואספסיאנוס הפאה אותם אל פאה אשר לנגד העיר לכל יבואו המי' יורפת' ויזמאו יושבי העיר מאד כי לא היו להם בעיר רק מי בורות . וירא יוסף כי אין מים בתוך העיר ממי התעלה המשקה את יושבי העיר כל הימים ויאמר בלבו עתה יתגאו ברומיים עלינו ויתהללו לאמר עתה נלכדם כרזוננו כי אין להם מים או נמיתם בצמא בתוך העיר . ויקח בגדים ויטבלם במי הבורות אשר היו בעיר ויפרוש אות' על קירות החומה סביב לעיר להראות למחנה הרומיים כי מים יש בתוך העיר למען לא יתהללו הרומיים על היהודי' לאמר עתה נחרס אתכם כי אין להם מים בתוך העיר . וינו אספסיאנוס ויבין קרוב לעיר מצור ודיק ועליו איל הברזל המשחית את חומות העיר ומפילן ויגש אל העיר את איל הברזל ויחל לנגח באיל צקיר החומה אשר ליורפת להפילה . וזה מעשה איל הברזל אשר בו יפילו את חומות העיר וישחיתום ויקחו ראשונה קורה גדולה ארוכה ועבה וישמו בראשה כובע גדול וחזק כתבני' איל בעל הקרנים מברזל נבחר חזק ומשקל הכובע כחמי הקורה וגם הקורה מלובשת בו עד חזיה ואז יטביעו בארץ לעומתה שני תורני' גדולים ויתלו את הקורה האילית בין שניהם בחבלי' חזקים עשויים מקנבוס חזק וחזקי ברזל ומקום תלייתה בין שני התורנים כאשר תהיה קרוב לחומה כרצות הנלחמים לנגח את החומה בקרניה . וצאחורי הקורה בקנה אשר מנגד לחומה טבעות חזקות מברזל מסומרות בה היטב וחבליים עשויים מקנבוס וחזקי ברזל קשורים בהם . והיה כי יבקשו הנלחמים להפיל את החומה יורוצחוק את קורת האיל כירות רומח קטן ויתחבצו קרניו החזקי' בינות האבנים אשר לחומה ואז יתלו משקולות גדולות בטבעו אשר צאחורי הקורה ועם רב מרחוק ואנשים רבים יתחזקו ויתאזרו למשוך החבליים העוזרים בטבעות הקורה מאחור להשפיל את קנה הקורה אשר צאחוריה לארץ וטרם יוכלו על ככה תתרעש החומה ותתנועע ויעקרו אבני בניינה ממקומות

קל יוסיפון פרק ע

ממקומות רבים ותפל החומה לארץ . ויש אשר ישימו את איל הברזל על עגלה הולכת ועל ד' אופנים גדולים מעץ מצורזלים צברזל ומאומרים במסמרות מתחתיהם . והאיל הוא יעשו לוד' רגלים כדמות רגלי האיל או יותר מד' רגלים לפי גודל הקורה אשר לאיל אשר הקורה היותר גדול' לאיל העגלה קורת שלשים אמה ארך וארך היותר קטנה עשר אמות . רק כי יהיו מספר אופני העגלה כמספר הרגלים כי כל רגל ורגל מרגל האיל יציבוהו ויתקעוהו נכח אופן אופן מאופני העגל' והיה כי ירצו להפיל החומה אנשים יסירו את העגלה אשר עליה האיל מרחוק בראותם אותה המון רב מאחוריה בד' זנבות קורות עזים אשר לה מאחור במרוצה גדולה וינגחו באיל אשר עליה את חומת העיר אשר ירצו להפיל' . וראש איל הברזל המשחית החומה הנשוא על עגלה בלתי בעל קרנים רק הוא גדול ואטום ועשוי מברזל חזק מאד וזואר הראש עב מאד ועוד נספר ענין זה לפנים וחומת עץ רחבה מזה ומזה יש על העגל' להגן בעד הדוחפי' אותה מאחוריה לעת הצורך פן יורו עליהם מעל החומה חלים ואבנים . וכל אילי הברזל המשחיתים אשר צם נלחם טיטוס צירושלס רוצם היו אילי עגלות ולא היו לו שם אילי תורנים רק שנים כאשר נספר עוד שם . והקורה האילית אשר ספרנו עניניה חזק עשרה אנשים עביה וארכה חמשים אמה וחלולה היא מצפנים ומלאה מעור מריא כרוך וטווי אחרי התצלו מאש והעץ איננו מועיל כי אם להעמיד ולהליב התמונה . ועץ הקורה מחוץ מצופ' בברזל דק והיה ענין העור מצפנים לכל תצבר הקורה בכובד המשקולות הכבדים אשר יתלו בטבעותיה מאחור וכמשוך האנשים את קנה הקורה מאחור בחבליים להשפילה וענין העץ מחוץ להעמיד התמונה ולהציבה וענין הברזל על העץ לשמור את הקורה לבלתי ישרפם שומרי החומה מעל לחומה וקרני כובע האיל אשר בקנה הקורה המנגח לחומת העיר מספרם כרצון איש ואיש רק לא יהיו פחות מעשרה קרנים והקורה עשרים אמה ולא יותר מנ' קרנים והקורה מאה אמות והיה הקרנים המספר אשר יהיו הנה כל קרן וקרן יש רחב מקום אמה ועובי כל קרן וקרן מהם כעובי חזק איש אחד וארבו אמה וחצי לא פחות . וחומת עץ ארוכה כגדר מלובשת צעורות מריאים מעוצדי' צשתן אדם יעמידו במקו' אחור הקורה מזה ומזה להגן על האנשים המתעסקי' במלאכ' הנגיחה בה למען לא יריס רומי קשת בחלי' מעל

מעל לחומה אשר ילחמו בה וקורה האילית אשר הקריב אספסיאנוס
לנגח בה את חומת העיר יורפת אשר לר עלינו בה ואנחנו בתוכה ארכה
היה חמשים וכ"ה קרנים היו בכובע אילה וחזקו י' אגשים היה עביו וחזק
איש אחד היה עובי כל קרן וקרן מקרב אילה ואתה מרוחב מקום היה בין
כל קרן וקרן מקרניו ואלף וחמש מאות ככרים היה משקל המשקולות
התלויו' באחוריה לעת הצורך ואלף וחמש מאות איש גבורי חיל היו
מתעסקים עמה לנגח כי היה מצוה אספסיאנוס לנגח בה את החומה וק"ל
זוגות משורי' או ש' זוגות מסוסים ופרדים היו רכיבים להעתיק את
הקורה ואת כל כליה ממקו' למקום ומעי' לעיר בעגלות כי היו רובי' לעשו'
בן ולא הכיתה הקורה מקשה רק מחוברת מאיברים על ידי שלשאות של
ברזל וטבעות מברזל מנומדות ומחוברות לעת הצורך כאלו היא מקשה
במלאכה נפלאה ומחוברת ומפורדת חלקים חלקים להעלותה חלק חלק
במקומות ההרים להלחם בה צערים הצורות אשר בראשי ההרים כי
יעמידה על עמדה במקום אשר יבשר להם להעמידה בו ויהי בנגחם
הרומיים את חומת יורפתה וירא יוסף כי התחילה החומה להתרעז
ולתנועע ויקח שקים גדולים וילו יוסף וימלאם חבן ויתלוס בחבלים
מעל קיר החומה לצלתי יגעו הקרנים אשר לאיל הברזל באצני קיר החומה
למען יכה האיל בשקים התלוים כי היה החבן רך ולכן חשך את הקרנים
מהזיק אל החומה כי היו באי' בתוכו כמשפט כל רך לעמוד לפני הקשה
ולתמעט את חזקו וכראות אספסיאנוס את תחבולות יוסף
ויתחבל גם הוא ויעז צערמה וישלח יהודים מרגלים בחוך העיר ובעת
אות הנגיחה באיל הברזל ויכרתו את חבלי השקים המלאים בחבן ויפלו הם
עם השקים המלאים בחבן על הארץ ויקבלום חיל הרומיים ולא מתו
ופתאום הוסיפו עוד לנגח על החומה ויהי בהלחם עוד לנגח על
החומה ושם ב' יורפת' היה איש גבור חיל מהכונים ושמו אלעזר הכהן וגם
הוא ממשפחת ענני הכהן הגדול אשר היה אז בירושלים ובראותו אלעזר
גבור יורפתה כי החלו עוד הרומיים לנגח את החומה באיל הברזל כפעם
בפעם וישא אבן אחת מעל החומה ויהי חור גדול בה וירד אלעזר פתאום
מעל החומה וירכב על קורת האיל ויקשור שלשלת מברזל בין קרני האיל
ויקפץ בגבור' מעל הקורה והנה השלשלת צידו ויעל ויבא אל העיר כי קיר
החומה

החומה-מראשה עד מקום נגיחת הברזל היה שפל ויבא את קצה השלשלת
צעיר ויתנה ציד הגבורי' רבי' מגבורי יורפת לקשרה צעמודים ובכותלים
בתוך העיר למען לא יוכלו הרומיים עוד להסיר הקורה האילית משם
ולראות אולי יוכל להשחיתה ויתגבר עוד אלעזר הכהן וירד על הקורה
וירכב עליה וידך את העם אשר היו מתעסקים עם האיל וימת מהם נ' איש
ויתר העם נסו מלפניו וישב עוד אלעזר הכהן ליורפת ויבא אל העיר
וימשכוו יושבי העיר אליהם דרך קורת האיל וישמחו בו מאד ויעל
עוד אלעזר על מגדל אחד ממגדלי החומה וישא אבן גדולה מהצורים
החזקי' וישלך אותה מגובה המגדל בכח גדול על ראש האיל וישברו ויפלו
קרניו לארץ וחלק גדול מהראש כי היה הברזל יבן והכלי היה קדמון
מהצלים הקדמונים אשר היו ברומא ועלתה חלודה על ברזלו ונאכל וירד
עוד פתאום אלעזר מעל החומה ויקח את חלק ראש האיל הנשבר וישליכהו
אל תוך החומה וידך את יתר העם אשר היו עומדים שם ויניסם מפניו
ויורו המורים בחצים אל אלעזר הגבור ויתקעו בו ה' חצים ויעל עמהם
וישלחו אנשי החומה את ידיהם וימשכו אותו ויעלו את אלעזר הגבור אל
החומה כי לא יכול לעלות כי מרו לו מכוח החצים ויריעו העם תרועה
גדולה על אשר גבר אלעזר הכהן הגבור להכות ברומיים ולשבר את איל
הברזל אשר היו צוטחים בו ולקחת חלק ממנו ולהביאו אל החומה ולתפוז
את יתר הקורה האילית וחבלי ברזל בעיר לצלתי וכלו הרומיים להסירה
משם ולשוב עוד ולנגוח ויתאזרו ציוס ההוא רבים מגבורי יורפת כי
ראו גבורת אלעזר הגבור וירדו ויחלקו את הקורה לחלקים ויפרידוה
ואת משקלותיה ואת טבעותיה ואת תורניה לקחו ויביאום אל העיר ציוס
ההוא ואלעזר הגבור' מת ממכות החצים ציוס ההוא בשם טוב כי נלח' בעד
מקדש יי ובעד עמו ובעד ארץ ישראל בגבור נאמן ליי ויתאבל כל העם מאד
מאד ויקצרוהו בעיר ויכבדוהו כל ישראל בכבוד גדול ועל אסיפתו ועל
גבורתו ועל נאמנותו ועל מלחמתו לשם יי ועל תורתו כי נלחם באויביו י"י
עשו כל ישראל זכר לזכרה ויהי כראות בחורי יהודה את אשר עשה
אלעזר הכהן מן המלחמות אשר נלחם עם הרומיים ואשר עשו לו כל ישראל
מהכבוד כי עשו לו זכר לזכרה ולשם טוב ויקנאו ליי אלהי ישראל שנים
בחורים מבחורי יהודה מצינים ומשכילים בכל חכמה וגבורי מלחמה שם
האחד

יוסיפון פרק ע

האחד נתרשעו וסני פוליוס ויפתחו את שער העיר ויבאו וילקחו עם הרומיים ויכו וישחיתו נחיל הרומיים הרבה מאד וימותו גם שניהם במלחמה על מקדש אלהיהם ועל ישראל ועל ארצם ויהי כראות יוסף את המלחמה כי נתחזקה וכבדה מאד ויבא מהעיר ויך במחנה הרומיים מכה רבה מאד ואת המצור ואת כלי הצרזל אש נשאר ממת הרומיים עוד ואת יתר כלי המלחמה שרף באש ותחזק המלחמה מאד מאד ויחלו הרומיי לנטוש מפני יוסף כי ראו כי נתנו אנשי יהודה נפשם למות על שם אלהיהם ועל ארצם ולא עמד חיל הרומיי למולם ויתנו אספסיאנוס ויחזק את לבעמו ויאמנם ויפתח בדברים טובים ויהן להם בסוף וזהו לרוב מאד ויהן להם מחיה ומאכל ומשתה ויעמדו וילחמו עם יוסף ועם אנשי יהודה ביום ההוא עד זא השמש ויהי בהתחזק המלחמה ויורו היהודי היורי בחי' ויכו את אספסיאנוס בשוקו הימני ויבהלו כל גבורי הרומיי כי ראו את הדם צב משוק אספסיאנוס ותהי המלחמה ביום ההוא חזקה מאד בין היהודים ובין הרומיי וירא טיטוס כי הוכה אביו וירץ צבאלה לעזרתו ויאמר לו אביו מה לך בני כי נבהלת חזק ואמץ ונקום נקמת אביך מהיהודים האלה אשר התחזקו למולנו וילחמו עוד שניהם טיטוס ואספסיאנוס עם כל חיליהם ביום ההוא מלחמה גדולה ועצומה וחזקה מאד ויפלו ביום ההוא חללים רבים מחיל הרומיים ומחיל יוסף רבים וישארו עתה עם יוסף מתי מעט וילך ויצא העיר יורפת ויהי מתחרת ויקומו חיל הרומיים ויציבו עוד מצור ודיק תחת המצור והדיק אשר שרף יוסף וגם איל צרזל העמידו בין תורני שני כמשפ' כיד' אילי צרזל הביא אספסיאנוס מרומא אילי תורני ואמנם אילי צרזל משחיתו שהם אילי עגלות שהביא אספסיאנוס מרומא שלשים אילי עגלות קטני וגדולי קורת הגדול ארך שלשי אמה וקורת הקטן ארך עשרה אמות גם קלעי סוללות אשר הביאו עשרים קלעים בכל סביבות העיר ופאותיה ויערכו עוד הרומיים מלחמה על עיר יורפת עוד כפעם בפעם והעיר יורפת נשארה שכולה מגבוריה כי נפלו כלם במלחמה וישאר בה יוסף ואנשים מתי מעט עמו ויעלו כלם על החומה ותעלנה גם הנשים על החומה כי אין אנשים עוד למלחמה ויקלעו אנשי אספסיאנוס אל העיר בקלעי הסוללות מכל פאה ותבא אבן גדולה מקלע סוללה והך על בטן אשה הרם מאנשי היהודי העומדות על החומה ועצור

האבן

יוסיפון פרק ע עא קלב

האבן על בטנה ותוליך האבן את הילד כי עקרתו מבטן אמו דרך מחלית רים ויוסיפו עוד לשפוך סוללה ולקלע ויקלעו באבן וחק האבן על ראש אח' מגבורי יוסף ותפלה ראש האיש ותוליכהו האבן עמה מהלך רים אחד :

פרק שבעים ואחד

בעת ההיא בא אחד מגבורי הרומיים ויעמוד מתחת לקיר החומה נכח יוסף כי חשב צלצו לאמר אולי אוכל לירות את יוסף בחץ ענון כסם המות ויצט יוסף אליו ויזעק מול הגבור לאמר הוי בוגד אל תמיתני וילפת האיש כי חרד לצו צעקת יוסף וישפכו היהודים עליו שמן רותח מעל החומה וימס עורו וילך מופשט כמשוגע בכל מחנה הרומיי הלוך וזעוק וצכה בכל מחנה הרומיים עד אשר מת האיש ההוא ויתגרו עוד אספסיאנוס וטיטוס בנו להלחם ביורפת עד מלאת שמנה וארבעים יום ותשב החומה אשר לעיר מהם ולא יכלו לה ולא היה להם כח ללכדה ויהי אחריכן כאשר כלו שרידים הנשארי בעיר יורפת כי נלאו ולא יכלו לשקוד ולשמור עוד את חומת העיר ויעלו טיטוס ואספסיאנוס שניהם לילה על החומה ויעלו עליה כי חללו השומרים לשמור עוד על חומת העיר ויהי צעלות שניהם אל החומה ויעלו אחריה מגדודי הרומיי הרבה וירדו הרומיים מהחומה אל חוף העיר וישברו את צריחי השער הגדול אשר לעיר יורפת ויבאו כל חיל הרומיי בתוך העיר ויריעו תרועה גדולה למלחמה ויהי כשמוע היהודים המיית הרומיים ויקיצו משנתם וכלם חרדים וכפזי ויתפשו איש חרצו בידו ויבאו כל אל רחוב העיר כי רחוב גדול לה להתקבץ אנשי העיר בו בעת המיה וישאו עיניהם ויראו וכה חיל הרומיים בא בתוך העיר דרך מצוא השער הגדול אשר לעיר וילחמו היהודים עם הרומיים וימותו היהודים במלחמתם במקו מעמדם צרצור כי אמרו היהודים איש אל רעהו נמותה במלחמה ולא נתפש חיים ויקס יוסף ככהן הוא ומ' איש מגבוריו הנשארים עמו ויבאו מן העיר ויברחו היערה וימלאו מערה אחת ויבאו שמה ויתחבאו כלם במערה ההיא ואנשי העיר כלם תמו במלחמה ההיא כי לא האמינו את צרית הרומיים כי שאל יהודי אחד לרומי אחד צרית לאמר החייני ואסור אליך וישבע הרומי ליהודי לאמר כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף אם אמיתך ועתה סורה משם וצא וצא אלי ויען היהודי ויאמר

אל

אל הרומי הנה לי יד ימינך ואבטחה נך וישלח הרומי יד שמאלו אל
היהודי ויתנה אליו והוא לא נטה לבו לדעת אשר יד שמאלו היתה כי
נבהל ויהי בנת הרומי את יד שמאלו אל היהודי ויתמוך בה היהודי ויאחוז
הרומי את השלח ביד ימינו וימת את היהודי וימת היהודי כי לא היה
צידו שלח וכי השליך אותו את כלי המלחמה מידו כי האמין ברומי על כן
מת ויהי כראות היהודים כי לא הקים הרומי את בריתו ושבעתו לא נאמנ'
וכי המית היהודי אשר נטח בו אחרי אשר נשבע לו לבלתי ימיתו ויאמרו
נמותה כלנו יחד ולא נבטח ברומיים ויתאזרו היהודי' למות על קדושת
יי אלהי ישראל ונמות' המיתו עם רצ מהרומי' במלחמה ההיא הרבה מכל
אשר המיתו במלחמותיהם הראשונות ותלכד העיר אחרי כן ויוסף ומ'
איש אשר היו עמו נחצאו כלם במערה אחת וישלח אספסיאנוס את ניקנור
השר ואת פילירינוס וגליאקנוס עמו אל יוסף לאמר לא אלי ותחיה ולא
תמות ויאמר יוסף אל הכלוים עמו במערה ההיא מה תאמר נפשם בדברי
אספסיאנוס ונעשהו כי אני אם תרצו לשמוע לעצתי אייעץ אתכם כי נצא
ונלך אליו אם יכרתו ברית השרים האלה עמנו כאשר אורה להם ואני
חושב כי בהיותנו לפני אספסיאנוס הוא ירחם עלינו ויהי כראות האנשים
אשר היו עמו כי נטה לבו יוסף לזאת אל הרומיים ויאמרו אליו תמכים
אנחנו ממך השר יוסף כי נבחרת מרצונך עמך עם כהונה ומלכות לקדוש
לוי' אלהי ישראל ותפקד לשר נצא גדול בראש עמך ותראינה עיניך חרפ'
עמך וכשלון לאניך ביום הזה ותראה לחיות בזאת החרפה ומה לך עוד חפץ
בחיים והלא המו' טוב לך מהחיים ואתה כהיום הזה אולי תחשוב כי הם
להחיות אותך יקראו לך או להשיב לך באחריתך הם קוראים אותך ולא זאת
המחשבה מחשבתם אמנם יקראוך ללכדך חי להתהלל בך לאמר הנה משוח
מלחמתם תפשונו חי ולכן רמה ידינו ועתה אחינו ושרינו אם תמית
את נפשך טוב לך מאשר תלא אליהם ויתהללו כי נצחנו ראש היהודים והנה
צדיקנו ויראו בך נצח וגבורה וזה יהיה אם לא ימיתוך ואם ימיתוך הלא
טוב לך למות בחרבך מאשר תמות בחרבס' וגם טוב לך למות מאשר תחיה
לשמוע חרפותיה' וגדופיה' ואם יחיוך אל תאמן כי יחיוך לטובה אולחמד
אך לחרפה ישמרוך אשר היא קשה ממו' למען יתעללו בך בחרפת גדופיה'
ועתה אחינו ושרינו מה לך כי שמת לך לחיות אחרי אשר אבדת את עמך
ואת

ואת אחיך ולאי זה חפץ תנחר בחיים אחרי אבד עמך ואחיק' והבט נא
בשכלך וראה איה דבר משהרצנו ע"ה אשר אמר לפני האלהים על ישראל
אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת ולא רצה לחיות
אחרי כלות ישראל ואם אמר לו היכול על הכל הניחה לי ויחר אפי בהם
ואכלס וכו' ואיה אהרן אחיו אשר עמד בין המתים ובין החיים ויתלוצ לפני
המלאך הנוגף בגבור וימסור את עצמו למות על עמו למען יעזור את
המגפה מעל ישראל ואיה שאול המלך ויהונתן בנו אשר נלחמו בעד עס י"י
וימותו על י"י ועל עמו והלא שאול היה יכול להליל את נפשו ואת נפש בנו
ממות במלחמה ההיא אשר מת בה והוא כי ראה אשר נכשל ישראל במלחמת'
ההיא לא חפץ בחיים אבל בחר מות מחיים כראותו כי נגף עמו במלחמה
ולכן לא נפרד מאחיו בחיים ובמותו גם הוא גם בנו יהונתן הנאבדים
והנעמיים גם זכור נא השר את צדקת דוד משיח י"י אשר אמר בראותו
הדב' הרע על ישראל תהי נא ירך בי ובצבי' אבי כי אנכי חטאתי ואני העויתי
ואלה הצאן מה עשו ומה חטאו ואיה התורה הקדושה הצפונה בלצך והלא
כהן ומשיח אתה והורתנו ולמדתנו את התורה הקדושה לדעת איכה נוכל
לאהוב את י"י אלהינו בכל לבבנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו ואם לא יהיה
זה כי נעבדו ונאבד את אש' יאהב ונמות על בריתו ועל תורתו ועל מקדשו
עם עבדיו הנהרגים על יחוד שמו הגדול במה יהיה והלא אתה העדות בנו
פעמים רבות לאמר כי כל איש אשר ימות במלחמה על י"י ועל מקדשו ועל
עמו ועל תורתו יהיה בגורל י"י וחלקו ויתישר ללכ' אל האור הגדול ולא
יראה החשך המחשיך הנפשות והלא אתה הוא יוסף הכהן שצקת פעמים
רבות במלחמה בקרב המחנה לאמר אני הוא יוסף הכהן המשוח מלחמה
אשר נתתי את נפשי למות על עס י"י ועל מקדשו ועל ארצו ועל עמו ועתה
בצאתך אליהם חי ויתעללו בך מה תאמר אליהם ומה תענה אותם ובמה
תכופר בשתך וכלימתך כי יאמרו אשר נשקר הם כל אמרי פיך והלא אתה
הוא אשר אמרת לעם הלחמו בעד עס י"י עד מותכם במלחמה כי אם תמותו
על מקדש י"י ועל תורתו מותכם יהיה כפרה על נפשותיכם ותלכו אל האור
והוא אור החיים אם אמת הדבר אשר דברת בפיק מדוע תחשוך את נפשך
ממות מלכת אחרי עמך אשר הם הלכו אל האור הגדול והנה עד היום
היות עליון על כל הגוים לשמע גבור ושר גדול וקלין בגבורים במלחמה כי

יוסיפון פרק עא

משמעך רגזו ומאימתך חלו ועתה תתן את נפשך להלכד ביד הרומי' כאחד
העבדים המשוחררים או כאחת השפחות הנחרפות והלא חרפתך ובשתך
יביה גם זה וחרפת עם י"י כי ער ומלך וכפן אתה ומשוח לנגיד מלחמה
כמוך ואסר בכבלי ברזל הגויס ועוד כי עליך יאמרו כל הגויס מן היום הזה
והלאה לאמר הלא זה הוא האיש אשר מסר את עצמו ואת נגוריו ויתר עמו
למו' וימלט נפשו לגד לחיות ויהי ככלות' לדבר אליו כדברי' האלה וישלפו
איש חרבו ויגשו אליו בתוך המערה ויאמרו אליו הסכת ושמע יוסף השר
אשר עלינו אם תאבד לשמוע בקולנו נמית אותך בראש כדון וגבור ושר
וגדול ותבחר לך על אי זה דרך תרצה למות ותמות בכבוד ואם תמאן
למות בכבוד דע כי נמית אותך כאחד הקמים עלינו לרעה ויען יוסף הכהן
ויאמר אליהם אמנם אחי ידעתי כי צדק תדברון ומי יחפון בחיים כהיום
הזה ומי יתן אלוה דבר ויקרא' את נפשי ויקחנה אליו כי ידעתי כי טוב
לי המות מהחיים על כל הצרות שעברו עלי והוא היודע מפניו הלבנות
והוא נותן הנשמו' ומי יפתח בעד שיסגור והלא הוא המסגיר והפוחה כי
הוא אלהים חיים אשר בידו נפש כל חי ורוח וגו' ויפתח באפנו נשמת רוח
חיים ויחיינו לקיומנו חיים לפניו והוא הפקיד את רוח החיים בקרבנו
ויסגור בעדה ועתה הנוכל לפתוח בעד אשר סגר בעדו אלהינו והלא
כלכם ידעתם כי הנפש הזאת אשר אתנו פקדון הוא בנו מאתו ואנחנו
עבדיו והוא עשה לנו את הנפש הזאת ואם נשליכנה אליו בלא עת דרוש אות'
מתנו הלא יחר אפנו בנו והיינו זעומים ודחופים לבלתי מצוא מנוח במקום
החיים האמתיים עם אברהם אע"ה ועם יתרו הצדיקים והחסידים והאבנ'
הראשונים הלא ידעתם כי לא הלכו אליו בלתי קריאה אמנם טרם נקראו
ואחר הלכו אליו וכן עשה לכל צדיקיו וחסידיו ולכל הברואי' והלא ידעת'
כי לפנים קרא למשה רבנו ע"ה והוא היה בחירו ובחיוו אמר אליו אלהי
ישראל עלה אל הר העבריים הזה ואז עלה ואם לא נקרא לא עלה מעצמו ולכן
לא יוכל אדם לתת נפשו לאלהים ברצונו אם לא תדרש מעמו ועתה אתם
אחי למדו נא מאיב כי בשאמר יאבד יום אולד בו הלא היה יכול לחנוק
עצמו ולמות או לדקור עצמו בחרב ולמות או לשמוע בקול אשתו כשאמרה
לו צדק אלהים ומות אכן האריך אפו בהיותו בשחין רע ובנגעים גדולים
עד אשר נדרשה נשמתו מקרבנו וישלימנה לי"י אלהיו ולא רצה להשלימנה
אליו

יוסיפון פרק עא קלד

אליו בלא קריאה אמנם כי שאל את נפשו למות אך מיד י"י ולא מידו הלא
הוא אמר המחכים למות ואיננו ולמה לא המית עצמו אמנם חכה המות
יבואהו מיד אחר ולכן לא מת עד בא קצו והשלים ימי חלדו וגם המלך
דוד עליו השלום החסיד אמר הוליה ממסגר נפשי כי ידע אשר הנפש
סגור' היא בגוף ואין מי יפתח בעדה בלתי האלהים וידעתי כי המות טובה
גדולה היא בעת פקדת הנשמה ברצון טוב האדם ותשוב אל האלהים אשר
נתנה גם ידעתי אשר אם ימות איש במלחמת י"י וזכו כבוד גדול והנה הו'
ילך לאור הגדול ויאור צאור החיים אבל לא ידעתי כפרה לנפש האדם כי
ימית עצמו ויפגע הוא בעצמו וימחר הוא להשיבה אל עמה בבלתי עתה
או בבלתי מקרה יעשה זה ועתה אחי ורעי דעו אשר גס לי לבב כמוכם
לא נופל אנכי מכס בשבר לבי כי אראה חרפת עמנו וחרבן אוצרו אבל
הנני אשס לי"י כי אבחר לפגוע בנפשי ולהמית את עצמי בידו על ככה ואת'
השרים הדבקים בי"י אלהים במעשה וצדעת אמרו מי יליץ בעדנו לפני י"י
אלהינו אם נחטא בנפשותינו ונהרוג איש את אחיו והלא ידעתם אשר כי
יהיה לאיש עבד צער ואיש זדון ורשע והוא סורר ומורה וקשה עורף
כאשר תביאהו עת צרה אל חסר דעת ויראה צר לו ולא יקום לו לתשועה
ילך ויתלה באילן או בזולתו ויחנק או ידקר בכלי ברזל בידו וימת משפט
הנבל ההוא אז הוא להכרית ימינו אשר המיתתו וגם משפטו לגזור עליו
בלתי יקצר בקצר כי את נפשו השחית ואיך נבח' אנחנו בעצמנו להמית
איש את אחיו או לפגוע איש בעצמו בידו למות ואולם מי יתן
מותנו ביד אויבינו ולא נמות כמות הנבלים לרצוח איש את אחיו ונחשבה
לרולחים כי רצחנו איש את רעהו ואם ימית אדם ממנו את נפשו
ויהיה הוא המשחית את עצמו בידו כאשר עשה המלך שאול אשר הללתם
אותו הנה זה המעש' יחשב לו לאשם ועון אשר לא יכופר ועם זה הנה הוא
ישפט לבעל מורך לבב וקצר נפש וחסר תקות ישועה מי' ולכן הורונו
אבותינו אשר לא ימנע אדם מנפשו תקות ישועה מאת האלהים ואף כי
חביה החרב הולכת ובאה על נוארו וחזקיה ע"ה שאמר לו ישעיה הנביא
ע"ה לו לביתך כי מת אתה וכו' הנה הוא לא חשך את עצמו מלהחפיל
אל האלהים להאריך לו עוד חיים בעולם הזה להשלים חפץ נפשו ולתקנה
לקראת אלהים וי"י אלהי ישראל כי ראה מעלת תקות נפשו אל ישועת

יוסיפון פרק עא

י' ותשובתו אליו כלל שלם האריך לו ימיו ט"ו שנה . ואמנם שאול כי
ראה אשר לא נמלך על ישראל כי אם ברזונס ולא ברזון י"י כי אמרו
לשמואל הנביא תנה לנו מלך וימ'וך עלינו ועל כן סר האלהים מאחריו
כי לא מלא אחרי י"י והלך במלכותו קדורנית להרשיע בכל אשר יפנה
להעמיד מלכותו על ישראל בחזקה . וכי ראה י"י אלהינו את רוע לבבו
סר מעליו כי לא הלך לבו אחרי רזון י"י ויבחר בטוב ממנו להמליכו על
עמו ונחלתו . ובעבור זה משח י"י את דוד עבדו והמליכו על ישראל
ושאול עודנו חי . ושאלו כי ידע זה רדף את דוד ביכלתו להשחיתו ולא
יכול לו כי י"י היה עמו וכי ראה את דוד בכל דרכיו משכיל ומלליח ואת
עלמו מחטיא ומרשיע ולא היה לו לז שלם לתקות ישועה מי' בחר מות
מחיים ולא רצה לחיות בנפול עם ישראל בהרי הגלבוז . ואני אדמה כי
לא פגע בעלמו או כי אם ממורך לבבו ומחוסר התקוה בנפשו לישועה וכי
אמר פן יבאו הערלים האלה וידקרוני אלו היה בגבורת נפש היה עומד
על עמדו עד ימית וימות או אולי היה נמלט ושאל י"י ונשע אבל סבב
מות קשה על נפשו ועל בנו . ואתם התבוננו וראו כי לא היה מלך חומל
ולכן נשחת כי אשר לא יחמול על בנו ועל נפשו איכה יחמול על זולתו ואשר
דמיחס להקשות אלי בדבריכם מאהרן ע"ה . אמרו לי למה עמד אהרן בין
המתים . ובין החיים הלא למען עזור את המגפה מעל ישראל ואלו ידע כי
ינגף הוא לא היה עומד לפני הנוגף אמנם בטח בקדושת לדקתו כי ישא
פניו הנוגף ולא ינגף ועמד לפני המלאך להסיר את הנגף מעל עם י"י .
ואני אינני באהרן אבל אני כאחד מבניו ומעולם לא השכתי את נפשי
ממות לבלתי אלה בעד עם י"י . אמנם אני עתה בלתי בוחר לפגוע עלמי
בידי פן אחטא לאלהים ואשמה נפשי כי לא קותה לישועתו . וידעתי כי
טוב לי למות ביד אויבי למלחמה מלמות בידי ואם אתם בוחרים בזה בואו
ונפלה על אויבינו פתאום ונמית ונמו' במלחמת י"י ואז טוב לנו או אולי
יתנס י"י בידינו כי יהם אותם ויאצדס כי יש את י"י יכולת להזיע בחיל
רב או מעט . ואתם אם תראוני כי תחת נפשי ממדקרות חרב אויבי בואת
חדעון כי רך לבב אנכי וכי מרוב רשעת נפשי אעשה זה למלא חן בעיני
אויבינו אבל אתם חראו אשר אתיבז לפניכם באיש חיל ופני לא אסב מכלי
המות איך תוכלו לשפטני למורך לבב והלא ראיתם אשר לא הסתרתני פני
ממלחמה

יוסיפון פרק עא קלה

ממלחמה לעולם . ובעיר יורפת עמדתי על עמדי תמיד כי בנתי עם
אויבי י"י למלחמה יוס יוס והכתי בהם מכב רבה מאד בהתיבזי נכחם
מ"ח ימים על יורפת העיר הקטנה כי אמרתי אולי אוכל לגרש את אויבי
י"י מארצנו ואסיר את לבם מעל ירושלם לבלתי לכת אליה ונלחמתי
עמה' עד אשר תמו כל גבורי המלחמה ולא נשארתי כי אם עמכם ולהלחם
עוד עמם לא יכלתי ולמסר את נפשי בידם ללכדני לא הואלתי ואל המער'
הזאת עמכם ברחתי . ועתה אחי דעו כי המות צעתה טוב' היא מאד אך לא
טוב הרוג איש את עלמו ואת אחיו ללכת אל שאול ואבדון בעון בלענו כי צמה
חודע גבורת נפש האדם וטוב תקותה בי"י כי אם בסבול כל אשר יבא עליו
עד בא עת פקוד נפשו והתבוננו וראו האריו ובית חיות היער אש' ולחמו
עד ימותו במלחמה עם החיות אשר יבאו עליהם להמיתם למען ימלטו את
נפשם מן המות מאח החיות אשר יארצו את נפשם וכלי מלחמתם הלא הם
שניהם ופרניה' ולמה לא יחבלו בהם ברוחם אבל ילחמו עם הצאים עליה'
לטרפם וללכדם עד ימיתו או ימותו . והנה אנחנו אם איך אתנו כלי
מלחמה בטבענו יאפיקו לנו בכל מלחמותינו ככליה' אשר הם נעשים להם
במלאכ' הטבע . הנה אתנו כלים בטבע ככליהם ואם אינם חזקים כמו הם
ונוסף לנו עליהם כי אתנו כלי נעשים במלאכת אדם נלחם בהם באויבינו
מצני האדם האויבים לנו ברזון ובצחירה גם נלחם בהם באויבינו מחיות
היער האויבי' לנו בטבעם האויב לטבעינו ונתחזק' ונתאז' ונתאמץ ונתגב'
להלחם בהם עם אלה ועם אלה אם למות ואם לחיים . ועתה איך נבחר
להתי' קשר האהבה אשר אתנו מאת י"י הבוחר בנו לעם לו ולסגולה
לקדושתו ונהיה אויבי' לנפשותנו כי נלחם איש באחיו או נמית את עצמנו
בידינו . ואם תאמרו כי נלחמנו איש באחיו הלא כלנו ואם היינו אלפים
ורבבות אין מספר מוגבל להם לא נחשב כי אם לנפש אחת וכאלו כלנו היום
איברי גוף אחד ואיך יעלה על דעת לב איש כי יפגעו ידיו בעיניו או ברגליו
או בשאר איבריו לשחתה אם לא שיהיה משוגע ממראה עיניו אשר יראה
ולא יהיה איש צינה' עוד רעי ואחי בציטו וראו את רב החוב' למ' יסבול
את סער היס ויתקוטט לילה ויום להלחם עם גלי היס ושאונס הלא למען
מלט את ספינתו ומלט את נפשו ממות . ואם בחפץ נפשו יקדמנה למשברי
יס או ללורים אשר על שפת היס להשבר יאמרו הסוחרים הנה האיש הזה
הצליעל

יוסיפון פרק עא עב

הצליעל חוטא נפשו ומשחית ומשחית ספיגתו ואנשיו וסוחריו וממוני
והמלך האנושי אם יפקוד כלי מחמדיו אל הפקידים אשר לו הלא ישמרו לו
עד עת פקדו אותם וידרש מהם וישבוס לו ואם המה ברזונם ישליכוים
אליו בטרם ידרשם מידם הלא יכעיסוהו עליוס ויחר אפו בהם ויכלס ואם
אד' יבא לפני המלך בלא עת משמרתו ולא יקרא הלא יגער בו המלך לאמר
למה זה באת אלי ואתה לא נקראת במאמרי והנה כל הנפשו אשר בישראל
לאלהים המה והוא נתכן ברזונו ובחסדו והוא יקחם ברזונו ובחסדו בעת
אשר יחפון כי יגיע קץ פקודה להם אז תלך כל נפשאל מקום מנוחתה ואל
מחילתה ואם יתעורר איש להוליא נפשו ממסגר' בלא עת קנה בידו הלא
האלהים לא יקבלנה ואליו לא ישיבנה וגם מנוח לא תמצא אמנם תשחת
ותאבד כי נגרשה ממקום מסגרה בלא עת קנה בלתי פקדה מהאלהים וכל
ימיה חנוע ותנוד ואתם אחיו ורעי מה תעונו בזה כי נפגע אנחנו בידינו
להמית את עצמינו ולגרש את נפשותינו מגופותינו בצלתי פקודה להם
אנה כוליק את חרפת העון הזה ובמה יכופר לנו ומי יליץ בעדנו
ויבך יוסף מאד בדברו אליהם בדברים האלה והמה רואים בו בוכה
ומתבוננים בו כמלעיגים עליו :

פרק שבעים ושנים

ויהי אחרי הדברים האלה פרש יוסף
הכהן את כפיו למרום ויאמר אתה אל
שדי אבינו אתה יצרתנו בחסדך ובטובך הגדול ומחומר קרצתנו ואתה
מנהיגנו ומנהלנו באמונתך ורוח חסדי תשועתך ורחמיך לא כלו ממנו
ואם עונותינו מאתך הרחיקונו הנה עם כל זה מעשה ידיך אנחנו כלנו
ועמך מאז נקראנו ואתה מושל על כל הבריות ועל כל הנפשות ואתה כל
אשר תחפץ תעשה ואין מי יאמר לך מה תפעל אבינו אתה אנחנו החומר
ואתה יוצרנו ואם טוב בעיניך י"י אלהינו לקחת נפשותינו אליך קחם נא
עלידי מלאכיך ולא נפגע ולא נחטא אנחנו בהן ואם חזירי אשר עמי
פה לא יבחרו בחלק תפלתי זאת לפניך הנה נפשי לצדי לפניך ועליה
אבקש רחמיך ואם טוב בעיניך לקחת הנפש שנתת בי קחנה ועשה בה
כרונך כי בידך היא ואתה נתתה בי ואתה משמרה בקרבי ואמנם אני
לא אפגע בנפשי להשחיתה ולהוליאה ממסגרה טרם עת פקדת' ואחשב
לפניך כמשחית נפשו כי ידעתי כי כאשר לא יוכל האדם לחיות בלא משפ'

יוסיפון פרק עב קלו

קלו

כן לא יוכל למות בלא משפט ואליק נשאתי את עיני היושבי בשמים לעשות
חסד עם עבדיך הנמלאים פה ועמי להרחיק מלצנינו בחירת הפגיעה
בנפשותינו בידינו ואם ידעת בהם כי לנו יחפלו בהם ביושר ויבחרו בפגע
השחתת הנפש טרם בא פקודתה אנא י"י אלהי אמלא חן בעיניך בעת
הזאת כהתפלל אליך כל חסיד לעת מצוא והסב את לבם לשמוע לענה
אשר בה אוכל אני למלט את נפשי משחיתות נפשותיהם ואני הנני
מפקיד את רוחי בידך ואת נפשי תקח באולרות חסדיך כי בידך נפש כל
חי ורוח כל בשר איש ויהי ככלות יוסף הכהן להתנפל לפני י"י להתפלל
אליו ויסב פניו אל האנשים אשר היו עמו וידבר להם שלום והמה
אמרולו לאמר כי הרבת לדבר כי עמדת להתפלל בעדך ובעדנו התוכל
להטות לצנינו אליך לשמוע לענתך בצלתי בחירתנו הלא הודענוך כבר
וגם נודיעך עתה כי אנחנו בחרים במות באי זה דרך שיהיה ולא נבחר
בחיים עוה ולכן הבה ענה ודבר הלום ואמור איך תבחר למות כי אותך
ראינו לדיק לפנינו ושר וגדול וראוי למות ראשונה וירא יוסף כי
המרעים הנזכרים בקשו למות על כל פנים ואזנס לא הטו לדבריו ולבס
לא שתו אליהם ולא יכול יוסף בחמתו להטות לבם אל דבריו ולא הועילה
לו חכמתו בזה ויאמר אליהם במרמה אם כן שמעו נא רעי ואחי ואחנה
לכס ענה הלום אחר אשר תבקשו למות ותדלו למות כלנו איש בחרב אחיו
טוב לנו למות בגורל על זה הדרך נפיל גורלות בכלנו עד נהיה שנים
שני אשר נבחר להמית זה את זה ואחרי כן נפיל גורלות על הזוג או זה
זוג יא ראשונה למיתה ויעמדו השני אשר יהיו בזוג ההוא ויפילו גורלו
עליהם והיה האיש אשר יפול עליו הגורל למות ראשונה ימות בחרב אחיו
והמתית ההוא יבחר לו למית אחד מבני הזוג השני וכן הזוג השני אשר
יבחר לו ימיתו וזני הזוג השני יפילו עוד גורלות ואשר יפול עליו
הגורל למות בחרב אחיו ימות ראשונה והמתית יבחר לו איש להמיתו
את אשר ירצה מבני הזוג השלישי וזני הזוג השלישי יסונו עוד להפיל
עליהם גורלות לראות מי ימות ראשונה מהם בחרב אחיו והוא ימות
ראשונה והמתית יבחר לנפשו ממתית מבני הזוג הרביעי והוא ימיתו
וכן נעשה עד תומנו כלנו יחד ונמותה בדבריהם ולא נחיה ולא נראה
חרפת מקדש אלהינו ואת גלות עמנו והזוג האחרון אשר ישא יתחבקו

ביחד בהדקר חרב זה בצטן זה וחרב זה בצטן זה וימותו שניהם יחדו
או יפילו גם הם גורלות ואשר ילא עליו הגורל ראשונה למות בחרב
אחיו ימות ראשונה והנשא' אחרון ידוע יהיה לכס כי לא ימלט ולמען אשר
אנחנו עמי ת"א איש ולא נבא במספר לזוגות בשוה נפילה תחלה גורל
ונראה מי מכלנו ימות ראשונה ונסירהו מצינינו ואחר כן נחלק לזוגות
והאיש ההוא יבחר לו מי ימיתהו מצני הזוג הראשון אשר ילא עליו הגורל
ראשונה למות . ואחרי מות האיש ההוא צני הזוג הראשון ויפילו להם
גורלות ויעשו כאשר יעצתי . וישמעו האנשים את דברי עלת יוסף הכהן
וייטבו דבריו בעיני כלם כי מי"י היתה זאת כי שמע אלהינו אל תפלת
יוסף . ויאמרו אליו כלם פה אחד הננו ועשינו כאשר יעלת ולך משפט
הענה לחלק האנשים ולהפיל עליהם גורלות . ויאמר אליהם נשבעה
כלנו בשם י"י לקיים זאת הענה על פי הגורל . ויאמרו כן נעשה וישבעו
כלם בשם י"י לקיים את הענה היעולה הזאת על פי הגורל . ויחל יוסף
ויפל הגורל למצוא את האיש אש' אין לו צן זוג ויפול הגורל על יהודע הכהן
בן אליקים הגלילי והוא היה איש גבור חיל מאד והוא היה ראש הקרואי'
בכל ענה אחרי יוסף הכהן והוא היה אשר החזיק ברשע עלתו לענת המית'
בעת ההיא במערה ההיא והוא ילא ראשונה למות בגורל בצלתי המלא לו
בן זוג אחרי בן הערי' יוסף ויחלק את האנשים לזוגות ויפל גורלות
על הזוגות ויבא גורל זוגו אחרון ויקו לישועה ויאמן צי"י ובחאדו כי
ימלט את נפשו משחיתות נפשות המרעים בהם : ויחל יהודע ויבחר לו
א' מצני הזוג הראשון למיתה וימיתו . אחרי כן עמדו צני הזוג הא' למיתה
ויפילו עליהם גורלות לפני יוסף ויפול הגורל על האחד ויפגע האחד
מהם בחברו בגורל וימיתהו . וצני הזוג השני למיתה עמדו לפני יוסף
והפילו עליהם גורלות וימת האחד את חברו על פי הגורל והנשא' מצני
הזוג השני בחר לו להמיתו א' מצני הזוג השלישי למיתה ויעשו כן כלם עד
תמת בחרב ולא נשא' מהם זולתי יוסף ורעהו והוא בן זוגו ויאמר רע
יוסף ובן זוגו ליוסף הכהן הבה נא ונפילה גם אנחנו גורלו' עלינו ונאסף
אל אחינו . ויען יוסף את רעהו כן נעשה את תרצה אמנם שמעני ואדברה
באזנך מעט . אמור לי אם אלה החטאים נפשתיים פשעו צי"י להמית
את עלמס ציד' ולא יכולתי להטות את לבם למלט משחת את נפשותיה'
אנחנו

אנחנו אכי ואתה למה זה נרע לנפשותינו ונחטא כמו הם לי"י . כי אם
ילא עלי הגורל להרוג אותך ונעשה כן אחשב לרוח ואולי אמלט אחרך
ולא אמות . ואם ילא עליך הגורל להרגני וחרגני תחשב לרוח ואולי
לא תמלט אחרי ואף כי תחשוב להמלט ונאבד את תקותנו מעם י"י אלהינו
כי נשחית את נפשותינו כי כל האנשים האלה אשר אתה רואה אותם מתי'
הנה הם חטאו נפשותם ומתו צלתי מוסר ולמה נדמה אליהם אנחנו
וחטאנו לי"י אלהינו ולנפשותינו . וכי תאמר ומה נעשה על השבעה
אשר נשבענו ועל הצרית אשר קיימנו הלא לך לדעת כי השבעה לחטוא
אשר יפירה לא יחטא כי לא יקפוץ האדם להשבע ברצון האלהים כי אם
לקיים דת ומצוה וחק . ודוד אמר על ככה נשבעתי ואקימה . ואמנם
הנדר והאסר והשבעה לחלל דת ולהפ' חק מצוה לא יכוננו לפני י"י
אלהינו . ואנחנו טרם השבענו פה השבעה הזאת כבר נשבעו אבותינו
בעדנו כבר סיני אשר יקיימו הם וצניהם את תורת י"י . ומשה רבנו
ע"ה כרת ברית עמהם על ככה אז ואת אשר היה שם כרתו ואתנו כלנו
ציניהם אשר לא היינו שם כרת הצרית ההוא . ואיך יעלה על לבנו להשבע
להפר תורת השם ומצותיו להיותנו רוצחים ואחד מעשרת דברותיו הוא
לא תרצח לכן אחי ידוע יהיה לך כי לא נחוש על השבעה אשר נשבענו ועל
הצרי' אשר קיימנו כי נפיר' כי י"י אלהינו ירצה בנו ולא יאשימנו עלככה
ואני ליראתי מהרשעים המתים האלה פן יפגעו צי ראשונה התצוננתי
לקנות תחבולות הגורל והשבעה למען אקח ענה בערמה למלט את נפשי
משחיתות נפשותיהם ומלצי היה כל המעשה הזה והנה אתה רעי אם
תאבה לשמוע לי תמלט את נפשך עם נפשי וגם אני לא אפיל גורל ציני
ובינך ולא אבחר בקיוס הצרית והשבעה אשר אין קיוס להם במשפט ועל
משמרתו אעמוד' ואת ילצה מנגד להלח' עמך להמיתך ולמלט את נפשי ויהי
כדבר יוסף כדברים האלה ויקפוץ וידלג אחורנית וחרצו צידו וישלוף את
חרצו ויעמוד מנגד לראו' מה ידבר צו רעהו ומה ישיבעל תוכחתו וכשמוע
האיש רע יוסף ובן זוגו את דברי יוסף לא יסף עוד להרים יד ורגל וראש
לפניו . ויאמר אליו הנני ועשייתי כרצונך כי איש אלהים אתה . צרוך י"י
אלהי ישראל אשר עשה לך את הנפש הזאת אשר בקרבך ואשר נתן בך רוח
חכמה וצינה ויכול' לקנות תחבולה למלט את נפשך ממות וצרוך י"י אלהי
ישראל

יוסיפון פרק עב עג

ישראל אשר לא עזב חסדו מעמי אשר הוציאני בגורל להיותי לך לרע ולבן זוג אשר צוה תמלט נפשי מיד שאל ומרדת שחת וגורלך גורל לך ומשפט כי לא יונה שצט הרשע על גורל הכדיקים ועוד אמר רע יוסף כדברים האלה ליוסף כי ירא ממנו פן ימיתו בחרבו כי יוסף היה גבור ממנו וגם הוא בחרו אליו לבן זוג בלתי בעל גבורה בתחבולה ובמרמה למען יהיה מתגבר הוא עליו וצוה רב שכל יוסף ודעתו כי נמלט מחרב הסתאים הרשעים ההם ונמלט מחרב רעהו ולא נשחתה נפשו :

פרק שבעים ושלושה

ויחי יוסף ויקרא יוסף אל ניקנור השר מהמשרה ויאמר אליו כדברים האלה החכרות ברית ואמנה לי אשר לא תפגע בנו לא אתה ולא איש מאנשיך הנמצאים פה או זולתם מחיל הרומיים עד אשר תביאנו לפני אספסינוס והוא יעשה בנו כרצונו ויען השר ניקנור את יוסף ויאמר אליו כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף כי כן אעשה כאשר דברת אך כי תצא אלי אתה ואנשים אשר עמך ויען יוסף ויאמר אלך אליך ויאמר אליו כי אם קרה מקרה ומתו מאשר היו עמי במשרה איך ילאו אליך ויענהו ניקנור לאמר יוסף יוסף לא תחשוב כי לרמותך אני צא לא אלי ובטח בני ובי ולא תירא ויאמר יוסף השבעה לי על ככה בני אלהי ישראל ואם אין שמו נודע לכם ויען ניקנור ויאמר אני נשבע לך באשר יר את העולם בחכמה כי לא תירא ממני ובטח בני ויכרות ניקנור ברית ואמנה ליוסף ולאשר עמו וישבע במכתב הכרית והאמונה כחק הרומיים ויורה המכתב אל תוך המשרה ברומח וצרזל הרומח בידו ואחורי הרומח הולך אל המשרה ויקח יוסף מכתב הכרית והאמונה ויקראהו ויבטח בני ניקנור השר ויצא אליו הוא ורעהו ויהי כראות ניקנור השר את יוסף צא אליו והוא יושב על מושבו כבוד עשו לו אנשיו ציער נכח פתח המצירה ויעמוד מפניו ויקחהו ויחצקהו וינשקהו ויושיבהו לימינו ויבך עמו כפי גדול וגם את רעהו כבוד והושיבו בין פולירינוס ונאליקנוס השרי אשר היו אתו וישאל ניקנור את יוסף על יתר האנשים אשר היו אתו לאמר איך איפה הם ילאו גם אלינו ונכבדם ולא נרע להם ויגד יוסף לניקנור את כל אשר קרהו עמהם וירעש ניקנור וירעד כשמוע את אומץ לב היהודים ורעת מחשבתם ויקם ניקנור השר משם וילך לו ויקח את יוסף ואת רעהו ויוליכם לפני אספסינוס

יוסיפון פרק עג קלח

אספסינוס השר הגדול מכל שרי הרומיים ויהי כראות מחנה הרומיים את יוסף ויתנהלו מאד וירישו תרועה גדולה ומקצת העם היו שמחים שמחה גדולה על אשר נלכד יוסף הגבור ונחפש חי וזהו אומרים האח האח ראתה עינינו אשר התאונו ומקצת היים היו מתאבלים וצוכים ומרי נפש ואומרים הלא זה הוא האיש הגבור המהולל במחנה היהודים ובמחנה הרומיים אשר ביעתה אימתו את כל מחנה הרומיים וילך שמע גבורתו בכל הארץ איך נלכד ואיך נתפש גבור מלחמתו ושר וגדול בארצו ובעמו ואם אדם כזה נלכד בקרב ארצו ובחוף בני עמו ובמשפחתו כמה נמלט אנחנו בארץ נכריה ורשעים מחיל אספסינוס קרבו אל אספסינוס ויאמרו אליו אדוננו לו ופגע צוה האיש וימות ואל תחמול עליו כי רבים מעם הרומיים השחית והוא הוא אשר ירא החלי והכה אותך בשוקיך כי אם תמיתו לא יעשה עוד מלחמת ואם לא את' תראה כי עוד ישו בויקצץ חיל עלינו וישמידך וישמידנו ויוסף מצא חן בעיני טיטוס בן אספסינוס כי מי' היתה לו זאת הטובה וכשמוע טיטוס את דברי הרשעים המחלים את פני אביו על יוסף למות ויהם טיטוס אותם ויחל לשחוק עליהם ולהניע ראשו נגדם ויאמר הוי מרעים מה תשולו עצה רעה לאצו להמית איש שבא אליו בבטחון ברית ואמנה ותאמרו להפר ברית ולבטל חק אף כי השר ניקנור כרת ברית עמו בעד אביו ובעד הקיסר ובעד הרומיים כלם הלא אחס בני מות ועליכם משפט כי תשלחו יד להפר ברית הקשריות ולבטל חק מלכות רומה ומי יודע עוד אולי נלכד גם אנחנו אלל היהודים כאשר נלכד יוסף הגבור איש חיל הזה ושר גדול המצין המלחמות בעצה נכונה וכשמוע אספסינוס את טיטוס בנו כשרו דבריו בעיניו ויחמול על יוסף הכהן וימנעו מלמות בחרב ויפקידו לשר וגדול בתו שריו ויוליכהו עמו מעיר לעיר עם אגריפ' המלך ויהי אחרי כן ויסע משם אספסינוס עם כל חילו וילך אל תלמי' הוא עכו ומשם נסע וילך קסריה היא עיר גדולה מצנין המלך הורודוס ויהי כראות אנשי קסריה את יוסף עמו וינעקו נכח אספסינוס לאמר המיתו ואם לא הוא יגרה עליך מלחמו גדולות ולא שמע אליהם אספסינוס להמיתו ויוגד לאספסינוס הנה אנשי עיר יפו הולכים בספינות אל האיים ארצי ממסלחך לשלול שלל ולבזו צו ולהרוג ולאבד את עמך ויזו אספסינוס לארצו להם עד אשר ילכו פעם אחרת ויהי כי ארצו להם וילכו

יוסיפון פרק עג עד

וילכו כאלו באלו באספסיאנוס אל יפו ויתפסה כי לא היו שם גבורים ויהי כנא ספינות יפו עם גבורים מהאיים וימלאו מחנה הרומיים בחוף העיר והם מצקשים ללאת אל היצבה והנה רוח גדולה מאד מסערת הים כסער גדול ורז ותשבר כל ספינות יפו אל הסלעים ואל הצורים אשר על שפת ים יפו כי אין שם מחוז ויתגפפו הספינות בצורים וצלעים שעל שפת הים ומהם נאצדו צים והנמלטים אל היצבה דקרום הרומיים צטרס יצאו אל היצבה ויהרגו וימיתו ויהי מספר החללים אשר נטבעו צים ואשר הרגו הרומיים על שפת הים אז ארבעה אלפים איש גבורים מלכד הגבורים אשר נפלו ציורפת מאנשי יהודה שהיו ארבעים אלף איש

פרק שבעים וארבעה

וישלח אספסיאנוס את בליריכוס ואח טריצוס שרי הרומיים עם צנו טיטוס וילכו ויחנו על הערים הצורות אשר בגליל ויתפסו וכה עשה טיטוס לערים ההם ולאנשיהם אשר השלימו עמו החיה ואשר הקשו עורף וילחמו עמו המית בקרב המלחמה וכל הערים אשר היו בגליל לאגריפס המלך השיצו לו מלכד טירנה כי החריס אותה ואת עמה האנשים אנשי המלחמה ואת הנשים ואת הטף מכרו ציד הרומיים והעיר הדיא החרימו מכל ערי הגליל לצד וילך ויסע משם אספסיאנוס אל העיר גמלא אשר צראש הבר ועל כן נקרא שמה גמלא כי היא היתה מצחר ערי אגריפס וכל איש היה נגמל צה טוב ועיר סילוקיה היתה לפניה והיא ארץ הרים ופרדסים ונחלי מים וצה כל עץ פרי ויתחנן אגריפס אל אספסיאנוס ויאמר אליו אל נא אדוננו נשחית את העיר הזאת אלכה נא ואדברה באזני העם לשלום אולי ישמעו לי ויחיו ולא ימותו ויאמר אליו אספסיאנוס לך ועשה כרצונך כי נס צנה נשאתי פניך וילך אליהם אגריפס ויקרא אליהם לשלום וידבר אליהם דבריו ויענוהו גם הם שלום אבל צמרמה ויאמרו אליו אדננו המלך ולמי כל חמדת ישראל הלא לך גשה נא אלינו הלום ודבר עם עבדיך ויהי כאשר האמין אגריפס אליהם ויקרב אל העיר והוא שומע לדברי המדברים עמו ומדבר עמם ויפילו עליו מעל החומה אבן גדולה ותפול על שכמו ותשבר כחפו וזרועו ויפול לארץ ויקרבו נערו אליו וישאוהו ויעלוהו אז מהמות ויבאוהו אל אספסיאנוס ויהי כראות אספסיאנוס כי חללו אנשי סילוקיה את מלכס וישלחו צו יד ויעשו צו נקמות וישצע

יוסיפון פרק עד עה קלט

וישצע אספסיאנוס לצלתי נסע משם עד לכדו אותה ועד החרימו את עמה וקרופאים הרומיים חזקו ורפאו את אגריפס ממכת האבן אשר נפלה עליו ויתרפאו שצרי כתפו וימלט מהמות ויקלון אספסיאנוס ויחר אפו על עיר סילוקיה ויחן עליה לצור אותה וילחס צה צחרון אפו על אשר חללו את מלכס ויהודים צבתוך העיר אמר איש לאחיו נתחזקה צמלחמותינו כי אין לנו עוד תקוה לחיות אחרי אשר שלחנו יד צמלך אגריפס וימלאו גבורי העיר וילחמו עם מחנה הרומיים ויכו צהם מכה רצה ויערכו הרומיים את אילי הצרזל אשר היו אתם עוד אל קיר החומה וינגחיה ותפול החומה לעת ערב על הארץ וצבקע העיר ויצא אגריפס אל תוך העיר ועמו עם רב ועלום ויצו אספסיאנוס את כל חילו לאמר לא תצאו צתוך העיר הלילה הזה אמנס עמדו כל הלילה מצביצ לחומה למשמרת עד הצקר והיה צצקר תראו איך חלכדו את העיר והם לא שמעו אליו ולא שמרו מצות אדניהס אספסיאנוס ויצאו צתוך העיר ויקומו היהודים עליהם לילה כי ראו אשר הם צתוך העיר ויסגרו להם מולאות העיר ומסלותיה לצלתי פנות הנה והנה ולצלתי לאת וצא א' מהם ויכו היהודים את הרומיים מכה רצה וגדולה מאד צתוך העיר עד צלי השאיר מכל הצאים צעיר עם אספסיאנוס רק הוא ועשרה אנשים אשר נמלטו עמו כי הרגו כל חילו היהודים צתוך העיר וימלט עוד עמו צוציו שר צצאו ויהי צצקר וינס אספסיאנוס ועשרה אנשים אשר היו עמו וצוציו שר צצאו כי שם נפלו גבוריו כלם וירדפו היהודים אחריה וידבקו את צוציו שר צצאו ויהרגו אותו והוא היה בגבור הגדול צמחנה הרומיים וינס משם אספסיאנוס ואנשיו וילכו ויעלו אל ההרים להמלט שם וישלח מלאכים אל טיטוס צנו אל ארץ ארס לאמר לו להציא את חיל הרומיים אשר שלח אספסיאנוס עמו ללכת אל ארץ פרס ויביאם טיטוס אל ארץ יהודה :

פרק שבעים וחמשה

ויהי אחרי כן ויתקצן אספסיאנוס עם חיל גדול מאד וילך הוא ואגריפס אל עיר סילוקיה ויכוה לפי חרב עד צלתי השאיר להם שריד ואחרי כן הלך אספסיאנוס אל יתר ערי הגליל וילכדס ויכס לפי חרב ויהי אחרי כן ויצא צנמלה הוא וכל מחנהו כי היא נשאר עיר מצצר מכל ערי מצצר הגליל ויחן עליה לצור אותה כי שם נקצלו עם רב וכבד אנשי דמים וצני צליעל

בליעל והמה היו משחית' את ארץ יהודה ויהי שם צעיר ההיא איש אחד
ושמו יהוחנן והיה האיש ההוא מבין בספרים וחכם לבב ואמין שכל וחכם
להרע וכח הלשון ובעל עצה ומחשבה רעה ויודע לפתות ולהסית רבים
מדרך ירלנו ללכת ומשטיין ומרשיע בכל אשר יפנה כרצונו ועם זה היה
איש דמים בטבעו ומנהגו ומהיר לשפוך דם ולעשות כל רעה ולקחת שלל
הנפחים אליו בטבעו את דמיהם ולחמוד כל הון במרמה וברשע ויגדל האיש
ההוא מאד מהון החמס והגזל ויתלקטו אליו אנשים רקים ופוחזים ורעים
ורולחים ושודדים וסוררים ומורים כמהו וימלא ידיהם מעושר ונכסים
מחמס וגזל ויתחברו לו ויהיו לו לאחים ויהיו עמו אגודה אחת ויהי הוא
להם לשר ובעת ההיא בא אל העיר טיטוס כי שלחו אביו למען השלים את
העיר ולקרוא אליה לשלום למען תשלים עמו ויבא טיטוס אל העיר וישלח
מלאך אל יושביה לכרות ברית אליהם ולדבר אתם שלום ויאוחזו זקני העיר
להשלים עמו ולכרות ברית ואמנה ויהי כראות יהוחנן הנזכר איש דמיו
ואיש בליעל את זקני העיר אשר הם מבקשים להשלים אל טיטוס ויפקוד
את אחיו המתחברים עמו לשמור את החומה לבלתי תת הזקנים לדבר עם
הרומיים אך אמר כי ידבר הוא עמכם ויען יהוחנן הפריץ את מלאך טיטו'
לאמר חג לי"י מחר אמור לאדניך טיטו' ויחדל מעלינו וימיהו ויזכור השלישי
נשיב לכם תשובה וישמע טיטוס אל דברי יהוחנן ויעש כן ויחדל מעליהם
שני ימים והיה זה בערב חג שבעו' אשר הוא חג הקציר ויהי ביום השלישי
ויקם יהוחנן לילה הוא ואנשיו אשר התלקטו עמו ויברחו מן העיר דרך
ירושלם וטיטוס לא ידע כי ברח יהוחנן ואנשיו ויהי צבקר וישכם טיטוס
וידבר עם אנשי העיר וישלח אליהם מלאך לאמר מה יש את נפשותיכם
תשיבוני דבר וישבו יושבי העיר לטיטוס לאמר כרות לנו ברית ואמונה
והננו עבדים לך ונעשה את רצונך רק כי לא יגש רומי בנו לא ננפש ולא
נשלל ממון ויכרות להם ברית טיטוס ואמנה על ככה ויחתום ויתן להם
ויפתחו האנשים את השער ויבא טיטוס וכל חילו עמו אל העיר ויקבלו
אותם היהודים בשמחה ובטוב לבב וכבוד וישאל טיטו' על יהוחנן ועל אנשיו
ויגידו לו כי ברח הוא ואנשיו עמו לילה דרך ירושלם אז שלח טיטוס רודפי'
אחרי יהוחנן ואנשיו ולא מצאו אותם כי מהרו לברוח ולא השיגום רק השיגו
מקצה העם אשר יצאו להמלט עמם אנשים ונשים וטף זקנים ונכשלים
וימיתום

וימיתום הרודפים אותם ואת נשיהם ואת טפם ויקחו כל שלל הנמצא
אתם ואחרי כן לכד טיטוס את ערי הגליל כלם ויפקד עליהם פקידים
ויעמק משם אספסינוס אל הר תבור הוא הר השלג והר תבור גבהו שלשים
ריס וראש ההר הולך מיזור עשרים ושלשה ריסיס וישלח אספסינוס את
שר לצאו פלגרוס וילכוד את ההר ואת העיר אשר ממעל לו ועד פה נשלמו
הספרים מהמלחמות אשר היו בגליל ובארץ ישראל הגליליית ויתר
המלחמות הרמות והמעשים העלומים והנוראים אשר נעשו שם לא כתבנו'
פה ורבו מלמות וכתבנום בספר הרומיים ועתה נוטיל לספר את
מלחמות ירושלם אשר לרו עליה הרומיים ונספר ספוריהם באמונה
כמשפטנו לעשו' ויהי כצרוח יהוחנן הגלילי אל ירושלם וימצא שם אנשים
בני בליעל רקים ופוחזים ורולחים ואנשי דמים ומרמה כמהו לאין מספר
כי מכל מקומות ארץ יהודה וירושלם נאספו אל ירושלם אנשי מלחמה
להיותם לעזרה לבית מקדש י"י אלהינו ויקבלם ענני ככהן הגדול ויאספו
אליו וכראות אנשי המלחמה את יהוחנן ואת גבורתו סרו מאחרי ענני
הכהן הגדול ויתלקטו כלם אל יהוחנן הגלילי ויתחברו לו ותהי עזתם
עם יהוחנן הגלילי ויעץ יהוחנן עם אנשי בליעל והדמים לשלוח ידם
בעשירי העיר להמיתם ולקחת הונם ועשרם ויהי מנהגם כי יתפשו
איש ואיש מגדולי העיר ואומרים לו יהוחנן ואנשיו הלא אתה הוא אשר
שלחת ספרים אל הרומיים ואל אספסינוס להסגיר את העיר בידם
ובדברם אליו בדברים האלה נאנני העם הדל והוא אומר חלילה לי מעשות
זה היו מצואים בני בליעל להעיד עליו עדו' שקר למען ישפט במורי
התורה למות ויעשו כן לאנטיפטר וללוביא והמה שני אנשים שרים
ונכבדים ועשירים טובים מגדולי העיר ויקחו את כל הון בתיהם את
כספם ואת זהבם וחמדת' להיות מחיה לבני בליעל ובני הדמים ויקחו
את הכהנים הגדולים וישליכום ממזמרות' מעבודת הקדש ויפילו גורל
לאמר מי יכהן ומי לא יכהן כי היו מתעתעים בכהונה ובעבודתה ויפול
הגורל על איש א' מבני הכהנים ושמו פאנין פניאל והוא איש שדה עובד
אדמה שלא ידע משפט הכהונה ואת עבודת הקדש כי לא נאה לאיש כמוהו
לכהן בכהונה גדולה ויפקידוהו לכהן גדול ותהי להם הכהונה ללעג וקלס
ויהי כראות אנשי האמונה והיושר שהיו בירושלם כי הגזירה עליהם יד

בני צליעל ויועדו כלם יחדו ויתנדבו להלחם עם בני צליעל ויקנאו העם
לי"י אלהים ויתיצבו נגדם וילחמו בהם ותחזק המלחמה מאד בין העם ובין
בני הצליעל ותלך המלחמה הלך וגדל ברחובות העיר ובחולות ובשוקים
ובהיכל י"י ובעזרה עד מלאת העיר חללים ומדוקרים כי אין רחוב ואין שוק
ואין צד שאין עם מלחמה ותכבד יד כל העם על הרוחמים ועל בני צליעל כי
רבה קנאת העם עליהם ויחלו להכניעם ויראו הפריצים כי אין להם יד
להתיצב נכח העם המתנדבי להרגם וינוסו כלם אל היכל יי ויסגרוו בעדם
ויכיוו שם בחוף ההיכל ויהי כראו' ענני הכהן הגדול ויתר עדת החסידים
והעם כי נסו בני צליעל אל ההיכל למלט את נפשם וינו ענני הכהן את
העם לאמר חדלו לכם ואל תלחמו עמהם בקרב ההיכל המקודש והמטוהר
בדם הרשעים החללים בני הצליעל ויחדל העם מעליהם ויו ענני הכהן
להעמי' עליה' שומרי מגבורי העם מסביב ההיכל ועל ש' ההיכל לצלתי תת'
לצאת מההיכל ויהי מספר השומרי אשר העמיד עליה' ענני הכהן על שער
ההיכל וסביבו ששת אלפי איש תופשי חרב ונושאי זנב ורומח ולו צבא שריון
וכובע וכלם מלומדי מלחמה גבורי חיל ויחשבו ענני מחשבה לאמר הנה
אנשי הצליעל נסגרו אל ההיכל ואין לנו ראו' לשלוח בהם יד בקרב היכל
י"י הקדו' גם כי המולה גדולה תהיה בעם י"י להמית איש את רעהו בהיכל
י"י וישלח ענני מלאכים אליהוהן הגלילי שר הרוחמים והפריצים
לאמר לו לעשות שלום ביניהם וימאן יהוה חן הפריץ לעשות שלום בינו
ובין העם כי שלחו הפריצים אל אנשי אדום לבא אל ירושלים לעזרתם
ואנשי אדום היו עוים וקשים מיום היוותם וגבורי מלחמה אך נכנעים
היו תחת יד יהודה כי הכה אוחם הורקנוס מלך יהודה וימל אותם
ויתן לגבוריהם עול עבודה להיות גדודים לשמור יומם ולילה את חומת
ירושלים ויתר העם היו כלם ליהודה למס' ויהי בשלוח יוחנן שר הפריצים
להביא חיל אדום על ירושלים ויבאו גבורי אדום לילה עשרים ושנים אלף
איש גבורי מלחמה חגורים כלם בכלי מלחמתם וחלוצי לבא ויהי כשמוע
ענני הכהן הגדול והעם שהיו עמו את קול מחנה אדום כי בא לילה ויעל
ענני הכהן על החומה וישאלם לאמר מי אתם ומאין באתם ואנה תלכו
ויענוהו גבורי אדום לאמר אדומיים אנחנו ומאד אנו אנחנו באים לדרוש
את י"י והיכלו וגם לדרוש שלום עמו כמשפטנו לעשות באנו ויען
ענני

ענני הכהן אותם ויאמר לא כנים אתם בדבריכם כי לא באתם לדרוש
את י"י ומקדשו ועמו ותעזרו להם כי אם לעזרת יוחנן שר הרוחמים
ואנשי הצליעל באתם והלא טוב לכם לבא לעזרת י"י ומקדשו מעזרכת
את החטאים הפריצים אשר יבקשו להחריב ולהחריס בית י"י ועמו
וישפכו בעיר י"י הקדושה דם נדיקים וחסידים ונקיים מחטא ובגלל
רשעתם נתחזקו הרומיים עלינו כי לנו מלחמה מצית עם הפריצים
ומחוז עם הרומיים ותחזק המלחמה עלינו בעיר מרעת הפריצים עד
אשר אמרנו מי יתן מותנו ביד הרומיים ממותנו ביד יהודים כמונו ואם
אתם באתם לעזרתם הנה חטאתם לי"י אלהינו על כי באתם לעזרת חטאי'
ורשעים ורוחמים בעם י"י כמו הם כי דרכו ברשעתם על עם י"י כדרכי
גתות ויעשו את היכל י"י מעון רוחמים ונוה רשעים ועתה אתם אתם
באתם לדרוש את י"י בדבריכם למה אתם חגורים בכלי מלחמה ואנחנו
לא נגללכם סגרנו את שערי העיר לצלתי תת אחכם לבא אל העיר כפעם
בפעם רק סגרנוס בגלל כלי המלחמה אשר אתכם שהם כלי משחית ולא
יאות לאיש לבא לדרוש את י"י בכלי מלחמה ובכלי משחית כי אם במנחות
ובחודות ובמתנות הלל לי"י ועתה אם חפצים אתם לבא אל העיר לדרוש
את י"י בדבריכם שלום בואכם הסירו את כלי המלחמה מעליכם ובאו אל
העיר בשלום ויענו אנשי אדום ויאמרו אל ענני הכהן ואל ההנהי' והזקני'
והשופטים והשוטרים הנכבדים אתו מעל החומה לאמר תמהים אנחנו ממך
אדננו ומכפר בעדנו הכהן הגדול ומיתר כהני י"י וזקני עמו ושופטיו
ושוטריו הנכבדים עמך שם ודבריכם נפלאים בעינינו מאד מאד אשר
נכיר מדבריכם כי לאויבים נחשבתו בעיניכם ולא אציתם לתתנו לבא
העירה כמשפטנו לדרוש את י"י ואשר אמרתם על היותנו חגורים בכלי
המלחמה הלא ידעתם כי אספסיאנוס הקריב לבא העיר הקדושה הזאת
ואנחנו בשמענו זה חגרנו כלי מלחמתנו לבא לעזרתכם ולשמור העיר
כאשר עשינו ושמרנו זה ימים רבים ואיך יעלה על רוחכם כי אנחנו
נבא לעזרת הרשעים והפריצים אשר אתכם ואנחנו מיום המולנו והמול
אבותינו לשם י"י אלהי ישראל לא סרנו מחקי התורה ומצותיה ועתה
אמרו לנו היש מצוה בתורת י"י להחזיק ביד רשעים כי נפנה אנחנו
אליה לעזור לחטאים כמוהו חלילה לנו מעשות זה כי בלנו הנמלאי' פה
ויתר

ויתר אנשי אדום עצדים לי"י ולעמו ושומרים משמרת תורתו ומשמרת
 ביתו ועמו ועוד הם מדברים כדברים האלה והנה ענן גדול מאד וברק
 ואש מתלקחת וחסך ואפלה וקול רעש גדול מרעיש את הכל ומרעידו וברד
 ורעמים חזקים ונוראים מרעמים ומבהילים כל רואיה' ויברחו כל העם
 הנצבים על החומה לשמור את החומה מסביב גם ברחו כל הנצבים עם
 ענני הכהן הגדול ולא יכלו להחזיק להם מעמד ולעמוד על עמדם עוד
 וענני הכהן הגדול אמן לבו לעמוד להביט באותות השמים הנוראים
 הנראים וחסך בלבו לשפוט על מה הם יורו אותות ההם הנוראים הנראים
 עליהם וישפוט במשפט מעוקל כי הקולות ההם הנוראים והברקים
 והרעמים והרעש והברד והעננים והאש מתלקחת וחסך והאפלה ויתר
 האותות הנוראים הנראים אז שם כלם יורו כי המה משלחת עזרה מאת
 י"י להלחם בעד עמו ובעד עירו ובעד מקדשו וזה המשפט שפטו גם
 כל הזקנים אשר עמו ולא ידעו כי כל האותות ההנה היו מורים על רעת
 ירושלם ועל רעת ישראל ולכן הלכו כל העם העומדים לשמור את חומת
 ירושלם מסביב איש לביתו ויראו אנשי הדמים והבלועל הסגורים
 בהיכל י"י כי ברחו אנשי הנצב השומרים להם על שער ההיכל וסביבו גם
 ברחו העם אשר היו שומרים על החומה כי נבהלו ונחפזו ללכת איש
 לביתו מפחדם מהקולות הנוראים ההם והברקים והרעמים והרעשים
 המרעידים ויקומו הם ויפתחו את דלתות ההיכל וינאלו משם וילכו דרך
 שער החומה בחסך ואפלה ויביטו אנשי הדמים ואנשי הבלועל ההיו
 בחסך ההיכל ויחנן עמהם ושריהם ימין ושמאל ואין איש מכיר את רעהו
 מן החסך והאפלה שהיה אז בעיר ועם כל זה לא היה איש יוצא מדלתות
 ביתו החוצה בכל עיר ירושלם כי נבהלו העם מפחד האותות הנוראים
 ההם והפריצים לא פחדו ולא נבהלו ויקחו מגירות צודס ויבאו אל שער
 העיר ויגרו את צריח השער מצפנים ובאשר היה צור קול הרעש וקול
 הרע' היו הם אז מתחזקי לשבר המנעול ואת צריחיו ולגרר למען לא יוכר
 קול השבר והצריח בקול הרעש והרעש ונכחדל קולות הרעשים והרעמי'
 היו גם הם נחללים מלשבר ומלגרר למען לא ישמע קול השבר והצריח
 לאיש ויעשו כן עד אשר גברה ידם וישברו את מנעולי השערי' ואת צריחיה'
 ויפתחו את שערי ירושלם ויביאו את חיל האדומיים העירה וישפטו בכל
 העיר

העיר בלילה ההוא לראות מה יעשו ואיד ילחמו ביושבי העיר עד להשמיד
 ולהכרית ויבואו עוד בהיכל י"י ויוציאו משם האנשים הנשארים מאנשי
 הבלועל ואנשי הדמים ויאספו כלם עם האדומיים וישעו אלה עם אלה
 ויהיו לעם אחד ולאגודה אחת ויכו בעש י"י בלילה ההוא שמנת אלפים
 ות"ק איש כלם גבורים אחוזי חרב מלומדי מלחמה מלבד אשר הרגו מדלת
 העם הרבה מאד ויהי הצקר אור וישלחו את ידיהם בעשירי העם ליסרם
 ביסורים רעים וקשים ויקראו את שופטי העם ושוטריו ואת שבעים
 הזקנים אשר לסנהדרין ויושיבום במקום המשפט ויאמר אליהם יהונתן
 הגלילי איש הבלועל ואיש הדמים למה לא תשפטו על העשירים האלה
 משפט מות כי הם ברתו צרית עם מחנה הרומיים להסגיר צידם את
 העיר הקדושה הזאת ובעת ההיא לקחו איש גדול מגדולי העיר ושמו
 זכריהו והיה האיש ההוא איש צדיק ותמים וחסיד וטוב מאד וירא את י"י
 וטוב בעיניו ובעיני אנשי' והיה עשיר גדול מאד ויאמר יהונתן ראש הפריצי'
 עם עדת הפריצים כלם אל הזקנים לאמר שפטו על האיש הזה משפט מות
 כי הוא היה בעזרת אויבינו ויועץ למסור את העיר הזאת צידם וכשמוע
 הזקנים והזקנים השופטים את דברי יהונתן שר הרולחים ואת דברי
 אנשי הדמים ואנשי הבלועל שהיו אתו ויכירו כי הם מצקשים להמית את
 זכריהו על לא חמס בכפיו ומחשבתו זכה לי"י אלהי ישראל ויבכו האנשים
 מאד מאד ויאנחו עד לא חדלו מן הבכי אשר בכו עליו וירא יונתן איש
 הבלועל ואיש הדמים ורעיו עמו כי הכהנים והזקנים צוכי' על זכריהו ולא
 ירצו להמיתו להיותו איש צדיק ותמים ויאמר אליהם יהונתן ורעיו
 הצטרס ימות זכריהו תצבו עליו הצטרס יבא חבל המות לו תגודו כה
 יעשה לנו אלהים וכה יוסיף אם כה תעשו לנו במשפטיכם אם לא נשלחה
 יד בכס ראשונה ואנחנו נשפוט את משפטי עם י"י כרלוננו ויעיוזו אז
 אנשי הבלועל ואנשי הדמים את פניהם ויקחו את זכריהו מקרב
 הכהנים והזקנים השופטים ויסירוהו מצית המשפט ויוליכוהו עמהם
 ויעלוהו על ראש מגדל החומה הפונה קדמה וישליכוהו משם לארץ ויפול
 זכריהו ממעל לחומה אל ירכתי עמק יהושפט וימת וייראו הכהנים
 והזקנים השופטי' מזה יהונתן הרשע ומיתר הפריצים אנשי עלתו ויבהלו
 מהם מאד כי אמר יונתן הרולח הרשע אל כל הכהנים והזקנים השופטים

אם לא משפטו את כל אשר נביא אליכם לשפוט כחפזו דעו לכם בי כמות זכריהו בן תמותו כלכם

אז חפשו זדיק ועשיר ואהבו לכל אנשי ירושלים ושמו גוריניון הגבור והיה האיש גבור חיל מאד ואיש מלחמות ונבון וחכם וזדיק וחסידים והוא היה המתנדב ראשונה להלחם בכל המלחמות אשר נלחמו מן הגוים הנלחמים על ירושלים והיה משפטו כאשר יקרבו הגוים נכח היהודים למלחמה יצא הוא לקראתם ויהרוג בהם הרג רב ויכה גם מכה רבה ויבריחם מעל היהודים ולכן היה כל גשרו חרברות ופצעים ופניו וראשו ממולאים במכות חרבות ורמחים מרוב המלחמות אשר היה נלחם בהם בעד בית י"י ובעד עמו ועל אשר לא אבה לשמוע בקול יוחנן האביר הנזכר להיותו מאנשי עתו ומצני עדתו צוה לתפשו ויתפשו אותו הפריצים ויביאוהו אליו ויאמר לו יוחנן הרשע צו לביתך והתודה לי כי בן מות אתה ויוציאוהו יוחנן ועדת הפריצים אשר עמו אל מחוץ לעיר להרגו שמה למען לא תקום מצוכה בעיר על מות גוריניון כי כל יושבי העיר היו אהביו ואהביו ויתחנן אליהם גוריניון ויפול לפניהם ויבך בבי גדול ויאמר אליהם כדברים האלה אחרי אשר עלה על רוחכם להמיתני על לא חמס בכפי ולא תמלטוני ממות ואם אני נקי לי"י ולכם משפטי מות ואתם ידעתם זה תקובל נא תחנתי לפניכם יגדל חסדכם עמדי לקבור את נבלתי כאשר יכשר בעיניכם וצוה אמלא חן במותי בעיניכם ויענוהו ויאמרו אליו לו הרגנוך ולא דברת דבר היינו קוברים אותך כי בן היה דעתינו ואולם עתה אחרי אשר דברת ושאלת ממנו זה אותך נהרוג ולא נקבו ואת נבלתך נשליך על פני השדה לעוף השמים ולחית הארץ והוא בכל זאת היה מתחנן אליהם על ככה ויפגע בו יוחנן האביר וימיתו וישליכו את נבלתו אל חית השדה ויצאו העירה

ואספסינוס

פחה הרומיים הקריבו לצוא אל ירושלים ויחן בקיסריה ויתן שם מחיה לכל מחנהו מזון ונדה וכסף וזהב לרוב וישצו שמה הוא ומחנהו ימים רבים כי אמר לעמו דעתו את המלחמה אשר בתוך ירושלים בין היהודי אל נמהר לצוא אל ירושלים לשלוח יד במלחמת עד ילחמו יושביה בתוכה ויהרגו איש אחיו ואיש את רעהו ואיש את

את קרובו ואולי צוה וכנע נאון עוזם כי יראו כי ימותו במלחמת אשר תהיה ציניהם וברעב ובצמא אשר יגיעו ממלחמתו להם ואספסינוס איש יועץ טוב היה בכל עצות המלחמה והטיב לעשות בעצתו זאת לו ולעמו מאד מאד וישצו הוא עם עמו בקיסריה ימים רבים והעם אשר בירושלים נלחמו עם יוחנן ואנשיו אשר נקהלו אליו עד אשר נפלו מן העם חללים רבים לאין מספר ומהם נפלו הרוגים בחרב ומהם נפלו מדוקרי צבאי הרומאים הרשעים הפריצים כי מקצת הפריצים החשאים היו אוחזים איש סכין תחת צנדיהם ויסתירו אותם תחת מדוייהם והיה כאשר יקרבו הפריץ פתאום אל הצדיק והסכין תחת בגדיו נעלם וידקרהו איש הצליעל לצדיק ויפול במקומו וימות שם ולא היה יודע הצדיק מי הכהו ויפלו מן העם כאלה וכאלה רבים ורבים יותר מאשר נפלו במלחמות הרומיים עד אשר לא נשאר מהם כי אם תתי מספר ויהי צימיהם והם וישלח יוחנן הרומח ואישהדמיס חיל מירושלים ומאנשי המלחמה אשר אתו וילכדו הערים אשר השלימו עם אספסינוס והשחיתום ויכו בהם כל הנמלאים מן היהודים ומן הרומי וילך גם הוא אחריה אז ויעזרם על ככה ויקחו את כל רכוש הערי והם וילכדו גררה אשר בעבר הירדן וישצו שם צעת ההיא שלחו כל יושבי ירושלים הכהנים והזקנים ויתר העם אל אספסינוס דברי שלום וברית אמת לאמר תנה ידך לנו לעזרתנו כי רבה רעת יוחנן ורעת האנשים הרומאים אנשי הצליעל אשר עמו וישחיתו בעיר האלהים עם רב לאין מספר וישלחו גם אנשי גררה אל אספסינוס כדברים האלה לאמר אם רצונך למשול בארץ יהודה וירושלים תמשלה חזקה אשר לא תואר שמה נא לעצמנו וצוה אליו ואל תעמוד כי אתנו פה יוחנן ואנשיו הרשעים הפריצים וישחיתונו ברשעתם ויכלו את כל אשר מצאו אחנו מאדם ועד בהמה וימשלו בנו ונשנינו ובכל אשר לנו והננס עומדים עלינו להאבידנו ולכלותינו ונבלתי השאיר לנו שריד ופלטת בארץ ואם תצוה אליו תחזוק אתה עם חילך ואנחנו עם אנשינו מצית ונכלם ונשחיתוסיית לאדון לנו ונח' חלק אל ירושלים באין שטן ואין פגע רע כי גם כל יושבי ירושלים רוצים לעבוד אותך ולכיותם תחת ממשלת הרומיים ואנחנו והם נעשה אמת על ככה וכשמעו אספסינוס את דברי אנשי גררה וילך אליהם לעזרתם ולא פנה ללכת אל ירושלים ובעת ההיא הוגד ליוחנן ואנשיו אשר היו שם

פי אספסינוס בא עליהם • ויכו את שר העם אשר בגרר ויאלצו מהעיר
 לברוח וישימו את פניהם לברוח היערה וישמע אספסינוס כי הם בורחי'
 דרך היערה וישלח אחריהם את פולוגרוס שר החיל וישיגם ויד כהם מכה
 גדולה מאד • וישב פולוגרוס מרדוף אחרי הפריזי' אשר עם יוחנן האכזר
 ובשנו דרך גרר' וימלא על שפת הירדן עם רב מדלת הארץ והמה מבקשי'
 לעלות אל ירושלים להמלט עמהם • וילחץ אותם אל הנהר ויד מהם שלשה
 עשר אלף איש ויתר העם נפל בירדן וימותו במים תשעים ושנים אלף איש
 טף ונשים וגם לאין מספר עד אשר נסתם שטף הירדן מרוב הפגרים
 מנבלות האדם והבהמה • ויתרחשו מי הירדן ללא ת מבולם אל הצקיעות ואל
 השדות הנה והנה כי סתמו הפגרים ונבלות ההרונים את דרכו בעד
 הירדן מלשטוף מימיו בשטף כמשפטו • ואחרי זה התגברו המים על סתום
 הפגרים והנבלות ויגרפו כל הפגרים ההם וכל הנבלות אל ים סדום
 הוא ים החמר ונקרא גם כן ים המלח ויכסו פגרי הממים ידות הירדן
 מרוב נבלת אדם ובהמה • ויהי אחרי כן ויסע אספסינוס משם וילך אל
 ארץ סדום וילכוד שם שתי ערים בצורות שם האחד לגריט • ושם השנית
 כפר חוף • ויד מיושבי הערים ההם עשרה אלפים איש ויתרם ששה בשבי •
 ויסע משם וילך אל חמת גדי וילכדה היא חמת גדי אשר בה מעינות המי'
 החמים אשר מהם יוצאות מעינות חמי העיר טבריה והם שרשי כל
 המעינות החמים אשר בכל הארץ לפי משפט יודעי טבעי הארץ והחווים
 בכוכבים • ויעתק משם ויבא אל שומרון וילכדה • ומשם בא אל יריחו
 וילכדה • ויחל לבנות את כל הערים אשר לכד ולכונן את החומות אשר
 להם ולתת אנשי מלחמה ושומרים להיותם עוד לעזרה בלכתו לצור על
 ירושלים ויעש כן ויבן את הערים ההם כרצונו ויחזק את חומותיהם •
 ויסע משם ויבא אל קיסריה לאסוף שם את כל חילו ואת כל עמו לצוא על
 ירושלים למלחמה לצור עליה • והנה מלאכים באו אליו מן רומא ויאמרו
 לו כי מת ניארון הקיסר על רומא בצדו בשדה אשר נפלה אש י"י עליו מן
 השמים מדי לכתו לצוד ליד עם שריו וימת • וימלך תחתיו גלצא ויהי
 קיסר על ממלכת רומא שנה אחת ובתוך השנה הסיא הכוכב שרי הרומיים
 אשר קנאו בו על הממשלה וימיתוהו וימליכו תחתיו את צוטלין וצוטלין
 היה איש כסיל רע ואכזר ושכור ולא נאה לו למלוך אף כי להקסר וישמעו

כל שרי הרומיים אשר היו עם אספסינוס הפכה לכבוד הממשלה אשר
 לרומה את דברי המלאכים ההם • ויראו כי מת ניארון הקיסר בפגע י"י
 והרומיים אשר ברומה המליכו אחריו את גלצא ויכוהו וימיתוהו תוך
 השנה הראשונה למלכותו • ואחריו המליכו את צוטלין והוא איש רע
 ובליעל ושכור ויחר להם מאד מאד ויקלפו השרים ההם על דברי המלאכי'
 ההם ויאמרו אליהם כתמו השרים הגדולי' הראויים למלוכה ולקיסריות
 מרומה כי המלכתם איש שכור עלינו • ואותו קסרחתם בחק הקסריות
 ואת כתר ממשלת הרומיים השפלתם ולמה לא המלכתם את הפחה אשר
 עמנו הוא אספסינוס אשר הוא גבור ואיש חיל ואיש חכם ומצין מלחמות
 אשר לכד ערים גדולות וצנורות והכניע גוים רבים ועלומים ומלכים
 אדירים תחת ממשלת הרומיים והזקין במלחמותנו להגדיל ממשלתנו
 ולהרבותה ולהרחיב מקום מלכותינו ונוסף צועל גבורה ועל חזונתו
 וחכמתו טוב עולתו אשר אתו בהיותו יועץ נאמן בכל ענת המלחמה וכאשר
 יהיה כן יהיה • ועתה תחת אשר היה נאה לכם להמליך את אספסינוס
 או איש כמוהו • ואם הוא בלתי נמלא אחכם המלכתם עלינו איש בליעל
 ונבל ושכור הסכלתם עשה • ואלהים יבחר לממשלת הרומיים המנסיג
 הראוי והמלך הנאות לכבודה • ויתיעלו כל שרי הרומיים אשר היו עם
 אספסינוס להמליך ולקסר את אספסינוס ולהפקידו על ממשלת הרומי'
 למלך ולקיסר • ויבאו כלם בעלה אחת ויקומו על אספסינוס ויאמרו אליו
 אתה תמלוך עלינו כי לך יאתה מלוכת ממשלת רומא ואיש כמוך ימלוך
 עלינו ויתקסר בממשלת חק הקסריו' ועתה מלוך כאשר נפשך עלינו ועליך
 לגזור ועלינו לקיים • וימאן אספסינוס לשמוע לדבריהם ולא אבה למלוך
 עליהם ויחזקו הם ממנו ויאנסוהו וישיבוהו על כסא המלוכה וישימו כתר
 מלוכה ועטרת קיסריות על ראשו • וישלח ידו להסיר את כתר המלכו'
 מעל ראשו ואת עטרת הקיסריות כי לא חפץ למלוך ולא להקסר וישלפו
 סרומיים איש את חרבו ויאמרו לו מלוך עלינו ואל תמאן כי אם מאן אתה
 למלוך מות תמות במיתת חרב • וירא אספסינוס כי כונתם לאנסו על
 ככה וכי רצו להמיתו ויירא מהם פן ימיתוהו וימלוך עליהם ויקבל את
 חק הקסריות וישבעו לו כל החיל ויכרתו להם ברית ואמנה חק הקסריו'
 וישב על כסא המלכות להיותו קיסר ומלך מלכים :

פרק שבעים וששה צימים ההם היתה המלחמה הולכת וגדלה בירושלם וישפך בקרבה דם רב בגלל רשעת יוחנן שר הרוחנים ואיש הצליעל ושרי הפריזים אנשי הדמים אשר עמו בענה להשחית את עיר י"י ועמו וצימים ההם היה בירושלם איש דמים וצליעל משועי עם יהודה ושמו שמעון ויחל גם הוא ללכת בחקות יוחנן הגלילי שר הרוחנים לשפוך דם נקי ולשלול שלל ולבזוז בזבירושלם כי מלפני כן העלו ענני הכהן לשר בירושלם ויהיו לו לשטן ואחרי כן נתחזק עליו ענני הכהן וישליכוו מחוץ לירושלם וילך לו ויתחזר עם אנשים רקים ופוזים ורוחנים וישם שמעון זה על לבבו לאמר אל לא אתחזר לרשעי ארץ לא אוכל לנקם מענני ומעוזריו אשר השליכוני מירושלם וישלחוני מאתם בצגת ובחרפה אשר חרפה היא לאיש כמוני להיותו מושלך משררתו להיות גנב ושודד ולא יהיה משתחרר וילך בכל ערי יהודה והגליל ויקרא בחולות הערים ויעזר קול גם שלח ספרים באשר לא היה שם לאמר מי הוא אשר יבקש להמלט מאדוניו או מי הוא עשוק ורלוץ בארצו או מי הוא עבד יבקש דרורו או מי הוא סורר ומורה לאביו או למלכו או לבית דינו או מי אשר יש לו נשים ינשוזו או מי הוא אשר ירא מדם נקי אשר שפך פן יפול ביד אנשי המשפט והולך ביערים ובכרים דדד או מי הוא אשר יודע כי הוא מחוייב ראש למשפט המלוכה על פועל רע אשר פעל ברשע או מי אשר ירצה לגזול ולחמוס ולנאוף ולגנוב ולרנוח ולאכול ולשתות בצלתי יגיע כפיו יסור נא ויבוא אלי ואפרוק מעל נוארו עול משפט ואשציעהו מנעם גזל וחמס כרכונו וכנפשו ויאספו אליו כעשרים אלף איש רוחנים ושודדים וסוררים ומורים ורשעים ופריזים ויחל להרע לישראל ולהרשע בכל אשר יפנה וישמעו יושבי ירושלם והכהנים והזקנים וענני הכהן הגדול עמם את רעת שמעון כי רבה וכי הוא הולך וגדל להרע לעם י"י ויצר להם מאד ויאמרו עתה ירע לנו זה יותר מיוחנן האכזר ויתיעלו זקני ישראל ושרי הכהנים וענני הכהן הגדול עמהם ויאמרו איש אל רעהו הבה ונשלח אליו אנשי חיל וגבורי מלחמה ויבואו עליו פתאום אולי יוכלו להכותו או ללכדו חי טרס תגדל רעתו יותר ונוסף גם הוא על צרינו הכלחמים בנו מזית ומחוז ויהיה לנו למוקש ושלחו אליו חיל כבד מאד

מאד מישראל ויהודה רכז ופרשים ועם רגלי וילכו אליו פתאום ויבואו עד מקום מחנהו וימלאו אותו חונה צדות הזרע ומשחית את תבואת הארץ וגודד ושודד ואוסה את הכרנות ושורף ומשחית הכל מגדיש ועד קמה ועד כרם זית ויחלקו זקני מחנה ירושלם את המחנה ויחלו להכות בשמעון ובמחנהו ויכו בו וצפריזיו מכה רבה ואחרי כן נתחזק הוא על עם י"י ויקם עליהם לילה ויך בהם מכה רבה מאד ויפנו האנשים הנשארים ממחנה ירושלם וישימו פניה' לנוס דרך ירושלם וירדוף שמעון אחריהם ויכס עד שערי ירושלם ויכחם עד השחיתם ויפלו מהם חללים בדרך הרבה מאד ולא נשארו מהם כי אם מתי מעט ויהי אחרי כן וילך משם שמעון להלחם באדום ולהשיב את מלכות אדום תחת ידו ולסור אל משמעתו כי היתה תחת יד ירושלם וילך ראשונה אל עזה כי עזה היתה גברת לכל ערי אדום והיא היתה ראשונה לגבול אדום מפאת ירושלם וינא אדום לקראתו בעם כבד וביד חזקה וילחמו עמו ולא הגביר חיל שמעון על חיל אדום ולא חיל אדום על חיל שמעון ויפרדו זה מזה ויסר כל איש מהם ויט מצעל ריבו עם מחנהו ויחר לשמעון על ככה מאד ויאמר טוב מותי מחייבי לא יש יכולת בידי ללכוד את אדום ויט שמעון מלהלחם באדום ויחן על גבול ארץ אדום מנגד וישב שם ויחשוב לערוך עמהם עוד מלחמה ויהי הוא חושב את מחשבות המלחמה אשר יערוך איד יערבנה והנה יעקב האדומי בא אליו והוא היה באדו' נגיד וגבור חיל ואיש מלחמו ורוח וכשמעו את שמע שמעון ואת שמע הקול אשר העביר כרת ברית עמו ויבא אליו ויאמר אליו אל ירע צעיניך על אשר לא יכולת במלחמתך הראשונה ללכוד את אדום ותאמר לנפשך כי יד חזקה היא מאד יד אדום ולא תוכל עליה כי יכול תוכל לאדום גם כי תחריס את כל ערי אדום כי תלכדם אם תרצה רק כי תשמע לעלתי והנני מסגיר את אדו' בידך ויענהו שמעון לאמר הבה נא עצה ודבר הלום וכי יבא דברך ובדנוך ויאמר אליו תנה בידי חצי העם אשר אתך ואלכה לי לילה ואשב במקום מארצ האורז והיה בצקר השכס נא וערכת עמהם מלחמה וכראותך כי יבואו האדומיים לקראתך והריקות את חניחך ופנית לנוס ומנתקס מן העיר אל השדה כי ירדפו אחריך ואני עם העם אשר אתי נקום עמקום מארצ האורז ונחיש אל פתח השער ונכה את שומרי השער ונבואה העיר פתאום

פתאום ונכה את הנמצאים בה לפי חרצ וגרים נסך על המגדל אשר לעיר
וצראותם האדומיים את נסך על מגדל עירם יפלו ידיהם וימת לבם ויחר'
ויתר ממקומו ותשזז עליהם ותלכדם כרזונך ותחרימם או לקח לך ענה
אחרת הנה אני לי ימים רבים נגיד עליהם וגבורם אשזאל העיר לילה
והיה כי ישאלוני האנשים השומרים בשער מאין תבא אענם אשר אני בא
ממחנה שמעון אשר הלכתי לרגל ולתור ואלכה לי אל זקני העיר
ואומרה אליהם תנו נא לי את גבוריכם ואני אסגיר בידכם את שמעון את
ישוה להלחם כי תרתי את כל מחנהו ויכולתו ונראתה אלי ושמעתי אשר
בצקר לאור היום יבא אלינו עוד להלחם בנו ואתה השכס בצקר ובוא אלי
וערכת עמי מלחמה כי אני אהיה בפני המלחמה והיה צראותך כי אני בא
לקראת הרק חניתיך אלי ופניתי אני לנוס לפניך ונתתי מחתה ומרדך לב
בלב האדומיים ויגסו ורדפת אחריהם ולכדתם והכיתם ותבוא צעריהם
בלבך את העיר הגדולה היא עזה ויתיעץ שמעון עם אנשי מחנהו על
עלת יעקב האדומי ותכשר בעיניהם העלם השנית ויאמרו לעשותה וילך
יעקב האדומי לילה בצעה ויגד לזקני עזה כי הלך לרגל את שמעון ואת
מחנהו וכי הוא הכיר אשר יסגירנו בידם וישמיהו זקני עזה לקנין עם
גבוריהם וילוו אותם לאמר אתם אינכם מכירים מאד בתחבולות
המלחמות ואם כלכם גבורים ולכן פנו לכם באשר יפנה יעקב ואם
יסע סעו ואם יחנה חנו ואם יעמוד עמדו ואם ילך לכו ואם יצרח צרחו
ואם ישזז שזזו ולא תסורו מכל אשר יצוה אתם ימין ושמאל וצבקה לאור
היום והנה שמעון בא עם כל מחנהו ויזעק יעקב האדומי את גבוריו וילא
לקראתו והיה כי הקריב לבוא אליו כי הריק שמעון אליו את חניתו למולו
ויצרח מהמלחמה וגבוריו עמו וצראות עם אדום הנשאר כי יעקב צורח
מהמלחמה וזוה היה גבורם וקלינם ויפגו כלם לנוס מפני שמעון
וירדוף הוא אחריהם ויכס מהם רצה מאד וילכדם וילכוד את עזה והיו
יושבים עבדים לשמעון ויסע משם שמעון ועמו ארבעים אלף איש גבורי
חיל מאדום ויהודה ואנשיו הגדילו לעשות עם מרוב השלל אשר שללו
מצתי האדומיים הנהרגים במלחמה ויתר האדומיים הנשארים הנלכדים
חיים השלימו עמו ויכרות להם ברית ואמנה וילכו עמו ויעבדוהו
ויגדל עוד מחנהו מאד וילך חזרוגה וילכדה ויקח את שללה וישחת את
תבואתה

תבואתה ואת קלירה ויבן את עיר חצרון ויגדור פרנותיה אשר נקראו
במלחמה וגבוריה הנשארים ממות במלחמה השלימו עמו ויקבלם
ויעבדוהו וילכו עמו ויסע משם עם מחנהו וכי גדל עוד מאד בהאסף
גבורי חצרון עמו וישת פניו ללכת אל ירושלים וילך סביבות העיר
וישחת את תבואתה ואת קלירה ואת קמותיה וגדישיה וישמע יוחנן
הגלילי שר הרומאים וקנין הפריזים כי בא שמעון אל ירושלים לצור עליה
וכי השחית את כל סביבותיה ויבקש ללכת אליו מירושלים להלחם בו
ווחת ממנו להלחם בו פניו בפנים כי אמרו לו מרגליו אשר לא יוכל לו
כי גפול יפול לפניו אם יראה פני עמו כי רב מאד מחנהו וכשמעו יוחנן
את דברי מרגליו וילא מירושלים ויארוז לו על הדרך והנה אשת שמעון
אשר היתה בירושלים ילאה מירושלים עם עבדיה ועם שפחותיה ואמהותיה
לנוס אל שמעון אישה כי פחדה פן יפגעו בה אנשי יוחנן וימיתוה
על רעת שמעון וילכדה יוחנן האורז וישיבה ירושלימה ויביאה העירה
ויחנאה הוא ואנשיו על שמעון בלצטם בלצטם את אשתו ואת שפחותיה
ויאמרו עתה יפול שמעון בידינו וירצה לעשות רזוננו כי לא יכלה אשתו
ללכת אליו כי לכדנוה והוא אהבם מאד וצללה יעשה את כל אשר
נחפוץ ויוגד הדבר לשמעון וילכוד גם הוא רבים מאנשי יוחנן ויקנץ
את כפותיהם כל קץ ימין וישים לחרפה על יוחנן וישלחם ירושלים
אל אדניהם וישלח שמעון אל יוחנן לאמר שלח את אשתי ותבא אלי
היא וכל אשר לה ואם לא תאבה לעשו' כן מרה תהיה באחרונה לך ולקחתי
העיר הזאת גם כל האנשים אשר אלכוד מאנשיך את ידיהם ואת רגליהם
אכרות והיו לך לחרפה וייראו יוחנן ואנשיו ממנו יראה גדולה מאד
וישלחו את אשתו וישב שמעון מחוץ לירושלים ויוחנן בתוכה מחוץ תשכל
חרב שמעון ומחדריים אימה מפני יוחנן כי אנשי יוחנן היו מלומדים
לאנש את נשי ישראל ולנאוף בהם ולשפור דם נקי ושמעון אז פנה מעט
מירושלים וילך לו אל אדום כי שמעו אשר עשירי אדום יצגדו בו
וישלח ידו ויבזוז את הערים אשר לאדום וישללם עד בלתי השאיר להם דבר
ויעשר עושר גדול ויסע מאדום ויבוא עוד אל ירושלים מחוץ ועמו
כל חיל אדום וחיל יהודה אשר נאספו אליו ויחן על שער העיר ותגדל
העת יוחנן שר הפריזים ורעת אנשיו בירושלים כי למדו את אנשי ירושלים
לרנוח

לרצוח איש את רעהו ואיש את אחיו ולנאוף איש את אשת רעהו וירצח הזנות
 בחוץ העיר וגם מקצת העם ובחוריהם היו מגלחים שער זקנם ואת שער
 ראשיהם מגדלים והיו לובשים בגדי נשים וכולכים ומתעצבים עם הנשים
 למען ינאפו בהם והרעה והחושבה הגדולה הזאת היתה לירושלם לשמה
 ולשערורה ותסגר העיר ואין יוצא ואין בא כי היוצא ימות בחרב שמעון
 הפריץ והיושב בעיר יראה בשמו וחרפתו מכל פאה ופנה וכי ידבר דבר
 ימות בחרב יוחנן הגלילי שר האכזרים והרוצחים וירא העם כי גדלה
 רעת יוחנן האכזר בחוץ העיר ויקהלו אנשי העיר להלחם ביוחנן ואנשיו
 וילחמו עמו ויפול מעט ירושלם עם רב מאד ולולי חיל אדום אשר ברח
 מפני רעת שמעון ויאספו אל ירושלם לעזר לעיר ולעמה כי אז השחית
 יוחנן ואנשיו את כל העם היושב בירושלם עד תמו וירא ענני הכהן הגדול
 והכהנים האחרים והזקנים ואנשי האמונה והחכמה ושאר כל העם הנותר
 בירושלם כי גדלה רעת יוחנן ואנשיו בקרב העיר ולא יכלו עוד לסבלה
 ויועזו כלם לתת את ירושלם ביד שמעון ולהביאו העירה אליהם ולהמליכו
 עליהם למען יהיה להם לעזרה בצרתם מרעת יוחנן כי הכירו את יוחנן רע
 ממנו ויאמרו כי יכול הוא ביוחנן וישמידהו ויאצדוהו וישלחו אליו את
 אחתי הכהן להביאו העירה וימאן שמעון במרמה לאמר לא אחפוץ לבוא
 אליכם העירה כי אתם שנאתם אותי ותשלחוני מאתכם ולא אבא לבוא
 אל ירושלם ברצון העם היושב בה וישלחו עוד את אחתי אליו וידבר אליו
 תחנונים מאת העם ויפטר בו ויצא לילה הוא וכל חילו אל ירושלם ויכי
 כבוא שמעון אל ירושלם ויפר את בריתו אשר כרת לאנשי העיר להיות עמ'
 לעזרה ויהפך להם לאויב ויתאמץ בצרית עם יוחנן וימלכו שני הפריצים
 האלה על ירושלם חלק בחלק חדש בחדש ואשר לא היה יכול טרם בא שמעון
 לירושלם לסבול עול פריץ אחד נטה שכתו הוא צבאו לסבול עול שניהם
 ואחרי כן אחר ימים אחדים ותימי מכשלת איבה ושטנה בין יוחנן ושמעון
 בגלל אלעזר הכהן בן ענני הכהן הגדול הפריץ הראשון לישראל כי שמעון
 רצה להמית את אלעזר לנקום נקמה מאביו אשר השליכו מירושלם ויוחנן
 היתה ידו חזקה עם אלעזר כי מראש היה אלעזר עם יוחנן לעזור על החמס
 והשוד כי הוא היה הראש אשר על ידו למחה ממשל הפריצים בישראל שהיה
 אביו כהן גדול ומושל בירושלם ונשאו לו פנים הזקנים ולא יסרוהו גם
 אביו

אביו לא הוכיחו ולא יסרוכי היה יחיד לו והוא היה הראשון אשר קרב את
 אנשי החמס להיותם לאגודה אחת והוא עזר ליוחנן הגלילי צבאו תחלה
 אל ירושלם ולכן נשטמו שמעון ויוחנן על ככה מאז ויהפכו לאויבים ותי
 במלחמה ביניהם כל הימים כאשר נאספר עוד :

פרק שבעים ושבעה זימים בהם שלח אספסיאנוס את

אנטונינוס ואת מנקימינוס שני
 שריו הגדולים ויועזיו החכמים לבוא אל רומא ולהלחם עם צוטלין ימים
 אחדים ולהמיתו ואחר ילך הוא שם להתקשר כמשפט חוק הקסריות
 ברומא ולחדש את כתר מלכותו שם וילכו צ' השרים ברומא ויקצנו
 להם בחכמתם חיל גדל מאד וילחמו עם צוטלין וימיתוהו ויפלו במלחמה
 הדיא שמנים אלף איש בחור מגבורי הרומיים בחוץ העיר הגדולה רומא
 וישמע אספסיאנו' אחר כן כי הוכה צוטלין במלחמה וכי מת וכי משלו שריו
 אש' שלח שם וימהר ללכ' אל רומא להתקלם בחוק הקיסריו במשמרת משפט
 רומא ולחדש את כתר מלכותו להיות הממלכה נכונה צידו ויחלק כל עמו
 לחיילים חצי העם הוליד עמו לעזרה ולמלחמה וחצי העם עזב עם טיטוס
 צנו לצור על ירושלם ויהי בלכת אספסינוס לארץ הרומיים כאשר ספרנו
 ויעזוב את טיטוס צנו באלכסנדריא וילוו אותו לאמר אתה לא תסור מפה
 עד שלחי אליך מכתב מרומא ואיעצה אליך מה תעשה ולא תצור על ירושלם
 ויאמר לו כן אעשה אביו כדברך זו עלי ואני אקיים מצותך וילך לו
 אספסינוס אל רומא והיה בלכתו לחדש את מלכותו שם ויולך עמו את
 אגריפס המלך ומונצ' צנו כי אמר אולי ימרדו בי ויולך עמהם ועמו אותי
 יוסף הכהן אסור בכבלי ברזל כי אמרו לו יועזיו לאמר אתה הוא לא ראית
 מיוסף אות מרד מיוס צבאו אליך וגם לא עלה על רוחו צגד בוגדים כי איש
 גאמן הוא אמנם מי יודע אחרי נסענו אנחנו מפה אם ישונוחם על עמו
 ויברח לירושלם ויחזק את ידי יושביה מגבורתו וחכמתו וישלים בין העם
 והפריצים אשר בתוכה אשר המה מצינים במלחמותיהם את עם ירושלם
 לשחתה ומליכוכו ושב ירושלם עליהם ויהיה לנו לשטן גם אתה בלכתך
 אל רומא לריך אליו כי חכם הוא ויועץ גאמן וכל אשר ישמע לעצמו בכל אשר
 יפנה ילחח ואספסיאנו' כשמעו את דבריהם כשרו צעינו ויוליכנו עמהם
 אסור בכבלי ברזל בחצרת אגריפס המלך וצנו וגם הם הלכו אמו בלתי
 אסורים

אסורים כבבל לא ביד ולא ברגל רק כי היו נשמרי' בשומרי' למען לא יצרחו
אכה ואכה . ויהי כהגיע אספסינוס לרומא וילאו לקראתו כל יושבי העיר
ויקבלוהו בכבוד גדול ובשמחה ובטוב לבב ויודו לו לאמר כי לו נאה למלוך
ולתקשר כהק הקיסריות וינו ויאסרו אותי בצית הסוהר ואת אגריפס
ובנו עוזב לרונס . ויהי ממחרת היום ההוא ויאספו כל זקני רומא לקאר
את אספסינו' כחק הקסריו' כמשפט רומא ואגריפס ובנו עמסס ואתחננה
לצר בית הסוהר אשר ברומא להפקיד עלי שומרים ולהוליכני במושב
מלכות הקסריות לראות איכה יקסרו הקיסרים כמשפט רומא ואמלא חן
בעיניו ויעש כדברי ויביאני למושב מלכות הקיסריות אסור כבבלי ברזל
ויעמידני עמו במקום אשר ראיתי את כל אשר נעשה . וזה מעשה משפט
הקיסריות על פי חק אשר ברומא יביאו את המתקסר כל זקני הרומיים
ואנשי העלה מצית היכל אלהיהם ולפניו משחקים כלללים ובכנורות ובכל
כלי זמר ושחוק ובמנענעים ובחלוצרות לפניו עד הגיעם עמו קרוב לבית
המלכות כאלפים אמה . כי בית המלכות הוא צד א' צמדינה קרוב לצד היס
רחוק מהמדינה מעט ואם הוא דבק זה והוא מגרש קטן יכיל בחלרו הראשון
מאה אלף רוכבי סוס וכאשר יגיעו אל המקום ההוא יקראו אליו ז' מלכים
מוכתרים ע"י קיסר נבחרים על פי עלת רומא ושנים מהם יביאו לו סוס
לבן מוכן רוכב עליו ויתפשוהו שניהם מרסנו ומתנו זה ימין וזה שמאל .
ושנים אחרים יביאו לפניו סלס צ' מדרגות כלו מוזהב אשר בו יעלה לרכוב
על הסוס ויתפשו שניהם אחוריהם אל הסוס ופניהם אל צד הרכוב זה ימין
וזה שמאל עד אשר ירכב הרכוב על הסוס דרך הסלס ההוא וצ' מהם אחרי
אשר ירכב יעמדו צעני לידו הסוס זה מזה זה מזה ויתמד הרכוב על כל א'
מהם צידו וצדגלו מזה ומזה וילך לו אל בית המלכות בהולך את הצ' מלכי'
הראשונים את הסוס פסיעה אחר פסיעה והמלך השביעי הולך ראשון
מכולם על רגליו וחרצו שלופה צידו ולפניו אלף גבורים נחרצות שלופות
צידם הולכים על רגליו ואין קול ואין דובר ואין לפנוף וגם קולו 'המשחקי'
ינוחו והמלך ההוא טו' ההולך ראשון קורא בקול גדול ואומר הדברים האלה
הראיתם האים אשר שם צו אלהי עולם להנהיג את יושבי ארצו ולמשול
בעולם בחוק הקיסריות הנה זה הוא כדוהו גדלוהו כי מי' הייתה לו
המתשלה ומאליו הגיעהו הכבוד . האלהים אשר מלא את משאלות לבו
להגדילו

להגדילו לעלות צמעלת הקיסריות היום הזה הוא יתן לבנו להנהיג את
מלכי הארץ ואת יושביה צדך ישרה ולשפטם כמשפט צדק ולהרחיק העול
והחמס מהעולם ולסגור צידו המרעים והרשעים ולאסרם ולהשמידם
ולכלותם פן ישוטטו בארץ להשחית את הממלכות ואת יושבי העולם
ולתגבר לעשוק ולגזול והוא בחסדיו ומלכותו שגדלה ורמה מכל מלכות
ולא יוכל איש לבוא עד תכונת הדבור ברוממותה יקיים ויעמיד ויחזיק
ויתמוך אל מלכות וחוק הקיסריות בה וישאר ויגדל וינשא ויחיה וינהל
במנוחה את אדונו זה המתקסר כהיום הזה ואמרו אמן . וכאשר ישלים
המלך הקורא את דבריו יענו ו' המלכים הנשאר' חצרו אחריו אמן לצדם
ואחריה' יענו כל העם יחדו פה אחד אמן ואחרי זה שנים רוכבים עומדים
מפאתי הקיסר המתקסר מזה ומזה ישליכו ז' פעמים כל אחד ואחד מהם
מזה ומזה פרחי זהב טהור לעם הדל ההולך רחוק מהרוכבים מזה ומזה פן
ידרכו גם והמה ילקאו איש אשר כיכלתו ללקוט . והמשליכים הפרחים
ההם כל אחד ואחד ישליך כחזקת ידו להשליך אם הרצה ואם מעט גם
המשליכים ההם הם הנבחרים בעלת רומא להיותם אחרי התקסר הקיסר
ההולך אל ימינו למשנה לו וההולך על שמאלו לשר על כל הצבא אשר יהיה
לרומיים ועליו להפקיד שרי הצבאות בראש העם כאשר ישלחו הרומיים
חיל צבאר ישלחו . וככה יקרא המלך ההוא הקורא ההולך על רגליו ראשון
וחרצו שלופה צידו ז' פעמים ויקרא בענין אשר כאשר יגיע המתקסר אל
שער המגרש אשר צו בית המלכו' יקרא הפעם השביעית וצבאית המתקס'
אל שער המגרש ירד מעל הסוס על כתפי המלכים השצעה ושם כסא עשוי
מעפר יבש לצדו ויוציבוהו עליו המלכי' השצעה ויחננו צידו שרביט דק מיצן
ואחרי כן יביאו לפניו יועלי עיר רומא וזקניה ועמס ספר שארי החפציות
אשר ברומא ויבקשו ממנו להשצע להם שלא יחלל ולא יפר צרית א' מהם
אחרי התקסרו עליהם והוא יקח את הספר וינשקהו כולו עלה עלה ודף דף
וישימהו על ראשו וישצע כי הוא יקיים כל הכתוב צו ועוד יוסוף הוא
חקים טובי' על החקי' הכתובים צו כאשר יכשר בעיני יועלי רומא ואחרי כן
ירצה לבוא אל המגרש והוא סגור ועל מגדליו מלמעלה עומדים שוערי
המגרש ויבקשו ממנו להשצע גם להם כי יקיים חקי המגרש וחקי
שועריו . וישצע וידר להם כי כן יעשה ואז השוערים ירימו ויקימו על
המגדל

המגדל הקרוי לשער את נסו ואת דגלו ויפתחו השער ויבא המתקשר אל
חצר המגדל ושם יקראו המלכים כלם הנמצאים ברומא אז יאמרו יחי
רצון מלפני מלך מלכי המלכים לקשר את הקיסר הזה מן השמים
ולהיותו רולה בעלתו בהתקשרו כאשר נקשרו אנחנו בארץ ושם ילכו
כל המלכים הנמצאים עם לפניו על רגליהם והוא גם כן על רגליו
אחריהם ויבאו אתו אל בית המלכות אשר בו כסא מושב הקיסריות
ובית הכוא שני כסאות האחד הוא כסא מושב הקיסריות והוא קבוע
והשני הוא כסא יעשאו לפי שעה לשבת בו המתקשר טרם התקשרו וכאשר
יבוא המתקשר אל הבית ישב על הכסא העשוי לפי שעה ויבאו כל המלכי
הנמצאים עם ובלבד שימלאו שבעה לא פחות וינשקו רגליו וגם ינשקו את
הארץ לפניו . ואחר יבואו שבעה הגמונים מהגמוני מלכותו אשר תחת
כל אחד מהם עשרים וארבעה הגמונים ותחת כל א' מהעשרים וארבעה
הגמונים השניים מאה ועשרים הגמונים שלישיים ותחת כל א' מהמאה וכ'
ההגמונים השלישיים ת"ק הגמונים רביעיים . והז' הגמונים הראשונים
יבואו עם ההגמון הגדול המושל בכלם והוא הגמון רומא והוא אב לכל
ההגמונים שכל העולם בממשלה ונקרא ברומא פאטר וביונים פטרון
והפטרון יחן ביד המתקשר הימנית שרביט עץ מזהב . בחלק בלתי חלק
ועל ראשו תלוי כיס קטן מלא עפר וישים באצבעו הקטנה טבעת עשויה
מענש אדם מת וביד השמאלית יתן כוס זהב ארוך ועליו תפוח בלורי
כדמיון הארץ כלה ואחרי כן ישים כתר המלכות בראשו וימליכהו למלך
ואחרי המליכה אותו למלך ינשק המלך את ידי הפטרון הנזכר ומיד יקח
הפטרון את עטרת הקיסריות ושימה על ראשו לכתר מלכות ויקרא בקול
גדול ויאמר יחי אדוננו הקיסר לשלום ולזרחה ולגדולה על כל מלכי הארץ
ויענו כל העם הנמצאים עם יחדו פה אחד אמן ואחר ינשקו הפטרון
בפיו וישב לו לימינו והמשנה האחר הנודע ישב לשמאלו ושר הכנא הגדול
הנבחר הנודע יעמוד לו לפניו וחרצו שלופה בידו ואחר כן יגזור הקיסר
להחיר כל אסור צבי הסוס' על ממון והוא יפרע את הנושה בו מאוצרותיו
וביום ההוא ילך הקיסר אל בית הפטרון ושם יאכל סעודת הבקר ביום
ההוא גם סעודת הערב עם שבעה המלכים הראשונים המתעסקים
בקיסריות ועס' ההגמונים הראשונים המתעסקים בזה גם כן ולערב
ילך

ילך לו אל בית המלכות וישכב עם ושם ישב בממשלה לשפוט ולגזור
כרוננו ולא יבא מבית המלכות רק פעם בחדש ביום הראות הירח אחרי
התחדשו בחדשו . ויחי לימים אחדים אחרי התקשר אספסינוס
ויקפוף על אגריפס כי הלשינוהו רשעי ישראל לאמר כי חשב לבגוד בו וכי
שלח לירושלם מכתב על ככה וימת אותו ואת מונבו בנו לפי חרצו וזה היה ג'
שנים וחלי קודם חרבן הבית . וטרם זה בטל התמיד אלף ור' ותשעים
יום וזה כלו טרם חרבן הבית והוא הכתוב בדניאל ומעת הוסר התמיד
עד תום הספור הכתוב שם :

פרק שבעים ושמונה

ונשנה שהיא צעת הסיא בחדש מות
אגריפס ובנו העיר י"י את רוח
אספסינוס לזכרני אני יוסיפון ברצון החמלה והאהבה והשלום וינו לשאת
את ראשי מבית הכלא ולהביאני לפניו ויעשו עבדיו כן ויביאוני לפניו
ואני אסור וכבול בכבלי ברזל ובנחשתים ויקרא לי הקיסר שלום וידבר אתי
ניחומים ודברים טובים ויאמר אתה ידעת שאהבתיך מאד מהיום אשר
ראיתך ושם אסרתך וכבלתך בכבלי ברזל לא מרוע לבני עשיתי לך את
הדבר הזה אמנם למען לא יקנאו שרי הרומיים על גבורתך ועל עצמתך
ועל תבונתך ועל חכמתך . ויאמרו זהו אשר היה לשטן במלחמותינו והוא
הולך באחד ממנו נפגע בו ונמיתהו ועתה ייטב לך וישמח כי הנני מסיר
מעליך את הנחשתים ואת כבלי הברזל והיית לפני באחד מהשרים אשר
לי כל ימי היותך ברומא ואמנם אני שולחך לארץ יהודה אל בני טיטוס
והיית לו לאב וליועץ נאמן כי הוא הוא אשר חמל עליך ולא נתן יד להמיתך
כאשר ידעת אתה . גם פעמים רבות בקש ממני לחמול עליך ולהחירך
ממאסרך ולכבד אותך וליראתי מקנאת הרומיים עליך לא עשיתי את
בקשתו . ואומר אליו ואיך אוכל להתנהג לפניך ולפני בך בעצה ואראה
אשר הרגת את אגריפ' ובנו צ' נאמני מלכו רומא על לא פשע ועל לא חטא'
ויען הקיסר ויאמר אלי הס יוסף כי לא להזכיר בטוב לא אגריפס ולא בנו
כי לו ידעת את אשר עשו בכתרי ואת אשר חשבו לעשות צמרד בממשלתי .
אתה היית שורף עצמותיהם בידך הידעת את אשר כדדתי אותו ואת בנו
בארץ יהודה וגדלתיו ונשאתיו לראש בכל עבר ובכל פנה ואת חיל
הרומיים שחתי בעריו בגללו . ואומר כן ידעתי אשר כדדריך הוא האמת

אדוננו הקיסר . ויעגני עוד הקיסר ויאמר והוא גמלני רע כי באנסה
אותי שרי הרומיים בארץ יהודה למלוך ולהתקסר על ממלכת הקיסריו
בשמעם כי קארו את בוטלין לקיסר והוא לא היה נאות לגדולת חק
הקיסריות . היה הוא מיעבס לבלתי יקסרוני כי מה ראו על ככה ומה
בכירוני עד ישפטו אותי במשפט כבוד הקסריות לקסרני . ועוד צבאו
פס היה הולך הוא וצנו מהגמון אל הגמון עד אשר הלכו אל הפטרון
להלשיגני ולהגיד עלי דבריו על מעשי אשר לא עשיתי . ולכן אני הכרתי
כי בלצ אגריפס היה רשע ושפטתיו במשפט מות כי מקום הרשע שמה
המשפט . ואת צנו שפטתי כמוהו כי צנוגד לא יכון לחיות בארץ על אשר
בלצו נשאר מעשה אציו גס כי הוא גרע בזרע המרד והבגידה . ואתנ' אותך
ראיתי לדיק ונאמן לפני כל הימים ולכן אני מפקיד את בני ביד ענתך
הטובה . ויצו אספסינוס להסיר ולפתוח מעלי את הנחשתיים ואת כבלי
הצרול ולהסיר את יוסף ממאסר רומה ולנהלו בכבוד עם שרי ממלכת
רומה ויועזיה . ויאמר יוסף הלא חרפה הוא לי לפתוח מעלי את כבלי
הצרול ומאסירי בני ישראל אשר אתי ברומה לא תפתחם . ועתה אם שמוע
תשמע אלי כי מלאתי חן בעיניך החר נא מאסר כל ישראל אשר אתי ברומ'
ואהיה לך ליועץ נאמן כל הימים ואיבית את אויבך וזרתי את צורריך .
ויעש אספסינוס כדבר יוסף ויתר את כל מאסר כל אסירי בני ישראל
אשר היו את יוסף ברומה ויגדע מעליו את הנחשתיים ואת כבלי הצרול .
וישלחיו אל צנו טיטוס באלכסנדריא אשר למצרים . וישלח אספסינוס
מכתב לצנו טיטוס . ויזוהו על יוסף הכהן לאמר . בני יקירי הנה אנכי
שולח לך את יוסף שר היהודים אשר הוא זקן המלחמה ואתו חכמה ועצה
וקיה לך לצב וליועץ נאמן ולא חסור מעלתו ימין ושמאל כי איש חכם הוא
ועלתו גבוהה . והיה נכון תמיד לכבדו ולגשאו כי הכבוד והגדולה
המה בגורלו . וי' אלהיו עמו ולא תאמין לעולם לדברי מרעים ולשיגוהו
לפניך על דבר וכל אשר יצא לפניך להגיד לך על יוסף דבר מיד השחיתו
והשמידו כי יוסף היועץ הנאמן איש אמונים . וכל איש אשר יבטח בעלתו
יתושר באורחותיו . והיה כהגיע יוסף השר אליך אחרי נוחו ימים
אחדים מיגיעת היס תכין לך הדרך ועלית אל ירושלים לצור עליה . והיה
אם שלום יענוך היהודים וימסרו להיות ממלכת רומה נקרא עליהם
השמר

השמר לך פן חרע להם כדבר אמנס רפא את שצרו עמם וצנה את עריהם
הנהרסות במלחמותינו והצניעם מנועם טוב ארלות הגויים אשר תחת
ממשלותינו ויסינו חפזים מכל מא עשרים שנה . רק כי יירימו דגל ממלכת
הרומיים על מגדל ירושלים ג' פעמים בשנה בכל רגל ורגל כי יעלו כל
ישראל לראות את פני י' אלהיהם כמשפט . ועם זה יקריבו קרבן מנחה
צעדנו על מזבח הקדש אשר בירושלים בכל רגל ורגל . ואם לא יחפזו
להשלים עמך והחרמת אותם ואת עריהם אשר לחרב לחרב ואת אשר לשבי
לשבי . גם אם ירצו ביוסף השר למלוך עליהם יבשר בעינינו כי ימלוך .
ועל כל פנים בעלת יוסף השר תסמוך ויהיה לצב ולפטרון ואתה תהיה
לו לצב . ויהי אחרי זה יוסף יוסף מרומה ויצא באלכסנדריא אל טיטוס
וישמע טיטוס כי בא יוסף וישמח מאד הוא וכל הזקנים והחכמים אשר
אתו . כי יוסף היה מלא רוח חכמה וצניח רוח עצה וגבורה רוח דעת
ויראת י' . וינא לקראתו הוא וכל זקני חיל הרומיים ויקבלוהו בכבוד
גדול ויתן יוסף לטיטוס את הספר אשר שלח לו אציו ויקראו . ויען
את יוסף ויאמר לו ככל אשר דבר לי אציו בספרו היה עם לצבי לעשות
עמך אף כי אציו יגזר אומר עלי על ככה שנה אתי והיה לי לצב ואני אהיה
לך לצב ובעתך תנחני . וישב יוסף עם טיטוס באלכסנדריא חדש ימים
אחרי צואו מרומה עד סר ממנו סער חמר היס וזעפו . ואחרי כן נועלו
יחדו לעלות על ירושלים לצור עליה כי ידע יוסף אשר מי' היתה זאת ולא
יכול להשיב את דבר י' אחר . ויסע טיטוס עם יוסף מאלכסנדריאה
עם כל חילו ומחנהו . ויחן בניקולופילוס ומשם בא בספינה וילך תניסה .
ומשם נסע ויצא באירקלאה . ומשם נסע ויצא בפליסיס . ומשם נסע
דרך המדבר ויצא בצעלי גוזים אשר במדבר . ויסע מצעלי גוזים אשר
במדבר ויצא אל דיקרון ויסע מדיקרון ויצא אל עזה ויסע מעזה ויצא אשקלון
ויסע מאשקלון ויצא אל יבנה . ויסע מיבנה ויצא אל יפו . ויסע מיפו
ויצא אל קסריה ויטע (אהלו) סס . ומדי נסעו במסעותיו הנזכרות לכד את
עזה ואת בנותיה ואת אשקלון ואת בנותיה ואת יפו ואת כל סביבותיה .
פרק שבעים ותשעה בשנה הראשונה למלכות אספסיאנוס
בחדש העשירי צו' לחדש בא טיטוס עם
יוסף ועם חילו ומחנהו בעיר קסרי' הנחמדת לכל רואיה והיא העיר אשר
צנה

צנה הורודוס המלך . וישב בקסריה עד אשר נאספו אליו כל אנשי חילו
מחיל הרומיים ומיתר חילי הגויים אשר היו תחת ממלכת רומה אשר
צאו לעזרתו להלחם בירושלם וללזר עליה ויאסוף אליו גם כל החיל .
ויכי מחנהו מחנה כבד מאד וישב שם עם כל מחנהו עד תום ימי החורף
וימי הסתו ועד בוא ימי האביב . בשנת אחת למלכות אספסיאנוס אשר
הוקם על מלכות הרומיים ועל כל ממלכתם לקיסר עצמו מלחמות קשו'
בקרצ ירושלם בין יושביה באכזריות חמה ויכו איש את רעהו באין מנוחה
והשקט וגם לא שקטה המלחמה מזיניה' כל החורף בדרך כל הארץ כי בקיץ
ובחורף עמדו מלחמתם לשמעון ויוחנן והשלישי היה אלעזר ומיום שנאסע
אספסיאנו' מארץ יהודה וילך לו אל רומה לחדש לו שם מלכות הקסריות
כחק משפט רומה . וצשנה ההיא מסך י"י בקרצ ירושלם רוח עוועיסו יחלקו
יושביה עם הארץ לשלש מחלוקות . המחלוקת הא' הלכה אחרי ענני הכהן
המוסר אז מכהונתו בחרפה וכלמה והב' אחרי יוחנן הפריץ האכזר . והג'
אחרי שמעון הפריץ הרשע . וילחמו היהודים בקרצ ירושלם איש באחייו
ואיש ברעהו וגדודי הרומיים מחוץ פושטים מקסריה אל ירושלם לבצתי
תח יוצא ממנה להמלט מהמלחמ' הפנימית ולבצתי יבא אליה מחוץ להביא
לתוכה דבר מחיה . וענני הכהן היה אישתם וחסיד וכראותו כי הנהגת
ירושלם איננה כי אסע על פי הפריצים . ויתן את השלישית אשר בידו
משלשת המחלוקות ביד אלעזר בנו הפריץ הראשון . והוא אשר סבב את כל
הרעות האלה על ישראל וירושלם בעשותו קשר על נגיב הרומיים . וכאשר
הסית את ישראל לפשוע ברומי' ולשלוח ידם בהם כי לו נכנעו ישראל בימי
ניארון קיסר לא נשמדו ולא נחרבה ארלם . כי המלכים הרומיים חפצם
היה להקרא שם ממלכת רומה על ישראל . ואמנם היו ממליכים עליהם
מלכים ממלכי ישראל . אף כי בימי אספסיאנוס וטיטו' ואגוסטוס לפניה'
אשר היו מלכי חסד ורחמים על ישראל . ויתחזרו אז לאלעזר הפריץ יהודה
וחזרון ושמעון וחזקיהו מצחורי השועים אשר ליהודה והגבורים אשר היו
בירושלם . ויתפוס אלעזר הפריץ עם חזריו את המקדש ואת ההיכל ואת
כל חזרותיו ומסביב . וישם מגדודיו אורצים שומרים את פאת היכל י"י .
ויוחנן הפריץ הגלילי אסף אליו המון רב ויתאמץ להעזר עם כל גדודיו
זיתפוש את רחובות ירושלם ואת שפלת העיר . ושמעון הפריץ הירושלמי
חפס

חפס לו אח מרום העיר ואת מקומות היבוסים אשר בירושלם ולכן היו
משחיתים אנשי שמעון את אנשי יוחנן באצני קלע ובחצים כי היו יורים
עליהם ומקלעים . ואלעז' בן ענני הכהן תפס את ההיכל ואת בית י"י ואת
מצבתיו ואת מגדליו . ותהי המלחמה שלשה ימים בתוך העיר ירושלם באין
שלו ואין השקט ואין מנוחה לא יום ולא לילה כי המלחמה היתה בין הפריצי'
וגדודיהם בכל עת והיו נלחמים יום ויום איש באחייו ואיש ברעהו וגופלים
במלחמה בכל יום חללים לאין מספר כי אין סופר לספור את רוב החללים
הגופלים ויהי דם היהודים הנכרמים הולך בשוקים וברחובות ובחולות
ושוטף בהיכל י"י כשטף גשם עד אשר כסה מפתח שערי ההיכל ופגרו החללי'
והנבלות ההם גופלים אלה על אלה ויתעייבו ואין מי יתנם לקבורה ויוחנן
הגלילי האכזר היה בתוך . ואלעזר הפריץ ושמעון הפריץ מזה ומזה .
ומקום שמעון היה במיטב העיר וילחץ את יוחנן וגם את אלעזר . ואלעזר
היה לו חוץ לשמעון ביבולתו עם היותו לו חוץ מאד ליוחנן כי היה בתוד . ויוחנן
היה מתעסק ללחוץ את שניהם ולא יכול עליהם כי אנשי שמעון אשר היו
במרום העיר היו מקלעים באצני קלע על אנשי יוחנן אשר היו בשפלת
העיר . וגם יורים עליהם בחצים ומשחיתים אותם וכאשר היו רוצים אנשי
יוחנן לקלע גם הם באצני קלע אל אנשי שמעון אשר היו במרום העיר היו
שבים אליהם אצניהם אשר היו מקלעים גם כנגד אנשי שמעון ומשחיתים
אותם ומוסיפים השחתה בהם . ותהי המלחמה נצובה וחזקה לשלשת
יוום ויום היתה הולכת ומחזקת ומחזקת עד מאד . ויקהלו אל ההיכל עם
רב ועזום מן הכהנים והזקנים מן היהודים ומתגפלין לפני הנלחמים
ומתחננים אליהם למנוע את המלחמה מן ההיכל . וידעו אנשי המלחמה
בעת ההיא להכות בהם עד צלי השאיר מהם פליט ושריד וציוס ההוא הרגו
את ענני הכהן ואת יהושע הכהן שהיו שרי הכהנים ושרי הקדש וזכריהו
הנביא נשם אלהי ישראל באמונה . ומאז כבר היה צוטל התמיד כי הוסר
מאז ל"ו ימים עדין היו בירושלם אנשי אמונה מקריבים עולות ל"י והיה
בעולות הכהנים את העולות על המזבח היו פריצים הורגים אותם מדי
הקריבנות את הקרבן אשר יקריבו והיו גופלי' פגרי נבלות הכהנים על נבלו'
הצבמות אשר היו מקריבים . וגם מיתר הנקבלים מעם ירושלם להשחחו'
אל היכל י"י והם אנשים בלתי בעלי מלחמה היו הפריצים משחיתים
ומצערים

יוסיפון פרק עט

ומציערים ומשמידים עד צלי השאיר שריד ופליט צם * וחסו נצלת האדם
נשלכת בתוך היכל י"י למדרס ולמדרך לאין מספר והיתה נצלת הכהן
המקריב נופלת על עולתו הקרבה כי מדי יקריב יבא הפריץ עליו ויפגע
בו ויהרגו ויתערבו דמי הקרבנות דמי הכהנים המקריבים וחלביהם
בחלביהם עד אשר לא היה איש יכול ללכת ברצפת הבית המרוצפת באבני
שיש כי חלקו האבנים בחלבי ההרונים ונדמיהם ובחלבי הקרבנות ונדמיהן
וידי הכהן מדי היותם מחזיקות בעולתו והנה הוא הרונג היתה נצלת זר
נופלת עליו ויתערבו נצלות ההרונים * ותפול נצלת הטור על נצלת
הטמא ונצלת הרשע על נצלת הצדיק ונצלת הרונח על נצלת החסיד *
ויתערבו דמיהן בתוך היכל י"י עד ששטף הדם את ההיכל ויתערב דם
הנקלה עם דם הנכבד ודם הרשע בדם הצדיק ויתערב הדם לטוב ולרע
לטהור ולטמא לצדיק ולרשע * ויהי הדם בתוך היכל י"י כאגס מים וגם לא
היה סם בהיכל י"י כי סם חלב נצלת אד' ומעי האד' וקרבי החללי' המדוקרי'
אשר נפלו בהיכל י"י ותכבד המלחמה הרעה ההיא בהיכל ובעיר * וכל
פריץ אשר יגבר על חצרו ישרפהו באש ומזה ילאה האש ותבער צבתי
הגדולים אשר היו בירושלם קרוב למקדש לאולרות למאור והמה מלאים מאז
מדגן ותירוש ויבחר להיותם ליושבי ירושל' לעזרה ציוס ממור * ויהי מספ'
האולרות ההם בירושלם אלף וארבע מאות צתי אומר וכלם מלאים מתזונתו'
מחיה לעת ממור * ובעת שצא אספסיאנוס אל ערי הגליל שערו הזקנים
ואנשי האמונה אשר היו אז בירושלם את שער האולרות ההם * וימלאו כהן
מוזן ומחיה למאיתם אלף נפש עשרים שנה * ואז במלחמת הפריצים האלה
נשרפו כלם ויחל הרעב בירושלם * ועוד שלחו הפריצים את ידיהם
בירושלם להרוס ולהפיל כל בית חמדה וכל בית מושב יקר למען לא ישאר
לאיש שם ושארית מאנשי ירושלם וישפוטו י"י את יושבי ירושלם בעת ההיא
בארבעה השפטים האלה חרצו ודברו רעב ושרפה והמפלה היתה מהומה
חמישית * ובכל פאות ירושלם היתה שמה ושערורה וההומה * ואין מקום
מנוחה ואין מנוסה ואין עזרה כי בכל פאה ונד מירושלם יללה וצעקה ונהי
ובכי מגשים וטף * נהמת מדוקרים אשר עדין לא מתו יללת זקנים מוכים
ומיוגעים בני נערים ועוללי רעבים לרות חיים נלחמים במלחמו' הפריצי'
ובכל קרן וזוית בירושלם קול אומר אשרי לכל אשר מת לפני ואזי לנשאר

יוסיפון פרק עט פ קנב

חי כהיום הזה לראות ברעה הזאת * וכשמעי אני יוסף את הרעות העלומו'
האלה אשר בירושלם * את זקני צידי מרטי ועל ראשי אפר שמתו ואכל
וחפוי ראש על הארץ ושבתי ועל ירושלם וישביה קוננתי *
פרק שמינים ויקונן יוסף הקינה הזאת על ירושלם ויאמר איבה
נשחתה עיר הקדש אשר היתה מאושרה ומהוללה
מכל המדינות * איבה העיר הגבוהה היתה היום בעונות יושביה שפלה
ותחת אשר היתה מנוח לאנשי אמונה ימשלו בה היום מרגיזו אל ויזנוה
זוגים מאחרי י"י וישמידוה רולחים * ובמקום אור השכינה העליונה יש
היום שכינה וגם דם חללים נצלות פגרי מתי * ובמקום השמחה יש היום
תונה ואנחה * ובמקום הששון יגון ובמקום הרנון בכנור ונבל שבר לב ואכל
ובמקום אשר היו הכהנים עובדים עבודת י"י וזבחים אליו זבח * הפריצי'
היום מאנשי חסד ואנשי אמונה נזכרים נבח * תחת אשר היתה עיר מעון
לחכמים ולפקחים * היא היום מעון לרשעים לרולחים * י"י אלהי ישראל
והלא מלפנים מלאכי מרום היו יורדים בארץ להלחם את מלחמותיך *
וגם גלי הים היו רודפים ונלחמו מאז ברודפיך * והארץ בלעה את מנאצריך
והרוח כחיד את הקמים עליך וגם רעמי השמים השחיתו לריך וכוכביהם
ממשלותם נלחמו באויביך * ועתה מה ראית להסתיר פניך ממנו וביד מי
פקדת לאן מרעיתך * הבט נאי י"י אלהינו וראא את עמך ואת נחלתך אשר
הוצאת ממצרים בכח גדול וביד חזקה וצאותות מופתי' ותנהלם עד היום
הזה ביושר אמונתך ורחם עליהם בחסדך ואל תט באף את עבדיך * עורה
נא משה בן עמרם וראא את עמך ואת עדר הלאן אשר רעית כל ימך
בחכמתך איבה טורפים בזאבים ואריות * ואיך נהפכו ישראל לאויבים
לנפשותיה' ומריסיהם ומחריביה' מהם ילאו * הבט נא בעם י"י שצגללם
כרימותה את מטך על הים ותך אותם ותצקעו ותשימם לחרבה ויעברו
בו ישראל ביצקה לנזם מפני צריהם * וזכור את אשר שאלת בתחנתך בעת
רעונם להטריפם לחם מן השמים ובעת למאונם בהעטף נפשם הוצאת
לכם מים מנור החלמיש * עורה נא אהרן קדוש י"י אשר עמדת בין המתי'
ובין החיים ועצרת המגפה מעל ישראל ועצרת לפני העם הזה ופגעת
במשחית נצלתי תתו לקרוב אל החיים הנצלתי חטאים * קום נא מעפרך
פנחם המקנא לכבוד י"י אלהי ישראל וצא ודקור בתרוגך בפריצים האלה
המשחיתים

המשחיתים את עם י"י ואת כהניו הקיזה לא יחוש אשר הממת את חומת
יריחו ונקולות תרועות שופרותך על ידי כהני י"י המקדושים בא לא וראה
את העם שהורשת מלפניו גויים רבים ומלכים עזומים ועתה אלה את אלה
הם משחיתים ויתנו יד לעובד האלילים למשול בארץ הקדושה שהנחלת
לישראל ואתה דוד המלך מה לך נרדם עורה והקיזה ונא ברוח המיית
נבליך וכנוריק לשורר בזמירות הקדש ודרוש נא את דברי נשימותיך
אשר שנתו מפי העם הזה מרוצ רעתם וראה את שריהם אשר נהפכו להם
למשחיתים ולאויבים ולא עשו כמורך דוד אשר נתת את נפשך תחת נפשם
ואמרת תהי נא ירך בי וצבית אבי ועל עמך לא תפנה להשחית אליהם
למה תישן עורה נא וראה מה תעש' אם תוכל להליל שארית מישראל ולהחיו'
להם לפליטה והלא אתה הוא אשר משכת בתפלתך את חיל מחנה ארם
ותציאהו אל עיר מצר כרלונך ותמשול בו בלא חרב ומלחמה ותכניעו
ותכם בסגורים ותחשיך את אור עיניהם ותהפוך את איבתם על ישראל
לאהבה ואתה הוא אשר נלחמת בתפלתך על מחנה ארם נקול רכז וקול סוס
ופרשים וינח מחנה ארם וגדודיו מפני שיח תפלתך אשר שפכת צעד
עמך ועתה רועי ישראל האזינו אלי והתקצצו כלכם ושמעו את דברי אשר
אדבר באזניכם היום הזה אמרו לי איה תפלתכם ותחנתכם ושיחתכם הטוב
אשר שפכתם צעד עם ישראל להשיב מעליהם עברה וזעם וזרה וחרון אף
ומשלחת מלאכי רעים איך לא תציתו אשר נהפך מעון הקדש למשטח דמים
וחללי כהני הקדש נופלים בתוכו וירושלם העיר הקדושה נהפכה לנכריה
כאלו לא היה שם י"י ובה ובהיכל הקדש אשר בה לא שכנה השכינה ונהפך
היכל קדש להיות מעון רולחים ונוה פריצים ומשכן אכזרים וכל הנמלטים
אליו לחיות בו נהרגים בתוכו אשר הרגו הפריצים בתוכו את ענני הכהן
ואת יהושע הכהן שני שרי הכהנים אשר הם היו שרי הקדש ונכבדים צעם
י"י ומאז מלכים ולאומים פניהם חלו למצוא חן בעיניהם ועתה הפילו
פגריהם בחוף ההיכל ושירי ירושלם וזקני יהודה וחכמי ישראל אשר מלכי'
ולאומים היו דורשים שלומם נפלו פגריהם מתים בתוך ירושלם עיר
הקדש ויהיו למאכל לעוף השמים ולבהמת ולחית הארץ ומזון לכלבים
ולעורבים ואין קוצר ולא נהרגו ולא נפלו על רוע מעשים כי אם על הוכיחם
את בני ישראל החטאים איך נפלו בקרבן ירושלם עיר הקדש המהוללה בכל
פנות

פנות הארץ הצדיקים והחסידים ויגזרו הרשעים והפריצים אנשי הבליעל
ואנשי הדמים עליהם ויצאו עליך את כל הרעות האלה ואיך בתוכך נפלו
כהני י"י ונציתו ולפני היכל הקדש אשר בתוכך נשחט זכריה הנביא הצדי'
והחסיד וישכב בלא קבר ולא כסתה הארץ את דמו אבל עדין הוא עולה
ומלפף בתוכך ואיך כסתה ארץ דם ענני הכהן הגדול ודם יהושע השר
בכהנת הקדש כי נהרגו שניהם בתוך היכל כהרונ רולחים ואכזרים ועל
גקמת דם השפוך אשר נשפכו לנקמתם דמים כשטף מים מדמי בחוריק
וגבוריק איך נהפכו לבנות אנשיך וישונו אחרו ולא ישמעו לתוכחות חסיד
אבל הנם כפסלי מסכה אשר לא יראו ולא ישמעו ולא יצינו כי כל החיות
וכל האנאי הארץ נלחמי' במלחמותיהם נגד הקמים עליהם למען אשר ימלטו
מחרב אויביהם וממכות שונאיהם וצניך נהפכו בתוכך לאויבים לנפול
איש בחרב אחיו ואיה גאון עווןך אשר לא הטיית את שכמך לסבול את עול
הגויים ותגרעו עול מזרים ופלשתים וארם ואשור וכשדים ופרס ומדי
איה גבורת האל אשר נתן לבני חשמונאים אשר גברו בתוכך צעם מחי מספ'
על חיל עזוס חיל יון וישמידו את גבורי צבל ויעצרו את חיל פרס ויהרגו
את קמיטיארום ואת אנטיוכו וירדפו אחרי גדודיהם ויכו גם מכה גדול'
מאד וימלאו את הארץ מפגרי חללי הגויים כי בחרו מות מחיים ולא שמעו
לחטאים וימסרו את נפשם למות ולא על צניהם ועל צנותיהם כי אם על
מקדש י"י ועל היכלו לבלתי בטמא בשקולי הגויים ונגלולי תועבותיהם
איה מטה האלהים מטה הקדש אשר פרח צימי שמחתך ועתה חרצו פרחי
המטה וייצג המטה כי חרצו מטה האמונה מלכות אנשיך ואפסכה התור'
הקדושה מהם ומקוה מי רחמי השמים לא נודע לשאוב איש מהם האנשי'
החומלים בחמלה וברחמים על רעיהם ואחיהם הן צחיים הן צמות איך
נהפכו עתה לאכזרים לא ירחמו איה גודל חסדם אשר היו קוצרים מתייהם
בצבד ועתה חלליהם ומתייהם כסו את פני הארץ ואין להם קוצרים ואין
שלוש לקוצריהם כי יצאו אחרים ויהרגו טרם יקברו את ההרוגים
וימותו גם הם בלא קבורה ויהיו מושלכים לדומן על פני השדה ויהי
חקך כהיום הזה כי האב לא יקבור את בנו והבן לא יקבור את אביו אמנם
הפריצים עשו משמרות על המתים לבלתי הקבר ואשר ילך לקבור יפול גם
הוא וימות על פני השדה ואין קוצר כי יהרגו הפריצים החטאים
צנפשותם

בנפשותם ויכול מקדש י"י אשר צך עקב אשר היו בשמיו מרעופים ממעל
וריח הקטרתו הולך למרחוק ובשם שמן מרקחו מפיח בכל הארץ איד עתה
כהפכו ויבאש ותעל לחנתו ועולה באשו מנבלות הפגרים ומדמי החללים
ואיד רחובותיך מלאו מדוקרים וחללי חרב וחונותיך מלאו מתים וחללי
רעב והחיים הנשארים בעיר נחשבים כמתים כי נקטה נפשם מריח נבלות
המתים ורבים ימותו מהריח העולה מהם ורבים יחלו עד לאין מרפא
הוא המאמר אשר אמר דוד משיח אלהי יעקב ונעים זמירות ישראל אלהים
באו גויים בנחלתך טמאו את היכל קדשך וכי גויים טפחת ורצית וגדלת
זרומת לשוע צך ולחטוא לטמא את היכל הקדש אשר בתוכך ומי יתן
והיתה הרעה הזאת מיד הגוים אשר ברעת השונא ימלא איש חלי נחמה
אבל לרעת האוהב לא ימלא איש נחמה כי בניך אשר טפחת ורצית וגדלת
זרומת הם בדיהם בחרוג איש אחיו ואיש את רעהו מלאו את היכל י"י
אשר צך מטומאת פגרי חלליהם עד אשר חדלו מלקבור כי מעשו הפריזים
לקבור והיה האיש אשר יבקש לקבור חלל מהחללים יבא הפריץ ויכהו
וימיתו ויפילו על חלל רעהו עד אשר ישארו שניהם על פני השדה
מושליכים בנבלות פגרי הבהמות אשר ימלאון במקומות החרבים והשוממי'
גם כי יפגע איש ברעהו מת או חלל חרב ינתח את גוית בשרו למען ינקום
נקמת שגחתו וזו יגבר ריח המת על החי ותדבקו מחלה לאין מרפא
וכל זאת הרעה באה לבניך על עזבם את תורת י"י ועל הפרס את צדיתו אשר
ברת עם אבותם ועל המעל אשר מעלו בי"י אלהי אבותם וישפכו דם זדיקי'
ונקיים בהיכל י"י אשר צך על כל אלה רבה אנחתנו ויגדל עון בכיינו
להביא עלינו את כל הרעה הזאת אשר אין קץ לה י"י אלהינו עונותינו
עברו ראשינו ואין מספר למעשים הרעים אשר עשינו לפניך י"י אלהינו
זדיק הוא ואנחנו פיהו מרינו ותורתו חללנו וצדיתו הפרנו וכל עוד
האריך אפו בנו אנחנו יספנו למעול מעל צו ועל כן לו הכדקה והמשפט כי
שפר עלינו חרון אפו ולנו צשת הפנים כהיום הזה וישב וירחמנו ויכנס
עונותינו וישליך במחלות ים כל חטאתינו אמן :

פרק שמנים ואחד ויהי אחרי הדברים האלה ויבא
טיטו' בצקעת קסריא בחילו ובגודויו
בחדש הראשון ביום ג' לחדש בשנה הראשונה למלכות אביו ברומה ויתבונן
בחילו

בחילו ובגודויו ויחקרם ויתקנם לדעת מנינם ומספרם אחרי לכת אביו
אל רומה וימצא אתו חיל לרוב מאד והנה הוא מכסה את הארץ לעיני כל
רואיו ויסע מקסריא ויבא בחיל כבד שומרונה ויקבלוהו אנשי העיר
בשמחה ובטוב לבב ובכבוד ובשלום ולא הרע להם כדבר ויסע משם
ויבא אילונה אשר בינה ובין ירושלים ל' רים ויחן שם ויעזוב את מחנהו
שם ויקח עמו שש מאות פראי' לצד ויבא אל ירושלים לרגלה מרחוק ולתור
את המקום ולדעת גובה החומה אשר לעיר ולהכיר כח העם ולחקור כח
הפריזי' אשר הם מתהללים במלחמה ושמעם הולך בכל הארץ ולקרא שלום
על כל המשלימים עמו ויבא ויקרב אל החומה וירא והנה אין יוצא
ואין בא בשערי ירושלים והמה פתוחים כי ארצו לו הפריזים מחוץ לעיר
בדרך מבוואו וכל העם אשר לו היו הולכים אחריו והוא עבר עם מחי מעט
לפנים ויקרב אל החומה לחקור גובהה ויקומו הפריזים ממקום המארב
ההוא והמארב היה קרוב לאילונה ויקומו הפריזים ויכו את מחנה
טיטו' מאחור והפריזים אשר בירושלים יצאו עליו והיטיטו כחוך ויראו
הפריזי' ויעברו לפני טיטוס ויבדילו בינו ובין גבוריו ויקיפו אותו ויפילו
שם מגבוריו ששים ויבקשו ללכוד את טיטו' חי ולו רנו להמיתו המיתוהו
ויהי כראו' טיטו' כי הקיפוהו עם הפריזי' סביב וכי לא היה רגונם להרגו
רק ללכדו חי וכי אין דרך לו למלט את נפשו מהם וכי לא יוכל לעבור
לשוב אל מחנהו כי אם דרך התר אגודות הפריזים והוא דרך ברזל וכל
גבוריו עזבוהו ולא נתנו אל לבם לעבור בו כי חשבו אשר לא יוכלו על ככה
ויתחזק הוא וירץ מהר ויבקע קשר הפריזים ויעבור בתוכם וימלא בזהכותו
את כל הקרב אליו כי הם נקשו לתפשו חי על כן היה מכה כל הקרב אליו
לתפשו חי וי"י לא רצה לסגרו בידם למען ענות את ישראל בו ויהי
בהמלטו מתוכם ויתנחמו הפריזי' איך לא הרגוהו ויאמרו מה זאת עשינו
כי לא שלחנו יד בו להמיתו אשר צידנו היה לעשות זה ויתאזרו ויראו
אחריו ויזרקו עליו כלי ברזל משחיתים ולא השיגוהו כי נכרו האלהים
לתת את ירושלים בידי וילך טיטוס וישב אילונה אל מחנהו וידע כי
לבות המלכים ביד י"י ויהי בצקר ויבא טיטוס עם כל חילו ויקרב אל עיר
ירושלים ויואל ללכת לחנות בהר הזיתים ויאמר אל שריו ואל גבוריו אתם
קרבים היום למלחמה עסגוי עלום אנשיו גבורים כאריות ועזים כנמרים
וקלים

יוסיפון פרק פא

וקלים כצנאים ילכו בראשי הכרים למחר ולעקור את הרכב ולהפיל את הפרשים הרוכבים עליו . ועתה אמנו לצנכס וחזקו כי בנינו עז ועזוס וגבורי מלחמה באתם להלחם . ואינם כגוים אשר נלחמו עמכם מתחיל שלשום כי אנכי חקרתי עליכם וידעתי את גבורתם ואת ערמתם למלחמה ואז פקד את בני צבא חילו ויערכם מערכה מול מערכה דבוקים אלה לאלה כמתכת לצלתי הפרד כח מתת ולצלתי התערבם במסילותיה ולצלתי קלקל מערכותיהם . ויזו לאשר היו לפנים להשמר פן יבטל אחד העם באחד הצורות או באחד השיחים אשר בדרך כי היה נשף . ובני ישראל כשמעם כי טיטוס יבא על ירושלים חפרו סביב חומת ירושלים מפאת המישור צורות ושיחים . וטיטוס ליראתו מזה הלך לו דרך הר הזיתים אשר לא עלה על לב החופרים לחפור בו לא צור ולא שיח ויצא טיטוס צהר הזיתי ויחן עס על פני ירושלים מעבר לכחל קדרון כי הנחל עובר בין העיר ובין ההר ואין בו מים רבים תמיד . ויהי מחנה טיטוס קרוב אל עיר ירושלים דרך ו' ריסי' ויהי צבקר וישא העם את עיניו ויראו והנה מחנה הרומיי' על הר הזיתים ויאספו שרי הפריזים וילכו ויקצרו את אנשי הפריזים בלם ויעשו שלום איש אל רעהו למען הפוך רעתם אל הרומיים להראותם את גבורת' וישבעו הפריזים איש אל אחיו על ככה וישלימו אלה עם אלה . ויהיו אנשי שלשת המחלקות לאיש אחד ויפתחו את שערי העיר ויבאו שרי הפריזים וכל אנשי המלחמה אשר בירושלים מן העיר . וילכו ויריעו חרובו גדולות ויבהילו ויחרידו את המחנה אשר לרומיים מאד מאד וינס מחנה הרומיי' ממחנה הפריזים ויעז אחר כי פתאום יבאו הפריזים עליהם . ויצעק טיטוס על עמו ומחנהו לאמר הלא תבשו כי אתם מאה על אחד בערך היהודים ואתם נאים מפניהם . ויתחזקו הרומיים על דברי טיטוס אדניהם ויעמדו בכח נכח עם היהודים למלחמה ויפלו מאלה ומאלה חללים רבים ולא החזיקו הרומיים עוד מעמד לפני היהודים אך טיטוס והשרים והגבורים והאנשים אשר עמו עמדו על עמד' ויצעק עוד טיטוס עליהם להשיבם והמה בושים מעוז את טיטוס ואין להם לאל ידם לעמוד לפני היהודי' ולא ידעו מה יעשו וטיטוס' והשרים אשר אתו התחזקו והתאמצו לעמוד כנגד היהודים ויחדלו הם לרדוף את מחנהו וישבנו היהודים וכל אנשי המלחמה ויצאו קרוב לעיר מחוץ לחומה . ויחר

אף

יוסיפון פרק פא קנה

אף טיטוס במחנהו ויקצוף על גבוריו על אשר נצעתו מפני היהודים . ויאמר אליהם טיטוס העל אלה היהודים לא תתנקס נפשי כי מתי מעט יצריחונו ואין לאל ידינו לעמוד לפניכם אף כי אני עומד על עמדי ואתם נסוגים אחר ובורחים מהמלחמה ואני עומד בתוכה ובפניה . ויהי ציוס השני ויאסוף טיטוס את כל מחנהו מלצד אנשי מעט כי עזבו צהר הזיתים לשמור את הכלים וירד מחר הזיתים לערוך עם ישראל מלחמה פתח השע' ויצטח טיטוס אנשי מחנהו לאמר לכו ונרדה אליהם ואל תיראו מפניהם כי הנה נחל קדרון מצדיל בין הנשאר מגדודינו צהר ובין גדודי ישראל . וישמעו הרומיי' לקול טיטו' וישומו פניהם ללכת להלחם ביהודים קרוב אל החומה לפני שער העיר ולבס בוטח בנחל קדרון . ושרי הפריזים עשו גם הם בערמה ויחלקו את אנשי המלחמה וישלחו את חזי' לצבא הגבורים לשב ולקייף ולעבור בנחל קדרון ולבוא על מחנה הנשאר לרומיים צהר הזיתים פתאום ולבזז אותו ולהתגרות במלחמה באשר ינוסו מהרומיים להמלט צהר הזיתים ויעשו כן היהודים הגבורים ויסובו וילכו אל ההר . ויתגרו מלחמה בנשאים צהר ויסיעו ממקומם ויפן טיטוס אחריו וירא והנה קול תרועת המלחמה וקול השופר והמלחמה אשר באו היהודים מעבר הנהר צהר הזיתים ויבהל לקול המלחמה כי הקיפה צו המלחמה פנים ואחר . ושרי הפריזי' צידעם כי הגיעו עם הפריזים השלוחים אל מחנה הרומיים הנשאר צהר הזיתים ויפתחו את שערי ירושלים . ויבאו הם וכל אנשי המלחמה אשר בעיר מן העיר ויבאו אל טיטוס ואל מחנהו במקום מערכתו נכח השער אשר חשב להלחם בישראל נכחו . ויכו היהודים אז ברומיים מכה רבה וגדולה מאד כי הרומיים לא שמו פניהם לנוס כמצראשונה ויהודים התחזקו והתאמצו להכות צהר . וישומו את נפשותיהם בצפיה' למות במלחמה ואחרי הכות היהודים ברומיים עד מאד הצריחו את הר הזיתים וירדפו אחריהם ויפלו מהם חללים רבים . ורבים מגבורי טיטוס צרחו ולא עמדו נכח היהודים כי ראו המלחמה פנים ואחר צלתי טיטוס לצדו ויצעקו עליו גבוריו ויפצרו צו ויאמרו אליו הוי אדננו המלט נא ההר' עמנו על נפשך פן תפול בחרב היהודים ואדננו כלנו . כי אתה אדננו אדון ממלכות וימשלך האלהים בממשלת הקיסר אדננו אדוןך על כל הארץ . ועתה בנפלך בחרב היהודים ואף אנו לא יפול עמך זולתך הלא נמות כלנו

ומה

ומה צע לך דמתך כי חמות גס אתה כאיש אחד ממנו . ולא שמע אליהם
טיטוס ולא האזין לדבריהם ויתחזק במעמדו ולא הסב את פניו אחור כי
אמר אנחמה מות בכבוד מחיים נחרפה ויפן אל היהודים הבאים עליו
במלחמה ויגרשם מעליו בגבורתו ויצריחם מפאת פניו וכראות היהודים
אנשי המלחמה אשר נסבו מחנות הרומיים לעמוד נכחם למלחמה . ויטו
מעל הרומיים וישפכו את נפשם על טיטוס ויוציאו כל כחם להתאזר
ולתחזק נכחו להמיתו ותהי אז שם מלחמה גדולה מאד ויפלעם רב מאל'
ומאלה וציוס ההוא נפלו מגבורי טיטוס רבים ורבים במלחמה וכמעט אשר
לא נפל טיטוס במלחמה הזאת ולולי יתר גבוריו אשר שבו אליו ויזלוהו
מיד היהודים מלחמתו במלחמה ההיא אז אבד טיטוס ציוס ההוא וישבו
היהודים אל מקומם ללד החומה וורדו אשר בהר הזיתים לעבור את נחל
קדרון ולשוב אל ירושלים וירדפו הרומיים אחריהם וכראות היהודים
שהרומיי' מתאזרים לרדוף אחריהם ויפנו הם עוד אליהם ויצריחוס ותהי
מנוסת הרומיים לפני היהודים ג' פעמים :

פרק שנים ושמונים

ותחשורר מלחמה פנימה בירושלים בתוך
העיר בין הפריצים איש באחיו ואיש ברעהו . ויהי ציוס הראשון לחג הפסח
ויצא יוחנן הגלילי שר הפריצים אל היכל י"י הוא וגבוריו עמו ויקבלו
אותו הכהנים והזקנים ויתר העם בכבוד ויהי כבואו אל היכל י"י ויפשטו
בוא ואנשיו את צנדיהם והמה לונשים מתחת מדיהם שריונים וחרבותיה'
במתניהם וישלחו את ידיה' צנדיהם ויתפשטו את דלתי ההיכל ויחלו להרוג
בעם וצנדיהם ויהפך לבס על אחיהם לאכזר לצלתי שאח פני זקן ולא אבו
הרשעים לשמוע אל תחנת המתחננים אליהם ולא לחמול על עוללים
ויונקים ולא על נשים וטף ואף כי על שמעון ועל אלעזר בן ענני וגם על כל
יתר שרי הפריצי' חרה מאד דבר יוחנן אשר אמר אל יחשב צעיר הזאת לשר
בלעדי וכשמוע שמעון ואלעזר שרי הפריצים את הרעה אשר עשה יוחנן
בעם י"י בהיכל הקדש ויקומו גם הם ויכו מהעם אשר ליוחנן רבים ורבים
ובין אלה ובין אלה היו בני ישראל ספיס וכלים באפס תקוה . ויוגד לטיטוס
כי הנה קשרו היהודים מלחמה גדולה ורעה וקשר ביניהם והמה נלחמים
זה עם זה בתוך העיר וישמח מאד ויקרב טיטוס עם כל מחנהו אל העיר
וימלא

וימלאמן היהודים מחוץ לעיר צורחים משאון המלחמה אשר צעיר וישאו
את עיניהם ויראוכו ויאמרו אליו גשה נא אלינו ונצאת לעיר כי לא נוכל
לחיות מרעת הפריצים אשר צעיר והזילנו נא מידם ונביה לך לעבדים כי
נגעה חרב עד הנפש ונכל זאת לא האמין טיטוס לדברי היהודים ההם כי
כאשר ראה את היהודים מתמול שלשום נלחמים אתו בחוזק יד וצלצ אחד
והיו כלם עליו לאגודה אחת למלחמה וממהרים להליל איש את רעהו
במלחמה בעבור זה הדבר לא האמין להם כדצרט אליו לאמר נא והזילנו
מיד הרשעים האלה והפריצים והיינו לך לעבדים ועודנו מדבר עמם
והנה קול שאון העיר וזעקת המלחמ' מחוץ העיר ושמע קול אומרים פתחו
השער ויבא טיטוס וילכוד את העיר וקול אומרים עוד סגרו השער פן
יבואו הרומיים צעיר . וכשמוע הרומיים את קול האומרים סגרו השערים
פן יבואו הרומיים צעיר ויאמרו העומדים על החומה לרומיי' הלא שמעת'
ותשמעו את שאון המלחמה אשר צעיר רולו וקרצו אל העיר ונפתחה כל
השערים ותבאו אל העיר אולי תוכלו להזילנו מיד הפריצים האלה ולא
נמות כלנו בחרב הפריצים החטאים והאכזרים וירולו הרומיים אל שער
העיר והמה קר ציס אל החומה ויפילו עליהם היהודים אבנים מעל החומה
וירורו עליהם חצים ויפילו מהם רבים וגם היהודים והעם הנצבים מחוץ
לעיר שהיו מתחננים לטיטוס להזילם מיד הפריצים הפכו פניהם להלחם
צרומיים אשר באו אל החומה ויכו היהודים צרומיי' וירדפו אחריהם והמה
צורחים עד קרוב לאילונה ויחלו היהודים לשחוק ולהלעיג באנשי הרומיים
אשר רדפו אחריה' כדרך השוחקים על האוילים אשר לא ראו שחוק במלחמ'
ויהיו מדפיקים על מגניהם נכח הרומיים ללעג ולקלס עליהם ויראו
גבורי הרומיים את היהודים מלעיגים נכחם ויתר להם מאד ויבקשו ללכ'
אליהם וימנעם טיטוס ולא נתנס לבוא אליהם . ויקהל טיטוס את כל שריו
ועבדיו ויועילו יחד וידבר באזניהם לאמר אנכי ידעתי את גבורתכם כי
גדולה על כל גבורות הגוים ולא בגבורה לבד אתם מחנשאים במשפט עליה'
אבל אף במוסר וחכמה ועלם משלתם בעמים כל ימיכם . ועתה אחי ורעי'
איני תמה ונפלא מן היהודים אשר הם מדברים בשבועה ונהפכים וממרו'
את פי שבועתם 'אך אתמה ואפלא מכס איך יוכלו לפתות אתכם ולהפילכ'
לארץ במרמתם וחכמתם וגברו עליכם נזה והנה בערמתכם ובחכמתכם
לא

לא יכלתם לברוח מפתויי ערמתם וחכמתם כי פתו אתכם ויכלנו לכם
 ונגשתם אל חומת עירם פעמים שלשה ונגשתם לפניכם וכל זה קרה לכם
 על אשר לא שמעתם בקולי ותפשעו במצות מלככם ואדניכם ולא תטו און
 לאשר יוצא אתכם ועתה אחי דעו נא וראו מה תעשו מהיום הזה והלאה
 כי לא נאה לכם לחלל את כבודי לעבור על דברי ואתם עברתם על דברי
 ותחללו את מצותי והלא ידעתם אשר קם איש מצני עמנו במלחמת הקיסר
 אגוסטו' עם הפרסיים ויהרוג את בנו על אשר נכנס בפני המלחמה והרג
 שלשה פרסיי' גבורים צלתי מצות אציו אשר היה שר על הצבא ההוא תחת
 יד אגוסטוס ואתם עוברים את פי ומחללים את דברי לערוך יוס יוס
 מלחמה עם היהודים צלתי סדר וחכמה והיא לא תלח ולכן לא נאה לכם
 זה המנהג במשפט מוסר המלוכה שזנו לכם מעקשותכם ומגאותכם
 ותלחיחו בכל אשר תפנו וירצ טיטוס עוד לדבר באזני עמו דברי ריבות
 ודברי תוכחות אשר לא כתבנום פה וכתבנום בספר אשר כתבנו לרומיים
 וישתחוו לטיטוס כל שריו ועבדיו וכל גבוריו ויודו לו על דבריו ויבקשו
 ממנו להעביר את חטאתם אשר חטאו על אשר מרו את דברו ועלצו את
 רוחו ללכת על היהודי' להלחם עם צלתי סדר וחכמה ויעש טיטוס' כן וישא
 את חטאתם ויסלח להם ויעד גם אז טיטוס לאמר השמרו לכם ולא תוסיפו
 עוד לא לדבר דבר ולא לעשות בלעדי רשיוני ולא תמרו את מצותי עוד ותחיו
 ולא תמותו ואם לא כן תעשו העובר מכם על דברי לא תסלח לו עוד ונתתי
 את נבלתו למאכל לעוף השמים כי אמיתנו ויענו אליו כל העם ויאמרו
 לו פה אחד כן נעשה אדננו כאשר דברת וכן נקבל וכן נקיים כאשר צוית
 ויהי אחרי הדברים האלה וירא טיטוס' כי נטה לבצע היהודים אנשי ירושל'
 איש מעל אחיו ויהפכו זה לזה לאויבים ואיש ברעהו נלחמים ויגש טיטוס
 להלחם בחומת ירושלם וינו את עמו ויסתמו את כל השיחים ואת כל
 המחלות והצורות אשר היו סביבות ירושלם וימלאום עפר לישר דרך
 לאנשי המלחמה ויהי בעשות טיטוס המעשים האלה לא ילאו היהודים
 כתמול שלשום להלחם עמו להצריחו ולדחותו מעל החומה כי לקח שמעון
 עשרת אלפים גבורים מגבורי היהודים הפריזים ואדומיים לקח תשעת
 אלפים גבורים צמו ויעקב נגיד האדומיים הגדול ושמעון הנגיד העיר
 באדום וישבע עמהם להשחית ולהשמיד את יוחנן שר הפריזים אם יוכלו לן
 ויקהל

ויקהל שמעון הפריז את כל אלה הגבורים מגבורי המלחמה וילך עממה
 על יוחנן האכזר ויצריחו אל חצר ההיכל ויעמוד יוחנן על שער מצוא
 ההיכל ועמו שמנה אלפים וארבע מאות גבורים תופשי חרב ולושי שריון
 ואלעזר הפריז עומד לו מנגד כי גם הוא היה שונא ויתחברו שמעון
 ואלעזר ויצורו על יוחנן האכזר ויעצו את ישועת העיר ויחלו עוד
 להלחם איש באחיו וברומיים אז מחוץ לעיר מיסדים מקום מחניכם
 סביבות החומה כרזונם וזוננים להם מקומות למצור ודיקים להושיב
 אילי הצדל וסוללות להלחם בהם על ירושלם והעם מהיהודים אשר היו אז
 בין שלשת השרים הנזכרים והם שמעון ואלעזר ויוחנן אשר שלשתם היו
 פריזי ישראל ועם כל זה הנה רעת יוחנן הגלילי האכזר גברה על רעת
 שמעון הרשע ורעת שמעון החוטא גברה על אלעזר הפריז הרשע אשר היה
 ראש הפריזים והוא החל לפרוץ פרצות בישראל ראשונה ודלת העם היו
 ציניהם כלאן אודות כי היו השרים מכיס בהם כרזונם ומחלקים אותם
 כאשר את נפשם לעשות להם וזה יקח ציהודי גורל זה וזה יקח ציהודי גורל
 זה ועליהם ידו גורלות וזה יקנה מאנשי זה וזה יקנה מאנשי זה ויחלקו
 העם הדל ציניהם כלאן ומשפט השרים והפריזים עם יתר העם היה אשר
 בהכבד עליהם מלחמות הרומיים יתחברו כלם כאיש אחד למלחמה וילחמו
 צרומיים ויצריחוס מעליהם וכברוח הרומיים מעליהם ישונו הם בהם
 ויחלו להלח' איש באחיו ותהי אז מלחמה גדולה וקשה בין ג' שרי הפריזי'
 הנזכרים עד אשר יא הדם משערי ירושלם כנחל נוצע ממבוע מיס' ויראו
 הרומיים את הדם יוצא משערי ירושלם כנחל נוצע וישבר לבם בקרבם
 ויבזו ויזר להם על ככם ויוסף הכהן נצב עמם ויקונן יוסף אז את הקינה
 הזאת עוד על ירושלם ויען יוסף בנשאו קול הקינה ויאמר הוי ירושלם
 קרית מלך רב מה שם אקרא עליך היום הזה הלא מלפגים נקרא שמך יבוס
 על שם הביבוסים אשר החל להושיב בארץ קריה ואחר נקרא שמך צדק ועל
 שמך נקרא מלך שם בן נח מלכי צדק כי היה מלך צדיק גם כי היה מולך
 עליך בצדק ושמך היה צדק וצדק וכוונך המאיר בך צדק וצמיזונקרא'
 עוד שמך שלם ככתוב בתורה ומלכי צדק מלך שלם וזה על אשר אז שלם עון
 עמך האזוב בתוכך ובחר אברהם אבינו עליו השלום לעבוד בך ולגחול אותך
 ולטעת בך שרש מעט מעשיו הטובים ועל כן שכן עוד משכן האלהים בך
 בהגלותו

בהגלותו לאברהם אבינו ע"ה . נד' מקום מקדשי עקד אהינו ואח
 יחידו על ראש הר מהריד והוא הר המוריה הקדוש והמקודש ונוספת
 עוד צטט להקרא ירושלים לקרא אברהם אבינו עליו השלום אח מקום
 מקדש י"י ירא' והיה שמך צר שלם ושמך יונן ירא' שלם כי מקום מקדשך
 יראבו האלהים בהיותו שלם בלי מום ויסתר פניו מלנו בהיותו במוס
 כהיום הזה . עוד יקראוץ ירושלים פי המצויים צבדל מעלת מקום מקדשך
 יאמרו למלאכי עליון להורו צב הוראו רוח הקדש ולהורו צורוח חכמ' וצ'י'
 אשר צב יתחמו הפתאי צאר צ' גס להיות מן הכלות אשר סוכיך ושלכו
 מתצונתם כל שלי גס כי ישליו אהבי החכמה והתורה צד ונקראים הצאים
 בהם שולי עולם כי צם ישע חיל לאור צאור החיים . ואם היום הזה אויביך
 שלו וגם צוגדי צגד שלו סצ' צוויך וההלולים והגדל' והתפארת אשר יאמרו
 לך צגזים הכל כחצמיד י"י עליך השכילו לדוד ושלמה ע"ה . צעצור
 היכל י"י אשר צצנה צחוכי וכנעניס ישצו צד לפניס עד צא אברהם אבינו
 עליו השלום וינחילך אלינו לו . ועוד סכנעני אז צארץ ויהושע גרש ממך
 לאשר יכול צני השצעה גוים ואמנע עוד ישצו כנעניס עד צא דוד ע"ה
 ודוד משיח אלהי יעקב הוא הוקם על ויגרש ממך כל הכנעניס וישמם
 לעצדיס ולא השאיר צד למנוח אח' מצני השצעה גוים עממך כל ימי היות'
 שוכניס צד שעל ככה נקראו עממיס וגם צית מושצ למלכות צנה לו דוד
 עליו השלום צחוכי שלא היה כמוהו למלך ממלכי הארץ ועוד צא אל לבו
 לצנות צד היכל י"י ויתן צו כסף וזהב ואצן יקרה לרוב מאד להשלים צד
 חפץ י"י כי ידרשך תמיד אשר יהי משכני צחוכי על כן קנאו צו מלכיס
 ורזוני ארץ כי צצר היכל י"י אשר הואיל לצנות על כל היכלי אלהי מלכי
 הארץ ויגדל צבדו עליהם כי כל הגוים ראו צו מעשה י"י כי נרא הוא ותהי
 רצפת היכלך מאצני שיש כוכץ בשין הזכוכית לדוד צו עובדיו כי אתו
 סגולה להחכים דורכו כי דרך צתדרך . ומשרת סוכלך היה לצבא ארצעה
 מיני צצעים תולעת שכי ותכלת ושם וארגמן ותולעת השגי כדמות השמן'
 אשר מעל לרקיע כי הוא נראה החלק הנראה מהס כמש עד יחצו רבי' אשר
 הככבים בשמים אש והס אינס אש ולא מאש וחלילה לקוניס מעשות זה כי
 האש ואורו יסתפקו צו השפלי האפלים ואין לעליוני' חשך ואפלה . והכל'
 והשם והוא הנוץ אשר היה לונש המשרת צהיכלך דמות הארץ שממנה
 ילמחו

ימחו . לצוש הארגמן כנגד היס כי מן היס יתלקט הכנחר ממנו וצצא
 הכסן לשרת צהיכלך היה מלונש צארצעה המיניס האלה והיה אומר לפני
 אדון הכל הנה צאתי לפניך רג' ע' צד' המיניס האלה שהסדמי ונות לחלקי
 עולמך ואני נחצב לפניך כמיצ' לפניך כל העולם ועוד היה מעדה על לצוש
 עדי וצו ואצני יקרות לפי דמות צצטי צני יעקב אשר נקרא שמו ישראל
 לשיר בהם לפני מלאכי עליון ויוכל להס עם ככה כי יעצור בהם להאגיל
 מרוח הקדש ככה יתחמו צו היוצבים צד צשלוח הלימוד והאמונה ואתם
 חכמה ותצונה ומחני המשרת צהיכלך חגורים צמכנסי צד לככות צהן את
 ערותו כי גאה לכהן להיותו לנוע מכל האדם אשר על פני האדמה אף כי
 יעמוד לשרת צצ' במקדשים אשר הס החילון והפנימי כי המקדש החילון
 הוא אחד והמקדש הפנומי והוא קדש הקדשים הוא צ' וצמקדש החילון יועדו
 הכהני לשרת באשר צוה עליהם ככהן הגדול אצני משמרות הכהניס וצמקדש
 הפנימי שהוא קדש הקדשים לא יצא אדם כי אס הכהן הגדול לצדו פעס
 אחת צצנה כי שס היה ארון צרית ו' . יאשר צצו צלוחות האצניס לוחות צצרי'
 הנכתר עם ישראל צסיני צהיות המקדש הראשון עומד על חלו גס שס היה
 אז מטס אהרן אשר הוציא פרח וצן צין' ומול המקדש הווא היה י"ד מעלו'
 אשר צהס נראה האות לחזקו . ותקי עיר ירושלים צצורה מכל העריס
 צצרת לכל המדינות בי מלכיס גדולים ורזוניס רביס צנוך ויוסף הורודו'
 המלך לשגצד ולרומס חומותיך ולצנות צד חומס אחר סצ' צד ויקרא החומ'
 הווא סנעוכיא ע"ה . סנעוכס כרומי אשר הגדיל והתנדב זהב לחוק צדק
 חומותיך . ואיך שפלת עתה וימשלו צד לצור עליך המון גוים ומחרסיך
 ומחריביך הלא המס צתובכי . אוינא לנו כי חטאנו כי קודר גאון עזך
 ויהי היכלך המקודש למרמס לפריצוים ולמקוה לדס חלליס שתי כוסר עתס
 הנצרת ירושלים עם צתך טוון והתרעלי צו עמה כי עוד חזון יגלה לך קצ'
 פדות וצצו צניך לגבולס עם ישועת גואלס . והיתה אז עתך עת דודיס
 ותשתי עם צתך כוס ישועות ונחמות . ויהי אחרי כן ויעצור טיטוס נכח
 החומס לראות איזה דרך יכון לכלחס צעדו על העיר וירא וסנה מקום
 מישר מפאת קצר ווחנן הכהן גדול ויתיצס הוא ונקנור שר צצאו וישלח
 אותו טיטוס לצר צצוני העס העומדים על החומס דצרי שלוס וצרית
 ויאמר לו כס תאמר להס לנו ונכרתה צרית לכס ותחיו ולא תמותו ואדני
 טיטוס

יוסיפון פרק פב פג

טיטוס ירחם עליכם ואם תרצו הנה הוא כורת ברית עמכם היום וילך
וידבר באזני העם שלום כאשר צוהו טיטוס אדניו ויחרישו ולא ענו דבר
ויוסף לדבר והנה אחד מהיהודי שעל החומה משך בקשת ויורה חץ וימיתו
ויחר לטיטוס על ירות היהודי חלים בשלישו והוא עודנו מדבר עמם שלו
ויכר לו מאד על שמת ניקנור אשר שלחו ליהודים לדבר להם שלום ולכרות
ברית וילו טיטוס להביא סולמות ואילי ברזל וכלים משחיתי החומה לערוך
מלחמה בירושלם וימשכו את איל הברזל לנגח את החומה החיונה
ולשחיתה ויגישוהו ויציבוהו על המצור כמשפט ויהי בראות היהודים
כי הוגש האיל לנגח צו את החומה ויחרדו היהודים חרדה גדולה מאד
ויבהלו ויעשו שלום שלשת שרי הפרינים ויפתחו את שער העיר ויברחו
את מחנה רומיים מעל כל כלי המשחית אשר הכינו להשחית בהם את
החומה ויציתו אש בכל עצי הכלים ההם וישרפום וגם את האיל שרפו
באש ויכפשוהו בפטישים ומקצת הסוללים גם כן שרפו כי מעט מהם
הכילו טיטוס וגבוריו ויתרם שרפו היהודים באש וציוס ההוא נתחזקו
אנשי אלכסנדריא אשר עם טיטוס להציל את הסוללות מיד היהודים ועל
זאת הגבורה היהודים על אנשי אלכסנדריא וינלחום ואז ראה טיטוס
וימחר וירץ עם מנחר גבוריו ויגרש את היהודים מעל אנשי אלכסנדריא
ויך מהם י"ב איש גבורי מלחמה :

פרק שמנים ושלשה

צעת ההיא נפל יוחנן והוא היה אחד
משרי אדו העוזרים ליהודים כי פתחו
הרומי וידבר עמכם ומדי דברו עמה ויורה ערבי א' חץ מאחריו וימיתו
ויתאבלו גדודי אדום מאד על יוחנן כי היה גבור בהם ויחר להם מאד עליו
ויקומו צלילה ההוא הם ומקצת פריזי מגדודי שמעון ויוחנן וילכו אל ג'
מגדלים העני אשר הקים טיטו לפני חומת העיר ירושל' וישם עליה אנשי'
רבים מגבורי הרומיים להביט צמזמות ירושלם בקרבה מה יעשו היהודים
וילכו ויהרגו את גדודי הרומיים הנמלאים סביבות המגדלים ויתרם
ברחו וימלטו אל מחנה טיטוס וקרומיים אשר על המגדלים לא ידעו
מזה דבר כי הרומיים אשר סביבות המגדלים היו להם למשמר והיו
צוטחים במשמרתם וישנים בצטחון כל הלילה ויתאזרו היהודים אחרי
הרגם מהרומיים אשר סביבות המגדלים ההם ככל אשר יכלו
ואחרי

יוסיפון פרק פג קנט

ואחרי המלט יתרם ויקרבו אל המגדלים ויקלצו ויכרתו ויגררו את
רגלי המגדלות ויפילו אותם לארץ פתאום וימותו גם רבים ממחנה
הרומיים וישמע טיטוס את קול שאון מפלת המגדלים ההם והוא
במחנהו ויחד חרדה גדולה מאד הוא וכל מחנהו ויכנסו אחר מקול
מפלת המגדלות כי לא ידעו מה הקול והיהודים שבו אל העיר ויהי
בצקר ויקהל טיטוס את כל מחנהו ויקרב אל חומת העיר צעוד אשר
היהודים נלחמים בתוך העיר ויקרב עוד טיטוס את איל הברזל המשחי'
אשר הכין עוד וינגח את החומה החיונה פתאום ויפרננה ויהרסנ' ויפילה
וינכסו העם אשר היו בקרב החומה ההיא ויצאו בקרב החומה השני'
בעת ההיא צוה טיטו להרוס את כל החומה אשר הפיל עד ערות יסודותיה
ולשליך את אבניה עד למרחוק פן תהיה הריסתה באבניה מכשול ומוקש
למחנהו והחומה ההיא היא חומה היותר גדולה מג' חומות ירושלם והיא
החומה אשר בנה הורדוס המלך ויתאזרו הרומיים לעשות כמזות טיטוס
אדניהם לערות את יסודות החומה אשר הפילו ולהרסם עד לארץ ולהשליך
אבני ההריסה למרחוק ויעשו כן ומדי ערותם יסודות החומה ההיא
והרסם אותה עד לארץ המיתו היהודים מעל החומה התיכונה רבים מהם
ויראו שרי היהודים כי לבד טיטוס את החומה החיונה וכי הרסה וערה
יסודותיה ויחרדו מאד על ככה ותשארכה עוד חומותיה משלש חומות
ירושלם אשר היו חומות שלמות סביבה ויעשו אז הפריצים שלום איש את
רעהו ויחלקו למשמרות מלחמותם ותהי משמרת יוחנן שר הפרינים
מפאת אנטוכיאה אשר מצפון להיכל ומשמרת השר האחר לפריצים והוא
שמעון מפאת קבר יוחנן הכהן גדול ומשמרת קשר הג' לפריצים והוא
אלעזר על העיר מעל לחומה ויתחזקו ויתאזרו ויעמדו כמה וכל גבורי
המלחמה אשר עמם נכח הרומיים ותכבד המלחמה בעת ההיא מאד מאד
כי מחנה הרומיים מתחזקים להלחם למען יגדל שם והיהודים מתחזקים
במלחמתם כי ראו אשר קרב קצם וטיטוס עמד לפני גבוריו לחזקה ויאמ'
אליה' לאמר התחזקו נא היום ואני אתן לכם לכל איש הנלחם הטיטוס ביום הזה
נגד היהודים בגבורה כסף זהב וכבוד ויגש אחד מגבוריו ושמו לונגינו
ויבא בתוך כת היהודי הנצבים מחוץ לעיר ויך את האיש אשר ערך לקראתו
מלחמה על פיהו וימיתו ויוסף ויכה אחר וידקרהו וימיתו אז ברח
לונגינו

לונגינו וימלט אל מחנה הרומיים כי הרגו גבורים מגבורי היהודים
 בגבורה וזה יהודים לא נחמו לנפשם לברוח מפני הרומיים כי בערה חמתם
 בקרבם יבי שמעון עומד מול גבוריו בגבורה ומדבר וקורא באזניהם לאמר
 העידותי לכם הו' כי האיש אשר ינוס מן המלחמה מות יומת וציתו והרם
 וטיטוס קורא ומדבר באזני עמו להסור ולסלחם ולשמור משרכת המלחמה
 סן יפול איש או יעזוב את מקום המלחמה אז הוא נכח שמעון וגבוריו וילך
 אל פאת מקום יוחנן אשר שמה הכיבוש איל הברזל כי היה מקום מישור
 ונעת הריא לזה טיטוס לנגח את החומה באיל הברזל והיה בירושלם איש
 אחד גבור מגבורי יהודה ושמו קנטור ויחבר עם גבורי הפרזים בחברת
 הגבורה ויילכ קנטור עם גבורי הפרזים ממעל לחומה והוא היה איש
 גבורות ובעל מלחמות חזקות ויורה חלים ויד רבים ממחנה הרומיים וגם
 הני מהם סבריה וסיה האיש ההוא קנטור נלחם בפאה אחת מפאות ירושל
 עם ט' גבורים חזרוני היה שר לעשרה ויהי בהגיש מחנה טיטוס את איל
 הברזל למול החומה לנגח ויקרא קנטור מעל לחומה לטיטוס ויאמר לו
 בי אדני טיטוס חמול גא על העיר המהוללה הוא אשר הוא כבר פרוכה ואל
 תשחיתנה וחמול גא על בית המקדש אשר בה ואל תשחיתנו כי משכן אלהי
 בו וכשמוע טיטוס את זעקת קנטור וילכו את גבוריו ויחדלו מן המלחמה
 ומנגח את החומה ויקרא טיטוס את קנטור ויאמר לו גא אלי ותחיה ולא
 חמות ויען קנטור את טיטוס לאמר הנני מפתה את תשעת הגבורים
 חברי וילאנו אליך יחד והוא עשה במרמה לפתות את טיטוס לחדול
 מהמלחמה והיה כדברו אל תשעת הגבורים חבריו לעיני הרומיים לאמר
 לכו גא וקרדס ונמלטה אל מחנה הרומיים וידעו חבריו כי הוא מרמה
 אותם להמות את הרומיים לחדול מנגח את החומה מאיל הברזל וישלפו
 תשעת הגבורים הכס איש את חברו ויכווהו ממעל לשריונו ויפל במרמה
 לעיני הרומיים והיה כנפלו במרמה לעיני הרומיים וגם לא ידעו כי
 במרמה עשו כן לבתיהו משר הרומיים להלחם על היהודים ולמנוע את האיל
 לבתיהו יקרבו בו לנגח את החומה להפילם ולשחיתם ויורה להם אחד
 מהרומיים בחץ ויד באפו של קנטור ויעבור החץ מעבר אפו וילך ויד גבור
 אחר וילעק קנטור אל הרומיים בקול רם לאמר מה זאת עשיתם על דבר
 אמנה וצרות שלום אתם מורים חלים עלינו ויאמר קנטור עוד לטיטוס
 לאמר

לאמר הזכירה גמולי שבקשתי לנוס אליך ויורה עבדך עלי חץ ויפני והוא
 שומע אשר אני מבקש צרות ואמנת שלום ועתה אדני שלח אלי אחד מן
 הארים הנכבדים וארדה גא אליו וקצלתי אמונתך מידו בטוב לב ונפשו
 חפלה ואחר כך אבא אליך ואהיה לך כאחד מעבדיך וכשמוע טיטוס את
 קנטור האמין בדבריו ויאמר ליוסף בן גריון הכהן לך וכרות לו צרות
 באמנתנו ובבאת את האיש הזה אלינו ויחיה ולא ימות ויען יוסף את
 טיטוס ויאמר אליו למה זה תשלחני ואני לא חטאתי לך ובטוב לב עבדתיך
 כל ימי עתה אמלא חן בעיניך ולא תשלחני אליו כי לא אאמין אליו כי היה
 יוסף יודע את ערמת קנטור ומרמתו וישלח טיטוס את איארוס השר ויאמר
 לקנטור רד גא אלי ובאמנתך והלכנו אל בן המלך הקיסר ויענהו קנטור
 ויאמר אליו פרוש גא חפניך ואת כנפי מדריך ואשליכה לך את הכסף ואת
 הזבז אשר עמי אליך וירדתי סן ידעו אנשי העיר ויקחו סו ממני ויפרוש
 איארוס את כנף מדיו לקבל את הכסף ואת הזבז אשר אמר לו קנטור וירס
 אליו קנטור אבן גדולה בשתי ידיו וישליכה ויפילנה על איארוס וירא
 איארוס ויסר מתחתיה ויחפאה וימלט ותפול על רעסו וימת ויקצוף
 טיטוס על הדבר הזה מאד וחמתו בערה בו ויגש פתאום איל הברזל
 התשחית את החומה השנית וינגחה ותפול גס החומה השנית וינו טיטוס
 ויצעירו אש סביבות החומה וכראות קנטור את האש נס על נפשו להמלט
 וירא והנה בית נשרף וברונו מפני פחדו לכל תדלק אחריו האש ותשרפהו
 שהכבד עליו השריון ויפול אל תוך השרפה וילפט וימת כי בחר מות מחיי
 והרומיים נגשו אל תוך החומה השנית וילאו אליהם הפרזים ויתר הגבורים
 וידבקו איש ברעהו במלחמה ותחזק יד היהודים ויכו במחנה הרומיים הרבה
 מאד ויתר העם מאנשי טיטוס ברחו אל החומה הראשונה שהרסו לפניו
 צעת הסיא חפש טיטוס את קשתו ויורה מול היהודים בחצים ולא נפל
 לטיטוס חץ אחד בארץ כי הכו בעם חליו וכל זאת נגרשו הרומיים מן
 העיר כי חזקה יד היהודים על הרומיים עד היום הד' ציוס סד' נקבלו אל
 טיטוס עם רב מכל הגוים לעזרת הרומיים וילאו היהודים לקראת הרומיים
 אל מחוץ לעיר למלחמה ותחזק יד הגוים על היהודים וינסו עד החומה
 הפנימית וינסו וינסו עד החומה
פרק שמנים וארבעה צעת הריא לזה טיטוס אל עמו
 לסור

לסור מעל החומה אל מחוץ לעיר ולהשנית את המלחמה
ימים אחדים למען יקרא באזני היהודים שלום כי אמר אולי ישאו
ברצונם עול הרומיים ויחיו ולא ימותו כי חמל טיטוס על
העיר ועל היכל י"י ועל עמ"י לבלתי השחית הכל ויחדל מן המלחמה
חמשה ימים וציוס החמישי בא אל שער העיר ובעת צואו והנה שמעון שר
הפריזים ויוחנן עמו ערכו בלי שרפה לשרוף באש לכל בלי המשחיתים
שעשו הרומיים ויעדו כלם יחד להלחם בלב אחד כנגזרים ובראות טיטוס
את היהודים כי מסרו נפשם לעמוד ולהחזק ולמות כלם במלחמה כי נחרו
מות מחיים אז החל לדבר באזניהם דברי שלום ודברי תוכחה ולהתחנן על
קשי ערפם ויאמר אליהם טיטוס כדברי' האלה לאמר הנה לכדתי את שתי
החומות ותשאר לכם חומה אחת לבד ומה תעשו עניים בהקשותכם את
ערפכם ולכדתי גם את החומה השלישית והחרמתי את העיר הזאת ואבדת'
יחד והרסתי את היכל י"י אלהיכם ולא תחמלו על נפשותיכם ועל נשיכם
וצניכם וצנותיכם ובכל זאת לא שמעו היהודים לקולו כי הקשו את ערפם
וישלח טיטוס את יוסף אליהם לדבר באזניהם דברי שלום ודברי תוכחה
ודברי חמלה וליעצ' עולות טובות למען ימלטו וידבר להם בלשון עברי' למען
יאמינו ויבטחו וילך יוסף אליהם ויעמוד נכח שער החומה כי ירא לקרב אל
החומה כי ידע יוסף אשר הוא נתעב בעיני העם על אשר נשא עול הרומיי'
ויחיי' ויקרא יוסף הכהן בקול גדול נכח השער לאמר שמעו אלי כל העברים
אשר הדברה באזניכם ציהודית אשר ייטיב לכם ויטו העם את אזניהם לשמוע
אל יוסף ויען וידבר יוסף אל העם לאמר כאה היה לכם מתחלה להלחם
כאשר אתם נלחמים עתה בטרם תבא הרעה הזאת נהיות עריכם עומדות
וארצכם מלאה עם לפני אבדכם גבוריכם במלחמותיכם שנלחמתם איש
באחי' ובאבזריות עד אשר נשארחת מתי מספר ומלאתם את מקדש י"י
ואת היכלו מדמי החללים ופגרי המתים ולא חמלתם על נפשותיכם
ומה תוחילו על זאת ולא די לכם זה אבל התגרתם מלחמה בעם עזוס
ועו פניס אשר משלו בכל הגוים ולכדו את כל הארצות וירדו בכל האומות
וגם בגוים אשר רדו בכם מלענים המה מושלים וכלם עבדים להם ואתם
נלחמים עמה' באולת ולא בחכמה וצנינה ולא תחמלו על העיר הזאת ועל
היכל י"י ועל מקדשו ועל נפשותיכם אמנם נשאתם לבצבם להתגרות
עמהם

עמהם

עמהם עוד מלחמה למען האריך רעה בעם י"י ועל היכל הקדש אני ירא מן
ינתן ועל העיר הגדולה אגור מן תהרס ועל מקדש י"י אזחל מן ישמם ועל
העולות והזבחי' אירא מן ישבתו ויוסרו כאשר הוסר התמיד ועל אש התמיד
אצכה מן תצטל כי אנחנו חטאנו לי"י ואל היכל הזה מעלנו ועל כן סר לנו
מעלינו כי נלחמנו בתוך מקדשו והיה היכלו מעון לרשעים וכוה לפריזי'
והרגתם את כהניו ואת קדושי' ושפכתם דם נקי לרוצ בקרבנו ועתה אחי
הנה הכלים המשחיתים מוכנים לנתון את היכל והאש ערוכה לשרוף את
המקדש והנה הגוים אויביכם חומלים על היכל י"י ועל בית מקדשו לבלתי
תת מקדשו שממה ואתם אחי ורעי למה לא תחמלו על נפשותיכם למען
יסורו מעליכם הכלים המשחיתים ולא ישחיתו גם ועל מה אתם בוטחים
מעתה הלא שתי החומות נהרסו ולא נשארה רק אחת וא"כ על מה תבטחו
וכי תאמרו אנחנו נבטח באלהינו הלא חדעו כי איננו בקרבכם כי הוא סר
לעזרת אויבינו בגלל אשר הם כבדו את שמו הגדול ויראו ממנו ואנחנו
מעלנו בו מעל ועל זה סר אלהינו מעלינו והיה בעזרתם ועמם ומשלו
בכל הגוים וירדו בכל הארצות רק המקומות אשר סוגרו בצלב
או בחול אשר אין להם דרך לעבור עליו ועתה אמרו לי מה תוחלתם
ואלקים נתן פחדם בכל גווי הארץ והמה עובדים להם ולמה לא תעבדו גם
אתם ותחיו ולא תמותו והלא חדעו כי עת ממשלה ועת גדולה היא להם
ושדי המשילם על כל הגוים והוא עמהם בעזרתם והלא ידעתם כי מתחלה
היתה עזרתו עם אנשי מצרים וימשילם בכל העולם ואחר כן סר מעליהם
ויהי עמכם והמשילכם על כל הגוים והיה עמכם ועם מלככם ואחרי כן סר
מעליכם ויתן הממשלה ביד הכשדים וביד אשור ופרס וימשלו על כל הגו'
ועליכם ועל מלככם כי מעשה ידיו כלם ועתה עזב אותם ויהי עזרתו
עם הרומיים והוא עמהם לעזרה לשנים רבות והנם מושלים על כל העמי'
אשר משלו מלפנים וכי תאמרו מה בצע כי האלקים ימשול הרומיים
וזולתם על העולם וסגלתו ועמו גוי אחד בארץ והוא עמי ישראל הלא
תבשו ותבלמו באמרכם זה ותחפרו בקלון וחרפה כי יפלא זה בעיניכם
ואיכה תאמרו כי חכמים אתם כי תפלאו על ככה ואתם ידעתם אשר כל בני
האדם מעשה ידי האלקים ואת אשר ירצה להשפיל וישפיל ואת אשר ירצה
לקרים ירים ואף כי אתם בני עמ"י וסגלתו ולכם תאות הממשל

במשפט

מא

במשפט ואינכם נשפטים בקרי ובחמת קרי . הנה סר לל י"י מעליכם כי
 חטאתם לו ומעלתם נהיכלו ובכהניו . ואיך תצטחו כי ישא פניו אליכם
 לעזור לכם והוא הסתיר פניו מכם ועונותיכם מזדילים בניכם לבין
 אלהיכם . בני ואחי אל תחשבו זאת המחשבה כי לא נכונה היא . ועתה
 אחי ואוהבי מה לכם להלחם עם הרומיים והם מושלי הגוים אשר פתחו
 סגור מעברות הודו וכל איי היס עד ים אוקינוס אשר מעבר להודו וכל
 ירכתי המזרח . ומשלו עד אפסי ארץ עד ברטניאה ועד ים אוקיאנוס .
 ובכל ארץ סקוטיניאה הסגורה באגמי מים ויושביהם גדול כענקים כמה
 גזוקי קומה וכמה אנשי חיל ברכב רומי קשת וגבורי מלחמה . ובלכת שר
 צבא רומה אליה כלם נאספו ויהיו לאגודה אחת ויתיעצו על לפוני המלחמה
 ויאמרו נלחמה באויבינו ונמותה יחד ולא נעבוד מלכי גוים זרים ממנו
 ואחרי כן באו מלכי הרומיים והכניעו והמה להם לעבדים . ועתה אחי
 ואוהבי באומרכם נמותה יחד ולא נעבוד את מלכי הגוים כי טוב לנו מות
 מחיים ולא נראה ברעתנו וברעת מקדשנו . שאלו נא מימי אבותיכם מתי
 הייתם חפשים בלא אדנים ולא היה עליכם עול גוים והלא ידעתם כי בא
 יעקב אבינו עליו השלום אשר סיה י"י עמו והוא היה תמיד עם י"י ונטה
 שכתו לגור במצרים באדמת זרים וזדי לבלתי ימות ברעב הוא ובניו ומקנהו
 ויצא מצרימה עם כל אנשי ביתו ועם מקנהו ועם כל רכושו . ושם עמו י"י
 בניו ונאחי חלכיו ויגר שם במתי מעט למען החיותו את נפשו ואת נפש
 כל אנשי ביתו ולא ימות ברעב הכבד ההוא . והלא ידעתם אשר צדתי יהוד'
 עם אחיו מצרימה קס יוסף כמתנכר על אחיו ויתגולל עליהם למצוא עלילו'
 לשאנה עליהם כי זכר את מעשיהם עמו ויאסור מהם ויגדף ויקלל מהם
 כרצונו . ושם היה יהודה הנכבד בבני ישראל אשר על שמו נקראנו יהודים
 ויהי יכול להכניעו אלף פעמים לו רצה כי לא הכירו אשר הוא יוסף ובדברו
 עמו עת ברונגו ורעש היה יכול לפגוע בו . כי גבור חיל היה וגדל נפש
 ויקר רוח ומה היה לו שיפגע באיש מצרי וימיתו גס לו המית מהמצרים
 מספר עכוס מה היה נחשב בעיניו לפי שכלו והוא לא כן עשה אבל נטה
 שכתו לסבול עול ויעבוד את יוסף ויקראו ארון ובלבבו עליו אשר הוא איש
 מצרי ויכנע לעבודתו למען השיגו ממנו מזקקו כי ישבור שבר אוכל לבלתי
 ימות ברעב הוא ואביו ואחיו ונשיהם ובניהם ובנותיהם וכל קנינם וכל
 אשר

אשר להם וגם שם היה יוסף היפה תואר ויפה מראה צמות גלמו והנבון
 והחכם בנפשו וסבל עבדות בית פרעה ואנשיו לדעתו בחכמתו את אשר
 האלהים עושה וכי הראה לפרעה זה על אשר היה אז נחשב בעיניו יותר מכל
 המלכים שהיו בארץ בימים ההם ויוסף אס היה אז לפרעה וארון לביתו
 עב"ז היה נכנע אליו לבקש דרך למען חיותו בה את אביו ואת בני ביתו
 קטנים וגדולים בלחם לפי הטף ואם ככל היה צידו ועשה זה לדעתו כי
 לפרעה ולעמו היתה אז נאותה המלוכה והמשלה ואיך לא יעשה הוא יקר
 וגדולה בדבור ובמעשה למי שמלך העולם כולו חפץ ביקרו . ולו חפץ אז
 יוסף לשב לארץ כנען הוא וכל בית אביו בלתי רצון פרעה ודעתו מי היה
 יכול להשיבו ואיך יכול לו כי הוא היה השליט אז בארץ וכל אשר יחפון בה
 יעשה וגם בנימן הנמשל לזאב הטורף כי הושב לבית יוסף באכזריות על יד
 האיש אשר על ביתו במרמה ובעלילת כוזב וסקר למה לא פגע בו להמיתו
 שגם הוא יקר רוח היה והלא האיש אשר על בית יוסף הרודף אחרי בנימן
 ואחיו אז לבדו רדף ולו רצו אחי בנימן הלא המיתוהו וקצרוהו ולא נודע
 לאיש דבר ועב"ז לא כן עשו אמנם יהודה החכם והמכיר בעולם שפלוחו
 ורוממותו שאל העיר עם אחיו ויגש אל יוסף ויאמר אליו בני דבר וידבר
 אליו תחנונים ורכות עד אשר נכמרו רחמי יוסף ויודע לאחיו והיה את
 אשר היה . והתורה הקדושה מספר לנו כל זה להורותנו את אשר נכנע
 לפני מי שהוא בזמנו בעל ממל' ויכולת ולא יעלה על לב איש כי יוסף הצדי'
 חטא בהטותו את שכתו לעבוד את מלך מצרים כי אין חרפה לאיש החכם
 בהכנעו לעבוד את אשר יצטרך אליו יהיה מי שיהי' ואף כי יהיה מושל וארון
 והלא תדעו כי אבותינו היו עבדים לפרעה במצרים וכי זכר אלהינו את
 צדיתו עם אבותינו ויואל להוציאם ממצרים וישלח צעד זה את משה רבינו
 עליו השלום מלאכו ובחירו ומר"עה יודע היה כי י"י אתו וכי הוא בעזרו
 ויבול להשחית ולהשמיד ולהכחיד את כל הקמים עליו לרעה ועב"ז צבאו
 לדבר לפני פרעה המושל אז במצרים היה בא ברעש וצדע להכיר בו כי
 הוא מושל וארון ואם צידו היתה יד חזקה וצורעו זרוע נטויה בהללחה
 ואחר כן כי הכזיד המושל ההוא הוא פרעה את עולו על עם י"י התאזר משה
 רבינו עליו השלום בעזרת י"י אשר היתה אתו ויואל את ישראל ממצרים
 ציד חזקה וצורע נטויה תמיד על מצרים בהציא עליהם מכה אחר מכה
 ונגע

ונגע אחר נגע וצלותות וצמופתים ויושיעם מידי אדניהם ויביאם אל הר
האלהים וינחיל כל טוב כי הנחיל את תורת יי ואחרי כי בא יהושע והנחיל
את הארץ הקדושה לישראל ויתנחלו אותה וישנו בה עברו עתי על אבותינו
הנדועים בספרי הנביאים עד אשר נכנעו לעבוד את מלכי אשור ימים רבי
וגם את מלכי פרס וכשדים עבדנו עבודה מתוקה מאד ואחר כן עבדנו
מלכי גוים רבים במלחמות גדולות פעם נפלנו ופעם קמנו ועתה אתם אחי
אמרו לי איזה חרפה תהיה לכם בפנותכם עדן לעבוד את הרומיים ומה
אתם נחשנים בערך הגוים אשר יעבדום והלא תראו אשר הם מושלים
באויביכם ורודים בעמים אשר היו אדניכם ושונאיכם הלא נאה היה לכם
לאהבה אותם על אשר הכניעו את כל הקמים עליכם לרעה תחתיכם ונקמו
מהם נקמתכם ואתם לא כן עשיתם אבל נהפכתם עליהם לשונאים ולו
הכרתם בהכר שכל את דרכי העולם מאז עבדתם אותם והייתם עמהם
בהלכה ובטוב ולא נשמדתם ונשמדה ארצכם ואני בגליל בהלחמי בגליל עם
הרומיים ידעתי כי באחרית אכנע להם אבל לא יכלתי לעשות דבר כי
הפריצים שהיו אחי היו מחללים את כבודי ולא היו שומעים אלי והייתי ירא
פן יפגעו בי וימיתוני כי איעזם להכנע לרומיים ולעבדם אמרתי אחרי
שהאלהים בוחן לבי ופוקדו ידע תום לבני אלחמה עמהם באשר אוכל לעשות
וכי אראה מקום אמלטה ממנו אליהם אעשה כן וכאשר באתי במערה עם מ'
איש חברים משחיתים בלתי מקשיבים לקול עצה נכונה לולי רחמי האלהי
אשר בטחתי בו ויחכמני לקחת עצה ולקנות תחבולה להמלט משחיתותם
האנשים ההם אשר רצו לפגוע בי ולהחיתני על אשר יעצתים להמלט עמי
אל הרומיים אחרי ראותי כי להם ימי הממשלה הימים האלה והאלהים הוא
אשר המשילם ברצונו על כל הגוים וזה דרכו לעשו כי יפקוד על צבא המרום
במרום ועל מלכי האדמה באדמה ומי יוכל לדון עם שחקיף ממנו והנה הם
היום הזה שולטים בכל הארצות ובכל הגוים ומושלים גם במצרים וגם בבני
אשור ובבני פרס וכשדים אשר לכולם הייתם אתם עבדים והמצריים ועמה'
יתר הגוים חורשים וזורעים וקוצרים ונוטעים ומלקטים והרומיים אוכלי
שלוים ושקטים והם עבדים להם עוד אחי צינו לכם את האמרו אשר מלכי
מקדון היו שולטים בכל מוקמות הארץ ובימי אלכסנדרוס מקדון גם המה
משלו בכל ארץ הודו ובכל ממשלות הגוים והיום הזה הלא תראו כי הממשלה
נכרתה

נכרתה מהם והם עבדים לרומיים ונחלה כי באו עליהם הרומיים נאה
נאו עליהם ויערכו בהם מלחמה ומלחמות עד אשר הכניעום הרומיים ויהיו
להם לעבדים והנה היום הזה נכנעים מאון גאותם ויטו את שכתם תחת
עול הרומיים ועל עם פלשתיים אשר היו נגדכם והיו בנאון וגאווה גלחמים
עמכם ומשמידים ארצכם מה אדבר לכם ומה אספר הלא צעיר השירים אשר
לרומיים מושל היום בכל ארץ פלשתיים ובכל ממשלתם ומה תוחילו ואתם
יודעים אשר הפלשתיים היו גבורים מכם ולפניהם נפלתם ונפל שאול
מלכם וכי חאמרו כי דוד משיח אלהי ישראל הכחידם והשמידם והשפיל'
והכניעם זכרו לכם כי אז היה עין יי אליכם ומציט אליכם עין בעין והוא
היה לוחם מלחמותיכם והיום הזה איננו בעזרכ' כי הסתיר את פני יושעתו
מכם על אשר חטאתם לו ומי נכנס מכלכם ידע את סוד יי באמרו לדוד ע"ה
בשמעך את קול הכעדה בראשי הבכאים אז תחרץ יצין את דברי ויערכם
על לבו ויגיד סודם לאחד מכם ויתן את לבו לעשות את עצתי ועתה אחי
שמעו בקולי ובואו לעבוד את הרומיים בדרך שלום בצרית ובאמונה ובטחון
כי רצונכם כבוד לעבדכם עם מלכי פרס ולהיותכם רעים וחברים להם
בעבודת הרומיים כי הם היו אדניכם ועתה יהיו חברים לכם עוד בני
עמי שתיצנו על עמכם ואוכחה עמכם הגידו נא לי מתי היו אבותיכם
חפשים ולא היה אתם סער מצוכה ממלחמות גוים וממשלות לאומים הלא
מיום זאתכם מארץ מצרים עד יום מלוך שאול בן קיש הייתם נואחים
וגוברים כי יי היה מלכם והייתם אדונים ולא הייתם עבדים לאדם כי אם
לאלהים ואחר כן כי השטיף אתכם ילרכס הרע ותמאסו את יי מהיווחו
לצדו מלך עליכם נכרתם לכס אדם למלוך עליכם ולשפוט אתכם כיתר הגוי'
המולכים והשופטים עליהם שוטי אדם ומלכי איש וימלוך עליכם שאול בן
קיש ויתר המלכים ועבדתם אותם והיו בניכם לעבדים לו והטובים מכם
למשרתים ובנותיכם היקרות לרקחות ולטנחות ולאופות ואחריו מלך דוד
ע"ה עליכם אשר משל בגוים רבים אשר סביבותיהם אחרי מות שאול וגם
הוא העבד אתכם ברצונו עד אשר המית רבים מכם להשלים תאות לבנו
ואחרי מות דוד בן ישי עבדתם את שלמה בנו ע"ה וגם הוא רדה בכם כנפשו
וישלח יד בבנותיכם ובבנותיכם ויקח מהם לעבוד לפניו ולשרתו כחפצו ואחריו
באו מלכים רשעי ארץ עליכם וקמו עליכם לרעתכם ומאז התחילה ההשמה
בארצכם

בארלכס והטוב שזה אהרי שלמה ע"ה היה רחנעם בנו אשר אמר אליכס
אזי יסר אתכם בשוטים וכו' וכה עשו יתר המלכים אשר מלכו אחריו עליכ'
כי מעט מהם היו רזויים לי"י ויתרם השחיתו התעיצו אין עושה טוב מהם
אין גם אחד מושל ביראת אלהים ונקשרה הממלכה בכם ממלך אחר מלך
שנים רבות עד אשר באו מלכי כשדים והגלו אתכם מעל אדמתכם בצלה עד
אשר בא כורש מלך פרס והשיב את שבותכם אל אדמתכם ולא ריק' השיב
אתכם כי אם בכסף וזהב ועושר וכבוד וציד גדולה לאלהים ותחשב לו
התשובה ההיא לדקה . ואחרי מות כורש קמו עליכם מלכי יון הרשעים
להשמיד ולהחרים ולהאביד וילחמו עמכם וילחלו אתכם צלחן רב ובעול
קשה ויער י"י רוח כהניו החכמים השלמים בני השמונאי וינקמו נקמת'
מהם ואז הייתם אחים ורעים לרומיים ותגדל אהבתכם שנים רבות ואחרי
כן פשעתם כלכם בצני השמונאי אשר הושיעו אתכם ויגדלו שמכם
ותצחרו לכם איש מעמו ושמו הרודוס הוא המלך אשר הכניד את עולו
עליכם וימת הרודוס וימלוך תחתיו ארקילאוס בנו ויקשה גם הוא את
עולו עליכם ותפשעו בכלכם ותאמרו לא נעבוד עוד את מלכי יהודה כי
אם נעבוד את מלכי הרומיים ותצקשו לעבוד את מלכי הרומיים ברונכס
ותטו שמכם לעבוד את אגוסטוס המלך כי הוא חמל עליכם ולא היה לכם
לאכזר ותעבדוהו ככל הגוים אשר עבדו אותם בלא חרפה ויהי לכם לשם
טוב כי עבדתם את מלך טוב ועתה אחי בני עמי מה לכם היוס הזה כי אתם
הצוערים מכל הגוים ומחפשים את המות בצרות ולא תחמלו לא על
נפשותיכם ולא על צאצאי מעיכם . כינו נא בצאצאי הארץ כלם זולתכם
בארס ובצבחה ובחיה ובשרץ ובעוף השמים ובכל דגי הים וראו כי הגדול
ימשול בצעיר ואין כלמה וצבת לצעיר כי יעבוד את הגדול תמנו כי השור
והגדי ייראו את הארי והאיל והשפ ייראו את האב ופרה ורחל ייראו את
הדוב והעזים ייראו מן הנמר והנץ יירא מן הנשר והיונה תירא מן הנץ
וכינו לכם בחיות ובעופות ובצבחות גם תראו אשר יתגאה הפר הגדול על
הפרות הקטנות תמנו והאיל יתגאה על הכאן והשעיר יתגאה על עדר העז'
וככה כל הצבחות והחיות הגדולות מושלות על הקטנות ולמה לא ילמדו בני
האדם מן הצבחות והחיות והעופות והלא אל אחד ברא הכל ומושל בכל
והכל נקשר זה עם זה ועומד זה צוה זה וזה מעמיד לזה והכל מעמד לצורה
העולם

העולם ישתבח לנח והכל ישב אל העפר צרנו הצורה יתעלה שמו . קחו
לכם דמיון מחלקי העולם כלו וראו איך חלק ימשול בחלק וחלק יכנע אל
חלק ולא תקשו ערפכם לאנוס את מקרב טבע העולם ומקרו ותמשיכו
בחירתכם אחרי סבותיו ואז יקרא שמכם עם חכם ועתה בני עמי בהיותכם'
לעירים וכנענים לרומיים לא תחשבו כי זה יהיה חסרון לכם וקלון כי
עתכם יבא ותשובו אל י"י בכל לבבכם ותהיו גם אתם מושלים בעמים
ברונכס רק כי תלכו אחרי אלהיכם הסומך אתכם בכל עוז ואין
הרומיים אשר ירדו בכם היוס גוי שפל או חלש יותר מהגוים אשר רדו
בכם מלפנים כי גוי איתן הוא ומאת השמים המליכוהו להיותו מושל
בעמים וקחו לכם עדות ודמיון ומשל מהצבחות והחיות המתגאים ומושלי'
זה על זה לפי טבע העולם וסדרו ודעו כי המקרה בני האדם לא יוכל הגדול
למשול בקטן כי אם בעונותיו אשר יגדלו עליו יגדל מי שכנגדו להעבירו
ויטה שכתו לסבול עולו ולקבל ממשלתו ועתה בני עמי לכו ענוה וקחו לכ'
דרך להיותכם ככל הצריות ולא תרצו להיותכם בעלי תמור' ושינוי בעולם
קחו עמכם דברי אלה ושובו לעצמי הטובה ושמעו אלי ועבדו הרומיים
ותחי נפשכם כי יכרתו לכם ברית בחסדם . ויהי כדבר יוסף הכהן באזני
עם ירושלם את הדברים האלה וישאו קולם ויבכו ויחרקו שניהם עליו
ויחרפוהו ויקללוהו קללות נמרצות מעל החומה וישליכו עליו אבנים
ויורו עליו חנים הרבה ויצקו להמיתו וכאשר ראה יוסף כי לא שמעו
לעצמו ויקשו ערפם ויעיזו פניהם נגדו ויחל להוכיחם עוד כדברי הספר:
פרק שמנים וחמשה כרפאי לישראל בדברי עצמי ותוכחתי
הטובה ולא אבו שמוע ונגלה עונם
לקללני ולצקק להמיתני ויען יוסף ויאמר אליהם דברי תוכחות ומריבה
בחרפה ובושת הוי סוררים על י"י מה לכם כי תתגאו ועל מה תצטחו וי"י
סר מעליכם . ואתם רעים וחטאים מאד לו צמה יכופר עונכם אשר עשית'
בהיכלו שפכתם בו דמי נקיים לרוב ולא חמלתם איש על רעהו ואיש על
אחיו ואיש על קרובו . אבל אתם אשמי' שנלחמתם בהיכל י"י ומקדשו
וטמאתם אותו בפגרי חלליכם אשר הרגתם בקרבו ותחללו את שם י"י
במלחמותיכם בשננות ובמועדים ובחגים הגידו נא לי סוררים ומורים
הגברו אבותיכם על אויביהם בחרצו או בחנית ובמלחמה הלא כי אם בתפלה
ותשובה

ותחזנה ובלב טוב ויושר ליי כי עזדוהו בכל לבנס והוא היה עוזרם
ואחס כמה תאמינו כי לא תאמנו ועל מה תצטחו כי לא תעזרו סר כלכם
מעליכם ויי אלהיכם עוזר לאויביכם ותומך בידם להשמיד ולהאבד
אחכם אס בחרצכם ובחניתכם תחשבו להמלט מיד אויביכם את אשר
לא ירצה יי למלטו מידם פקחו עיניכם וראו מה אמר דוד משיח יי כי לא
בחרצ ובחני יחשיע יי ועתה פתיים זכרו את אברהם אביכם אשר הוליד
אתכם כמה נח את פרעה מלך מצרי כי אנסו ויקח מידו את שרה אשתו רק
כי חלה את פני יי בתפלה ובתחנונים ויער יי את רוח פרעה וישב לו
את שרה אמנו הקדושה וטהורה בלתי מחוללת ובלתי נטמאת כי אברהם
אבינו ע"ה היה שוכב על ערשו במנוחה ובהשקט ובשלום ובצטחה ופרעה
המושל היה מתנגע ומתכאב במכאובות ובנגעים גדולים ורעים אשר נגעו
יי על דבר שרה אשת אברהם אבינו הקדוש והטהור על אשר חמד אותה
המושל פרעה מלך מצרים ויקחנה אליו למען עשות לה נבלה ולגלות אליו
מסתתרה ולא נתן יי לו מאוייו לגלות מסתתרה אמנס עקב אשר בקש
לגלות את בשרה ולנבל את מסתתרה גלה את בשרו להראות את מסתתרו
ואת אצרי ערותו לרופאים לראות אס יוכלו לרפאתו כי מי יוכל לרפאת
את המחלה ששלח יי באיש ומי ידע טבעה ומי ידע כי שחין ישעיהו
תפראהו דבלת התאנים ורעת נעמן ירפאהו מי הירדן ומרירות המים
יסירהו עץ הלענה פנה אז לדבר אל אברהם אבינו רכות ולבקש ממנו
בתחנונים להתפלל אל יי להסיר מעליו את מות הנגעים ההסוכן עשה
ואחרי זה הרצה המושל פרעה להלבישה בגדי חמה ולשלחה בכסף וזהב
ובאבנים יקרות והיה אברהם אז יושב בביתו והנה שרה באה אליו
מעוטרת בכל מיני תכשיטים וגם בכשרון לניעות טהורה וקדושה ומה
נאמר ביצחק אבינו ע"ה כי בגרש אותו אבימלך מלך פלשתים היו אתו
חניכיו של אברהם אבינו שמנה מאות ושמנה עשר חניכי אביו ילידי ביתו
שהכה בקן ה' מלכים וזולתם היו עמו עבדי ביתו וגם גבורה היתה אתו
להלחם בפלשתי ולא אבה יצחק לעשו מלחמה עם אבימלך מלך פלשתי
אך נסמך ברוב ענוה וישח וישפיל להודות לרצון מלך הארץ אשר היה גר
בה ואחרי אשר גורש מארצם באו פלשתים אליו ויאמרו לו דברים טובים
דברי שלום בראותם כי יי עמו באמרם לו ראה ראינו כי היה יי עמך
ככתוב

ככתוב בנחור ומה נאמר ביעקב שבחרו מפני עשו אחיו לא נשא עמו דבר
כי אס במקלו עב' את הירדן כמו שכתו כי במקלי עברתי הירדן הזה ולקח
לו ניד לדרך לצד והיא הית' תפלתו וגם היא היתה כלי מלחמתו ובתפלתו
עזרו יי בלכתו אל לבן ובשבו מש' וימל' מיד עשו אחיו אשר היה לודה נפשו
לקחתה גם כי בשבו ויאבק איש עמו ויוכל לו וישר לו בזהאבקו עמו ומי יוכל
לספ' את חסדי יי אשר לא תמו ונפלאותיו אשר עשה עם אבותינו אברהם
ויצחק ויעקב ע"ה ומה אומר לכם על משה רועינו איש האלהים אשר
ירא מחרצ פרעה עד אשר כתב בתורה כי קרא את שם בנו אליעזר לאמר
כי אלהי אביו היה בעזרו ויזילכו מחרצ פרעה וכאשר בא להזיל את ישראל
מידו ולהוציאם ממצרים כמה נח את פרעה ואת חילו הלא בתפלתו
והלא במטה אלהים אשר עמו לצד הכניע את גאון פרע' וחרטומו ותניניה'
וכשפיהם ובו הכה את מצרים בעשר מכות ובו קרע את היס לשנים עשר
קרעים ונתיבות וכאשר קרב אל יס סוף פרעה ומחנהו וכל חיל מצרים
וחכמיה וחרטומיה לא נלחם עמם משה בכלי מלחמה כי אס בתפלתו
ובתחנונו וכללו פרעה וחילו בתהום רבה ומשה שר שיר והודות לאלהינו
וגבורי מצרים נאבדו בזעם ובעצרה כי הם בקשו להלחם במשה וב ישראל
בכלי מלחמה ובסוסים וברכב ומשה נלחם בהם בתפלתו ויטבעו בים
סוף פרעה וחילו ולא נשאר בהם עד אחד וישראל היו מנגיין בשיר
ותהלה ונותנים הודות ליי ומי לא ידע אשר התפלה נכבדת מכל
כלי המלחמה וכי התפלה תחיש עזרת יי וישועתו הידעתם כי כאשר
עבר יהושע משרת משה את הירדן בגבור מלחמה היה וגבורי מלחמה היו
אתו ולא הרס את שבע חומות יריחו בגבורה ובמלחמה הלא בתפלתו
ובתרועות אבותינו כהני יי ותקיעותיהם אשר היו מריעי' ותוקעי'
בשופרות וגם בהרימו אותה לא החיה בהם כל נשמה מלבד רחב הזונה
וכל הנמלטים אליה כי כרתו שלוחיו ברית לה ולכל הנמצא בביתה והלא
ידעתם כי תפלת גדעון עמדה לו ליסועה בצואו עם שלש מאות איש ויך
את כל המון מדין ועמלק ובני קדם ולולי תפלתו ותחנונו אשר ערך לפני
יי ושיחו בטוב אשר שפך ולחשו אשר יצק מה היו נחשבים שלש מאות איש
נכח מדין ועמלק ובני קדם אשר היו עם רב ועווס כחול על שפת היס
לרוב בינו בוערים בארון ברית יי אשר לקחו אותו פלשתים אס יכלן
אבותינו

אבותינו להלילו מיד' בחרצ או במלחמ' כי אם בתפלה ובתחנוני' אשר ערכו לפני י"י לדיקי הדור ההוא הושב הארון אל מקומו וראו' בימי חזקיהו מלך יהודה צבא סנחריב מלך אשור ויחרף ויגדף את מקדש י"י לצאות והראה את זדון לבו ברעה במה הושפל' ההשפילו אותו אבותינו בחרצ או במלחמה הלא כי אם בתפלה ובתחנוני' כי חזקיהו קם ויעדה עדי תפלה' ותחת המגן לבש שק ותחת הכנע אפר ותחת החלי' הרבה תפלות ותחנוני' ותעל התפל' אשר התפלל חזקיהו במקו' אשר לא יעלה אליו חץ ובתפל' א' אשר התפלל נפלו ק' ושמנים וחמשה אלף מגבורי חיל סנחריב הרוני' וחללי' ונפי' במגפ' מלצד המתי' במלחמ' צפגוע איש ברעהו כי לא נספרו' ומלך יהודה ומלך ישראל אדום בהתחבר' יחד וילכו אל ארץ מואב למלחמה ותחטוף נפש' בלמא במדבר בארץ ליה וערבה מה הועיל להם כלי מלחמת' או גבורתם' הלא בתפלת אלישע הנביא איש האלהים יצאו להם מים במדבר ונחל בשימון ובהלחם ארם בשומרון הלא תפלת אלישע נשמעה במרו' ותשמע צאוני ארם מנוכה והומיה מקול רכב וקול סוסים ופרשים ותרועה גדולה וינסו כל מחנה ארם כי רדף אותם קול עלה נדף ונסו ואין רודף' וגם תפלתו של אלישע הפכה את הרעב אשר היה בשומרון לשופע עד שנמכרו שלשים איפות סולת בכסף אחד' התראו עתה בוערים בינתפלה אבותינו נברו מעולם ועד עולם ומדור ודור' ונשוב עוד מראש ונאמ' והלא בפרוש משה רבינו ע"ה את כפיו השמימה גברו ישראל על המון עם עמלק בשביל תפלתו ויהושע בתפלתו העמיד השמ' והירח לעיני ישראל וידום השמש בגבעון והירח צעמק אילון עד אשר נהפך הערב לצהרים ויגברו ישראל על אריהם בתפלתו' ולולי תפלתו אשר בה העמיד את השמש והירח היה הלילה מצדיל בין ישראל ובין אריהם' וגם שמעון הגבור הלא בטרם יחטא היתה תפלתו נשמעת והיתה לו לגבורה וכאשר חטא נפל כאחד מצני האדם' וכן שאול המלך הלא בהיותו בתם דרכיו היתה לו תפלתו לעז ולגבורה וכאשר חטא סר י"י מעליו' ודוד מלך ישראל ע"ה מילדותו ועד אחריתו לא נפל מגבורתו כי אם בתפלתו נעזר תמיד ולא חפץ להלחם בצני אחיו ובצני עמו ברדפו שאול אחריו ועל כן גבר על צריו אשר במאסו לשלוח יד באחיו היתם מוראו וחתתו על כל הגוים והלא אקא מלך יהודה בשם מתי מספר יצא לקראת הכושיים ויתפלל אל י"י אלהינו

אלהינו ויעתר לו באמרו לפניו ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו ויקצב שדי בקול תפלתו ויד ממחנה הכושיי' אלף אלפים' ודבורה הנביאה בתפלה עשתה תשועה גדולה בישראל' ונשים רבו' דקניות הלא תפלתן עמדה לישראל לחומת ישועה' אמר לי פתיים הידעתם מה עשה אמציהו מלך יהודה בהלחמו באדו' כי הכה אות' לפי חרצ וצנה את טפס ואת נשים' עם אלילים ויצא אחרי כן אל ירושלים ויעבוד את האלילים אשר לקח מאדו' ויעמידם לו לאלהים ולפניה' השתחוה ויוצח ויקטר וינאך להם ויאמ' אליהם אתם הושעתם אותי ובעבודתכם נלחתי אדום' וכי בא אליו נביא י"י ויאמר לו למה דרשת את אלהי העם אשר לא היללו את עמם מידך קפץ על הנביא ההוא ויאמר אליו ליועץ למלך נתנוך ויחדל הנביא מלהוכיחו כי יעץ האלהים להשחיתו ככתוב בדברי הימים למלכי יהודה' ועל כן נלכד אחרי כן כשועל בהלחמו עם יואש מלך ישראל בצית שמש' ואז עלה ערך אמליה לחוח וערך יואש לארז וכל הרעה אשר באה אלינו מימינו מעולם ומראש מידינו באה אלינו כי צדיק הוא י"י אלהינו על כל מעשיו אשר עשה עמנו' ולא הרעו אויבנו לנו כאשר הרענו אנחנו לנפשותינו הלא חרפה כי לקחו הגוים בצבל כלי מחמדי מקדשנו ושיבוטו אלינו מצבל בטהרה ובקדשה' ואנחנו מטמאים את מחמדי המקדש וההיכל בדם הנקי אשר שפכנו לרוב בקרצ בהיכל והוספנו חטאות על חטאתנו ושחתנו התורה במעשינו' כי מי הביא רומיים על עיר ירושלים ראשונה כי אם הורקנוס ואריכתובלוס אשר נחלקו וינגדו איש באחיו וברעת' ובשנאת' איש באחיו הביאו רומיים על ירושלים' ומי הביא אנטונינוס וסוסיאנוס שרי רומיים על ירושלים אם לא הורודוס בהלחמו עם צני השמונאים' ומי קרא את נארון קיסר למלוך עליכם הלא אתם קראתם אותו' ועתה למה מרדתם בחק הקסריאות ואם תאמרו כי שר צבא הרומיים האדומי לחץ אתכם הלא היה לכם להביאו במשפט לפני הקיסר ולא למרוד ברומיי' ולעשו' מלחמה עמה' וכי נאמר כי מרדתם בנארון קיסר על אשר הרע לכם למה מרדתם עתה באספסינוס הקיסר שהוא איש רחמים ומעולם לא הרע לכם ולמה לא תשלימו עם בנו לשאת עולו עליכם כי תר הגוים הסובלים עולו ותחיו ולא תמותו' והלא אתם ידעתם את חמלתו עליכם ולמי היה נאה להרע כי אם לי אשר הרימותי את חרצני על הרומיים ואהרנה מהם חללים

חללים לאין מספר ואם לא מחפץ לני עשיתי זה שאתם שלחתם אותי להלחם על הגליל ביורפת ושם באתי ונלחמתי בכל מאדי והרגתי מהרומי רבים עד אשר כסוני אנשי הרומיים באבני קלע ובחצים הקיפוני ובאש צוערה ואני עודני מתאמץ עליהם במלחמתי והרגתי מהם רבים בידי ונלחמתי פנים ואחור ועם כל זה לא גמלוני רעה על הרעה אשר עשיתי עמהם כי טובות גמלוני ועתה הנני בידם ומהם צרחמיהם החיוני ואני מודה על חפוני לבני אשר פעמים רבות בקשתי להמלט אליהם בטרם ילכדוני ולא יכולתי כי יראתי מהחצרים החטאים אשר היו אתי פן יפגעו בי להמיתני ואהיה נספה בלא משפט ועתה אודה את י"י הפעם הזאת גם בכל פעם ופעם כי אזכרה מעללי חסדיו עמי על כל הטובות אשר גמלוני ועל החסד אשר עשה עמי ולא נתנני להיות עמכם ברעה אשר אתם עושים אשר הרגתם לדיקים מצודקים ולא אהיה חצר לאנשים משחיתים כמוכם לשפוך דם נקיים וטהורים כהיכל י"י כי לו הייתי עמכם שם היה גורלי נופל ברעה ואצדה תקותי באבוד תקותכם אשר לא תחמלו על נפשותיכם וקשי ערפכם למוקש לכם כי עתה ראו רעתכם אשר רבה היא כי אין י"י בקרבכם אשר מפני המלחמות שנלחמתם איש באחיו כמעט חרבו מי השילוח ובמלחמות הגוים כי נקהלו עליכם הנה מי השילוח שוטפים ונוזלים כנחל וכנהר גדול מלא על כל גדותיו ואתם סוררים עוד ומורים עם נבל ומכעיסי אלהי ישראל אתם הרגתם איש את אחיו בקרב היכל י"י ואיך ישכון כבוד י"י עמכם סוררים ורזוצחי אמרו לי הלא ידעתם אשר על דבר קרח ועדתו אמר י"י למשה ועמו הרומו מתוך העדה הזאת ואכלה אותם כרגע ואתם תוסיפו סרה כי אין לכם חמלה ותהרסו את היכל י"י בידכם ותצעירו שרפה על בנינו המקודש אשר בנו המלכים היקרי הנבואים הקדושים צמס י"י אלהי ישראל הנכבד והנורא ואתם בידכם תשחיתו הכל ולא תחמלו על מקדש י"י ולא על בניכם ובנותיכם ונשיב וטפכם פן ילכו בצבי לחרפה ולטומאה ואף כי אני במחנה הרומני כמו אני עמכם נחשנתי כי עתה הנה אשתי אהובתי יקרתי עמכם ואשת נעורים היא ולא מאסתיה ואם בניכם ממנה לא היו לי אהבתייה מאד להיותה ממשפח' רמים וטובים עם י"י ועם אנשים גם אני ואמי העניי' הקדושים הזקנים הנאים בימים עמכם כי אני בן מאה ושלוש שנים הוא היום

היום ואמי צח שמנים וחמש שנים היא היום ואני שנתי מעט ורעים ושנות לרה ותוגה ששים ושבעה שנה ועדיין לא השגתי לגבול בקשת המות צדק הטבע לא בצחיר' בלתי רלון ולא ברלון בלתי בחירה גם בצבור אנכי לאבי ופטר רחם לאמי והיה לא יאמנו דברי צעיניכם פן מאמרו כי צמרמה אקרא באזניכם את הדברים האלה ושמעם לעצתי ולא ידקו דבריעל הצרי ועל השלום אשר יגיעכם מאת אדננו טיטוס בן אדננו הגדול ממנו והוא הקיסר והמתם שמה את בני הקדוש ואת אמי הקדושה וגם את אשתי חמודתי ואהובתי ויקרתי כמיתו גם כי אותי לא תחיון כי אני נשבע בי'י אלהינו אשר אשלמה את נפשי בידכם ועשיתם לי כטוב צעיניכם ועתה שמעו שמועאלי ותחי נפשכם ויהיה דם אני ואמי ואשתי לכם לערבון ודמי עמכם וילאו זקני העיר אלי ואקרבה עמהם אל אדננו טיטוס הסקיד עלינו במלות אביו הקיסר המושל בכל ממשלת הרומיים ואכרתה ברית בינו וצנייהם צעד כלכ' ואכתבה ספר ברית באמונה ובצטחון לגדוליכם וקטניכ' ואולי כאשר שש י"י עליכם עד עתה להאזיר אתכם ולהשמיד אתכם כי הקשיתם ערפכ' ולא תטו שכמכם לסבול עול הרומיים אשר רלון י"י היום הזה להיותם מושלים בכל קצוי הארץ כן ישיש י"י עליכם מן היום הזה והלאה להטיב לכם ולרפא את שצריכם עקב כי תודו לו ותראו כי הממשלה על פיו היא ואת אשר ירלה להשפיל ישפיל ואת אשר ירצה להרים ירים וכל הימים אשר אתם מחזקים ברשעתכם בלתי תת את הרומיים למשול עליכם אחס מקציפיהם את י"י עליכם גם כי תאחרו את קץ גאולתכם ותרחיקו את הישועה לעזרתכם אחריכם כי אחר אשר הדבר ילא מפני מלך העולם להיותנו גולים כמשפט חטאתנו וקץ גלותנו לא נודע כי אם אליו מי יתן וכבר עברו ימי מגלותנו ושנים מפרדינו אשר כל אשר יעבור עלינו יום בגלות נתקרב היום אל עת הגאולה והישועה הידועה לאלהינו הידועה מאתו במשפטו עלינו וכל ימי אשר נגע העקשות בלבצנו ולא נודע לרלון אלהינו להשלים חפצו להיותנו מושלים כאשר גזר הנה אנתנו בצרה ובאנחה והימי אשר עברו עלינו לא יבאו בחשבון ימי קץ הגלות אשר נהיה בו כי הגלו' לא יתחיל עלינו כי אם בהיות ירושל' משולה ביד אויבינו בגלל אשר היא ראש למלכו' ישראל ולממשלתם ועתה אחי עלי היה לעשו' לכם התראה מכל דבר ולכם הוא הנצחר והשומע ישמע והחדל יחדל :

יוסיפון פרק פו

פרק שמנים ושישה ויהי כשמוע העם את דברי יוסף
הכהן ויבכו מאד כי נטה לבם לדברים
הטובים אשר דבר להם יוסף בצעקה ובתחנונים ובנהי ונדמעות נזולות
ויבכו העם כבי גדול מאד ובעת ההיא לוב טיטוס ושלחו הרומיים את כל
היהודים העבדים אשר קנו ואשר לקחו בשבי חפשים אל ירושלים ויתן הוא
דמי העבדים אל אדוניהם כי נכמרו רחמי טיטוס על דברי יוסף הכהן ועל
טוב עשתו להם ויחמול עליהם ויתאוו העם הדל ללאת אל טיטוס ולעשות
עמו שלו כעצת יוסף ויעמדו שמעון ואלעזר ויוחנן שרי הפריזים ויפקידו
אנשים גבורים על השערים לאמר כל אשר ילא מירושלים אל הרומיים כבו
אותו לפי חרצ ויעשו גבורי הפריזים כן בכל שרצה ללאת מירושלים
ויהרגו רבים ישראל ותסגר ירושלים עד אין ואלא ואין בא והרעב כבד
בירושלים ויחפשו הפריזי את הבתי והחדרים אשר ליושבי ירושלים למצוא
אוכל למחיתם והיה כי ימנעם בעל הבית מחפש להם אוכל צביתו והוכה
ומת ויעשו כן הפריזים לכל אנשי ירושלים עד אשר שלמה ותמה המחיה
מהעיר ויחלו יושבי ירושלים ללקט האשפה והדומן לאכול עד אשר נפלו
ומתו עם רב מיושבי ירושלים מרוב הרעב ואשר מצא מחיה מעשב או דשא או
ירק או עכבר או נחש או שרץ מן השמים הוא היה נקרא נושע כי היה מוצא
אוכל לאכול למען חיות נפשו כי חזק הרעב ואשר היו לו חטים טמונים
ומסותרים אתו היכירא לטחון אף כי ללוש ולאפות מפני רעת הפריזי'פן
יודע לפריזי ויקחו אות' ולבן היו אוכלי חטים יבשי' חדר בחדר בהחבא
והיו אנשי בני עשירי ירושל' חוטפים את האוכל יד מיד זה מזה האז יחטוף
מהבן והבן יחטוף מהאב והאב מצניה ובניה ממנה והיוצא מהם מחוץ
לשער כי לא יראוהו הפריזים או ירד מעל החומה לילה ללקט עשב מחוץ
לעיר למחיתו ימחוקו הרומיים כי ימצאוהו וישמידו אותו ותגדל הרעה
הזאת עד אשר אכל העם את כל רמש הארץ מעכבר ועד שממית ועד נחש
וחולד וצב ותרצ מחלת מגפה מהרעב בעם וימותו העם ואין להם קובר וכי
היתה נמצאת בירושלים נבלת כוס או נבלת כל בהמה היו נלחמים עליהם
רבים מישראל ומתים בהלחמם על נבלת הבהמה או על נבלת החיה כעורבי'
הרעבים ימים רבים עוד כאשר היו יוצאים אנשים מהעיר עם נשיהם
ובניהם ובנותיהם וטפס למצוא עשנים ללקטם למחיתם והיו מוצאים
אותם

יוסיפון פרק פו קסח

אותם הרומיים היו שוחטים את ילדיהם ואומרים נשחט הקטנים האלה פן
יגדלו ולקץ הימים ילחמו בנו באבותם ולכן היו הרומיי' כורגים את דלת
העם היוצאים מן העיר ותולים אותם על עשים נכח שער ירושלים ויעשו כן
הרומיים יום יום ויעל מספר ההרוגים והתלויים ת"ק נפש וגם שמעון
ויוחנן ואלעזר היו עושים כן לכל אשר היו לוכדים מגדודי הרומיים כי היו
אורבים להם וככה היו עושים לכל מי שיבקש ללאת ללכת אליהם והיו
שוחטים אותם ותולים את נבלותיהם ממעל לחומה נכח הרומיים אולי
ירחמו הרומיים בנללם על היהודים הנלכדים אחס ויהי מספר הנחלים
ע"י הפריזים ת"ק איש כמנין הנפשות אשר תלו אותם הרומיים מהיהודי'
ויצו טיטוס לכל אנשי מחנהו ל'מר אשר ימית מהיוצאים מירושלים ימות
ויעש טיטוס כן כי נמכרו רחמיו על ישראל ובכל זאת לא חדל טיטוס
מדבר אל אנשי ירושלים דברים טובי' ומהתחנן אליה' ויגש עוד אל החומ'
וידבר להם כדברים האלה לאמר שמעו נא לעצת יוסף ובאו אלי ותחיו ולא
תמותו וחמלו על עמכם ולמה תשחיתו ברעב ובצמא ובמאור ובמנוק ובחסר
כל זולתי השחתת חרבות הרומיים בכס וזולתי השחתת חרבכם איש באחיו
ויהי כשמוע שרי הפריזים את דברי טיטוס חרה אפם ויתגרו לעשות רעה
על רעה ולחזק לבם להיותם אכזרים בעם י"י והיו מחרפים ומגדפים את
טיטוס להקציפו ולהכעיסו למען אשר לא יוסוף עוד לדבר אל העם כדברים
האלה כי העם חדל מיראתם מהפריזים אמרו להם טוב לנו למות ברעב
ובאש חפשים על מקדש י"י ועל היכלו ולא נסבול את עול הרומיים עלינו
כי מה יתרון יהיה לנו לחיות מעט זמן מימים מועטים ולראות אבדן היכל
אלהינו הלא טוב לנו למות בלילה הזאת ללכת לאור הגדול לאור באור חיי
העולם ולמנוחת גן עדן ויהי כראות טיטוס כן ויצו להגיש את האיל
המשחי' אל החומ' לנגת אותה ולהרוס את בנינה להכיל את הכתפים מיד
אלעזר ויוחנן ושמעון שרי הפריזים ולהמית הפריזים ויהי בהגישם
האיל אל החומה לנגח ושם היה בחור אחד מאנשי טיטוס במחנה הרומיים
ושמו נמאניס בן אטיכוס המקדוני והוא היה ממלכי היונים ובא לעזרת
טיטוס כי צוה אליו זה בספר ששלח אליו אציו המושל בכל ממלות הארץ
והוא אספסיאנוס הקיסר הגדול והוא היה קל ברגליו וגבור חיל אך היה
חצר דעת ויען המלך הבחור ההוא ויאמר אל טיטוס תמה אני ונפלא
מהמון

מחמון גבוריך אשר נצרו לכבוש את כל גויי הארץ למה זה יתמהמהו ולא
התאזרו והתחזקו זה כמה בגבורה להרוג לכל היהודים הנמלאים נצבים
על החומה מחוץ וינחק טיטוס מדברי המלך הבחור היוני וילעג עליו
ויאמר טיטוס הכה כאשר עלו אלה הדברים על רוחך לדבר צם למה לא
תתחזק לעשות מהר כאשר דברת ולמה זה תתמה ולא תשלוף חרבך ותראה
את גבורתך עליה ויתחזק הבחור המלך היוני ויקרא לכל אנשיו המקדוניי
ויגש ויתגר מלחמה נחלים ונקשתות וברמחים מול היהודים ויעיוז
היהודים פניהם על המקדוניים ויכו בהם היהודים אשר מחוץ לחומה
מכה רבה וגם את העומדים על החומה הכו וירצו להכות במקדוניים אנשי
המלך הבחור היוני מכה גדולה מאד עד אשר נפלו כלם חללי לפני היהודי
לא נשאר מן המקדונים עד אחד והמלך הבחור היוני נמלט לצדו כי היה
קל צרנגליו וישב ויצא אל טיטו והמלך הבחור היוני היה מזרע אלכסנדרו
מקדון המלך הגדול אשר משל בכל הארץ וירעשו ממנו גוים ולאמיס
ויאמר יוסף הכהן למלך הבחור היוני נכד אלכסנדרוס מקדון לפני טיטו
הלא חגיג אתה לי בן מי אתה העלם המלך ויענהו מזרע אלכסנדרוס ואני
עשירי לבני בניו ויענהו יוסף האמת אתך לאמר כי אתה מזרעו לאבירות
הלז אשר נראה בך אמנם דע לך כי אבירות הלז צריך לסמך בגבורה וכל
מי אשר יחפוץ להתמשל ולהדמות לאלכסנדרוס ולעשות גבורות כמוהו
נאה לו להיות גבור כמוהו ואז ילחם בעם עז כבני ישראל בני עמי כי
ידענו אשר צא אלכסנדרוס בעיר אחת לצדו לילה צאמכו סלם אל קיר
החומה וירד אל תוך העיר ויך ביושבי העיר לצדו כל הלילה ויהי צבקר
וישמעו אנשי מחנהו את קולו וישאלו אנשי המקום מה קול ההומיה הזאת
בעיר ויאמרו אליהם יודעי הדבר כי המלך אלכסנדרו צתוך העיר וירולו
גבורי מחנהו ויגדעו את בריחי דלתות העיר ויבואו אל העיר ויזילו את
אלכסנדרוס מלכס וכן דוד מלכנו עשה גבורה לצדו במלחמה בנפילים
ואלכסנדרוס לצדו עשה גבורה במלחמה כי גלחם צתוך העיר ודוד המלך
הלך לצדו במחנה הרפאים וכשמוע אבישי אחי יואב בן צרויה כי נלחם דוד
במחנה הנפילים והיה דוד המלך מכה בנפילים ויבוא אחד וישב מאחורי
דוד להכותו והיה כהרימו ידו להכותו וירץ אבישי אחי יואב ויקח את מכת
המכה בדוד במגנו ויסוב אז דוד את פניו ויך את הנפול ההוא וימת על

בן ידענו כי אלכסנדרו הצילוהו מיד אנשי העיר אשר צא להלח עליה לצדו
עונות אנשי העיר ההיא למען תנחן העיר ההיא צידו ודוד מלכנו הצילו
אור רוח הקדש אשר היה אתו תמיד עומד ויושב וגם אותך הבחור היוני
המולך במקדוניה הצילוך מלמות צתוך ירושלים על יד היהודים עונות
יושבי ירושלים למען תהיה להם עוד למוקש ולכן דע הבחור היוני כי לא
מרפיון ידים חדלו הרומיים להלחם ביהודים מאז כי אס מחכמה ומערמה
עשו את הדבר הזה הרומיים להיותם נלחמים בגוי עז ואיתן אשר היוס הזה
הכרת מעט מגבורתו ותספרנה לשואלך :

פרק שמנים ושבעה

אחר הדברים האלה ויחלק טיטוס
את כל מחנהו לארבע מחנות וילגים
סביב לחומה ויערוך ארבע אילי צרזל לנגח בהם את החומה מסביב ויערכו
את האיל האחד ויציבוהו לנגח מפאת אנטוכיאס ויהי ארך האיל ההוא ל'
אמה ויהי צלילה ההוא ויאל יוחנן שר הפריליס עם גבוריו ויחפור את
העפר מתחת אופני העגלות המשאו לאיל כי כל אילי הצרזל המשחיתים
אשר הביא טיטוס אל ירושלים כלם היו אילי עגלות ולכלם ראש עגול אטום
וצואר עז ולא היה לראש אחד מהם קרנים מלבד שני אילים תורנים אשר
הביא עם ומהם היו בעלי קרנים כמשפט אילי התורנים כאשר הודענו
צאיל למעלה וישמו תחת האופנים ההם לוחות עץ מוופחות צופת ונפט
וגפרית ויתנו עליהם עוד זפת ונפט וגפרית ויטיחו בהם עור וישלחו
אש בלוחות ההן ומלוחות ההן צערה האש צרנגל האיל והרומיים שומרי
האיל היו ישנים על העגלות הנושאות לאיל ולא ידעו במעשה הפריצים ולא
עלה על רוחם כי נרדמו בשינה ותלהט האש את רגלי האיל ויפול על
השומרים וימותו ויבהלו כל מחנה הרומיים ויאמרו לא נוכל עוד להלחם
בעיר הזאת ירושלים כי שרפו את כל כלי המשחיתים אשר היו אתנו לנגח
בהם החומות ובהם כבשנו כל הממלכות ועתה מחמשים אילי צרזל אשר
הביאנו לא נשארו לנו כי אס ג' אילים משחיתים מאילי העגלות ומה
נעשה כי ישרפו הפריצים גם אותם השלשה צמה ננגח עוד את החומה
וצמה נלחם עוד על העיר הזאת אשר כלתנו גם מאילי התורנים לא יש
אתנו רק שנים ואיך נוכל לערוך מלחמה בעיר הזאת צאילי התורנים הלא
חזכרו מהעשו לנו גבורי יורפת צאילי התורנים אשר נלחמנו בו עמהם

זכפריים שמעו דבריהם מצפנים מהחומה ומעל להחומה וילעגו להם
 שרי הפריצים ויצעקו עליהם בלעג ונחוק על הדברים האלה ויחר לטיטוס
 מאד על לעגם וקלון ויזו ויערכו את שלשת אילי העגלות הנותרים מהאילי
 החמשים אשר הביא אביו תרומא ויערכו ויניצו את שלשת האילים ההם
 אל מקום האיל הנשרף אשר שרפו היהודים נכח קיר החומה ויערכום אל
 קיר החומה ויהי כעשותם הרומיים כן ויקנאו ארבעה בחורים מבחורי
 היהודים וימלאו קנאה על היכל י"י ויאמרו איש אל רעהו הנה ונתנדבה
 לי"י אלהינו ועשינו לנו שם טוב כהיום הזה ואלה שמות הבחורים ההם
 אשר כלם היו מבחורי יהודה הראשון מהם במספר ובגבורה תופתיוס
 הגלילי והשני מגארוס החברוני והשלישי יורמינוס השומרוני והרביעי
 אריאוס הירושלמי ויחגרו ארבעתם את כלי מלחמתם וינאו אל מחנה
 הרומיים העומדיסעם שלשת אילי הברזל הנותרים המשחיתים את החומות
 ומתיעלים איכה ינחמו בהם את חומת ירושלים ועל אי זו פאה ינגחו וימלאו
 לבם חימה וקנאה וזעם וכעס וילכו ארבעתם בלא פחד ובלא מגור ויראו
 על מחנה הרומיים הנצב על האילים המשחיתים כאשר יבא אדם בתוך
 שפחתיו באין חרדה ויכו את האנשים שהיו עומדים סביבות האילים
 המשחיתים ההם ואת העם הבריחו ובעוד שנים מהם מזריחים כל מי
 שרואה להתקרב אל האילים לעזרה ורבים מהרומיים מתאזרים ומתחזקים
 נכחם ויטיחו צ' הבחורים האחרים והם הירושלמי והשומרוני את עני
 האילים בטיחות הקרפה ויליתו אש בהם ותבער האש בעני האילים
 המשחיתים והבחורים ההם התאמלו ארבעתם בחק העמדה ולא נתנו יד
 לאחד מהרומיים לקרוב לכבות את האש עד שנשרפו רגלי האילים ויפלו
 האילים לארץ והרומיים יוריס עליהם חלים מרחוק ואזנים וכלי משחית
 כמטר לרוב כי היו יראים לגשת אליהם להכירם עולם גבורתם אשר
 ארבעתם היו גבורי חיל אשר לא יסבו פניהם אחד מאלף וארבעתם יחד לא
 יסבו פניהם מי אלפים איש ואין הרומיים שהיו עומדים על האילים ההם
 לשמור היו ג' אלפים גבורים ולא חשבו ד' הבחורים הנזכרים למאומה
 והרומיים היו מתאזרים ומתאמלים לירות כלי משחית מרחוק להבחורים
 ההם להבריחם ממקום מעמדם למען יקרבו הם לכבות האש ולהליל האילי
 מהשרף מכל וכל ויהודים הבחורים לא זעזעו ולא הלכו ממקומם ומעמדם עד
 אשר

אשר כלל שרוף כל עני האילי ולא נשאר מהם רק הברזל כי היו הבחורים
 ההם גבורי מלחמה אחד מהם ירדוף אלף ושנים מהם לא ינוסו מלפני
 רובה וישמע טיטוס והוא במחנהו לרעת ארבעה הבחורים ההם הנזכרים
 וירץ הוא וכל מחנהו להליל את האילים מן האש וללכוד את הבחורים ההם
 ולא יכלו כי ילאו אליהם שמעון ויוחנן ואלעזר שרי הפריצים ובחורים
 עמם וישאר אלעזר בשער העיר ושמעון ויוחנן הריעו בתרועת מלחמה
 לקראתם ובריחוס מגשת אל האילים הנשרפים וישיעו את ארבעה
 הבחורים ההם מלמות צידי הרומיים אשר הקיפום מסביב ויבדילו ביניהם
 ובין העיר ירושלים לכל יוכלו לשוב אל העיר ולא מתו ארבעה הבחורים
 ההם במלחמה ההיא ויפלו שם במלחמה ההיא רבים מגבורי הרומיים
 ואשר יודע מספרם אז לטיטוס היו עשרת אלפים ות"ק גבורים אז
 נקעלו מחנות הרומיים כלם להלחם יחדו על היהודים ותהי המלחמה
 הולכת וגדלה ומתחזקת ביניהם ויקרבו הרומיים קרוב לחומת ירושלים
 כמטחוי חזי מהלך חץ קשת ויצעקו על היהודים ויאמרו אליהם כדברים
 האלה הפרים אתם או עתודים ותישישם כי תרצו להלחם מתוך החומה
 ולהלכד בתוך העיר כהלכד הפרים והעזים בתוך הגדר העשוי להם אש
 גבורים אתם וגבורה יש אתכם לאו אלינו ונתראה במישור הזה פנים
 בפנים ונראה מה תהיה גבורתכם אנלאתם נותרים גנבים מכם וינאו
 פתאום לילה אז יום להכות ברומיים השומרים את כלי המלחמות והמה
 הברורים ממחנה טיטוס בחלשה ואתם חוטפים מהם כחטוף הזאבים
 מהצאן ובורחים אל העיר כברוח הזאבים ציער אש גבורה אתכם הננו
 עומדים פה לאו אלינו ונתיצבה אנחנו נכחכם ואתם נכחנו מספר במספר
 ונרא' מה תהיה אחריתכם וכשמוע שרי הפריצים את הדברים האלה ויאמרו
 אל אנשי המלחמה אשר בירושלים מיבכם מתנדב לי לנאת אל הכלבים האלה
 להראות צם גבורתו לכבוד מקדש י"י ועירו ויתנדבו מהם ת"ק גבורים
 וינאו אל הרומיים פתאום ויכו מהם ח' אלפים גבורים ויתרם הרחיקו
 מקרוב לעיר ותודע גבורת היהודים לרומיים ביום ההוא אמר כי היו שם
 מ' אלף אנשי מלחמה והיהודים ת"ק איש והרגו מהם בגבורה ח' אלפים
 ויתר הבריחו ומהיהודים לא נפל אחד ולא יכלו הרומיים עוד להתיצב בתוך
 מחנה היהודים בחרב כי התחזקו היהודים ביום ההוא ויחיצבו הרומיים
 לירות

לירות על היהודים מרחוק חנים ואצנים וכלי משחיתים ויאמרו אליהם
היהודים גשו נא אלינו הלא אתם שקראתם אותנו ללאת אליכם ועתה למה
לא תקרבו אלינו אבל אתם מורים עלינו אצנים וחנים מרחוק הלכלכים
תחשבונו כי נירא מיריית אצניכם וחזיכם הלא אנשים אנחנו והננו אדנים
לכם אשר אתם צורחים מלפנינו בצרוח העבדים מלפני אדניהם כי ירדפו
אחריהם אדניהם בגלל יראת האדנות אשר בלצם ובגלל היותם נכנעים
להם מראש וטבעיהם שפלים נכח טבעי אדניהם :

פרק שמנים ושמנה

מלפני היהודים וכי נפלו הרומיים
לפני היהודים צמפלה עצומה וילעק על עמו ויאמר אליהם הלא כלמה
היא לכם רומיים וחרפה ובושה כהיום הזה לנוס מפני היהודים הרעבים
גם צמאים ומלורים צמאור אוי לכם הרומיים אנה תולינו את חרפתכם כי
ישמעו הגוים שכנשתם ולכדת' בגבורתכם אשר תנוסו עתה מפני היהודי'
המתים רבים יום צרעב וצמא וצחאר כל והלא לכדנו את ארצם ולא
נשאר להם כי אם העיר הזאת פרצנו ולא נשאר להם עתה רק חומה אחת
וכלי מלחמה אשר בידם והם מעט ואנשים מתי מספר ואנחנו רבים והם
אין גוי ולא עם מסביב צא לעזרתם ואנחנו כל הגוים מסביב צאים לעזרתנו
ועתה מה לכם אתם כי תנוסו מפניהם כאשר ינוסו הצפרי' מפני הנשרי'
ואם היהודים כהיום הזה מתנדבים למות על ארצם ועל מקדש אליהם
למה זה לא תתנדבו גם אתם למות במלחמה עמהם לעשות לכם שם וגבורה
ויהי ציוס ההוא ויתחזקו היהודים ויתאזרו ויתאמרו ויתגברו וישונו אל
עיר ירושלם בגבורה אחרי הכותם ברומיים מכה גדולה וינו טיטוס
לערוך את שני אילי התורנים הנשארי' לרומיים אז מכל הכלים המשחיתי'
אשר הביאו מרומי ולהליצ להם מצורים ולצנות להם דיקים לנגח בהם עוד
את חומת ירושלם ויחלו חרשי העץ אשר לרומיים להליצ המצורים במקום
אשר צוה להם טיטוס ויעצום היהודים לעשות עד העמיד קורות האילים
בין התורנים וכאשר שלמו המלאכה ולא נשאר כי אם לתלות האילים בין
תורניהם ולנגח והרומיים בטוחים מהיהודים ומצארים זה לזה שלא נשאר
עוד גבור היהודים כי לא יצאו לקראתם זה כמה ולילה אחד טרם אור הצקר
ויתעלצ ג' שרי הפריצים אלעזר ויוחנן ושמעון מה יעשו על ככה ויאמר
להם

להם אלעזר אתם במלחמה האחרת היא מלחמת שלשה אילי העגלות אשר
נלחמו ד' בחורי גבורינו יצאתם וקנייתם לכם שם בגבורתכם ואני שמרתי
לכם שער העיר ועתה שמרו לי גם אתם השער והניחו לי ואנא עליהם
עם הגבורים אשר אבחר מגבורי ואקנה לי גם אני שם בגבורה ויענהו
יוחנן ושמעון לא לך אליהם וקניית לך שם בגבורה כי יערוך אליהם המקדש
וההיכל אשר בירושל' רק השמר לך פן תכנס במלחמה מאד ותלכד או תמות
והיית לנו לחרפה ולבשת ויענם אלעזר ויאמר אליהם י"ו ישמרני כיעל
צדקת עבודת צדי ענני הכהן הגדול אצטח ולא תעמוד לפני עתה רשעתי
כי עוד יש לה מקום להנקם האלהים מנפשי צעד רשעתי ויבחר אלעזר
מאה גבורים מגבוריו והוא עליהם ויתאזר ויצא אליהם טרם עלות השחר
בלילה ההוא וכציב אילי התורנים מדורות אש גדולות הצעירו והדליקו
הרומיי' העומדים שם להצריח מהם קור הלילה ושם חמשה אלפים גבורים
מגבורי הרומיים וחרשים יודעי מלאכת עץ וצרוז ואבן מאה וחמשים איש
וזה היה בצבעה ועשרים יום לחדש כסלו בחדש הששי לבוא טיטוס על
ירושלם ויהי בצאת אלעזר מירושלם עם מאה גבוריו וילך וידלב דלוג
והלך הוא וגבוריו וידלגו פתאום על הרומיים היושבים במקום ההוא
קרוב למדורת האש להתחמם מקור הלילה ומהרומי' שוכבים ומהם עומדי'
ויכו בהם היהודים כרזונם מכת חרב והרג ואצדן עד צלי השאיר אחד מהם
ורבים מהם שרפו במדורות האש אשר שם ואת קורות האילים שרפו באש
ואת צרוז האילים ואת קרניהם השחיתו עד צלי השאיר להם תמונה וחלקי
המצורים והדיקים והתורנים ומשקולות והטבעות והחצלים והשלשלאות
והכלים השחיתו באש ובאצנים עד צלי השאיר להם מעמד ואת החרשים
היודעים במלאכות כלי המלחמה המשחיתים אשר שם לכדו חיים ושרפו
אותם במדורות האש אשר שם לא נשאר מהם אחד ויהי הצקר אור וירא
טיטוס מרחוק והנה עשן השרפה מהעלים והאנשים הנשרפים עולה בצאת
עשן הנשרפים הנבאשים בשרפה הצאישה והסריחה את המחנה וירץ הוא
וכל מחנהו לראו' מה זה ועל מה זה ואלעזר הפריץ הגבו' עם ק' גבוריו נשאו
חלק כחלק כאשר יוכלו שאת מאת חלקי הכלים המשחיתים הנשרפים ואיש
איש מהם ראש ראשי החרשים המתים בשרפה והולכים בכלל ותודה
לי"ו לפניהם ולעג ונחוק והתול נגד הרומיים אחריהם ויבאו בשער
ירושלם

ירושלם אשר ממנו ילאו ויקבלום יוחנן ושמעון בכבוד ויקנו גם הם אז שם
בגזורה ויהי בעת ההיא ויקהלו מכל הגוים המונות רבים ויצאו על
ירושלם לעזרת הרומיים מכל ממלכות הקיסריות אשר לרומי שהיה אז
בתוקף ההללחה והקיסר היה אפפסינוס אזי טיטוס ויספר טיטוס לזקני
הגוים אשר באו אליו לעזרתו את כל הקורות אותו בהלחמו על ירושלם
ויגדלו את כל תקף הגזרות שעשו היהודים נכחו ואיך השחיתו גזוריו
והשמידו שריו והאבידו אנשיו ונפשו האדיצו במלחמותיהם והשחיתו את
כל כלי המשחית ואת כל כלי המלחמה אשר היו אתו ויפלאו האנשים מהם
ויתמהו כל המונות הגוים מדבריו מאד מאד ויאמר אליהם ועוד יש ליהודי
גזורה ושם ועשו אתנו מלחמות נפלאות לא אוכל לספר אחד מאלף
הראיתם אתם זקני המונות הגוים בכל ימיכם ד' אנשים יעמדו נכח עשרת
אלפים ות"ק איש וכלם גבורי מלחמה ולא יכלו המון העשרת אלפים והת"ק
הגבורים ללכוד את ארבעה האנשים ההם חיים או להרגם והמה בתוכם
מכים והורגים ומפילים מהם חללים לפניהם כהפיל ראשי הקצואים
הארוכים בסכינים החדים והכבדים כאשר קרה לנו עם ארבעה בחורים
מנחורי ירושלם ויוסיפו עוד המונות הגוים וזקניהם להפלא מדבריו
טיטוס על ככה מאד מאד בעת ההיא אמר טיטוס לזקני המונות הגוים
שבאו אליו או לעזרו ולשריו וגזוריו ועמו כבו לנו ענה מה נעשה על זה ולא
נהיה לחרפה ולבשת כשמוע שמענו כל ממלכו הארץ כי השומעים מרחוק
הבלתי מכירים את היהודים וגזרותיהם לא יאמינו לדבר הזה כי יאופר
להם ויענו זקני המונות הגוים ויאמרו אליו אם טוב צעני אדננו הנם
הרומיים יעפים ויגעים מפני המלחמות שסבנו אחכם מהיהודים ועתה
הניחה להם לנוח ואנחנו הצאים עתה ואין יגיעה אתנו ננסה אם נוכל
להלחח במלחמה עמכם כי מה יהיו הם לעמוד לפני המון רב כהמוננו
ושרי הרומיים אמרו לטיטוס לא תודה להם על ככה כי תוסיף יגון על
יגוננו ומכאוב על מכאובנו אשר יפלו גם הם חללים לפני היהודים והיה
לנו גם זה לקלון ואם אנחנו אשר נדע מולאי' ומצואי' ודרכי מלחמותיה'
לא נעמוד לפנייהם ואחד מהם ירדוף אלף ממנו מה יעשו הם אשר לא בחנו
אותם הלא ערכם יהיה לפנייהם כערך אזובי הקיר לפני ארזי הלכנון וזקני
המונות הגוים ההם אמרו לא כי נעלה עליהם ונלחם בהם ונקנה לנו שם
בגזורה

בגזורה ויפלאו זקני המונות הגוים ההם באיש טיטוס מאד מאד ויתן
להם רשיון לעלות על היהודים ולהלחם בהם גם הם כי אמר אולי יפלו
היהודים לפני המונות הגוי' האלה אשר יערכו אתם מלחמה בצלתי מגור
מהם כי לא יכירו בגזרתם והרומיים כי ילחמו בהם ילחמו נפחד ומגור
ויתנחרו מהמונות הגוים ההם שמונים אלף איש עשרת אלפים מקדונים
ועשרים אלף מאנשי ברטניאה ו' אלפים ארמניים ועשרת אלפים מאנשי
אפריקאה ועשרת אלפים גבורים מאנשי ברגוניאה ו' אלפים מבני קדר
ועשרת אלפים גבורים מגבורי פרס וכשדים ויתהלכו באשר התהלכו ואין
רומי אחד מהם וילכו במישור אשר מפאת קבר יוחנן הגדול ויחלו להתגרו'
במלחמה ביהודים אשר על החומה ולהציב סולמות עם כלי עץ מגוינו עליה'
לעלות בהם על החומה ויאמר יוחנן שר הפריזים לשמעון ואלעזר חבריו
הייטב צעניכם אלא אני ואלחמה בערלים האלה ואראה להם גזרתי
ויאמר אליו שמעון שנים ממנו ילאו ואחד יעמוד על השער כי רבים הם
ולא תוכל להם לנצח עם מתי מעט ויאמר אלעזר בעצה הזאת נכונה ואני
אלא עם יוחנן ויאמר אליהם שמעון צאו לכם עליהם ואלהי המקדש וההיכל
יתנם בידכם ולא ישפוט אתכם בעת הזאת לפי דרכיכם ומעשיכם ויצאו
יוחנן ואלעזר עם אלף ות"ק מגבורי הפריזים ויכו בהמונות הגוים מכת
חרב והרג ואבדן מצקר יום המלחמה עד ערב והיה זה בתשעה לחדש טבת
העשירי לבוא טיטוס על ירושלם ויפילו מהמונות הגוים ההם חמשים
ושבעה אלף וחמש מאות איש וילכדו מהם חיים שלשה אלפים שרים ואת
היותר הצריחו ומהיהודים נפלו ביום ההוא שבעה אנשים ואת חלליה' הביאו
הפריזים אל ירושלם לקברם פן יתעללו בכן הערלים ויצאו יוחנן ואלעזר
אל ירושלם עם גבוריהם בהלל וחודה ליי' והנשאים הצורחים מהמונות
הגוים ההם שבו אל מחנה טיטוס בכלמה וחרפה ובושת וקלון ויאמר
אליהם טיטוס בהראות להיות משפטכם כי לא האמתם לרומיים ועתה
קנו שם המחיס מכם לחרפה ובוז ואתם הנותרים נבזים ושפלים היום
הזה ויהי ממחרת ויקחו הפריזים את שלשת אלפים השרים אשר לכדום
חיים וייקרו עין אחד מכל אחד ויד כל אחד מהם וישלחום אל מחנה טיטוס
להיותם לו לקלון ולחרפה ויהי בעת ההיא ויועץ טיטוס עם שריו וגזוריו
ועם בני עמו הרומיים ועם כל הגוים הנוספים עליהם לאמר מה יעשה
על

על ישראל ועל גבורתו כי כלו הנבזריו ממלחמות הפריזים ויתן כל אחד
משריו ענה לטיטוס לפי שכלו על ככה איש אשר כחמתו ליעץ ותהי עלת
כלם בזויה לפני טיטוס ולא קבל עלת אחד מהם כי לא ישרה צעיניו ויאמר
אליהם טיטוס כדברים האלה לאמר זאת הענה היעוצה על ישראל מאתי
וממנה לא אסור הנה ונכור את העיר הזאת בלא מלחמה כי מחיתם בלתי
ואין מזון אחס ואלו הרעב יכלה אות' . גם אולי כי יראו אשר לא נתגרה
אנחנו מלחמה עמהם יתגרו הם מלחמה איש צרעה ויעשו הם בנפשם את
אשר נחפוץ אנחנו לעשות בהם . ותיטב עלת טיטוס צעיני כל העם וצעיני
כל השרים ויצורו על העיר כמכותו ויסגרו את דרכי העיר מסביב סן ילאו
עליהם היכודי פתאום ויפקידו רומיים שומרים ביום ובלילה בכל מצואות
העיר לכל ילא איש מהעי' ללקוט עשב לחיות בו ויחזק הרעב ציושני ירושל'
וצאנשי המלחמה מאד מאד ולולא התחזק הרעב צירושלם לא הוצקעה העיר
ולא נלכדה לעולם כי גבורי ישראל מנשרים קלו ומאריות נברו וימותו
רבים מיושני ירושלם צרעב עד אשר רבים מהיהודים היו מצקשים מקום
לקבור מחיהם ואין מקום לקברם מרוב המתים . גם רבים היו מתים
ומושלכים במצואות העיר ואין להם קוצר כי אפסו הקוצרי' ורבי' מהיהודי'
היו משליכים את המתי' אל הצורות ונופלים הם עליה בעודם חיים וימותו
שם ורבים מהיהודים עוד היו הולכים ועושים להם קברים והם חיים
ונכנסים בהם ושוכבים בהם יומים או שלש וישארו בהם באין קוצר ואין צוכה
ותשאר ירושל' באין קוצר ואין צוכה כי בלתי הבכיה ואפסה הדמעה וידומו
הקולות ויחרישו הנעקות מפני כוזב הרעב וימלאו כל רחובות ירושלם
מתים מצית ומחון באין אונאף ואין קוצר ואין צוכה ואין מחריד ורעות
הרעב רבו מלמנות עד אשר נלאיתי לספר אחת מאלף מהן' וכראות טיטו'
את פגרי המתים שמתו צרעב צירושלם והשליכום חיים אל נחל קדרון
כדומן על פני האדמה ויבהל טיטוס מאד ויירא מעונם ויפרוש טיטוס את
כפיו השמימה ויכרע על צרכיו ויאמר י"י אלהי השמים והארץ אשר נך
יאמינו ישראל נקני מן האשמת' הזאת כי לא חפצתי לעשותה כי אני שלום
אצקש מהם ולא רצו וקם עשו את הרעה והמה חוטאים בנפשם ולא יחשב
עלי מות היהודים האלה לעון :

פרק שמנים ותשעה ונעת ההיא הלכו בני צליעל מיושני ירושלם

ירושלם . והלשינו את אמתי הכהן צסקר וכוז ויספרו לשמעון
השר משלשה שרי הפריזים לאמר הנה אמתי הכהן הגדול שהביאך
אל העיר הזאת מצקש ללאת אל מחנה הרומיים ואחיה ידעת
את תקף חכמתו ועולם תחבולותיו וכי הוא יודע את מצואות העיר
והמקדש וההיכל כלם ומי יודע אם צלזי הלילה יצא רומיים אל העיר כי
יחזיקו בידו וישמעו לענתו מקצת שומרי שערי העי' או מקל' שומרי החומ'
אשר ימלאו גם בהם חפזי' ללאת אל הרומיים וישלח שמעון הפריץ לקחת
את אמתי הכהן עם ארבעה בניו ולהציא' לפניו ויהי כי הלכו בני הצליעל
ואנשי הדמים לקחתו וינס אחד מבניו ויצא אל הרומיי' ויצא אל יוסף הכהן
וילכד אתמי הכהן עם שלשה בניו וכצוא אמתי לפני שמעון ויתחנן
אליו לא על אש' יחיה כי אם למה' להמיתו צטרס יראה במות בניו ויחזק
לבן ולא הקשיב לתחנתו כי רצה האלהים לשפוט את אמתי על הציאו את
שמעון לירושל' ולכן נפל אמתי ביד שמעון וישלם לו רעה תחת טובה וינו
שמעון לאנשי הדמי' ואנשי הצליעל ויליגו את אמתי על החומ' נכח הרומיי'
ויקרב אליו שמעון ויאמר אליו הנה אמתי למה לא ילידך הרומיים עתה
מידי שצקשת להמלט אליה' וידום אמתי ולא ענהו דב' כי רצה עוד להתחנן
אליו ויתחנן עוד אמתי אל שמעון הפריץ איש הצליעל לעזבו לנשק לבניו
לפני מותו וימאן שמעון הרשע ולא נתנו לנשקם וירס אז אמתי את קולו
בצביו ויאמר אל בניו כדברי' האלה בני אנכי הצאתי את הרוח הזה אל העיר
הזאת לירושלם ולכן נחשתי גם אני לרוח כמוהו כי מידי היתה זאת לי
ולכם כי מן היום ההוא אשר הצאתי היה נאות עלי משפט מות כי הצאתי
פריץ ורוח צעיר י"י הקדוש על אשר אמרתי שאולי יהיה לעיר הזאת
לעזרה והוא עשה בה רעות גדולות ויהפך לישראל לאכזר ויהי לו למכשול
ולמוקש ולא די לנו רוח אחד שהיה צקרצנו והוא יוחנן שהוסיף צרעתו על
אלעזר הפריץ הראשון אבל הצאתי אני צחטאתי את שמעון הרשע הזה
ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו והיה לנו רוח אחר ממחר לכלותנו
ולאבדנו להשמידנו וגם אני לא הציאותיו אל העיר הזאת מאהבתי אותו
כי כל הכהנים והחסידים וכל העם שלחוני להציאו להיות לנו לעזרה
הנה עם כל זה מחוייב אני למשפ' מות רע להחצרי לשליח להציאו לירוש'
ועתה מה עשה הוא וכל העם שהיו חפשים כנשלו לעצדים ויך בהם הוא

ורעיו הפריצים אלעזר ויוחנן כרצונם ואנחנו הניאנו את שמעון איש
הדמים הזה ואיש הנליעל להחזוק בו להכניע את פריצי העיר שהיו אחנו
וכוא הוסיף לפרוץ פרץ על פני פרץ ורעה על רעה ויוסף עוד אמתי ויאמ'
עתה מה לי לדבר בך שמעון הרשע ואיש הנליעל אשר תפעל רשע בכל אשר
תפנה וצוי תפעל נדק כי חטאתי אני לאלהים ולעמו ולעיר הזאת שאני
הביאותיך אל העיר הזאת לרעה ולא לטובה ובגלל זה הדבר היה משפטי
להסקל באבנים על אשר הביאותיך אל העיר הזאת להיוחד שר על עם יי'
ואתה איש דמים ונליעל וגאה היה לך שמעון להביל אותי ואת בני מידי
הרשעים הפריצים המצוקים רעתנו כי להם הרעותי ולך הטובותי אבל
לא ירצה אלהינו לעות משפט כי משפטי הוא לנפול בחרב ידך על אשר
הסיוותיך לנזל אל העיר הזו ואני הפצתיך על בכה וחטאתי לאלהים
היו שמעון הרשעו היתה מהשנתי וענת לבני לברוח אל מחנה הכומיים
הלא יכול הייתי על בכה וזה כמה הייתי נמלט אלוהם בטרם הביאותיך
פה כי אז לא היית אתה מושל עלינו אמנם טרם הביאותיך אלינו הפך
יוחנן הפריץ למכשול ולמוקש אל העיר הזו וגאמר לכל זקני העיר ויעליה
פה אחד הנה שמעון יסיה לנו לעזרה כי נגרש את צרינו מבינינו ואתה
נכפפת לנו לזר אמרנו אולי יכלה את הרוצחים מהעיר והנה גוספת
עמהם לרוח צעיר אמרנו כי תכניע ענת הפריצים ואתה גוספת עליהם
לפריץ איש דמים אמרנו כי תליל נקיים מיד אויבים ואתה שפכת דמי נקיי'
רבים אמרנו כי אתה תשבות את המלחמו מהעיר ואתה גוספת מלחמו'
בחד העיר הפריצי אשר היו אחנו טרם בואך פה היו הורגים את יהרגו
בסחר כי היו נכלמים ונזשים גם יראים מפני העם ואתה הרגת וכלית
את גדולי העם ואת גבוריהם ביד רמה לעיניהם ומי החזיק ידי צרינו
הרומיים הלא אתה אשר כלית את גדודי העם כי הרומיים הכו מעט מחוץ
לעיר ואתה הרגת להבות חללים בישראל בקרב ירושלים וטיטוס היה
מצקש לעשו עמו שלום כי חמל עלינו ועל מקדשך ועל היכל יי' ועל בנינו
ובנותינו וטפנו ונשינו ועל עיר אלהינו ואתה מאמת לעשות שלום בינינו
ובניהם ונתגרה עלינו מלחמו ומדנים וטיטוס היה מזה את עמו ומשיד
בהם לבלתי ישלחו יד בהיכל יי' ביום הלחמו עם יוחנן ואתה שלחת יד
בהיכל יי' ותאמרו ותשפוך בקרב דמים רבים וטיטוס סר מעלינו ביום

חג יי' לבלתי הלחם בנו כי אמר לנו חגו חנכס לשלום ואתה חללת
חג יי' ותכזה את אש התמיד נדס הנקי וכל הרעות אשר עשית אתה איש
הדמים ואיש הנליעל עלי הן נחשבות ומשפטי כאלו אני עשיתי בגלל אשר
הביאותיך אל העיר הזאת ועתה נקמה היא מאת יי' עלי ונקמת הרג ואבדן
תחול על שינתי כי מידך ארד ביגון שאולה על אשר כל הרעה הזאת אשר
נעשתה בעיר הקדש מידך מידי היתה זאת אשר ברוב אולתי אספתי אותך
אל העיר הזאת ותשפוך דם נקי לרוח בחוכה ולא חמלת ועתה שמעון איש
הדמים כי תהרגני בטרם תראיני עיני את שרפת היכל יי' ייטיב בעיני
מאד אמנם רוח ואיש הדמים מה לך להמית את בני לעיני ולא תחמול
על חונת שינתי ומי יתן וכאשר לא תראה את שריפת היכל יי' כן לא תראה
את דמי בני לעיני נשפכים ארצה אבל מה יש בידי לעשות זה נתנני בידי
עריץ ורשע אשר לא אוכל קום ממפלתו אשר הפילני ואנחנו זקני
ירושלם צעבור זה תעבנו את יוחנן כי היה משחית זקנים ולא היה מהדר
פני בעלי שיב' ואם ידו לא היתה נוגעה בנערים ובחורים ועתה הנך מאבד
זקנים ומכלל בחורים ואת גדולים משחית ותכרית ועל קטנים לא תחמול
ויוחנן ברנחו את זקני העיר היה מקונן קינות ומתאבל עליהם ומכבדם
כבוד גדול בקצרים והקינות היו לו זמירות ואתה ברנחך זקנים עם
בחורים נתנן בנגינות ותזמר בזמירות בנבל וכנור וברנחך לבנות עם
בנים ובנים עם לבנות תריע בקול שופר ותרועה בהתול ולחוק אחרי כן
דבר אמתי הכהן אל עבד שמעון הפריץ אשר היה החרב בידו להרוג את
אמתי והגרזן לפניו לכרות את ראשי בניו ויאמר אליו אמתי מהר ועשה
את גזרת שמעון אדניך והך בגרזן את הבנים לעיני אביהם ואשמע את קול
אכזריות מכותיך בבני ואני סולח לך על כל זה כי כאשר אשמע אני את
אשר אשמע ואראה את אשר אראה מזה בבלתי רלוני כן אתה המכה וההורג
בלתי רצוק תכה ובלתי רצוק תהרוג ומי יתן ויניחך שמעון הפריץ
והרוח הגדול לנטשני לנשק את בני ולחצקם בעודני חי והם חיים ועת'
אתה העבד יגדל נא חסוך עמדי אשר אם תמיתני אחרי בני אל נא תפריד
את נבלותם מעל נבלתי למען תכסה נבלתי את נבלותיהם ואגן עליהם
מעוף השמים כי יאכלו עופות השמים את נבלתי מעל נבלותיהם ולא יאכלו
את נבלות בני כי יסריחו מדי אכלם את נבלתי ולא יאצו לאכלם ואולי

ינתנו לקבורה ועשה יכלתך להפיל פי ולשוני על פני בני בהשליך נבלתי
על נבלותיהם ואחזקם ואנשקם ואני מת אחר אשר לא יחנני האויב לנשק'
זהם חיים ואני חי וראה איך תעשה צענין שלא יפריד את נבלתי שמעון
האכזר מעל נבלות בני וזוה אמצא חן בעיניך ואם ירצה שמעון הרוצח
להפריד את פגרינו לא יוכל להפריד את נשמותנו כי אחרי אשר אקבל
משפטי זה על ידי שמעון האכזר בעולמי זה הנה אצטח ולא אפחד כי תשוע'
י"י תהיה לנשמת צעולס אור החיי' וישאו בניו את קולס ויבכו בני גדול
כשמעס את דבריו ויבך גם הוא עמהם מאד מאד וישן עוד ויאמר לבניו הוי
בני למה תבכו ולמה ירע לבצבס רב לנו לבכות כי מה יועיל הבכי לנו לבו
לכס בני לפני ואתם הם המאירים עיני ואני אצוא אחריכם לפי אילותי
וכחי חכו לי מעט ואשיג אתכם כי נפשות הזקנים תמהרנה לרוץ ולעלו'
לעולס לאור החיים יותר מנפשות הצחורים כי נפשו הצחורי' עת תפרדנה
מגויותיהנה יכדו כבוד החומר העבש' הנה מטונפים צו כי לא הגיע קצן
להפרד ממנו בטבע ואמנס נפשו' הזקנים קלוח מאד כי בזקנה עת תהפרד'
לנפש מהגוף ולכן אם תלכו לפניס אני אשיגכם כי ארוץ יותר מכם ועתה
אין לאל ידי לעשות דבר כי נתנני י"י בידי לא אוכל קום הם ידי האכזר הזה
אשר לא יחוס על שיבתי ולא ירחס על צחורותיכם וילדותכם ואתם בני
אס כח צחורים לכס וממני חדל כח הצחרו' והלידות אלאמי צעמי וצנפשי
כי אשיג אתכם ונפשי תדבק בנפשותיכם ונאור יחד כלנו צאור החיים את
י"י אלהינו ואם לא אוכל עתה לשבוע מראות פניכם ולא אוסיף עוד
לראותכם עד עולם שמה אשבעה בהקיץ תמונתכ' כי עין צעין אראה צנועס
נפשותיכם ותראו גם אתם צנועס נפשי' רוצו נא בני ולכו ומצאתם לנו
מלון ותקנתם אותו לארך ימים ומי יתן והלכתי אני לפניכם והבירותיו
ותקנתיו לי ולכם ואלהים יודע כי בכל מאודי חפצתי ללכת לפניכם להכין
את המלון והאכזר לא רצה בזה ומה יש עוד בידי לעשות ועתה בני אם
תלכו נא לפני בדרך הזאת ובאת' למלון החיים ההם אנשי המלון ההוא יחננו
לכם מקום למלון טוב כחפצכם ולא יתעצו אתכם כי אתם צדיקים ולא
חטאתם לי' כמוני ואם אני הם יתעצוני לפי רוע מעשי על אשר הצאתי
את שמעון הרוצח אל עיר י"י הקדושה הזאת והרע לה עד בלי די ומעשיו
הרעים כלם גם עלי נחשבים בהחשנם עליו כי אני הביאותיו פה לטמא
צרשעו

צרשעו ולחלל קדשי י"י ואתם בני אל תחמהו על מקרה זה שיקרה לצעס
בניו לי ולכם כי לא חדשה היא זאת צעולס וכבר נעשתה זאת מלפניס בימי
הכהנים החשמונאים צרשעת אנטיוכוס הרשע אשר הרג שבעה צחורים
מצחורי ישראל לפני אתם וילכו ויכינו מקום מלון להם ולאמס צאור החיי'
את י"י אלהינו והאשה הזאת היא חנה הדיקת והחסיד' אשר שלחה שבעה
בנים לפניו בשמחה ובטוב לבב ואחרי כן הלכה היא אחריהם ואמנס היא
זכת ויהי לה חסד מאת י"י כי היתה מחבבת ומנשקת כל אחד ואחד מצניה
טרס יומת וגם כל אחד מהם היה מחבק ומנשק את אחיו טרס יומת וימותו
כלם על עס י"י ועל צריתו ועל תורתו ואמס רואה ושמחה נכחס ואחרי כן
הלכה היא אחרי בניו אל האור הגדול ברצ שמחה ועליה אמר המשורר
אס הצנים שמחה והמה נהרגו באכזריות מלך מקדון הערל היוני ואמנס
עס זה היה להם רשיון ממנו לנשק ולחבק זה את זה ולנשק את אמס טרס
מותם אמנס אנחנו נהרג באכזריות שמעון הרוצח אשר יכונה צס ישראל
וצרית אצרהס בצצרו ולא יחננו השצ רוחנו ולא יטענו לנשק זה את זה
טרס מותנו ומי יתן בניו והיינו גם אנחנו אני ואתם במלון אחד עמהם כי
מלון נכד הוא מלונס כי מתו כלם האס והצנים צלדקה וצחסידות ואס
אנחנו לא נוכל להגיע למעלתם לבא אליהם אל מלונס הנה לא נהיה שפלי'
מהם כי נהיה שכנים להם אשר גם אנחנו בתומחנו וצעונותנו נמות ועל
תורת י"י וצריתו נשפט במשפט מות ואכזר רשע בלתי חומל יפגע בנו
לכן נחמו נחמו בני ויקרי ומחמדי עיני מהרו נא ולכו ובאו אל מלוננו
ונרוס מעדת הפריצים הרשעי' האלה פן נספה בנשמותינו צעונס והיה
בלכתכם בדרך יפגוש אתכם יהונתן בן שאול מלך ישראל וישאלכם על
אודותנו הגידו לו האמת והוא יהונתן הנעים והנאהב לי' ולדוד בן ישי
וסנה הוא נהרג בהרי הגלצוע לפני אציו על י"י ועל עמו כמו שקרה לכס
וכי יפגשכם וישאלכם צעבור עס י"י ואמרתם ליהונתן בן שאול את אשר
אומר אני לשאול אציו כי יפגשני וישאלני על ככה אומר אליו כדברים
האלה ידוע תדע שאול הראש למלכי ישראל ויהודה כי העס אשר ידעת כי
צנקעו מי יס אופ מלפניהם בימי משה רועס וטבעו ציס סוף העס אשר
רדפו אחריהם וירדו במצולותיו כמו אבן בגללס והסחקיס אשר ממעל
הרעיפו להם מן לאכול ובארץ אשר מתחת לוריה הוניאו להם מים לשותות
להיוח

להיות להם למתי' ורועיהם הנאמנים משם ואהרן עמיהם יתכסן בענני
שמים למען לא יצטוו בהם אזי ביהם וידום השמש בגזעון בימי יהושע לענו'
בו בלתי מגור ופחד מאויב ובלתי לער וסער כנה הם היום הזה נצרכים
בסערת רעות הפריילים החטאים והרשעים ושריהם ג' המחזיקים צידיהם
והנה אלעזר עם פריזי ירושלם יאדיבו נפשות ויוחנן הגלילי עם פריזי
גליל ויהודה ישחיתו זיאדיבו לדיקים וחסידים ושמעון עם גדודי אדום
שהיו עבדינו ישמידו ויכחידו ורבה רעתם בירושלם וכן תאמרין לדיקים
שהלכו לפניכם ולפני וינחרו מות מחיים על עם י"ו ועל מקדשו לבלתי
היותם לחרפה בסומאות הגוים האויבים לי"ו ולעמו . גם כה תאמרין
לדיקים שמתו בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול החשמונאי על שלא רלו
להלחם בשנת דעו כי שמעון איש הכליעל והדמים ויוחנן המרנח והרולח
אלעזר הפריץ לא רב להם כי בשנת יעשו מלחמות בירושלם להלחם איש
באחיו בשב' אבל הרגו לכהני י"ו בתוך היכלו ועל מזב' קדשו ואם שמוע ישמע
הדברים האלה יכניהו יאנח מאד על כי תשל שמעון בעם י"ו ונהרסה ירושל'
עיר הקדש למענו ובעצורו נשרף היכל . ולא עשה כן יכניהו אבל הסגיר
נפשו למוח בלתי חת מקדש י"ו להרוס וטוב מעשה יכניהו ממעשה דקיהו
שבגלל יכניהו נמלט היכל י"ו ועיר הקדש משבי בחרפה וחרבן כי יכניהו
קבל עליו ללכת בשבי ובגולה הוא וציתו למען אשר לא ישלחו הכשדים יד
בירושלם . ודקיהו החזיק באולתו וימר שזועתו ויאמץ לבו נכח חרון אף
י"ו ולא אבה להכניע לפניו עד שנשחת היכל י"ו בגללו וילך בשבי וישחטו
הכשדי' לבניו לעיניו ואת עיניו עורו והוליכוהו בגולה ותגדל לרת דקיהו
מלרת יכניהו ועתה בני אני אמתי הכהן אביכם אחשוב כי רעתי ולרתי
קטנות תכרת דקיהו ומלרת יכניהו כי דקיהו אחרי מות בניו חיה ימי'
בחרפה ובשת ואני הולך יחד עמך ולזה ירוחם לבני ולבצבכם ומלך כשדים
אשר רחם על דקיהו ויכלכלהו ויכבדהו אחרי אשר שחט בניו ועורו את
עיניו הלא טוב היה למות גם הוא עם בניו יחד ולא לחיות אחריהם אך
לרעתו רחם עליו ולא המיתו כי אזת שקוט נפשו מעצמי יגונה . אחרי כן
אמר אמתי הכהן לעבד המכה אשר הוא מפץ לשמעון האכזר הוי מכה מהר
נא והכני בעוד הנעימים בני לעיני טרם ימותו ואחרי כן מהר והכה גם
את בני עוד הכוח והמת זאולי נמותה יחד ארבעתנו כי טוב לנו למות
מראות

מראות את עיר י"ו ומקדשו כמו בית מטבח והמונה נשחט בקרבם . וילעק
עוד אמתי הכהן אל י"ו ויאמר אנא י"ו הכשגב הזוכן במרו' שמוט נא לשמעון
כמעשה אחת האל הגדול בגבור ובגורא אל נא תמות שמעון הפריץ
והרוחצ בקרב עם מרעיתך כי אם צדד ונבדל יביח מותו . כמות המרעים
ונחפז ונכבד תמיתכו למען לא יודה על חטאיו לפניך וישב אליך טרם
מותו ותקבלהו כי דרכך לקבל שבים כי הוא בלתי נאות לתשובה והוא חוטא
אשר בחטאו אצד טובה הרבה מצית קדשך ותפארתך והאציד והשמיד
והשחית וכחמיד דקיקך ועבדיך לכן למען הראות משפטך הנאמן בו
הכשילכו וילכד בכף אויביו ובכף מבקשי נפשו הוא ואשתו ובניו ובנותיו וכל
בני משפחתו ואנשי אהבתו עמו . ואל תתן לנפשו גורל עם עם י"ו ולא
יביח לו חלק לא עם דקיקך וחסידך כהיכל מקדשך כי לא יאות לו זה . ולא
עם הרשעים השבים אליך ותשא עונם כי חטא והחטיא וכבר ברית שמענו
זהיא כרותה מפיך על חכמי ישראל בכל דור ודור ועל פי כהני עבודת
היכלך שמענוה וזאת הברית אומרת אשר חטא לי"ו וזה החטיא את ישראל
לא יראה יח ולא ילך לעולם בארץ החיים כי רשעתו הוא למבשלה לנפשו
ולא יתן אל לבו לשבז אל י"ו טרם מותו ובעונו וחטאו ימות ולא יודה לי"ו
על רשעו ועל זדונו ועל חטאו ושמעון האכזר הזה בשער עמך גודע כי חטא
וכחטיא את ישראל עד להשחית . לכן יהיה משפטו מלפניך כי יראה את
אשתו ואת בניו ואת ציתו צידי שובים . ואחרי כן ימות מית' משונה גם
יומת במיתת אכזרים יפגעו בו וינתחווהו ועודנו חי ומדי התנתחו יראו
עיניו גלות ציתו ובני משפחתו ואנשי אהבתו הולכים לשבי ולגולה ויכיר
את משפטו מאתך ולא ידק דינך עליו ולא יתמם פעלך על נפשו וכיה
לאלה ולקללה לכל רואיו וידע שמעון כי גורלי טוב מגורלו אשר אני נאסף
עם בני אליך ולא נראה חרבן בית מקדשך והוא ימות כנצל בדאבון נפשו
לבדו והכרת תכרת נפשו ולא יהיה לה חלק באור החיים והישועה להשארות
הנשמות . ויהי אחרי הדברי' האלה ויאמר עוד אמתי הכהן אל העבד אשר
לשמעון המכה ורוחצ מצותו לכל אשר יצוה להמיתו אמלא חן בעיניך כי
תכרוג את בני בשלח מהר נא והכני בו בעוד נזל דמי בני על ברזל השלח
הוא ובטרם יחרבו ממנו למען יתערב דמי צדמי בני ויהיה זה לי למכתי
תרופה ולנשמת מנוחה . והכני נא נכה הרומיים כי הם ינקמו נקמת דמי
ונקמת

ונקמת דמי בני מאת שמעון האכזר ויהיו לי לעדי אשר שמעון הרשע יועד להם עלי במעשהו כי הייתי להם לאוהב ומי יתנני בתחלה וכייתי לאויב לשמעון איש הבליעל ואיש הדמים כאשר הייתי אויב לרומיים ולהם הייתי אוהב כאשר הייתי אוהב לו ומי יתן ונלחמתי מצראשונה בשמעון האכזר כהלחמתי ברומיים וכייתי משנית ומשמיד אכזרות שמעון הפריץ והרוח מעם י"י ויהי אחרי דברו את הדברים האלה אמר בתחינתו לפני אל שדי ברוך שמו כדברים האלה אתה אלהי השמים האל הגדול הגבור והנורא והנשגב שוכן מרום המרו' פקח נא את עיני משפטיך וראה ושפט בני וזין שמעון הפריץ והרוח אשר גדלה רעתו בעמך בהרגו את חסידי עם נחלת' החפלי' ליראה את שמך וישפוך את דמיה' נהיכל קדשך ותפארתך וכוכיחהו בתוכחות רעה ונאלצה כמעשיו ומהר בזה ואל תאחר למען הריגת לדיקך כי משפטיך משפטי אמת המה ויהי בכלות אמתי הכהן לדבר את כל הדברי' האלה ויזו שמעון האכזר שר הפריצים לארבע אכזרים מפריציו ויפגעו ג' מהם בשלש בני אמתי וימיתום לפניו והפריץ הרביעי פגע באמתי הכהן אביהם וימת גם הוא עם בניו ויתערבו דמי הבנים עם דם אביהם יחד ויהיו לנחל אחד וירץ עבד שמעון הפריץ אשר הוא היה לו למפץ ולכלי משחית ויקח את נבלת אמתי הכהן וישליכה על נבלו בניו כאשר בקש מאתו וכאשר התחנן לו בעודנו חי והיו נבלת אמתי ונבלות שלש בניו מושלכות על החומה ויזו שמעון האכזר ויהרגו את חנניו הכהן הגדול אשר היה ממשפחת הכהנים היקרים והנעימים אשר צירושלם וישליכו את נבלתו על נבלות אמתי ובניו הכהנים ובעת ההיא נהרג ארסטיוס הסופר לחכמי ישראל וגם הוא היה מבני השועים אשר צירושלם ויזו שמעון ויהרגוהו במקום מעמד אמתי הכהן הגדול ויספה גם הוא אז נחמת שמעון האכזר הנבלתי חומל ולבו כאבן בקשיו וימית עוד שמעון הרוח עשרה לדיקים מבני משפחתו על אשר זעקו על מות הסופר ארסטיוס אשר היה ראש להם ויהי נהכות שמעון הפריץ את הלדיקים האלה ויעצרו אנשים עשירים שועים מגדולי ירושלים ומטובי שועיהם ויראו איך הכה שמעון הרוח את הלדיקי' האלה ונכבדו ונחפזו ותאחזם רעה וחיל כיולדה ויאמרו איש אל רעהו עד מתי ירצה האל ברעת שמעון הפריץ הרוח הזה ויראה את אשר הוא עושה לעם י"י במקו' הזה במקום הקדש ויחשה ולא ידרוש דמי הלדיקי' והכחסידיים

והכחסידיים מעמו וינקום נקמתם ממנו וישמע הדבר הזה למקלת הפריצי' ויוגד לשמעון האכזר וינו לעבדיו ויתפסום וימיתום גם המה ביום ההוא ויהיו המתים על ככה ארבעים ושנים כלם חכמים וכולם נבונים וכלם שועים וכלם מיקרי המשפחות היקרות אשר בירושל' ואחרי אלה עברו א' עשר אנשים מגדולי ירושלים ומשועיה ויראו את רעת שמעון האכזר אשר הרג ארבעים ושנים איש הלדיקים על לא חמס בכפיהם וישאלו עיניהם אל מרום השמים ויאמרו י"י אלהי ישראל עד מתי תאריך אפק לעוברי רצונך ויוגד הדבר לשמעון וינו ויתפסום ויכס הוא בידו לפי חרצ' וירא אלעזר בן ענני הכהן הפריץ כי רבה רשעת הפריצים יוחנן ושמעון חזריו בתוך העיר הקדושה וכי שמעון האכזר השמיד וכלה את החסידי' והלדיקי' מן העיר ואין עוד תקוה ויתפוס את חומת המלודה אשר צירושלם עם אנשיו וילך אליה וישב בה לשמרה וירא יהודה שר האלף אשר בעיר ירושל' שומר המגדל את אשר עשה שמעון הפריץ ללדיקי העיר ויעל על ראש החומה ויצעק אל הרומיים לבא אליו אולי יצילו את יתר הפלטה הנשארת צירושלם מרעת שמעון ויוחנן וימלט יהודה אליהם עם אלף אנשים אשר אתו ולא האמינו הרומיים אל דברי יהודה שר האלף כי חשבו אשר בערמה דבר להם ככה ולא ידעו כי בתום לבבו ובאמונה זעק אליהם ולא באו הרומיים לעזרת יהודה ולעזרת אנשיו ולא פנו אליהם ויזו שמעון האכזר ויהרגו את יהודה שר האלף ואת אנשיו האלף וישליכו את פגריהם עם פגרי אחיהם הלדיקים אל מחוץ לחומה נכח הרומיים ויקרא שמעון הפריץ האכזר אל שרי הרומיים ויאמר אליהם הנה היהודים אשר בקצו לנצח אליכם קחו לכם את פגריהם ויהיו לכם לעדים ועזרו להם אם תוכלו להחיותם או עזרו לנשארים בעיר מהם אם תוכלו למלט מדינו :

פרק תשעים

וגוריון הכהן אבני יוסף הכהן הכותב הספר הזה לישראל להיחזק להם לעדות ולמוכרת היה בעת ההיא אסור בנחשתיים ובכבלי ברזל במגדל א' ממגדלי ירושלים והוא זקן בא בימים בן ק' ושלש שנים ואין בא אליו אל המגדל ואין יולא ובעת ההיא בא יוסף בנו מול החומה מרחוק נכח המגדל אשר בו היה אביו גוריון הכהן אסור אז שמה ויגש מעט אל החומה לדעת את שלום אביו ומה יעשה בו ויעצור יוסף קרוב לחומת המגדל והוא ועיניו נופות אל המגדל אשר היה בו אביו אסור שמה

אולי יראה פני אביו בעד חלונו המגדל או בעד מקומו ירות החצוי אשר היו
במגדל וינחמנו וידבר על לבו ויודיעהו אשר הוא חי ומדי עזרו והוא נופה
למעלה אל המגדל הכהו וישליכו עליו הפריצים אנני ידים ותצואהו אפן יד
גדול על ראשו ותכבו ויפול לארץ מעל מרכבתו והפריצים ראו כי נפל יוסף
מעל המרכבה ורצו לרדת אליו וינידו הדבר לטיטו וימארו טיטוס וילו את
גבוריו ללכת אליו להלילו בטרם ישיגו אותו הפריצים ויעשו הדומי כאשר
זה טיטוס וילכו אליו ויקימוהו ויחזקוהו וינהלוהו לאט ויסודכסו ממעל
ומסביב במגניהם מפני החצים והאבני אשר היו יורים עליו הפריצי מעל
החומה ויכלוהו הרומיים ולא מת והפריצים צרום ללכוד את יוסף כי
גפל הריעו תרועה גדולה ואם יוסף היתה אזבת שמי' והמש שנים והיא
יושבת בצית שמעון האכזר אשר היה קרוב למגדל אסורה בצלתי ככלי כי
לא יתנוה ללאת מן הצית וכשתעה את קול התרועה ושם יוסף עם התרוע'
ותשאל מה קול התרועה הואת באזני בטם יוסף ויגידו לה לאמר אשר על
צנה יוסף הריעו הפריצים כי ינאו ללכודו על אשר הוכה ונפל מהמרכבה
ותרץ אם יוסף בן גוריון וחלא מן הצית אשר הית' זו אסור ותעל על החומ'
כאלו היא בת י"ד שנה ותשם את שתי ידיה על ראשה ותפרע את ראשה
ושערותיה לצנות כאלג מתולתלות עד אזורה ותשק את קולה בצפי וכה
זקול מר ותאמר נגד כל שומעיה כדברי האלה עד זאת הרעה הגיע' תוחלתי
וכה היתה תקותי אשר קויתי להיות אחרי מות בני יוסף מאור עיני
וימת המאור הגדול לי ולא אזכה לראותו ולקצרו והלא תוחלתי ותקותי
היתה כי הוא יקברני וצשיצחי יכלכלני ועל צעדי ואבלי אשר ראיתי בני
משפחתי נשמדו ונשתחו על ידי הפריצים אמרתי זה ינחמני ועתה מה
אעשה ואין מנחם לי מכל בני אשר ילדתי כי השחיתו לי כלוררי' והאויבי'
לי' בין הפריצים והגויס שמנה עשר בניס ומה יש עוד לי לעשות רק
לשאל המות כי לא אחפון עוד צחיים ואיכה אוכל להנחם אשר אראה
כי מת בני ואין לאל ידי לקצרו מי יתן שאלתי ואמותה צרגע כי לא חפצתי
לחיות אחרי מות בני יוסף ומי יתן ואמותה עתה עמו ואכסנו בצנדי אשר
אשר על צברי אשר יכסה בגד אחד לשני בני אדם והיינו אני והוא שוכנים
יחד באשר ישכב הוא ותעל עוד אם יוסף על החומה עד אשר צאה אל
המגדל ותפרוש כפיה השמימה ותנעק בקול גדול ומר ותגדיל צעקתם
וחמר

וחמר נפשה מאד מאד והיא צועקת מרה וקוראה ואומרת בני יוסף בני
בני פטר רחמי בני איכה דבר נא על לבי ונחמני והפריצים השומעים
לה היו שוחקים ומלעיגים עליה והמה עומדים על החומה והרומיים
אשר מלמטה מחוץ לחומה כשמעם את קולה ויגד להם יוסף כי היא אמו
צכו לקולה ויתאבלו על מרירות לבם וגם היהודים ואשר בירושלם בלעדי
הפריצים צכו לקולה מאד מאד רק כי היו מסתירים את צכיס פן יראום
אנשי שמעון האכזר ותאמר אם יוסף לפריצים אשר אתה על החומה
למה זה לא תהרגו אותי הלא אני ילדתי את יוסף בני אשר הרגתם אותו
והלא אני הניקותיכו משני שדי אלה והלא אני גדלתיכו ורביחתיכו
ונשפחתיכו ואתם אויבי י"י בליתם אותו עם שאר לדיקי י"י ועתה למה
זה תחיוני ולא תמיתוני ישפטו י"י ביני וביניכם אשר הרגתם על לא חמס
את בני ויאמרו הפריצי אליה והלא בידך הוא להפיל את נפשך עתה מעל
החומה ולמות ורשיון נתון לך ממנו למה לא תנשי כן והרומיים יקבלוך
ויקברוך בצבד כי אנחנו יודעים אשר את אם יוסף הכהן מיודעם
ואהובם ותענס ותאמר אליהם הוי אויבי י"י ואיך אעשה אני את הרעה
הגדולה הזאת כי אפגע בעצמי ואסבב את מותי בידו ואלאנס את נשמת
ללאח מגויתי בטרם יבקשנה אדוניה והלא ידוע הוא לכל בעלי דעת אשר
בנשמה היא היותר חכמה מכל הנשמו וכי יאנסנה בעליה להוציאה בצלתי
בסכמת הטבעים על כן הנשמה ההיא נשמדת ונאבדת ואין לה יתרון
ושארית ואיך אעשה אני בעצמי זה המיגשה ונשמתו תכיר במקרה העולם
ואגעיו ולכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים וכי תאמרו מה יתרון יהי
לי כי תהרגוני אתם כי גם בהריגתכם תאנס נשמתו ללאח ולא יסכימו
הטבעים אשר לגויתי על ככה אמרתם שוא ושקר וכזב דברתם כי יתרון
רבי יצין שני הפיגים ואם שניהם באחד רעים כי אתם תהרגוני אני לא
אבהל ולא אחפז על דבר ואאמץ את שכלי לדמות לי את מקו' מלוני ולשער
דרך הנשיעה לנשמתו ולהתעסק בעסק ההפך מגויתי ואעזוב אז את
הנהגת גופי ואניח' ולא אמנע בטבעי אשר לי דבר מלכסכים על המות
ואקבץ ואכלול את רעיוני ואת מזמותי כלם לדבק בי'י אלהינו כי אעיון
בעיון הדעת את סדר הנמצאים ותפרח נשמתו מגויתי עת אנגע בעיון
העול' העליו' ושם יצמוד שכלי ושם ינוח והיותי עם י"י תמיד חוזה בנעמו
עם

יוסיפון פרק צ

עם יתר נשמות הדיוקים איש איש על מקומו ואם אני אפגע בעצמי הנה
דמיני איכה אפגע בעצמי להמית את עצמי יבטל שכלי מרעיונו ויבהל
מעיונו וטבעי גוייתי לא יסכימו כלם על ככה אחרי אשר שכלי לא התעסק
במלאכ' הפרד נשמתו מגוייתי אבל עודנו מחזיק בהנהגת גופו ולא יסכי'
למעשה הדמיון המשרת לי וימנע הטבעי אשר לי מהסכים על ההפרדה
לנשמתו ואמות ונשמתו עודנה בגוייתי ותהיה מצוהלת על מעשה שכלי
אשר הניעתה הסערה הגדולה מסערת המוח בשלי ולזה היה חק כל עם
וגוי מכל הגוים אשר לא יקברו כל הפוגעים בעצמם וימיתו את נפשם
צידם כי אין שארית לנשמתם ואין להם עוד חלק בתחיית המתים כי
הקבורה אשר יקברו בה האנשים לפגר המתים אשר ימותו להם ואם
הרלון הוא למען לא יעוררו הנבלות בהן אבל לקרובים אשר לזה יש רפו
היהודים את כל אשר ימות ביניהם והוא נכבד במשפחתו גם למען ישמרו
במקום יזכירו את המתאבלים עליהם לקונן ולזכות ולא יעוררו פתאום וזה
חק בכל עם זולת עמים מעטים גם למען הסר באשת הנבלות בהן
מלשחית את האויר הנשאף לחיים וימותו החיים בו מזד פועל הטוק
אשר יגיע בין הרומיים בטבע וזה חק כולל לכל העמים אשר תחת כל השמי'
הנה עם זה יש אות אחר לקבורה כאלו עפר הנקבר ההוא יותן אחרי ימים
לקבל רוח חיים במלאכת החחיה הידועה לאלהי הרוחות לכל צר
ותשוב עוד רוח חיים בו כי יצבר ויקרץ ויגבל לחומר גדון ע"י עושי
המלאכה אשר המה עושים בה על פי י"י וכי לא ינתן איש לקבורה
והיתה נבלתו לעוף השמים ולבהמת הארץ ולא ישוב עפר הגויה אל הארץ
כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה הנה אז לא יתכן לחומר
הגויה ההיא דרך האסיפה וההכנה לקרוב קבלת התחיה אם לא אחרי
תמורות רבות יעברו עליהם זמנים שונים והמונעים בכל זה רבים
והמעדירים והמרחיקים ההכנה לקבלת התחייה לא יספרו מרוב ככל דור
וזה סוד י"י ליריאיו ואתם עדת הפריצי לא תדעוהו ולא תבינוהו כי כבהמו'
אתם נחשבים ואשר יגלה פתרונו לכם הלא הוא חוטא נפשיו וכשמוע
הפריצי עוד את דבריה לעגו עליהם וישנאו את טעם דבריה המשביע לנשמו'
החכמים בשובע שמחות את פני אור החיים להחול ולחוק ותוסף עוד לבכו'
עד נכו למול כל מחנה רומיים ורבים מהיהודים החסידים הנותרים
צירושלם

יוסיפון פרק צא קעט

צירושלם נכו לקולה כי שמעו את דבריה וכי נתנו אל לבס אחרי חכמת'
ויוסף הכהן בן גוריון הכהן היה שומע את קול דברי אמו בדבר אל הפריצי'
בקול גדול והוא למטה לארץ מחוץ למחנה נגדה ויהי בשמעו את קולה
והיא עוד על החומ' ויתאמץ ויתאזר ויקרב עוד אל החומ' וגבורי הרומיים
סובבים עליו במגניה ומסתירים אותו לכסותו מן יפגעו בו אכן או חץ
מעל החומה ויען יוסף ויאמר לאמו אל תיראי אמי כי נמלטתי מידי
הפריצים ולא נתנני י"י בידיהם אבל מי יתן ומתי היום הזה בטרם אראה
שרפת היכל י"י ואבדן עמי כי הנפשות אשר בקרבנו הלא הן נחשבות
כאסורים אשר במשמר וכאשר תלאנה מגוייתנו בהסכמת טבענו ורלון
שכלנו אל מקום מלון הנשמה הנשארת לחפשי תלא ואוי תלאנה מאפלה
לאורה ותאורנה באור החיים את י"י אלהינו והיועצים הרעים אשר היו
מיעצים לך אמי הקדושה לפגוע בעמך ולהמית את נפשך צידך כי היו
אומרים לך אשר הרשיון נתון לך להפיל את נפשך מעל החומה לארץ למו'
שמעתי דבריהם ושמעתי תשובתך אליהם וידעתי בטרם שמעתי כי זאת
חכיה תשובתך וחלילה לאם יוסף ולאשת גוריון מלכת בעצת רשעים
ולכן אמי סבלי את עול הפריצים כאשר תוכלי סבול והכנעני להם ואל
תלחמי עם מקרי הזמן אשר לא תוכלי לבעלם והמה יאבדו ואנחנו נעמוד:

פרק תשעים ואחד

זיוס ההוא ילאו אנשים עם נשיהם
ונניהם וטפס מירושלם כי נברו על
אנשי משמר הפריצים אשר בשער העיר ויפתחו את השער ויאלו מהעיר
ויצאו אל מחנה הרומיים כי לא יכלו לסבול עוד הרעב רעת הפריצים
והמה היו בעלי אמונה ומעלה צירושלם ויכירם יוסף הכהן וכי ילאו
מירושלם ויעמדו על דם נפשם חמל עליהם טיטוס ושריו מאד מאד אף כי
העיד עליה יוסף אשר הם מגדולי ירושלם ומשועיה ויקבלם טיטוס ושריו
וינהלם ויתנו להם מחיה ומוון ומאכל ומזתה ורבים מהם לא יכלו לפתוח
פיהם לאכול כי כחשו לחייהם מרוב ימי הרעב וצנאו אל קרבס הלחם היו
מתים והילדים הקטנים בראותם את הלחם היו נופלין עליו וכושכין אותו
בשיניהם ולא יוכלו לטוחנו צם ויגועו ומתו והלחם נפיהם וירא טיטוס כי
המה מתים באכלם את הלחם אשר מרוב ימים לא אכלו לחם ויחמול
עליהם ויצר לו על ככה מאד מאד ויאמר טיטוס אל יוסף מה אעשה לעמך
אשר

אשר המה מחים באכלם את הלחם ואת המזון ווענהו ויאמר יוסף בן
גוריון אליו לאח' ארני כה ראיתי אשר באשר ינוס אדם ימים באולם ואחר
יבוא אל מקום לאכול ו הנה ראוי תחלה לשמות מעט מחלב חטים מבואל
או סולת מבואל בחלב עז ואולי בזה יתחזקו מעיו בכה מעט ואחר יפנה
לאכול לחם וכה יעשו הולכי המדברות כי יריקו מעיהם במעוט האוכל
כאשר יאצו אל המקומו' הנושנים כאשר יוכלו לאכול כרזונס ויגו' איושא
את עבדיו ויעשו כדבר יוסף ויחיו רבים מהיהודים ורבים מהם מתו
בהלך מעים ו היהודים אשר ילאו מירושלם אל מחנה הרומי' מיראש'
מכפר יצי' היו בולעים זהב וכסף ומרגליות ואבני' יקרות להבזיש מפני
הפרינים והיו בשבתם עם מחנה הרומיים כל הגשאים מהם חיים ואכלו
המזון והלחם אשר היו הולכים ללאת חוץ כדרך כל הארץ לחפץ הטבע
לנקות הגויה היה איש איש מהם יוצא לשבת חוץ לחפץ טבעו ו היה
מחפש לאתו למען אשר ימצא את הזכב ואת האבנים היקרות אשר בלע
והיה מוצא את אשר בלע וימצא בלאתו ולקחו ומחזיאו והיו היהודים עושים
בן יום יום והמה עם הרומיים ויהי כי ראו אותם מקלת הארמיי' ומקלת
הערביי' כי יעשו זה ויגידו הדבר איש לרעהו ויתיעשו אנשים מהם ויארכו
להם ויתפשטו בסתר ויבקעו את מעיהם וימצאו בתוך מעיהם זהב ואבנים
יקרות ויתירו הערביי' והארמיי' לעשות את הרעה הזאת ליהודי' ויבקעו
אתם רבים ויהי מספר המבקעים על ידי ארס וערב אלפים נפש
וישמע טיטוס את הדבר הרע אשר עשו אנשי ארס ואנשי ערב היהודים
הכס ויקטוף ויתר אפס מאד ויגו ויתפשו את כל העושים המעשה הרע
הכס וישחטו ויחטו את כל אשר להם ליהודים החיים יורשי המתי' ויבנו
המתים על המעשה ההוא במנות טיטוס בין ארמייס וערבייס ששה
אלפים גבורים ו אחרי כן נוס טיטוס ויקרא את כל שרי מחנהו ויאספו
אליו לענה וירא והנה על כלי מלחמתם וזב מטובה ומקלתם יקחו
שרבישים בידיה' ועליהם בראשיהם אבנים יקרות ויגו טיטוס ויאמר
ואליהם בסירו את הזכב מעל כלי מלחמתם ואל תתפשו שרביטכם באבני'
יקרות ואשר לא ישמע למותי מהם וומת כי הזכב ואבני החמה הם יתו
את אנשי ארס ואת אנשי ערב לעשות את הרעה הגדולה זאת הוועבה
שמזוקל' אשר עשו ביהודי' האמללים העניי' אשר ילאו לחסות תחת כנפיו
וי'

וי' אלהי הצבאות העיר את רוחנו לנקוט נקמתם מהם ונשפטם במשפט
מזת כי אלהים הוא אלהי השמים והארץ והשופט צדק כל משפט וכורא
הוא מאד ומי יוכל לנוס מפניו וישמענו מתנו כל שרי מחנה טיטוס ויעשו כן
כאשר נוס ויסירו את הזכב שהיה על כלי מלחמתם ואת אבנים יקרות
שהיו בראשי שרביטי שרתם וצעת שהיה נוס טיטוס ויגרשו את הארס ואת
הערב הנותרים מקרב מחנהו ואין מי לעשו צוד הרע הזה בני אדם במחנה
לא מארס ולא מערב אך אם ימצאו אנשי ערב וארס יהודים מחוץ למחנה
מרחוק והיה היהודי לצדו ואין מי יראהו הנה ימיתוהו וינזילו את הזכב
אשר היה בקרב מעיהם וגם הרומיים לא היה איש מדבר מטוב עד רע עם
היהודים במחנה אך מקלת מרשיהו הרומיים למדו מהערבייס והארמייס
והיה אם ימצאו יהודי מרחוק למחנה והיהודי לצדו ואין מי יראהו להכילו
יתפשטו הרשע הרומי וימיתו ויבקע את מעיו לחפש בהם זהב ויגד
הדבר הרע הזה לטיטוס ויבקש טיטוס זינו להעני' קול במחנה לאמר כל
היודע במעשה הזה אשר עשו הרומיים הרשעים ביהודים שצאו לחסות
תחת כנפיו והוא עד לו ידע או עשה אם יגיד וכופר לו עונו ואם לא יגיד
ונשא משפט עונו וייראו הרומיים העושים המעשה הרע הפוא והיודעים
בעושים מפני טיטוס ויאמרו אם לא יגידו לו האמת הנה הוא בחמתו
ידרוש הדבר עד אשר ימצא את החוסאים וימיתם ויבטחו במאמרו
ויצאו ויגידו לו כל העושים אכחנו ועשינו וכל היודעים אכחנו ידענו ולא
הגדנו לך ויהי מספר הנמלטים ביוסעושים ויודעים שלש מאות ועשרים
איש זילו טיטוס לעבדיו וישרפו כלם בתוך צור אחד ויהיו היהודים מאו
צטוחים במחנה טיטוס ואין שטן ואין פגע רע דק כאשר ימצא רומי אחד
את יהודי אחד נצוך מחוץ למחנה מרחוק יגלהו לאט וינהגו עד יביאהו
המחנה בשלום ובהשקט וצנסחון טוב וימיתם ההם ספר סופר אחד
מסופרי ירושלם ומסומריה הנאלמים בשערי ירושלם והוא היה שומר
בשער הקטן שבירושל' משאת נחל קדרון והוא היה איש גלמן ושמו מנחם בן
סרוק הסופר שהיו אבותיו משרתים לעזרא הסופר ע'ה בצבל ויספור
ויפקוד את מספר המתים אשר ילאו מן העיר מן השער שהוא לצדו מלבד
הנשליכים אל רחוב העיר ואל הצורות אשר בפאה שהיא ומלבד המושלכי'
אל נחל קדרון מעל חומת הפאה שהיא ומלבד אשר נפלו בחרב בפאה שהיא
ומלבד

ומלכד אשר הוציאו בשערים אחרים והם היו ממתי הפאה הדיא וימלא
אשר הוציאו משער מנחם לצד להקצר מספרם מאה אלף וחמשה עשר
אלף ושמונה מאות ושמונה נפשות וכל אלה נפשות שועים ונכבדים מיקרי
ירושלם שנקצרו אז בעתים ההם אשר היו עתות לרות הפריזים מלכד
עוד יותר העם המושלכים על פני הארץ ואשר נתנו נבלותיהם למאכל
לעופות השמים ולבהמת הארץ וטויטוס שאל את ראשי היהודים
שיצאו אליו להמלט לפני יוסף הכהן ויאמר אליהם בדברים האלה
באמונה אני מצביעכם שחאמרו לי המתים הנודעים לכם מעת צואי
לצור על ירושלם עד היום הזה וימנו ראשי היהודים אשר יצאו אל טויטוס
להמלט מרעת הפריזים באמת ובאמונה את מנין המתים אשר יצאו
מכל שערי ירושלם להקצר בימי הרעב ובמלחמה הנודעים להם ויהי
מספרם שש מאות אלף ואלף וחמש מאות ושבעים וחמשה מלכד המתים
בנתיים וברחובות ע"י רעות הפריזים ואין קוצר להם ומלכד המתים
בהיכל י"י ובבית המקדש ובחולות ירושלם על דבר הפריזים הנלחמים
והמגרים מדנות ומלחמה ביושבי בירושלם בין איש לאחיו ובין איש לרעהו
ומלכד השועים והיקרים שמתו בירושלם ולא נתנום הפריזים להקצר
ויהיו לדומן על פני האדמה ויפלא טויטוס מאד על העם אשר בירושלם ויען
ויאמר נודע לי"י אלהי השמי אשר בכל זאת אין עון בני ולא אשמה כי אני
באתי אליכם לשלום וכי אדבר שלום אז הפריזים ירצו מלחמה בימים
ההם היה רעב כבד בירושלם ויחל הרעב בשרי הפריזים אשר לא היה גם
רעב עד היום ההוא כי היו תומסים האוכל מכל איש אשר ימלאו אותו
אתו ויהי רעב בפריזים ובשריהם עד אשר החלו לאכול את ומן סוסיהם
ואת עורות מרכבותיהן וכלי מלחמותם אחרי אכלם כל סוסיהם ויבקצו
שרי הפריזים ענף עץ רענן או עשב או ירק לאכלה ולא מצאו כי
הרומיים הכריתו כל עץ והשחיתו כל ירק והבישו כל דשא מסביבות
ירושלם מפמה ומפה דרך י"ג מיל ולא נשאר בכל הגנות אשר מסביב
לירושלם לא עץ ולא עשב ולא ירק אשר לא כרתו רומיים
וירושלים מראש סביבותיה היו מלאים מכל עץ נחמד וטוב למאכל ועץ
כל פרי ופרדסים ונגות עמוסים מכל מיני מגדים והרומיים השחיתו
הכל ונתהי כל ארץ ירושלם מסביב כארץ ציה ושמהה בארץ לא עבר בה איש
ולא

ולא ישב אדם שם ויהי כל הנא מרחוק מאשר צאו בתחלה וראו את ירושלם
בכבודה ועינות גנותיה ופרדסיה ויהי הולך ויבט אל ימין ואין עץ ויפן
אל שמאל ואין עשב ויהי משתומם ומר נפש וזוכה בנבוי וקניה ומקונן על
ירושלם אחר העת הזאת והימים ההם התאזרו עוד הרומיים ויעשו
איל ברזל משחית נורא מאד ויתחזקו בו ויגשו אל החומה למלחמה ראשונה
לבחון אם יש עוד יהודים גבורי צעו ויצאו אליהם שרי הפריזי עם עדת
למלחמה והם רעבים ולמאוס ושוקקים ויפילו היהודים מהרומיים המון
רב מאד ויאמר טויטוס לא נערוך עוד עמהם מלחמה אנשים עם אנשים
רק ננגח את חומות כי אין לעירם אלא חומה אחת ויבא כל המונגו בתוך
העיר ונשמיד את הפריזים ויתר העם הדל המבקשים שלום ומנוחה וכבוד
וחיים נשאיר וייתנו דברי טיטוס צעני שריו וצעני כל עמו ויאמרו לעשות
כן כאשר יעץ טויטוס ושרי הפריזים חשבו מאז כי הרומיים עוד יעשו
להם איל ברזל משחי לנגח בו עוד את חומת ירושלם הנשאת להפילה
ויחלו הם מאז ויבנו חומה חדשה מפנימה לעיר ירושלם נכה אל מקום
הנגיחה אשר שם היו מנגחים הרומיים באילי הברזל והוא בפאת המישור
אשר מפאת קצר יוחנן הכהן הגדול ולא היה להם מקום זולחו לנגח בו
בחומת ירושלם רק שם ושם היו שתי הפרצו אשר פרצו הרומיים בשתי
הראשונות אשר לירושלם ולא היה להם כח עוד בפריזי להתאזר לשרוף את
האיל המשחית כאשר היו עושים בראשונה ולכן בנו החומה הפנימית
ויתיצבו לסבול נגיחת האיל ולבנות חומות מצפנים בפרצה אחר פרצה
נגד מקום הנגיחה באיל הברזל כי לא עצרו כח לעמוד עוד מפני הרעב
הגדול שהיה בהם ולו היה בהם כח לשרוף את האיל ההוא עוד כבר נואשו
הרומיים מלכוד את ירושלם באילי הברזל משחיתים והיו נוסעים מעל
ירושלם ויהי כאשר נסו במלחמה הזאת הרומיים מלפני ישראל ויתרם
נפלו חללים לפניהם ויאמרו הפריזים עתה ילאו המונות הרומיים ולא
יוסיפו עוד לצור על ירושלם והמה ילכו ואנחנו נשאר נושעים ונשוב אל
י"י אלהינו ואז הרומיים התחזקו והתאזרו ויחזיקו את לבם כפעם נפעם
ויחזיקו משמרו ומעמדו ויאמרו איש אל רעהו חזק ונתחזק במלחמותינו
כי חרפה וכלמה היא לנוס מפני היהודים האמללים הרעבים האלה אשר
קמה כמתים מפני חוזק הרעב אשר גם ויבט עור פניהם ויקרן והפריזי

בשום אל ירושלם נכנח ונצורה עוד להשחית בעם הדל בלבד ויחוס
לאמר הכו לנו אוכל ואם לא נאכל את בשרכם ואת צמר בנכס
ונכותיכם ואז צלו גדודי הרומיים ויתאזרו ויתחזקו ויתגברו וינגחו את
חומת עיר ירושלם פתאום באיל הצרזל המשחית ותפל מדה אחת מהחומה
הפנימית הנשארת בעיר לארץ ויריעו המון הרומיים תרועה גדולה
ויאמרו לכדנו את ירושלם וישאו עיניהם הרומיים עוד ויראו והנה חומה
אחרת חדשה נכח הפרצה שעשו ויריעו גם היסודים מחוץ העיר תרועה
גדולה כי בנו חומה אחרת נכח החומה הנכרסת מפאת מישור קצר יוחנן
הכהן שם היתה משמרת יוחנן הפריץ הגדול והשר האכזר נכח פרצות
החומה וכשמוע הרומיים את קול תרועת היהודים מצית לעיר וכראותם
והנה בנו היהודים חומה אחרת חדשה והמה עליה כאשר היו עומדים על
הנכרסת באילי הצרזל המשחיתים חימונה תיכונה ופנימית ויצללו
הרומיים מאד ותהפך שמחתם לאנחה ויגון ולא ידעו מה יעשו עם הגוי העז
אשר בירושלם ואין ילכדוהו אשר כלה אלפיים ורצבות מהמונות הרומיים
ויתר הגוים שצאו לעזרת ותהפך יד הרומיים עוד למלחמה כי נואשו ללכוד
את העיר בניחת איל צרזל משחית ויאמר אליהם טיטוס הנה החומה
החדשה אשר בנו היהודים עתה לכה היא ולא יבשה כי מקרוב נבנתה ועתה
הגישו נא אליה את איל הצרזל ונגנחנה כי נפול חפול גם היא ולכדנו את
העיר ועשינו גם חפצנו וישלם לערנו במלוא זשרי הרומיים לא שמעו
לעצתו אבל התאזרו ויעלו עם גדודיהם על החומה שפרטו והיהודים
היו עומדים על החומה החדש אשר בנו נכחם ויהיו קרובים אלה מאלה
וילחמו שם בין שני החומות ויגברו היהודים ויגרשו את הרומיים מעל
החומה הפרוצה ויברחו עד למרחוק מהעיר וישבו הם אל העיר וירפו
ידי הרומיים ויתאשו מלהלחם עוד ויאמרו לא נלחם עוד בעיר הזאת
כי לא נלכדה כל ימינו ועתה נסעה ונלכה מפה טרם נספה כלנו
פה כי גוענו אנחנו כלנו אנחנו וכראות טיטוס כי הקשה הדבר הזה על
המון הרומיים כי בלם פה אחד לעקו ויאמרו הדברים האלה ויקרא אל
כל שריו ויאמר אליהם אמרו לי שרי רומי הלא ידעתם כי כל מלאכה וגם
כל מלחמה וכל דבר אחריתו קשה מראשיתו ואם באחרית המלאכה ירפו
ידי עושי המלאכה הלא יגעו לריק וכן אתם אם המלחמה והמלוא הזה

אשר

אשר צרנו על ירושלם הנה יגעתם לריק וכביטו וראו מן האניה אשר
מלך בים ותעבור כל דרך הים אשר תעבור עד צואה למחוז וכאשר הגיעה
אל המחוז באה רוח סערה על שפת הים אם המלחים ירפו את ידיהם אז
ויניחוהו מכלתי הנכונה ותתנגח באחד מהגורים או באחת מהסלעים
אשר בפאות המחוז הלא תשבר הספינה ויאבד כל אשר בה ונכונה תוחלת
המלחים ההם ולא ישיגו התועלת אשר תקותם אליו וזה יגיעם מרפיון
ידיהם ואם תחזקנה ידיהם במלאכת הנכונה האניה ויגיעו אל המחוז ויבאו
בו כי יהיה מחוז חפלים הלא יהיה אז במרגוע ובמנוחה ותוחלת' תשלם
לטוב ובן הבונים לבנינים אם לא ישלמו פעולתם גם ויניחוהו מרפיון
ידיהם הלא ישחת כל מפעלם בהם והם יאבדו את שכרם ויהיה עמלם לריק
ולבלבל וכל עובדי אדמה אם יחרשו שדה האדמה ויזרעוהו וישמרו את זרע
השדה עד מלאת שכליו וצבוא מועד קלירה ירפו ידיהם ולא יקטרו את קליה
השדה והוא הלא יאבדו את יגיעם וישחיתו את מחיתם ואתם אשר נלחמת'
את העיר הזאת מימים ימימה ויפלו מכס שרים רבים ונכבדים והמונות
גבורים אין מספר להם ותחזקנה ידיכם עוד להלחם בה עד היום הזה
ועתה הנה תומותיה הצלורות פרוצות ומושלכו' לארץ ויושביה כלו במלחמ'
וצרעב וצדבר והנשארים בה ימותו בצרזל ותשאר החומה החדשה הזאת מה
יועיל כל אשר עשיתם אם ירפו ידיכם עתה מלהשלים מלאכת המלוא
והמלחמה בה להשיב את מנוקסכם ואת חפצכם ממנה מה יועיל לכם כל אשר
עשיתם הלא לשוא עמלכם ולריק יגעתם ולמה תהביל אתכם חומתם
החדשה ולא תתאזרו להפילה והיא רפה וחלושה מאד נגד החומות הצלורות
החזקות הראשונות השלש אשר הפלת' וכי תבקשו לעזוב עתה את המלחמה
ממנכם ולנסוע ולבטל את המלוא למה לא נקשת לעשות זה ולעזוב המלחמ'
ואת המלוא מראש והלא נאה היה לכם לעשות זה ולעזוב המלחמה והמלוא
ולנסוע ממנה צטרם ימעט מספרכם וצטרם יפלו גבוריכם וצטרם יפלו
גדודיכם וצטרם השמד המוניכם אמנם עתה בהמעט במלואה מספרכם
ובכלות גבוריכם ובנפול גדודיכם תרפינה ידיכם ותעזבו המלחמה מה לכם
עוד חפץ בחיים הלא טוב לכם המות והלא אתם הם אשר באתם אל העיר
הזאת בימי ניארוך הקיסר להלחם על שמו לבלתי שאת עליו חרפה ועתה
במלואך אספסינוס אבי שהוא יותר גבור מניארוך קיסר ורחב לב עמכם

יותר

יוחר מהקסרים שעברו קודם ממנו תרפינה ידיכס הלא נבלה לכס זה
 וחרפה תהיה לכס כהיום הזה ולמה לא תלמדו גבורה מהיהודים האלה
 שכלה אותם החרב והרעב והדבר ויאבדו צאין תקוה ועודם הם נלחמים
 עמנו כחיות רעות והלא תראו אשר בכל יום יבא מהם אחד או שנים וישפכו
 נפשם על מחנה הרומי' וימיתו רבים מן המחנה ואחר ימותו גם הם והם
 לא יעשו הדבר הזה כי אם למען חיות נפשם להמלט או למות לעשות להם
 שם וגבורה יורנה טיטוס לדבר להם כדברים האלה והוא עודנו מדבר עמם
 והנה אחד מגבוריו ושמו סביאנוס והוא היה איש מלחמות מנעוריו ואמין
 בגבורים ויאמר לרומיים מי נכס מכל הרומיים יתנדב עמי ויעלה על העם
 הזה ונעשה את מלכות בן הקיסר אדננו ויקח סביאנוס את מתנו בידו וחרבו
 שלופה ביד ימינו וילכו עמו מגבוריו אחד עשר גבורים צרורים ויתמה
 טיטוס על גבורת סביאנוס ועל גדול נפשו על אשר מלאו לבו לעשות כן
 והיהודים נלכדים על פרצת החומה במקום שנגרשו הרומיים משם וכראות
 היהודים את סביאנוס ורעיו באים עליהם ויחלו לירות חצים ולהשליך
 נגדם אבנים וכל זאת לא פחד סביאנוס מפניהם ולא הרך לבו ויבא סביאנוס
 וידבק אחר היהודים במקום פרצת החומה ויהי בגשתו אל היהודים ויכהו
 אחד מהיהודים בחרבו ויפול על פניו ארצה ותשמע תפלתו כי נשמע קולו
 מרחוק ויחזק עוד וינרך על זרכיו וסביאנוס עודנו נלחם וילכו אליו
 מבחורי ישראל ויכוהו וימת ועודנו נלחם כי יקרה מלחמתו צעיניו מנפשו
 ובחר לעזוב את נפשו מעוזב מלהלחם וימותו עמו ג' מהגבורים אשר עמו
 והשמנה מהם שבו לטיטוס חיים והם כמתים כי גם הם מתו לולי שראו
 הרומיים את רעתם וירונו אליהם וינילוס ויביאום למחנה טיטוס ויהי
 ממחרת היום ההוא וימותו גם הם יוסיפון עוד גבורי הרומיים ויקנאו
 על אשר עשה סביאנוס הרומי הגבור כי קנה לו שם וגבורה בין הרומיים
 ויהי בלילה ההוא ויעדו עשרי אנשי מבחורי טיטוס לעשו להם שם וגבורה
 ויאמרו בכו ונצוא אל העיר דרך פרצת החומה לילה ויגידו הדב לנושא הנס
 אשר לטיטוס וילגם הו' עמה וילכו עמו רבי מגדודי הרומי' הגבורי ויעלו
 דרך פרצת העיר לילה והיהודי' לא ידעו דבר כי היו שוכנים ישנים ינעו
 וישופים צרעב ויהי כבא הרומיים ויעלו אל החומה ויריעו תרועות
 גדולות לאותו מלחמות ושמות ויחזקו היהודים באשר היו פתאום
 באו

באו עליהם הרומיים ולא ידעו מה היה להם על ככה וישמע טיטוס אתקול
 התרועה אשר לרומיים ויגידו לו הדבר ויקח מכל בחוריו גבורים צרורים
 לגבורה וילך גם הוא אל פרצת החומה וישכימו היהודים לאור הבקר
 והנה גם טיטוס על החומה ויפלא צעיניהם מאד מאד והרומיים
 נקהלו אל טיטוס ויעלו על החומה ומהם באו אל תוך החומה אשר היתה
 פתוחה אל תוך העיר כי שם היה דרך אשר בה ילכו היהודים תחת לארץ
 ללכת ולצוא אל העיר ויערכו היהודים מלחמה עם הרומיים בקרב העזר
 אשר הוא חצר היכל י"י ושם ירדו על היהודים כל גבורי טיטוס וכל בחורי
 הרומיים וצרוריה' בחרצו' שלופו' כי לא נשא עמם אלא חרבותיה' מכל כלי
 מלחמתם וגם היהודים כן עשו ויתנדבו יחד במלחמה אלה על אלה בחרב
 ותהי שם מלחמה חזקה אשר לא נהיתה כמוה בתוך ירושלם מעולם כי
 דבקו איש צרעהו הרומי' והיהודים כלם רגליים ולא היו א' מן הרומיים
 ומן היהודים רוכבים על סוס וכלם בחלים ובחרבות והיו מכים זה את
 זה ואין מנוס לאחד מהם ואין לסור איש מאיש כי כל איש דבק צרעהו ותהי
 שם מפלת חללים ומדוקרים חללים על חללים ומדוקרים על מדוקרי' וקול
 השאון היה נשמע עד למרחוק כי המכים יריעו והמוכים אנחו ויעקו
 זקול בחרצו' משיקות קולם כי ידבקו וידביקו חרב על חרב וגם קול מכות
 על עצמות בני אדם ועל הכובעים והשריוני' כי יוכו בחרבות אשר ילך קול
 המכות עד למרחוק והרומיים מתאמלים לאמר זה היום שקוינוהו
 מלאנו ראינו והיהודים התחזקו על מעמד המלחמה כי אמרו אין לנוס
 חוצה רק למות על י"י אלהינו ועל היכלו ומקדשו ונחשב לקרבנות ועולות
 כהיום הזה ותמלא חצר העזרה דם מעת הבקר ועד רביעית היום מדמי
 הרומיים ומדמי היהודים וילך הדם על פני החצר כאגם מים נוזלים
 וחללים מושלכים בו לאין מספר ורוצ החללי' לא היו כי אם מהמון הרומי'
 וירא איש מגבורי טיטוס ושמו גולינוס והוא גבור מכל גבורי כתיים כי
 גבר יד היהודים על הרומיים ויחדלו הרומיים מהמלחמה וימלא גולינוס
 חימה וזעם בראותו כי נסו הרומיים מהעזרה מפני היהודים כי נשארו
 מתי מספר וירץ גולינוס לקראת גבורי היהודים הרודפים אחרי הרומי'
 אל מחוץ לעזרה וירץ לקראתם עד פאת אנטוכיא ויעמוד בפניהם ולא
 נתנס לעבור אחרי הרומיים ולרדוף אחריהם וישונו אל העזרה ויבא
 גולינוס

גוליגוס בתוך העזרה אחרי היהודים ויק אחד מהיהודים בתרבו על
מגנו אשר היה בידו ויסי כראות גוליגוס כי הכהו היהודי ויחזוק
לקפון מן הארץ כחק המלחמה כי יקפלו הנלחמים זה עם זה וידלגו זה על
זה למען תגבר יד זה על זה במלחמה ויהי מדי קפלו ותדח רגלו על אבני
רצפה שהיו בעזרה ותמעד ותפול לארץ כי נעולים היו רגליו במעעלים
ויפול וימת ואין זה חק הגבור כי אם יבקש הגבור להרוג את רעהו יאות
לו להשטר ממנו ולמכה ראוי הוא להשטר פן יוכה גם הוא ולממית ראוי הוא
להשטר פן ימות גם הוא ולא יאמר בלבבו שגזרתו תשגבהו כי גוליגוס לא
הלך במלחמה כאיש אשר ילך להלחם בגבור כמוהו עד אשר יחשוב בכל דבר
מנדדי המלחמה ובמקום שבו יערוך המלחמה ויאמנם הלך בגאותו במלחמה
כאיש אחד שילך אל השחוק וההתול ולא שת לבו כי ילחם עם גבורים ולא
שת לבו לחשוב את תאר המקום שבו היה הולך להלחם עם היהודים ויהי
בעת נפול גוליגוס כי מעדו קרסוליו ונטו אשוריו ויצרך על ברכיו וילחם
מעט בגבורה ויכהו אחד מן היהודים הבחורים הנכורים לגבורה וימת
וטיטוס מיהל שיבא גוליגוס בגבורה ואיננו כי נפל שם ומת וכשמוע
טיטוס כי נפל גוליגוס וכי מת ויבקש גם הוא לבא לעזרה ולא עזבהו גבוריו
כי יראו פן יפול גם הוא ותחזק יד היהודים על המונות הרומיים שבאו
לעזרה ביום ההוא ויחזו שחללי רומיים לאין מספר ויפשיטו היהודים
לגוליגוס וכל חללי הרומיים ויקחו כל כליהם מידיהם ואלה שמות שרי
הצבא הגבורים אשר ליהודים שעשו את המלחמה זאת הגבורה הזאת ביום
ההוא מגורל יוחנן השר הגדול לפריצים אלעשה ויפתח ומגורל שמעון
האבזר הפריץ השר השני מלכיה ויעקב האדומי נגיד האדומיים ומגורל
השלישי השר הגדול והוא אלעזר הפריץ בן ענני ארשימון ויהודה אלה
הגבורים עם יתר אחיהם הם אשר הרבו להכות את הרומיים ביום ההוא
בתוך העזרה ויבזריתו ויסגירוהו בתוך אנטוכיא וימנעום ללאת משם ולבא
שמה וירא טיטוס אשר אנטוכיא היתה לרומיים למוקש וינו טיטוס
ויהרסו אותה ויהי הדבר הזה בחמשה בסיון בחדש השלישי בערב חג
שבעות והוא החדש הארבעה עשר לבוא טיטוס לצור על ירושלם :

פרק תשעים ושנים ויהי ממחרת ביום חג השבעות
ויחגגו היהודים הנמלאים בירושלם
את

את חגם והוא חג השבעות ויגש טיטוס אל בית המקדש קרוב להיכל כי
שם נצטרו הפריצים וגבורי היהודים ויוסף בן גוריון הכהן עמו ויקרא
טיטוס ליוחנן וליתר שרי הפריצים בקול גדול וידבר אליהם כדברים האלה
ויוסף בן גוריון היה מבאר דבריו להם את דברי טיטוס ויען טיטוס ויאמר
ליוחנן הפריץ מה חטא לך הדיכל הזה שתגרה עליו את הרעה הזאת הגדול
להרסו אם נכח וגבורה תתהלל לא נא עם גדודיך וגבוריך אל השדה
ונלחמה שם ברצונך ועתה הלא ביום הזה הוא יום חמכם ויום טוב לכם
מדוע אתם נלחמים במקום הקריבכם הזבח והעולה ואתם מחללים את קדש
אלהיכם ואת שמו ואנו אין אנו נלחמים עם הדיכל כי בית אלהים נורא
הוא אך מלחמתנו עמכם הנה אשר תקשו ערפכם לבלתי הכנע למי אשר
דנון האלהים לתת המתשלה בידו ותחאזרו לבטל את רצונו ולנו אין דבר
מלחמה עם הדיכל אשר לו בעיר הזאת ואם תאמרו לא נוכל עוד להלחם
הבנינו ערפכם ושאו עולנו וחיו ואם תאמרו הבה ונלחמה לבנו נא ונלא
השדה ושם נערוך את מלחמתנו ולמה זה תחללו את מקדשכם ותשזיתון
זבח עבודת אלהיכם והמליץ בין טיטוס והיהודים השומעים היה יוסף
הכהן כי הליץ דברי טיטוס ליהודים ונאמר מרומי לשון עברי ויוסף עוד
טיטוס וידבר את היהודים דברים טובים דברים נחומים ויוכיחם על אשר
טמאו את מקדש וישפכו דמי נקיים ועוד הם יחללוהו בהתגרותם
מלחמה עם המחנה הצבא אליהם עד שימותו כלם ויהיו נבלותיהם
לדומן על פני האדמה ויחרב מקדשם וישרף היכלם ותשבת עבודתם וכל
אלה הדברים היו יולאים מפי טיטוס דבר אחר דבר מול היהודים ונכחם
ויוסף כשהליץ את דברי טיטוס ליהודים החרישו כל העם ולא ענוהו דבר
כי מנזת יוחנן הפריץ ושרי הפריצי לבלתי השיבו לו דבר ויתנו כבוד ליוחנן
השר הגדול אז ענהו יוחנן שר הפריצים ויאמר לו אין לנו לזנוח זכח לז"י
בתוך ההיכל ולטבוח טבח לעולה יותר נכבד מצטרנו ואין לזרוק בבית
מקדשו ובהיכלו טוב מדמינו כי על אלהינו נמות ונלחמנו ונחשב לפנינו
בעולות וכבשים לרצון לו וגמותה חפשים בתוך עיר הקדש ולא עבדים
צדיקים ויען טיטוס ליוחנן ויאמר אליו והמליץ צינותם יוסף הכהן
ויאמר אמנם העיר עיר הקדש היא והדיכל היכל הקדש הוא ונורא מאד ולא
ידברנו בבלתי כבוד כי אם נבזה וחדל דעת אכן אתם חטאתם כי טמאתם
היכל

היכל י"י אלהיכם ומקדשו ועירו כי שפכתם בתוכו דמי נקיים ונהגתם
 בתוך היכל אלהיכם את קדושו ואת חסידיו ואת כהניו העובדים אותו
 בקדש על לא חמס נכפס ואיכה תדקו אתם נאמרכם כי תחשבו לפניו
 כעולות נרצות וזבחים רזויים ואתם מונאשים בעיניו והנכם לו מאואים
 ומשוקצים והלא תורתכם תורה אשר כל זבח אשר יהיה בו מוס לא ירצה
 לפניו ואיך תאמרו כי תהיו אתם נרצים ורזויים לפניו ואתם מלאים כל
 מוס וחטא ואשמה ועון אמרו לי הים לאיש מוס גדול מעונו וחטאו
 היתועב איש לפני אלהיו כי אם נכפרו את תורתו ומצותו אשר נוסו ואת
 הרחוקים מ"י אלהיכם זה דרככם כי מכף רגליכם ועד קדקדכם אתם
 מלאים ממומי עונות ואשמות מכריתות ומעדירות לגשמות האנשים ואף
 כי יהיו חכמים שלמים אבל חלילה לחכמים השלמים התמימים צדעוניהם
 לעשות מעשיכם כי מעשיכם הם מעשי עורי לב ומעשי פתיים ומשוגעים
 ונבלים וסכלים ואמנם אשר זינה וחכמה אתם הם ישאו וישפלו לקבל
 תלאות הזמן הקורות אותם כאשר תחכן להם דרך י"י כי הם מכירים
 בקורות העולם ותלאותיו וילדי יוס יוס ואיכה תאמרו פתאים כי תתרו
 לפניו כעולות וזבחים ואתם מתנאשים לאמר זכים אנחנו אמור לי אתה
 יוהנן ושרי הפריצים אשר אתך וראשי האכזרים אשר עמך הלא אתה אנוש
 בעל מכאובות ורמה ותולעה תסונבך בעודך חי ואף כי אחרי מותך ואנחנו
 כמוד הייטב בעיניך אם יבא איש לחטוף את שולחנך מלפניך כי יהיה
 ערוך לפניך לכבוד הלא ירע בעיניך הדב' הזה ותאשים את עושהו ומאשמה
 וחטא לא תנקהו ואתה למה חטפת את זבחי אשי אלהיך מתוך היכלו
 ותמלא את ביתו פגרי חללים למרמס ולחרפה ולקלון ובוז מי יראה ומי
 ישמע ולא יבכה להמון החללים אשר נפלו מישראל בגללך ובגלל שמעון
 ואלעזר הצריך ורעיך לרעה כי עצמו מספר רעותיכם ואשמותיכם ואין
 אתי משפט נודע יכון לכם לפי עונותיכם ועודך מחזיק בטומאת רעת
 נפשך וזכאזריותך ומדבר ואומר כי אלהים יהיה בעורך וחושב כי אתם
 רזויים לפניו וזיניו וזיניכם מזדילים עונותיכם אשר כמה זין המזינים
 כחומת ברזל וכגדרות הרי נחשת ואמנם האמת הוא אשר נאה לגבורים
 כמוכס להלחם בעד עמס ועירס ואדמתם כי כל איש גבור ומר נפש טוב לו
 למות בגבורתו ממסול בו שונאו הבא להכלימו ולהוציאו מתורתו ומאדמתו
 להשמידו

ולשמידו ולהאזיד ארצו ואני לא נאתי להכלים אתכם ולא להוציאכם
 מתורתכם ולהאזיד ארצ' ואדמתכם ולא להשמידכם או להרוס עריכם רק
 נאתי לקרוא לכם לשלום ולכרות ברית אתכם אם תשמעו אלינו להטות
 שכםכם ולסבול עולנו כאשר היית' מלפנים עם הרומיים כי מי בכל הגוים
 שיחמלו עליכם כחמלתנו וייטיבו לעמים כטובותנו הלא אניבל מלך
 קטרגניא' וכל חילו נא וירמס את ארצנו ויהרוס מצבירינו ויכלה המון
 גדודינו בחרב הוא ועמו ויזר ימים רבים עלינו כאשר עשינו לכם אנחנו
 ואחר כך לכדנו אותם ונחמול עליו ונטיב לו ושמנוהו לשר ולקלין על עמו
 כי נכנע וסבל עולנו וכן עשינו לאנטיוך מקדון וליתר מלכי הגוים ושריה'
 אשר לכדנו והלא אתם אומרים כי אתם שומרים את משמרת י"י אלהיכם
 למה לא תעשו כאשר עשה יכניה מלכם אשר חמלה נפשו על היכל מקדש
 אלהיכם לבלתי העשו' שממה ועל עמכ' לבלתי ילך בשבי או ימו' בחרב ויסגו'
 את נפשו ואת ביתו ביד מלך כשדים למען חשוך אתכם מיד גוים ואתם למה
 זה לא חמלתם על נפשכם ועל עמכם ועריכם ומקדשכם ועמה שמעו
 לכם והנני כורת לכם ברית לפני אלהי הבית הזה והיה הוא לעד זיני
 וזיניכם כי הוא עד שומע זינותינו ואני נשבע באלהים אשר לא אמיר ולא
 אפיר בריתי אשר אכרות אתכם ולא אעשה לכם רעה ולא אשלול ולא אשבה
 אתכם ולא אמליך כי אם איש מגדוליכם והנה יוסף הכהן אשר אתי והיה
 שר עליכ' מצראשונה אם יש את נפשכ' אמליכהו עליכ' וכל אשר אתי מאנשי
 האמונה ישונו וישנו בצרככם ואכלו איש את פרי גפנו ושחו איש את מי
 צורו וחיו ולא תמותו ועבודת מקדש אלהיכם לא תשניתו ולמען תצטחו בי
 עד השלימי בריתי אתכם עם חיים ושלום אתן לכם את יוסף שרכס ומקצת
 שרי הנכבדים ושועי הרומיים והיו בידכם לערבון וינאלתם והשלמתם עמנו
 והטייתם את שכםיכם והכנעת' את ערפכם לעבוד אותנו ככל הגוים וכאשר
 עשית' גם אתם מלפנים אשר עבדתם את הרומיים זימי נארון קיסר ותחיו
 ולא תמותו ועבודת מקדש אלהיכם לא תשניתו וישא יוסף הכהן את קולו
 בצכי ויבך ליעני שרי הפריצים ככי גדול על דברי טיטוס ועל אשר חמל
 עליהם והמה לא שחו לזזה וכאשר ראה יוסף כי לא יכול טיטוס להטות
 לב הפריצים אל השלום ויען יוסף ויאמר אל שרי הפריצים אינני תמה
 מהעיר הזאת אשר היא הולכת להיות שממה וחרבה כי ידעתי כי בא קצם

אמנ' אני תמה מכס כי תקראו ולא חצינו את ספ' חזון דניאל אשר כל דבריו
באו ואין מבין מכס כי הנה שנת החמיד ונכרת הכהן המשיח ועמדו כל
דברי דניאל במעמד האמת ועיניכם רואות ולבכם לא יאמינו וידבר עוד יוסף
דברים טובי' ודברים נוחמים רבים אל היהודי' ולא שמשו הפריצי' ולא הטנו
את אזנכם והיה בכלות יוסף לדבר אל היהודי' והפריצי' הקשו ערפ' ולא שמו
לב לדבריו ויפן טיטוס וינא מירושלם חוצה כי אמר פן יספה צעון העיר
ויחן מנגד ירושל' במצראשונה גם כי פחד מהפריצים פן יארצוהו וישחיתו
אותו ואת חילו במצואות העיר העזומי' והרבים ויתחממו ביום ההוא רבים
מאנשי האמונה מצני הכהנים הגדולים והשועים הנשארם בירושלם וילאו
אל טיטוס ויפלו בידם וירחם עליהם טיטוס ויקבלום בשלום ובכבוד ויזו
טיטוס את מנחר השרים אשר אתו לשלחם עד ארץ גשן אשר היה מושב
לישראל בימי יעקב אזיכם ע"ה בזימי יוסף הכדיק השליט על ארץ מצרים
ולתתה לאחזה להם וילכו השרים ושלחום ויציאום גושנף ויתנה להם
לאחזה ויאחזו בה ויהיו שם ויזו טיטוס את נציב הרומיים אשר בארץ
מצרים לחמול על היהודים הנכזבים בארץ גושן ולכלכלם שם ולשמור אותם
לבלתי ירע להם אחד מגדודי הרומיים ורבים מהיהודים עוד הערימו
ובקשו ללאת מירושלם ולא עזבום הפריצים ללאת ומי יודע אם אולי נפקד
עונם גם הם להספות צעיר עם יתר אחיהם הפריצי' כי גם הם ידיהם היו
במעל הרעה והאכזריות ויסגרו הפריצים את מוצאי היכל לבלתי תת
איש מכל היהודים הנמצאים בירושלם ללאת אל טיטוס ויודע לטיטוס כי
רבים מהיהודי' מצקשים ללאת מירושלם ולהמלט אליו והפריצים מונעים
אותם ויקרצו עוד טיטוס אל מקום הפריצים ויוסף הכהן עמו וכראות
העם הדל את יוסף עם טיטוס ויבכו בכי גדול ויאמרו אליו כדברים האלה
יודעים אנחנו את עונותינו ואת עונות אבותינו ואשר מעלנו וחטאנו ליי'
אלהינו גם יודעים אנחנו את חמלת טיטוס בן המלך אשר יחמול עלינו
וירחם על צרותינו ורעותינו אמנם מה נעשה כי אנחנו נבקש ללאת אליו
ולהמלט אל רחמי מרעת הפריצים ואין לאל ידנו כי הפריצים מונעים
אותנו וכשמעו הפריצים דבריהם שהיו מדברים ליוסף צעיני טיטוס
ואשר היו מצדדים לטיטוס והקיסר אספסיונו' אביו וקוראים אותו אדון'
וירוצו אליהם בחרבות להמיתם וילעקו אל טיטוס לאמר הושיענו אדננו
וירוצו

וירוצו הרומיים להצילם מידם ותתגרה עוד המלחמה בקרב היכל צין
הרומיים וצין היהודים וילחצו הרומיים אל בית קדש הקדשים להמלט שמה
וירדפו היהודים אחריהם ויהרגו אותם שמה בתוך הקדש ויקרא טיטוס
זהו עומד מחוץ להיכל ליוחנן שר הפריצים בקול גדול ויוחנן היה בתוך
ההיכל ויאמר אליו הוי יוחנן הלא רעתך רבה ואין קץ לעונותיך איה כבוד
אלהיך ותפארתו הלא כתוב בתורת אלהיכם צעזור המקום הקדש הזה
שהוא מקום קדש הקדשים והזר הקרב יומת כי לא יקרב ללא צו רק הכהן
הגדול לצדו פעם אחת בשנה כי קדש קדשים הוא ואיך הנמלט עתה אליו לא
תחיון רק תשפכו צו דם ערלים אשר הם מתועבים לכם ועם דמי אחיכם
היהודים תערצו גם דמי הערלים בתוכו ויי' אלהיכם יהיה לי לעד כי לא
אהבתי לנתון את הבית הזה ולא להרסו אמנם ידכם ומעשיכם הרעים הם
יתלבו ויהרסוהו ומי יתן והייתם נאותים לנו להשלים עמנו והיינו
מצדדים את בית המקדש הזה ואת היכל יי' שבתוכו ונסינו מאן והלכנו
מעליכם אך חזוק לבכם בצרזל וגם ברזל ערפכם ומלחכם נחושה לרעתכם'
ואתם עונכם תשאו וצארלות הרומיי' תמותו ואני וצית אבי נקיים מאשמתכם
ומחטא מותכם נגד יי' ונגד היכלו ומקדשו עדים הם היום וירא טיטוס
בי און מקציב מהפריצים אל דבריו ואין שומע מהם אליו ויבחר מכל גבורי
הרומיים שלשים אלף ברורים למלחמה ויצו ללכת אל העזרה אשר היא
חצר הקדש ויבקש גם הוא ללכת עמהם וימנעו אותם שריו ויאמרו כדברי'
האלה עמוד לך אתה צמקום גבוה והציטה במלחמת גבוריך והיה כאשר
יראוך גבוריך מרחוק יחזק לכם וילחמו כרנוכך בלצטוב ולא תלך אל
העזרה והיא חצר הקדש פן תספה עם הנספים שם בלא משפט ואצדנו
בלנו וישמע טיטוס לעצת שריו ולא הלך עם הגבורים ההם למלחמה
בפעם ההיא ויפקד טיטוס את קריאלוס ואת רוסטיאוס שלישים על
שלשים אלף הגבורים אשר שלח אל העזרה אשר היא חצר הקדש ללא עם
צבאו להלחם שם עם היהודי' ויצו אותם טיטוס לאמר אשר יצאו על היהודים
לילה צעודם שוכבים ועיפים ויתאזרו ויתחזקו להלחם עמהם ולהכותם
והיהודים שמרו משמרות וידעו כי הרומיים צאים עליהם לילה ויתיצבו
ויתאזרו לקראת הרומיים כל הלילה ולא נלחמו הרומיים עמהם כי פחדו
מהם כי מי יתאזר להלח' צנשף צאיסון לילה ואפלה צעת אשר אין אדם מכיר
לרעהו

לרעהו ויהי צהירות הצקר אור ויחלקו היהודי למשמרות על שערי העזרה
 וילחמו על השערים מלחמה גדולה ויסב קריאלולוס ורוסתיאוס את בית
 המקדש עם שלשים אלף הגזורים לבלתי תת איש מהיהודים להמלט ממנו
 ויחזקו המלחמה בין היהודים והרומיים שבעה ימים ויהי כאשר היתה
 מתחזקת יד הרומיים על היהודים והיו לוחצים אותם אל תוך העזרה היו
 היהודים מתאזרים ורודפים אחרי הרומיים עד חומת אנטוכיא ויעשו
 כן כל שבעת הימים ואחרי כן סרו הרומיים מעל היהודים ולא אצו להלחם
 עוד עמהם שם כי לזה טיטוס לנתן את חומת אנטוכיא להרחיב מקום
 לכל מחנהו ויעשו אנשיו כן והרעב כבד מאד בירושלם ואין מזון ואין
 מחיה והיהודים החלו ללאת כל איש אשר יחזק לבו ללכת ללאת ולגנוב
 ולחטוף לילה ממחנה הרומיים סוסים וחמורים וכל בהמה לאכול ולהיות
 להם למחיה לחיות את נפשם ויהי בעזת היהודים כן מיוס ליום ומלילה
 ללילה ויבינו הרומיים אשר היהודים מתגנבים ויוצאים מירושלם לילה
 זוגבים וחוטפים ממחנה הרומיים בהמות למחיתם ויעשו הרומיים על
 ככה מאד ויחר אפם וישימו משמרו סביבות מחנה מפני שודדי היהודים
 ואין מי יוכל מהיהודים לגנוב עוד בעת ההיא יצאו היהודים חגורים
 צבלי מלחמתם ויצאו אל שער קדים ויהרסו את הקיר אשר בנה עליו
 טיטוס ויסתמוהו כי בנה טיטוס חומה בגלל הפריצים נכת השער ההוא
 למען לא יצאו היהודים פתאום עליו ויכו במחנהו כאשר עשו מימים
 ימימה ויצאו בחורים צרורים מגזורי היהודים ההם מן המקו אשר
 הרסו בקיר אשר נכת שער הקדים ויעלו משם פתאום אל הר הזיתים
 וימצאו שם סוסים ופרדים וחמורים ובהמה רבה מאד ויכו את שומריה
 לפי חרב ויגנו את כל אשר יכולו מהם ויריעו מדי הנהיגם לבהמות ההן
 חרעות גדולות ויבינו הרומיים את הדבר הזה כי שמעו קולות החרועו
 ויראו כי נהגו היהודים את בהמותיהם ויקומו וירונו אחריהם למלחמה
 והבחורים ההמה נחלקו לשתי חלקי בני החלק האחד נהגו את הבהמות
 וצני החלק האחר עמדו על אס הדרך לנכח הרומיים וילחמו גם מלחמה
 גדולה ועזומה ויגזרו היהודים על הרומיים וינחוסו ויציאו את שללם
 אל ירושלם כי היהודים היו יוצאים מירושלם מרוב הדוחק ומכובד הרעב
 ומקצר רוחם נמיעוט המחיה ומזון אשר נעדר מהם והיו מתאזרי במלחמת
 למען

למען הציל להם מזון למחיה והרומיים לא היו נלחמי רק על חרפתם אשר
 ראו כי היהודים נהגו בהמותיהם לפנים ולא היו משימים את נפשותיהם
 בנפשותיהם להלחם עד המות כי היהודים ויפלו אז מהרומיים אשר רדפו אחרי
 הבחורים ההם חללים רבים והיהודים נהגו את הכלבן ואת יתר הבהמות
 אשר שללו מהרומיים וימלטו העירה וירדפו אחריהם גזורי הרומיים
 ולא לכדום רק כי ראו אשר הביאו את שללם לפנים אל ירושלם והבחורים
 ההם היו גזורים על הרומיים ההם ומכים בהם הלך והכות וירדפו
 אחריהם עד קרוב למחנה טיטו ויהי כי ראו כל המונות הגוים את גזורת
 הבחורים ההם ואת קשי ערפם ותקף לבם לרדוף אחרי הרומיים עד המחנה
 הגדול ויקומו כל המונות הגוים אשר במחנה הרומיים לבא אל הבחורים
 ההם להמיתם או ללכדם והבחורים ההם כי ראו אשר רוב העם עליהם
 וימלטו העירה וירדפו אחריהם גזורי המונות הגוים ההם ולא לכדום
 ולא פגעו באיש מהם רק כי לבדו אחד מנעריהם חי ויציאוהו אל טיטוס
 ושם האיש אשר לבד את הנער ההוא פיריאנוס ויתגברו הרומיים על ככה
 ויחשבו זה לאות טוב עליהם ויתגאו גזורי רומיים ויהללו את פיריאנוס
 כי גדול היה צעיני טיטוס ושירו וטיטוס לקח את הנער היהודי וינשאנו
 וילבישהו ויכבדו ויתנהו למשרת ליוסף הכהן אשר אתו לשרת ויהי איש
 אחד מן הבחורים ההם אח לנער הנלכד חי על יד פיריאנוס והוא איש נצוה
 וחדל אישים בתואר וקצר הקומה ושמו יונתן ויסב פניו ויפן אחור וירא
 והנה פיריאנוס אשר לבד את הנער אחיו חי וימלא עליו חמה על ככה וילך
 ויעמוד אלל קצר יונתן הכהן הגדול מחוץ לעיר נכח מחנה הרומיים ויקרא
 אל טיטו ואל כל מחנהו ויאמר אליהם כדברים האלה מי בכם גזור במלחמה
 יצא נא ויגש אלי כי את דברי אקיים לבלתי סורי מפה עד צואן אלי ואלחמה
 עמו ויודע כהיום הזה למי הגזורה אם לרומיים או ליהודים ויהי האיש
 ההוא כנחעב צעיני הרומיים ויצוהו צעיניהם וגם יראו מגשת אליו כי
 אמרו אם נמיתנו לא תחשב לנו לגזורה כי נצוה הוא ואם ימית הוא ממנו
 והיה לנו מעשהו לחרפה ולקלון ויען יונתן ויאמר אל הרומיים מה תחשב
 גזורת הרומיים לפנינו בכל מקומות מלחמותינו הלא נפתם לפנינו וכך
 אתכם כשפחותינו ותפנו לנו מפנינו ועתה מה אתם נחשבים צעינינו
 לולי המונות הגוים האלה אשר המה נוספים יום יום אליכם מסביב ועוזרים
 לכם

לכם כי מאז הייתם למאכל לנו ואנחנו אכלתנו חרצנו כי בלינו איש את רעהו ברעתנו על כן נשארנו כי אם מתי מעט ואת מה אתם ומה גזרתכם וזכאין אתם נחשבים צענינו ועתה מי מגבוריכם אשר מלאו לנו מעולם לעשות גבורה יבא נא אלי להלחם עמי ואני נבזה מפל היהודים נחרו לכם אתם הנבחר בגבורה מגבורי הרומיים למען תדעו כי לנו הוא עוצם הגבורה ולא לכם ויתנדב לצא אליו אחד מגבורי טיטוס ושמו פורנס אשר לכד את הנער אחי יונתן זה חי ויוליכנו חי אל טיטוס ויהי צגשת פורנס הוא פוראנוס אל יונתן ויפגע בו יונתן פתאום וימיתו על כן הנחיל פורנס את יונתן בגבורה צמותו ולרומיים הנחיל חרפה וצגת ויונתן זה נהכותו את פוריאנירוס הגבור הסבו היהודים את שמו יהונתן לפנוד ולגדולה ויתנו בידו שרביט לשררה ויהי יהונתן זה נהכותו את פורנוס לא נתן תודה והודות לאלהי ישראל אמנם צמח בגבורה ויתגאה על ככה ויחל עוד לרקד לפני הרומיים ולהרפס ולהוכיחם ויאמר אליהם הגישו נא לי עוד גבור אחד מגבוריכם ואמיתו ואראה לכם גבורתי והוא עודנו מרקד ומחרף לרומיים והנה גבור אחד מהרומיים ושמו פוריין הרומי ירה עליו חץ פתאום ויפגע בו וימיתו ונאה לאדם הממית את אויבו לבלתי ישמח כי מי יודע מה יהיה באחרונה ויהי אחרי כן ויראו היהודים כי נפרצה גם חומת ההיכל וג' חומות העיר וידעו כי אין עוד להם תקוה להמלט מיד הרומיים ויעלו יחדו מה לעשות וזה ואלו זה דרך ידרכו צה ותהי צד ההיכל צירנה אחת שנה המלך שלמה והיא צירנה נצוהה מאד ויוסיפו עוד מלכי ציית שני להגביה את קירותיה צעני ארזים ולכסותה צעני צרושים והיתה הצירנה גדולה מאד וילכו היהודים ויטיחו את עני הארזים אשר לצירנה מטיחת שרפה זפת גפרית ונפט וירצו להטיח אותה וילכו עוד הרומיים לצא על היהודים אל ההיכל למלחמה והם נרדפו לפני הרומיים אל פאת הצירנה והרומיים רדפו ויצאו אחריהם צצירנה והם ילאו ממוצא אחרת מהצירנה והרומיים עלו על גג הצירנה למעלה וגם יתר הרומיים שרדפו אחריהם הציאו סולמות ויסמכום אל קירות הצירנה מחוץ ויעלו על קיר הצירנה ועל גגותיה וישמחו הרומיים ויריעו תרועות גדולות לשמחה כי אמרו נלכדה הצירנה ואין ליהודים עוד מקום מצור צעיר להמלט אליו במקום הצירנה ויהי כאשר נלכדה הצירנה וימלאו הרומיים

הרומיים מצית וממעל ועל גגותיה ויתנדב אחד מצחורי היהודים וילך אל שער הצירנה לילה ויסגירה מחוץ ויטיח את דלתותיה צטיחת שרפה ויצער בהם אש ויצער עוד אש בכל קירות הצירנה מסביב וישלח אש צעני ארזים ממוטחות צטיחות שרפה וילהטו כל הקירות אשר לצירנה מסביב באש ותלהט האש את כל העם הנמצאים מהרומיים בחוץ הצירנה מצית וממעל והיהודי נמלט אל חצריו ותלהט האש ותלך הלוך ולהוט עד כי גדל להט האש עד לשמים ויציטו הרומיים אשר בצירנה בלהט האש וילכו אל השער והנה להט האש גבר בו ויעלו אל גגותיה והנה להט האש עליהם ואין לרומיים מנוס משם כי הקיפה עליה האש הגדולה בצירנה והיהודים עוד עומדים מחוץ לצירנה מסביב בכל כלי מלחמת לבלתי תת אחד מאשר בצירנה מהרומיים להמלט וישרפו שמה כל אשר באו שם מהרומיים עד תמס והיו הנשרפים שם חיל גדול והנודעים מהם נהודעת מספר כ"ב אלף איש אנשי מלחמה וישמע טיטוס את צעקת הנשרפים וירץ הוא וגבוריו לעזור להם ולא יכלו להושיעם כי גדלה חצרת האש סביבם מאד מאד ויחל טיטוס ויבך בבי גדול ויצבו עמו כל השרים אשר אתו ואנשיו שהיו ממעל לגג הצירנה כראותם לאדניהם טיטו עומד נכחם וצוכה והאש הצדילה בין הצירנה ובין טיטוס ויפלו האנשים להם לפני טיטוס ממעל לגג הצירנה וימותו גס הם לפניו כי אמרו נמות לפני טיטוס ויהיה לנו שם צוהבי גבוה מאד גג הצירנה ואין לרדת והאש הלוהטת סביבם גדולה מאד אובלת את העצים ואין מנוס לאיש ממנה והיהודים הגבורים היו אז עומדים גכח שערי הצירנה והיה כאשר ראו איש כי ימלט ויאלל לצרות מהשרפה ולרדת מעל הגג ויניץ ללאהט שרפה יפגעו בו וימיתוהו וחרצו כן עשו היהודים אז לכל פליטי הרומיים הם עד כלה ועד השמד ויהי שם צתוך שרפה איש אחד מגדולי רומיים ממשפחת מלכיהם ושמו לונגינוס ויקראו אותו היהודים ויאמרו לו בלעג לאמר המלט נא אלינו ותחיה ולא תמות ויבקש ללאהט משער אחד משערי הצירנה ולא נתנו נפשו ללאהט כי ירא שלא יחיוהו היהודים כי לא יחיו לא לו ולא כל נמלט אליהם וישלוח את חרבו לעיניהם ויתקעה בצטנו וימת ויהי שם עוד בחוץ שרפה ההיא איש אחד מגדולי הרומיים ושמו ארטוריאוס וירא והנה למטה לפני טיטוס עומד רעבו האבוב לו למרחוק למולו מחוץ לצירנה ושם האיש ההוא לוקיוס ויקראו

ויקראו ארטוריאוס ממעל הגג אשר לצירנה ויאמר אליו כדברים האלה אחי לוקיוס ורעי התאזר ועמוד נא ואפלה נא עליך וקבלתני והיה בנפלי אם אמות אתה תירש את נחלתי ואם אני אחיה ואתה תמו' וירשו בניך גם את נחלתי וירץ לוקיוס לחוק האהבה אשר היתה בינו ובין ארטוריאוס ויעמוד בתחתית קיר הצירנה נכח מקום מעמד ארטוריאוס וידג ארטוריאוס ויפל עליו מעל הגג אשר לצירנה ונפלו עליו מתו שניהם וינו טיטוס ויכתבו את שבעתם ואת בריתם אשר כרתו שניהם לפני מותם דם על חרב להיות זה לרומיים לקינה וינו עוד טיטוס ויכתבו חק אהבתם בספר הזכרונות אשר לקסרי הרומיים למען תהיה אהבתם לעדה לכל אוהבים להכיר חק האהבה עד אן גבולו ותהי אז נקמה בגבורי הרומיים בערמת היהודים ותלך האש הלך ולהטו ושרוף ותשרף כל הצירנה עד בית חזקיהו מלך יהודה עד אשר היה קרוז להיכל י"י והרומיים נסו מהביכל ומהעיר וילכו אל מחניהם כי הומעט המונס ויכלו אותם אנשי ירושלים ויחננו הרומיים סביב לירושלים כי אמרו לא נוכל ללכוד עוד את ירושלים בחרב כי אם ברעב ויצורו עליה מסביב ואין בקרב ירושלים כל מחיה וכל מזון :

פרק השעים ושלשה

ותהי בירושלים אשה אחת מצנות הנדינים והשועי ושמה מרי והיא היתה מעבר הירדן והיתה אשה עשירה מאד ובהחזק המלחמה בימי אספסינוס עלתה אל ירושל' עם העולי' אז משם ותעל עם עבדיה ושפחותיה ועם עושר רב עמה ויהי בהיות הרעב כבד בירושלים ויחפשו הפריצים למצוא להם מחיה ומזון מצית לצית ויבאו אל בית האשה ההיא ויקחו את כל אשר לה מאכל ומזון וכל מחיה ולא השאירו לה מאומה למחיה מכל אשר עמה ויהי בהכבד הרעב עליה שאלה את נפשה למו' ולא בא קצה ותחל האשה ללקוט מן הארץ כל תבן וכל קש לאכול וכל אשר תמצא בדומן הבהמות ואין כל ויהי לה בן אחד והיה כאשר ראתה כי חזק עליה הרעב וירד הרעב אל חדרי בטנה ויהפכו לאכזריות כל רחמיה וכשמע האשה את קול בנה צוה נכחה ללחם ואין ותאמר אליו מה אעשה לך בני כי מסביב לירושלים חרון אף י' וימכל פנה רעב ומחוז תשכל חרב ומחדרים איתם גם הפריצים הגבירו כחם עלינו מצית וישמידונו ואויבינו מחוז גברו חיל לבלותינו

לבלותנו והנה שרפ' בתוך העי' והנה מפול' והנה רעב והנה דבר והנה משחי' ואין לאל ידי להאכילך בני ועתה בני אם אמות ברעב למי אעזבך ואתה קטן ואני הייתי מיחלת עליך אשר תגדל ותכלכל את שיבתי ותאכילני ותשקני ותלבישני וביום מותי בכבוד והוד תקברני גם לו היית מת לפני בטובה הייתי קוצרך בכבוד וקינה כחך כשפט והמחוקק על האם לעשו' לכן בטנה ועתה בני מחמד עיני הנך נחשב כמה כי אין לי מזון להאכילך והרעב כבד והאויבים גזרים מצית ומחוז ואם תמות כשאר מתי הרעב אין קבר טוב לקבור אותך בכבוד כנפשי וכרצוני ולכן אמרתי אצחרה לך קבר את בטני פן תמות ויאכלוך הכלבים בחולות ואהיה אני לך לקבר ואתה תהיה לי למזון ומחיה ותחת אשר היה חוב עליך לכבדני ולכלכלני לו חיית ורצית וגדלת האכילני נא עתה את צדך וכלכלנו את שיבתי בטר' יאכלך הרעב ויכלה גופך ויבאישו ותאזות לי למזון ולמחיה ושלם לאמך את אשר נתנה לך כי ממנה יצאת ושמה תבא ואניאך אל החדר אשר בו נופחה נשמת חיים באפק כי אתה הוא בני יחידי מחמד עיני אשר אהבתיך כל ימי בכל מאדי והיית עתה לאמך לאכלה וגם תהיה לפרי יום לחרפה ולכבד עון אשר לקחו את מחיתנו ועתה בני שמע בקול אמך וסעדת את נפשי ותמכת את חיי והיה לי למחיה ולמזון ואתה לך לקץ הנחון לך על ידי ויהיה גורלך בגן עדן והיית לי למזון לשובע ולפריצים לחרפה ולקלון למען יאמרו זה אמו הרגתה ואכלתה

ויהי כדברה אל בנה כדברים האלה ותקח את הילד בידיה ותפן אחר ותמיתהו במאכל' ותכרתהו ופניה אחר ועיניה לא ראו את נבלת הילד כצאת נפשו ממנו ותקח את נבלת הילד ותנחתהו ותקח מצירו ותלה ממנו על האש ויתרו בשלה בכלי ותאכל ממנו והנותר ממנו שמרה לה למשמרת וילך ריח צר הילד ברחוב העיר ויריחו אותו העם ויאמרו איש אל רעהו ראה ריח זה כריח צר צלי וילך הריח אל שרי הפריצים ויחושו בו וילכו אחרי הריח ויבאו אל בית האשה בחרון אף ויאמרו אליה מה זה מדוע את תאכלי ותחיי ואנחנו נמות ברעב ותען ותאמר אליהם אל נא יחר אפכם על זה באמתכם כי הנה חלקכם אשר אצלתי לכם אתי ועתה שבו נא בזה גם אתם ואערכה חלקכם לפניכם ותאכלוהו כי צר טוב הוא ותערוך להם שלחן ותגש לפנייהם מצטר

בילד מנושל . והאמר אליהם אכלו כי הנס יד הילד והנס רגלו והנס
 יתר נתחיו לפני' ואל תאמרו כי ילד אשה אחרת הוא אצל הוא בני יחודי
 אשר ידעתם והכרתם עמי אנכי ילדתי ונאנכי אכלתי וגם אני שמרתי
 לכם חלקכם ותשא האשה את קולה ותנך ותאמר בני בני מה מחוק היית
 לי צעודך חי . ועתה במוחק מה מחקת לי מדגש כי כללתיני בצערך
 צרעו ואת נעמי החיית ותטריפני מזון נשיבתי וגם הללתי מחרון אף
 קפריזים הרוחצים האלה אשר נאו עלי בחמה שפוכה על ריח צערך
 ועתה הנה הם לי לעמיתים כי ישבו על שלחני וערכתי לפניהם
 ארוחה מצערך ותאמר האשה לפריזים אכלו ושבנו ולמה תחענו את
 האכלי אשר הנשתי לפניכם אנכי שבעתי ממנו ואחס למה זה לא תאכלו
 ותשבנו מצער בני . סעמו נא וראו מה מחוק צער בני כי יערצ לכם ואל
 יכמרו רחמי' עתה עליו יותר מלצאקה ואם תמאנו לאכול מזבח בני ואני
 אכלתי ממנו הלא חרפה תהיה לכם כהיום הזה כי גזרת לבני גדולה
 מגזרת לבצבס והנה בשלחנך נאה ערכתי את האכל הזה לפני אנשים
 גזרי מלחמה כמובס ולמה זה אכול לא תאכלו . והלא ארוחה טובה
 היא והארוחה הזאת אנכי ערכתי ולמענכם הכינותיה ואתה הסנכות
 לי לערוך לפניכם את השלחן ולסדר לפניכם הארוחה הזאת ולי היה נאה
 לכמור רחמי על בני יותר תבס ולמה יכמרו רחמי' עליו יותר מרחמי .
 והלא אחס הם אשר שללתי את ציתי ולא השארת לי ולבני מאומה ממחיה
 ומזון ואתה היצתם לי לארוחה ולארוחה לכם את הארוחה הזאת מפני כוונת
 הדעו אשר אתי ועתה למה לא תאכלו ממנה ואחס עזרתם לי לעשות את
 המעשה הזה . וישמעו היהודים את הדבר הזה ויתאבלו מאד מאד וגם
 שרי הפריזים נכנעו על הדבר הזה כי גדל צברו בעיניהם וישאלו העם
 איש את נפשו למות כי נצלהו מפני הדעו אשר קיה בהם . ויסעו רבים
 מהעם הדל עם כל אשר להם לילה תירושלם וילכו למחנה הרומיים
 ויגידו לטיטוס את דבר האשה ודבר בנה וינך סיפוס על ככה וירע הדבר
 בעיניו מאד מאד . ויהי בשמוע טיסו את הדבר הזה ויפרוש כפיו השמים
 ויאמר אלהי עולם יי אלהי סבית הזכ הנסותרות גלויות לך ואתה יודע
 התעלמות חכל לצודעת העלמות לבני כי לא צאתי אל העיר הזאת למלחמה
 כי אם לקרוא אליה לשלום ולא אנו יושביה והרציתי להתחנן להם על כנס
 ולא

ולא הטע את אנגס ונקשתי לחמול עליהם אולי יחיו וכאשר נלחמו איש
 צרעהו רצתי להלילם ומלאחיים בחיות רעות אכזרים המה לאחיהם ולא
 ירחמו ועל כל זאת גדלה רעתם ופלך הלוך וגדול עד אשר אכלה האשה
 הזאת את בנה בגודל רעתם עמה . וגם אני שמעתי ואבותי ספרו לי את כל
 הגזרות שעשית להם ולאבותיהם מקדם ותשכן שםך בחובס ותנחר מהם
 חסידים ותעלם אליך השמימה גם כי הולאת אותם ממזרים מצות עגדים
 ביד חזקה וצורוע נטויה וצמוראים גדולים וצאותות ובמפת' אשר נודעו
 לכל הנוים ותקרע להם את ים סוף ותעצירם בו נחרבה ואת לריהם השקעת
 בתוכו ותוליכם במדבר ותקלס בלחם המטרת אותם להם מהשמי' והאכלת'
 דגן שמים ושלו העלית להם מן הארץ ומים מהטור הולאת להם ומשקס
 לצמאונם עד אשר רויית את נפשם ואחר כך אל הארץ הקדושה הזאת הנאת
 אותם צאותות ובמפתים גדולים וגוראי' כי הונשתי את מי הירדן והלצת'
 כמו נד והעמדתם מזה ומזה מפניהם ונסו מאחור למענם עד אשר עברו
 בו והשמש והירח העמדת להם ולא נתתם ללכת לפנים בלכתם עד אשר
 נלחמו באויביהם והועעתם מודיהם ואת שםך השכנת בחובס כי הנחלת
 להם העיר הזאת אשר אתה דורש אותה תמיד ושםך שוכן צבית המקדש
 אשר נה ומתם נחרת נביאים מוכיחים ומנהיגים להם ומודיעים אותם
 את כל הקורות מהחלשות יום יום להשמרם מהם וחכמים המלאת בניכם
 לדעת מה יעשה ישראל ולשפט' במשפט אמת ולדק וכבנים עובדים עבודתך
 נחרת מהם לשרתך ולצורך נשמתך את עמך ישראל . וחסידים משכת אליך
 מהם ופעלית אותם צרכי' אש בצערה השמימה ורכב' אש וסוסי' אש הורדת
 משמי עורך ותך גם לרריהם והם שובבים על משכבותם נהכותך את מחנה
 אזור במחנה סנחריב קפ"ה אלף ומעט מחסדיך אשר התחסדת עמהם
 אבותי ספרו לי ומקלת מהם חכמייהם הודיעוני לרוב אשר ידעתי מהם על
 פי יוסף הפהן הפכס והאר בהם ידעתי ועתה העם הזה אשר בירושלם אשר
 נלחמתי עמכם אמרתי עליך הם צוטים והנך רואה כי הם לא יבטחו
 בישועתך כי אם בחרבם ובמלחמותם יבטחו ובגזרות' יתנשאו ויתגאו על
 אותותיך ומפתיך כי יגיעו בראשיתם ולא ידעו כי אותות גוראים עשית
 לי ותעזרני להכות אותם . והמה ואמרו לא וכל מושל להבטיענו כי
 אלהינו יעזרנו ואם אנחנו רשעי' כי הם קרע לנו ולחם מן השמים סורוד
 בגללנו

יוסיפון פרק צג

בגללנו ומים מזור החלמיש הוציא לנו מאורות שמים ושמש דמש בעבורנו
וככבים ומסלותם נלחמו לעזרתנו והם לא ידעו כי אלה האותות עשית
לאבותיה בנדרת ולא לה על רעת הכית במלחמותינו למען חת את ארצם
שממה ועריה חרבה על רוב עונותיהם וכלית אותם בחרב ובדב' וברעב
עד אשר אכלו בשר בנייהם ובנותיה' ובכל זאת לא נכנעו לפניך ולא ידעו
כי ידך היתה בם מפני רוע מעלליהם ואני הנני נלחם בהם מעט והם לא
חתנם בידי אסורה לי מעל האנשים האלה הרשעים ואנוסה ואמלטה את
נפשי פן אספה בכל חטאתיהם את תהפוך את ארצם כאשר הפכת את סדו'
ואת עמורה ולכן הנני ממחר לנאח מקרב ארצם פן נספה ברעמם כי
עינינו רואות את סדום אשר בגבולם נהפכה וגם הדבר הזה הקשה את
לבם כבדול כי יאמרו נדמה לאבותינו באכזריות לבנ כי אברהם אבינו היה
ל' בן א' וילך לשטן באכזריות לשם י"י ואני לא ארשיענו על זה כי לא אדע
סודו אך אפלא איך לא נמכרו רחמיו על בנו יחידו וגם שמעתי על אחד
ממליכהם כי ביום נאחו למלחמה נדר לאלהיו להעלות לו עולה לי"י אם
יזליח במלחמה ההיא וכאשר בא מהמלחמה ההיא העלה את בתו יחידתו
אשר לא היה לזבלעדה ושלם את נדרו אשר נדר לי"י ומוזה ידעתי כי רוחם
קשה ואשר יעלה על רוחם ירצו להיות והמה רעים וחטאים לך מאד ולכן
אם לא תחנס בידי מהרה אהדל מלהלחם עליהם עוד כי לא ארצה להיות
בגלל נספם בלא משפט ויהי ככלותו לדבר הדברים האלה וינו ויביאו את
איל הברזל אל החומה החדשה אשר עשו הפריצים ויאמר לנגחה ולהפילה
ואז ינאו אליו הרבה משרי הפריצים ושליומו עמו ויקבלם ויתנם בראשי
גדודיו :

גדודיו :

פרק תשעים וארבעה

ויבאו הרומיים ויזיתו אש בשער ההוא ותצער בו האש וישרפו עצי הדלתות
ויפול הכסף לארץ ויפתח השער ויהי בהפתח השער ויראו והנה הדרך
ההולך אל קדש הקדשי ויהי בראו' טיטוס את קדש הקדשי ויהמול עליו
ויכבדו וילו טיטוס למנוע את עמו מנגוע בקדש הקדשים ויאמר אל
אנשיו חדלו לכם מן הבית הזה עד אשר חכון לנו את העצה מה נעשה בו
וינו ויעבירו קול במחנהו לאמר כל איש אשר יקרב אל הקדש הזה יומת
ויפקד

יוסיפון פרק צד קצא

ויפקד עליו גבורים מגבוריו לשמרו לכל יחללכו איש מכל אנשיו לבוא בו
ויענו שרי הרומיים וגדולי היועלים אשר לטיטוס ויאמרו אליו כדברים
האלה לאמר אם לא ישרף הבית הזה לא תוכל לבנוש את העם הזה כי למענו
יתוחו וטיטוס לא אבה לשמוע לעצתם בזה רק העמיד עם מקצת מגבורי
הרומיים גם מקצת מגבורי היהודים אשר השלימו עמו וילו אותם לשמור
את קדש הקדשים לכל יחללכו איש עד הועלם ויהיודי' הפריצי' הנשארי'
עוד בירושלם שלא השלימו עם הרומיים בראות כי סרו משם חיל הרומיים
ויניחו עם שומרי קדש הקדשים וירצו עליהם בחרבותם ויכוס לפי חרב
וישמידום וכשמוע טיטוס את כל אשר עשו היהודים ההם וינהג את כל
גבוריו וילך עליהם ויק רבים והנשארים מהם ברחו אל הר ציון
ויהי ממחרת ויקהלו הרומיים וישלחו אש בקדש הקדשים מאביב ויקחו
קורות ויעמידום על שערי ההבז אשר לקדש הקדשים ויזיתו בהם את האש
ויחס ההבז וישרפו עצי הדלתות ויפלו לארץ ויפתח בית קדש הקדשים
לעיני הכל בחדש החמישי בתשעה לחדש והוא היום אשר בו נפתח בית
קדש הקדשים בימי הכשדים ויהי בפתח הרומיים את השער אשר
לקדש הקדשים וילכדוהו ויריעו תרועה גדולה מאד לשמחה ובית קדש
הקדשים היה נשרף בכל סביבותיו שרוף והלוך וירץ טיטוס בכל כחו
למען אשר יכבה את האש מעל קדש הקדשים ולא היה יכול לכבות את האש
כי רב העם השורפים והמשחיתים מאד ויצעק טיטוס עליהם לבלתי
עשות כן ולא הטו את אזנם ולא שמעו אליו כי כשטף מים לרוב כן באו
משחיתים מהמונות הגוים לרוב ועשן השרפה היה הולך וגדל וטיטוס
קורא וצועק ואין שומע אליו ויהי בראות טיטוס כי לא יכול לגרש את
העם מעל קדש הקדשים וישלף את חרצו ויחל ויגער בשרי עמו ויחרפם
ויקללם והמונות יתר הגוים הנכרים אשר לא מהרומיים הכה בחרב
למען יגרשם משם ולא יכול לגרשם וימת מהם רבים וכל המונות הגוים
אשר באו עם לעזרת הרומיים היו משחיתים ומשמידים יותר מהרומיים
ומהם המית טיטוס רבים ועם זה לא יכול לגרשם משם והעם הולך וגדול
ויצעק טיטוס בהם עד הונחר גרונו ולא יכול לצועק עוד והם לא שמעו
לקולו והכהני' אשר היו בקדש הקדשים היו נלחמים ברומיים עד בלתי
יכולת בהם להרי' עוד יד להלחטם ויהי בראות הכהנים כי אין להם
ישועה

יוסיפון פרק צד

ישועה עוד וידלגו ויפילו את גופותיהם אל האש אשר שולחה בקדש הקדש
ורבים מגבורי יהודי אשר היו גם נחנאים מפני הרומיים נפלו באש
הקדש עם הכהני' ההם וגרפו כי אמרו אין אחר שרפת בית ייחיים
וטיטוס עוד היה מכה בעם למנע' ולחשוך אותם מחטוא עוד בקדש הקדש
ואין שומע לו כי רבו הגוים המשחיתים והמשמידים והשורפים עד כלה
וייגע וייעף ויפול לארץ מבלי כח ויהי כראותו כי לא יכול להגיל את מעון
קדש הקדשים לבתתי השרף ויחדל מעצוק ומחשוך וממנוע . ויהי אחרי
השרף בית קדש הקדשים ויקס טיטוס ויצא אל קדש הקדשים וירא תפארת
הבית ואת הודו ואת הדרו ויאמן כי בית אלהים הוא כי עדין לא נשרף
כל הבית וכי רוצו הגוים להשרף למען יחזה ביופיו ותפארתו וכדר כבודו
ויאמר טיטוס עתה ידעתי כי אין זה כי אם בית אלהים וזה מעון אלהי
השמי' ומשכנו ולא לחנם נלחמו היהודים עליו עד כלה ויפלא עוד הדר
כבוד הבית בעיני טיטוס . ויאמר גם ידעתי עוד אשר הגוים אשר היו
צאים מאפסי ארץ ככסף וזכב ובכלי חמד להשתחוות לאלהי הבית הזה
לא על חכמה היו צאים כי גדול כבוד הבית הזה וגדול דר כבוד היכלו מהיכל
הרומיים ומכל היכלי הגוים אשר ראיתי ואלהי השמים אשר הוא אלהי
הבית הזה ינקום נקמת ביתו מאת הפריזים אשר סבבו עליו ברשעתם את
כל הרעה הגדולה הזאת . והאש הגבירה ללכט את קדש הקדשים ובראות
שרי הפריזים עם הפריזים הנשארים עוד בירושלם כי נשרף קדש הקדש
שרפו גם הם את שארי' בית המקדש וגם את כל הבתי' הנשארי' בעיר מלאים
כל הון יקר וכלי חמדה ושרפו כל בית גדול אשר בירושלם וכל בית אשר
ידעו כי בו עושר וכבוד וכל מחיה למען לא תהיה גם ממסלה לרומיים וגם
יתר בנין הויכל שרפו כי אמרו אחרי אשר נשרף בית קדש הקדשים מה
חפץ עוד בחיים או להשאיר בית או בנין ויקומו אחרי כן הרומיים ויכבו
את השרפה ויעמידו עלמיהם בהיכל . ועלו להם עולות . ויחרפו את
היהודים ואת חורתם לפני ללמיהם . בעת ההיא עמד אחד מהיהודים
וינבא בשקר ויאמר לפריזים הנותרים בירושלם עוד התחזקו והחלמנו
ועמדו בכלי מלחמ' כי עתה יבנה הבית מאליו ולא מידי אדם למען הראות
אלהי ישראל לרומיים את גבורתו כי יתגאו על היהודים אשר נלחמו
ועתה אם תחלמו ותלחמו ברומיים בכל יבלתכם היום יבנה הבית מאליו
ויחגרו

יוסיפון פרק צד קצב

ויחגרו הפריזים לכלחם ברומיים ויכו מהם רבים וגם נפלו מהפריזים
רבים ויכו הרומיים' אז מדלת העם כלאן לטבח אחרי אשר חמלו מהרוב בהם
תחלה כי שמעו אל דברי המור' שקר הנביא לכזב ולא שמו לב אל דברי האותו'
הנקרות בירושל' אשר היו אותות נוראים מאד . כי לפני צוא אספסיאנוס
שנה אחת נראה על ההיכל ככב אחד נונץ כמו איש צידו חרבות שלופות .
ובימים ההם יום האות הזה בימי חג הפסח היה וכל הלילה אשר ליום ההוא
היה ההיכל מאיר ומגיה כאור יום . ויהי כן כל שבעת ימי הפסח . וידעו
כל חכמי ישראל כי אות רעה היא ויתר העם אמרו כי אות טובה היא גם
בעת ההיא וגם בימים ההם הביאו עגלת בקר לעולה ויהי בהפילם אותה
לארץ לשחטה והנה היא ילדה כבש ויאמרו כי גם זה אות הוא ויראו עוד שם
אז אות אחד בשער הקד' כי שער קדיס היה שער גדול וכבד מאד ולא יפתח
עד צא עשרים אנשים לפתחו וכן לא יסגר עד צא כ' אנשים לסגרו . וקול
ציר השער נשמע עד למרחוק ובימים ההם מלאוהו כי נפתח מאליו בלא יד
ולא יכלו לסגור אותו עד אשר נקהלו הרבה אנשים וסגרוהו וגם על האות
הזה היו אומרים ישראל וזה הנביא כי אות רעה היא . ויתר עם הארץ
היו אומרים כי אות טובה היא . ויהי אחרי כן נראה על בית קדש הקדשים
חלמעה כל הלילה כחזנית פני אדם אשר לא נראה כיופיו בכל הארץ
ומראהו נורא מאד . ועוד בימים ההם נראו רבני אש ופרשים עליהם וחיל
גדול מאד מעופפים על פני הרקיע קרוב רים צאים על ירושלם ועל כל ארץ
יהודה וכל סוסי אש ורבני אש . ויהי בימים ההם עוד ציוס חג השבעות
שמעו הכהנים בתוך ההיכל בקול לבת בני אדם וקול מלעדות רגלי בני
אדם הולכים בקרב ההיכל לרוב וישמעו קול גדול ונורא מאד מדבר וקורא
ואומר לכו ונלכה תן הבית ונבנה לנו . וחכמי ירושלם כלם אמרו אשר זה
אות רעה היא ויתר העם היו אומרים כי אות טובה היא . ולפני האותות
האלה שנים ארבע היה בירושלם איש מעם הארץ ושמד יהושע בן חנניהו
ויחל לקרוא בקול גדול היום חג הסוכות לאמר קול ממזרח קול ממערב
קול מארבע רוחות השמים קול על ירושלם וקול על ההיכל קול על חתן
קול על כלה וקול על כל העם . וישנאוהו כל אנשי העיר ויאמרו לו למה
תצעק לקרוא הדבר הזה . ויצו השר אשר לעיר לבל יאמרו לו דבר כי נחשב
בעיניו בשוגג . וילך עוד האיש הלך וקרוא אוי על ירושלם ואוי על
מקדשה

מקדשה או על היכל עד יום המלחמה ויהי זהו המלחמה הראשונה
הכל לקרוא ותבואהו אבן יד גדולה ותכהו על ראשו ותמיתוהו ימים ההם
נמלא מכתב כתוב על הצור ימים הראשונים ויקראו אותו והנה כתוב בו
לאמר בעת אשר ימלא בנין ההיכל ויהיה מרובע אז יהרס וכאשר נלכדה
אנטוכיאס ויהרסוהו חיל הרומי ויפרצו את פאת ההיכל וימחרו ויהודי
לכנות את פרצת פאת ההיכל ככלותם לכנות והנה ההיכל מרובע והם לא
זכרו את דברי המכתב ההוא וגם נמלא כתוב בקיר בית קדש הקדשים לאמר
כאשר יהיה הבנין מרובע אז ימלוך מלך על ישראל וימלוך מלך המולך
ומושל בכל ארץ ישראל ועם הארץ תקחם אמרו כי הוא מלך ישראל
והכהנים אמרו כי הוא מלך הרומיים :

פרק השעים וחמשה

ויהי כבוא כל חיל הרומיים אל
ההיכל וינוסו היהודים אל הר ציון
וישאו הרומיי' את עזביהם ויעמידוהו בהיכל י"י ויבחו להם זנחים וינסו
להס נסכים ויהללו ויחרפו ויגדפו את ישראל ואת אלהיהם מאד מאד
בעת ההיא ירד אל הרומיים נער קטן מן הכהנים מהר ציון ויאמר אל
פחת הרומיים אשר היה על ההיכל לאמר תנה לי מים ואשתה ויחמול
הפחה על הנער כי מלא חן בעיניו וילו ויתנו לו מי ויקח הנער את הכלי
אשר היו בו המים וישת והנותר לקח עמו ויברח ויעל אל הכהנים וישקט
וירדוף הפחה אחרי הנער לעיני בני עמו ולא חפץ ללכדו כי שמח על אשר
עשה וירף ממנו וימלט ויהי כנסך הרומיים לפני אדניהם טיטוס והנה
מקצת מהכהנים אשר נלכדו על ההיכל התחננו אל טיטוס למען אשר יחיי'
ולא ימיתם ויאמר אליהם טיטוס מדוע עתה תבחרו בחיים ולא תמותו
עם אחיכם אשר מתו על אלהי הבית וישרפו עם שרפת הבית וילו טיטוס
ויפגעו בם אז וימותו כלם ושמעון ויוחנן שלחו אל טיטוס דברי שלום
ותחנה לבקש על נפשם למען יחיים ויען טיטוס ויאמר אליהם אתם
אחרתם לשאול את הדבר הזה ועתה בנקשכם לחיות על מה תנקשו זה אחרי
אשר לא השארתם מכל המון עמכם רק מעט ואת חמדת העיר הזאת
השמדתה ואת עם יושביה בליח והאבדתם את שם מרוב רעתכם כי הייתם
טמאים ואכזריים ומשוקלים ואחרי כל זאת תבקשו את השלום הלא
פעמיים רבות נקשתי אני מכם שלום ולא אציתם ואקרא אליכם שלום פעם
אחר

אחר פעם כי חמלה נפשי עליכם ועל דלת עם הארץ העטופים ברעב
והמוזלכים מחוץ לעיר צלתי קבורה ואתם הקשיתם ערפכם ולא רציתם
לשלום עד אשר נשחת כל העם ונשמד ונאבד ועתה מה יתרון יהיה לכם
בהחיותי אתכם ויחרפם טיטוס ויגדפם מאד ויקללם בקללות נמרצות
אשר לא כתבנוס הנה ויוסף עוד טיטוס ויוכחם ויאמר אליהם כדברים
האלה לאמר אמרו לי הפריצים הרשעים החטאים בנפשתיכם הלא
אתם המתם את עם י"י ואתם שרפתם את ביתו באש ואתם הבאתם אל
העיר הזאת את כל הרעה הזאת ואת כל התלא אשר באה אליה ואיך יעלה
על רוחכם לאמר החיה אותנו ולמה תבחרו אתם עתה לחיות מכל החכמי'
הלד יקים והנקיים והחסידיים קדושי עליון אשר הרגתם בצלתי רחמנות
וצלתי חמלה ואיככה אוכל וראיתי ברעה אשר תמצא אותי אם לא אנקום
נקמתם מכם ועוד הנה היום הזה אתם מנקשים ושואלים חיים
ועודכם אתם מחזיקים ברשעתכם כי עוד השלח בידכם ואת חגורים ככלי
המלחמה ומתחננים אלי לאמר חיינו והלא לכדנו את העיר וגם את
ההיכל וגם את קדש הקדשים שרפנו באש ומה תוחילו עוד העוד יש לכם
תקוה ועתה השליכו מידכם את השלח והסירו מעליכם את כלי המלחמה
וכן תתחננו ואדעה מה אעשה לכם ואולי אני ארחם עליכם וחיים ויענו
שרי הפריצים יוחנן ושמעון לטיטוס ויאמרו אליו לאמר אנחנו נשבענו
בי"י אלהינו אשר הוא אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא נשא את עולך ולא
נעבדך ולא נשרת אותך ולא נשלים עמך לעבדך ועתה אם טוב בעיניך
להגדיל חסדך עמנו ולעזוב אותנו ללא מן העיר והלכנו אל המדבר נאמ' כי
מלאנו חן בעיניך ואם אין נעמוד באשר נעמוד ונראה מה נעשה ואל איזה
דרך נמות ויחר לטיטוס מאד מאד ויאמר אליהם העוד זדון לבכם עמכם
וקשי ערפכם אתכם והנכם נלכדים אתם צדיקו ועוד אתם מדברים לאמר
נשבענו לצלתי שאת עולך והלא נשבעתם אתם אשר תמותו ועתה הנה
אתם שמתם את שבעתכם למשמרת למות כי מאסתם בחיים והלא העיר
נכבשה ובית קדש הקדשים נשרף ואין לכם מנוס ואתם אומרים לא נעבד
אוצר לעולם אנה תוליכו חרפתכם ובשחתם וכלמתכם ועל מה תקותכם
ומה תוחלחכם :

בית ההיא

כזה טיטוס לרומיים להתגרות עם שרי הפריצים
יוחנן מט

ויחנן ושמעון מלחמה בהם ויכרו ולהרוג אותם אם יוכלו על ככה :
ובעת יא קס זרח נחמא מצני המלך מהר ציון עם אחיו ועם כל בני
 זרע המלוכה ורבי המלך אשר אתו ויבואו אל טיטוס ויקבלם
 בכבוד ונשלוט וינשאו וינהלם . ויהי כראות יוחנן ושמעון שרי הפריצים
 כי הלך זרח עם יתר בני המלך ועם כל זרע המלוכה ויבואו אל טיטוס
 וימסרו לו . וילכו גם הם וישרפו את כל אשר היה צבית המלך וישרפו
 הכי' ויהרסוהו וכל אולרותיו שרפו באש למען אשר לא יקחו אותם הרומיים
 וישמידו הכל צבית המלך מאפס עד כלה :
ומשה ירדו אל הכיכל וימצאו שם השרים והפחות אשר הפקיד טיטוס'
 על הכיכל ושני שלישים משלישי הפחות על כלם אחד היה פקיד
 על הפרשים והוא שר הרבצ' . ואחד היה פקיד על הרגלים . ויכו את שר
 הרגלים וימיתוהו ואת רעהו תפשו חיי' ויתחנן אל התופשים אותו ויאמר
 אליהם לאמר הוליכוני נא אל שמעון השר עליכם ויעשה צי כרצונו וצזה
 אמלא חן צעיניכם . ויעשו כן ויביאוהו אל שמעון ויהי כצביאם אותו אל
 שמעון ויכו שמעון את נעריו לפגוע בו ויתחממה המכה להכותו ולהמיתו
 ויקנפו השר ההוא על ככה ויקפוץ וידלג ויפול אל מורד הכר ויברח וימלט
 וילך לו אל טיטוס ויקנפו עליו טיטוס ויגרשוהו מלפניו ויחר אפו בו על
 אשר לא נלחם למות ולא להתפש חי . ויחר אף טיטוס עוד על אשר עשו
 היהודים ההם לאנשיו ויזו להרוג את כל היהודים הנמצאים בחולות
 ירושלים אשר אמר להעביר קול במחנהו לחמול עליהם לבלתי המיתם וימת
 אזעם רב מהיהודים . ויפלו היהודים לפני הרומיים צעת ההוא חללים
 וימלאו הצתים והחצרות חללי' ויהי כראות גדודי שמעון וגבוריו האדומיים'
 את הדבר הזה וישלחו אל טיטוס לנפק על גפסם להחיותם ויוגד הדבר
 לשמעון וימחר וירץ אליהם ויק' את שריהם ואת גדליהם ויחר האדומיים
 מדלח עם אדום הנותרים מהרג שמעון נסו אל טיטוס וימלטו אליו ויזו אז
 טיטוס וימנעו המכים בעם מהכות עוד צכם ויחדלו מהשחית ציהודים .
 ויהי בע' ההיא וינס שמעון ויוחנן עמו ויתחצאו באחד המחצאו' ויתהלכו
 באשר התהלכו . ויתר האנשים אשר היו אתם ושרי ירושלים ושועי יהודה
 אשר היו הולכים עמם ראו כי נסו שמעון ויוחנן הפריצים ויתחצאו אז ירדו
 כל שריהם ויבואו אל טיטוס ויפלו לפניו ארצה ויקבלם טיטוס וירחם עליה'
 ויחיו

ויחיו מלבד הפריצים כי הפריצים כלם אשר היו שמעון ויוחנן נלחמו
 עד תחם צמלחמה . צעת ההיא בא אל טיטוס יהושע הכהן צו' אפי הכהן
 הגדול ועמו שתי מגורות ממגורות המצודה היו במקדש . מו עוד כל
 שלחנו הזהב וכל כלי הזהב אשר היו צו' וימזרקו והכפות והיעים והמנקיו'
 והקשוות וגם צגדי השרד וצגדי הקדש המצופים צוהב והמכות רי' ומעטרי'
 באצנים יקרות עם רוב אצנים טובות ויתן את כל אלה לטיטוס ויקבלהו ויהי
 לו לשר על כהני י"י הנשארים תחת יוסף הכהן כי את יוסף הכהן לקלין גדול
 על כל זקני וקניני ישראל כלם בעם ישראל צכהנים וצלוים . וצעת ההיא
 יא גוריון הכהן אפי יוסף הכהן הסופ' לספרי הספר הזה ממאסרו ממגדל
 בית שמעון הפריץ עם אשתו ועם בנו צונין הוא אחי יוסף הכהן הקטון ממנו
 וגם צונין זה היה חכם גדול וכהן חסיד ועשה האלהי לישראל תשועו' גדולו'
 על ידו צירושלם כי השאירו טיטוס צירושלם ולא הוליכו עמו כאשר עשה
 ליוסף . ויחי אפי יוסף הכהן אחרי הלכד ירושלים ואחרי ראותו את
 יוסף בנו עשרים חדשים וימת . צעת ההיא גם כן נלכד גם פנחס הכהן
 שומר הלשכות ויגל להם את כל אולרות הכהנים וצגדי הכהנים הקדושים
 ויתן לטיטוס את אוצר השמן הטוב ואת הצשמים ואת כל ערוגות הצושם
 אשר במקדש ואת צגדי הארגמן אשר הקדישו אל המקדש מכלי בית שני ואת
 כל כלי הזהב אשר היו אתו מכלי בית י"י ופנחס זה גם יהושע הנזכ' ראשונ'
 עמו עברו חק הפרו צרית וחטאו לי"י כי מסרו את מחמדי י"י ציד צורר
 ואויב לעם י"י . ולא היה להם נאה לעשות כן כי אם למות על עם י"י עש
 יתר אחיהם הכהנים אשר מתו על עם י"י ונשרפו צשרפת בית המקדש
 וכי רצו למלט את גפסם ולחיות אחרי אחיהם למה גלו את מלפני
 חצרות בית י"י ומסרו ויתנו את כליו לטיטוס ואין אונם להם על ככה .
 וצעת ההיא נלכדה ירושלים עם כל מחמדיה ויעל טיטוס אל הר ציון
 וילכדהו ויזו ויהרסו את חומת עיר ציון . ויהי מקץ שלשה ימים ותתעטף
 גפש יוחנן שר הפריצי' צרעב ויק' ויאל מן המקו' אשר היה נחצא בו וילך אל
 טיטוס ויפול לפניו וינשק את רגליו ויאמר אליו הושיעה אדני המלך . ויזו
 טיטוס ויכבדוהו בצבלי צרול כצדות מאד ויוליכוהו וישוטטו בו בכל מחנהו
 ויתקלסו בו והוא אסור בצבלי צרול וצנחשתיים צחרפה וצו' ויהי מקץ
 שצעה ימים וימת צחנק ומיתה משונה כמשפט כל אכזר ואויב לי"י ולעמו
 ויהי

ויהי אחר כבודו ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין
כבודו ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין
אל חיל ה' ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין
וינשאוהו מן המים ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין
לשר ואמר מן המים ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין ויהי ענין הענין
טראנו אשר היה פקיד אז על הרומיים ויבא הפחה ההוא אל שמעון
ויאמר אליו מי אתה הגידיה לי האמת ולא תמות על ידי ויענה ויאמר
אליו אני שמעון הפרוץ השר על היהודים אשר הרעשתי אתכם במלחמות
וגבורות ועתה אמלא חן בעיניך והוליכני אל טיטוס אדונך ויעש הפחה כן
ויוליכנהו אל טיטוס ויהי כראות טיטוס את שמעון וינו ויאסרוהו גם הוא
כיוחנן ויוליכנהו וישוטטוהו בכל מחנהו ויתקלסוהו וילעגו עליו כאשר
עשו ליוחנן והוא אסור בנחשתו וילו טיטוס וימיתוהו ביסורין ויכרתו את
ראשו טרם ימות וינחתוהו וישליכוהו את נחיתו לכלבי וימת האבזר
הפרוץ לחרפתו ויהי מס' כל העם ההרואי הנודע אשר נפלו אז בחרב ביד
הרומי וזיד הפרוץ מעם היהודים הקרובים והרחוקים אשר באו לחוג את
חג וי' צירושלם ויעמדו שם במצור ויפלו בחרב ויהי מספרם אלף אלפים
ומאה אלפים מלבד ההרואי אשר לא נודעו להספר כי ההרואים הנקצרים
נכספרו ונודעו ואשר לא נודעו לא באו אל מספר ומלבד המתים גם כן עם
אלעזר בן ענני הכהן אחרי מות יוחנן ושמעון הפריצים והאבזרים ויהי
מספר העם מהיהודים אשר הלכו עם טיטוס בשבי ויביאם אל רומא שזה
עשר אלפים נפשות ויולך טיטוס אל רומא את יוסף הכהן ואת זונתו אחיו
השאיר לקנין על הכהנים הנשארים צירושלם כי התחנן לו יוסף אחיו על
ככה וישא פניו ויעש כן והפריצי כלם מתו בהלחמתם על עש י' ועל מקדשו
ויען כי נמלא בהם דבר טוב להתאזר למות על י' ועל מקדשו בהתאזרם כי
גם יתראם אשר לכד טיטוס מהם והם חיים אחד מהם לא החיה אמנם כל
הפריצים הנשארים אשר נלכדו מהם חיים המית טיטוס במיתות חרפה וזנו
צירושלם ומהם השאיר עמו להתקלס בהם בכל עיר ועיר מדי עברו ללב
אל רומי ויהי בנסוע טיטוס מירושלם ויקחם ויוליכם עמו עם יתר
השבי אשר שבה מהיהודים החסידי ויהי בחנותו בכל עיר ועיר מדי עברו
ללכת אל רומי בכל עיר אשר היה חונה סיה מוליא מהפריצים ההם ומליא
להשליכם

להשליכ' פרק

והם היו סגורים מסביב מחו המלך הגדול בצריחי ברזל וצננין ויהי ענין הענין
ונצמזאס כי ירא אלכנדרוס מאד מגבורתם ואשר היו גבורים גדולים
ואמנם אין אחס כלי מלחמה מצד גס לא ידעו לעשות וכה משפט גבורת
אשר איש אחד מהם בקורת עץ אחד מלוהטת מעט באש ירדוף מאה גבורי
חגורים בכלי מלחמה מכוסים ויעוליס צתי ברזל וצכלי נחשת עד ישברם
וישמידם וישחיתם ויהיו אנשי הגוי ההוא סגורים בקרב ארצם עד השנה
הביא אשר היתה שנת רעב גדול בארץ אלאן וישלחו האנשים ההם אל
שכניהם הקרובי אליהם מהגוי הנקרא אורקנוס ויתחננו אליהם לפתוח
להם את מסגרות מולאי ההרים ההם ומצואיהם וילאו משם לזקש דרך
לחיות בה עם נשיהם וטפס ולא ימותו שם ברעב ואחרי עזר שנת
הרעב הביא יסונו אל מקומם ואל ארצם ולהם תהיה לזקק מאת י' על
ככה כי ימלטו גוי גדול ועצום כמו הם מלמות ברעב וישמעו אליהם גוי
אורקנוס ויפתחו להם את מסגרות המצואות ההם הסגורים בצריחי ברזל
ויצאו משם ויפשוטו הנה והנה לשלול שלל ולבזוז בז לחיות וישמו פניה אל
ההרים אשר בארץ מדי וימצאו שם סוסים ויקחו אותם וירכבו עליהם וישללו
עוד סוסים לעודף מאת עם הערב אשר במדבר ההוא הוא מדבר מדי וירכבו
עליהם ויצאו ארצה מדי ויהי כשמוע פקידו מלך מדי כי באו גוי
אלאנוס בארצו והוא כבר הכיר גבורתם וינס ויברח מפניהם ויעל על
ההרים הגבוהים אשר בארץ מדי ויעזוב את כל רכושו וזנביו ואשתו ופלגשיו
בארצו כי נחפז לברוח מפניהם כי ירא מאד מהם ויצאו גוי אלאנוס אל
ארץ מדי וטרם השחיתם את הארץ שלח אליהם פקידו מלך מדי מלאכים
לאמר אליהם כי ישלים עמכם ובי יתן להם תצואה למזון ולמחיה רק השחת
לא ישחיתו את ארצו ויענו אותו לאמר כי יכלכל חדש ימים לבד עד יתצטלו
תצואות ארצותיהם ואחר יפנו ממנו וילכו אל ארצם ולא יפנו לא אל כספו
ולא אל זהבם ולא אל בניו ונשיו ופלגשיו כי פרושי הם מדרכי הארץ ואינם
מקנשים רק מחיה לבד ויודה להם פקידו על ככה ויעש כן ויכלכלם חדש
ימים

ימים בזה
או חתו
פסוקים
נפש וק"מ נפש
חבואות ארצו
ויסעו מעל ארצו
ארץ אררט הנזכרת
הוא וכל עמו לרעה
מסגרות מבואות הסרים אשר להם
אנשינו לפניהם ארצה כספול הנמלים בארץ כדורך
וישליכו מבחורי אלאנוס דרך לעג חבל מחנק על צואר מתרידאט מלך ארץ אררט
נמשך אחריה 'בחבל' וימחר מתרידאט וישלוף את חרבו אשר חגור במתניו
ויכרות את החבל מעל צוארו וימלט ויברח ויאמרו אליו שוב לך פתו ולא
תחגר בנו מלחמה כי לו רצינו להשחית את ארצך ולהשמידה ולכתת את
עצמותיך ואת עצמות אנשיך לאצק דק כבר עשינו זה מימים ימימה כי אין
מנדיל ביניכם ובינינו רק הרי אררט אצל עון יחשב לנו כי נפגע באנשי
ללמנו ואשמים נחשב כי נמיתם וראה עתה והתבונן כי אלכסנדרוס אשר
התאזר לכבוש את כל הארץ ולהראות את ממלתו עליה סגר את מבואות
ארצו ואת מוצאיה בקלות הסרים הרמים והנשאים המקיפים את ארצו
כי ירא ממנו לבתי נלא אליו ואנחנו היינו לועגים עליו מדי סגרו את
מבואות ארצו ומוצאיה במסגרותיו ולו רצינו חשכנוהו מסגור ולא
נחננוהו להשלים מבקשו אצל לא פנינו אל מעשיו כי זה דרכנו לעמוד
בארצנו ולא נבקש ארץ אחרת כי אין ארץ יותר טובה לנו ממנה וישר
בעינינו מסגרותיו לבתי יוכלו החיות הרעות והכלבים הרעים הנמלאים
בכרי אררט לעבור אלינו ועתה אם ילאנו חוץ מארצנו היה מפני כווד
הרע שיהיה אחנו עד התבשל תבואתנו ונשובה כאשר אנחנו עושים ולו
רצינו למשול בארצותיכם הלא השמדנו אתכם ומשלנו בכם אצל אין חפצנו
לא בכם ולא בארצותיכם כי מנהגנו וטבענו רחוקים ממנהגכם וטבעכם
וראו

וראו את פ
הסיכה לדק
רגל כי אין אנחנו מ
את זה לחמוס אחד מכם את
ואנחנו הולכים אל ארצנו כי אין
גוי אלאנוס אל ארצו ומלך ארץ אררט
עמו ויבא אל ארצו ויהי מספר הנופלים
גוי אלאנוס שלש מאות אלף איש מלחמה ומצד
וישמע טיטוס את הדבר הזה ויבקש ללכת אליהם ולהראות גבורתו בגוי
אלאנוס ולא יכול לעשות כן כי נשמדו גבוריו ונשחתו במלחמת ירושלים
ויירא מלכת אליהם אם לא בידחזקה וישם פניו ללכת ולשוב אל רומי
אחרי לבדו ירושלים וזוה היה מתקן את גודיו הנשארי וכוף חונכה בירושל'
בפאת אנטוכיא והישמע אז עוד טיטוס כי נקהלו עם רב מהיהודים ועמכם
אלעזר בן ענני הכהן אשר היה בירושלים והוא אשר ברח בימי המלחמה
וילך אל מצר מצירה להמלט שם ועל כן נקהלו אליו עם רב מהיהודים
ויהי כשמוע טיטוס כי שם נקהלו יהודים רבים אל אלעזר בן ענני הכהן
ויירא מאד אשר לא ילא משם אלעזר עם העם אשר אתו אחרי לכתו הוא
ברומי וילכוד את ירושלים ויכה את הרומיים אשר ימלא בה ויהיה עוד גס
הוא למוקש לממשלת הרומיים וישלח אליו את סילבא פחת הרומיים
להלחם עמו וילך אליו בחיל כבד מהמון הרומיים וילך ויור על מצר
מצירה ולא יכול ללכדו וישלח לטיטוס לשלוח לו שם את איל הברזל
המשחית את החומות וישלחהו טיטוס אליו וינו סילבא וינגחו גבוריו
את החומה אשר למצר מצירה באיל הברזל ויפרצוה וילכד המצר ויהי
כי ראו היהודים אשר חומתם נפרצה ויצנו עוד מבית לחומה חומת עץ
גדולה וישלחו הרומיים בה אש וישרפוה וילחמו ביום ההוא הרומיים
עם היהודים בחוץ המצר מהבקר עד הערב ויהי בערב ויפרדו היהודים
מהרומיים והרומיים מהיהודים וירחקו אנשי המלחמה אלה מאלה ויאלו
הרומיים מהמצר לחוץ כי אפל הלילה ולא ידעו במבואות המצר דבר
פרק תשעים ושבעה ויקרא אז אלעזר הכהן לכל ראשי
היהודים אשר היו איתו ולכל השרים
אשר

אשר ע
קדש
ועינינו רואה
גבורתם אשר
דבר קץ וגבול וע
ופעם יענה ופעם יכ
אמיץ לבב אשר הוא
יחשב לגבור . ועתה אם תחזקון לבלתי כעשת מן המות היום תחשבון
גבורי' ואנשי חיל ויהיה לכם שם בארץ . וזינו נא אחי את אומץ לב אברהם
אביכם . ואת המעשה אשר עשה כי לקח בידו את בנו יחידו אשר נולד לו
לעת זקנתו אחרי היותו כמו נואש מלהוליד בן משרה . וימחר להעלותו
עולה לאלהים ולא חשב בלבו כי ימיחנו אמנם חשב וידע אשר הוא יחינו
ואל אור החיים ישלחנו אחרי אשר על אהבת י"י ורלונו ישחטנו . וזכרו
נא את יאשיהו המלך הצדיק מה עשה אשר מאס לחיות בעולם הזה .
ויבחר להיות חי לנצח בעול' הצדק כי לא חפץ להיות חי בעולם הזה הנכבד
רק חפץ ללכ' אל האור הגדול כי ראה את רוב עונו' ישראל עד בלתי יכולת
אף כי היה יכול להציל נפשו מן המות . והלא פרעה נכה אמר כי לא צאתי
להלחם בך ובעמד רק למלחמה על מלך כשדים . ולא שמע אליו כי לא חפץ
לחיות עוד כי העולם הזה היה גורל פרעה והעולם הבא אשר הוא עולם
הצדק הוא גורל יאשיהו . ולכן התאזר יאשיהו במלחמה וילחם עם פרעה
ויפול במלחמה וילך אל האור הגדול והוא גורל הצדיקים לגן עדן . וידענו
כי לא ישלם לאדם שכר פעולתו וצדקתו בעולם הזה אף כאשר יעבור ימי
העולם הזה וילך אל עולם הצדק אז ישולם לו שכר פעולתו וצדקתו תנחמו
ונטמן ונגזז לו שם בעולם הצדק ושם ימצא אדם לעול' הבא אשר הוא עולם
הצדק מנוחה גס מרגוע ושם יאסוף אדם את תזוואת צדקתו אשר זרע
בעולם הזה ויאכלנה במנוחה בארץ החיים עקב כי ימצא חן בעיני אלהים .
ולא יועיל לאד' ארץ החיים בעולם הזה אם לא יעשה פועל ישלים נפשו בו
ויוציאנה מאפלה לאורה גס לא ירע לו קולר החיים האלה רק כי יהיה איש
אשר פעל ועשה את כל הצריך לשלמות נפשו להשאר בעולם הצדק עומדת
לעד

לעד . כי
הוא למנו
ימים בעולם
המלך אל מחשבי
רעים יהיו חיינו וכל ימינו
וכאשר תלא מהגוף תשמח ולא תדאג וכ
ונהי ויגון כי רוח חיים היא וסגורה ב
וציתר איברי הגוף כהיותה אסורה בנחש . יס
תחיה הצצר אשר הוא מעפר הארץ ולא הצצר יחיה את הרוח . וגם הרוח
היא אשר תשמור את הצצר ותצחן את מעשיו כל ימי היות הרוח בגוף .
וכל ימי היות הרוח בגוף הצצר לא יראה את הרוח והרוח תראה את
הצצר כי נעלמת היא הרוח מצצר הגוף כי אין לבשר עינים לראות .
ולא כן ענין הרוח כי הרוח רואה בכל הצצר אשר בגופה ואין אבר מאבריו
בעל ממנה . ועיני הגוף לא יראו מתי תצוא הרוח בצצר או מתי תלא
הרוח מהצצר כי רוח האדם אשר היא נפשו מן השמים היא וכל הצצר אשר
בו מן הארץ הוא . גם כי הנפש תחיה מצלתי הגויה והגויה לא תחיה
מצלתי הרוח . וצוא הרוח אל הצצר תצקרהו כאשר יצקר איש את רעהו
ותחייבו וכאשר תלך הרוח מהצצר ימות הצצר . והנפש אם תאבה לשמוע
לתאוות הצצר ולעשו' חפצו הנה זה הוא מיתת הנפש ואם לא תאבה לשמוע
אליו ולחטוא אז תלך הנפש אל האור באו' החיים והצצר ימות . ולכן תשמח
הנפש בצאתה מן הצצר כאסור אשר יצא מצית' האסורים כי כל הימים אשר
הנפש סגורה בצצר תחשב כעבד אשר נאגר ציד אדונים קשה וכביד עליו
אדניו ויעבדהו בעבד' קשה . וכאשר תלא מהגוף תשמח כי תלך אל גן עדן
וצוה הדבר הנפש דומה לעבד . וירצה עוד אלעזר הכהן וידבר אליהם
דברים רבים דברי תוכחות ודברי חכמה מפכמת הנפש אשר לא כתבנום
פה . ויהי ככלותו לדבר אליהם כל הדברים האלה :

ויקונן

אלעזר הכהן על ירושלם את הקינה הזאת לאמר איה העיר
ירושלם הגדולה רבתי עש' ואיה עיר ציון יפת הערים ועיר
הקדש ירושלם כלילת יופי משוש לכל הארץ . תפארת ישראל וכבוד לבנו
ושאננו איה כבודך איה הוד ירושל' ואיה הררי צת ציון איה מלכיה ושריה
ואיה

גון

ואיה
כמיה ואיה
המקדש
לא דרכו בו
ועתה ירוש
לא להקים וכן
מרוכפים ברלפת
וכל שערך תלופים
ולתפארת וכהגוף בחוך מקדשך כמלאכי אלהים שרי קדש מכפרים בעד
עמך בשולות רצון רגויות לפני יי אלהיך אף עתה נמלאת הרוגים
וחללי חרב וחללי רעב וצנוד היושבים בתוכך וחוגגים חגך גם הצאים
אליך מרחוק ומאפסי ארץ נופלים עתה בתוכך אף נפלת ממרום
גבהך ואף נשרפת ותנתלי עד יסודותיך ותשארי שממה ויושבת
בדר מה קשה העין אשר תוכל לראותיכי ומה חזק כבדול
לב כל רואיכי אף היית קבר לחללי המתים בחרב וצרעב וכל רחובותיך
וחולותיך רקים מן החיים כי נמלאו יחד חללים עקב אשר היו מלאים
חיים ויכס עפר השרפה אשר בתוכך את עין השמש לבלתי הראות השמש
בתוככי ואף זקניך אשר היו יושבים בקרבך במושב חכמה ומשפט
דך יושבים עתה בקרבך נכח פגרי בנייהם לדחות מעליהם את עופות
השמים ואת חיות הארץ ושערות שיבחס מלאות עפר ואפר תחת כבוד
והוד ואשר נשארו מן הנשים מעט מצנותיך היקרות נאגרות בתוך
צחי מחריביןך לא למען חיותן רק לחללן ולטמאן בקרבך מי יראה כל אלה בך
ויבחר חיים ולא יבחר מות מי יתנון בתפארת שהיתה אחר ויראה היום
הזה בשתך וחרפתך ולא יבחר מות מחיים ומי יתן מותנו מלפנים ולא
ראונו בך את החרפה הזאת או מי יתננו בצלחי עינים ולא נראה בתוכך
את הרעות האלה אשר בקרבך והנה אנחנו חיים בחיים רעים כהיום הזה
וצנינו וצנותינו צעודים חיים עמנו צרינו ידו עליהם גורל לחלקם להם
לצבדים ולשפחות ויהי כי השלים אלעזר את הקינה וידבר אל העם אשר
אתו כדברים האלה :

ועתה אחי ורעי התצוננו נא לחמול על נשוכם וטפכם והזקנים אשר
עמכם

עמכם ולא

כי אם כס
ותאבדו דרך
והרגו אותם צידכם
אלהינו ולא תחללו את תרומת
חטאים ליי אלהיכם ויהי אחרי עשר
ונלחמנו ונמות על יי בגבורתנו ולא נא
ציד הערלים ולא נראה עוד את זקננו
וצנותינו מחוללות לפנינו וצנינו צעקים למולנו ואין לאל ידינו להושיעם
כי מה צעע עוד לנו צחיים אחרי שממות ארצנו וחרבן בית מקדשנו להיותנו
לצו ולקלס ולעג בגוי וצנותינו ונשינו ישכבון הרומיי לעינינו ועל צנינו
יקשו עלם ויכבדו מאסרם ועתה טוב לנו להרוג את כל הנשים והטף
ואולי ירצה אלהינו את דמייהם כדמי עולות וזבחים ואחרי כן נא ונלחם
עם הרומיים ונמית מהם כיכלתנו להמית ונמות על יי ויקומו האנשי
ויקהילו את נשיהם ואת צנותיהם וינשקו אותם ויחזקו ויאמרו אליהם
הטוב צעיניכם אשר תמותו בצרלכם בקדושה ובכבוד מלכת בשבי ובחרפה
לארץ אויביכם ותמותו לפני עצמי הגוים בטמאה וחרפה וקלון וילינו
העם כלילה ההוא צבוי וצמספר וצנהי וצקינה צוכים צכיה גדולה האנשי
והנשים והטף אכן כלם השיבו פה אחד כי שמעו את דברי אלעזר הכהן
כי יבחרו מות מחיים ויהי צבקר ויקחו את נשיהם ואת בנייהם ואת
צנותיהם ואת טפם וישחטום ארלה וישימו אותם בצורות אשר בצמירה
וישליכו עליהם עפר וימלאום ויסתמום ויהי אחרי כן ילא אלעזר הכהן
עם כל האנשים אנשי המלחמה אשר אתו מן העיר ויתגרו מלחמה גדולה
בהמון מחנה הרומיים ויהרגו מהם רבים עד אין מספר וילחמו היהודי
על נפשותיהם עד אשר תמו כלם במלחמה הבהי וימותו על יי ועל מקדשו :

ויקונן אז

יוסף הכהן את הקינה הזאת ובסופה יעוד לטוב
לאמר אוי נא לנו כי חרצב עיר תפארתנו ונהרס
בית מקדשנו אשר צו היחה תקותנו וכל מאויי לצנותינו ונשרף
היכלנו וגלינו מארצנו ומנחלת אבותינו ואין לאל ידינו
להמלט

הענינו
זו וקן
האת עירנו
באת שזחנו

שכלל היכ
ויחיש את ת
שונאינו ויש
עלינו מקרא שכת
כאיש אשר אמו תנח
רבינו אמר אם יהיה בך בקה השמים משם יקצק י"י אלהיך ומשם
יקחך ונבואו אמר עוד היטיבה ברצונך את כיון תבנה חומות ירושלים
ומי בכל העמים עם אשר לו תקוה ליאועה בעם י"י אלהינו והלא י"י הוא
מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה לכן התבשרו כל ישראל הנשארים
מהרעה הזאת בארץ לפלטה ולשארית לעם י"י כי העת הזאת עת צרה
היא לישראל וממנה יושע אמן :

וישאר

טיטוס לישראל שארית בארץ ישראל בעיר יבנה ובבנותיה
ובעיר ביתר ובבנותיה ובאושא ובבנותיה ויהי שם רבן
יוחנן בן זכאי לראש ולשר ואת בוגין הכהן אחי יואף הקטן ממנו השאיר
טיטוס לקצין בירושלים על כל היהודים אשר השאיר שם לכבוד יואף הכהן
אחיו ובעת ההיא נהרג רש"ב נשיא ישראל וישמעאל בן אלישע הכהן
הגדול ויואל טיטוס להרוג את רבן גמליאל אבי רש"ב ויתחנן אליו
רבן יוחנן בן זכאי לבלתי עשות כן ולא הרגו ורבן יוחנן בן זכאי הוא אשר
יבא מירושלים בימי עלות אספסינו אבי טיטוס על ירושלים ויבדהו המלך
אספסינוס כבוד גדול ובלכת אספסינוס אל רומי כאשר ספרנו הפקיד
את רבן יוחנן בן זכאי בידי טיטוס בנו ויזוהו לכבדו ולנשאו מאד כי הכיר
בו אשר היה חכם גדול וימלוך טיטוס שנתי ימים אחרי לכדו את ירושלים
וימת וטיטוס המלך היה חכם גדול בחכמת המצא בלשון יון ובלשון
רומי ויחבר ספרים רבים בחכמה ביוני וברומי והיה טיטוס איש
נדיק וישר וכל משפטיו היו נבדק ועל דרך אונס החריבו והשחית בירושלים
את אשר השחית והחריבו כי כל הרעה הגדולה הזאת הצאה אל ירושלים לא
צאה רק על דברת הפרינו אשר היו בישראל ועל אודו רשעת כאשר זכרנו :

ויוסף

על בנין בני
שם האחד נועם
לאיתנו ויקרא שם השני

ויקראוהו מקדש בימי סנבלט החזק
הראשון מספרנו זה ועמם נזכר
בחכמים וישחית הוא ולאכסנדרו בנו
הרביעי מספרנו זה ויאמר עוד זכריה כומר י"י אלי קח לך כלי
רועה אילי על הורודוס ושני בניו ועל מעשיהם הכתובים בספר השני
אשר הוא הספר האחרון מספרנו זה והנודע לכל הוא אשר הורודוס
ובניו היו עבדים לחשמונאים ועל שררת בני דוד ושררת בני חשמונאי
והורודוס ובניו עבדיהם אמר עוד זכריה ואכחיד את שלשת הרועים בירח
אחד וימי הבית השני כלם נחשבו לימים אחדים בעיני זכריה עד אשר
חשבו לימי ירח אחד ואגריפס בן הורודוס הוא אשר קרא זכריה עושה
הרע בעיני י"י כי בימיו ועל ידו חרבו הבית ככתוב בספר מלחמות י"י
וגדוע המקל הנקרא נועם הוא קץ מות זרובבל ונחמיה וגדוע המקל
השני הנקרא חובלים הוא קץ עקירת בני חשמונאים ואבדן מלכותם בימי
הורקנוס ואריסטובלוס החשמונאים ואז הופר ברית האהבה והאחוה בין
ישראל ובין יבודה ויאמר עוד זכריה הוי רועי האליל עוזבי האין חרבו על
זרועו ועל עין ימינו זרועו יבוש תיבש ועין ימינו כהה תכהה והיה זה על
אגריפס המלך אשר הביא אספסיאנוס ואת טיטו בנו על ירושלים ועוד אמר
זה על יוחנן ושמעון ואלעזר שרי הפריצים אשר סבבו ועשו את כל הרעות
הגדולו הנעשות בירושלים ויאמר עוד זכריה ונאספו עליה כל גויי הארץ
על המונו הגוים אשר באו אל ירושלים לעזרת הרומיים ויאמר עוד זכריה
ועמדו רגליו ההוא ביום על הר הזיתי עד שוב כבוד י"י עוד לשכון בירושלים
בבית השלישי אשר יראוהו בנינו אחרינו לעת הקץ אשר יהיו ישראל
נואשים מחכות עוד זה והוא כעד שעליו אמר זכריה עוד את הדברי האלה
והיה יום אחד הוא יודע לי"י לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור
ועל העת ההוא אמר עוד יחזקאל את הדברים האלה לכן כה אמר י"י
אלהים

שז הז

בסר גרזים
ככתוב בספ'

הגדול אשר פגע
בן בנו ככתוב בספר

וקנאחי
זס על

מארכות
היכס בהגלותי

הוד עוד מהס זס ולא

את רוחי על כל בית

אלהים :

סונק
אותם אל
אסתי

תם ונשלם לאל כורא עולם

ברוך הנותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה

ותהי השלמתו יוס עש"ק ז"ך לחדש אלול בסדר ובשנת וזכ"ה אלהיך את
שנותך ורחמך ושב וקצק מכל העמים לפ"ק

יברכך יי' וישמרך

אלעזר בן מארי אהרן סעדיה עראקי הכהן הי"ו

ומסדרי האותיות הבחור עזרא בני הי"ו

והבחור שמעון אשר אליעזר תלמיח הי"ו

והבחור עובדיה יוסף משחרר הי"ו

והבחור בנימין יחזק אשכנזי הי"ו

ואחרון חביב הבחור דוד שלום מארי אהרן עראקי הכהן הי"ו
יזכו לתורה ולחפה ולמכות ולמעשים טובים אכי"ר

fragment/insert found with book / إدراج و جد(ت) مع كتاب قطعة شطية